Tom CLANCY

Pericol iminent

Tom CLANCY

Pericol iminent

Traducere din limba engleză FLORENTINA CONSTANTINESCU şi DANIELA TRUŢIA

V.2.0

ISBN:
973-98627-6-4

TOM CLANCY
Clear and Present Danger
1990
Editura RAO Bucureşti
Iunie 1998

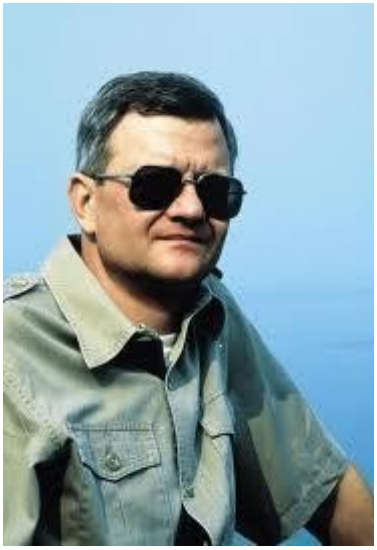

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii însăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

În amintirea lui John Ball,
prieten şi dascăl,
profesionistul care a dispărut
cu ultimul avion.

„Decanul tehno-thrillerului îşi demonstrează o dată în plus măiestria… neobişnuit, provocator, se citeşte pe nerăsuflate… până acum, cea mai bună carte a autorului.”

Publishers Weekly

„Fanii domnului Clancy nu vor fi dezamăgiţi – aveţi încredere în el, autorul are cel mai bun nas pentru ceea ce urmează să se întâmple… PERICOL IMINENT ar trebui să fie lectură obligatorie.”

Wall Street Journal

Cuvânt de mulţumire

Ca de fiecare dată, se cer adresate mulţumiri multor oameni. „Marelui Geraldo” pentru prietenie, lui Russ pentru a doua tranşă de sfaturi înţelepte şi orizontul extrem de larg, lui Carol şi Colin, cărora nici nu le-a trecut prin cap ce au declanşat, ca de altfel nici mie, lui Bill pentru sfătoşenie, lui Rich pentru modul cum a ştiut să pună degetul pe rană, lui Tim, alias Ninja-Six, pentru ponturile despre deplasarea în terenul inamic, lui Ed, comandantul războinicilor şi Pat, care a născocit denumirea de „varză peticită”, pentru ospitalitate, lui Pete, fost director al celei mai palpitante şcoli din lume (al cărei certificat de absolvire ţi-l dă viaţa), lui Pat, care predă aceleaşi cursuri la altă şcoală, lui Harry, pentru seriozitatea glumelor, lui W.H. care face tot ce poate în limitele unei meserii pentru care nu aude în viaţa lui o vorbă bună şi, firește, celor zece subofiţeri care i-ar mai putea învăţa şi pe astronauţi câteva chestii, precum şi multor altora – tuturor le doresc ca America să se poarte cu ei la fel de frumos cum s-au purtat ei cu ea şi să le arate aceeaşi statornicie.

Legea fără forţă este neputincioasă.

PASCAL

Rolul poliţiei este acela de-a exercita forţă sau de a ameninţa cu forţa, în executarea scopurilor de stat, pe plan intern şi în condiţii normale. Rolul forţelor armate este de-a exercita forţă, sau ameninţarea ei, pe plan extern în mod normal şi pe plan intern numai în condiţii excepţionale.

Intensitatea forţei pe care un stat este pregătit să o exercite în aplicarea scopului său... este atât de mare pe cât consideră guvernul în exerciţiu că este necesară sau eficientă în a o folosi pentru a evita o criză în activitatea sa sau o abandonare a propriilor responsabilităţi.

GENERAL SIR JOHN HACKETT

PROLOG
Situaţia

Începerea era încă pustie. Biroul Oval se afla în colţul sud-estic al Aripii de Vest a Casei Albe. Existau trei uşi care duceau la el, una din birourile secretariatului personal al preşedintelui, alta de la o mică bucătărie care corespundea, de partea cealaltă, biroului preşedintelui, iar cea de-a treia care dădea într-un coridor, faţă în faţă cu intrarea în Camera Roosevelt. Camera propriu-zisă era de mărime medie pentru un membru marcant al executivului, iar vizitatorii sfârşeau întotdeauna prin a observa că părea mai mică decât se aşteptau. Biroul preşedintelui, aşezat exact în faţa ferestrelor groase din policarbonat blindat care distorsionau priveliştea gazonului Casei Albe, era făcut din lemnul provenit de la HMS *Resolute*, o navă britanică scufundată în apele americane în perioada anilor 1850. Americanii o salvaseră şi o trimiseseră înapoi în Anglia, iar regina Victoria, recunoscătoare, ordonase un birou confecţionat din lemnul său de stejar ca expresie a mulţumirilor oficiale. Construit într-o epocă în care oamenii erau mai scunzi decât astăzi, fusese întrucâtva înălţat în timpul preşedintelui Reagan. Biroul preşedintelui era încărcat cu dosare şi hărţi, acoperite cu o listă a întrevederilor, plus un interfon, un telefon obişnuit cu mai multe linii şi încă un aparat în aparenţă banal, dar ultrasofisticat, care asigura securitatea convorbirilor secrete.

Fotoliul preşedintelui era comandat pentru a se potrivi stăpânului său, iar spătarul înalt era capitonat cu un material dur, mai uşor decât oţelul – ca protecţie suplimentară împotriva gloanţelor pe care vreun nebun le-ar fi putut trage prin ferestrele grele. Existau, fireşte, aproape o duzină de angajaţi din Serviciul Secret la datorie în această parte a reşedinţei prezidenţiale în timpul programului de lucru. Pentru a ajunge acolo, majoritatea oamenilor trebuiau să treacă printr-un detector de metale, iar lumea trebuia să înfrunte vigilenţa cu adevărat serioasă a agenţilor Serviciului Secret, a căror identitate era evidentă din căştile de culoarea pielii care ieşeau încolăcindu-se din sacourile lor şi a căror atitudine politicoasă era doar un atribut secundar al adevăratei lor misiuni de a-l menţine în viaţă pe preşedinte.

Sub sacoul fiecăruia se afla un pistol foarte puternic, iar toţi aceşti agenţi erau instruiţi să privească pe oricine şi orice ca o potenţială ameninţare pentru Wrangler, care era obişnuitul nume de cod al preşedintelui. Nu avea alt înţeles în afară de acela că era uşor de pronunţat şi se putea recunoaşte cu uşurinţă într-o transmisie radio.

Viceamiralul James Cutter din USN se găsea într-un birou situat de partea cealaltă, în colţul nord-vestic al Aripii de Vest şi se afla acolo de la ora 6.15 a acelei dimineţi. Postul de asistent special al preşedintelui pe problemele de securitate naţională cerea un om care să se scoale devreme. La opt fără un sfert îşi termină cea de-a doua ceaşcă de cafea din dimineaţa aceea – aici cafeaua era bună – şi îşi puse teancul de hârtii într-o mapă de piele. Trecu prin biroul gol al secretarului său care lipsea, făcu dreapta pe coridor, pe lângă biroul, de asemenea pustiu, al vicepreşedintelui, care în acel moment se afla la Seul şi coti la stânga ajungând la biroul şefului de personal al preşedintelui. Cutter făcea parte dintre puţinii oameni consideraţi „de-ai casei" la Washington – vicepreşedintele nu se număra printre ei – căruia nu-i trebuia permisiunea şefului de personal pentru a intra în Biroul Oval când avea nevoie; totuşi, suna în general înainte, pentru a le da de ştire secretarilor. Şefului de personal nu-i plăcea ca cineva să aibă acest privilegiu, dar acest lucru îi făcea lui Cutter accesul nelimitat cu atât mai plăcut. De-a lungul drumului, patru paznici din garda de securitate îl salutară cu o înclinare a capului pe amiral, care le întoarse gestul cum ar fi salutat orice servitor priceput.

Numele de cod al lui Cutter era Lumberjack şi, chiar dacă ştia că agenţii Serviciului Secret îl porecleau altfel între ei, lui Cutter nu-i păsa ce gândeau oamenii mărunţi despre el. Secretariatul era deja la post şi îşi începuse activitatea cu cele trei secretare şi un agent din Serviciul Secret, aşezaţi fiecare la locul stabilit.

— Şeful e punctual? întrebă el.

— Wrangler coboară acum, domnule, spune agentul special Connor.

Avea patruzeci de ani, era şeful gărzii prezidenţiale şi nu-i păsa deloc cum era Cutter şi cu atât mai puţin ce credea despre el. Preşedinţii şi consilierii veneau şi plecau, unii plăcuţi, alţii detestaţi, dar profesioniştii Serviciului Secret îi serveau şi protejau pe toţi. Ochii lui exersaţi alunecară peste mapa de piele şi sacoul lui Cutter. Astăzi nu se ascundea nici o armă acolo. Nu era un paranoic. Un rege din Arabia Saudită fusese omorât de un membru al familiei, iar un fost prim-ministru al Italiei fusese trădat de propria fiică şi dat pe mâna unor terorişti care sfârşiseră prin a-l ucide. Nu trebuia să se teamă doar de ţicniţi. Oricine putea să fie o ameninţare pentru preşedinte. Connor era norocos, fireşte, că trebuia să se ocupe doar de securitatea fizică. Mai erau însă şi alte probleme; acelea ţineau de alţii, mai puţin profesionişti decât el.

Toată lumea se ridică în picioare când intră preşedintele, urmat, bineînţeles, de garda de corp, o femeie suplă, în jur de treizeci de ani, ale cărei trese negre anunţau limpede faptul că era una dintre cele mai bune ţintaşe aflate în serviciul Guvernului. „Daga", porecla ei de serviciu, îi zâmbi în semn de bună dimineaţa lui Pete. Avea să fie o zi

uşoară. Preşedintele nu pleca nicăieri. Lista de întâlniri fusese verificată cu atenţie – numerele de Asistenţă Socială ale oaspeţilor neobişnuiţi erau verificate de computerele secţiei Criminalistică din F.B.I. — iar vizitatorii erau supuşi celor mai minuţioase verificări ce puteau fi făcute în afara unui control corporal. Preşedintele îi făcu semn amiralului Cutter să-l urmeze înăuntru. Cei doi agenţi trecură din nou în revistă lista cu întâlniri. Era o chestiune de rutină, iar pe agentul mai în vârstă nu-l deranja că slujba unui bărbat fusese preluată de o femeie. Daga îşi câştigase slujba pe stradă. Dacă ar fi fost bărbat, toată lumea era de acord că ar fi fost deja colonel, iar dacă un potenţial ucigaş ar fi judecat-o greşit după aspectul ei de secretară, ar fi fost ghinionul lui. La fiecare câteva minute, până la plecarea lui Cutter, unul sau altul dintre agenţi aveau să privească prin vizorul aflat în uşa vopsită în alb, pentru a se convinge că nu se întâmpla nimic neobişnuit. Preşedintele ocupa biroul de mai bine de trei ani şi era obişnuit cu supravegherea permanentă. Cu greu le-ar fi trecut prin minte agenţilor că unui om normal i s-ar fi părut oprimantă. Treaba lor eră să ştie tot ce era de ştiut despre preşedinte, începând cu cât de des mergea la toaletă până la femeile cu care se culca. Nu degeaba agenţia se numea Serviciul Secret. Antecedentele lor ascundeau tot felul de mici păcate. Prima Doamnă nu era îndreptăţită să ştie ce făcea soţul ei oră cu oră – cel puţin aşa hotărâseră anumiţi preşedinţi – dar garda lui era la curent.

În spatele uşii închise, preşedintele se aşează pe locul lui. Dintr-o uşă laterală, apăru un steward filipinez aducând o tavă cu cafea şi cornuri şi care luă poziţia de drepţi înainte de a pleca. Cu asta, rutina preliminară zilnică era completată, iar Cutter îşi începu raportul privind serviciile secrete. Acesta fusese trimis de la CIA pe adresa lui din Ford Myer, Virginia, înainte de ivirea zorilor, ceea ce îi permisese amiralului să-l citeze. Raportul nu dură mult. Primăvara era pe sfârşite, iar lumea era un tărâm relativ liniştit. Acele războaie care se desfăşurau în Africa şi în alte părţi nu prezentau o importanţă deosebită pentru interesele americane, iar Orientul Mijlociu era mai liniştit ca niciodată. Asta lăsa loc altor chestiuni.

— Ce poţi să-mi spui despre SHOWBOAT? întrebă preşedintele în timp ce-şi ungea un corn cu unt.

— Se află în plină desfăşurare, domnule. Oamenii lui Ritter sunt deja la treabă, răspunse Cutter.

— Sunt încă îngrijorat de siguranţa operaţiunii.

— Domnule preşedinte, este pusă la punct cât se poate de rezonabil. Riscuri există – nu le poţi elimina pe toate – dar menţinem numărul de oameni implicaţi la un minimum posibil, iar acei oameni au fost selecţionaţi şi recrutaţi cu atenţie.

Aceasta îi aduse consilierului pe probleme de securitate naţională

un mormăit. Preşedintele era prins în capcană şi, aşa cum se întâmpla cu aproape toţi preşedinţii, aceasta era de fapt capcana propriilor cuvinte. Promisiuni şi declaraţii prezidenţiale – poporul are acest enervant obicei de-a i le aduce aminte. Şi chiar dacă n-o făcea, existau ziarişti şi adversari politici care nu pierdeau niciodată ocazia de-a se deda evocărilor necesare. Foarte multe lucruri merseseră bine în timpul acestui mandat. Dar multe dintre ele erau secrete şi, spre surprinderea lui Cutter, aceste secrete izbutiseră într-un fel sau altul să fie păstrate. Ei bine, fusese obligatoriu, fireşte. Exceptând doar faptul că în arena politică nici un secret nu era cu adevărat sacru, mai ales într-un an electoral. Cutter n-ar fi trebuit să se preocupe de asta. El era ofiţer de carieră în marină şi în consecinţă presupus a fi apolitic în viziunea celor din interiorul şi exteriorul securităţii naţionale, dar oricine formulase această regulă specială probabil că fusese călugăr. Membrii marcanţi ai executivului nu jurau austeritate şi castitate – iar supunerea era, de asemenea, un lucra rar.

— Am promis poporului american că vom face ceva în legătură cu această problemă, observă preşedintele îmbufnat. Iar noi n-am făcut un pas.

— Domnule, nu puteţi rezolva ameninţările la adresa securităţii naţionale prin intermediul secţiilor de poliţie. Ori este siguranţa naţională în joc, ori nu.

Cutter insista pe problema asta de mulţi ani. Acum avea, în sfârşit, un auditoriu receptiv.

Un nou mormăit.

— Mda, ei bine, ţi-am spus şi asta, nu-i aşa?

— Da, domnule preşedinte. E timpul să le dăm o lecţie despre cum joacă băieţii mari.

Asta fusese, de la bun început, poziţia lui Cutter, de pe vremea când era adjunctul lui Jeff Pelt, iar acum, când Pelt dispăruse, punctul lui de vedere învinsese în sfârşit.

— Bine, James. E treaba ta. Descurcă-te. Dar ţine minte că avem nevoie de rezultate.

— O să le aveţi, domnule. Puteţi conta pe asta.

— E timpul să le dăm o lecţie nenorociţilor ălora, gândi cu voce tare preşedintele.

Era convins că lecţiile vor fi dure. În privinţa asta avea dreptate. Amândoi bărbaţii se aflau într-o încăpere în care se concentra şi de unde se răspândea forţa supremă a celei mai puternice naţiuni din istoria civilizaţiei. Oamenii care îl aleseseră pe bărbatul care ocupa această cameră o făcuseră în primul rând pentru propria protecţie. Protecţie împotriva capriciilor puterilor străine şi a tâlharilor obişnuiţi, împotriva tuturor felurilor de duşmani. Aceşti duşmani se manifestau în multe forme, iar pe unele dintre ele strămoşii nici măcar nu le

bănuiseră. Dar una dintre forme, pe care o anticipaseră, exista acolo, în fiecare încăpere, chiar dacă nu era cea pe care o avea în minte preşedintele.

O oră mai târziu soarele răsărea pe coasta Caraibelor şi, spre deosebire de confortul controlat de aclimatizator al Casei Albe, acolo aerul, îmbâcsit şi greu de umezeală, era al unei zile ce se anunţa deja înăbuşitoare şi apăsată de un sistem de presiune atmosferică înaltă. Colinele împădurite din vest domoleau vânturile locale până la o şoaptă abia simţită, iar proprietarul lui *Empire Builder* era aproape gata de plecare în larg, unde aerul era răcoros, iar brizele nezăgăzuite.

Oamenii din echipaj ajunseră târziu. Nu-i plăceau figurile lor, dar nici nu trebuia. Cel puţin atâta timp cât se purtau cum se cuvenea. La urma urmei, familia lui se afla la bord.

— Bună dimineaţa, domnule. Eu sunt Ramon. Acesta este Jesus, spuse cel mai înalt.

Ce-l deranja pe proprietar era că indivizii erau atât de limpede nişte versiuni spilcuite ale... ale cui? Sau doreau, mai degrabă, să arate prezentabil?

— Crezi că puteţi să manevraţi asta?

— *Si.* Avem experienţă în ambarcaţiunile mari cu motor.

Bărbatul zâmbi. Dinţii lui erau egali şi curaţi. Era un om care avea grijă în permanenţă de aspectul său, îşi zise proprietarul. Probabil că era excesiv de grijuliu.

— Iar Jesus, o să vedeţi, e un bucătar grozav.

Ticălos fermecător.

— E-n regulă, cabinele echipajului sunt în faţă. I-am făcut plinul, iar motoarele sunt deja încălzite. Hai să ieşim în larg, la răcoare.

— Bueno, mi căpitan.

Ramon şi Jesus îşi descărcară echipamentul din Jeep. Le trebuiră mai multe drumuri ca să încarce tot, dar până la ora nouă dimineaţa, MY *Empire Builder* aluneca dincolo de locul de acostare şi ieşea în larg, depăşind câteva ambarcaţiuni de agrement pline cu turişti yankei şi bărcile lor de pescuit. Odată ieşit din apele teritoriale, iahtul coti spre nord. Avea să dureze trei zile.

Ramon se afla deja la cârmă. Asta însemna că şedea într-un scaun înalt şi larg, în vreme ce pilotul automat – „George” – manevra cârma. Era uşor de condus. Rhodes avea stabilizoare bune. Aproape singura dezamăgire era legată de cabinele echipajului, pe care proprietarul le neglijase. Atât de caracteristic, îşi zise Ramon. Iahtul unui multimilionar, înzestrat cu radar şi toate facilităţile posibile, dar echipajul care-l deservea nu avea nici măcar televizor şi video ca să se amuze în timpul liber.

Se aplecă înainte în scaun, întinzându-şi gâtul ca să privească spre provă. Proprietarul era acolo, adormit şi sforăind de parcă efortul de a fi scos iahtul în larg îl extenuase. Sau poate că îl extenuase nevastă-sa? Era lângă soţul ei, lungită cu faţa pe prosopul ei. Şnurul sutienului de la costumul de baie era desfăcut pentru ca spatele să i se bronzeze uniform. Ramon zâmbi. Un bărbat se poate amuza în multe feluri. Dar mai bine să aştepte. Anticiparea îmbunătăţea lucrurile. Auzi sunetul unui film înregistrat, din salonul principal, pe puntea pupa, unde copiii lor priveau un film sau altceva. Nici nu se gândise vreodată să-i fie milă de vreunul dintre cei patru. Dar nu era complet lipsit de inimă. Jesus era un bucătar bun. Căzuseră amândoi de acord să le ofere condamnaţilor o masă îmbelşugată.

Se luminase destul cât să poţi vedea fără ochelarii cu infraroşii; era un semiîntuneric pe care piloţii elicopterului îl urau, fiindcă ochiul trebuia să se adapteze cerului luminos şi pământului aflat încă în penumbră. Oamenii din echipa sergentului Chavez şedeau pe locurile lor, ţintuiţi cu centuri de siguranţă, iar între genunchii fiecăruia se găsea câte-o armă. Elicopterul UH-60 A Blackhawk, se înălţă deasupra unei coline şi apoi coborî brusc, îndată ce trecu de culme.

— Treizeci de secunde, îl informă pilotul pe Chavez prin interfon.

Trebuia să fie o pătrundere secretă, ceea ce însemna că elicopterele urcau şi coborau de-a lungul norilor, în aşa fel încât planul operaţional să deruteze orice posibil observator. Blackhawk-ul plană deasupra solului şi se ridică rapid, pe măsură ce pilotul trăgea de manşa de control circulară, ceea ce făcea ca elicopterul să pară „cu nasul pe sus”, semnalând şefului de echipaj să deschidă uşa din dreapta, iar soldaţilor să răsucească butonul şi să se elibereze din strânsoarea centurilor de siguranţă. Blackhawk-ul putu, preţ de o clipă, chiar să atingă pământul.

— Start!

Chavez ieşi primul, înaintând probabil trei metri de la uşă înainte de-a se face una cu pământul. Echipa îi urmă exemplul, permiţând Blackhawk-ului să se ridice imediat şi să-şi recompenseze foştii pasageri cu un scrâşnet, în timp ce-şi croia drum înapoi în văzduh. Reapăru în partea sudică a colinei, ca şi cum nu s-ar fi oprit nici o clipă. În urma lui, echipa se regrupă şi dispăru în spatele lizierei. Misiunea abia începea. Sergentul dădu ordine, făcând semn cu mâna şi îndemnându-i să alerge în şir indian. Era ultima lui misiune, după care se putea odihni.

La baza marină de testare şi îmbunătăţire a armamentului din China Lake, California, o echipă de tehnicieni civili şi câţiva experţi aparţinând Marinei puneau la punct o nouă bombă. Construită exact

la aceleaşi dimensiuni ca vechile bombe de o mie de kilograme, cântărea cu aproape trei sute de kilograme mai puţin. Asta datorită construcţiei. În locul unei carcase de oţel, carapacea bombei era construită din celuloză armată cu kevlar – o idee împrumutată de la francezi, care fabricau carcasele proiectilelor din fibre naturale – având doar atâtea accesorii metalice cât să i se poată ataşa ghidaje sau dispozitive mai complicate care ar fi transformat-o într-o „LGB”, capabilă să urmărească şi să lovească o ţintă anume. Era puţin cunoscut faptul că o bombă inteligentă era în general o simplă bombă metalică, având în interior un sistem de ghidare.

— La naiba, din asta n-o să găsim nici un fragment, obiectă unul dintre civili.

— Ce rost are să ai un bombardier Stealth, întrebă un alt tehnician, dacă băieţii răi dispun de radar şi detectează armamentul?

— Hm, observă primul. Ce rost mai are o bombă, dacă celălalt poate face ceva pe ea?

— Aruncă-i bomba pe uşa din faţă şi n-o să mai trăiască destul ca să facă ceva pe ea, nu-i aşa?

— Hm.

Dar cel puţin el ştia pentru ce era de fapt bomba. La un semn dat i se va alătura ATA, Advanced Tactical Aircraft, un avion purtător de rachete, prevăzut cu tehnologie secretă. Cât de curând. Pentru moment totuşi, la ordinea zilei era să vadă dacă această bombă cu altă greutate şi centru de greutate diferit va nimeri o ţintă, fiind prevăzută doar cu un sistem standard de ghidaj LGB.

Tehnicienii şi ofiţerii porniră spre elicopterul care urma să-i ducă la poligonul de încercare. Nu era nici o grabă. O oră mai târziu, adăpostiţi în siguranţă într-un buncăr foarte clar delimitat, unul dintre civili regla un dispozitiv cu aspect ciudat către o ţintă aflată la patru mile distanţă. Ţinta era un camion vechi, de cinci tone, la care renunţaseră cei de la Marină şi care acum, dacă totul se desfăşura conform planului, urma să aibă parte de o moarte violentă şi spectaculoasă.

— Aparatul de zbor este pregătit pe linia de foc. Să-nceapă muzica.

— Recepţie, replică civilul, apăsând pe trăgaciul GLD. Orientat pe ţintă.

— Aparatul de zbor raportează reperarea – aşteptaţi… rosti operatorul.

La celălalt capăt al buncărului, un ofiţer privea o cameră video fixată pe structura Intruder.

— Dă-i drumul! Avem un sistem de decuplare minunat şi curat al suportului de ejector.

Va verifica mai târziu înregistrarea făcută cu ajutorul unui bombardier de luptă Skyhawk A4, care urmărea din zbor un A6. Puţini

oameni îşi dădeau seama că un simplu act de a arunca o bombă dintr-un avion însemna un exerciţiu complet şi potenţial periculos. O a treia cameră urmărea bomba în cădere.

— Ghidajele se mişcă foarte bine. Pornim.

Camera de pe camion era una de mare viteză. Aşa şi trebuia să fie. Bomba cădea prea repede ca cineva s-o poată urmări la prima vedere, dar, până când zgomotul exploziei să ajungă în buncăr, operatorul începuse deja să deruleze caseta. Reluarea era dată cadru cu cadru.

— O.K., iată bomba. Botul ei a apărut la patruzeci de picioare deasupra camionului. Cum a fost detonată?

— TV, răspunse unul dintre ofiţeri. TV.

TV însemna timp variabil. Bomba era prevăzută cu un mini-radar plasat în botul ei şi programată să explodeze într-un interval fix de distanţa de la pământ, în acest caz aproximativ 1,70 metri, sau aproape în momentul coliziunii cu camionul.

— Unghiul pare foarte bun.

— Mă gândeam eu că o să meargă, observă în şoaptă unul dintre ingineri.

Voia să spună că, din moment ce bomba cântărea cinci sute de kilograme, echipamentul de ghidaj putea fi programat pentru o greutate mai mică. Chiar dacă ar fi fost mai uşoară decât atât, densitatea redusă a carcasei din celuloză a bombei era capabilă de performanţe balistice similare.

— Detonaţi!

Asemenea tuturor ocaziilor când se fotografiau cu o viteză mare asemenea evenimente, ecranul deveni alb, galben, roşu, iar apoi negru, pe măsură ce gazele provenite de la încărcătura explozivă se risipeau în aer. Exact în faţa gazului se afla unda explozivă: aerul era comprimat până la punctul la care devenea mai dens ca oţelul, mişcându-se mai rapid ca orice glonţ. Nici o presă n-ar fi reuşit să repete efectul.

— Tocmai am ucis încă un camion.

Era o observaţie complet inutilă. Un sfert din masa camionului era pulverizată exact în fundul unui crater superficial, adânc de mai puţin de un metru şi larg de aproape douăzeci. Resturile erau azvârlite lateral ca şrapnelele. De fapt, efectul general nu era prea deosebit de cel al maşinilor-capcană de tipul celor folosite de terorişti, dar era ceva mult mai sigur pentru utilizator, îşi zise unul dintre civili.

— Fir-ar să fie, n-am crezut că va fi atât de uşor. Ai avut dreptate, Ernie, nici măcar nu-i nevoia să reprogramăm dispozitivul de căutare, constată un comandant din Marină. Au făcut Marinei o economie de peste un milion de dolari.

Dar se înşela amarnic.

Şi astfel începea ceva care nu se punea în mişcare chiar acum şi nu avea să se sfârşească prea curând, cu mulţi oameni în multe locuri, acţionând în direcţii şi misiuni pe care cu toţii aveau impresia că le înţelegeau. Cu atât mai bine. Viitorul era prea înspăimântător pentru a fi contemplat, iar iluzoriile obiective finale erau lucruri bătute în cuie de hotărârile luate în dimineaţa asta. Odată hotărâte, era mai bine să rămână nevăzute.

1
Regele MCS

Nu puteai s-o priveşti şi să nu fii mândru, îşi zise în sinea lui Red Wegener. Cuterul *Panache* aparţinând Pazei de Coastă era unul obişnuit, cu defecte de construcţie, dar era al lui. Carena era vopsită în acelaşi alb strălucitor pe care-l întâlneşti la un aisberg, cu excepţia dungii portocalii de la prova care arăta că nava făcea parte din Paza de Coastă a Statelor Unite. Lungă de nouăzeci de metri, *Panache* nu era o navă mare, dar era a lui, cea mai mare pe care o comandase vreodată şi, cu siguranţă, ultima. Wegener era cel mai bătrân locotenent-comandant în Paza de Coastă, dar era Maestrul. Regele Misiunilor de Căutare şi Salvare.

Cariera lui începuse la fel ca multe altele în Paza de Coastă. Un tânăr de la o fermă din Kansas, care nu văzuse niciodată marea, intrase într-un centru de recrutare al Pazei de Coastă la o zi după absolvirea liceului. Nu voia să-şi trăiască viaţa conducând tractoare şi combine şi căutase locul cel mai diferit de Kansas pe care-l putuse găsi. Subofiţerul din Paza de Coastă îl declarase admis fără mari probleme, iar o săptămână mai târziu îşi începea cariera cu o călătorie cu maşina, care avea să ia sfârşit la Cap May, New Jersey. Şi-l amintea încă pe subofiţerul şef care-i spusese în dimineaţa aceea, de ziua Pazei de Coastă: „Eşti obligat să ieşi în larg. Nu eşti obligat să te întorci”.

Ceea ce găsise Wegener la Cap May era ultima şi cea mai bună şcoală pentru marinarii din Vest. Învăţase cum să manevreze parâme şi să facă noduri marinăreşti, cum să stingă focuri, cum să se arunce în apă după un barcagiu aflat în pericol sau în panică, cum s-o facă de fiecare dată la fel ca prima oară – sau să rişte să nu se mai întoarcă. La absolvire fusese repartizat pe Coasta Pacificului. În mai puţin de un an dobândise gradul de şef de echipaj de rangul trei.

Foarte devreme fusese recunoscut faptul că Wegener avea acel rar talent înnăscut care era ochiul marinarului. Un termen generic care însemna că mâinile, ochii şi creierul lui puteau acţiona la unison pentru a-şi face ambarcaţiunea deosebit de performantă. Îndrumat de un şef înţelept, dobândise în scurt timp „comanda” propriei lui ambarcaţiuni de patrulare portuară. Pentru misiunile într-adevăr dificile, comandantul venea să-l supravegheze îndeaproape pe tânărul subofiţer de 19 ani. Din capul locului, Wegener promitea să fie o persoană căreia îi era suficient să-i explici o singură dată. Primii săi cinci ani în uniformă păreau acum să fi trecut la fel de repede cum îşi

învăţase ambarcaţiunea. Nimic cu adevărat dramatic, doar o succesiune de îndatoriri pe care le executase ca la carte, repede şi cu calm. În clipa în care se gândise şi hotărâse să-şi prelungească serviciul, era evident că, atunci când trebuia îndeplinită o sarcină dificilă, numele lui apărea primul. Deja la sfârşitul celui de-al doilea ciclu ofiţerii îi cereau în mod obişnuit părerea în anumite privinţe. Când împlinise treizeci de ani, era unul dintre cei mai tineri ofiţeri comandanţi în serviciu şi avea mai multe perspective, una dintre ele sfârşind cu comanda lui *Invincible,* o ambarcaţiune de treizeci de metri lungime care îşi câştigase deja un renume pentru rezistenţă şi încrederea pe care o inspira. Coasta bântuită de furtuni a Californiei era căminul ei, iar în acel loc numele lui Wegener începuse să fie auzit şi în afara serviciului. Dacă un pescar sau proprietar de iaht se aflau în primejdie, *Invincible* părea întotdeauna acolo, navigând adeseori de-a lungul coastei, prin apele adânci de peste cincisprezece metri, cu echipajul ţintuit în centuri de siguranţă – dar fiind pe fază, gata să intervină, cu un căpitan roşcat la cârmă, care avea o pipă stinsă între dinţi. În acel prim an salvase vieţile a cel puţin cincisprezece oameni.

Numărul crescuse la cincizeci până la terminarea ciclului de serviciu, la baza izolată. După câţiva km, se afla la comanda propriei baze şi era posesorul unui titlu râvnit de toţi marinarii – cel de comandant – chiar dacă gradul său real era inferior. Stabilit pe malul unui mic râu care se vărsa în cel mai mare ocean al lumii, el îşi conducea baza la fel de bine ca pe orice altă navă, iar ofiţerii sosiţi în inspecţie veneau acolo nu atât ca să-l controleze pe Wegener, cât să vadă cum ar trebui conduse treburile.

Spre binele său sau nu, traiectoria carierei lui Wegener se schimbase cu prilejul unei furtuni de iarnă îngrozitoare de pe coasta Oregonului. Ajuns acum la comanda unei baze de salvare mai mari, situată la gura de vărsare a fluviului Columbia, recepţionase un apel radio disperat de la o ambarcaţiune de pescuit în larg, pe nume *Mary-Kat:* aceasta avea motoarele şi cârmele stricate şi era târâtă către ţărm în bătaia vânturilor care devorau vasele. Nava lui amiral, *Point Gabriel*, lungă de douăzeci şi cinci de metri, părăsise docul în nouăzeci de secunde cu echipajul său format din veterani şi elevi legându-şi centurile de siguranţă, în vreme ce Wegener coordona eforturile de salvare pe propriile canale radio.

Fusese o bătălie epopeică. După un chin de şase ore, Wegener îi salvase pe cei şase pescari de pe *Mary-Kat*, dar cu mare greutate, propria navă fiind asaltată de vânt şi de apele dezlănţuite. Exact în clipa în care era adus la bord ultimul om, *Mary-Kat* eşuase pe o stâncă de sub apă şi se despicase în jumătate.

Spre norocul lui, Wegener, avea la bord în ziua aceea un reporter, un tânăr scriitor talentat de la *Portland Oregonian*, care era totodată

expert în iahturi, care credea că ştia tot ce era de ştiut despre mare. În timp ce cuterul străbătea talazurile uriaşe din apropierea ţărmului, reporterul vomitase pe carneţel, apoi îl ştersese de sacoul Mustang şi continuase să scrie. Seria de articole care urmase fusese intitulată *Îngerul limanului*, iar ziaristul câştigase Premiul Pulitzer pentru articol.

Luna următoare, în Washington, senatorul american pentru Oregon, al cărui nepot făcuse parte din echipajul de pe *Mary-Kat,* se mirase cu voce tare de ce cineva atât de capabil ca Red Wegener nu era ofiţer superior şi, din moment ce comandantul Pazei de Coastă se afla în încăperea aceea pentru a discuta bugetul de serviciu, era o observaţie căreia un amiral de patru stele se hotărâse să-i acorde atenţie. Până la sfârşitul săptămânii, Red Wegener fusese numit locotenent. Senatorul mai constatase că era prea bătrân ca să fie subofiţer. Trei ani mai târziu, fusese recomandat pentru a lua în primire următoarea comandă disponibilă.

Exista o singură problemă în această privinţă, se gândise Comandamentul. El avea deja o comandă disponibilă, *Panache,* care putea să pară atât un noroc, cât şi un ghinion. Cuterul era aproape complet. Ar fi trebuit să fie nava de comandă a unei noi clase, dar fondurile fuseseră tăiate, şantierul naval dăduse faliment, iar căpitanul numit fusese eliberat din funcţie pe motiv că-şi făcuse treaba de mântuială. Asta lăsase Pazei de Coastă o navă neterminată, ale cărei motoare nu funcţionau, într-un şantier naval dezafectat. Wegener trebuia să fie un lucrător miraculos, hotărâse comandantul de la biroul său. Pentru a-i acorda o şansă onorabilă, el se asigurase să aibă câţiva lucrători buni, care să-i susţină personalul lipsit de experienţă.

Sosirea sa la poarta şantierului naval fusese întârziată de pichetul muncitorilor nemulţumiţi şi, până să treacă dincolo de ei, fusese convins că lucrurile nu puteau să meargă mai rău de-atât. Apoi văzuse ceea ce ar fi trebuit să fie o navă. Era un obiect din oţel, ascuţit la un capăt şi teşit la celălalt, vopsit pe jumătate, acoperit de cabluri, înţesat de lăzi şi arătând în general ca un pacient care murise pe masa de operaţie şi fusese lăsat acolo să putrezească. Şi, ca şi cum toate acestea nu ar fi fost suficient de rele, *Panache* nici nu putea fi clintită din dană – ultimul lucru pe care-l făcuse unul dintre muncitori fusese să strice motorul unei macarale, care bloca drumul.

Fostul căpitan plecase deja, căzut în dizgraţie. Echipajul care fusese repartizat, strâns pe puntea de aterizare a elicopterului pentru a-l întâmpina, arăta ca o adunătură de copii obligaţi să asiste la sosirea unui unchi pe care nu-l puteau suferi, iar când Wegener încercase să li se adreseze, microfonul nu funcţionase. Într-un fel, asta spărsese ghinionul. Zâmbind, el le făcuse semn să se apropie şi scoase un chicotit.

— Oameni buni, rostise el. Mă numesc Red Wegener. În şase luni asta va fi cea mai bună navă din Paza de Coastă. În şase luni veţi fi cel mai bun echipaj din Paza de Coastă a Statelor Unite. Nu eu sunt cel care va face asta, ci voi, iar eu doar o să vă ajut puţin. Deocamdată vă dau liber tuturor, până când mă lămuresc ce avem de făcut. Distracţie plăcută. Când vă întoarceţi, trecem cu toţii la treabă. Sunteţi liberi.

Din mulţimea adunată se auzise un „oh”, fiindcă se aşteptau la ţipete şi urlete. Ofiţerii secunzi, nou angajaţi, se priviseră ridicând din sprâncene, iar tinerii ofiţeri care-şi vedeau cariera încheiată şi sfârşind la bucătărie fuseseră şocaţi de uimire. Înainte de-a vorbi cu ei, Wegener îi chemase alături pe cei trei secunzi.

— Întâi motoarele, spuse el.

— Pot să scot cincisprezece la sută din capacitate toată ziua, dar când încerc să folosesc turboalimentatorul, totul se duce dracului într-un sfert de oră, zisese secundul Owens. Şi nu-ş de ce.

Mark Owens lucra cu motoarele Diesel ale Marinei de şaisprezece ani.

— Ne poţi duce la Curtis Bay?

— Dacă nu vă supără să dureze încă o zi, domnule căpitan.

Wegener lansase prima bombă.

— Bun, fiindcă plecăm în două săptămâni şi terminăm acolo tot ce avem de montat.

— Da’ o să dureze o lună până-i gata motorul nou pentru macara, domnule, observase şeful echipajului, Bob Riley.

— Macaraua nu se poate întoarce?

— E ars motorul, domnule căpitan.

— La momentul potrivit o să încolăcim o parâmă de prova de partea din spate a macaralei. Avem în faţa noastră douăzeci şi cinci de metri de apă. Prindem cârligul de macara şi tragem uşurel înainte, întoarcem macaraua, după care ieşim cu spatele, zisese căpitanul.

— S-ar putea rupe, comentase Riley după un moment.

— N-o fi macaraua mea, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nava e a mea.

Riley scosese un hohot de râs.

— La naiba, ce bine-mi pare să te revăd, Red – scuză-mă, domnule căpitan Wegener!

— Misiunea numărul unu este s-o ducem la Baltimore ca s-o aranjeze cei de-acolo. Să punem la punct ce avem de făcut şi să le luăm pe rând. Mai faci cafeaua aia bună, Navlositorule?

— Vă fac praf, domnule, răspunse Oreza. Aduc un ibric.

Iar Oreza avusese dreptate. Douăsprezece zile mai târziu *Panache* era într-adevăr gata să iasă în larg, chiar dacă nu mai mult de-atât, fiind încărcată cu lăzi şi utilaje pe punte. Macaraua fusese îndepărtată

din drum până la ivirea zorilor, aşa că nu observase aproape nimeni, iar când pichetul de lucrători îşi făcuse apariţia în ziua aceea, le trebuiseră câteva minute să-şi dea seama că nava nu mai era. Imposibil, îşi ziseră ei. Nici măcar nu fusese vopsită toată.

Cu vopsitul se rezolvase în Strâmtoarea Florida, ca de altfel şi altceva, mult mai important. Wegener se afla pe punte, moţăind în scaunul său de piele în timpul cartului dinaintea prânzului când telefonul sunase strident, iar secundul Owens îl invitase în camera motoarelor. Wegener ajunsese acolo găsind singura masă de lucru acoperită cu planuri, iar un maistru aplecat deasupra lor, asistat de şeful lui.

— N-o să vă vină a crede, zisese Owens. Spune-i, băiete.

— Marinar Obrecki, domnule. Motorul nu este montat corect, rostise băieţandrul.

— Ce te face să crezi asta? întrebase Wegener.

Motoarele Diesel mari folosite în marină, erau de tip nou, construite pentru a fi operate şi întreţinute foarte uşor. În plus, existau manuale de folosire pentru fiecare lucrător din camera maşinilor, iar în fiecare manual se găsea o schemă care se utiliza mult mai uşor decât planurile fabricantului. O versiune mărită a schemei manualului fusese furnizată de fabricant şi acum constituia suprafaţa laminată a mesei de lucru.

— Domnule, motorul acesta seamănă tare mult cu cel de la tractorul lui taică-meu, e mai mare, dar…

— Te cred pe cuvânt, Obrecki.

— Turboalimentatorul nu este instalat corect. Se potriveşte cu planurile acestea, dar pompa de ulei împinge uleiul în sens invers prin turboalimentator. Schemele sunt greşite, domnule. Câţiva proiectanţi au zbârcit-o. Vedeţi? Conducta de ulei trebuia să intre aici, dar proiectantul a pus-o pe partea cealaltă a îmbinării, nimeni n-a băgat de seamă şi…

Wegener râsese şi privise spre secundul Owens.

— Cât durează s-o dregem?

— Obrecki zice că poate să-l pornească mâine pe vremea asta, domnule căpitan.

— Domnule.

Era locotenentul Nichelson, maistrul mecanic.

— E numai vina mea. Ar fi trebuit…

Locotenentul aştepta să se prăbuşească cerul.

— Lecţia, domnule Nichelson, este că nu poţi avea încredere nici măcar în manual. Ai învăţat lecţia asta?

— Da, domnule!

— Corect Obrecki, tu eşti marinar de gradul unu, nu-i aşa?

— Da, domnule!

— Greşit. Eşti mecanic de gradul trei.

— Domnule, dar trebuia să trec un examen scris…

— Domnule Nichelson, tu ce zici, a trecut Obrecki examenul ăla?

— Sunt absolut convins, domnule.

— Aşa vă vreau. Mâine pe vremea asta vreau să mergem cu douăzeci şi trei de noduri.

Şi de-atunci totul mersese ca pe roate. Motoarele sunt inima mecanică a oricărei nave şi nici un marinar în lume nu preferă o navă înceată uneia rapide. Când *Panache* atinsese douăzeci şi trei de noduri şi îşi menţinuse viteza timp de trei ore, vopsitorii vopseau mai bine, bucătarii găteau mesele mai repede, iar tehnicienii strângeau şuruburile puţin mai mult. Nava lor nu mai era o ruină, iar mândria răsărise printre membrii echipajului aidoma curcubeului după o ploaie de vară – cu atât mai mult cu cât problema o rezolvase unul dintre ei. În zorii uneia din zile, *Panache* intrase victorios în Portul Curtis Bay al Pazei de Coastă. Wegener preluase comanda la cârmă şi îşi împinsese dincolo de limită întreaga pricepere pentru a-şi face intrarea în forţă spre dană.

— Bătrânul, comentase unul dintre cei care manevrau parâmele pe puntea de la prova, ştie într-adevăr cum să-şi conducă blestemata aia de barcă!

În ziua următoare apăruse un afiş pe panoul de la bordul navei: PANACHE: SUPER ELEGANŢA MANIEREI SAU STILULUI. Şapte săptămâni mai târziu, cuterul primise numirea oficială şi plecase în sud la Mobile, Alabama, pentru a începe lucrul. Avea deja o reputaţie ce se potrivea cu numele său.

Dimineaţa aceea era ceţoasă, iar asta era în avantajul căpitanului, chiar dacă nu şi al misiunii. Regele MCS era acum poliţist. Misiunea Pazei de Coastă se schimbase la mai mult de jumătatea drumului în cursul carierei lui, dar ăsta nu era un lucru pe care să-l poţi observa prea bine la malul râului Columbia, unde duşmanul însemna încă vânt şi valuri. Aceiaşi duşmani vieţuiau şi în Golful Mexic, dar apăruse unul în plus: drogurile. Drogurile erau un lucru la care Wegener nu se gândise prea mult. Pentru el erau nişte lucruri pe care le prescria doctorul şi pe care le luai aşa cum scria pe sticlă, până se terminau, după care aruncai sticla. Când Wegener voia să se ameţească, o făcea în străvechiul stil marinăresc – cu bere sau tărie – deşi o făcea din ce în ce mai rar, dat fiind că se apropia de cincizeci de ani. Îi fusese întotdeauna frică de ace – fiecare om îşi are propria spaimă ascunsă – iar ideea că oamenii îşi înfigeau de bunăvoie ace în mână îl uimise mereu. Ideea de-a sufla praf alb în nasul cuiva – ei bine, era imposibil de crezut. Atitudinea sa nu mai părea atât de naivă dacă o priveai prin prisma perioadei în care crescuse. Ştia că problema era reală. Ca toţi

acei care purtau uniformă, o dată la câteva luni trebuia să dea o probă de urină pentru a dovedi că nu folosea „substanţe controlate”. Un lucru pe care tinerii membri ai echipajului îl acceptau ca pe ceva firesc, dar un motiv de enervare şi jignire la cei din generaţia lui.

Traficanţii de droguri reprezentau interesul său imediat, însă prioritatea numărul unu era o sclipire pe ecranul radarului.

Se aflau la o sută de mile de coasta mexicană, departe de casă. Iar Rhodes întârzia. Proprietarul sunase cu câteva zile în urmă, spunând că rămâne în larg câteva zile în plus... dar asociatului său i se păruse foarte ciudat şi telefonase la biroul Pazei de Coastă. Investigaţiile ulterioare scoseseră la iveală faptul că proprietarul, un afacerist bogat, se îndepărta rareori la mai mult de trei ore de mers în larg. Rhodes naviga cu cincisprezece noduri.

Iahtul măsura aproape douăzeci de metri lungime, era destul de mare ca să ai nevoie de câţiva oameni care să te ajute să-l conduci, dar destul de mic pentru ca legea să nu te oblige să ai atestat. În iahtul mare, prevăzut cu motor, încăpeau cincisprezece oameni, plus doi din echipaj şi costase câteva milioane de dolari. Proprietarul, un constructor de imobile care-şi avea propriul imperiu dincolo de Mobile, era începător pe mare şi un navigator prudent. Asta îl făcea inteligent, îşi zise Wegener. Prea inteligent ca să se aventureze atât de departe în larg. Îşi cunoştea limitele, lucru rar printre pasionaţii de iahting, mai ales cei din pătura bogată. Pornise spre sud cu două săptămâni în urmă, de-a lungul coastei făcuse câteva opriri, dar întârziase să se întoarcă şi lipsise de la o întâlnire de afaceri. Asociatul său spusese că n-ar fi lipsit fără motiv. O patrulă aeriană obişnuită localizase iahtul cu o zi în urmă, dar nu încercase să ia legătura cu el. Comandantul districtului hotărâse că ceva nu-i mirosea a bine în legătură cu asta. *Panache* era cel mai apropiat cuter, iar Wegener primise telefonul.

— Şaisprezece mii de iarzi. Ruta zero-şapte-unu, raportă secundul Oreza de la pupitrul radarului. Viteză doisprezece. Nu se îndreaptă spre Mobile, domnule căpitan.

— Ceaţa o să se ridice într-o oră, poate o oră jumate, hotărî Wegener. Acum hai să ne apropiem. Înainte cu toată viteza, domnule O’Neil. Ai interceptat: ruta, secundule?

— Unu-şase-cinci, domnule.

— Asta e ruta ta. Dacă mai ţine ceaţa, când ne apropiem la două-trei mile, ne-aşezăm exact la pupa lor.

O’Neil dădu ordinele necesare. Wegener se îndreptă spre masa hărţilor.

— Unde crezi că se îndreaptă, Navlositorule?

Timonierul-şef trasă ruta care nu părea să ducă undeva în mod special.

— Merge cu viteza cea mai economică... şi pariez că nu spre un

anume port din golf.

Căpitanul luă un compas şi începu să-l plimbe de-a lungul hărţii.

— Iahtul mai are combustibil pentru… se încruntă Wegener. Să zicem că a făcut plinul în ultimul port. Poate să ajungă destul de uşor în Bahamas. Alimentează acolo şi după aia poate să meargă oriunde pe Coasta de Est.

— Vitezoman, fu de părere O'Neil. Primul pe care-l întâlnesc de-o bucată bună de vreme.

— De ce crezi asta?

— Domnule, dacă aş avea o barcă aşa de mare, cu siguranţă n-aş merge cu ea prin ceaţă, fără radar. Al lui nu funcţionează.

— Sper să te-nşeli, băiete, rosti căpitanul. De când n-ai mai întâlnit unul ca el, secundule?

— Cinci ani, poate chiar mai mult. Credeam că a trecut vremea lor.

— O să aflăm peste o oră.

Wegener se întoarse să privească din nou ceaţa. Vizibilitatea se situa sub două sute de iarzi. Se uită apoi la ecranul radarului. Iahtul era cea mai apropiată ţintă. Se gândi un minut, apoi mută sistemul în poziţie de aşteptare. Rapoartele contraspionajului spuneau că traficanţii de droguri aveau aparate ESM care detectau transmisiile radar.

— Îl punem din nou în funcţiune când ne-apropiem, să zicem la patru mile sau aşa ceva.

— 'Nţeles, domnule căpitan, încuviinţă băieţandrul.

Wegener se aşeză în scaunul lui de piele şi îşi scoase pipa din buzunarul cămăşii. Se trezea umplând-o din ce în ce mai puţin în ultima vreme, dar făcea parte din imaginea pe care şi-o construise. Câteva minute mai târziu, cartul de punte intrase în normal. Conform obiceiului, căpitanul urca pe punte pentru a supraveghea două ore din cartul de dimineaţă – cel asigurat de cel mai tânăr din echipaj – dar O'Neil era un puşti strălucit şi nu avea nevoie de atâta supraveghere, cel puţin nu atunci când Oreza se afla în preajmă. Navlositorul Oreza, fiul unui pescar din Gloucester, avea o reputaţie pe măsura celei avute de căpitanul său. Cu trei cicluri petrecute la Academia Pazei de Coastă, el ajutase la pregătirea unei întregi generaţii de subofiţeri, aşa cum se specializase odinioară Wegener în instruirea recruţilor.

Oreza era, de asemenea, un om care înţelegea importanţa unei ceşti de cafea bună şi de un lucru puteai fi sigur când soseai pe punte în prezenţa Navlositorului. Anume, că vei primi o ceaşcă din băutura lui personală. Sosea exact la timp, servită în ceşti speciale, folosite de Paza de Coastă, arătând mai curând a vaze, cu fundul larg, acoperit cu cauciuc, înguste şi răsfrânte la partea de sus, formă ce le împiedica să se răstoarne sau să se verse. Făcute pentru a fi întrebuinţate pe ambarcaţiunile mici de patrulare, erau folositoare şi *pe Panache,* care

naviga destul de rapid. Wegener abia dacă observase.

— Mulţumesc, secundule, zise căpitanul luând ceaşca.

— Aş zice că mai avem vreo oră.

— Cam aşa, încuviinţă Wegener. Ajungem la locul bătăliei la zero-şapte-cinci. Cine-i de serviciu?

— Domnul Wilcox, Kramer, Abel, Dowd şi Obrecki.

— Obrecki a mai făcut asta vreodată?

— E băiat de fermier. Ştie să ţină puşca în mână. Riley l-a verificat.

— Riley să-l înlocuiască pe Kramer.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— E ceva ciudat în legătură cu el, zise Wegener.

— N-am mai avut aşa ceva de când – Doamne, nici nu mai ţin minte când a fost, dar bine. Îl chem pe Riley?

Căpitanul încuviinţă din cap, Oreza îl chemă, iar Riley apăru două minute mai târziu. Cei doi secunzi şi căpitanul se strânseră pe aripa punţii. Tânărul subofiţer găsi foarte ciudat că Wegener părea să aibă mai multă încredere în secunzi decât în popotă, dar ofiţerii bătrâni aveau metodele lor.

Panache tăia valurile cu toată viteza. Fusese reglată la douăzeci şi trei de noduri, dar se părea că depăşise de câteva ori şi douăzeci şi cinci, ceea ce se întâmpla doar când nava era uşoară, cu un fund proaspăt vopsit şi pe o mare liniştită. Chiar dacă turboalimentatoarele trimiteau aer în motoarele Diesel, viteza maximă era acum doar cu puţin peste douăzeci şi două de noduri. Asta făcea ca tangajul să fie destul de puternic. Echipajul de pe punte căuta să-l compenseze stând cu picioarele depărtate sau, ca în cazul lui O'Neil, plimbându-se cât mai mult posibil. Condensul aburise ferestrele punţii. Tânărul subofiţer dădu drumul la ştergătoare. Întors afară, pe aripa punţii, el privea undeva în ceaţă. Nu-i plăcea să călătorească fără radar. O'Neil ascultă, dar nu auzi decât huruitul înfundat al motoarelor lui *Panache.*

Ceaţa făcea asta. Ca un giulgiu umed înghiţea vizibilitatea şi absorbea zgomotul. Mai ascultă un minut, dar, în afară de motoarele Diesel, era numai murmurul scos de carena navei alunecând pe apă. Înainte de a se întoarce în cabina cârmaciului, privi spre pupa. Vopseaua albă a cuterului îl ajuta să treacă neobservat.

— Nu mai avem nevoie de sirena de ceaţă. Acolo răzbate soarele, anunţă el.

Căpitanul încuviinţă din cap.

— Se risipeşte în mai puţin de o oră. O să fie o zi călduroasă. Buletinul meteo a sosit?

— Au fost furtuni azi-noapte, domnule. În zona Dallasului, pe la miezul nopţii. A făcut ceva pagube. Câteva tornade au distrus o colonie de locuinţe pentru muncitori.

Wegener clătină din cap.

— Ştii, trebuie să fie ceva în legătură cu coloniile astea de atrag blestemele…

Se ridică în picioare, îndreptându-se către radar.

— Gata, secundule?

— Da, domnule.

Wegener comută butonul de pe poziţia de aşteptare pe pornit, apoi coborî privirea sub streaşina de cauciuc a ecranului radar.

— Ne-am apropiat, secundule. Direcţia de contact unu-şase-zero, distanţa de tragere şase mii. Domnule O'Neil, vine exact la unu-opt-cinci. Oreza, spune-ne în cât timp ajungem în spatele lui, din stânga.

— 'Nţeles, domnule căpitan. Într-un minut.

Wegener opri radarul şi se ridică.

— Ocupaţi poziţiile de luptă.

Aşa cum era prevăzut, alarma îi surprinse pe oameni după ce fiecare apucase să mănânce micul dejun. Bineînţeles că deja se vorbea. Exista undeva în ceaţă un posibil traficant de droguri. Echipa care era de serviciu la bărci asambla Zodiacul de cauciuc. Fiecare avea câte-o armă; unul o armă automată M-16, altul o puşcă de vânătoare, iar restul pistoale Beretta calibrul 9 mm automat. În faţă, un marinar încărca arma de calibrul 40 mm de la prova. Era un Befors de fabricaţie suedeză care aparţinuse pe vremuri unei nave de război şi era mai bătrân decât toţi cei aflaţi la bord, cu excepţia căpitanului.

La pupa, un marinar scotea husa de plastic de pe o mitralieră M-2, de calibrul 50, care era aproape la fel de veche.

— Aş zice să facem stânga acum, domnule, zise Oreza.

Căpitanul deschise din nou radarul.

— Stânga până la zero-şapte-zero. Distanţa până la ţintă este acum trei-cinci-zero-zero. O să ne apropiem de babordul ţintei.

Ceaţa se risipea. Vizibilitatea era acum de aproximativ cinci sute de iarzi, mai mult sau mai puţin, pe măsură ce aburul se risipea. Oreza consultă radarul în timp ce puntea se umplea cu dispozitivul de luptă. Exista o nouă ţintă, la douăzeci de mile distanţă, probabil un petrolier în drum spre Galveston. Poziţia sa fu înregistrată ca un lucru firesc.

— Distanţa până la prietenii noştri este acum de două sute de iarzi. Direcţia constantă la zero-şapte-zero. Ruta şi viteza ţintei sunt neschimbate.

— Foarte bine. O să-l vedem peste aproximativ cinci minute.

Wegener se uită de jur împrejurul cabinei cârmaciului.

Secunzii săi foloseau binoclurile. Era o pierdere de energie, dar ei n-o ştiau încă. Ieşi pe puntea de la tribord şi privi spre pupa, la dispozitivul bărcii. Locotenentul Wilcox îi făcu un gest cu degetul mare ridicat. În spatele lui, ajutorul şefului de echipaj, Riley, încuviinţă cu o înclinare a capului. Un subofiţer cu experienţă controla macaraua. Lansarea la apă a Zodiacului în asemenea condiţii de navigaţie nu era

mare lucru, dar marea avea metodele ei de a te lua prin surprindere. Mitraliera de calibrul 50 era orientată prudent, cu ţeava în sus, iar un încărcător se afla în partea stângă. Auzi din faţă un zgomot metalic, ca şi cum s-ar fi încărcat mitraliera de calibrul 40 mm.

În mod normal ar fi trebuit să fim prin preajmă ca să acordăm asistentă. Acum ne încărcăm armele, îşi zise Wegener. *Blestematele astea de droguri*...

— Îi văd, zise un marinar aflat de cart.

Wegener privi înainte. Iahtul vopsit în alb era greu de observat în ceaţă, dar un moment mai târziu oglinda de la pupa se vedea perfect. Acum îşi puse ochelarii ca să citească numele. *Empire Builder.* Ăsta era. Nu exista pavilion, dar nu era ceva neobişnuit. Deocamdată nu se vedeau oameni, iar iahtul înainta ca şi până acum. De-asta alesese să se apropie dinspre pupa. Încă de când ieşise primul om în larg, îşi zise el, nimeni nu se obosea să privească spre pupa.

— O să aibă o surpriză, zise O'Neil ieşind şi alăturându-se căpitanului. Legea mării.

Wegener se simţi un moment iritat, dar îşi reveni.

— Radarul nu se mişcă. Bineînţeles, poate că l-a stricat.

— Iată fotografia proprietarului, domnule.

Căpitanul nu se uitase la ea până atunci. Proprietarul avea în jur de patruzeci şi cinci de ani. Era evident că se căsătorise târziu, fiindcă i se raportase că avea la bord doi copii de opt şi treisprezece ani, în afara soţiei. Un bărbat înalt, cam de un metru nouăzeci, chel şi supraponderal, care stătea pe ceva care semăna cu un ponton, alături de un peşte-sabie destul de mare. Probabil că avusese mult de furcă cu el, îşi zise Wegener, judecând după pielea arsă de soare din jurul ochilor şi de la marginea şortului. Căpitanul îşi scoase ochelarii.

— Te apropii prea mult, observă el. Mai spre babord.

— 'Nţeles, domnule.

O'Neil se întoarse în cabina cârmaciului.

Idioţilor, îşi zise Wegener. *Ar fi trebuit să ne auziţi până acum.* Ei bine, avea o metodă ca să fie sigur de asta. Băgă capul în cabina cârmaciului.

— Dă-le deşteptarea.

La jumătatea catargului, *Panache* avea o sirenă de tipul celor folosite la maşinile de poliţie şi ambulanţe, dar ceva mai mare.

O clipă mai târziu sunetul ei şuierător aproape că-l făcu pe căpitan să tresară. Avu într-adevăr efectul scontat. Înainte ca Wegener să numere până la trei, din cabina cârmaciului aflată pe iaht, îşi făcu apariţia cineva. Nu era proprietarul. Iahtul începu să se întoarcă în scurt, spre dreapta.

— Idioţii! mârâi căpitanul. Ţine aproape, ordonă el imediat.

Cuterul coti şi el spre dreapta. Iahtul se stabiliză puţin la pupa pe

măsură ce viteza creştea, dar vasul Rhodes n-avea idee de rapiditatea lui *Panache.* Peste alte două minute cuterul se afla la travers de iahtul care încerca în continuare să se răsucească. Erau prea aproape să se folosească de Befors. Wegener ordonă ca mitraliera să tragă peste prova lui *Empire Builder.*

Mitraliera de calibrul 50 trimise cinci rafale. Chiar dacă nu văzuseră cartuşele împroşcând apa, zgomotul era inconfundabil. Wegener intră ca să-şi aducă portavocea.

— Aici Paza de Coastă a Statelor Unite. Aruncaţi ancora şi pregătiţi-vă de abordaj.

Aproape că le puteai vedea nehotărârea. Iahtul se răsuci din nou, spre stânga, dar viteza rămase neschimbată un minut sau două. Apoi la pupa apăru un bărbat care flutura un steag – steagul panamez, observă Wegener amuzat. Următoarea mişcare va fi să-i anunţe prin radio că nu aveau dreptul să urce la bord. Amuzamentul se opri imediat.

— *Empire Builder*, aici Paza de Coastă a Statelor Unite. Sunteţi navă sub pavilion american şi vom urca la bord. Opriţi-vă – ACUM!

Iahtul se opri. Pupa lui se ridică pe măsură ce motoarele se opreau. Cuterul trebui să se retragă brusc pentru a evita să treacă peste nava din clasa Rhodes. Wegener se întoarse afară şi făcu semn echipajului bărcii. Când le captă atenţia, mimă gestul de a trage cadrul unui pistol mitralieră. Era felul lui de a transmite echipajului să fie prudent. Riley bătu de două ori cu palma în tocul pistolului pentru a-l anunţa pe căpitan că membrii echipajului nu erau proşti. Zodiacul fu lansat. Următoarea comandă în megafon cerea echipajului iahtului să iasă pe punte. Apărură doi oameni. Din nou, nici unul dintre ei nu semăna cu proprietarul. Mitraliera cuterului fu îndreptată spre ei cât de stabil permitea tangajul. Asta era partea cea mai tensionată. Singurul mod în care cei de pe *Panache* puteau să protejeze echipajul bărcii era să deschidă primii focul, dar asta era imposibil.

Paza de Coastă nu pierduse încă pe nimeni în felul ăsta, dar era doar o chestiune de timp, iar aşteptarea înrăutăţea lucrurile.

Pe măsură ce Zodiacul înainta, Wegener nu-i scăpa din ochi pe cei doi bărbaţi. Acelaşi lucru îl făcea şi locotenentul care stătea lângă mitralieră. Deşi nu se vedea mei o armă, un pistol nu era prea greu de ascuns sub o cămaşă largă. Cineva ar fi fost nebun să tragă în asemenea condiţii, dar căpitanul ştia că lumea era plină de oameni nebuni – petrecuse treizeci de ani salvând asemenea oameni. Acum îi aresta pe aceia a căror nebunie era mult mai periculoasă decât simpla prostie.

O'Neil veni din nou lângă el. *Panache* stătea pe loc, cu motoarele mergând în gol şi, din cauza valurilor la travers, avea un tangaj pronunţat, dar lent. Wegener privi din nou mitraliera de la pupa.

Marinarul ţintea aproape bine, iar degetele lui erau încleştate pe trăgaci exact aşa cum trebuiau să fie. Parcă auzea aievea cele cinci încărcătoare goale rostogolindu-se pe punte. Wegener se încruntă o clipă. Încărcătoarele goale erau un factor de risc. Cineva ar fi trebuit să ia un sac şi să le strângă. Puştiul de la mitralieră putea să alunece pe unul şi să tragă din greşeală...

Se întoarse. Zodiacul se afla la pupa iahtului. Foarte bine, urcau la bord pe acolo. Îl privi pe locotenentul Wilcox urcând primul şi aşteptându-i apoi pe ceilalţi. Cârmaciul se retrase după urcarea ultimului om, apoi se deplasă repede înainte pentru a le acoperi avansarea.

Wilcox se îndrepta spre babord urmat de Obrecki care-i acoperea spatele, cu arma îndreptată spre cer. Riley pătrunse în interior, urmat de cel care-i proteja spatele. Locotenentul ajunse la cei doi bărbaţi în mai puţin de-un minut. Era ciudat să-i vezi vorbind, dar să nu auzi ce anume comunicau.

Cineva spunea ceva. Capul lui Wilcox se răsuci repede într-o parte, apoi în cealaltă. Obrecki păşi alături şi coborî arma. Amândoi bărbaţii se culcară pe burtă, dispărând din raza vizuală.

— Pare să fi fost o explozie, domnule, observă sublocotenentul O'Neil.

Wegener făcu un pas în cabina cârmaciului.

— Radio!

Unul dintre membrii echipajului îi aruncă un Motorola portabil. Wegener ascultă, fără să apeleze. Orice ar fi descoperit oamenii săi, nu voia să le distragă atenţia. Obrecki rămase cu cei doi bărbaţi, în timp ce Wilcox pătrunse în interiorul iahtului. Un lucru era clar ca lumina zilei, Riley găsise ceva. Arma era îndreptată spre ei, iar încordarea din braţele băiatului răzbătea pe deasupra apei, până la cuter. Căpitanul se întoarse către mitraliorul a cărui armă era aţintită spre iaht.

— Asigură arma aia!

— 'Nţeles, răspunse marinarul într-o clipă şi îşi coborî mâinile îndreptând arma în sus.

Subofiţerul de lângă el tresări jenat. Încă o lecţie învăţată. Peste-o oră sau două îi vor urma câteva cuvinte. Făcuseră o greşeală cu arma.

După o clipă Wilcox apăra din nou, urmat de Riley. Şeful echipajului întinse două perechi de cătuşe subofiţerului, care se aplecă să le pună. Trebuie să fi fost numai cei doi la bord; Riley îşi puse pistolul în toc după câteva clipe, iar arma lui Obrecki ţintea din nou cerul. Lui Wegener i se păru că-l vede pe băiat privind din nou siguranţa. Fermierul îşi cunoştea armele şi învăţase să tragă la fel cum învăţase să tragă şi comandantul lui. Atunci de ce scosese siguranţa...? Radioul se auzi exact în clipa când mintea lui Wegener îşi punea întrebarea.

— Domnule căpitan, aici este Wilcox.

Locotenentul se opri şi amândoi bărbaţii ajunseră faţă în faţă, la o distanţă de o sută de iarzi.

— Sunt aici.

— Situaţia e gravă, domnule... e sânge peste tot. Unul dintre ei curăţa salonul de jos, dar – este un adevărat dezastru aici.

— Sunt doar ei doi?

— Da. Doar doi oameni la bord. Le-am pus cătuşele.

— Mai verifică o dată, ordonă Wegener.

Wilcox îi citise gândurile căpitanului: rămase cu prizonierii, lăsându-l pe Riley să caute. Şeful echipajului apăru trei minute mai târziu, clătinând din cap. Văzută prin binoclu, faţa lui părea palidă, observă Wegener. Ce-l făcuse pe Bob Riley să pălească?

— Doar ăştia doi, domnule. N-au acte. Nu cred că mai avem ce căuta...

— Bine, îţi mai trimit un om şi ţi-l las pe Obrecki. Poţi să conduci iahtul până în port?

— Sigur, domnule căpitan. Avem combustibil din belşug.

— La noapte o să fie cam vânticel, îl avertiză Wegener.

— Am verificat buletinul azi-dimineaţă. Nici o grijă, domnule.

— În regulă, stai să-l chem la ordine şi să organizez lucrurile. Rămâi pe recepţie.

— Am înţeles. Domnule, vă recomand să trimiteţi o cameră video aici, ca să facă o înregistrare care să dubleze fotografiile.

— O.K., o să sosească peste câteva minute.

Baza Pazei de Coastă avu nevoie de jumătate de oră ca să obţină acordul F.B.I. şi D.E.A. Aşteptând confirmarea, Zodiacul transportă un alt membru al echipajului cu o cameră portabilă şi un casetofon. Unul dintre cei aflaţi la bord trase şaizeci de cadre cu un aparat Polaroid, în timp ce camera video înregistra totul pe bandă. Oamenii Pazei de Coastă repuseră în funcţiune motoarele de pe *Empire Builder,* orientându-l în direcţia nord-vest, spre Mobile şi având cuterul la babord. Se hotărâse în sfârşit că Wilcox şi Obrecki puteau duce iahtul înapoi la Mobile şi că un elicopter urma să-i ridice pe cei doi „pasionaţi de iahting" în acea după-amiază – dacă vremea o permitea. Era drum lung până la baza aeriană. *Panache* ar fi trebuit să aibă propriul elicopter, dar Paza de Coastă nu avusese fonduri. Un al treilea marinar fusese trimis pe iaht şi sosise timpul să aducă prizonierii pe *Panache.*

Secundul Riley îi duse la pupa. Wegener îl urmări pe şeful echipajului cum îi transbordează pe Zodiac. Cinci minute mai târziu barca era deja la bord. Iahtul se îndreptă spre nord-vest, iar cuterul se întoarse să-şi continue patrularea. Primul cane urcă pe punte din echipajul care fusese pe iaht era marinarul care lucrase cu Polaroidul.

Îi întinse câteva cadre color.

— Secundul a cules câte ceva ca să vă arate, domnule căpitan. E mai rău decât se vede aici. Aşteptaţi până vedeţi caseta. Am trimis-o deja la copiat.

Wegener îi dădu fotografiile înapoi.

— O.K., totul merge în seiful cu probe. Pune-le lângă celelalte. Spune-i lui Meyers să pună o casetă nouă în camera video şi-aş vrea să povestiţi în faţa camerei ce-aţi văzut. Ştiţi cum e treaba. Să fim siguri că totul e-n regulă.

— Da, domnule.

Riley apăru imediat. Robert Timothy Riley era un bărbat care reprezenta tipul clasic de ajutor de şef de echipaj. Un metru optzeci şi peste nouăzeci de kilograme, cu braţele păroase ca ale unei gorile, curajul unui bărbat care nu ducea sticla la ureche şi o voce tunătoare, care putea acoperi vuietul unei furtuni. Mâna sa dreaptă uriaşă strângea câteva pungi de plastic cu mâncare. Figura sa lăsa să se vadă că furia luase locul stării de şoc.

— E un abator blestemat, domnule. De parcă cineva a făcut să explodeze nişte cutii cu vopsea maronie – doar că n-a vopsit. Iisuse. Ăla mai mic tocmai curăţa când i-am scos de-acolo. În salon e o ladă de gunoi cu o jumătate de duzină de tuburi de cartuşe. Pe astea două le-am cules de pe covor aşa cum ne-au învăţat, domnule căpitan. Le-am ridicat cu pixul şi le-am rostogolit în pungă. Am lăsat la bord două arme, le-am băgat şi pe ele în pungi. Dar ăsta nu-i lucrul cel mai rău.

Următoarea pungă conţinea o fotografie mică, înrămată. Trebuia să fi fost a proprietarului şi familiei lui. Venea la rând punga ce conţinea…

— Am găsit-o sub o masă. A fost şi violată. Probabil îi venise ciclul, dar asta nu i-a oprit. Poate doar nevasta. Poate şi fetiţa. În bucătărie sunt câteva cuţite de măcelărie, toate pline de sânge. Cred că au ciopârţit cadavrele şi le-au aruncat peste bord. Ăştia patru sunt deja hrană pentru peşti.

— Droguri?

— Cam douăzeci de doze de pudră albă depozitate în cabinele echipajului. Şi nişte marijuana, dar seamănă mai degrabă cu o provizie personală. Nici măcar nu m-am obosit să folosesc trusa de analiză, domnule. Nu mai contează. Asta-i curată crimă şi piraterie. Am văzut o gaură de glonţ în punte. Red, n-am văzut aşa ceva în viaţa mea. Ceva ca în filme, da' mai rău. Trebuia să fi fost acolo, domnule.

— Ce ştim despre prizonieri?

— Nimic. N-au scos decât nişte mormăieli, cel puţin cât am fost eu prin preajmă. N-au nici un act la ei şi n-am vrut să cotrobăi pe-acolo după paşapoarte sau altceva. Am zis să las asta pe seama poliţiştilor adevăraţi. Cabina cârmaciului e curată. La fel şi una dintre cabinele de

comandă. Wilcox n-o să aibă prea mult de furcă să ducă nava înapoi şi l-am auzit spunându-le lui Obrecki şi lui Brown să nu atingă nimic. Au combustibil destul la bord, pot să meargă cu toată viteza. Ajung cu ea în Mobile înainte de miezul nopţii, dacă vremea ţine tot aşa. Frumoasă barcă.

Ridică din nou din umeri.

— Adu-i aici, zise Wegener după un moment.

— Înţeles.

Riley plecă la pupa.

Wegener îşi umplu pipa, apoi trebui să-şi aducă aminte unde pusese chibriturile. Lumea se schimbase în timp ce era ocupat cu altceva, iar lui Wegener nu-i plăcea asta. Era destul de periculos aici. Vântul şi valurile erau un posibil duşman al omului. Marea îşi aşteaptă întotdeauna şansa. Nu conta cât de bun credeai că eşti; o singură dată trebuia să uiţi, doar o dată, că nu trebuia să ai încredere în ea. Wegener era un om care nu uitase niciodată şi îşi dedicase viaţa protejându-i pe cei care uitau.

Faptul că-şi amintea permanent de acest risc şi că-i proteja pe cei care-l uitau îi adusese o viaţă completă şi plină de satisfacţii. Îi plăcea să fie îngerul păzitor din barca albă ca neaua. Niciodată nu erai pierdut dacă Red Wegener se afla în preajmă. Aveai întotdeauna o şansă; ca el să ajungă până în mormântul ud şi bântuit de furtuni şi să te scoată de-acolo cu mâinile goale… dar rechinii se delectau acum cu patru oameni. Wegener iubea marea pentru toate capriciile ei, dar rechinii erau ceva respingător, iar el se gândea că acum mâncau nişte oameni pe care i-ar fi putut salva… patru oameni care uitaseră că nu toţi rechinii trăiau în mare, îşi spuse Wegener. Asta era schimbarea. Pirateria. Clătină din cap. Aşa i se spunea pe mare. Piraterie. Ceva despre care Errol Flynn făcea filme în copilăria lui Wegener. Ceva care luase sfârşit cu două secole în urmă. Piraterie şi crimă, partea care se omitea, de obicei, în filme. Piraterie, crimă şi viol, fiecare un delict capital pe vremuri.

— Drepţi, mârâi Riley.

Îi ducea pe amândoi de braţe. Erau încă încătuşaţi, iar mâinile lui Riley îi ţineau să nu se îndepărteze. Îşi făcu apariţia şi Oreza, pentru a supraveghea mişcările.

Amândoi aveau în jur de douăzeci şi cinci de ani şi erau slabi. Unul era înalt, peste unu optzeci, arogant şi îi făcuse o impresie ciudată căpitanului; era conştient de buclucul în care intrase, nu-i aşa? Ochii lui întunecaţi îl priveau arzător pe Wegener care-l studia pe tânăr tacticos, din spatele pipei. Era ceva ciudat în legătură cu ochii lui, dar Wegener nu-şi dădu seama ce.

— Cum te cheamă? întrebă căpitanul.

Nu primi nici un răspuns.

— Trebuie să-mi spui cum te cheamă, insistă Wegener calm.

Apoi se petrecu ceva complet neobişnuit. Bărbatul înalt scuipă pe cămaşa lui Wegener. Urmă o perioadă lungă de timp în care căpitanul refuză să creadă ceea ce se întâmplase, fără ca pe figura lui să se citească măcar surpriza. Riley fu primul care reacţionă.

— Nenorocitule!

Şeful echipajului îl ridică pe prizonier ca pe o păpuşă de cârpă, răsucindu-l în aer şi izbindu-l de balustrada punţii. Tânărul ateriză pe burtă şi pentru un moment păru să se fi rupt în două. Aerul ieşi şuierând din gura lui, iar picioarele se bălăbăniră încercând să găsească puntea, înainte de-a cădea în apă.

— Iisuse, Bob, reuşi să rostească Wegener în vreme ce Riley îl ridica înapoi.

Şeful echipajului îl răsuci şi mâna sa stângă se încleştă pe gâtul bărbatului, ridicându-l de pe punte cu un singur braţ.

Dacă nu reuşise mai mult, cel puţin Riley dinamitase aroganţa prizonierului. Pentru o clipă existase o frică autentică în ochii aceia, atunci când prizonierul se luptase să respire. Oreza îl adusese deja pe celălalt pe punte. Riley îl trânti pe bărbat lângă el. Piratul – Wegener se gândea deja la el în aceşti termeni – se aplecă înainte până când fruntea lui atinse puntea. Icnea şi se lupta să respire, în vreme ce Riley, cel puţin la fel de palid, încerca să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Scuză-mă, domnule căpitan. Cred că mi-am pierdut firea o secundă.

Şeful echipajului sugerase clar că îşi cerea scuze doar pentru jena provocată comandantului său.

— Închide-i, rosti el, iar Riley îi duse pe amândoi la pupa.

— Drace, observă Oreza calm, după care îşi pescui batista şi şterse cămaşa căpitanului. Iisuse, Red, ce se întâmplă?

— Nu ştiu, Navlositorule. Cred că suntem amândoi prea bătrâni ca să răspundem la întrebarea asta.

Wegener îşi găsi în sfârşit chibriturile şi reuşi să-şi aprindă pipa. Privi în largul mării câteva secunde, până găsi cuvintele potrivite.

— Când m-am înrolat m-a surprins un bucătar bătrân care spunea poveşti despre Prohibiţie. Dar nimic nu era atât de dezgustător, povestea în aşa fel încât părea un joc grozav.

— Poate că oamenii erau mai civilizaţi pe vremuri, mormăi Oreza.

— Mai mult ca sigur că nu puteai să cari băutură de zece milioane de dolari într-o barcă cu motor. Nu te-ai uitat niciodată la *Incoruptibilii.* Conflictele dintre bandele de atunci erau la fel de respingătoare ca cele despre care citim acum. Poate chiar mai rău. Drace, nu ştiu. Nu m-am înrolat aici ca să fiu poliţai, şefule.

— Nici eu, mormăi Oreza. Noi îmbătrânim, iar lumea merge mai

departe şi ne trage pe sfoară. Totuşi, un lucru aş fi vrut să nu se schimbe.

— Care-i ăla, Navlositorule?

Timonierul-şef se întoarse să-şi fixeze cu privirea comandantul:

— Ceva ce-am învăţat la New London, acum câţiva ani. Obişnuiam să asist la nişte cursuri când n-aveam altceva mai bun de făcut. Pe vremuri, când prindeau un grup de piraţi puteau să aleagă varianta curţii marţiale şi să rezolve lucrurile pe loc – şi ştii ceva? A mers. Cred că de-asta a şi renunţat la metoda asta.

— Fă-le o judecată dreaptă şi dup-aia spânzură-i?

— La dracu, de ce nu, domnule?

— Lucrurile nu mai merg aşa. Acum suntem civilizaţi.

— Mda, civilizaţi.

Oreza deschise uşa de la cabina timonierului.

— Eu ştiu ce-nseamnă. Am văzut fotografiile.

Wegener zâmbi, apoi se întrebă de ce. Pipa i se stinsese. În timp ce-şi căuta din nou chibriturile, se întrebă de ce nu renunţa pur şi simplu, dar pipa făcea parte din imagine. Bătrânul lup de mare. Îmbătrânea, îşi zise Wegener. O pală de vânt zbură chibritul pe care încercase să-l azvârle, aruncându-l pe punte. Cum ai putut să uiţi să verifici direcţia vântului? se întrebă în sinea lui, aplecându-se să-l ridice.

La jumătatea jgheabului de scurgere al punţii se afla un pachet de ţigări. Wegener era fanatic în privinţa curăţeniei pe navă şi era gata să se burzuluiască la oricine-ar fi aruncat pachetul gol, când îşi dădu seama că el nu provenea de la cei noi din echipajul său. Pachetul era de „Calverts”, iar asta, îşi aminti el vag, era o marcă de ţigări latino-americane de la o fabrică de ţigări din Statele Unite. Era un pachet cartonat, cu capac şi, din simplă curiozitate, îl deschise. Nu erau ţigări. Cel puţin nu erau ţigări din tutun. Wegener pescui una. Nu erau răsucite manual, dar nici nu erau atât de minuţios fabricate la fel cu cele scoase de o adevărată fabrică de cancer americană. Căpitanul zâmbi fără să vrea. Un fabricant inteligent inventase un mod ingenios de disimulare – nu-i aşa? Arătau ca nişte ţigări adevărate sau poate erau mai uşor de transportat aşa. Probabil căzuseră din buzunarul bărbatului când Riley îl răsturnase, îşi dădu seama Wegener într-un târziu. Închise pachetul şi îl băgă în buzunar. Îl va pune în seiful cu probe când va avea ocazia. Oreza se întoarse.

— Ştirile meteo. Frontul furtunii ne va ajunge nu mai târziu de 21.00. Vânturile au crescut puţin în intensitate. Aşteptăm rafale până la patruzeci de noduri. O să fie ceva vânt, domnule.

— E vreo problemă pentru Wilcox şi iaht?

Mai aveau timp să-l întoarcă.

— N-ar trebui să fie, domnule. A luat-o spre sud. Dinspre Tennessee

vine un sistem de presiune ridicată. Domnul Wilcox ar trebui să meargă ca-n palmă, domnule căpitan, dar ar putea să fie puţin riscant pentru elicopter. N-am plănuit să vi-l trimită mai devreme de 18.00 şi asta a apropie destul de mult. O să traverseze zona frontală la întoarcere.

— Dar mâine?

— Ar trebui să se însenineze înainte de răsărit, după care să se instaleze sistemul de presiune ridicată. O să ne cam zgâlţâie la noapte, dar după aia o să avem patru zile de vreme bună.

Oreza nici nu dădu glas sfatului său. Nu era nevoie. Cei doi se înţelegeau din priviri.

Wegener încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Spune-le celor din Mobile să amâne preluarea până mâine după-amiază.

— ’Nţeles, domnule căpitan. N-are rost să rişte un elicopter ca să remorcheze nişte gunoaie.

— Corect, Navlositorule. Asigură-te că Wilcox va primi buletinul meteo dacă sistemul îşi schimbă direcţia.

Wegener îşi privi ceasul.

— Este timpul să-mi pun ordine în acte.

— Deja ai avut o zi plină, Red.

— Într-adevăr.

Cabina lui Wegener era fireşte cea mai încăpătoare de pe vas şi singura încăpere personală de la bord, de vreme ce intimitatea şi singurătatea erau luxul tradiţional acordat unui căpitan. Dar *Panache* nu era un vas de croazieră, iar camera lui Wegener abia dacă depăşea treizeci de metri pătraţi, dar avea baie proprie, ceea ce pe orice vas era un lucru pentru care merita să lupţi. De-a lungul întregii sale cariere în Paza de Coastă, actele fuseseră un lucru pe care Wegener îl evitase de câte ori fusese posibil. Avea un ofiţer intendent, un tânăr locotenent inteligent căruia îi dădea de lucru atât cât putea să justifice în faţa propriei conştiinţe. Asta-i lăsa însă două-trei ore de lucru pe zi. Căpitanul atacă treaba cu entuziasmul unui om în drum spre spânzurătoare. Jumătate de oră mai târziu îşi dădu seamă că era mai greu ca de obicei. Asasinii îi distrăgeau atenţia. Crimă pe mare, îşi zise el, privind bibeloul din cloasonul de la tribord. Bineînţeles, nu era ceva neobişnuit. Auzise de câteva cazuri în decursul celor treizeci de ani, chiar dacă nu fusese direct implicat în nici unul. Existase un caz, pe coasta Oregonului, când un membru al echipajului îşi ieşise din minţi şi aproape că-şi omorâse un coleg – se aflase apoi că bietul băiat suferea de-o tumoare pe creier şi că mai târziu murise din cauza asta, îşi aminti Red. *Point Gabriel* ieşise în larg, îl preluase pe individ, deja în cămaşa de forţă şi apoi îl predase. Aceasta fusese suprema formă

de violenţă experimentată de Wegener pe mare. Cel puţin cea generată de mâna omului. Marea este suficient de periculoasă şi fără să aibă nevoie de asemenea lucruri. Gândul îi revenea ca laitmotivul unei melodii. Încercă să-şi reia lucru, dar nu reuşi.

Wegener se încruntă în faţa propriei nehotărâri. Chiar dacă îi plăcea, chiar dacă nu, actele intrau în atribuţiile lui. Reaprinse pipa în speranţa că-l va ajuta să se concentreze. Dar nici asta nu-l ajută. Căpitanul mormăi o înjurătură la adresa lui, jumătate de distracţie, jumătate de supărare şi trecu în baie să bea apă. Actele îl chemau însă înapoi. Se privi în oglindă şi constată că avea nevoie să se radă.

Iar actele nu se rezolvau singure.

— Eşti bătrân, Red, spuse el chipului din oglindă. Bătrân şi senil.

Se hotărî că trebuia să se bărbierească. O făcu în felul său, demodat, cu castron şi pămătuf, singura concesie făcută modernului fiind aparatul cu lamă mobilă. Avea faţa plină de spumă şi pe jumătate bărbierită când cineva bătu la uşă.

— Intră!

Uşa se deschise, dându-l la iveală pe secundul Riley.

— Scuză-mă, domnule căpitan, n-am ştiut că…

— Nici o problemă, Bob, ce s-a întâmplat?

— Am prima versiune a raportului de bord, domnule. M-am gândit că vreţi s-aruncaţi o privire. Avem declaraţiile tuturor pe bandă audio şi video. Myers a făcut o copie a înregistrării de pe iaht. Originalul este pus la probe într-o cutie încuiată în seiful cu documente secrete, aşa cum aţi ordonat. Am copia dacă vreţi s-o vedeţi.

— E-n regulă, las-o aici. Vreo veste de la musafirii noştri?

— Nu, domnule. Afară s-a făcut o *zi* tare frumoasă.

— Iar eu sunt îngropat în actele astea blestemate.

— Secundul poate lucra din zori şi până-n seară, dar treaba comandantului nu se termină niciodată, constată Riley.

— Nu eşti obligat să-ţi linguşeşti căpitanul.

Wegener reuşi să-şi oprească râsul numai pentru că se afla cu lama pe gât.

— Cu umilinţă cer iertare căpitanului. Şi, cu permisiunea dumneavoastră şi eu mai am treabă.

— Puştiul care a fost dimineaţă la mitralieră face parte din divizia de punte. Are nevoie de-o lecţie despre siguranţă. A întârziat să abată ţeava din direcţia iahtului. Totuşi, nu-i tăia capul, rosti Wegener, sfârşind bărbieritul. O să vorbesc personal cu Peterson.

— În mod sigur n-avea nevoie de oameni care se joacă cu lucruri din astea. O să vorbesc cu flăcăul imediat ce-mi termin rondul.

— O să fac şi eu unul după prânz – o să avem de furcă cu vremea diseară.

— Mi-a spus Navlositorul. Totul o să fie legat cum trebuie.

— Ne vedem mai târziu, Bob.

— ’Nţeles, spuse Riley şi se retrase.

Wegener îşi strânse sculele de bărbierit şi se întoarse la masa de lucru. Versiunea preliminară a abordajului şi raportul arestării se aflau deasupra teancului de hârtii. Versiunea definitivă era în curs de dactilografiere, dar lui îi plăcea întotdeauna să citească prima versiune. În general, era cea mai exactă. Wegener o răsfoi în timp ce sorbea nişte cafea rece. Fotografiile Polaroid erau băgate în buzunarele unui film de plastic. Nu găsiseră ceva mai bun. Nici pentru acte. Se hotărî să bage caseta video în aparatul său personal şi s-o vadă înainte de prânz.

Calitatea înregistrării era cu câteva clase mai jos decât orice se putea numi profesional. Să ţii camera nemişcată pe un vas în tangaj era aproape imposibil şi nu fusese suficientă lumină pentru o calitate decentă a imaginii. Din aceste cauze, ea era neclară. Sunetul prinsese fragmente de conversaţie, iar ecranul se lumina brusc când declanşa bliţul Polaroidului.

Era limpede că cei patru oameni muriseră la bordul lui *Empire Builder* şi că tot ce rămăsese în urma lor erau nişte pete de sânge. Nu rămăsese mare lucru, dar imaginaţia putea completa restul. Patul de campanie din ceea ce fusese probabil cabina fiului era îmbibat cu mult sânge – în partea sa de sus. O împuşcătură în cap. Alte trei grupuri de pete însângerate decorau salonul principal. Era încăperea cea mai spaţioasă a iahtului, locul unde se petrecuse distracţia. Distracţia, îşi zise Wegener. Trei grupuri de pete însângerate. Două apropiate, unul mai distanţat. Bărbatul avea o nevastă atrăgătoare şi o fiică de treisprezece ani… îl obligaseră să privească, nu-i aşa?

— Iisuse, oftă Wegener Asta fusese, nu-i aşa*?*

Îl obligaseră să privească, *apoi îi omorâseră pe toţi… măcelăriseră cadavrele şi le aruncaseră peste bord.*

— Blestemaţii!

2
Creaturi ale nopţii

Numele de pe paşaport era J.T. Williams, dar omul schimbase mai multe paşapoarte. Acoperirea obişnuită era ca reprezentant al unei firme americane cu profil farmaceutic şi era în stare să tină un lung discurs pe tema diferitelor antibiotice sintetice. Putea să discute, de asemenea, probleme legate de echipament greu ca reprezentant zonal pentru Caterpillar Tractor şi mai avea alte două „legende" pe care le schimba la fel de uşor cum îşi schimba hainele. Numele lui nu era Williams. Era cunoscut în Conducerea Operativă a CIA sub numele de Clark, dar nici acesta nu era numele real, chiar dacă sub acesta locuise şi îşi crescuse familia. În principal era instructor la şcoala de ofiţeri superiori CIA, cunoscută ca „Ferma", dar lucra ca instructor pentru că era foarte bun în ceea ce făcea, iar din acelaşi motiv se întorcea adeseori pe teren.

Clark era un bărbat cu o constituţie robustă, peste un metru optzeci, cu o claie de păr negru şi obraji supţi care-i trădau originea alături de nişte ochi albaştri care scânteiau atunci când o dorea şi ardeau atunci când nu. Trecut bine de patruzeci de ani, Clark nu avea acea linie lăbărţată a taliei care însoţeşte munca de birou, iar umerii săi vorbeau prin anvergură despre programul de gimnastică. Din această cauză, într-o epocă ce acorda atenţie pregătirii fizice era destul de greu de remarcat, în afara unui singur semn distinctiv. Pe antebraţ avea tatuat un sigiliu roşu. Ar fi trebuit să şi-l scoată, dar valoarea lui sentimentală îl împiedicase. Sigiliul făcea parte dintr-o moştenire pe care o alesese pe vremuri pentru el. Când fusese întrebat despre tatuaj, în timpul unui zbor, răspunsese sincer că fusese pe vremuri în Marină, iar apoi continuase minţind despre cum îi finanţase Marina studiile la colegiul de farmacie, inginerie mecanică sau alt domeniu. De fapt, Clark nu avea facultate sau o altă atestare superioară, deşi acumulase suficiente cunoştinţe pe drum ca să se specializeze în cel puţin câteva domenii. Lipsa licenţei l-ar fi făcut – ar fi trebuit să-l facă – nepotrivit pentru poziţia pe care-o deţinea în Agenţie, dar Clark avea un talent care era curios de rar la majoritatea agenţilor de spionaj din Vest. Faptul că se transformase într-un ofiţer superior foarte capabil – mai ales pentru misiuni speciale scurte – era cu atât mai oportun pentru Agenţie. Clark reprezenta un fel de legendă, chiar dacă numai o mână de oameni de la Langley cunoşteau motivul. Exista un singur maior Clark.

— Ce vă aduce în ţara noastră, senor Williams? întrebă funcţionarul

oficial de la imigrări.

— Afacerile. Şi sper să pot pescui înainte de-a mă întoarce acasă, răspunse Clark în spaniolă.

Vorbea fluent şase limbi şi putea trece drept originar în trei dintre ele.

— Vorbiţi excelent spaniola.

— Mulţumesc. Am crescut în Costa Rica, minţi Clark, care era deosebit de bun şi la asta. Tatăl meu a lucrat acolo câţiva ani.

— Da. Mi-am dat seama. Bun venit în Columbia.

Clark se îndepărtă să-şi recupereze bagajele. Atmosfera era rarefiată, observă el. Deprinderea zilnică de a alege îl ajuta, dar îşi aminti în sinea lui să aştepte câteva zile înainte să încerce ceva cu adevărat obositor. Se afla pentru prima dată în ţara asta, dar ceva îi spunea că nu va fi şi ultima. Toate operaţiunile importante începeau cu recunoaşterea. Asta era misiunea lui curentă. Obiectul recunoaşterii furniza informaţii despre care va fi adevărata lui misiune. Mai făcuse asemenea lucruri şi înainte, îşi spuse Clark în sinea lui. De fapt, o asemenea misiune fusese motivul pentru care CIA îl racolase, îi schimbase identitatea şi-i oferise viaţa pe care-o ducea de aproape douăzeci de ani.

Unul dintre lucrurile deosebite în Columbia era că autorităţile dădeau permisiunea oamenilor să introducă arme de foc în ţară fără să întâmpine prea multe piedici. Clark nu se obosise de data asta. Se întrebă dacă data viitoare va fi puţin diferit. Ştia că nu putea să rezolve problema prin şeful bazei. La urma urmei, şeful bazei nici nu ştia măcar că el se afla aici. Clark se întrebă de ce, dar ridică din umeri nepăsător. Nu asta-l interesa pe el. Ci misiunea.

Forţele Armate ale Statelor Unite reintroduseseră doar cu câţiva ani în urmă ideea Diviziei de Infanterie (Uşoară). Unităţile nu erau prea greu de constituit. Trebuia doar să se aleagă o Divizie de Infanterie (Mecanizată) căreia i se lua tot echipamentul (Mecanizat). Ce rămânea în urmă era o organizaţie a Comandamentului Forţelor Aeriene Militare, de cel puţin o mie cinci sute de oameni, al căror TOE (Tabel de Organizare şi Echipament) era chiar mai sumar decât cel al unei divizii aeropurtate, de obicei cu cel mai puţin echipament dintre toate şi în consecinţă putând fi transportat în cel mult cinci sute de zboruri. Dar diviziile infanteriei uşoare, sau LID, cum ajunseseră să fie cunoscute, nu erau atât de folositoare cum şi-ar putea imagina un observator întâmplător. Nici pe departe.

Pentru crearea „luptătorilor uşori”, armata hotărâse să se întoarcă la timpurile imemoriale ale istoriei. Orice luptător înzestrat cu gândire putea confirma că existau două feluri de luptători: infanteristul şi cei care, într-un fel sau altul, sprijineau infanteria. Mai mult ca orice, LID-

urile era instituţii superioare pentru cei mai talentaţi membri ai infanteriei. Acesta era locul în care Forţele Armate îşi educau sergenţii cu metodele de pe timpuri. Ca dovadă de recunoaştere, Forţele Armate desemnaseră cu multă grijă pe câţiva dintre cei mai capabili ofiţeri la conducerea ei. Coloneii care comandau brigăzile şi generalii aflaţi la comanda diviziilor erau veterani ai războiului din Vietnam, ale căror amintiri despre conflictul amar includeau admiraţia pentru inamicii lor – mai ales pentru felul în care Viet Cong şi NVA transformaseră lipsa lor de echipament şi armament într-un avantaj. Nu exista nici un motiv, hotărâseră creierele Forţelor Armate, pentru care soldaţii americani să nu aibă aceeaşi pricepere în lupta de teren pe care-o dobândiseră soldaţii lui Vo Nguyen Giap; şi încă mult mai mult mai bine-ar fi fost dacă aceste însuşiri ar fi fost însoţite de fascinaţia tipic americană în privinţa echipamentului şi a armamentului. Ceea ce rezultase erau patru divizii de elită, a 7-a din Fort Ord, California, a 10-a la Fort Drum, New York, a 25-a la Schofield Barracks, Hawaii şi a 6-a la Fort Wainwright, Alaska. Ciudat, fiecare dintre ele avea probleme în a-şi stăpâni sergenţii şi ofiţerii comandanţi de companii, dar asta făcea parte din planul general. Luptătorii infanteriei uşoare duceau o viaţă foarte încordată şi, apropiindu-se de treizeci de ani, chiar şi cei mai buni dintre ei ajungeau să tânjească să poată porni la luptă într-un elicopter sau într-un transportor-blindat, eventual să reuşească să-şi petreacă o perioadă de timp rezonabilă împreună cu nevestele tinere şi copiii lor, în loc să se caţăre pe dealuri. Astfel, cei mai buni dintre ei, cei care rămăseseră să urmeze cursurile dificile ale NCO, organizate în fiecare divizie, învăţaseră că sergentul trebuia să acţioneze uneori fără ordinul locotenentului, alăturându-se formaţiunilor grele care cuprindeau restul armatei şi aducând cu ei deprinderi pe care n-aveau să le uite vreodată. LID erau pe scurt instituţii – uzine în care Forţele Aeriene fabricau sergenţi cu extraordinare calităţi de conducători şi îndrumători în privinţa adevărurilor implacabile ale războiului – iar asta se reducea întotdeauna la o mână de oameni cu bocanci plini de noroi şi uniforme urât mirositoare, care erau în stare să folosească terenul şi întunericul ca aliaţi pentru a semăna moarte printre semenii lor.

Sergent Domingo Chavez era unul dintre ei. Cunoscut sub porecla „Ding” de către cei din grupa lui, avea douăzeci şi şase de ani. Deja veteran cu nouă ani vechime, începuse într-o bandă din Los Angeles, iar bunul simţ înnăscut compensase educaţia lui precară – hotărâse că n-avea nici un viitor în lumea interlopă când un prieten bun de-al său murise într-un schimb de focuri al cărui scop nu reuşise niciodată să-l descifreze. Lunea următoare, dimineaţă, luase autobuzul spre cel mai apropiat birou de recrutare, după ce fusese respins de cei de la

Marină. În ciuda faptului că era aproape analfabet, sergentul de la recrutări îl înregistrase imediat – acţiunea fusese scurtă, iar puştiul îşi exprimase dorinţa să meargă la infanterie, aşa că avusese grijă să completeze două rubrici goale pe raportul lunar al sergentului.

Mai mult, tânărul dorea să înceapă imediat. Nici nu putea fi mai convenabil pentru sergentul de la recrutări.

Chavez nu avusese prea multe idei despre cum va fi serviciul militar, iar majoritatea lor se dovediseră a fi greşite. După ce îşi pierduse părul şi barba care-l făceau să semene cu un şoarece, învăţase că inteligenţa nu făcea doi bani fără disciplină şi că Armata nu tolera obrăznicia. Lecţia o primise în spatele unor barăci vopsite în alb, din mâinile unui sergent-instructor cu faţa neagră ca întunericul junglei. Descoperind că Armata însemna, de asemenea, o ierarhie cu reguli stricte, rămăsese în limitele lor şi treptat se transformase într-un recrut „peste medie”. Ca fost component al unei bande de stradă, ştia deja ce însemnau camaraderia şi spiritul de echipă şi îi fusese destul de uşor să redirecţioneze aceste trăsături în direcţii pozitive. Până la sfârşitul perioadei de instrucţie, constituţia sa firavă devenise zveltă şi puternică asemenea unui cablu de oţel, aspectul său fizic fiind un lucru de care era foarte mândru şi se descurca deja bine cu toate armele din dotarea infanteriei. Unde în altă parte, se întrebase în sinea lui într-o bună zi, îţi mai dau o mitralieră şi te plătesc să tragi?

Dar soldaţii se instruiesc, nu se nasc. Primul dispozitiv al lui Chavez a fost Coreea, unde-a învăţat despre dealuri şi cât de mortale pot să fie bandele inamice, de vreme ce serviciul pe DMZ nu putea fi numit nici pe departe sigur. Disciplina, a învăţat el acolo odată pentru totdeauna, avea un scop real. Te ţinea în viaţă. Un grup mic de iscoade nord-coreene aleseseră o noapte ploioasă ca să străpungă liniile ocupate de unitatea lui, în scopuri cunoscute doar de comandanţii lor. În drum, dăduseră peste un post de ascultare nemarcat ai cărui ocupanţi americani se hotărâseră să doarmă noaptea şi să nu se mai trezească niciodată. Unităţile ROK i-au interceptat şi ucis mai târziu pe invadatori, dar Chavez fusese cel care-i descoperise pe bărbaţii din plutonul lui cu gâturile tăiate în acelaşi stil cum văzuse în cartierul în care crescuse. Armata, realizase el imediat, era o afacere serioasă, o afacere pe care dorea s-o stăpânească perfect Sergentul de pluton observase primul, apoi şi locotenentul. Chavez era interesat de lectură, încercând chiar să ia notiţe. Realizând greutatea lui de-a citi şi scrie lucrurile pe care le memorase înainte, conducătorul de pluton primise ajutorul PFC.

Străduindu-se din greu în timpul liber, înainte de sfârşitul anului Chavez reuşea să treacă cu bine un test echivalent cu absolvirea liceului – din prima încercare! O spusese tuturor celor care-l ascultau în seara aceea şi devenise specialist clasa a patra, ceea ce-i aducea

un venit suplimentar de cincizeci şi opt de dolari şi cincizeci de cenţi pe lună. Locotenentul său nu a înţeles în întregime, spre deosebire de sergentul de pluton, că Chavez a fost schimbat complet de acele evenimente. Deşi avusese întotdeauna mândria tipică latino-americanilor, o anumită parte din soldatul de optsprezece ani înţelesese acum că făcuse într-adevăr un lucru de care să fie mândru. Din această cauză se simţea îndatorat Forţelor Armate şi, datorită adâncului său simţ al onoarei, ce făcea parte din moştenirea sa culturală, era o datorie pe care avea s-o plătească muncind toată viaţa.

Anumite lucruri nu dispar niciodată. Ding cultivă pregătirea fizică. Aceasta se datora într-o oarecare măsură staturii sale mici – doar un metru şaptezeci – dar ajunse să înţeleagă, de asemenea, că lumea înconjurătoare nu era un teren de fotbal: cei mai rezistenţi care duceau greul erau cel mai adesea luptătorii agili şi zvelţi. Chavez ajunsese să adore alergarea şi să ştie să se bucure de o transpiraţie bună. Din cauza asta, numirea sa în divizia a 7-a Infanterie (Uşoară) a fost aproape inevitabilă. Deşi încartiruită la Ford Ord, lângă Monterey, pe coasta Californiei, diviziei a 7-a se antrena departe, în josul coastei, la Hunter-Liggett Military Reservation, pe vremuri un domeniu întins al familiei Hearst. Un loc cu o vegetaţie minunată în iernile umede. Hunter-Liggett devenea un peisaj selenar sub soarele verii din California, un ţinut cu dealuri abrupte şi sterpe, copaci diformi şi noduroşi şi iarbă care se pulveriza sub bocanci. Chavez se simţea ca acasă. Sosise ca proaspăt sergent E-5, fiind trimis imediat la cursul de comandanţi de două săptămâni, organizat de divizie, o şcoală ce pregătea sergenţi de grupă şi care, de asemenea, netezea drumul spre admiterea la Ranger School din Ford Benning, Georgia. Întors de la cel mai riguros curs de pregătire al armatei, Chavez era mai puternic şi mai stăpân pe sine ca oricând. Întoarcerea la Fort Ord a coincis cu sosirea unui nou „contingent” de recruţi în batalionul său. Ding Chavez a fost desemnat să comande o grupă de absolvenţi spilcuiţi, proaspăt ieşiţi de la pregătirea superioară de infanterie. Sosise prima scadenţă pentru tânărul sergent. Forţele Armate investiseră mult timp şi pregătire în el, iar acum sosise timpul să pregătească la rândul său nouă proaspăt recruţi şi, de asemenea, sosise timpul ca Armata să se convingă dacă Chavez avea stofă de conducător. Preluă comanda grupei asemenea unui tată adoptiv al unei familii numeroase şi nesupuse care-şi întâmpina copiii proaspăt sosiţi. Voia să se scoată ceva bun din ei fiindcă erau ai lui şi, pentru că erau ai lui, era al naibii de sigur că aşa va face.

Învăţase de asemenea la Fort Ord adevărata artă de-a fi soldat, deoarece tacticile de luptă ale infanteriei constituiau pentru un soldat o expresie a artei. Repartizat la compania Bravo, batalionul 3 din

Regimentul 17 Infanterie al cărui oarecum ambiţios moto era „Ninja! Noi suntem stăpânii Nopţii!”, Chavez ieşea în teren cu faţa acoperită cu vopsea de camuflaj – în divizia a 7-a Infanterie Uşoară chiar şi piloţii elicopterelor foloseau vopsea de camuflaj – şi îşi învăţase meseria foarte bine în timp ce-şi instruia oamenii. Dar cel mai mult, ajunsese să îndrăgească noaptea. Chavez învăţase să se deplaseze pe sine şi echipa lui la fel de silenţios ca o briză uşoară. Obiectivul acestor misiuni era în general acelaşi. Neavând posibilitatea să facă faţă duşmanului din punct de vedere numeric, Chavez era antrenat să ducă la bun sfârşit treaba cea mai grea, caracteristică luptătorului de gherilă: raiduri şi ambuscade, infiltrări şi spionaj. Metoda lor era camuflajul, iar surpriza arma lor – să apari acolo unde eşti aşteptat mai puţin, să loveşti cu maximă violenţă, apoi să dispari în întuneric înainte ca tabăra duşmană să poată reacţiona. Asemenea lucruri fuseseră încercate pe vremuri pe americani şi era cel puţin corect ca americanii să-nveţe să întoarcă favorurile. Într-un cuvânt, Domingo Chavez era un bărbat pe care apaşii sau Viet Cong-ul l-ar fi recunoscut ca pe unul de-al lor – sau ca pe unul dintre cei mai periculoşi inamici ai lor.

— Hei, Ding! strigă sergentul de pluton. Te cheamă ’lentul.

Fusese o zi grea la Hunter-Liggett, care se sfârşise la două ore după răsărit. Exerciţiul durase aproape nouă zile şi până şi Chavez îl resimţea. Nu mai avea şaptesprezece ani, îl anunţau picioarele cu oarecare amuzament. Cel puţin era ultima asemenea misiune cu Ninja. Ciclul se terminase, iar următoarea repartiţie era de subofiţer la şcoala de pregătire de la Fort Benning, Georgia. Chavez era extraordinar de mândru de asta.

Armata îl învăţase multe lucruri pentru ca acum să fie un exemplu pentru tinerii recruţi. Sergentul se ridică în picioare, dar, înainte de-a porni în direcţia locotenentului, se scotoci în buzunar şi scoase o stea zburătoare. Încă de pe vremea când colonelul căpătase obiceiul de a-şi numi luptătorii Ninja, micile proiectile ucigaşe de oţel deveniseră nelipsite din arsenalul oamenilor săi – oarecum spre îngrijorarea mai-marilor zilei. Dar exista întotdeauna o portiţă pentru cei buni, iar Chavez era unul dintre ei. Aruncă steaua cu o zvâcnire puternică a încheieturii mâinii şi o înfipse un centimetru într-un copac aflat la cinci metri distanţă. O recuperă în drum spre şeful său.

— Da, domnule! rosti Chavez, luând poziţie de drepţi.

— Pe loc repaus, sergent, spuse locotenentul Jackson.

Stătea rezemat de-un copac pentru a-şi risipi încordarea din picioarele pline de băşici. Absolvent al West Point în vârstă de douăzeci şi trei de ani, învăţa acum cât de greu era să ţii pasul cu soldaţii pe care trebuia să-i conducă.

— Am primit un telefon. Vor să te întorci la cartierul general. Ceva

legat de hârtiile tale de transfer. Poţi să pleci cu un zbor de aprovizionare. Elicopterul va fi aici într-o oră. Apropo, aţi făcut treabă bună azi-noapte. O să-mi pară rău că te pierd, Ding.

— Mulţumesc, domnule.

Jackson nu era rău pentru un tânăr ofiţer. Crud, fireşte, dar se străduia din greu şi învăţa repede. Îi adresă bărbatului mai tânăr un salut morocănos.

— Ai grijă de tine, sergent, spuse Jackson şi se ridică pentru a-i întoarce salutul regulamentar.

— Noi suntem stăpânii nopţii, domnule, răspunse Chavez în stilul luptătorilor Ninja din batalionul 3, Divizia 14 Infanterie.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu se urca la bordul unui elicopter Blackhawk Sikorsky UH-60 A pentru drumul de întoarcere de cincizeci de minute, spre Ord. Tocmai când urca la bord, sergentul major al batalionului îi înmână un mesaj. Chavez avea la dispoziţie o oră ca să se aranjeze înainte de a apărea în biroul G-1 al diviziei sau în biroul şefului de personal.

Făcu un duş prelungit ca să îndepărteze sarea şi „culorile războiului”, dar reuşi să ajungă mai devreme, îmbrăcat în cel mai bun costum de camuflaj BDU pe care-l avea.

— Hei, Ding, spuse un alt sergent instructor care lucra la G-1 până i se vindeca piciorul rupt. Tipul te-aşteaptă în sala de şedinţe, la capătul coridorului de la etajul doi.

— Despre ce-i vorba, Charlie?

— Să fiu al naibii dacă am idee. Tot ce ştiu e că un colonel a vrut să te vadă.

— Drace, trebuia să mă şi tund, mormăi Chavez, urcând cu zgomot scările de lemn.

Bocancii lui ar fi avut, de asemenea, nevoie de mai multă atenţie. Nepotrivită ţinută în care să apari în faţa unui colonel scorţos, dar Chavez merita să fie totuşi avertizat. Ăsta era unul din lucrurile cele mai amuzante în Armată, îşi zise sergentul. Regulile erau valabile pentru toţi. La urma urmei, nu mai rămânea multă vreme acolo. Actele pentru Fort Benning erau deja întocmite şi se întrebă cum arătau ţărăncuţele grase din Georgia. Tocmai rupsese legătura cu o prietenă stabilă. Poate că felul de viaţă mai stabil al unui ofiţer instructor îi va permite să…

— Intră, tună o voce în replică la bătaia lui în uşă.

Colonelul şedea în spatele unui birou ieftin de lemn. Purta un sacou negru deasupra unei cămăşi de culoarea lămâii verzi şi avea un ecuson pe care era scris SMITH. Ding luă poziţia de drepţi.

— Sergent Domingo Chavez, la ordinele dumneavoastră, domnule.

— O.K., repaus şi ia loc, sergent. Ştiu că ai avut o perioadă destul de agitată. E nişte cafea în colţul ăla, dacă vrei.

— Nu, mulţumesc, domnule.

Chavez se aşează şi aproape că se relaxă puţin, până observă dosarul său cu date personale aşezat pe birou. „Colonelul Smith” îl ridică, deschizându-l. Faptul că cineva îţi răsfoia dosarul personal era, de obicei, un motiv de îngrijorare, dar colonelul îşi ridică privirea şi zâmbi relaxat. Chavez observă că acest „colonel Smith” nu avea însemnele unităţii deasupra ecusonului de identificare, nici măcar simbolul clepsidrei cu baionetă al Diviziei a 7-a Infanterie Uşoară. De unde venea? Cine era tipul ăsta?

— Arată al dracului de bine, sergent. Aş zice că peste doi sau trei ani vei fi un pariu câştigat pentru E-7. Văd că ai fost şi-n sud. De trei ori, nu-i aşa?

— Da, domnule. Am fost de două ori în Honduras şi o dată în Panama.

— Te-ai descurcat bine de fiecare dată. Scrie aici că vorbeşti excelent spaniola.

— Aşa am crescut, domnule.

Era un lucru pe care-l dezvăluia tuturor accentul său. Voia să afle despre ce era vorba, dar sergenţii nu puneau asemenea întrebări coloneilor. Oricum, dorinţa i se îndeplini.

— Sergent, noi adunăm o echipă specială şi vrem să faci parte din ea.

— Domnule, am primit ordine noi şi…

— Ştiu asta. Căutăm oameni care să aibă şi înclinaţii pentru limbi străine şi – drace, căutăm cei mai buni luptători de gherilă. Din recomandările pe care le văd, se pare că eşti unul dintre cei mai buni din divizie.

Erau şi alte criterii pe care „colonelul Smith” nu voia să le aprofundeze. Chavez era necăsătorit. Părinţii lui muriseră amândoi. Nu avea rude apropiate sau cel puţin nu scria şi nu suna frecvent pe cineva. Nu se potrivea perfect tiparului – mai existau câteva lucruri pe care ar fi trebuit să le aibă – dar tot ce văzuseră era promiţător.

— E o însărcinare specială. Ar putea fi puţin cam periculoasă, dar cel mai probabil nu. Încă nu ştim sigur. O să dureze câteva luni, şase cel mult. La sfârşit vei obţine un E-7 şi-ţi vei alege repartiţia.

— Ce presupune această însărcinare specială, domnule? întrebă Chavez radios.

Şansa de-a obţine un E-7 cu un an sau doi mai devreme îi captase imediat întreaga atenţie.

— Asta nu-ţi pot spune, sergent. Nu-mi place să-mi recrutez oamenii legaţi la ochi, minţi „colonelul Smith”, dar am primit şi eu nişte ordine. Pot să-ţi spun că vei fi trimis undeva la est de locul ăsta, pentru o pregătire intensivă. Poate că se va opri la asta, poate că nu. Dacă se opreşte aici, promovarea şi repartiţiile rămân valabile. În

cazul că va continua, o să fii trimis probabil undeva pentru a-ţi pune în practică însuşirile tale speciale. O.K., îţi pot spune că este vorba de o echipă cu o misiune secretă. N-o să te trimitem în Nicaragua sau undeva în genul ăsta. N-o să fii trimis să duci un război secret.

Această declaraţie nu era, din punct de vedere tehnic, o minciună. „Smith” nu ştia exact ce presupunea misiunea şi nu fusese împuternicit să facă speculaţii. El primise lista problemelor necesare acestei misiuni, iar sarcina lui, aproape finalizată, era să găsească oamenii care o puteau duce la îndeplinire – oricare ar fi fost.

— Oricum, asta-i tot ce pot să-ţi spun. Ceea ce-am discutat până acum trebuie să rămână între noi – asta înseamnă că n-ai voie să discuţi cu nimeni fără acordul meu, ai înţeles? spuse bărbatul pe un ton hotărât.

— Am înţeles, domnule.

— Sergent, am investit mult timp şi mulţi bani în tine. A sosit scadenţa. Ţara are nevoie de tine. Avem nevoie de ceea ce ştii. Avem nevoie de ceea ce ştii să faci.

Problema fiind pusă în felul ăsta, Chavez ştia că nu prea avea de ales. De asemenea, o ştia şi „Smith”. Tânărul aşteptă aproape cinci secunde înainte de-a răspunde, ceea ce era mai puţin decât se aştepta colonelul.

— Când trebuie să plec, domnule?

„Smith” trecu direct la afaceri. Din sertarul din mijloc al biroului scoase un plic de hârtie. Pe el era scris „CHAVEZ” cu un marker.

— Sergent, mi-am permis să fac câteva lucruri în locul tău. Ai înăuntru fişa medicală şi pe aceea cu situaţia ta financiară. Am aranjat deja să-ţi scot foaia matricolă într-o formă cât de cât legală pentru ca să administreze cineva fondurile pentru tine – îţi arunci o privire?

Chavez încuviinţă, deşi capul său se înclină uşor. Oricine-ar fi fost acest colonel Smith, avea ceva influenţă ca să manevreze atât de repede actele prin birocraţia legendară a Armatei americane. Foaia matricolă însemna de obicei cinci zile de aşteptare. Luă plicul din mâna colonelului.

— Împachetează-ţi echipamentul, iar la 18.00 să fii aici. Nu te obosi să te tunzi sau chestii de genul ăsta. O să-ţi laşi părul să crească o vreme. Eu o să aranjez lucrurile cu cei de la parter. Şi tine minte: nu discuta asta cu nimeni. Dacă te întreabă cineva, trebuie să raportezi ceva la Fort Benning cu câteva zile mai devreme. Asta-i misiunea ta şi aş vrea s-o respecţi întocmai.

„Colonelul Smith” se ridică în picioare şi îi întinse mâna în timp ce rostea o nouă minciună, amestecată cu o urmă de adevăr.

— Ai făcut ceea ce trebuia. Am ştiut că ne putem baza pe tine, Chavez.

— Noi suntem stăpânii, domnule.

— Eşti liber.

„Colonelul Smith” repuse dosarul cu date personale în servantă. Şi cu asta, basta. Majoritatea oamenilor se aflau deja în drum spre Colorado. Chavez era printre ultimii. „Smith” se întrebă cum se vor rezolva lucrurile. Numele lui adevărat era Edgar Jeffries şi fusese pe vremuri ofiţer în Armată, dar trecuse multă vreme de când ieşise; apoi fusese angajat de Agenţia Centrală de Informaţii. Se trezi dorindu-şi ca lucrurile să se desfăşoare conform planului, dar lucra de prea mult timp pentru Agenţie ca să-şi mai facă asemenea iluzii. Nu era la prima misiune de recrutare. Nu toate se desfăşuraseră bine şi conform planului. Pe de altă parte, Chavez şi ceilalţi se înrolaseră voluntar în armata ţării, îşi prelungiseră voluntar termenul şi tot voluntar se hotărâseră să accepte propunerea lui de-a face ceva nou şi diferit. Lumea era un loc periculos, iar aceşti patruzeci de oameni luaseră o decizie conştientă de-a exercita una dintre cele mai periculoase meserii. Pentru el era un fel de consolare şi, dat fiind că Edgar Jeffries avea o conştiinţă, avea nevoie de consolare.

— Mult noroc, sergent, rosti el în şoaptă, ca pentru sine.

Chavez avu o zi grea. După ce se schimbă în haine civile, îşi spălă uniforma de instrucţie şi echipamentul, apoi îşi împachetă tot echipamentul pe care nu-l lua cu el. Echipamentul trebuia spălat pentru că erai obligat să-l predai în stare mai bună decât îl luaseşi, aşa cum pretindea sergentul Mitchell. Până când sosi de la Hunter-Liggett la 13.00 şi restul plutonului, treaba lui era terminată. Activitatea fu consemnată de ofiţerul de serviciu şi curând apăru sergentul comandant de pluton.

— De ce ţi-ai strâns lucrurile, Ding? întrebă Mitchell.

— M-au chemat mai devreme de la Benning, ăă… de asta m-au adus dimineaţa cu elicopterul.

— Locotenentul ştie?

— Probabil că i-au spus – cred c-au anunţat la cancelaria companiei, nu?

Chavez era puţin jenat. Îl deranja că trebuia să-l mintă pe comandantul de pluton. Bob Mitchell îi fusese prieten şi profesor în cei aproape patru ani petrecuţi la Fort Ord. Dar primise ordin de la un colonel.

— Ding, mai trebuie să afli ceva în legătură cu actele. Vino. Locotenentul este la el în birou.

Locotenentul Timothy Washington Jackson, de la Infanterie, nu terminase încă de făcut ordine, dar era aproape gata de plecare la biroul său din cartierul general al ofiţerilor superiori, numit BOQ sau cel mai adesea Q. Îşi ridică privirea ca să-i întâmpine pe doi dintre tineri.

— Domnule locotenent, Chavez aici de faţă a primit ordin să plece

la Fort Benning. Vin să-l ia în seara asta.

— Am auzit. Tocmai am primit un telefon de la sergentul major al batalionului. Ce dracu' este asta? Noi nu lucrăm în felul ăsta, mârâi Jackson. Când?

— 18.00, domnule.

— E târziu. Trebuie să plec şi să mă aranjez înainte de-a intra la S-3. Sergent Mitchell, poţi să iei în primire echipamentul?

— Da, domnule.

— E-n regulă, mă întorc la 17.00 ca să termin treaba. Chavez, să nu pleci înainte să vin.

Restul după-amiezii trecu repede. Mitchell voia să-şi termine treaba – nu era prea mult de făcut – aşa că îi povesti tânărului câte ceva despre cele mai bune metode de expediere a documentelor. Locotenentul Jackson se întoarse la timp şi îi invită pe cei doi bărbaţi în biroul lui. Era linişte. Majoritatea soldaţilor din pluton plecaseră deja pentru o binemeritată noapte în oraş.

— Ding, nu sunt încă pregătit să-ţi dau drumul. N-am hotărât cine ia comanda grupei tale. Tu îl propuseseşi pe Ozkanian, sergent Mitchell?

— Da, domnule. Tu ce părere ai, Chavez?

— Ştie aproape tot ce trebuie, aprecie Chavez.

— E-n regulă, o să-l punem la încercare pe caporalul Ozkanian. Eşti norocos, Chavez, urmă locotenentul Jackson. Mi-am completat fişele exact înainte de ultimul exerciţiu în teren. Vrei aruncăm o privire peste caracterizarea ta?

— Ar fi bine dacă ne-am uita măcar peste aspectele pozitive, domnule, rânji Chavez.

— O.K., părerea mea este că eşti al naibii de bun şi chiar eşti. Îmi pare rău că te pierd atât de repede. Ai nevoie de-o maşină? întrebă Jackson.

— Nimic care să nu poată aştepta până luni, domnule. Aş zice că meritǎm cu toţii un weekend liniştit.

— Judecata ta este, ca de obicei, impecabilă. A sosit în vizită fratele meu, aşa că mă întorc luni dimineaţă la 6.00.

— Va să zică, petreceţi. Distracţie plăcută, domnule.

Chavez nu avea prea mult echipament personal şi, lucru neobişnuit, nu avea maşină. De fapt, îşi strângea bani ca să-şi cumpere un Chevrolet Corvette, maşina care-l fascinase încă din copilărie şi îi trebuiau cel puţin cinci mii de dolari ca s-o cumpere cu banii jos. Când locotenentul apăru din baracă, bagajul lui era deja încărcat în portbagajul Hondei CVCC a lui Jackson. Chavez îi aruncă înapoi cheile.

— De unde te iau?

— De la divizia G-1, aşa mi-a spus bărbatul ăla, domnule.

— De ce acolo? De ce nu de la Martinez Hall? întrebă Jackson,

pornind motorul.

Martinez Hall era locul obişnuit de plecare.

— Eu doar execut ce mi se spune, domnule locotenent.

Jackson râse auzindu-l.

— Nu facem cu toţii acelaşi lucru?

Nu avură nevoie decât de câteva minute. Jackson îl lăsă pe Chavez, nu înainte de a-i strânge mâna. Acolo mai erau încă cinci soldaţi, observă locotenentul. Sergenţi cu toţii, ceea ce era surprinzător. Leon făcea parte din plutonul lui Ben Tucker, divizia cinci, compania 17-a, iar Munoz era de la divizia de recunoaştere: Şi ceilalţi doi erau foarte buni. Locotenentul Jackson ridică din umeri în timp ce demara.

3
Procedura Panache

Wegener făcu inspecţia înainte de prânz şi nu după, cum avea obiceiul. N-avea prea multe motive să se plângă. Secundul Riley trecuse pe-acolo înaintea lui. În afara câtorva cutii de vopsea şi pensule cu care, de altfel, se lucra curent – vopsirea unei nave este o activitate care nu începe şi nu se termină vreodată; pur şi simplu, se desfăşoară – nu existau alte materiale împrăştiate. Mitraliera vasului era pregătită şi asigurată ca la carte, la fel şi lanţurile ancorei. Parâmele de siguranţă era legate, iar tambuchiul închis în aşteptarea furtunii de seară. Câţiva marinari care-şi terminaseră serviciul era lungiţi ici şi colo, citind sau făcând plajă. Aceştia ţâşniră în picioare la comanda lui Riley.

— Toată lumea pe punte!

Un marinar de rangul trei citea un exemplar din *Playboy.* Wegener îl informă nonşalant că va trebui să fie atent la următoare cursă, deoarece urmau să sosească trei femei în echipaj peste mai puţin de două săptămâni şi nu se făcea să atenteze la pudoarea lor. Faptul că *Panache* nu avea nici o femeie la bord era o anomalie statistică, iar această schimbare nu-l deranja prea mult pe căpitan, deşi secunzii lui erau mai sceptici. Exista, de asemenea, problema legată de folosirea duşurilor, de vreme ce apariţia femeilor în echipaj nu fusese prevăzută de proiectanţii cuterului. Era pentru prima oară în ziua aceea când Red Wegener avusese motiv să zâmbească. Problemele legate de luarea femeilor pe mare… zâmbetul muri din nou pe măsură ce-i reveneau în minte imaginile de pe caseta video. Cele două femei – nu, o femeie şi o fetiţă – plecaseră şi ele pe mare, nu-i aşa…?

Pur şi simplu nu reuşea să le uite.

Wegener privi în jur şi observă întrebarea conturându-se pe chipurile oamenilor adunaţi acolo. Ceva îl înfuriase pe căpitan. Nu ştia ce, dar ştiau că nu era bine să te afli prin preajmă când căpitanul era nervos; îi văzuseră chipul schimbându-se. Căpitanul şi-a pus o întrebare, îşi ziseră.

— Totul mi se pare în ordine, oameni buni. Aşa vreau să şi rămână.

Clătină din cap apoi porni spre cabina lui. Ajuns acolo, îl chemă pe Oreza.

Timonierul-şef sosi în mai puţin de un minut. *Panache* nu era destul de mare ca să permită o plimbare mai îndelungată.

— M-ai chemat, domnule căpitan?

— Închide uşa, Navlositorule şi ia-ţi un scaun.

Timonierul-şef, era de origine portugheză, dar avea un accent din Noua Anglie. La fel ca Bob Riley, era un marinar desăvârşit şi, asemenea căpitanului său, un instructor talentat. O întreagă generaţie de subofiţeri ai Pazei de Coastă învăţase să folosească sextantul de la acest profesionist grăsuţ, cu pielea oacheşă. Oamenii ca Manuel Oreza erau cei care conduceau cu adevărat Paza de Coastă, iar Wegener regreta uneori că părăsise branşa lor pentru funcţia de ofiţer. Dar nu-i părăsise complet, iar în particular Wegener şi Oreza îşi spunea încă pe nume.

— Am văzut caseta cu înregistrarea de pe iaht, Red, rosti Oreza, citindu-i gândurile celuilalt. Ar trebui să-l laşi pe Riley să-l facă bucăţi pe nenorocitul ăla.

— Nu aşa trebuie să rezolvăm treburile, zise Wegener slab.

— Piraterie, crimă şi viol – trafic de droguri, pentru variaţie. Eu ştiu ce-ar trebui să facem cu oamenii ăştia. Problema este că nimeni nu o face.

Wegener ştia la ce se referea. Deşi intrase în vigoare o nouă lege federală care prevedea pedeapsa cu moartea atunci când era vorba de crime legate de droguri, ea fusese rareori aplicată. Problema era simplă, anume că fiecare plasator de droguri pe care-l arestau cunoştea pe cineva mai mare, care era o ţintă mult mai tentantă – adevăraţii barosani nu se plasau niciodată într-o poziţie în care puteau fi ajunşi de braţul lung al legii. Agenţiile juridice federale ar fi trebuit să fie între graniţele Statelor Unite, iar Paza de Coastă ar fi trebuit să aibă puteri plenipotenţiare pe mare – chiar până la punctul în care le era permis să urce la bord şi să verifice navele sub pavilion străin – dar exista întotdeauna plevuşcă din belşug, dispusă să-şi încerce norocul în treburile periculoase – mai ales că erau plătiţi mult mai bine decât în orice armată a lumii. Aceşti spioni erau suficient de periculoşi şi deştepţi ca să îngreuneze întrecerea, dar chiar şi când erau prinşi erau întotdeauna capabili să-şi vândă informaţiile pentru imunitate parţială.

Rezultatul era că nimeni nu părea să fie pedepsit suficient în afară de victime, bineînţeles. Şirul gândurilor lui Wegener fu întrerupt de ceva mult mai grav.

— Ştii ceva, Red? Ăştia doi s-ar putea să scape de tot.

— Stai puţin, Navlositorule, nu pot…

— Fiica mea cea mare urmează dreptul, domnule căpitan. Vrei să afli veştile cu adevărat proaste? întrebă timonierul-şef cu năduf.

— Continuă.

— Noi ducem cele două persoane în port – adică elicopterul îi va duce mâine – şi vor cere un avocat, corect? Oricine se uită la televiziunea americană ştie măcar atâta lucru. Să zicem că tipii îşi ţin gura până s-au urcat la bord. Ambarcaţiunea pe care se aflau s-a

întors de oriunde venise, iar ei s-au hotărât s-o aducă la mal şi ca să ceară drepturile de salvare. N-au folosit radioul fiindcă n-au ştiut cum să umble la el – l-ai văzut pe casetă? Era un aparat din ăla caraghios, cu scală computerizată şi cu manual de folosire de o sută de pagini, iar prietenii noştri nu prea citesc englezeşte bine. Cineva de pe pescador va confirma o parte a poveştii. Totul este o eroare regretabilă, nu? Deci, Procuratura Statelor Unite din Mobile decide că în acest caz nu există suficiente probe, iar prietenii noştri scapă cu o acuzaţie mai uşoară. Cam aşa stau lucrurile.

— E greu de crezut.

— N-avem cadavre. N-avem martori. Avem arme la bord, dar cine poate spune cine-a tras cu ele? Numai dovezi indirecte. Fiica mea mi-a explicat luna trecută cum merg lucrurile astea. O să cheme pe cineva care să susţină versiunea lor despre cum au urcat la bord – cineva curat, fără cazier – şi deodată adevăraţii martori se află în cealaltă tabără, iar noi ne alegem cu un rahat, Red. Primesc o amărâtă de condamnare şi cu asta basta.

— Dar dacă sunt nevinovaţi, de ce n-au…

— N-au vorbit? Ah, drace, asta-i partea cea mai simplă. O navă de război sub pavilion străin îi acostează şi le oferă o distracţie armată la bord. Băieţii de la petrecere aţintesc o mulţime de arme spre ei, îi scutură puţin, iar ei sunt atât de speriaţi, încât nu scot o vorbă – asta o să spună avocatul. Pariez. A, probabil că nu vor coopera, dar procurorul se va teme atât de mult să nu piardă cazul, încât va căuta o rezolvare uşoară. Prietenii noştri vor primi un an sau poate doi, după care un bilet de avion gratuit spre casă.

— Dar sunt criminali.

— Asta-i sigur, încuviinţă Navlositorul. Dar nu trebuie să fie decât nişte criminali mici ca să scape. Şi mai pot spune şi alte lucruri. Ceea ce mi-a spus fiica mea, Red, este că lucrurile nu sunt atât de simple cum par. Cum ţi-am spus, trebuia să-l laşi pe Bob să rezolve treaba. Puştii te-ar fi sprijinit, domnule căpitan. Ar trebui să auzi ce spun despre chestia asta.

Căpitanul Wegener rămăsese tăcut un moment. Lucrurile erau logice, nu? Marinarii nu se schimbaseră prea mult de-a lungul anilor, nu? Pe plajă se străduiau din răsputeri să ajungă între picioarele fiecărei femei pe care-o vedeau, dar, când era vorba de crimă şi viol, „puştii” simţeau la fel ca pe vremuri. Vremurile totuşi nu se schimbaseră prea mult. Bărbaţii erau încă bărbaţi. Ştiau ce însenina dreptatea; tribunalele şi avocaţii, dimpotrivă.

Red se gândi la asta câteva secunde. Se ridică apoi, îndreptându-se către raftul său de cărţi. Alături de ultima ediţie din *Codul de Reguli al Dreptului Militar* şi *Manualul Curţii Marţiale*, se afla o carte mult mai veche, cunoscută mai degrabă după titlul prescurtat: *Stânci şi bancuri*

de nisip. Era un manual vechi de reguli, a cărui origine data din secolul optsprezece şi care fusese înlocuit de UCMY imediat după cel de-al doilea război mondial. Exemplarul lui Wegener era o piesă de muzeu, îl găsise zăcând acoperit de praf într-o cutie de carton cu cincisprezece ani în urmă, la o veche bază navală de pe coasta Californiei. Acesta fusese publicat în 1879, când regulamentele erau foarte diferite. Pe vremuri lumea era mai sigură, îşi zise în sinea lui căpitanul. Nu era greu de înţeles de ce. Nu trebuia decât să citeşti regulile care fuseseră pe vremuri.

— Mulţumesc, Navlositorule. Am ceva de lucru. Vreau ca tu şi Riley să veniţi aici la 15.00.

Oreza se ridică.

— Înţeles.

Timonierul-şef se întrebă o clipă pentru ce îi mulţumise căpitanul. Era destul de priceput în a citi gândurile căpitanului, dar de data ăsta nu-i mersese. Ştia că se petrecea ceva acolo. Dar nu ştia ce. Oricum, putea să aştepte.

Câteva minute mai târziu, Wegener lua prânzul cu ofiţerii săi. Şedea tăcut în capul mesei, răsfoind buletinul de trafic. Meniul era proaspăt şi frugal. Conversaţia era animată, ca de obicei. Discuţia se învârtea în jurul subiectului zilei, iar Wegener o lăsa să curgă în vreme ce răsfoia paginile galbene scoase de imprimanta navei. Gândul care-i venise-n minte în cabină prindea contur. Cântărea în linişte argumentele pro şi contra. Ce puteau să-i facă? Nu prea mult, îşi zise în gând. Oare oamenii lui ar fi alături de el?

— L-am auzit pe Oreza zicând că pe vremuri ştiau cum să procedeze cu nenorociţii de teapa ăstora, observă un sublocotenent aflat în capătul îndepărtat al mesei.

Se auziră mormăieli afirmative de jur împrejurul mesei.

— Şi nu-i „progresul” o târfă? rosti un altul.

Ofiţerul de douăzeci şi patru de ani nu ştia că tocmai îl făcuse pe comandantul său să ia o hotărâre.

Va merge, hotărî Wegener. Îşi ridică privirea din paginile buletinului pentru a cerceta chipurile ofiţerilor săi. Îi instruise bine, îşi zise căpitanul. Se împliniseră zece luni de când îi avea sub comandă, iar instruirea lor corespundea aproape în întregime exigenţelor căpitanului. Când sosiseră în port, erau un grup trist şi descurajat, dar acum debordau de entuziasm. Doi dintre ei îşi lăsaseră mustaţă pentru a semăna mai bine cu marinarii care-şi doreau să devină. Sprijiniţi de spătarele de lemn ale scaunelor, radiau competenţă. Erau mândri de vasul şi de căpitanul lor. L-ar fi sprijinit. Red se alătură conversaţiei doar ca să se convingă, doar ca să le testeze spiritul.

Îşi termină prânzul şi se întoarse în cabina lui. Actele erau încă acolo, iar el le parcurse cât putu de repede, apoi deschise *Stânci şi*

bancuri de nisip. La ora 15 sosiră Oreza şi Riley, iar el îşi schiţă planul. Cei doi secunzi se arătară surprinşi la început, dar i se alăturară repede.

— Riley, aş vrea să duci ăsta jos oaspeţilor noştri. Unul dintre ei l-a pierdut pe punte.

Wegener pescui pachetul de ţigări din buzunar.

— Există ventilator în închisoarea vasului, nu-i aşa?

— Bineînţeles, domnule căpitan, răspunse şeful echipajului oarecum surprins. El nu ştia despre „Calverts”.

— Începem la ora 21, zise căpitanul.

— Cam când începe furtuna, observă Oreza. Mi se pare corect, Red. Ştii că trebuie să fii foarte atent cum…

— Ştiu, Navlositorule. Dar ce-nseamnă viaţa fără puţin risc? întrebă el zâmbind.

Riley plecă primul. Porni spre scară, coborî apoi două niveluri şi se îndreptă spre pupa înainte de-a ajunge la închisoare. Cei doi se aflau în interiorul curţii de treizeci de metri pătraţi.

Amândoi stăteau întinşi pe paturile de campanie. Probabil că vorbiseră până atunci şi se considera că ar fi trebuit pus un microfon în închisoarea vasului, dar avocatul le explicase pe vremuri că un asemenea lucru ar fi o violare a drepturilor constituţionale, o violare a imunităţii sau un alt rahat legal.

— Hei, Gomez, rosti el.

Cel care stătea pe patul de jos – cel pe care-i aruncase peste parapetul punţii – privi în jur să vadă cine era. Ochii i se măriră.

— Voi aţi mâncat, băieţi? întrebă şeful echipajului.

— Da.

Vorbea cu accent, dar cu unul ciudat, îşi zise şeful echipajului.

— Ţi-ai pierdut ţigările pe punte mai devreme.

Riley aruncă pachetul printre gratii. Ţigările căzură pe podea, iar „Pablo” – şeful echipajului găsi că semăna cu un Pablo – le ridică iute cu o expresie mirată pe chip.

— Mulţumesc, zise bărbatul.

— Cu plăcere. Băieţi, să nu plecaţi undeva fără să mă anunţaţi, se aude? chicoti Riley, îndepărtându-se.

Era o închisoare adevărată. Proiectanţii lucraseră bine la partea asta, îşi zise şeful de echipaj. Avea până şi baie proprie. Asta-l jignea pe Riley. Dar însemna cel puţin că nu trebuia să aduci nişte oameni ca să-i păzească. Cel puţin nu acum, zâmbi Riley în sinea lui. *Băieţi, vă aşteaptă o mare surpriză.*

Vremea urâtă pe mare este întotdeauna impresionantă. Poate din cauză că ploaia cade pe-o suprafaţă uniformă sau probabil cumineţea omenească ştie, pur şi simplu, că vremea urâtă are pe mare o forţă care-i lipseşte pe uscat. Vântul bătea acolo cu peste douăzeci şi cinci

de noduri, iar rafalele aproape îi dublau forţa. Ştia din experienţă că valurile blânde de aproape un metru şi jumătate pe care le tăia acum *Panache* aveau să se transforme în curând într-o rafală dementă de talazuri ucigaşe şi biciuitoare. Nu prea periculoase, dar suficient cât să imprime cuterului o alunecare rapidă. Unii dintre tinerii membri ai echipajului aveau să regrete masa de seară. Ei bine, era un lucru pe care trebuiau să-l înveţe despre mare. Nu-i plăceau oamenii care mâncau prea mult.

Wegener se bucura de sosirea furtunii. În afară de faptul că îi oferea atmosfera de care avea nevoie, îi dădea şi o scuză ca să sară peste orele de serviciu. Secundul O'Neil nu condusese până atunci vasul pe timp de furtună, iar în noaptea asta avea ocazia.

— Vreo problemă? îl întrebă căpitanul pe sublocotenent.

— Nu, domnule.

— E-n regulă, ţine minte că dacă apare ceva, mă găseşti în sufragerie.

Una dintre regulile instituite de Wegener suna astfel: *Nici un ofiţer de serviciu nu va fi sancţionat dacă îşi cheamă căpitanul pe punte. Chiar dacă doriţi numai să verificaţi ora exactă: CHEMAŢI-MĂ!* Era o metaforă obişnuită. Trebuia să spui astfel de lucruri, altfel subofiţerii ar fi fost atât de speriaţi, încât mai degrabă s-ar fi ciocnit cu un petrolier decât să strice somnul căpitanului – şi să-şi sfârşească astfel cariera. Caracteristica unui bun ofiţer, le spunea mereu Wegener ofiţerilor tineri, era disponibilitatea de-a recunoaşte că întotdeauna mai avea ceva de învăţat.

O'Neil confirmă din cap. Amândoi bărbaţii ştiau că n-aveau motive de îngrijorare. Atâta doar că puştiul nu învăţase că o navă se manevrează puţin diferit când are valuri la travers. În plus, secundul Owens era cu el. Wegener se îndreptă spre pupa, iar ajutorul şefului de echipaj, care era de serviciu, anunţă: „Căpitanul părăseşte puntea".

În cabina echipajului, cei care-şi terminaseră serviciul se uitau la un film. Era o casetă nouă, cu însemnul „Hard R" pe învelitoarea de plastic. Riley se ocupase de asta. Suficiente filme erotice ca să le capteze atenţia. Acelaşi film se putea viziona şi în sufragerie; tinerii ofiţeri aveau aceleaşi porniri hormonale, dar n-aveau să şi le exercite în noaptea asta.

Furtuna care creştea urma să-i ţină pe oameni departe de punte, iar zgomotul era de asemenea în folosul lor. Wegener zâmbea în sinea lui când deschise uşa sufrageriei. Nici nu se putea mai bine.

— Sunteţi gata? întrebă căpitanul.

Entuziasmul iniţial cu care primiseră planul dispăruse. Realitatea lucrurilor îi copleşise puţin. Era de aşteptat, îşi zise Wegener. Tinerii erau sobri, dar nici nu dădeau înapoi. Aveau nevoie de un imbold şi îl

primiră.

— Gata, domnule, zise Oreza de la locul său aflat la celălalt capăt al mesei.

Toţi ofiţerii încuviinţară cu o înclinare a capului. Red se îndreptă spre locul său din mijlocul mesei. Privi spre Riley.

— Adu-i aici.

— Înţeles, domnule căpitan.

Şeful echipajului părăsi camera şi coborî spre celulă. Când deschise din nou uşa, simţi duhoarea acră care-l duse cu gândul la un incendiu, dar o clipă mai târziu intui adevărul.

— Drace! mârâi el scârbit. *Pe vasul meu!* În picioare, idioţilor! tună vocea lui, adăugând apoi: „Amândoi!”

Cel de pe patul de jos aruncă chiştocul în toaletă cu un bobârnac şi se ridică încet, cu un zâmbet arogant pe figură. Riley îi răspunse scoţând cheia din buzunar. Asta-i mai şterse zâmbetul lui „Pablo”, dar nu de tot.

— Facem o mică plimbare, copii.

Şeful de echipaj dădu la iveală şi o pereche de cătuşe. Putea să se descurce uşor cu amândoi chiar dacă n-ar fi fost legaţi, dar căpitanul dăduse instrucţiuni clare în privinţa asta. Riley întinse mâna printre gratii, făcând semn unuia dintre ei să se apropie. La un ordin scurt, bărbatul se supuse şi se lăsă încătuşat. La fel şi celălalt. Lipsa de rezistenţă îl surprinse pe şeful de echipaj. Apoi Riley descuie uşa celulei şi le făcu semn să iasă. Când, „Pablo” ieşi, îşi scoase pachetul din buzunar şi, în lipsă de altceva, îl aruncă înapoi pe pat.

— Hai.

Riley îi apucă pe amândoi de braţ şi îi împinse înainte. Mergeau şovăitor – tangajul crescând al vasului nu le era favorabil, dar era mai mult de-atât. Se scurseră trei sau patru minute până ajunseră.

— Curtea s-a întrunit.

Cei doi îngheţară auzind asta, fiindcă bănuiau ce se petrecea. Imediat Riley îi împinse către locurile lor la masa apărării. E greu pentru cineva să suporte privirile camaradului său în tăcere, mai ales când simte că se întâmplă ceva, dar nu ştie sigur ce anume. După un minut, bărbatul solid rupse tăcerea.

— Ce se întâmplă?

— Domnule, răspunse Wegener calm, am întrunit Curtea Marţială.

Asta îi atrase doar o privire curioasă din partea lui, aşa că urmă.

— Procurorul Curţii Marţiale va da citire acuzaţiilor.

— Domnule preşedinte, inculpaţii sunt acuzaţi de piraterie, viol şi crimă sub prevederile articolului 11 din Codul de război. Fiecare dintre ele reprezintă o acuzaţie capitală. Sunt acuzaţi că pe data sau în jurul datei de 14 ale lunii inculpaţii au urcat la bordul iahtului *Empire Builder;* odată aflaţi la bord, au ucis pe proprietar şi căpitan, pe soţia

lui şi pe cei doi copii minori; mai mult, în cursul acestor evenimente, inculpaţii le-au violat pe soţia şi fiica proprietarului şi căpitanului; în plus, ei au dezmembrat cadavrele şi le-au aruncat peste bord înaintea sosirii noastre pe iaht în dimineaţa de 15 ale lunii. Acuzarea va demonstra că toate astea s-au petrecut în cursul unei acţiuni de trafic de droguri. Crima legată de traficul de droguri reprezintă un delict capital după Codul Penal al Statelor Unite. În plus, crima şi violul înfăptuite în cursul acţiunii de piraterie constituie delicte capitale după prevederile Codului de Război. După cum prea bine cunoaşte curtea, pirateria constituie un delict grav sub doctrina *jus gentium* şi intră sub jurisdicţia oricărei nave de război constituită ca parte interesată. Mai mult, crima asociată cu pirateria, după cum am mai spus, reprezintă un delict capital. Deşi, ca navă a Pazei de Coastă a Statelor Unite, avem drepturi *de jure* să abordăm orice navă sub pavilion american, această autoritate nu este strict necesară în cazuri de acest fel. În concluzie, acest tribunal are drepturi depline de-a judeca şi, dacă este necesar, de-a executa prizonierii. Acuzarea îşi anunţă astfel intenţia de-a cere pedeapsa cu moartea în acest caz.

— Mulţumesc, rosti Wegener, întorcându-se către masa apărării. Aţi înţeles acuzaţiile?

— Poftim?

— Procurorul Curţii Marţiale a spus că sunteţi judecaţi pentru piraterie, viol şi crimă. Dacă veţi fi găsiţi vinovaţi, tribunalul va hotărî dacă o să fiţi sau nu executaţi. Aveţi dreptul legal la apărare. Locotenentul Alison, aflat la aceeaşi masă cu voi, este ofiţerul care vă apără, înţelegeţi?

Trecură câteva secunde până cuvintele să-şi facă efectul, dar inculpaţii le înţeleseră.

— Apărarea a luat cunoştinţă de toate acuzaţiile şi explicaţiile?

— Da, domnule preşedinte. Domnule, apărarea cere judecarea individuală a cazurilor şi cere permisiunea curţii de-a se consulta cu clienţii.

— Domnule preşedinte, acuzarea se opune judecării separate a cauzelor.

— Motivul? întrebă căpitanul. Întâi apărarea.

— Domnule preşedinte, aşa cum ne-a spus Procurorul Curţii Marţiale, acesta este un caz în care se cere pedeapsa capitală. Solicit încuviinţarea curţii să-mi dea voie să-mi apăr clienţii cât pot de bine în aceste condiţii şi…

Wegener îi făcu semn să se oprească.

— Apărarea a subliniat corect că, din moment ce acesta este un caz în care se pretinde pedeapsa cu moartea, este o practică obişnuită să i se dea toate posibilităţile de apărare. Curtea sugerează apărării să-şi sfătuiască clienţii să colaboreze cu completul de judecată.

Locotenentul îi duse, cu cătuşele la mâini, într-un colţ al camerei şi începu să le vorbească în şoaptă.

— Ascultaţi-mă, sunt locotenentul Alison şi am fost însărcinat să vă menţin în viaţă. Pentru început, aţi face bine să-mi spuneţi cine dracu' sunteţi.

— Ce e rahatul ăsta? întrebă cel mai înalt.

— Rahatul ăsta este o curte marţială. Te afli pe mare, domnule şi, în caz că nu ţi-a spus nimeni, căpitanul unei nave de război americane poate să facă ce vrea. N-ar fi trebuit să-l superi.

— Şi?

— Şi acesta este un *proces*, idiotule! Adică un judecător, un juriu. Pot să te condamne la moarte şi să te execute aici, la bordul navei.

— Rahat!

— Pentru numele lui Dumnezeu cum te cheamă?

— Soarbe zeamă, rosti lunganul sfidător.

Celălalt părea mai puţin sigur pe sine. Locotenentul se scărpină în creştet. Cinci metri mai încolo, căpitanul Wegener îi observă gestul.

— Ce dracu' aţi făcut pe iahtul ăla?

— Aduceţi-mi un avocat adevărat.

— Domnule, eu sunt singurul avocat pe care-l ai, zise locotenentul. Încă n-ai priceput lucrul ăsta?

Bărbatul nu-l credea, lucru la care se aştepta toată lumea. Avocatul apărării îşi conduse clienţii înapoi la locurile lor.

— Curtea îşi reia lucrările, anunţă Wegener. Apărarea are de făcut vreo declaraţie?

— Curtea va fi probabil bucuroasă să afle că nici unul dintre inculpaţi nu a dorit să-şi declare identitatea.

— Acest lucru nu bucură curtea, dar trebuie privit la adevărata sa valoare. Pentru buna desfăşurare a acestui proces îi vom numi pe clienţi John Doe şi James Doe.

Wegener îi arătă cu degetul pe fiecare.

— Curtea alege să-l judece pe John Doe. Există obiecţii? Foarte bine, Procurorul Curţii Marţiale va începe prezentarea cazului său.

Ceea ce şi făcu în următoarele douăzeci de minute, chemând doar un singur martor, şeful de echipaj Riley, care reconstitui abordajul şi făcu un comentariu colorat al înregistrării video de la bordul iahtului.

— Inculpatul a declarat ceva?

— Nu, domnule.

— Puteţi descrie conţinutul pungii cu probe? întrebă apoi procurorul.

— Domnule, cred că acesta se numeşte tampon. Pare a fi folosit, rosti Riley cu oarecare jenă. L-am găsit sub măsuţa de cafea, în salonul principal al iahtului, aproape de-o pată de sânge; de fapt, de aceste două pete de sânge din fotografie. Eu personal nu folosesc

asemenea lucruri, înţelegeţi, dar, din experienţa mea, femeile nu le lasă pe jos, la tot pasul. Pe de altă parte, dacă cineva ar fi vrut să violeze o doamnă şi ăsta i-ar fi stat în cale, într-un fel şi l-ar fi scos şi aruncat ca să-şi termine treaba. Dacă observaţi locul de unde l-am luat şi locul în care sunt petele de sânge, atunci e limpede ce s-a-ntâmplat acolo.

— Nu mai avem întrebări. Acuzarea se retrage.

— Foarte bine. Înainte de-a lua cuvântul apărarea, curtea doreşte să întrebe dacă apărarea vrea să cheme şi alţi martori în afara inculpatului.

— Nu, domnule preşedinte.

— Foarte bine. Acum curtea se va adresa direct inculpatului.

Wegener îşi mută privirea şi se înclină înainte, în scaunul său.

— În apărarea dumneavoastră, domnule, aveţi dreptul să alegeţi una dintre următoarele trei variante. În primul rând, puteţi să nu faceţi nici o declaraţie, în care caz curtea nu va interpreta negativ acţiunea dumneavoastră. În al doilea rând, aveţi dreptul să faceţi declaraţii fără prestare de jurământ şi fără să fiţi supus unui interogatoriu. În al treilea rând, aveţi dreptul să faceţi declaraţii sub prestare de jurământ şi să fiţi supus unui interogatoriu de către Procurorul Curţii Marţiale. Înţelegeţi aceste drepturi, domnule?

John Doe, care asista de mai bine de-o oră în tăcere şi cu o expresie amuzată pe chip, se ridică nesigur pe picioare. Cu mâinile prinse în cătuşe la spate, se înclină uşor înainte şi, de vreme ce cuterul se mişca acum ca un buştean dus de torent, avea mari probleme ca să-şi menţină echilibrul.

— Ce-i porcăria asta? strigă el, făcându-i din nou pe cei prezenţi să se întrebe de unde venea accentul. Vreau să fiu dus înapoi în camera mea şi lăsat în pace până când o să capăt un nenorocit de avocat.

— Domnule Doe, răspunse Wegener, în caz că nu ţi-ai dat încă seama, eşti judecat pentru piraterie, viol şi crimă. Această carte – căpitanul ridică *Stânci şi bancuri de nisip* – arată că am dreptul să te judec aici şi acum şi spune că, dacă te găsim vinovat, avem dreptul să hotărâm să fii spânzurat de catarg. E drept că Paza de Coastă n-a mai făcut asta de cincizeci de ani încoace, dar ai face bine să crezi că pot să fac asta foarte bine, dacă vreau! Nimeni nu s-a obosit să schimbe legea. Lucrurile stau puţin diferit de cum te aşteptai, nu-i aşa? Doreşti avocat – îl ai pe domnul Alison lângă tine. Vrei să te aperi singur? Ai ocazia. Dar, domnule Doe, acest tribunal nu este o instituţie de caritate şi ai face bine să reflectezi la asta adânc şi rapid.

— Cred că nu-i decât un rahat. Duceţi-vă dracului!

— Curtea nu va lua în considerare declaraţia inculpatului, rosti Wegener, străduindu-se să-şi păstreze expresia feţei nemişcată şi sobră, aşa cum trebuia să fie cea a unui preşedinte, în cazul unui

delict capital.

Apărarea pledă cincisprezece minute, făcând o încercare temerară, dar aproape inutilă, de-a diminua greutatea probelor prezentate de Procurorul Curţii Marţiale.

Prezentarea cazurilor dură cinci minute pentru fiecare. Apoi veni momentul ca Wegener să ia din nou cuvântul.

— După audierea probelor, membrii completului de judecată vor da verdictul. Modalitatea va fi prin vot scris şi secret. Procurorul Curţii Marţiale va înmâna buletinele de vot şi apoi le va aduna.

Asta dură mai puţin de un minut. Toţi membrii completului de judecată priviră spre inculpat înainte şi după ce-şi dădură votul. Procurorul strânse apoi buletinele de vot şi, după ce le amestecă cu aceeaşi îndemânare cu care amestecă un copil de cinci ani cărţile de Păcălici, le aşeză pe masă în faţa lui. Înainte de-a vorbi, îşi notă ceva în carneţelul său galben.

— Acuzatul să se ridice în picioare, cu faţa spre completul de judecată. Domnule Doe, ai ceva de spus înainte de-a se rosti verdictul?

Bărbatul nu rosti nimic şi privi amuzat, cu o expresie neîncrezătoare pe faţă.

— În regulă. După ce s-a efectuat votul, două treimi din membri l-au găsit pe acuzat vinovat şi l-au condamnat la moarte prin spânzurătoare. Sentinţa va fi executată în minimum o oră de la pronunţare. Dumnezeu să aibă grijă de sufletul tău. Curtea este liberă.

— Regret, domnule, rosti apărătorul către clientul său. Nu mi-ai dat ocazia să mă împotrivesc.

— Aduceţi-mi un avocat, răcni domnul Doe.

— Acum nu mai ai nevoie de avocat, domnule. Ci de un preot.

Ca pentru a sublinia faptul, Riley îl apucă de braţ.

— Haide, iubitule. Ai întâlnire cu un ştreang.

Şeful echipajului îl conduse afară din cameră.

Celălalt prizonier, denumit James Doe, urmărise întreaga procedură cu o neîncredere fascinată. Neîncrederea exista încă, observau cu toţi, dar era mai degrabă genul de neîncredere pe care te aşteptai să-l vezi pe chipul unui om aflat înaintea trenului.

— Înţelegi ce se petrece aici? întrebă locotenentul.

— Nu poate fi adevărat, omule, zise prizonierul, dar în vocea lui se citea mult mai puţină siguranţă decât cu o oră sau două mai devreme.

— Ascultă, omule, de ce nu eşti atent? N-aţi fost anunţaţi că sunteţi o specie pe cale de dispariţie în zonă? Facem asta de aproape şase luni. Toate puşcăriile sunt pline, iar judecătorii nu vor să fie deranjaţi. Dacă prindem pe cineva şi dacă avem probele necesare, ne dau voie să ne descurcăm la faţa locului. Nu v-a zis nimeni că regulile s-au schimbat puţin?

— Nu puteţi face asta! replică el aproape strigând.

— Ştii ceva? În zece minute o să te duc pe punte şi-o să vezi. Te previn, dacă nu cooperezi, noi n-o să jucăm cum vrei tu, amice. De-asta suntem sătui. Mai bine stai cuminte, reflectează şi, când o veni vremea, o să vezi cât de serioasă e treaba.

Locotenentul se servi cu o ceaşcă de cafea, ca să treacă timpul, fără să-i vorbească clientului său. Când aproape că terminase de băut, uşa se deschise din nou.

— Toată lumea pe punte ca să asiste la execuţie, anunţă Oreza.

— Haide, domnule Doe. Ai face bine să priveşti.

Locotenentul îl apucă de braţ, conducându-l înainte. Imediat lângă uşa sufrageriei se afla o scară care ducea pe punte. La capătul ei, se deschidea un culoar îngust, iar amândoi bărbaţii se îndreptară spre pupa, către puntea cuterului unde trebuia să aterizeze elicopterul, dar care era liberă.

Locotenentul se numea Rick Alison. Un puşti de culoare din Albany, New York, care era specialistul în navigaţie al vasului şi care mulţumea lui Dumnezeu în fiecare seară că activa sub comanda lui Red Wegener, care era de departe cel mai bun comandant pe care-l întâlnise în viaţa lui. Se gândise, nu o dată, să părăsească serviciul în Marină, dar acum avea de gând să rămână cât putea de mult îl conduse pe domnul Doe spre pupa, la aproximativ zece metri depărtare de locul execuţiei.

Acum marea era într-adevăr agitată, observă Alison. Aprecie vântul la peste treizeci de noduri şi valurile la aproape patru metri înălţime. *Panache* avea un ruliu stânga dreapta de aproape douăzeci şi cinci de grade, legănându-se înainte şi înapoi ca un leagăn de copil. Alison îşi aminti că O'Neil pilota nava şi speră că secundul Owens îl supraveghea pe băiat. Proaspătul numit era un puşti destul de priceput, dar mai avea multe de învăţat despre cum se manevrează o navă, îşi zise navigatorul, care el însuşi n-avea decât cu opt ani mai mult. Din când în când fulgera la tribord luminând pentru o fracţiune de secundă marea. Ploaia cădea în rafale puternice, iar picăturile piezişe loveau puntea. Una peste alta, era o noapte care l-ar fi făcut pe Edgar Allan Poe să saliveze la gândul posibilităţilor ce i se ofereau. Nu se vedeau lumini, deşi vopseaua cuterului le oferea un contur fantomatic cu reper vizual. Alison se întrebă dacă Wegener se hotărâse să facă asta datorită vremii sau fusese o coincidenţă fericită?

Căpitane, ai făcut destule lucruri nebuneşti de când ai venit la bord, dar asta le întrece pe toate.

Văzu şi frânghia. Cineva o încolăcise de capătul catargului care susţinea antena radio şi radarul. Trebuie să fi fost distractiv, îşi zise Alison. Fusese cu siguranţă mâna secundului Riley. Cine altul ar fi fost atât de nesăbuit ca să încerce?

Apoi apăru prizonierul. Avea încă mâinile la spate. Căpitanul şi subofiţerii se aflau şi ei acolo. Wegener rostea ceva oficial, dar ei nu-l puteau auzi. Vântul şuiera deasupra punţii şi scutura catargul şi fungile de semnalizare – aha, deci asta făcuse Riley, pricepu Alison. Se folosise de-o fungă ca să trimită ştreangul în capătul catargului. Nici măcar Riley nu era atât de nebun ca să se caţăre în vârful catargului pe o asemenea vreme.

Apoi se aprinseră câteva lumini. Erau reflectoarele de pe punte, folosite la orientarea elicopterelor. Nu făceau decât să lumineze perdeaua de ploaie, dar reuşeau totuşi să dea o oarecare claritate scenei care tocmai avea loc. Wegener mai rosti ceva prizonierului pe a cărui figură era întipărită încă o expresie arogantă. Tot nu-i venea să creadă, îşi zise Alison, întrebându-se dacă atitudinea lui avea să se schimbe. Căpitanul clătină din cap şi făcu un pas înapoi. Riley îi trecu apoi ştreangul de gât prizonierului.

Imediat expresia feţei lui John Doe se schimbă. Nu-i venea încă să creadă, dar dintr-odată lucrurile deveneau puţin mai serioase. Cinci oameni erau adunaţi la celălalt capăt al frânghiei. Alison aproape că izbucni în râs. Ştia că aşa urmau să se desfăşoare lucrurile, dar nu se aşteptase din partea căpitanului să meargă atât de departe.

Ultima mişcare fu gluga neagră. Riley întoarse prizonierul cu faţa la pupa, spre Alison şi prietenul lui – mai exista şi un alt motiv – înainte de a-l lua prin surprindere. Apoi sosi sfârşitul pentru domnul Doe.

— NUUUUU!

Urletul fu perfect, un ţipăt lugubru, care se potrivea cu vremea şi vântul mai bine decât ar fi sperat cineva. Genunchii i se îndoiră, aşa cum era de aşteptat, iar bărbatul aflat la celălalt capăt al funiei se îndreptă în fugă spre pupa. Picioarele prizonierului se ridicară de pe puntea neagră şi nealunecoasă, iar trupul îi ţâşni în aer. Picioarele se mai mişcară de câteva ori, apoi, înainte ca frânghia să fie legată de-un stâlp, rămaseră înţepenite.

— Ei bine, asta-i tot, rosti Alison.

Îl apucă pe celălalt domn Doe de braţ silindu-l să înainteze.

— Acum e rândul tău, amice.

Când ajunseră la uşa ce ducea înapoi la cabinele de jos, fulgeră foarte aproape de navă. Prizonierul se opri înlemnit, privind în sus pentru ultima oară. Acolo, în ploaie, atârnat de catarg, se bălăngănea ca un pendul prietenul său mort.

— Acum mă crezi? îl întrebă marinarul, împingându-l înăuntru.

Pantalonii domnului Doe erau uzi leoarcă de la ploaie, dar şi din alt motiv.

Prioritatea numărul unu era ca toată lumea să scape de hainele ude. Când membrii completului de judecată îşi făcură din nou apariţia erau cu toţii îmbrăcaţi în haine uscate. James Doe purta acum o

uniformă albastră a Pazei de Coastă. Cătuşele îi fuseseră scoase, iar pe masa apărării îl aştepta o ceaşcă de cafea fierbinte. Nu observă că Oreza nu se mai afla la masa completului şi nici că secundul Riley nu se găsea în acel moment în sufragerie. Întreaga atmosferă era mai destinsă decât înainte, dar prizonierul abia dacă băgase de seamă. James Doe nu era nici pe departe calm.

— Domnule Alison, glăsui căpitanul, ţi-aş sugera să te consulţi cu clientul dumitale.

— Treaba este simplă, amice, zise Alison. Ori vorbeşti, ori atârni. Căpitanului nu-i pasă câtuşi de puţin ce-ţi alegi. Pentru început, cum te numeşti?

Jesus începu să vorbească. Unul dintre subofiţerii completului luă o cameră videoportabilă, de fapt aceeaşi pe care o folosiseră la abordaj şi începu să-l întrebe din nou.

— Bine, înţelegi că ai dreptul să nu spui nimic? întrebă cineva.

Prizonierul abia dacă îl observase, aşa că bărbatul repetă întrebarea.

— Mda, bine, am înţeles, O.K.? răspunse el fără să întoarcă faţa. Ei bine, ce vreţi să ştiţi?

Întrebările erau, bineînţeles, deja scrise. Alison, care era şi subofiţerul consultant juridic al navei, parcurse lista cât mai încet, în faţa camerei video. Urmărea prin asta să-l determine să dea răspunsuri cât mai inteligibile. Interogatoriul dură patruzeci de minute. Prizonierul vorbi repede, dar foarte degajat şi nu observă privirile aruncate de membrii completului de judecată.

— Mulţumim pentru cooperare, rosti Wegener la sfârşit. O să ne străduim să-ţi uşurăm situaţia, având în vedere că ai o atitudine cooperantă. Pentru colegul tău nu vom putea face prea multe. Înţelegi asta, nu-i aşa?

— Cu atât mai rău pentru el, răspunse bărbatul, iar toţi cei aflaţi în încăpere răsuflară uşuraţi.

— Vom discuta cu Procuratura Statelor Unite, promise căpitanul. Locotenent, poţi duce prizonierul în celulă.

— Înţeles.

Alison scoase prizonierul din încăpere, în vreme ce camera video îi urmărea. Totuşi, până să ajungă la scara ce-i conducea jos, prizonierul căzu. El nu observă mâna care-l împiedicase şi nici nu avu timp să vadă cealaltă mână care-i încolăci gâtul. Apoi secundul Riley rupse antebraţul bărbatului încă inconştient, în timp ce Oreza îi presa un tampon îmbibat cu eter peste gură. Cei doi secunzi îl transportară la infirmerie, unde asistentul medical al cuterului îi imobiliză braţul cu o atelă. Era o fractură simplă, care nu necesita îngrijiri deosebite. Braţul îi era legat de patul infirmeriei, aşa că fu lăsat acolo.

Prizonierul se trezi târziu. I se aduse micul dejun de la bucătărie şi i

se dădu permisiunea să se spele înainte de sosirea elicopterului. Oreza sosi şi îl duse din nou pe punte, iar de-acolo la pupa, pe pista de aterizare a elicopterului, unde secundul Riley îl ducea pe celălalt prizonier. Ceea ce-l uimi pe James Doe – adevăratul său nume se dovedise a fi Jesus Castillo – fu faptul că John Doe – Ramon Jose Capati – era în viaţă. Un cuplu de agenţi DEA plasă prizonierii cât mai departe unul de altul, conform instrucţiunilor primite. Unul dintre ei mărturisise, le explicase căpitanul, iar celălalt n-ar fi fost prea încântat de asta. Castillo nu-şi putea lua privirea de la Capati, iar uluirea din ochii lui aducea prea mult a groază pentru ca agenţii – care agreau ideea mărturisirii în delictele capitale – să nu se străduiască să menţină prizonierii cât de departe le îngăduiau condiţiile. Toate probele materiale şi înregistrările video plecară o dată cu ei. Wegener urmări decolarea elicopterului Pazei de Coastă şi se întrebă cum vor reacţiona cei aflaţi la ţărm. Se simţi cuprins de acea stare de gravitate care urmează întotdeauna acţiunilor puţin nebuneşti, dar Wegener anticipase asta. De fapt, îşi închipuia că anticipase totul. Numai opt membri ai echipajului cunoşteau ce se întâmplase, iar aceştia ştiau ce trebuiau să spună. Marinarul de cart apăru lângă Wegener.

— Nimic nu este ceea ce pare, nu-i aşa?

— Cred că nu, dar au murit trei oameni nevinovaţi. În loc de patru. *Sigur că proprietarul nu era uşă de biserică*, reflectă căpitanul. *Dar oare trebuiau să ucidă şi nevasta* şi *copiii?*

Wegener rămase privind marea neschimbată, fără să ştie ce declanşase, sau câţi oameni aveau să moară din cauza asta.

4
Pregătiri

Primul indiciu despre cât de neobişnuită era misiunea lui, Chavez îl primi la aeroportul San Jose. Aduşi acolo într-o camionetă închiriată, fără număr de înmatriculare, se treziră în zona interzisă publicului, unde îi aştepta un avion cu reacţie particular. Asta chiar că era ceva nemaipomenit. „Colonelul Smith” nu urcă la bord După ce dădu mâna cu fiecare şi le spuse că vor fi aşteptaţi, se întoarse în camionetă. La bord, sergenţii observară că era mai puţin o aeronavă de pasageri şi mai degrabă un miniavion de pasageri. Exista chiar şi o stewardesă care servea băuturi. După ce îşi aranjară echipamentul, fiecare dintre ei îşi permise câte un pahar cu băutură, în afară de Chavez, care se simţea prea obosit fie şi s-o privească pe tânăra femeie. Abia dacă simţi decolarea avionului şi adormi înainte ca aeronava să atingă altitudinea de zbor. Ceva anume îi spunea că trebuia să doarmă cât avea timp. Era un instinct propriu soldaţilor şi cel mai adesea se dovedise corect.

Locotenentul Jackson nu mai fusese la baza Monterey, dar, urmând instrucţiunile fratelui său, găsi fără greutate clubul ofiţerilor. Se simţi brusc singur. În timp ce încuia portiera Hondei, îşi dădu seama că era singurul individ din zonă care purta uniformă militară. Cel puţin nu-i era greu să-şi dea seama pe cine trebuia să salute. Ca sublocotenent, era obligat să salute pe aproape toată lumea.

— Hei, Timmy! strigă fratele său din apropierea intrării.

— Salut, Rob.

Cei doi se îmbrăţişară. Deşi familia lor era foarte unită, Timmy nu-şi mai văzuse fratele mai mare, comandantul Robert Jefferson Jackson, din Marina Statelor Unite, de aproape un an. Mama lui Robby murise cu mulţi ani în urmă. La numai treizeci şi nouă de ani se plânsese de dureri de cap, se hotărâse să se întindă câteva minute şi nu se mai ridicase niciodată, căzând victimă unui infarct fulgerător. Se descoperise mai târziu că fusese un caz nediagnosticat de hipertensiune, unul dintre multele cazuri de negri africani suferinzi de acea maladie lipsită de simptome. Soţul ei, reverendul Hosias Jackson, ţinuse doliu alături de comunitatea în care amândoi îşi crescuseră familia. Dar în afară de faptul că reverendul Jackson era un bărbat pios, era şi un tată ai cărui copii aveau nevoie de o mamă. Patru ani mai târziu el se recăsătorea cu o enoriaşă de douăzeci şi trei de ani, luând totul de la capăt. Timothy era primul copil din a doua căsătorie.

Cel de-al doilea copil călcase pe urmele primului. Licenţiat la Annapolis, Robby Jackson devenise pilot pe avioanele de luptă ale Marinei. Timmy obţinuse numirea la West Point şi îşi dorea o carieră în infanterie. Un alt frate era fizician, iar al patrulea avocat cu ambiţii politice. Vremurile se schimbaseră în Mississippi.

Pentru cineva din afară era greu să-şi dea seama care dintre fraţi era mai mândru de celălalt. Robby, cu trei trese aurii pe epoleţi, purta pe buzunarul de la piept steaua aurie care-l desemna fost comandant navigant – în cazul lui, VF-41, un escadron de luptă compus din avioane F-14 Tomcat. Acum, lucrând la Pentagon, Robby se afla în ascensiune către comanda unui sector de portavion şi apoi, probabil, către comanda propriului portavion. Pe de altă parte, Timothy fusese vreme de câţiva ani cel mai firav din familie, dar viaţa la West Point îl schimbase complet. Era cu cinci centimetri mai înalt decât fratele său mai mare şi avea cel puţin cinci kilograme de muşchi în plus. Încă un băiat care devenise bărbat după metodele vechi.

— Arăţi bine, băiete, observă Robby. Bei ceva?

— Nu prea mult. N-am dormit în ultima vreme.

— Ai avut, cum se spune, o zi lungă.

— De fapt, o săptămână lungă, răspunse Tim, dar ieri am aţipit puţin.

— Frumos din partea lor, constată cel mai vârstnic cu un fel de îngrijorare fraternă.

— Ei lasă, dacă aş fi vrut o viaţă uşoară nu mă înrolam în armată.

Cei doi fraţi râseră din toată inima, îndreptându-se spre bar. Robby ceru John Jameson, băutură pe care i-o recomandase un prieten. Tim luă o bere. Conversaţia începu, firește, cu noutăţile despre familie, apoi se îndreptă către problemele profesionale.

— Nu-i mare diferenţă faţă de ceea ce faci tu, explică Timmy. Încerci să te apropii şi să loveşti un tip cu un proiectil înainte ca el să-şi dea seama că te afli acolo. Noi încercăm să ne apropiem şi să-i împuşcăm în cap, înainte să-şi dea seama unde suntem. Ştii despre ce e vorba, nu-i aşa, frăţioare? întrebă Timmy, zâmbind nu fără o urmă de invidie.

Robby fusese acolo o dată.

— Este suficient o dată, rosti Robby grav. Las rahatul ăsta de luptă corp la corp în seama idioţilor ca tine.

— Mda, ei bine, noaptea trecută am fost avangarda batalionului. Conducătorul meu de grupă a atacat superb. FORIN – scuză-mă, Forţele Inamice – erau un grup al Pazei din California, în majoritate tancuri. Nu s-au ocupat aşa cum trebuia de aşezarea taberei, iar sergentul Chavez a pătruns în lagăr înainte ca ei să-şi dea seama. Ar trebui să-l vezi pe tipul ăsta la treabă. Pe cinstea mea, Rob, devine aproape invizibil atunci când vrea. O să fie foarte greu de înlocuit.

— Poftim?

— A fost transferat azi după-amiază. Oricum îl pierdeam în câteva săptămâni, dar l-au ridicat mai devreme şi l-au trimis la Fort Benning. Astăzi au transferat un grup întreg de sergenţi buni.

Tim se opri un moment.

— Toţi de origine spaniolă. Ce coincidenţă.

Se opri din nou.

— E ciudat, dar nu trebuia şi Leon să plece spre Fort Benning?

— Cine-i Leon?

— Un sergent din plutonul lui Ben Tucker. Ben şi cu mine am bătut mingea împreună la Point. Mda, trebuia să plece la Ranger School ca instructor peste câteva săptămâni. Mă întreb de ce el şi Chavez au plecat împreună. Ei, dar aşa-i armata. Ia zi, cum îţi place la Pentagon?

— Se putea şi mai rău, recunoscu Robby. Încă douăzeci şi cinci de luni şi, mulţumită lui Dumnezeu Atotputernicul, voi fi în sfârşit liber. Sunt în cursă pentru un post mai tare, explică fratele mai mare.

Se afla într-un moment dificil al carierei sale. Existau mai mulţi oameni capabili decât posturi vacante. Ca şi în cazul operaţiunilor de luptă, unul dintre factorii decisivi era acum norocul. Observă că Timmy nu ştia încă acest lucru.

Avionul cu reacţie ateriză după un zbor de aproape trei ore. Odată aflat la sol, se îndreptă spre terminalul de marfă al micului aeroport. Chavez nu ştia care anume. Abia se trezise din somn când uşa avionului se deschise larg. Prima lui impresie fu că nu prea era aer. Părea o constatare ciudată, aşa că o puse pe seama buimăcelii care urma oricărui somn scurt.

— Unde dracu’ suntem? întrebă un alt sergent.

— O să vă spună afară, răspunse însoţitorul. O să vă distraţi bine aici.

Zâmbetul ce însoţi răspunsul era prea fermecător e să merite o replică usturătoare.

După ce îşi strânseră bagajele şi coborâră din aeronavă, o camionetă îi aşteptă în imediata apropiere. Chavez avu un răspuns la întrebarea sa încă înainte de a urca în maşină. Aerul era extrem de rarefiat acolo şi, privind spre vest, îşi dădu seama de ce. Ultimele licăriri ale apusului luminau conturul crestat al munţilor, îşi dădu seama că se aflau undeva în Munţii Stâncoşi, chiar dacă nu fusese niciodată acolo. Din camioneta care se îndepărta, văzu pentru ultima oară avionul şi o cisternă de alimentare care se îndrepta spre el. Chavez nu se putu împiedica să nu facă legătura. Avionul urma să plece peste mai puţin de treizeci de minute. Puţini oameni remarcaseră că fusese acolo şi chiar mai puţini se oboseau să întrebe de ce.

Camera de hotel în care locuia Clark era cochetă şi foarte potrivită pentru o ascunzătoare. Simţea în ceafă o durere care-i amintea că încă nu se adaptase complet altitudinii, dar cele câteva tablete de Tylenol se luptau deja cu asta, iar el ştia că misiunea lui nu presupunea prea mult efort fizic. Ceru micul dejun în cameră şi execută câteva mişcări de înviorare pentru a-şi risipi încordarea din muşchi. Totuşi, alergarea de dimineaţă era exclusă definitiv. După ce termină făcu un duş şi se bărbieri. Aici servirea era bună. Imediat după ce termină de îmbrăcat sosi micul dejun şi, puţin înainte de ora nouă, era gata de lucru. Coborî cu liftul în hol, apoi ieşi din clădire. Maşina aştepta. Se aşeză în faţă.

— *Buenos dias,* rosti şoferul. S-ar putea să plouă după-amiază.

— Dacă plouă, am o jachetă.

— O ploaie, rece, probabil.

— Jacheta e căptuşită, zise Clark, sfârşind parola.

— După cât de tare străluceşte soarele, n-ai zice, rosti bărbatul. La buletinul meteo au anunţat ploaie. Numele meu este Larson.

— Clark.

Nu-şi strânseră mâinile. Pur şi simplu nu se făcea. Larson, care probabil că nu era numele său adevărat, îşi zise Clark, avea în jur de treizeci de ani şi un păr negru care contrasta cu numele ce părea de origine nordică. Carlos Larson era cunoscut în zonă ca fiu al unui tată danez şi al unei mame din Venezuela şi conducea o şcoală de pilotaj, serviciu ce se bucura de o largă audienţă. Era un pilot priceput, care îşi preda cunoştinţele fără să pună prea multe întrebări, lucru care era pe placul clientelei. De fapt, nici nu avea nevoie să pună întrebări – piloţii, în special elevii şcolii de pilotaj, vorbeau mult – iar el avea o memorie bună pentru fiecare detaliu mărunt, plus genul de experienţă care te determina să-i ceri sfatul. De asemenea, toată lumea credea că îşi finanţase afacerea făcând câteva zboruri ilegale şi retrăgându-se apoi pe jumătate din activitate pentru a duce o viaţă îndestulată.

Această legendă îi crease o reputaţie în rândul oamenilor de care avea nevoie, dar fără să-şi facă duşmani. Era genul de om care nu se dăduse în lături de la nimic pentru a obţine ceea ce voia, iar acum trăia aşa cum îşi dorise. Aşa se explicau maşina – cel mai puternic model de BMW fabricat vreodată – apartamentul scump şi amanta, o stewardesă de la Avianca, a cărei ocupaţie adevărată era de curier CIA. Larson considera situaţia minunată, cu atât mai mult cu cât femeia era cu adevărat iubita lui, avantaj care nu era, probabil, pe placul conducerii Agenţiei.

Singurul lucru care îl nemulţumea era faptul că repartizarea lui în Columbia nu era cunoscută de şeful bazei. Agent relativ lipsit de experienţă, Larson – Clark ar fi fost surprins să afle că acesta era într-

adevăr numele lui – ştia suficiente lucruri despre modul de operare al Agenţiei ca să-şi dea seama că segmentele comandate separat însemnau, de obicei, un fel de operaţiune specială. Acoperirea lui se făcuse în decursul a optsprezece luni, timp în care nu i se ceruseră în schimb prea multe. Sosirea lui Clark constituia, probabil, indiciul că lucrurile aveau să se schimbe. Venise momentul să-şi merite banii.

— Care-i programul zilei? întrebă Clark.

— Zburăm puţin. O să ne întoarcem înainte de a se înrăutăţi vremea, adăugă Larson.

— Sunt sigur că ai evaluat situaţia.

— O s-o iau ca pe un vot de încredere, zâmbi pilotul, conducând spre aeroport. Te-ai uitat, desigur, pe fotografii.

— Mda, le-am studiat vreme de trei zile. Dar sunt suficient de conservator ca să vreau să văd cu ochii mei. Hărţile şi fotografiile nu-ţi spun tot.

— Mi s-a spus că specificul misiunii este să survolez zona la altitudine constantă, în linie dreaptă, fără zgomot sau viraje care să înnebunească oamenii.

Cel mai amuzant lucru atunci când aveai o şcoală de pilotaj era că te aşteptai să întâlneşti avioane peste tot, dar dacă unul dintre ele arăta un interes deosebit pentru anumiţi oameni, era posibil ca ei să-ţi reţină numărul de înmatriculare şi să vină la aeroport să-ţi ceară socoteală. Cei care locuiau la Medellin nu erau cunoscuţi ca nişte oameni care cereau socoteală într-un mod prea politicos. Larson nu se temea de ei. Atâta timp cât îşi păstra acoperirea, ştia că nu trebuia să-şi facă griji. În acelaşi timp, era un profesionist, iar profesioniştii erau prudenţi, mai ales dacă voiau să trăiască.

— Îmi convine.

Clark ştia, la rândul lui, aceleaşi lucruri. Îmbătrânise într-o meserie periculoasă, asumându-şi numai riscurile strict necesare. Iar acestea erau destul de serioase. Nu era mare diferenţă faţă de jocul de la loterie. Chiar dacă sorţii se arătau potrivnici, dacă jucai suficient de mult timp, numărul – corect sau incorect – urma să apară indiferent de cât de prudent erai. Doar că la loteria asta nu banii erau premiul. Ci un mormânt mic, anonim şi pe care îl căpătai doar dacă inamicul îşi aducea aminte că mai exista religie.

Nu putea să spună dacă îi plăcea sau nu misiunea. Pe de o parte, obiectivul era destul de important Pe de altă parte… Dar Clark nu era plătit ca să facă asemenea aprecieri. Era plătit să execute misiunea, nu să se gândească preia mult la ea. Asta era principala problemă în operaţiunile speciale. Trebuia să-ţi rişti viaţa pe judecata altora. Era interesant de aflat de ce, mai ales că factorii de decizie reuşeau să facă adeseori misiunile cât se poate de periculoase. Cei care acţionau în teren nu erau întotdeauna încrezători. Clark se confrunta chiar

acum cu această problemă.

Avionul Twin Beech era garat în zona obişnuită de zbor a Aeroportului Internaţional El Dorado. Nu trebuia să fii prea inteligent pentru a-ţi face o părere exactă asupra destinaţiei aeronavelor. Erau prea multe maşini scumpe şi mult prea multe avioane scumpe ce trebuiau justificate de columbienii bogaţi. Erau jucării pentru cei îmbogăţiţi. Privirea lui Clark alunecă peste ele, figura sa afişând un interes neutru.

— Simbria păcătosului nu-i chiar aşa de rea, nu? chicoti Larson.

— Dar cum rămâne cu bieţii nenorociţi care plătesc simbriile astea?

— Ştiu. Spuneam doar că sunt nişte avioane grozave. Acele Gulfstream – am zburat cu ele – sunt nişte păsări pe care ţi-e mai mare dragul să le pilotezi.

— Cât costă? întrebă Clark.

— Un înţelept spunea odată că, dacă trebuie să întrebi preţul, nu ţi-l poţi permite.

— Mda.

Buzele lui Clark schiţară un zâmbet.

Dar unele lucruri au un preţ care nu se măsoară în dolari. Începuse să intre deja în starea de spirit potrivită pentru misiune.

Larson pregăti, timp de cincisprezece minute, avionul pentru zbor. Îl pilotase ultima oară cu nouăzeci de minute în urmă şi puţini piloţi particulari s-ar fi obosit să facă o verificare completă; dar Larson era un pilot bun, ceea ce însemna că era, înainte de toate, un pilot prudent Clark ocupă locul din dreapta şi îşi legă centura de siguranţă ca un elev al şcolii de pilotaj aflat la primul zbor. Traficul de marfă era destul de slab la ora aceea, aşa că puteau rula uşor pe pistă, înainte de decolare. Singurele surprize le constituiau trepidaţiile din timpul decolării.

— E din cauza altitudinii, explică Larson în cască, în timp ce decupla trenul de aterizare. Şi comenzile sunt cam nesigure la viteză mică. Dar nu e nici o problemă. E ca şi cum ai conduce maşina prin zăpadă, trebuie doar să fii atent.

Trăgând de manşă pentru a ridica aeronava, o lăsă să capete cât mai repede altitudine şi să zboare la întreaga capacitate. Clark privi indicatoarele de bord şi nu observă nimic neobişnuit, deşi părea într-adevăr ciudat să înregistrezi trei mii de metri altitudine şi să poţi distinge încă siluetele oamenilor de la sol.

Avionul făcu un viraj spre stânga, îndreptându-se în direcţia nord-vest. Larson decuplă frâna, explicând că trebuia să urmăreşti şi temperatura motoarelor, chiar dacă sistemele de răcire ale celor două motoare Continental erau în funcţiune. Se îndreptau către culmea muntoasă a ţinutului. Cerul era senin, iar soarele strălucitor.

— Frumos, nu-i aşa?

— Într-adevăr, recunoscu Clark.

Munţii erau acoperiţi cu copaci de un verde smarald, iar frunzele lor străluceau umezite de ploaia care căzuse peste noapte. Dar ochii experimentaţi ai lui Clark văzură altceva. Ascensiunea acestor dealuri ar fi fost o încercare cumplită. Aproape singurul lucru bun care se putea spune era că zona constituia un adăpost ideal pentru cei care doreau să se ascundă. Combinaţia de dealuri abrupte şi aer rarefiat făceau locurile foarte greu accesibile. Nu fusese informat despre ce anume trebuia să se întâmple, dar ştia destule lucruri ca să se bucure că partea cea mai grea a misiunii nu-i revenea lui.

Lanţurile muntoase ale Columbiei se întind pe o axă de la sud-vest la nord-est. Deşi Larson alesese un regim de zbor lejer, curenţii din vecinătatea Oceanului Pacific făceau traversarea plină de hopuri.

— Obişnuieşte-te cu asta. Astăzi curenţii sunt puternici din cauza frontului atmosferic care se apropie. Clocotesc pur şi simplu în jurul dealurilor ăstora. Ar trebui să vezi ce înseamnă aici adevărata vreme rea.

— Mulţumesc, nu sunt curios! Locuri de aterizare nu prea sunt, în caz că lucrurile...

— Merg prost? întrebă Larson. De-asta am atâta grijă la verificarea tehnică. În plus, acolo jos există mai multe piste decât îţi poţi închipui. Bineînţeles, nu întotdeauna eşti întâmpinat cu braţele deschise când te hotărăşti să foloseşti una dintre ele. Dar nu-ţi face griji. Acum două luni am pus motoare noi pe pasărea asta. Pe celelalte le-am vândut unui elev de-al meu care are un King Air vechi. Acum aparţine Biroului de închirieri, explică Larson.

— Ai şi tu o parte din afacerea asta?

— Nu! Ascultă, ei aşteaptă de la mine să aflu motivul pentru care toţi puştii ăştia iau lecţii de zbor. Eu nu trebuie să mă comport că un idiot, nu-i aşa? Deci îi învăţ în plus câteva tactici standard de evitare. Astea le poţi citi în orice carte cumsecade, iar ei aşteaptă de la mine să fac asta. Pablo nu era prea citit. Totuşi era un pilot al dracului de bun. Păcat, într-adevăr, pentru că era un puşti destul de simpatic. L-au prins cu cincizeci de doze. Am înţeles că n-a vorbit prea mult. Nu mă surprinde. Curajos, nemernicul.

— Cât de puternică este motivaţia acestor tipi?

Clark văzuse pe vremuri multe confruntări şi ştia că adevărata iscusinţă a duşmanului nu stătea în numărul armelor lui.

Larson se încruntă, privind cerul.

— Depinde ce vrei să spui. Dacă schimbi denumirea din „motivat” în „dur”, poate că ar fi mai bine. Ştii, cultul bărbăţiei, lucruri de genul ăsta. Pe undeva sunt chiar de admirat. Aceşti oameni au un ciudat simţ al onoarei. De pildă, cei pe care-i cunosc eu m-au tratat foarte bine. Ospitalitatea lor este impresionantă, mai ales dacă le arăţi puţin

respect, lucru pe care-l face toată lumea. În plus, eu nu le sunt rival în afaceri. Vreau să spun că îi cunosc pe oamenii aceştia. Pe mulţi i-am învăţat să piloteze. Dacă aş avea o problemă financiară, aş putea, probabil, să le cer ajutorul şi să-l obţin. Când spun asta, mă gândesc la jumătate de milion bani gheaţă, numai pentru o strângere de mână – şi aş pleca din hacienda cu banii în servietă. Ar trebui, bineînţeles, să fac câteva transporturi în schimb. Şi n-ar trebui să dau banii înapoi. Pe de altă parte, dacă i-aş zgândări, ei bine, să fii sigur că aş plăti. Ei au nişte reguli stricte. Dacă ţii seama de ele, atunci eşti în siguranţă. Dacă nu, mai bine îţi iei catrafusele şi te duci.

— Le cunosc cruzimea. Cum stau cu mansarda?

— Sunt deştepţi atât cât le trebuie. Iar deşteptăciunea pe care nu o au o cumpără. Pot cumpăra orice şi pe oricine. Nu-i subestima. Sistemele lor de securitate sunt de ultimul tip, ca acelea folosite de noi la hangarele de ICBM-uri – poate chiar mai bune. Sunt protejaţi mai bine decât îi protejăm noi pe preşedinte, numai că trăgătorii lor sunt mai puţin îngrădiţi de clauzele contractelor de angajare. Cred că cea mai bună dovadă a inteligentei lor este faptul că s-au adunat şi au format Cartelul. Sunt suficient de inteligenţi ca să realizeze că răfuielile dintre bande costă pe toată lumea, aşa că au format un fel de alianţă. Nu-i perfectă, dar funcţionează. Indivizii care încearcă să dea buzna în branşă sfârşesc aproape întotdeauna morţi. Medellin este un oraş în care se moare uşor.

— Poliţia? Instanţele judecătoreşti?

— Autorităţile locale au încercat. O mulţime de poliţişti au murit, la fel ca majoritatea judecătorilor care au încercat să dovedească ceva, zise Larson, clătinând din cap. Nu-i prea uşor pentru cineva să meargă înainte când nu ajunge la nici un rezultat. Apoi priveşte lucrurile şi din punctul de vedere al banilor. De câte ori poate cineva să facă abstracţie de o servietă plină cu bancnote de o sută de dolari? Mai ales când alternativa înseamnă moarte pentru el şi familia lui. Cartelul este inteligent, amice, are răbdare şi toate resursele necesare, plus suficientă cruzime ca să înfricoşeze până şi un veteran nazist. Una peste alta, este un inamic extraordinar.

Larson indică un loc aflat la o oarecare distanţă.

— Iată Medellinul. Droguri, sex şi crimă, toate în acel mic orăşel din vale. O focoasă nucleară ar putea rezolva lucrurile, să zicem cu vreo două megatone, adică un nor de praf de aproape o mie trei sute de metri. Mă întreb dacă restul ţării s-ar sinchisi…

Asta îi atrase lui Larson o privire scurtă din partea pasagerului său. Larson trăia acolo, îi cunoştea pe mulţi dintre oamenii aceia, chiar îi simpatiza pe unii, din câte îi spusese mai devreme. Dar uneori, de sub detaşarea sa profesională ieşea la suprafaţă ura pe care le-o purta. Duplicitatea ideală. Puştiul avea un viitor minunat în Agenţie, conchise

Clark. Minte şi pasiune la un loc. Dacă ştia cum să le menţină în echilibru, putea ajunge departe.

Clark scotoci în geantă după un aparat de fotografiat şi un binoclu. Dar nu oraşul în sine îl interesa.

— Frumoase locuri, nu-i aşa?

Baronii drogurilor îşi consolidau din ce în ce mai mult securitatea. Culmile, dealurilor care înconjurau oraşul fuseseră defrişate. Clark număra peste zece locuinţe noi. Locuinţe, îşi zise el cu cinism. Erau mai degrabă nişte castele. Adevărate fortăreţe. Structuri uriaşe, împrejmuite cu ziduri joase, înconjurate la rândul lor de kilometri întregi de pante abrupte. Ceea ce oamenii considerau pitoresc la satele italiene şi la castelele bavareze era, întotdeauna, aşezarea lor. Întotdeauna pe o culme de deal sau de munte. Îţi puteai imagina cu uşurinţă cu câtă muncă se amenaja un asemenea loc – începând cu defrişatul copacilor sau transportul blocurilor de piatră de-a lungul pantelor şi terminând cu priveliştea, care se întindea pe multe mile. Dar construcţia caselor şi a satelor nu se făcuse în asemenea locuri din capriciu, ca de altfel nici ridicarea acestor locuinţe. Înălţimea însemna siguranţa că nimeni nu se putea apropia neobservat. Terenul viran care înconjura aceste locuinţe era cunoscut în termeni militari ca zona ucigaşă, un teren deschis armelor automate. Fiecare reşedinţă avea un singur drum de acces către o singură poartă şi o pistă de elicopter pentru evacuare rapidă. Zidurile care înconjurau locuinţele erau ridicate din piatră şi puteau opri orice glonţ până la calibrul 15. Binoclul îi dezvălui lui Clark în spatele fiecărui zid câte o cărare de pietriş sau ciment pe care patrulau gărzile. Asaltul unei asemenea hacienda nu era uşor nici pentru o companie de infanterişti bine instruiţi. *Poate un asalt cu elicoptere*, *sprijinit de lansatoare de proiectile şi arme grele*... *Iisuse,* îşi zise Clark în sinea lui, *la ce mă gândesc?*

— Ce poţi să-mi spui despre planurile caselor?

— Nici o problemă. Planurile acestor case au fost întocmite de trei firme de arhitectură. Acolo securitatea nu mai este atât de bine ticluită. În plus, acum două săptămâni am fost la o petrecere organizată într-una dintre ele – asta ca fapt divers. Aş zice că în privinţa asta nu sunt prea iscusiţi. Le place să-şi etaleze luxul. Pot să-ţi furnizez planuri ale ansamblului. Imaginile luate din satelit arată amplasarea paznicilor, a garajelor şi toate cele.

— Într-adevăr, zâmbi Clark.

— Poţi să-mi spui motivul pentru care te afli aici?

— Ei bine, vor o recunoaştere a caracteristicilor fizice ale terenului.

— Asta am observat. La dracu', treaba asta puteam s-o fac şi eu foarte uşor din memorie.

Vocea lui Larson trăda nu atât curiozitate, cât o oarecare iritare de

a nu i se fi cerut lui să ducă la bun sfârşit misiunea.

— Ştii doar cum merg lucrurile la Langley, veni răspunsul lui Clark cu scopul de-a preîntâmpina orice observaţie.

Tu eşti pilot, se abţinu să continue Clark. *Tu nu ştii ce înseamnă să parcurgi un teren târâş şi cu echipamentul pe tine. Eu ştiu.* Dacă Larson i-ar fi cunoscut trecutul şi-ar fi format o părere mai exactă, dar ceea ce făcuse Clark pentru Agenţie şi activitatea lui înainte de angajare nu erau lucruri cunoscute de toată lumea. De fapt, abia dacă erau cunoscute de o mână de oameni.

— Minimum de informaţii, domnule Larson, zise Clark prin interfon.

— M-am prins, veni răspunsul pilotului.

— Hai să facem un zbor de recunoaştere.

— Ar bate la ochi, mai ales pentru cei de la aeroport. Şi nu vrem asta.

— Ai dreptate.

— Ce poţi să-mi spui despre locurile de prelucrare? întrebă Clark după ce aterizaseră înapoi la El Dorado.

— Majoritatea funcţionează într-o regiune aflată la sud-vest de aici, răspunse Larson, întorcând avionul de pe direcţia văii. N-am văzut nici unul cu ochii mei – nu lucrez în branşă, iar ei ştiu asta. Dacă vrei să le observi, dă o raită noaptea, echipat cu un sistem de infraroşii, dar sunt greu de localizat. La dracu', sunt unităţi mobile, uşor de instalat şi de deplasat întregul ansamblu se poate încărca într-un camion de capacitate medie pentru a se monta a doua zi la zece mile distanţă.

— Nu sunt atât de multe şosele…

— Şi ce-o să faci, o să controlezi toate camioanele care trec? întrebă Larson. În plus şi oamenii le pot transporta. Mâna de lucru este ieftină în zonă. Inamicul este inteligent şi se adaptează imediat.

— Cât de mult s-a implicat armata locală?

Clark fusese fireşte excelent informat, dar ştia de asemenea că situaţia din teren putea foarte bine să nu coincidă cu situaţia de la Washington – sau să nu fie corectă.

— Au încercat cea mai mare problemă a lor este să-şi susţină forţele – elicopterele lor nu-şi petrec decât douăzeci la sută din timpul de zbor. Asta înseamnă că nu fac prea multe operaţiuni militare. Cu alte cuvinte, dacă cineva este rănit, s-ar putea să nu primească asistenţa medicală la timp – ceea ce scade considerabil performanţele din timpul operaţiunilor. Şi încă ceva – îţi poţi imagina cu cât plăteşte guvernul un căpitan. Acum închipuieşte-ţi că cineva îl întâlneşte pe căpitan într-un bar din oraş, îi face cinste şi stă de vorbă cu el. Îi spune că în noaptea următoare s-ar putea să se afle în colţul sud-vestic al sectorului său de patrulare – ei bine, oriunde, numai în sectorul nord-vestic nu, bine? Dacă se hotărăşte să patruleze numai într-o parte a sectorului său, nu şi în cealaltă, primeşte o sută de mii

de dolari. Bun, cei aflaţi de partea cealaltă au destui bani ca să-l plătească numai să vadă cum colaborează. Bani de sămânţă sau ceva de genul ăsta. Imediat ce observă că poate fi cumpărat, îi asigură un venit mai mic, dar regulat. De asemenea, partea cealaltă are destulă marfă ca să-l lase să captureze, din când în când, câte ceva, de vreme ce ştiu că e omul lor şi au tot interesul să fie bine văzut. Într-o zi acel căpitan este promovat şi ajunge colonel, controlând o zonă mult mai mare… Asta nu pentru că ar fi oameni răi, doar că lucrurile sunt al naibii de lipsite de speranţă. Instituţiile statului sunt extrem de neputincioase în zonă – la dracu', uite cum merg treburile acasă, pentru numele lui Dumnezeu. Eu…

— Eu nu judec pe nimeni, Larson, rosti Clark. Nu oricine este în stare să ia o misiune lipsită de perspective şi s-o ducă la capăt întoarse capul privind pe geamul lateral, zâmbind ca pentru sine.

— Îţi trebuie o doză de nebunie ca să faci asta.

5
Începuturi

Chavez se trezi cu migrena care însoţeşte de obicei primul contact cu atmosfera rarefiată, acea durere care începe imediat în spatele ochilor şi radiază pe întreaga circumferinţă a capului. Cu toate acestea era recunoscător. De-a lungul întregii sale cariere în armată reuşise întotdeauna să se trezească cu câteva minute înainte de-a suna deşteptarea. Asta îi oferea o trecere ordonată de la starea de somn la trezie, făcând deşteptarea mai uşor de suportat. Îşi răsuci capul spre dreapta şi spre stânga, inspectând încăperea în care se afla, în lumina portocalie a zorilor care pătrundea prin fereastra fără draperii.

Clădirea putea fi numită baracă de către cineva neobişnuit să locuiască în aşa ceva. Lui Chavez i se păru că semăna mai degrabă cu o tabără de vânătoare – o impresie total îndreptăţită. Dormitorul măsura în jur de şaizeci de metri pătraţi, apreciase el şi numărase în total patruzeci de paturi de campanie cu rame metalice, fiecare având câte o saltea subţire, cazonă şi câte o pătură maro. Totuşi, cearşafurile erau aranjate cu elastice la colţuri; trase concluzia că nu avea de-a face cu o cazarmă împuţită, ceea ce îi convenea de minune. Podeaua era din lemn de brad cernit, iar tavanul boltit se sprijinea pe bârne lustruite. Îl surprindea faptul că în sezonul de vânătoare oamenii – oamenii bogaţi – plăteau ca să locuiască în asemenea condiţii, semn că banii nu confereau în mod automat mai multă minte. Lui Chavez nu-i plăcea chiar atât de mult viaţa în barăci, iar singurul motiv pentru care nu opta pentru un apartament privat în Fort Ord sau în apropiere era dorinţa de-a face economii pentru automobilul Corvette. Pentru a completa iluzia, la picioarele fiecărui pat se afla o cutie suplimentară pentru muniţie.

Se gândi să se ridice în coate ca să privească pe fereastră, dar ştia bine că foarte curând va sosi timpul să facă şi asta. Călătoria de la aeroport durase două ore cu maşina, iar când ajunseseră, fiecăruia i se atribuise câte un pat de campanie în interiorul clădirii. Restul paturilor fuseseră deja completate cu bărbaţi care dormeau şi sforăiau. Soldaţi, fireşte. Numai soldaţii sforăiau aşa. La început i se păruse de rău augur. Motivul pentru care tinerii puteau să doarmă şi să sforăie imediat după ora zece seara nu putea să fie unul bun. Aici nu era o tabără de vacanţă. Ei da, nici asta nu i se mai părea surprinzător.

Deşteptarea veni sub forma unui bâzâit electric, genul care semăna

cu alarma unui deşteptător ieftin. Asta era o veste bună. Nici urmă de goarnă – ura sunetul goarnei dimineaţa. Ca majoritatea soldaţilor profesionişti, Chavez cunoştea valoarea somnului, iar deşteptarea nu era un motiv de sărbătoare. Trupurile din jurul lui se răsuciră la unison, însoţite de obişnuitele mormăieli şi înjurături. Aruncă pătura de pe el şi fu surprins să constate cât de rece era pardoseala.

— Tu cine eşti? rosti bărbatul care ocupa patul de alături, privind fix podeaua.

— Chavez, sergent-major, Brano 3-17.

— Vega. Acelaşi grad. Compania 1-22. Ai venit aseară?

— Îhî. Cum e pe-aici?

— Ei, nu prea ştiu, dar sunt sigur că au alergat ca nebunii ieri, zise sergent-major Vega şi îi întinse mâna. Julio.

— Domingo. Spune-mi Ding.

— De unde eşti?

— Los Angeles.

— Eu din Chicago. Vino. Un lucru bun aici este că ai apă caldă şi nu există nici un Mickey Mouse la bucătărie. Dacă ar porni şi blestemata aia de căldură noaptea…

— Unde dracu’ suntem?

— Colorado. Asta-i tot ce ştiu. Nu prea mult.

Cei doi sergenţi se alăturară unui lung şir de bărbaţi care se îndreptau spre duşuri.

Chavez privi în jur. Nimeni nu purta ochelari. Păreau cu toţii foarte bine antrenaţi, chiar şi pentru nişte soldaţi. Câţiva erau într-adevăr foarte robuşti, dar majoritatea, asemenea lui Chavez, aveau silueta zveltă şi bine legată a alergătorilor de cursă lungă. Un alt lucru îi fu atât de limpede, încât îl observă în mai puţin de jumătate de minut. Erau cu toţii de origine hispanică.

Duşul îi făcu bine. Exista un teanc înalt de prosoape noi şi suficiente chiuvete, încât să aibă cu toţii loc să se bărbierească. Iar toaletele aveau chiar şi uşi. În afara atmosferei rarefiate, hotărî Chavez, locul ăsta oferea condiţii bune. Comandantul, oricine ar fi fost, le oferi douăzeci şi cinci de minute libere până la adunare. Era aproape civilizat.

Civilizaţia se sfârşi brusc la 6.30. Bărbaţii îmbrăcară uniformele care aveau bocanci rezistenţi şi ieşiră. Acolo, Chavez observă patru bărbaţi aliniaţi. Erau cu siguranţă ofiţeri. Îţi dădeai seama după ţinută şi expresie. În spatele celor patru se afla un altul, mai în vârstă, care arăta şi se purta tot ca un ofiţer, dar… nu chiar, îşi spuse Chavez în sinea lui.

— Eu unde merg? îl întrebă Ding pe Vega.

— Tu trebuie să rămâi lângă mine. Grupa a treia, căpitanul Ramirez. Isteţ, homosexual, dar băiat bun. Sper să-ţi placă să alergi,

amice.

— O să-ncerc să nu mă fac de râs, replică Chavez.

Vega se întoarse rânjind.

— Asta ziceam şi eu.

— Bună dimineaţa, oameni buni! tună vocea celui mai în vârstă. Pentru cei dintre voi care nu mă cunosc, sunt colonelul Brown. Pentru cei proaspăt sosiţi, bine aţi venit în mica noastră ascunzătoare din munţi. Aţi fost deja repartizaţi în grupele voastre şi, pentru informarea tuturor, echipele sunt acum complete.

Pe Chavez nu-l surprinse faptul că Brown era singurul bărbat cu o origine nonhispanică evidentă. Alţi patru bărbaţi înaintau spre cei adunaţi. Erau instructori de educaţie fizică. Îi recunoşteai imediat după tricourile de un alb imaculat şi după aerul încrezător, datorat faptului că puteau trimite pe oricine la podea.

— Sper că toată lumea a dormit bine, urmă Brown. Vom începe ziua cu puţin antrenament.

— Sigur, mormăi Vega, am putea foarte bine să murim înainte de micul dejun.

— De când eşti aici? întrebă Ding în şoaptă.

— Astăzi e a doua zi. Iisuse, sper să fie mai uşor. Ofiţerii probabil că sunt aici de cel puţin o săptămână – nu vomită după ce mănâncă.

— … şi o alergare scurtă şi uşoară de cinci kilometri pe dealuri, încheie Brown.

— Astă nu-i mare lucru, observă Chavez.

— Aşa am zis şi eu ieri, răspunse Vega. Mulţumesc cerului că m-am lăsat de fumat.

Ding nu ştiu cum să reacţioneze. Vega era, la rândul său, luptător în infanteria a 10-a uşoară, Mountain şi, ca şi el, presupunea că era în stare să se antreneze o zi întreagă cu mai mult de douăzeci şi trei de kilograme de echipament în spate. Dar aerul era rarefiat, atât de rarefiat, încât Chavez se întrebă la ce altitudine se aflau.

Începură exerciţiile zilnice şi nu fu nevoie de prea multe repetiţii, conchise Chavez, care se surprinse transpirând uşor. Era alergarea care îl avertiza pe Chavez cât de dificile erau exerciţiile. Pe măsură ce soarele se ridica deasupra munţilor, el începu să-şi dea seama ce fel de ţinut era. Tabăra era adăpostită pe fundul unei văi şi se întindea pe aproape două sute de kilometri pătraţi de teren aproape plan. Tot restul părea vertical, dar la recunoaştere se dovedi a fi plin de pante cu mai puţin de patruzeci şi cinci grade înclinaţie, presărate cu hăţişuri pline de pini care n-ar fi crescut nici măcar cât pomii de Crăciun. Cele patru grupe, fiecare condusă de un instructor şi un căpitan, se deplasară în direcţii diferite, urcând pe nişte cărări înguste practicate în coasta muntelui. Primii doi kilometri, îşi aminti Chavez, urcaseră peste o sută cincizeci de metri, croindu-şi drum anevoie de-a

lungul numeroaselor serpentine ce duceau către o culme pietroasă. Instructorul nu se osteni să comande cântecul ce însoţea de obicei deplasarea în formaţie. Oricum nu putea fi vorba de-o formaţie, ci mai degrabă de o mână de oameni care se chinuiau să ţină pasul cu un robot fără chip, al cărui tricou alb îi mâna înainte către distrugere. Deşi în ultimii doi ani nu alergase mai puţin de trei mile zilnic, Chavez gâfâia deja după prima milă. Ar fi vrut să spună ceva de genul „Ce mă-sa, nu-i pic de aer aici!” Dar nu dorea să risipească şi aşa puţinul oxigen. Avea nevoie de fiecare moleculă pentru circuitul său sanguin. Instructorul se opri pe creastă pentru a se convinge că toată lumea era acolo, iar Chavez, alergând cu încăpăţânare pe loc, avu ocazia să vadă o privelişte demnă de o fotografie a lui Ansei Adams – tot ce putea fi mai frumos în lumina unui răsărit de soare. Dar singurul lucru la care se putea gândi acum, când avea privelişteа acestor patruzeci de mile în faţă, era groaza că va trebui să le parcurgă în întregime.

Dumnezeule, credeam că sunt în formă!

La dracu’, chiar sunt în formă.

Următoarea milă o parcurseră în linie dreaptă spre est, iar soarele le biciuia ochii care trebuiau să rămână atenţi. Era o potecă abruptă, iar dacă s-ar fi abătut de la ea ar fi însemnat o cădere dureroasă. Instructorul încetini gradat ritmul, sau cel puţin aşa păru, până când se opri din nou pe o culme.

— Mişcă picioarele! le urlă el celor rămaşi în urmă.

Erau doi soldaţi veniţi de curând, îşi zise Chavez şi se aflau la mai puţin de douăzeci de metri în urmă. Puteai citi pe chipurile lor ruşinea şi hotărârea de-a recupera distanţa.

— O.K., oameni buni, de-aici se coboară.

Şi în mare parte era adevărat, dar cu atât mai periculos. Picioarele obosite şi chinuite de lipsa oxigenului trebuiau să cadă la învoială cu o pantă povârnită, pe care alternau zone mai line cu porţiuni abrupte presărate cu pietre. Aici instructorul slăbi ritmul, credeau ei, pentru siguranţă. Căpitanul îşi lăsă oamenii să-l depăşească, rămânând în urmă ca să obţină o imagine de ansamblu. Acum puteau să vadă tabăra. Cinci clădiri. Dintr-un horn se ridica fumul care promitea micul dejun. Chavez observă un elicopter, şase vehicule – toate cu tracţiune pe patru roţi – şi ceva ce nu putea să fie decât un poligon de tragere. Alt semn de aşezare omenească nu exista în raza lor vizuală, iar sergentul îşi dădu seama că nici mai devreme, când privise întreaga zonă de la înălţime, nu observase vreo clădire mai apropiată de zece kilometri. Nu era greu să-ţi dai seama de ce zona era atât de puţin locuită. Dar el nu avea acum nici timpul, nici energia necesară pentru a analiza problema. Privirea lui urmărea cărarea, iar Ding Chavez se concentra la ritmul şi cadenţa paşilor. Îşi stabili poziţia alături de unul dintre cei doi soldaţi care rămăseseră în urmă şi începuseră să-l

observe. Chavez îi considera deja grupa lui şi era normal ca soldaţii să-şi poarte de grijă unul altuia. Dar bărbatul îşi revenise. Acum ţinea capul sus, mâinile încleştate cu pumnii strânşi, iar pieptul lui puternic radia încredere în sine, în vreme ce cărarea se netezea în sfârşit şi se apropia de tabără. Un alt grup se apropia din partea opusă.

— Adunarea! strigă căpitanul Ramirez pentru prima oară.

Trecu pe lângă oamenii săi şi luă locul instructorului care-i privea. Chavez observi că afurisitul nici măcar nu transpirase. Grupa a treia se încolonă pe două rânduri în spatele ofiţerului ei.

— În cadenţă marş! Ritmul slăbi până la pasul regulamentar de marş. Asta le risipi încordarea din plămâni şi picioare, vestindu-le că se aflau în grija căpitanului, reamintindu-le că făceau totuşi parte din armată. Ramirez îi repartiză în faţa barăcilor. Cu toate astea, căpitanul nu le ordonase să cânte în marş. Asta însemna că era inteligent, îşi zise Chavez, destul de inteligent ca să-şi dea seama că nimeni nu mai avea suflu pentru asta. Probabil că Julio avusese dreptate. Era posibil ca Ramirez să fie un bun conducător.

— Formaţie, stai!

Ramirez se întoarse.

— Pe loc repaus. Ei, n-a fost chiar aşa de rău, nu?

— *Madre de dios!* observă o voce în şoaptă.

Un bărbat din primul rând încercă să vomite, dar nu avu ce.

— O.K., zâmbi Ramirez. Altitudinea e o adevărată târfă. Dar eu sunt aici de două săptămâni. O să vă obişnuiţi repede cu ea. Peste două săptămâni o să alergaţi cinci mile pe zi, cu echipamentul pe voi şi o să vă simţiţi foarte bine.

Rahat! Chavez gândi acelaşi lucru ca şi Julio şi Vega, convinşi că, fireşte, căpitanul avea dreptate. Prima zi de cazarmă fusese mai grea decât asta… nu?

— O să începem într-un ritm mai lejer. Aveţi o oră să vă reveniţi şi să mâncaţi ceva. Luaţi-o uşor cu mâncarea: o să mai alergăm puţin după-amiază. La opt ne întâlnim aici pentru puţină gimnastică. Sunteţi liberi.

— Ei bine? întrebă Ritter.

Stăteau pe veranda umbrită a casei unui fost plantator, pe insula St Kitts. Clark se întrebă ce plantaseră acolo pe vremuri. Probabil că trestie de zahăr, de vreme ce nu mai exista nimic. Ceea ce fusese pe vremuri reşedinţa unui plantator trebuia fără îndoială să arate ca un refugiu insular pentru un capitalist bogat şi amantele lui. Acum era, de fapt, proprietatea CIA, care o folosea ca loc de întâlnire, o proprietate sigură, unde personalităţile nu puteau fi găsite, sau pentru scopuri mult mai banale.

— Cum ar fi un refugiu de vacanţă pentru directorii executivi.

— Raportul iniţial a fost foarte exact, dar a subapreciat dificultăţile terenului. Nu-i critic pe cei care l-au întocmit. Crezi numai când vezi cu ochii tăi. E un ţinut foarte dur.

Clark se îndreptă în scaunul de răchită şi întinse mâna după pahar. Statutul său în Agenţie se afla cu câteva niveluri sub cel al lui Ritter, dar Clark era unul dintre puţinii angajaţi ai CIA a căror poziţie era unică. Asta, plus faptul că lucrase adeseori personal pentru directorul direcţiei de Operaţiuni, îi dădeau dreptul de-a se relaxa în prezenta acestuia. Sentimentul pe care-l încerca Ritter pentru bărbatul mai tânăr nu se putea numi stimă; totuşi îi purta lui Clark un considerabil respect.

— Ce mai face amiralul Greer? întrebă Clark.

James Greer era cel care îl recrutase cu mulţi ani în urmă.

— Nu arăta prea bine. Cel puţin acum câteva luni, răspunse Ritter.

— La dracu'!

Clark rămase fixând cu privirea paharul cu băutură, apoi ridică ochii.

— Îi datorez foarte mult acestui om. Întreaga mea viaţă. Chiar nu se mai poate face nimic?

— Nu, boala a avansat prea mult. Tot ce pot face este să-l menţină în starea asta. Îmi pare rău. Este şi prietenul meu.

— Da, domnule, ştiu.

Clark îşi termină băutura şi se întoarse la lucru.

— Încă nu ştiu exact ce aveţi de gând, dar în nici un caz nu-i puteţi ridica din reşedinţele lor.

— Aşa crezi?

Clark confirmă printr-o mişcare a capului.

— Aşa cred. Treaba este de competenţa infanteriei grele, dar chiar şi atunci vă asumaţi un mare risc. Din câte mi-a spus Larson, trupele pe care le au aceşti indivizi sunt foarte bine pregătite. Presupun că ai putea încerca să-i cumperi pe câţiva, dar probabil că sunt deja foarte bine plătiţi, aşa că situaţia ar deveni o armă cu două tăişuri.

Ofiţerul activ nu întrebase în ce consta exact misiunea, dar bănuia că era vorba de capturarea unor indivizi care trebuiau alungaţi dincolo de graniţa statului, de unde urmau să ajungă în pachet în faţa unui birou FBI sau chiar a tribunalului Statelor Unite. Dar, ca toţi ceilalţi, făcuse o presupunere greşită.

— E acelaşi lucru cu a infiltra pe cineva îşi iau măsurile de precauţie obişnuite – planuri diferite, rute diferite şi escorte înarmate peste tot. Deci, ca să bagi pe cineva pe fir, trebuie să ai pe altcineva printre ei. Larson este mai implicat decât oricine până acum şi totuşi nu este suficient de aproape. Dacă am încerca să-l băgăm mai mult, ar însemna să-l ucidem. Ne-a furnizat informaţii foarte bune – Larson este un tip al naibii de bun – iar riscurile sunt deja prea mari.

Presupun că localnicii au încercat deja să…

— Au încercat. Şase dintre ei sunt morţi sau dispăruţi. La fel şi informatorii. Au dispărut o mulţime. Localnicii sunt greu de abordat. N-au cum să întreprindă vreo operaţiune fără să-şi rişte viaţa. Se face asta de multă vreme, iar oamenii nu se mai oferă voluntari.

Clark ridică din umeri şi privi în largul mării. La orizont se vedea o navă de croazieră vopsită în alb.

— Presupun că n-ar trebui să mă surprindă duritatea acestor nenorociţi. Larson avea dreptate, creierele pe care nu le aveau puteau să le cumpere. De unde îşi recrutează consilierii?

— De pe piaţa liberă, în principal din Europa şi…

— Mă refer la anchetatori. Trebuie să fie nişte adevărate sperietori.

— Ei bine, este vorba de Felix Cortez. E doar un zvon, dar numele lui s-a repetat de multe ori în ultimele câteva luni.

— Colonelul DGI care a dispărut, observă Clark.

DGI era serviciul de spionaj cubanez, structurat după modelul KGB-ului sovietic. Se aflase că de fapt Cortez lucra pentru Macheteros, un grup terorist portorican, pe care FBI îl deconspirase în mare parte în ultimii câţiva ani. Un alt colonel DGI pe nume Filiberto Ojeda, fusese arestat de Birou, după care Cortez dispăruse. Aşadar, se hotărâse să rămână în afara graniţelor tării sale. Următoarea întrebare era: se decisese Cortez să lucreze în această puternică branşă a afacerilor pe cont propriu, sau lucra încă sub control cubanez? Oricum, DGI lucra încă după sistemul rusesc. Conducătorii săi erau absolvenţi ai academiilor KGB-ului. Reprezentau nişte inamici vrednici de tot respectul. Cel puţin Cortez, în mod sigur. Dosarul său de la Agenţie îl prezenta ca pe un geniu în compromiterea unor indivizi pentru obţinerea de informaţii.

— Larson ştie despre asta?

— Mda. Aprins numele la o petrecere. Bineînţeles, ne-ar fi ajutat să ştim cum dracu’ arată Cortez, dar tot ce avem este o descriere care se potriveşte pentru jumătate din populaţia aflată la sud de Rio Grande. Nu-ţi face griji. Larson ştie să se păzească, iar dacă ceva nu merge, are propriul avion cu care poate să iasă de-acolo. Ordinele sunt foarte exacte în privinţa asta. Nu vreau să pierd un ofiţer operativ bine pregătit ca să facă muncă de poliţist.

Ritter adăugă după o pauză:

— Te-am trimis într-o recunoaştere la faţa locului. Ştii care este obiectivul general. Spune-mi ce crezi că se poate face.

— Bine. Ai, probabil, dreptate să-ţi concentrezi atenţia către aeroporturi şi să aduni informaţii strategice. Ţinând cont de sistemele de supraveghere existente, am putea să punem mâna destul de uşor pe centrele de prelucrare, dar sunt foarte multe, iar faptul că sunt mobile necesită un timp de reacţie foarte scurt. Presupun că această

tactică ar merge numai în câteva cazuri, până când să se deştepte adversarul. După aceea, ne asumăm riscuri, iar dacă băieţii răi au noroc, s-ar putea să pierdem întreaga forţă de asalt, dacă aţi gândit operaţiunea în asemenea termeni. Să urmărim produsul finit dincolo de punctele de prelucrare este aproape imposibil fără a avea o mulţime de oameni în teren – prea mulţi pentru a reuşi să-i acoperim multă vreme – şi oricum n-am obţine mare lucru. Există o mulţime de locuri de aterizare în partea de nord a ţării pe care le-am putea supraveghea, dar am cădea victimă propriului succes. Au reuşit să cumpere o parte atât de însemnată din armată şi poliţie, încât echipele infiltrate ar izbuti să acţioneze două luni – iar asta cu multă generozitate – înainte de a trebui să le schimbăm. Trebuie să văd despre ce echipe este vorba, să mă conving cât de buni sunt oamenii.

— Pot să aranjez asta, zise Ritter.

Se hotărâse deja să-l trimită pe Clark în Colorado. Clark erai omul cel mai potrivit ca să le evalueze performanţele.

— Continuă.

— Ceea ce plănuim va merge bine o lună sau două. Putem să le urmărim avionul când decolează şi să-l capturăm împreună cu cei implicaţi.

Era singura parte a operaţiunii cu care era la curent Clark.

— Până aici i-am putea încolţi, dar n-aş spera mai mult.

— Nu-mi zugrăveşti un tablou prea vesel, Clark.

Clark se aplecă spre el.

— Domnule, dacă doreşti să conduci o operaţiune de strângere a informaţiilor strategico-tactice împotriva unui inamic atât de descentralizat în desfăşurarea propriilor operaţii – ei bine, acest lucru este posibil, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp şi cu un câştig limitat. Dacă măreşti numărul dotărilor şi încerci să le faci eficiente, sunt al naibii de sigur că o să dai greş. O asemenea operaţiune se poate întreprinde, dar nu pentru mult timp. Nici nu ştiu de ce ne mai obosim măcar.

Asta era foarte adevărat. Clark intuise corect că motivul era că se aflau într-un an electoral, dar nu era genul de observaţie care să i se permită unui ofiţer operativ, mai ales dacă se număra printre cei buni.

— Motivul pentru care ne obosim nu prea te priveşte, accentuă Ritter.

Nu ridicase glasul. Nu avea nevoie, iar Clark nu era genul de om care să fie intimidat.

— E-n regulă, dar asta nu este o abordare serioasă a problemei. Există o vorbă veche, domnule. Dă-ne o misiune pe care o putem îndeplini, nu una imposibilă. Vorbim serios, sau nu?

— Ce ai de gând? întrebă Ritter.

Clark începu să-i explice. Ascultându-l, Ritter nu păru deloc

emoţionat. Unul din lucrurile care-i plăceau lui Clark, îşi zise în sinea lui, era că bărbatul era singurul din Agenţie capabil să discute aceste lucruri calm şi fără să se aprindă – şi în plus, să vorbească serios. Existau foarte puţini oameni pentru care o asemenea discuţie reprezenta un exerciţiu intelectual interesant, o speculaţie extraprofesională, provenită conştient sau inconştient din lectura romanelor de spionaj. *Dumnezeule*, *n-ar fi grozav dacă am putea*... Marele public avea în general impresia că CIA angaja un mare număr de experţi în acest domeniu. Dar lucrurile nu stăteau aşa. Până şi KGB-ul renunţase la aşa ceva, încredinţând această sarcină bulgarilor – consideraţi de propriii lor colaboratori ca nişte barbari necivilizaţi – sau celor aflaţi în afara legii, ca grupările teroriste din Europa sau Orientul Mijlociu. Preţul politic al unor asemenea operaţiuni era prea mare şi, în ciuda maniei privind păstrarea secretului, cultivată de toate agenţiile de spionaj din lume, aceste lucruri ieşeau până la urmă la suprafaţă. Lumea devenise mult mai civilizată de când Ritter plecase de la ferma de pe râul York şi, chiar dacă aprecia în mod sincer acest lucra, existau momente în care o întoarcere la vremurile bune aducea soluţii pentru problemele care nu dispăruseră încă.

— Cât de dificil ar fi? întrebă Ritter cu interes.

— Dispunând de sprijinul necesar şi de câteva dispozitive adiţionale – o lovitură.

Clark porni să explice dispozitivele adiţionale de care avea nevoie.

— Îi avem la mână cu tot ce au făcut. Asta este singura lor greşeală. Deţin un sistem defensiv standard. De fapt, acelaşi ca pe vremuri. Problema este numai cine face regulile jocului. După cum stau lucrurile acum, amândoi jucăm după aceleaşi reguli, iar acele reguli, aşa cum sunt aplicate acolo, îi avantajează pe ei. Se pare că niciodată nu reuşim să învăţăm lucrul ăsta. Îi lăsăm întotdeauna pe cei aflaţi de cealaltă parte a baricadei să stabilească regulile. Putem să-i luăm prin surprindere, să le facem greutăţi, să le limităm profiturile, dar, la dracu', având în vedere tot ce au făcut deja, este o pierdere minoră. Nu văd decât o singură cale de-a schimba situaţia asta.

— Care este?

— Cum ţi-ar plăcea să locuieşti într-o casă ca asta? întrebă Clark, întinzându-i una dintre fotografiile sale.

— Ce arhitectură opulentă şi de prost gust, observă Ritter chicotind.

— Tipul care şi-a făcut o asemenea casă trebuie să se creadă centrul universului. Au manipulat toate instituţiile guvernamentale. Toată lumea susţine că ei sunt un guvern. Acelaşi lucru se spunea şi la Chicago pe vremea Prohibiţiei despre Capone, că guverna într-adevăr oraşul un singur oraş, corect? Ei bine, aceşti indivizi sunt pe cale să-şi conducă propria ţară şi să administreze şi-altele. Deci, să zicem că ei

deţin *de facto* puterea unui guvern. Îţi trebuie destulă încredere în tine ca să gândeşti aşa. Mai devreme sau mai târziu, vor începe să acţioneze ca un guvern. Ştiu că noi nu vom desfiinţa regulile. Dar nu m-ar mira ca ei să păşească şi în afara teritoriului lor, o dată sau de două ori, numai ca să vadă ce li se întâmplă. Înţelegi ce vreau să spun? Îşi extind încontinuu limitele şi încă nu s-au lovit de zid, de acel zid care să le spună unde să se oprească.

— John, te transformi într-un psiholog, observă Ritter cu un început de zâmbet.

— Poate. Indivizii ăştia vând droguri, nu? Majoritatea nu-şi consumă marfa, dar cred că sunt totuşi dependenţi de cel mai puternic narcotic care există.

— Puterea.

Clark încuviinţă.

— Mai devreme sau mai târziu, vor depăşi doza. În acel moment, cineva va trebui să se gândească serios la propunerea pe care ţi-am făcut-o acum. Când ajungi sus, regulile se schimbă puţin. Este, bineînţeles, o decizie politică.

Stăpânea tot ce vedea cu ochii. Cel puţin asta era fraza care-i venea în minte, împreună cu toate acele afirmaţii care puteau fi în acelaşi timp adevărate şi false. Valea spre care privea nu-i aparţinea în întregime; parcela de pământ pe care stătea măsura mai puţin de o mie de hectare, iar perspectiva ei includea milioane. Dar nici o persoană care trăia în raza privirii lui nu putea continua să trăiască dacă el hotăra altfel. Asta era singura categorie de putere care conta şi pe care o exersase cu diferite ocazii, prea multe pentru a mai putea fi numărate. O mişcare a mâinii, o aluzie aruncată în treacăt unui asociat şi treaba era făcută. Nimic din ceea ce întreprindea în această privinţă nu era întâmplător – moartea era o afacere serioasă – dar era conştient că avea posibilitatea. Era conştient că deţinea acel fel de putere capabilă să înnebunească un om. Văzuse asemenea cazuri chiar şi printre partenerii săi de afaceri, în majoritatea ocaziilor spre regretul lor. Dar era un cunoscător al lumii şi al istoriei. Un lucru neobişnuit pentru cineva din branşa lui, se bucura de o educaţie solidă, făcută cu forţa de regretatul său tată, care se numărase printre pionieri. Datorită acestei educaţii, înţelegea fenomenele economice la fel de bine ca orice profesor universitar. Înţelegea orientările pieţei. Şi înţelegea forţele istorice care le generaseră. Era un cunoscător al marxismului; deşi respingea doctrina marxistă pentru o multitudine de motive, ştia că ea conţinea un sâmbure de adevăr, amestecat cu o grămadă de flecăreală politică. Restul educaţiei lui profesionale fusese ceea ce americanii numesc „pregătire practică”. În timp ce tatăl său reuşise să inventeze un mod cu totul nou de a derula afacerile, el

privise, sfătuise şi acţionase. Explorase pieţe noi, sub îndrumarea tatălui său şi îşi construise o reputaţie de om care-şi plănuieşte perfect acţiunile, căutat deseori, dar niciodată prins. Fusese arestat o singură dată, dar, după ce doi dintre martori muriseră, ceilalţi uitaseră totul, punând capăt confruntării sale directe cu poliţia şi tribunalul.

Se considera o rămăşiţă a vremurilor vechi – un haiduc al capitalismului. În urmă cu o sută de ani, cei aidoma lui construiau căi ferate pe toată suprafaţa Statelor Unite – el însuşi era specialist şi cunoştea perfect acel teritoriu – zdrobind tot ce le stătea în cale. Triburile de indieni erau considerate versiunea bipedă a taurilor şi date la o parte. Sindicatele – neutralizate cu ucigaşi plătiţi. Guvernele – mituite şi răsturnate. Presa – lăsată să urle… până când cei care-o ascultau deveneau prea mulţi. El învăţase din acest exemplu. Presa locală nu mai urla atât de tare de când descoperise că şi oamenii săi erau muritori. Baronii căilor ferate îşi construiseră palate – cele de iarnă în New York şi căsuţe de vară la Newport. Bineînţeles, orice model istoric se năruie dacă este împins prea departe. Prefera, de asemenea, să ignore că cei ca Gould şi Harriman construiseră ceva util, nu distrugător pentru societăţile lor. O altă lecţie pe care o învăţase de la secolul trecut era inutilitatea competiţiilor crimei. Îşi convinsese tatăl să-şi studieze cu atenţie rivalii. Încă de pe atunci, puterea lui de convingere era impresionantă. Făcuse acest lucru în mod inteligent, într-un moment în care pericolul forţelor din afară făcea de preferat cooperarea. Mai bine să colaboreze, suna argumentul, decât să irosească timp, bani, energie şi sânge – şi în plus să-şi sporească vulnerabilitatea. Iar argumentul funcţionase.

Se numea Ernesto Escobedo. Era unul dintre numeroşii membri ai Cartelului, dar majoritatea acoliţilor săi erau de acord că părerile lui erau ascultate. Poate nu toţi le aprobau, nu se supuneau toţi voinţei lui, dar ideile sale se bucurau întotdeauna de atenţia cuvenită, pentru că se dovediseră eficiente. Cartelul nu avea un singur conducător, de vreme ce nu era o întreprindere singulară, ci mai degrabă o adunare de conducători care acţionau în strânsă colaborare – ceva asemănător unui comitet, dar nu chiar; aproape prieteni, însă nu tocmai. Comparaţia cu Mafia americană era suficient de sugestivă, dar Cartelul era mai civilizat şi mai crud decât ea. Escobedo considera Cartelul mai eficient organizat şi mult mai puternic, o organizaţie tânără şi energică în comparaţie cu cealaltă, învechită şi feudală.

El ştia că fiii baronilor din trecut folosiseră averea strânsă de înaintaşii lor pentru a crea o elită a puterii care avea să conducă naţiunea cu ajutorul lor. Totuşi, nu era dispus să lase o asemenea moştenire fiilor săi. În plus, el însuşi făcea parte din a doua generaţie. Acum lucrurile evoluau mai repede. Deja nu mai era nevoie de o viaţă întreagă pentru a strânge o avere considerabilă şi de aceea Ernesto îşi

spunea că nu trebuia să lase asta pe seama fiilor săi. Putea să se bucure el de tot. Primul pas în atingerea unui scop era să-l crezi posibil. El ajunsese demult la această concluzie.

Iar el era un om care dorea să-şi atingă ţelul. Escobedo avea patruzeci de ani şi era un bărbat deosebit de viguros şi încrezător în propriile forţe. Nu consumase niciodată produsul pe care îl oferea altora ci numai rareori se ameţea uşor cu vin. Un pahar sau două la masă; eventual o băutură tare la întâlnirile cu partenerii de afaceri, dar cel mai adesea Perrier. Acest comportament îi sporea respectul de care se bucura printre asociaţi. Escobedo era un bărbat sobru şi serios, lucru ştiut de toţi. Făcea cu regularitate sport şi acorda mare importanţă aspectului exterior. Fumător în tinereţe, renunţase demult la acest obicei. Îşi supraveghea regimul alimentar. Mama lui avea şaptezeci şi trei de ani şi era încă energică şi viguroasă; mama ei la fel, la cei nouăzeci şi unu de ani. Cu o săptămână în urmă, tatăl lui ar fi împlinit şaptezeci şi cinci de ani, dacă nu... dar oamenii care puseseră capăt vieţii tatălui său plătiseră, împreună cu familiile lor, un preţ crâncen pentru această crimă. Era un lucru de care-şi amintea cu mândrie filială. Îi omorâse pe soţia şi copiii unuia dintre ei, sub ochii lui, închişi pentru ultima oară. Bineînţeles că nu-i plăcea să omoare femei şi copii, dar asemenea lucruri era necesare. El demonstrase cine era cel mai puternic şi, din momentul în care se împrăştiase vestea, era puţin probabil ca familia lui să mai fie deranjată din nou. Nu-i făcuse plăcere, dar istoria îl învăţase că lecţiile aspre lăsau amintiri adânci. Învăţase de asemenea că aceia care ezitau să dea asemenea lecţii nu erau respectaţi. Iar Escobedo pretindea în primul rând respect. Faptul că se implicase personal în reglarea acelor conturi, în loc să apeleze la mercenari, îi conferise un prestigiu considerabil în cadrul organizaţiei. Ernesto era un creier, spuneau partenerii lui, dar ştia să-şi ducă lucrurile la bun sfârşit.

Averea lui era atât de mare, încât nu avea sens să o evalueze. Deţinea puterea divină asupra vieţii şi morţii. Avea o soţie frumoasă şi trei fii grozavi. Când patul conjugal îşi pierdea din atracţie, avea o mulţime de amante. Dispunea de tot luxul care putea fi cumpărat cu bani. Poseda reşedinţe în oraşul de la picioarele lui, această fortăreaţă din vârful colinei şi ferma de la malul mării – la ambele mări, din moment ce Columbia se învecina cu două oceane. La ferme existau grajduri pline cu cai arabi. Câţiva dintre asociaţii săi aveau arene de coridă, dar acest sport nu-l interesase niciodată.

În ciuda a tot ce obţinuse, viaţa lui se scurgea în anumite limite – şi ce era mai rău, aceste limite fuseseră trasate de oameni mai puţin puternici decât ei. Cu douăzeci de ani în urmă alesese această cale spre mărire şi, în ciuda evidentului său succes, opţiunea pe care o făcuse îi refuza anumite drepturi doar pentru că oamenii mai prejos ca

el nu erau de acord.

Nu fusese întotdeauna aşa „Legea”? spusese cândva unul dintre cei mai mari industriaşi feroviari. „Ce-mi pasă mie de lege?” Şi ieşise basma curată chiar şi când nu o urmase, fiind recunoscut ca un om puternic.

Şi-atunci, eu de ce nu? se întrebă Escobedo. O parte din el ştia răspunsul, dar cealaltă parte, mult mai puternică, îl respingea. Nu era idiot, cu atât mai puţin fraier, dar nu ajunsese atât de departe, încât să accepte ca alţii să-i stabilească regulile în viaţă. De fapt, Ernesto încălcase toate regulile care le dorise şi trăsese numai foloase din asta. Ajunsese aici stabilindu-şi propriile reguli, conchise omul de afaceri din el. Trebuia să înveţe să-şi construiască altele noi. Iar ei trebuiau să-nveţe să trateze cu el în termenii pe care-i impunea. Se săturase să se supună termenilor altora. Odată luată hotărârea, începu să exploreze metodele.

Ce anume folosiseră alţii cu rezultate bune?

Răspunsul cel mai limpede era – succesul. Ceea ce nu puteai să înfrângi trebuia să recunoşti. Politica internaţională avea tot atât de puţine reguli ca orice întreprindere mare, cu excepţia singurului luciu pentru care merita să lupţi – succesul. Până la urmă, nu exista ţară în lume care să nu fi făcut afaceri cu asasini: numai că acei asasini trebuiau să fie eficienţi. Ucideau câteva milioane de oameni pentru ca cineva să ajungă conducător. Oare nu se ploconeau toate naţiunile în faţa Chinei – iar China nu omorâse milioane de chinezi? Oare America nu încerca să cadă la înţelegere cu ruşii – iar ei omorâseră milioane de oameni de-ai lor. Sub Carter, americanii sprijiniseră regimul lui Pol Pot, care omorâse milioane de oameni de-ai săi. Sub Reagan, America încercase să atingă un *modus vivendi* identic cu cel al iranienilor care omorâseră atâţia dintre oamenii lor, inclusiv mulţi dintre cei care priveau America cu prietenie şi care fuseseră abandonaţi de ea. America menţinuse relaţii de prietenie cu dictatori care aveau mâinile pătate de sânge – unii de dreapta, alţii de stânga, în numele unei politici realiste, în timp ce refuza să-i sprijine pe moderaţi, de stânga sau de dreapta, pe motiv că nu erau suficienţi de moderaţi. Orice ţară atât de lipsită de principii putea ajunge să-l recunoască pe el şi asociaţii lui, nu? Acesta era, în viziunea lui Ernesto, adevărul esenţial în legătură cu America. În vreme ce el avea principii de la care nu se abătea, America nu avea.

Ernesto cunoştea corupţia americană. Până la urmă o alimentase şi el. De mulţi ani, forţe de pe cele mai importante pieţe se uniseră pentru a legaliza afacerea de care se ocupa şi el. Din fericire, eşuaseră. Pentru Cartel asta ar fi însemnat dezastrul, dar fusese încă o dovadă despre cât de lipsit de inteligenţă putea fi un guvern pentru a nu acţiona în propriul interes. Guvernul american ar fi putut câştiga

miliarde dintr-o asemenea afacere – aşa cum câştigau el şi asociaţii lui – dar îi lipseau clarviziunea şi bunul simţ ca s-o facă. Şi se mai şi autointitulau o mare putere. Cu toată presupusa lor tărie, yankeilor le lipseau voinţa şi bărbăţia. El era capabil să coordoneze evenimentele în ţara lui, ei nu. Ei puteau să se întindă peste oceane, să umple văzduhul cu avioane de luptă – dar să le folosească pentru a-şi proteja propriile interese?

Clătină din cap amuzat.

Nu, nu aveai motive să-i respecţi pe americani.

6
Descurajarea

Felix Cortez călătorea cu un paşaport costarican. Dacă i-ar fi sesizat cineva accentul cubanez, i-ar fi explicat respectivului că familia lui plecase din ţară când el era doar un copil, însă oricum, o alegere atentă a punctului de intrare în ţară l-ar fi scutit de această grijă. În plus, se străduia în permanentă să-şi îmbunătăţească accentul. Cortez vorbea foarte bine trei limbi – spaniola nativă, la care se adăugau engleza şi rusa. Era un bărbat frumos, cu trăsături puternic conturate, iar figura lui tropicală nu-l deosebea prea mult de un turist aflat în vacanţă. Mustaţa tăiată cu grijă şi costumul de comandă trădau omul de afaceri venit să încheie un târg important, în timp ce dinţii albi şi strălucitori nu făceau decât să accentueze o primă impresie extrem de favorabilă. Se aşeză la rând la unul dintre ghişeele Aeroportului Internaţional Dulles şi discută degajat cu femeia din spatele lui până când ajunse în faţa ofiţerului care se ocupa cu verificarea actelor, afişând atitudinea resemnată a tuturor călătorilor care ştiau că răbdarea era o virtute.

— Bună ziua, domnule, spuse ofiţerul, fără să-şi ridice ochii de pe paşaportul străinului. Ce vă aduce în America?

— Afacerile, răspunse Cortez.

— Aha, îngână ofiţerul.

Frunzări paşaportul şi văzu o sumedenie de vize de intrare. Tipul călătorea foarte mult şi cam jumătate dintre deplasările precedente în decursul ultimilor… patru ani avuseseră loc în Statele Unite. Vizele fuseseră emise în mod aproximativ egal în Miami, Washington şi Los Angeles.

— Cât timp o să rămâneţi?

— Cinci zile.

— Aveţi ceva de declarat?

— Hainele şi documentele de lucru, atâta tot, rosti Cortez, ridicându-şi servieta cu un gest sigur.

— Bine aţi venit în America, domnule Diaz, îi spuse ofiţerul, aplicându-i călătorului viza pe paşaport.

— Mulţumesc.

Odată încheiate formalităţile, Cortez se duse să-şi recupereze bagajul care consta într-un geamantan foarte încăpător şi destul de uzat încerca de fiecare dată să ajungă în aeroporturile americane când nu era oră de vârf. Făcea acest lucru nu din comoditate, ci în primul rând fiindcă ar fi fost neobişnuit pentru cineva care avea ceva

de ascuns să nu profite de perioadele de flux maxim al pasagerilor. În aşa-zişii timpi morţi, vameşii aveau ocazia să-i enerveze şi să-i agaseze pe călători după bunul plac, iar câinii special dresaţi nu erau plimbaţi mereu de-a lungul benzii rulante pentru bagaje. Pe de altă parte, era mult mai uşor să depistezi filajul când aeroportul era descongestionat, iar Cortez/Diaz era expert în contraspionaj şi în metodele de păcălire a Siajului.

Ajunse imediat după aceea la ghişeul Hertz, unde închirie un Chevrolet încăpător şi funcţional. Lui Cortez nu-i plăceau defel americanii, dar avea toată stima pentru maşinile lor mari şi sigure. Ca să plătească, folosi o carte de credit Visa. Tânăra de la ghişeu îi formulă clasica ofertă de înscriere în Hertz Number One Club şi îi înmână o broşură în faţa căreia Cortez simulă interesul cuvenit. Singurul motiv pentru care era obligat să nu folosească o singură dată una sau alta dintre agenţiile de închirieri auto era acela că nu erau destul de multe pentru a evita repetiţia. Ce-i drept, nu folosea acelaşi paşaport sau aceleaşi cărţi de credit de două ori. Avea un loc, în imediata apropiere a domiciliului personal, unde dispunea de rezerve nelimitate din ambele. Venise la Washington tocmai ca să se vadă cu unul dintre oamenii care făceau posibil acest lucru.

În timp ce se ducea în curte ca să-şi preia maşina închiriată, simţi că-i amorţiseră picioarele. Ar fi putut să se deplaseze cu ajutorul limuzinei de protocol, dar stătuse prea mult şi avea nevoie de mişcare. Căldura umedă a acestei zile de primăvară târzie îi aminti de locurile natale. Asta nu însemna că amintirile lui despre Cuba erau din cale-afară de drăgăstoase, însă fostul lui guvern îi oferise, în fond, toată pregătirea de care avea nevoie pentru ceea ce făcea în momentul de faţă. Parcă vedea cu ochii minţii toate orele acelea de marxism-leninism de la şcoală, când li se spunea unor oameni care n-aveau ce pune pe masă că trăiau în plin paradis. În cazul lui Cortez, orele acelea avuseseră darul de a-i arăta exact ce anume trebuia să dorească de la viaţă. Instrucţia şi avansările ierarhice din DGI îl familiarizaseră cu gustul dulce al privilegiilor, iar îndoctrinarea politică nesfârşită îl ajutasem să privească guvernul cubanez cu alţi ochi şi să vadă cât era de grotesc în tot ceea ce susţinea. Însă se conformase regulilor jocului. Învăţase ce era de învăţat, se deprinsese cu muncă de teren şi aflase cum funcţionau societăţile capitaliste, care le erau punctele tari şi punctele slabe şi cum puteau fi penetrate şi expuse actelor subversive. Contrastul dintre cele două tipuri de societate i se părea aproape distractiv fostului colonel. Relativa sărăcie din Porto Rico îi apăruse drept raiul pe pământ, chiar şi atunci când colaborase cu camaradul lui, colonelul Ojeda şi cu sălbaticii Macheteros pentru a-l răsturna şi a-l înlocui cu versiunea cubaneză a realismului socialist. Cortez clătină din cap şi fu cât pe-aci să-l bufnească râsul în timp ce

se îndrepta spre parcarea unde se aflau maşinile de închiriat.

Zborul însemnă două ore de plictiseală tradiţională şi o gustare rece. Daniel E. Murray, directorul-adjunct al Biroului Federal de Investigaţii, fu întâmpinat la poarta de acces al pasagerilor de agentul special Mark Bright.

— Mai aveţi şi alte bagaje, domnule Murray?

— Doar ăsta, iar de chemat mă cheamă Dan, spuse Murray. A stat cineva de vorbă cu ei?

— Încă nu. Cel puţin, nu cred, răspunse Bright, privindu-şi ceasul. Trebuiau să ajungă la zece, dar au avut o urgenţă aseară. Cică ar fi sărit în aer o ambarcaţiune de pescuit, aşa că s-au dus să salveze echipajul. I-au dat de dimineaţă la televizor, la ştiri. Excelent lucrat, ca de obicei.

— La fix, rosti Murray. Nici n-apucăm să-l proclamăm erou că ne trezim cu un bis.

— Ai aflat câte ceva despre trecutul individului? întrebă Bright. N-am prea avut timp să…

— Mi s-a prezentat dosarul. E un erou, fără nici un fel de exagerare. Când spui Wegener, spui legendă vie. I se mai zice Red Wegener, regele SAR-ului. Dacă e să te iei după statistici, cred că jumătate dintre cei care au ieşit în larg au fost salvaţi la un moment dat de tipul ăsta. Cel puţin aşa se zice. Başca amicii barosani pe care-i are acolo sus.

— Ca de pildă?

— Senatorul Billings din Oregon, spuse Murray, explicând pe scurt şi motivul.

— Preşedintele Comisiei Juridice. De ce Dumnezeu nu s-o fi mulţumit cu cei din transporturi? întrebă retoric Bright, ridicându-şi ochii spre tavan şi ştiind prea bine că FBI-ul intra sub autoritatea Comisiei Juridice a Senatului.

— Cât de nou eşti pe problemă?

— Am venit doar fiindcă asta mi-e funcţia, om de legătură. Am văzut dosarul abia înainte de prânz. În ultimele două zile n-am fost la sediu, spuse Bright, în timp ce ieşea pe uşă. Mi-a născut nevasta.

— A, făcu Murray, dându-şi seama că asta nu mai era vina agentului. Felicitări. Toată lumea se simte bine?

— Azi-dimineaţă am adus-o acasă pe Marianne, iar Sandra e cel mai frumos bebeluş din lume. Mă rog, cam scandalagioaică, dar asta e.

Murray râse. Trecuse destul de multă vreme de când fusese nevoit să ţină în braţe un nou-născut. Maşina lui Bright era un Ford al cărui motor torcea aidoma unui tigru după o masă copioasă. Pe locul de lângă şofer se aflau câteva rapoarte referitoare la căpitanul Wegener.

Murray le frunzări în vreme ce Bright reuşi să iasă din parcarea aeroportului. Rapoartele nu făceau decât să confirme ceea ce auzise la Washington.

— Da' ştiu că nu se-ncurcă.

— Asta ziceam şi eu, spuse Bright, dând din cap. Chiar crezi că sunt adevărate toate chestiile alea?

— La viaţa mea am auzit tot felul de grozăvii, ce-i drept, dar zău că asta le întrece pe toate, spuse Murray, adăugând după o scurtă pauză: Partea ciudată e că…

— Mda, îl întrerupse agentul. Şi eu am auzit. Colegii noştri sunt dispuşi să creadă, dar, dacă scormonim rahatul… Vreau să spun că şi dacă facem abstracţie de anumite probleme, până la urmă tot ne trezim că…

— Exact, interveni Murray, conştient că acesta era al doilea motiv al implicării lui directe în acest caz. Cât de importantă era victima?

— Legături politice cu o mulţime de granguri, cu directori de bănci, cu grupuri civice, tot tacâmul. Plus că a absolvit la University of Alabama. Individul nu era doar un membru al comunităţii, era unul dintre stâlpii de rezistenţă. De familie bună, nu mai ştiu care strămoş a fost general în Războiul Civil, iar bunicu-său a fost guvernator.

— Bani?

— Berechet. Eu, unul, nici n-aş şti ce să fac cu ei. Are o ditamai proprietatea undeva în nord, care la ora asta e un fel de fermă cu un ştiu ce plantaţii. Toţi banii familiei i-a băgat în afacerile imobiliare. Din câte ştim, i-a mers din plin. Şi-a clădit un mic imperiu compus dintr-un labirint de mici corporaţii – procedeul obişnuit. Am numit o echipă care să se ocupe de toate astea, dar o să fie nevoie de timp. Cu toate acestea, unele corporaţii sunt mai greu de urmărit, fiindcă depăşesc graniţele ţării. S-ar putea chiar să nu le dăm niciodată de capăt. Ştii foarte bine cum merg lucrurile în asemenea cazuri. Abia am început verificările.

— Un prosper om de afaceri în cârdăşie cu baronii drogurilor. Dumnezeule, dar ştiu că ne-a dus cu preşul până acum. N-a prizat niciodată?

— Nici vorbă, recunoscu Bright. Nu l-a văzut nimeni, nici noi, nici poliţia din oraş.

Murray închise dosarul. Era doar începutul unei afaceri pentru care era foarte posibil să fie nevoie de ani întregi de muncă. *Drace, deocamdată nici nu ştim exact ce căutăm*, îşi zise directorul-adjunct. *Ştim doar că la bordul lui* Empire Builder *a existat un milion de dolari în bancnote uzate de douăzeci şi de cincizeci.* O sumă de bani gheaţă atât de mare nu putea însemna decât un lucru – dar nu era adevărat. *De fapt, putea însemna o grămadă de lucruri,* îşi zise Murray.

— Am ajuns.

Era destul de uşor să ajungi la bază, iar Bright ştia drumul până la chei cu ochii închişi. Văzut din maşină, *Panache* arăta destul de mare. Murray îşi dădea seama că nu era o ambarcaţiune impresionantă ca dimensiuni, însă ştia de asemenea că avea nevoie de imensitatea înconjurătoare a unui ocean ca s-o poată aprecia mai exact. Când ieşi din maşină împreună cu Bright, cineva apăru la telefonul din capătul pasarelei, iar după doar câteva secunde se ivi un al doilea bărbat, pe care Murray îl recunoscu după fotografiile din dosar ca fiind Wegener.

Bărbatul avea un păr despre care abia dacă îţi mai dădeai seama că fusese cândva roşcat şi care ajunsese suficient de încărunţit ca să facă imposibilă o descriere precisă. Agentului FBI i se păru că omul din faţa lui avea o condiţie fizică de invidiat, lucru sugerat de carura atletică şi de talia subţire. Ochii lui erau reci şi nemişcaţi, comunicându-i eventualului interlocutor că nu-l amuzau defel interogatoriile şi că nu era obişnuit să răspundă la prea multe întrebări.

— Bine-aţi venit la bord. Mă numesc Red Wegener, rosti bărbatul cu un zâmbet schiţat în limitele unei politeţi neutre.

— Mulţumim, domnule căpitan. Sunt Dan Murray, iar el este Mark Bright.

— Mi s-a spus că sunteţi de la FBI, spuse căpitanul.

— Eu sunt directorul-adjunct şi am venit chiar acum de la Washington. Mark e agent special şi se ocupă de coordonarea echipei de teren de aici.

Murray îşi dădu seama imediat că expresia lui Wegener se modificase uşor, pe nesimţite.

— Mă rog, ştiu de ce aţi venit. Haideţi la mine în cabină ca să stăm de vorbă.

— Care-i treaba cu pârjolul? întrebă Dan, în timp ce căpitanul o luă înainte, ca să le arate drumul.

În modul cum formulase întrebarea se insinuase o notă aparte. O notă oarecum… bizară.

— O ambarcaţiune de pescuit a avut necazuri cu motorul care i-a luat foc. Asta a fost azi-noapte, la cinci mile de noi, când tocmai ne pregăteam să ieşim la mal. Am făcut cale întoarsă şi, pe când ne apropiam de ea, rezervorul de combustibil a sărit în aer. Am avut baftă. N-a murit nimeni, doar unul dintre mateloţi s-a ales cu nişte arsuri.

— Şi barca? întrebă Bright.

— N-am avut cum s-o salvăm. Partea cu adevărat nasoală a fost recuperarea echipajului, recunoscu Wegener, deschizându-le uşa musafirilor şi poftindu-i înăuntru. Câteodată pur şi simplu nu poţi, face mai mult. Vreţi o cafea, domnilor?

Murray refuză. Ochii lui se fixaseră asupra căpitanului şi treceau

prin el ca un sfredel. *În primul şi-n primul rând, pare jenat,* îşi zise el. *E o emoţie nefirească într-o asemenea situaţie.* Wegener aşteptă ca oaspeţii lui să se aşeze, după care îşi ocupă locul din spatele mesei de lucru.

— Ştiu de ce-aţi venit, îi anunţă el. A fost din vina mea.

— Înainte de a continua, domnule căpitan… încercă să intervină Bright.

— Am făcut bazaconii şi-alte dăţi, dar de data asta chiar că am zbârcit-o, continuă Wegener, aprinzându-şi pipa. Nu vă deranjează dacă fumez, nu?

— Nu, câtuşi de puţin, minţi Murray.

Nu ştia ce avea să urmeze, însă era sigur că era departe de ceea ce aştepta Bright. În plus, era la curent cu câteva lucruri despre care agentul special nu avea nici cea mai vagă idee.

— Ce-ar fi să ne povestiţi toată tărăşenia?

Wegener căută într-unul dintre sertarele mesei de lucru şi dădu la iveală un obiect pe care i-l aruncă lui Murray. Era un pachet de ţigări.

— Unuia dintre amicii noştri i-a căzut chestia asta pe punte şi l-am pus pe unul dintre oamenii mei să i-o dea înapoi. Mi-am zis că era un pachet de ţigări şi nimic altceva. Aşa arată, nu? Uitaţi-vă şi voi. Iar legea zice că, dacă reţii pe cineva, trebuie să te porţi frumos cu el, nu? Aşa că i-am lăsat să fumeze. Bineînţeles că sunt ţigări de-alelalte, de haşiş. Prin urmare, când i-am luat la întrebări, mai ales cel care până la urmă a vorbit era dus cu pluta rău de tot. Asta înseamnă că am dat-o în bară, aşa-i?

— A mai fost ceva, domnule căpitan, nu? întrebă Murray pe un ton nevinovat.

— Riley l-a bumbăcit pe unul dintre ei. A fost răspunderea mea. Am şi vorbit cu el despre asta. Cum să zic, ăla… am uitat cum îl cheamă… ăla care a făcut pe nebunul m-a scuipat, Riley s-a nimerit pe-acolo, a văzut faza şi l-a luat la încins. N-ar fi trebuit s-o facă, numai că facem parte dintr-o organizaţie militară, iar când îl ia cineva la flegme pe comandant, s-ar putea ca soldaţilor să nu le placă. Aşa că lui Riley i-a cam fugit mâna. Dar totul s-a întâmplat pe ambarcaţiunea mea, iar asta înseamnă că eu sunt singurul vinovat.

Murray şi Bright avură un schimb scurt de priviri. Suspecţii nu suflaseră o vorbă despre asta.

— Domnule căpitan, nu de asta ne aflăm aici, spuse Murray după câteva clipe.

— Nu? făcu Wegener. Atunci de ce?

— Am fost informaţi că l-aţi fi executat pe unul dintre ei, rosti Bright.

În cabina căpitanului se lăsă o linişte de catedrală. Undeva pe punte cineva bătea nişte cuie, însă zgomotul cel mai pronunţat era cel

al instalaţiei de aer condiţionat.

— Trăiesc amândoi, nu? Au fost doar doi din capul locului şi amândoi sunt în viaţă. Am trimis caseta cu elicopterul, când am percheziţionat iahtul. Şi-atunci, dacă trăiesc amândoi, pe cine am împuşcat?

— Spânzurat, îl corectă Murray. Cică l-aţi fi spânzurat pe unul dintre ei.

— Staţi puţin, spuse Wegener, ridicând din furcă receptorul telefonului şi apăsând pe un buton. Puntea, sunt căpitanul. Trimite-l pe secund la mine. Mulţumesc.

Wegener puse receptorul în furcă şi-şi ridică privirea spre cei doi musafiri.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş vrea să fie de faţă şi secundul.

Murray reuşi să arboreze o mână impasibilă. Ar fi trebuit să-ţi dai seama, Danny, băiete, îşi spuse el. Au avut timp berechet să se pună de acord pentru toate amănuntele, iar domnul Wegener e oricum, numai prost nu. Se poate piti la orice oră în spatele unui senator american şi ne-a dat pe tavă doi ucigaşi cu sânge-rece. Chiar şi fără o mărturisire oficială, există suficiente probe pentru o acuzaţie de crimă cu premeditare, iar dacă-l iei la puricat pe Wegener, rişti să rămâi cu buza umflată. Cât despre prestanţa victimei – n-avea grijă, procurorul n-o să insiste pe ea. Nu exista nicăieri în America un procuror care să nu aibă ambiţii politice, iar executarea celor doi ucigaşi pe scaunul electric ar fi adus oricui o jumătate de milion de voturi. N-avea voie să rişte şi să piardă. Jacob, directorul FBI-ului, fusese la rândul lui procuror şi avea să înţeleagă în mod sigur. Murray decise în sinea lui că această atitudine ar fi făcut viaţa mai uşoară tuturor.

Secundul îşi făcu apariţia după câteva secunde şi, după prezentările de rigoare, Bright continuă să expună versiunea celor doi prizonieri despre mersul lucrurilor, aşa cum fusese ea consemnată la secţie. Totul mai dură cinci minute, timp în care Wegener pufăi din pipă şi făcu de câteva ori ochii mari.

— Domnule, îi spuse secundul lui Bright după ce acesta îşi încheie relatarea, am mai auzit poveşti marinăreşti la viaţa mea, dar asta chiar că e cea mai gogonată.

— A fost vina mea, bombăni Wegener, clătinând din cap. Nu trebuia să le dau pachetul înapoi.

— Cum de nu s-a prins nimeni ce fumau? întrebă Murray, interesat nu atât de conţinutul răspunsului, cât de dibăcia celui întrebat.

Spre surprinderea lui, cel care luă cuvântul fu din nou secundul.

— Există nişte reguli care trebuie respectate. În primul rând, nu stăm toată ziua cu ochii pe prizonieri – că tot veni vorba, ţineţi cont că erau primii – fiindcă s-ar putea interpreta drept tentativă de timorare sau cum i s-o fi spunând. Mă rog, aşa scrie la regulament, aşa facem.

În al doilea rând, nu avem chiar atât de mulţi oameni la bord ca să ne putem permite o gardă permanentă. În al treilea rând, există un sistem de ventilaţie care elimină fumul, aşa că nici nu ne-am dat seama de miros până noaptea trecută. Însă atunci era deja prea târziu. Când i-am adus înăuntru pentru interogatoriu – câte unul, cum scrie la carte – am văzut că amândoi aveau nişte priviri sticloase. Primul nici n-a deschis gura. Al doilea a vorbit, ce-i drept. Doar aveţi caseta, nu?

— Da, am şi văzut-o, răspunse Bright.

— Atunci înseamnă că aţi văzut şi că le-am citit drepturile, conform legilor în vigoare, tocmai ca să nu existe probleme. Dar de aici până la spânzurat... e cale lungă, zău aşa. Ce Dumnezeu, chiar credeţi asemenea aiureli? Fiindcă efectiv e o aberaţie. Cum să spânzurăm un... Nu obişnuim – de fapt, nici nu poate fi vorba. Habar n-am când a fost permis ultima oară un asemenea procedeu.

— Din câte ştiu eu, interveni căpitanul, ultima dată s-a întâmplat în 1843. Motivul pentru care există la ora asta o Academie Navală la Annapolis e că au fost câţiva oameni care s-au înfierbântat mai mult decât era cazul la bordul lui *Somers,* cu foarte mult timp în urmă. Unul dintre ei a fost chiar fiul ministrului de război de atunci. Cică ar fi fost vorba de o încercare de revoltă, însă lumea zice că ar fi fost de fapt cu totul altceva. Oricum, nu se mai pune problema să spânzurăm pe cineva la bord, conchise Wegener pe un ton cât se poate de sec. E drept că sunt în funcţie de multă vreme, dar nici chiar eu n-am mai prins perioada aceea.

— Nu putem nici măcar să organizăm o curte marţială improvizată, adăugă secundul. Nu pe cont propriu. Ţin minte că regulamentul de ordine interioară cântăreşte aproape cinci kile şi e plin de restricţii de care trebuie să ţinem cont Pe cinstea mea, ai nevoie de judecător, de avocaţi adevăraţi, un circ întreg. Lucrez de nouă ani pe mare şi n-am văzut încă un caz de genul ăsta – în afară de ceea ce te învaţă la Academie când ţi se vorbeşte despre dreptul şi legile mării. Singurele forme de pedeapsă la bord sunt cele în careu şi există mai mult cu numele.

— Dar nu-i rea ideea. Nu m-ar fi deranjat defel să-i spânzur pe ticăloşii ăia doi, rosti Wegener.

Murray pricepu imediat că observaţia căpitanului fusese pe cât de promptă, pe atât de inteligentă. Îi păru rău pentru Bright, care probabil că nu mai avusese de-a face cu ceva asemănător. Din acest punct de vedere, Murray era recunoscător celui care-l numise la un moment dat consilier juridic la Londra. Avea o înţelegere mult mai bună a politicii decât majoritatea agenţilor.

— Zău?

— Când eram copil, ucigaşii erau de obicei spânzuraţi. Am crescut

în Kansas. Şi daţi-mi voie să vă spun că au fost din ce în ce mai puţine crime. Sigur, acum suntem prea civilizaţi ca să mai procedăm aşa, iar rezultatul este că nu e zi de la Dumnezeu fără să auzim de cel puţin o crimă. Civilizaţi, pufni Wegener. Ia spune, domnule secund, piraţii au fost vreodată spânzuraţi în felul ăsta?

— Nu cred. Trupa lui Barbă Neagră a fost judecată la Williamsburg – aţi fost vreodată acolo? – în tribunalul vechi, transformat acum în punct de atracţie turistică. Ţin minte că am auzit că ar fi fost ridicaţi în ştreang într-un loc unde după aceea s-a construit un Holiday Inn. Cât despre Kidd, l-au dus înapoi în Anglia şi l-au spânzurat acolo, nu? Da, exact, aveau un loc special căruia îi spuneau „Furcile”, sau ceva de soiul ăsta. Una peste alta, nu, nici chiar în zilele de demult nu cred că le puneau gâtul în laţ la bord. Noi în nici un caz n-am făcut-o. Dumnezeule mare, ce bazaconie.

— Deci, nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta, conchise Murray cu o uşoară inflexiune interogativă în glas.

— Nu, domnule, sub nici o formă, răspunse Wegener.

Secundul confirmă cu un gest aprobator din cap.

— Şi bănuiesc că sunteţi dispuşi să afirmaţi acest lucru şi sub prestare de jurământ.

— Sigur. De ce nu?

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş dori să stau de vorbă şi cu unul dintre şefi, cu şeful de echipaj, de pildă. El e cel care l-a „agresat” pe…

— Riley e la bord? îl întrebă Wegener pe secund.

— Da, ştiu că meşterea la ceva în cămară împreună cu Navlositorul.

— În regulă, să mergem să vorbim cu ei.

Wegener se ridică şi-şi invită musafirii să-l urmeze.

— De mine mai aveţi nevoie, domnule? Aş avea ceva de lucru.

— Liber, domnule secund. Mulţumesc.

— Să trăiţi. Ne vedem mai târziu, domnilor, spuse locotenentul şi se făcu nevăzut după un colţ.

Deplasarea dură mai mult decât s-ar fi aşteptat Murray. Fură nevoiţi să ocolească două ateliere de lucru improvizate, în care câţiva oameni se străduiau să repare şi să revopsească diverse părţi ale ambarcaţiunii. „Cămara”, care era de fapt cabina şefului de echipaj şi a celui din sala maşinilor, primise această denumire din motive obscure, pierdute în negura vremurilor şi se afla în partea opusă celei în care se găsea cabina căpitanului. Riley şi Oreza împărţeau o cabină situată în imediata apropiere a unei încăperi mici, în care ofiţerii şi gradaţii luau masa în condiţii de relativă intimitate. Wegener ajunse la uşa deschisă şi fu întâmpinat de un nor de fum. Şeful de echipaj avea un trabuc între dinţi, în timp ce mâinile lui uriaşe încercau să manevreze o şurubelniţă ridicol de mică. Ambii bărbaţi ţâşniră în

poziţie de drepţi când îl văzură pe căpitan.

— Repaus. Ce naiba aveţi acolo?

— L-a găsit Navlositorul, spuse Riley şi-i înmână obiectul. E foarte vechi şi ne chinuim să-l facem să meargă.

— Ce-aţi zice dacă v-aş spune că e din anul 1778, domnule? întrebă Oreza. Este un sextant fabricat de Henry Edgworth. L-am găsit într-un magazin de vechituri. S-ar putea să luăm ceva bani pe el dacă-l facem să funcţioneze.

Wegener cercetă atent obiectul cu pricina.

— Ai zis 1778?

— Da, domnule. Este unul dintre cele mai vechi sextante din câte există. Sticla e făcută zob, dar asta n-ar fi o problemă, se poate îndrepta. Ştiu un muzeu dispus să plătească bani grei pentru aşa ceva – asta, bineînţeles, dacă n-o să prefer să-l păstrez pentru mine.

— Avem musafiri, rosti Wegener, trecând la subiectul care-l interesa. Dânşii vor să stea de vorbă cu voi despre cei doi oameni pe care i-am recuperat.

Murray şi Bright îşi prezentară legitimaţiile. Dan observă că în încăpere exista un telefon şi îşi dădu seama că secundul ar fi avut tot timpul din lume să-i prevină în legătură cu ceea ce avea să urmeze. Din trabucul lui Riley încă nu căzuse nici un fir de scrum.

— Nici o problemă, spuse Oreza. Ce aveţi de gând să faceţi cu ticăloşii?

— Asta depinde de procurorul general, replică Bright. Obligaţia noastră se leagă de asistenţa pentru instrumentarea cazului, ceea ce înseamnă că e neapărată nevoie să stabilim exact ce aţi făcut după ce aţi pus mâna pe ei.

— Mă rog, pentru asta va trebui să staţi de vorbă cu domnul Wilcox, domnule. Dânsul a condus echipa de intervenţie pe iaht, spuse Riley. Noi n-am făcut decât să-i îndeplinim ordinele.

— Locotenentul Wilcox e în permisie, interveni căpitanul.

— Ce-ar fi să vorbim despre ce s-a întâmplat după ce i-aţi adus la bord? sugeră Bright.

— Aha, făcu Riley. Mda, ce să zic, am greşit şi eu, dar muistul ăla… cum să vă spun, l-a scuipat pe căpitan, domnule şi nimeni nu-i obligat să-nghită rahaturi de-astea, corect? Aşa că l-am căpăcit niţel. Poate că n-ar fi trebuit să mă dau la el, dar şi el trebuia să ştie să se poarte, ce mama dracului.

— Nu de asta am venit, zise Murray după câteva clipe de gândire. Omul zice că l-aţi spânzurat.

— L-am spânzurat? De ce, mă rog? întrebă Oreza.

— Cred că de chestia aia căreia i se zice catarg.

— A, adică spânzurat cu ştreangul de gât, asta aţi vrut să spuneţi? se interesă afabil Riley.

— Întocmai.

Râsul şefului de echipaj se auzi ca un tunet din înalturi.

— Domnul meu, dacă ar fi să spânzur pe cineva, fiţi sigur că respectivul n-ar mai stă să facă scandal a doua zi.

Murray îi repetă aproape cuvânt cu cuvânt povestea, aşa cum o auzise la rândul lui. Riley clătină din cap.

— Nu aşa se procedează, domnule.

— Cum adică?

— Parcă aţi zis că ăla micu' v-a spus că ultimul lucru pe care l-a văzut a fost amicul lui legănându-se ca trestia în vânt, nu? Ei bine, nu aşa se face.

— Tot nu pricep.

— Când spânzuri pe cineva la bord, întâi îi legi picioarele la glezne şi pe urmă ai grijă să-l fixezi pe respectiv de ceva, o balustradă sau altceva de genul ăsta, ca să nu se bălăngăne încoace şi-ncolo. E un lucru obligatoriu, domnule. Altminteri, dacă laşi o asemenea greutate neancorată, la un moment dat începe să distrugă mai ştiu eu ce prin jur. Ori îl legi bine ca să ştii că nu mai există riscuri, ori te laşi de meserie. Altminteri nu se poate. Ce naiba, e o chestie pe care-o ştie toată lumea.

— Dumneata de unde ştii? întrebă Bright, încercând din răsputeri să-şi mascheze exasperarea.

— Domnule, din când în când e nevoie să laşi bărcile la apă sau să încerci tot felul de chestii şi întâmplător cu asta-mi câştig pâinea. Are şi marea meseria ei, să ştiţi. Ia spuneţi-mi, dacă aţi avea o instalaţie sau o piesă care cântăreşte cât un om, ce-aţi face? Aţi lăsa-o aşa, ca pe o frunză-n vânt, ca pe un candelabru susţinut doar de o funie? Păi, în cazul ăsta v-aţi trezi că vă bubuie radarul sau vă paradeşte catargul, Doamne iartă-mă. Unde mai pui că în seara aceea am avut şi furtună. Ce ziceţi dumneavoastră se făcea pe vremuri, când îl luai pe muşteriu, îl propteai cu gâtu-n laţ şi-i atârnai o ghiulea de picioare ca să nu-ţi alunece în apă. Astăzi, dacă mi-ar face vreunul pe punte aşa ceva şi mi-ar lăsa vreo sculă neasigurată, i-aş mai face o gaură a curului de rezervă. Aparatele astea costă, nu jucărie şi nu-i arde nimănui să le lase la voia întâmplării şi să fie bun de plată. Tu ce zici, Navlositorule?

— Are dreptate. Ţin minte că în seara aia am avut un vânt de-am zis că ne ia pe sus – nu v-a povestit căpitanul? – iar vremea era atât de câinoasă, că nu i-a mai venit nimănui cheful să huzurească pe punte. Şi nici nu cred c-am avut vreo echipă de întreţinere în funcţiune, nu?

— Da' de unde, spuse Riley. Numai noi ştim cum am scos-o la capăt în seara aia. Cu alte cuvinte, domnule, dacă trebuie neapărat să lucrăm pe punte când e vreme proastă, o facem şi pe asta, dar dacă

nu eşti obligat să ieşi, trebuie să fii tâmpit sau să nu-ţi placă viaţa ca să apari pe punte de bunăvoie. Mai ales când bate vântul într-un aşa hal. E periculos. Iar riscul e că poţi să rămâi fără oameni.

— Cât de rău a fost în noaptea aceea? întrebă Murray.

— Mare parte din puştii ăştia cu caş la gură au stat cu capul în cutie şi le-a fost frică şi să se uite afară. Plus că a trebuit să mâncăm hrană rece, fiindcă nu i-a mai ars bucătarului să umble cu oalele şi tigăile. De fapt, abia atunci ne-am dat seama cât era de rău, spuse Oreza şi pufni în râs. Aşa e, Bob?

— Absolut, încuviinţă Riley.

— Şi-atunci să-nţeleg că n-a existat nici o curte marţială improvizată?

— Poftim?

Preţ de o clipă Riley păru sincer nedumerit, după care se lămuri şi faţa i se înseninã.

— A, adică un proces cinstit, o judecată corectă şi o spânzurare cu dichis, ca-n reclama aia de la bere, pentru amândoi?

— Doar pentru unul, preciză Murray, vrând să fie de folos.

— De ce nu pentru amândoi? Şi unul şi ălălalt sunt nişte criminali afurisiţi, nu? Uitaţi ce e, domnule, eu am fost la bordul iahtului, da? Am văzut exact ce-au făcut. Nu ştiu, dumneavoastră aţi avut ocazia să aruncaţi vreun ochi? Nu? Atunci daţi-mi voie să vă spun că a fost o porcărie fără pereche. Habar n-am, poate că unii dau peste aşa ceva zi de zi. Eu, unul, n-am avut ocazia până acum, domnule şi pot să vă zic că abia mi-am ţinut maţele-n burtă. Iar dacă-i vorba de spânzurătoare, puteam bine mersi să-i ridic în ştreang pe loc şi n-ar mai fi umblat nici unul să bată câmpii a doua zi. Mă rog, poate că nici eu n-ar fi trebuit să-mi ies din pepeni şi să-l buşesc pe puchinosul ăla – m-am pierdut cu firea, iar asta a fost greşeala mea. Îmi cer iertare că s-a întâmplat. Dar jigodiile alea au omorât o familie întreagă şi tare mi-e că au tras şi-un viol mic înainte de asta. Acuma, am şi eu familie, pricepeţi? Am şi eu fete, la fel ca Navlositorul, aici de faţă. Aşa că dacă vă aşteptaţi să dăm apă la şoareci pentru nenorociţii ăia doi aţi greşit adresa, domnule. Proptiţi-i dumneavoastră în scaunul electric şi împing eu maneta cu dragă inimă.

— În concluzie, nu l-aţi spânzurat? întrebă Murray.

— Rău îmi pare că nu mi-a trecut prin cap s-o fac, domnule, răspunse Riley.

La drept vorbind, cel căruia îi trecuse prin cap toată povestea fusese Oreza.

Murray îi aruncă o privire lui Bright, care între timp se îmbujorase uşor. Lucrurile merseseră chiar mai bine decât se aşteptase. De fapt, i se spusese că Red Wegener era un căpitan extrem de isteţ. Era normal. Doar nu te apucai să încredinţezi comanda unei ambarcaţiuni

unui idiot – sau cel puţin încercai să n-o faci.

— Bine, domnilor. Cred că am primit răspunsuri la toate întrebările pe care le avem la ora asta. Vă mulţumim pentru colaborare.

Ieşiră din cabină şi Wegener îi conduse până pe pasarelă, unde cei trei bărbaţi se opriră pentru câteva clipe. Murray îi făcu semn lui Bright să se ducă la maşină, după care se întoarse spre căpitan.

— De pe puntea aceea decolează elicopterele?

— În permanenţă. Tare mult aş vrea să avem şi noi unul numai al nostru.

— Pot să arunc şi eu o privire înainte de plecare? N-am mai văzut aşa ceva până acum.

— Urmaţi-mă.

Nu trecu nici un minut şi Murray ajunse în centrul punţii, stând chiar pe una dintre liniile trasate cu galben care delimitau spaţiul de decolare acoperit cu un înveliş antiderapant. Wegener îi explică modul de acţionare a farurilor din punctul de control, dar Murray îşi fixă privirea asupra catargului, calculând în gând distanţa până la punte. Mda, îşi zise el în gând, era posibil fără nici un fel de probleme.

— Domnule căpitan, pentru binele dumneavoastră sper să nu mai faceţi niciodată o asemenea nebunie.

Wegener se întoarse spre el pradă mirării.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştim amândoi perfect ce am vrut să spun.

— Credeţi cumva că acei doi…

— Da, sunt convins. Probabil că ar fi mult mai greu de sensibilizat un juriu, deşi Dumnezeu singur ştie cum funcţionează mintea unui jurat însă aţi făcut-o, ce mai încolo şi-ncoace. Ştiu, nu puteţi spune nimic.

— Ce vă face să credeţi…

— Domnule căpitan, lucrez în FBI de douăzeci şi şase de ani Am auzit o grămadă de poveşti ciudate – unele adevărate, altele scornite. Treptat, începi să ai un al şaselea simţ prin care faci diferenţa între ce s-a întâmplat şi ce nu. Din câte văd, era foarte uşor să faci ceea ce cred eu că s-a întâmplat, fără să distrugi antena de radar pentru care îşi făcea atâtea griji domnul Riley. Cum am spus, nu repetaţi figura. De data asta aţi scăpat fiindcă putem să mergem în instanţă şi fără probele pe care le-aţi strâns pentru noi, ba chiar ne vine ceva mai uşor. Dar nu vă forţaţi norocul. Mă rog, sunt sigur că n-o s-o faceţi. V-aţi dat şi dumneavoastră seama că în spatele aparenţelor se afla ceva mult mai serios, nu?

— M-am mirat că victima era…

— Exact. Aţi deschis o cutie a Pandorei fără să vă mânjiţi prea mult pe mâini. Aţi avut baftă. Însă nu vă forţaţi mâna, îi repetă Murray.

— Vă mulţumesc, domnule.

Un minut mai târziu, Murray se întoarse în maşină. Agentul Bright era în continuare nefericit.

— Demult, când tocmai ieşisem de la Quantico, mi s-a încredinţat o misiune în Mississippi, îi spuse Murray. Dispăruseră trei funcţionari publici, iar eu eram cel mai tânăr membru al echipei care s-a ocupat de elucidarea misterului. N-am făcut mare lucru. De fapt, singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-i ţin haina inspectorului Fitzgerald. Ai auzit vreodată de Big Joe?

— Taică-meu a lucrat pentru el, răspunse Bright.

— Înseamnă că ştii că Joe era o figură, un adevărat poliţist de pe vremuri. Oricum, cert este că ne-au ajuns la ureche zvonuri despre ce-şi propuneau să le facă membrii din zonă ai Clanului câtorva agenţi – ai auzit de poveştile acelea, despre modul cum îţi hărţuiau familia şi aşa mai departe. Ei bine, Joe şi-a ieşit din fire. Ţin minte că l-am dus cu maşina la o întâlnire cu... am uitat cum îi chema, era şeful local al Clanului şi în orice caz avea gura cea mai mare dintre toţi. Când am ajuns noi, stătea la umbră sub un copac, pe pajiştea din faţa casei. Alături de el se afla o puşcă încărcată iar individul era deja pe jumătate beat. Joe s-a apropriat de el, iar amicul a dat să pună mâna pe puşcă. Joe l-a sfredelit cu privirea ca pe o râmă inofensivă, aşa cum făcuse de atâtea ori cu alţii care călcaseră pe bec înaintea ăstuia. Am intrat niţel în panică şi am pus la rândul meu mâna pe tocul pistolului, însă Joe n-a făcut altceva decât să se uite la el şi să-i spună că, dacă mai auzea vorbe despre lichidarea vreunui agent sau despre telefoanele de intimidare pe adresa familiei, venea personal şi-i lua gâtul, chiar acolo, în curtea din faţa casei. N-a urlat la el, nu s-a zborşit, ci pur şi simplu i-a vorbit pe un ton neutru şi potolit, de parcă ar fi comandat micul dejun într-un restaurant. Liderul local al Clanului l-a crezut, ca şi mine, de altfel. Ceea ce a făcut Joe a fost cu totul ilegal, conchise Murray. Însă câteodată e nevoie să modifici puţin regulile. Am făcut-o şi eu la viaţa mea, iar acum ai făcut-o şi tu.

— Eu niciodată n-am...

— Nu te-aprinde, Mark. Am spus „să modifici”, nu „să încalci”. Regulile, aşa cum sunt consfinţite, nu pot anticipa toate situaţiile concrete. De aceea este de aşteptat ca agentul în misiune să facă apel la propria capacitate de a judeca. Aşa funcţionează întreaga societate. În cazul ăsta, amicii din Paza de Coastă ne-au procurat câteva informaţii nepreţuite şi singurul mod în care le putem folosi e uitând cum au făcut rost de ele. Nu s-a produs nici un rău în adevăratul sens al cuvântului, întrucât respectivii vor fi trataţi ca nişte criminali, iar dovezile de care avem nevoie sunt palpabile. Ori îi punem la prăjit, ori îşi recunosc crimele, colaborează şi ne ciripesc totul, aşa cum i-a învăţat preabunul căpitan Wegener. Oricum, tot asta s-a decis şi la Washington. Ar fi prea incomod pentru toată lumea

dacă am face caz pe marginea a ceea ce s-a discutat la bordul cuterului. Chiar crezi că un juriu local ar…

— Nu, recunoscu imediat Bright. Până şi un avocat mediocru ar avea câştig de cauză şi chiar dacă n-ar face-o el…

— Exact. N-am face decât să ne învârtim în jurul cozii. Trăim într-o lume imperfectă, dar sunt convins că Wegener n-o să mai comită încă o dată o asemenea greşeală.

— În regulă.

Lui Bright nu-i convenea soluţia, dar asta deja nu prea mai avea mare importantă.

— Aşadar, ceea ce trebuie să facem acum este să aflăm exact care au fost motivele pentru care nenorocitul ăsta şi familia lui au fost lichidaţi de un *sicario* şi de mâna lui dreaptă. Ştii o chestie? Pe vremea când mă ţineam după fundul bandiţilor din New York, nimeni nu amesteca familiile în asemenea afaceri. Nici măcar nu te apucai să ucizi pe cineva de faţă cu ai lui, în afară de cazurile în care voiai să trimiţi un anumit tip de mesaj.

— N-aş zice că traficanţii de droguri se dau în vânt după asemenea reguli, observă Bright.

— Mda. Şi când te gândeşti că eu, ca un naiv, credeam că teroriştii sunt ăia răi.

Era mult mai uşor decât lucrul cu aşa-numiţii Macheteros, îşi zise Cortez. Iată-l aici, într-un separeu din colţul unui restaurant elegant şi scump, cu o listă de vinuri lungă de zece pagini în mâini – Cortez se declara un expert în vinuri – în loc să fi fost într-o baracă dărăpănată, plină de şobolani, mâncând fasole şi îndrugând sloganuri revoluţionare împreună cu nişte oameni care credeau că marxismul însemna să jefuiască bănci şi să înregistreze previziuni eroice pe care staţia locală de radio le difuza între cântece rock şi reclame. Probabil că America este singurul loc din lume, se gândi el, unde săracii vin la demonstraţii cu maşinile personale şi unde cea mai lungă coadă la care stau este cea de la casa supermagazinului.

Îşi alese pentru cină un soi obscur de vin de pe valea Loirei. Venind să ia lista, chelnerul îşi închise cu zgomot pixul cu care lua comenzile, în semn de aprobare.

Cortez crescuse într-un loc în care săracii – categorie din care făceau parte aproape cu toţii – se târau după pâine şi încălţăminte. Locurile în care trăiau săracii erau, în America, cele în care oamenii se drogau, obiceiuri care reclamau sute de dolari pe săptămână, bani gheaţă. Pentru fostul colonel, asta era cel puţin ciudat. În America, drogurile se răspândeau din mahalale către suburbii, făcându-i prosperi pe cei care aveau ceea ce îşi doreau alţii.

Ceea ce reprezenta, desigur şi ceea ce se întâmplase la scară

internaţională. Yankeii, niciodată generoşi cu vecinii lor mai puţin prosperi, îi înecau acum în bani, dar folosind ceea ce americanilor le plăcea să numească principiul de la om la om. Îl făcea să râdă. Nu ştia şi nici nu-i păsa câţi bani dădea guvernul yankeu prietenilor lui, dar era sigur că cetăţenii de rând – atât de plictisiţi de vieţile lor, încât aveau nevoie de stimulente chimice – dădeau cu mult mai mult şi-asta fără să facă atâta caz de „drepturile omului”. Îşi petrecuse mulţi ani ca ofiţer de informaţii, încercând să găsească o modalitate prin care să slăbească America, să-i micşoreze puterea şi să-i reducă influenţa. Dar Felix îşi dăduse seama că mersese în direcţia greşită. Încercase să folosească marxismul pentru a lupta împotriva capitalismului, în ciuda evidenţei care arăta ce anume era viabil şi ce nu. Ar fi putut, totuşi, să întrebuinţeze capitalismul împotriva lui însuşi şi să-şi îndeplinească astfel misiunea originală, în timp ce beneficia de toate avantajele date de chiar sistemul pe care-l distrugea. Cea mai ciudată parte dintre toate era că foştii lui şefi îl etichetaseră trădător pentru că găsise un sistem care funcţiona…

Tipul care stătea în faţa lui era un american destul de tipic, îşi zise Cortez. Prea gras de la mâncarea prea multă şi prea bună, îşi pierduse grija pentru curăţenia scumpei lui îmbrăcăminţi. Probabil că nici pantofii nu şi-i lustruia. Cortez îşi aminti cum mersese desculţ o mare parte din tinereţe şi se considerase norocos să aibă trei cămăşi pe care să le poată numi ale lui. Omul acesta conducea o maşină scumpă, locuia într-un apartament confortabil, avea o slujbă pentru care primea cât zece colonei din DGI – şi nu-i ajungea. În faţa lui stătea însăşi America – oricât ar fi avut, nu era niciodată de ajuns.

— Să aud, cu ce mă poţi ajuta?

— Am patru posibilităţi. Toate informaţiile sunt la mine în geantă.

— Cât de bune sunt? întrebă Cortez.

— Toate îţi îndeplinesc cerinţele, răspunse omul. Ştii doar că întotdeauna…

— Da, eşti un om de încredere. De aceea te şi plătim atât de mult.

— Îmi pare bine că sunt apreciat, Sam, zise omul cu o umbră de împăunare.

Felix – pe care partenerul îl cunoştea drept Sam – îi aprecia întotdeauna pe oamenii cu care lucra. Aprecia ceea ce puteau face aceştia. Aprecia informaţiile pe care i le aduceau. Dar îi dispreţuia pentru slăbiciunea lor. Însă un ofiţer de informaţii – şi asta rămăsese – nu putea fi prea exigent. America era plină de oameni ca acesta. Cortez nu se gândea că şi el fusese, de fapt, cumpărat. Se gândea la sine însuşi ca la un profesionist îndemânatic, poate un fel de mercenar, dar asta era în spiritul unei vechi tradiţii, nu-i aşa? În plus, făcea ceea ce foştii lui şefi doriseră întotdeauna să facă, cu mai mult succes decât ar fi fost vreodată posibil dacă ar fi lucrat pentru DGI şi

altcineva ar fi plătit facturile. De fapt, în ultimă instanţă chiar americanii îi onorau salariul.

Cina trecu fără vreun incident. Vinul era excelent, aşa cum presupusese, dar carnea fusese arsă şi verdeţurile sub orice critică. Washingtonul era pe nedrept socotit oraşul restaurantelor, îşi spuse el. La ieşire, luă pur şi simplu servieta partenerului şi porni către maşină. Drumul înapoi către hotel îi luă douăzeci de minute de mers lejer. După aceea studie documentele timp de câteva ore. Omul era de încredere, îşi zise Cortez şi merita aprecierile lui. Fiecare dintre cele patru proiecte era extrem de solid.

A doua zi avea să îşi înceapă munca de recrutare.

7
Ce se ştie şi ce nu se ştie

Aşa cum promisese Julio, se obişnuiseră cu altitudinea într-o săptămână. Chavez ieşi din hamurile rucsacului. Încă nu era plin, avea doar douăsprezece kilograme, dar lucrurile erau abordate cu măsură, oamenii erau conduşi treptat prin programul de pregătire fizică, fără a se forţa. Asta îi plăcea sergentului, care încă mai gâfâia uşor după cele opt mile de alergare. Îl dureau puţin umerii, iar picioarele îi erau obosite, dar în jurul lui nu se auzeau gemete şi nimeni nu rămăsese în urmă de data asta. Erau doar obişnuitele mormăituri şi blesteme.

— N-a fost chiar atât de rău, spuse Julio fără să ofteze. Dar continuu să susţin că statul culcat este cel mai bun exerciţiu.

— Aici ai nimerit-o, râse Chavez aprobator. Toate grupurile alea de muşchi nefolosiţi, cum spun culturiştii.

Cel mai bun lucru din tabăra de antrenament era mâncarea. Atunci când mâncau pe câmp trebuiau să care pachete MGP – „Mâncare Gata Pregătită”, adică tot atâtea minciuni câte cuvinte – dar micul dejun şi cina erau întotdeauna bine pregătite în uriaşa bucătărie a taberei. Invariabil, Chavez îşi alegea cea mai mare porţie de fructe proaspete cu putinţă, stropite din belşug cu glucoză energizantă şi obişnuita cafea tip armată, al cărei conţinut de cofeină părea crescut pentru a-ţi da acel imbold suplimentar necesar trezirii. În timp ce comesenii îşi devorau porţiile de ouă cu şuncă înecate în grăsime, el se cufundă în castronul plin cu bucăţi de portocale şi grepfrut şi aproape nimic altceva nu mai conta. Se întoarse la tejghea pentru a-şi lua o porţie de cartofi cu ceapă. Auzise că hidraţii de carbon produceau energie şi acum, când deja se obişnuise cu altitudinea, gândul grăsimii la micul dejun nu-l mai deranja atât de mult.

Lucrurile mergeau bine. Antrenamentul era greu, dar deloc de felul lasă-mă să te las. Cu toţii erau profesionişti cu experienţă şi erau trataţi ca atare. Nu se irosea energie cu făcutul paturilor, sergenţii îşi cunoşteau meseria, iar dacă un colţ de pătură nu era la locul lui, atitudinea colegilor punea lucrurile la punct fără să fie nevoie de ţipetele unui ofiţer superior. Cu toţii erau tineri şi luau lucrurile pe cât de serios puteau fi luate, dar exista acel spirit de aventură şi distracţie. Încă nu aflaseră exact pentru ce se antrenau. Inevitabilele speculaţii şi şoapte printre paturi se transformau treptat într-o

simfonie de sforăituri în noapte, după ce cădeau de acord asupra vreunei idei îndrăzneţe.

Chavez, deşi needucat, nu era prost. Îşi dăduse cumva seama că toate teoriile erau greşite. În Afganistan se terminase totul; n-aveau cum să fie trimişi acolo. În plus, toţi cei de aici vorbeau curent spaniola. Mai reflectă o dată, în timp ce mesteca cu poftă un kiwi – fruct de existenţa căruia nici nu auzise până în urmă cu o săptămână. Altitudinea – nu îi antrenau aici doar pentru distracţie. Asta elimina Cuba şi Panama. Poate că era Nicaragua. Cât de înalţi erau munţii acolo? Mexicul şi celelalte ţări central-americane aveau şi ele munţi. Toţi cei de aici erau sergenţi. Cu toţii comandaseră un pluton şi făcuseră antrenamente la un nivel mai ridicat sau mai scăzut. Fiecare dintre ei era infanterist.

Probabil că urmau să fie trimişi în vreo misiune de antrenament, adică să pregătească alţi infanterişti. Asta însemna contrarevoluţie. Desigur, fiecare ţară de la sud de Rio Grande îşi avea propria sa problemă cu forţele de gherilă. Era rezultată din inechităţile specifice fiecărui guvern şi fiecărei economii, dar pentru Chavez explicaţia era mai simplă şi mai la obiect – acele ţări erau cu fundul în sus. Văzuse suficient în călătoriile cu batalionul lui în Honduras şi Panama. Oraşele erau murdare – prin comparaţie, cocioaba lui de acasă părea raiul pe pământ. Poliţia – deh, niciodată n-ar fi crezut că va ajunge să admire poliţia din Los Angeles. Însă cele care îşi câştigaseră profundul lui dispreţ erau în mod special armatele locale. Nişte cete de idioţi leneşi şi incompetenţi. Nu foarte diferite de găştile de cartier, cu excepţia faptului că toate erau înarmate la fel (găştile din Los Angeles tindeau către individualism aici). Cât despre priceperea în ale armelor, erau egali. Un soldat nu trebuia să fie prea îndemânatic pentru a-l pocni pe vreun nefericit cu arma peste fund. Ofiţerii – ei bine, nu întâlnise nici unul care să semene cu locotenentul Jackson, căruia îi plăcea să alerge cot la cot cu oamenii lui şi nu se supăra dacă se murdărea şi putea ca un adevărat soldat. Inevitabil însă, sergenţii de acolo îşi câştigaseră dispreţul lui cel mai acut. Acel sergent McDevitt din Coreea îi arătase lui Ding Chavez adevărata lumină – îndemânarea şi profesionalismul erau egale cu mândria. Şi, dacă era să ajungem la esenţă, singurul lucru care conta pentru un bărbat era mândria câştigată cu adevărat. Mândria era cea care te împingea înainte şi nu te lăsa să cedezi în timpul blestematelor alergări pe coasta muntelui. N-ai putea să-ţi dezamăgeşti prietenii. N-ai putea să-i laşi să vadă în tine mai puţin decât vrei tu să fii. Asta era versiunea prescurtată a tot ceea ce învăţase în armată şi ştia că acelaşi lucru se putea spune despre toţi oamenii din acea cameră. De aceea se pregăteau pentru a-i antrena pe alţii să facă acelaşi lucru. Deci, misiunea lor era o

destul de obişnuită misiune pentru armată. Dintr-un motiv sau altul – probabil unul politic, dar lui Chavez nu-i păsa de problemele politice; erau lipsite de sens oricum – era o misiune secretă. Era suficient de inteligent pentru a-şi da seama că genul ăsta de pregătire sub acoperire însemna prezenţa celor din CIA. Aici avea dreptate. În privinţa misiunii însă, se înşela.

Micul dejun se sfârşi la timp. Oamenii se ridicară de la mese, luându-şi farfuriile şi depunându-le la spălat înainte de a părăsi încăperea. Cei mai mulţi se opriră la toaletă şi unii, inclusiv Chavez, îmbrăcară tricouri curate. Sergentul nu era extrem de exigent, dar prefera mirosul special al unui tricou proaspăt spălat. Spălătoria de aici era fără cusur. Chavez decise că-i va fi dor de tabără, de altitudine şi de tot restul. Aerul, chiar dacă rarefiat, era uscat şi curat în fiecare zi se auzea vaietul singuratic al locomotivelor Diesel care intrau în tunelul Moffat, a cărui gură o zăriseră în alergările pe care le făceau de două ori pe zi. Adeseori, seara, vedeau în depărtare vagoanele etajate ale trenului Amtrak care se îndrepta către est, spre Denver. Se întreba cum era oare vânătoarea pe acolo. Şi ce se vâna? Văzuseră o ceată de cerbi mari, dar şi siluetele ciudate, albe, ale caprelor care se căţărau pe creste abrupte la apropierea soldaţilor. Animalele astea erau cu adevărat în formă, observase Julio cu o zi în urmă. Dar Chavez nu se mai gândi la asta. Animalele pe care le vâna el aveau doar două picioare. Şi te împuşcau dacă nu erai atent.

Cele patru plutoane se aliniară la timp. Căpitanul Ramirez preluă comanda şi le duse în marş până la locul de antrenament, cam la opt sute de metri est de tabăra principală, la capătul îndepărtat al platoului situat la mare altitudine. Acolo îi aştepta un negru îmbrăcat în tricou şi pantaloni scurţi de culoare închisă, haine care se străduiau să facă faţă muşchilor de dedesubt.

— Bună dimineaţa, spuse bărbatul. Sunt maiorul Johnson. Azi vom începe un antrenament orientat mai mult către scopul real al misiunii voastre. Cu toţii v-aţi antrenat în lupta corp la corp. Treaba mea este să văd cât de buni sunteţi şi să vă mai învăţ unele trucuri pe care antrenamentele anterioare este posibil să le fi scăpat din vedere. Nu-i chiar atât de greu să omori pe cineva în linişte. Cea mai grea parte este să te apropii suficient pentru a putea s-o faci. Cu toţii ştim asta.

În timp ce vorbea, mâinile lui Johnson dispărură pentru un moment la spate.

— Acesta este un alt mod de a ucide pe cineva în linişte.

Mâinile lui apărură de la spate, ţinând un pistol care avea ataşat în faţă un dispozitiv mare, cilindric. Înainte ca Chavez să-şi spună că era vorba de un amortizor, Johnson ţinti cu ambele mâini şi trase de trei

ori. Ding îşi dădu imediat seama că era un foarte bun amortizor. Abia dacă se desluşi clinchetul metalic al încărcătorului automat – era, de fapt, mai silenţios decât zgomotul de sticlă spartă al celor trei sticle care se dezintegrară zece metri mai încolo – iar zgomotul împuşcăturii nu se auzi deloc. Impresionant.

Johnson rânji către ei cu subînţeles.

— Şi nici nu-ţi murdăreşti mâinile. Cum spuneam, cu toţii ştiţi lupta corp la corp şi asta o să exersăm. Dar eu nu sunt de azi de ieri pe-aici şi nici voi, aşa că hai să n-o mai lungim. Lupta armată este întotdeauna mai eficientă decât cea fără arme. Aşa încât o să învăţăm un stil cu totul nou de luptă: lupta armată în linişte.

Se aplecă şi dădu la o parte pătura de pe o mitralieră. Şi aceasta părea să aibă ataşat de ţeavă un dispozitiv amortizor. Chavez îşi reproşă speculaţia de mai înainte. Oricare ar fi fost misiunea, nu era una de antrenament.

Viceamiralul James Cutter din Marina Statelor Unite era un aristocrat. Cel puţin aşa arăta, îşi zise Ryan, înalt şi slab, cu părul de un argintiu regal şi cu un zâmbet încrezător pe faţa de un roz şters. Desigur că se purta ca un aristocrat – sau aşa credea, se corectă Jack. În opinia lui Ryan, oamenii cu adevărat importanţi nu-şi băteau capul să se poarte pe măsură. Totuşi, nu însemna că a fi asistentul special al preşedintelui pe problemele de securitate naţională era totuna cu a fi un nimeni. Ryan nu cunoştea decât câţiva oameni care erau cu adevărat aristocraţi. Cutter se trăgea dintr-una dintre acele vechi familii de yankei care, timp de generaţii, cultivaseră pietre preţioase la fermele lor din Noua Anglie, după care trecuseră la comerţ şi, cel puţin în cazul lui Cutter, îşi trimiseră pe mare fiii în plus. Dar Cutter era genul de marinar pentru care marea reprezenta doar mijlocul de a atinge un ţel. Îşi petrecuse mai mult de jumătate din carieră în Pentagon, iar ăsta, îşi spuse Ryan, nu era un loc pentru un adevărat marinar. Jack ştia că trecuse prin toate stadiile de comandă necesare. Mai întâi un distrugător, apoi un crucişător. De fiecare dată îşi făcuse treaba bine – cel puţin pe cât de bine era necesar ca să fie remarcat, ceea ce trebuia să fi fost partea importantă. Carierele multora dintre ofiţerii dotaţi se opreau la gradul de căpitan pentru că nu se făceau remarcaţi de către un superior suficient de bine situat. Oare ce făcuse Cutter pentru a ieşi în evidenţă din mulţime...?

Poate că îl unsese zdravăn pe protector...? se întrebă Jack în timp ce-şi termina informarea.

Nu că ar mai fi contat acum. Preşedintele îl remarcase în echipa lui Jeff Pelt şi, la întoarcerea lui Pelt la Universitate – catedra de relaţii internaţionale de la Universitatea din Virginia – Cutter intrase în pâine la fel de uşor ca un distrugător care se lipeşte de chei. Îşi luase locul

la birou, îmbrăcat într-un costum elegant, tunându-şi cafeaua într-o cană cu inscripţia USS *Belknap,* cea mai bună modalitate de a le aminti oamenilor că odată comandase acel crucişător. În cazul în care vizitatorului de ocazie i-ar fi scăpat acel amănunt – şi erau puţini vizitatori de ocazie în biroul consilierului pe problemele de securitate naţională – peretele din stânga fusese în mod deliberat acoperit cu fotografii ale navelor pe care comandase şi cu tot atâtea autografe cât pentru un impresar de la Hollywood. Ofiţerii de marină denumeau fenomenul Zidul „Eu mă iubesc pe mine!" şi, deşi cei mai mulţi dintre ei aveau unul, de obicei îl aveau acasă.

Ryan nu-l plăcea prea mult pe Cutter. Nici pe Pelt nu-l plăcuse, însă Pelt era aproape la fel de deştept cum îl crezuse. Cutter nu era nici pe departe. Amiralul cu trei stele era vârât într-o slujbă cu mult peste capul lui, dar nu putea să-şi dea seama de asta. Partea proastă era că, deşi şi Ryan era consilier special, nu era consilier special al preşedintelui. Asta însemna că era nevoit să-i raporteze lui Cutter, indiferent dacă îi plăcea sau nu. Câtă vreme şeful lui era în spital, treaba asta devenea frecventă.

— Ce mai face Greer? întrebă bărbatul.

Vorbea cu un accent nazal de Noua Anglie care ar fi trebuit să moară de moarte bună cu mult timp în urmă, dar lucrul ăsta era singurul de care lui Ryan nu-i păsa. Îi amintea de zilele lui de studii la Boston College.

— Încă îi fac teste.

Vocea lui Ryan îi trădă îngrijorarea. Părea să fie vorba de cancer la pancreas, boală care lăsa şanse de supravieţuire practic nule. Discutase despre asta cu Cathy şi încercase să-l ducă pe şeful lui la Spitalul Johns Hopkins, dar Greer era în Marină, iar asta însemna Spitalul Bethesda. Deşi Centrul Medical al Marinei Bethesda era cel mai bun spital al Marinei, nu era la înălţimea lui Johns Hopkins.

— Şi ai de gând să-i iei locul? întrebă Cutter.

— Este o remarcă uşor deplasată, domnule amiral, răspunse Bob Ritter în locul colegului său. În absenţa amiralului Greer, doctorul Ryan îl va reprezenta din când în când.

— Dacă o să te descurci la fel de bine cum ai făcut-o la informarea asta, o să ne înţelegem bine. Îmi pare rău de Greer. Sper să scape.

Din vocea lui răzbătea tot atâta îngrijorare cât din vocea cuiva care întreba pe unde se ajungea la gară.

Eşti o persoană caldă, nu-i aşa? îşi zise Ryan în timp ce-şi închidea servieta. *Pariez că echipajul de pe* Belknap *te-a iubit mult.* Dar Cutter nu era plătit pentru a fi cald. Era plătit pentru a-l consilia pe preşedinte. Iar Ryan era plătit pentru a-l informa, nu pentru a-l iubi.

Cutter nu era un prost. Ryan trebuia să admită şi asta. Nu era un expert în zona de lucru a lui Ryan şi nici nu avea instinctul ascuţit al

lui Pelt în materie de intrigi politice şi jocuri în spatele scenei – dar, spre deosebire de Pelt, lui Cutter îi plăcea să acţioneze fără a informa Departamentul de Stat. Mai mult ca sigur că habar n-avea cum funcţiona Uniunea Sovietică. Motivul pentru care stătea în acel scaun cu spătar înalt, în spatele acelui birou întunecat de stejar, era că existau anumite domenii în care avea o reputaţie de expert şi, evident, tocmai acele domenii erau cele care îl interesau în perioada asta pe preşedinte. Aici Ryan se opri. În loc să-şi urmeze ideea până la concluzia ei logică, el se întoarse la informarea despre ce punea la cale KGB-ul în Europa Centrală. Dar cealaltă greşeală a lui Jack era mai gravă.

Cutter ştia că nu se compara cu Jeff Pelt şi avea de gând să schimbe toate astea.

— Îmi pare bine că te văd din nou, domnule doctor Ryan. Bună informare. Am să aduc subiectul la cunoştinţa preşedintelui. Acum scuză-ne, directorul şi cu mine avem ceva de discutat.

— Ne vedem la Langley, Jack, spuse Ritter.

Ryan salută din cap şi plecă. Ceilalţi doi aşteptară să se închidă uşa în urma lui. Apoi directorul prezentă propria lui informare asupra Operaţiunii SHOWBOAT. Aceasta dură douăzeci de minute.

— Ia spune, cum coordonăm afacerea? îl întrebă amiralul pe Ritter.

— Ca de obicei. Aproape singurul lucru bun cu care ne-am ales din fiasco-ul Desert One a fost confirmarea siguranţei comunicaţiilor prin satelit Ai văzut vreodată modelul portabil? întrebă directorul. Intră în echipamentul standard al forţelor uşoare.

— Nu, le-am văzut doar pe cele de la bordul navelor. Nu sunt cu adevărat portabile.

— Păi are două piese, o antenă în formă de X şi o mică încâlceală de sârme care arată ca şi cum ar fi făcută din două cuiere uzate. Noua versiune are propria raniţă, cântăreşte opt kilograme, inclusiv receptorul şi are chiar şi un aparat Morse pentru cazul în care operatorul nu doreşte să vorbească prea tare. Bandă laterală unică, ultraînaltă, frecvenţă supercodificată. Mai sigure de atât nu vor ajunge niciodată comunicaţiile.

— Dar cum păstrăm acoperirea? se arătă Cutter îngrijorat.

— Dacă regiunea ar fi avut o populaţie densă, explică Ritter cu un aer obosit, opoziţia n-ar fi folosit-o. Mai mult, din motive evidente ei operează în principal noaptea. Aşa că oamenii noştri se vor da la fiind în timpul zilei şi nu se vor mişca decât noaptea. Sunt antrenaţi şi echipaţi pentru asta. Uite ce e, ne gândim la treaba asta de multişor. Oamenii ăştia sunt deja bine antrenaţi, iar noi…

— Aprovizionarea?

— Cu elicopterul, spuse Ritter. În Florida avem oameni însărcinaţi cu operaţiunile speciale.

— Rămân la părerea că ar trebui să folosim Marina.

— Marina are altă misiune. Am mai discutat asta, domnule amiral. Băieţii ăştia sunt mai bine pregătiţi, au echipament mai bun, cei mai mulţi au fost în zone asemănătoare şi este dracului mai uşor să-i introducem în program fără ca cineva să observe, explică Ritter pentru probabil a douăzecea oară.

Cutter nu era omul care să asculte ceea ce spuneau alţii. Opiniile lui personale erau evident mai bune. Directorul se întrebă cum se descurca preşedintele, dar la acest lucru nu mai trebuia răspuns. O şoaptă prezidenţială cântărea mai greu decât orice strigăt al altcuiva. Problema era că preşedintele depindea prea des de idioţi pentru a-şi pune în aplicare dorinţele. Ritter n-ar fi fost surprins să afle că opinia lui despre consilierul pentru securitatea naţională era aceeaşi cu cea a lui Jack Ryan; doar că Ryan n-ar fi putut spune de ce.

— Mă rog, e operaţiunea ta, spuse Cutter după câteva clipe. Când începe?

— Peste trei săptămâni. Am primit raportul noaptea trecută. Lucrurile merg cât se poate de bine. Băieţii au deja îndemânarea care ne trebuie. E doar nevoie să dezvoltăm câteva calităţi în plus şi să adăugăm câteva rafinamente. Până acum am avut noroc. Nu s-a întâmplat nici măcar o accidentare la locul de antrenament.

— De cât timp aveţi locul ăla?

— De treizeci de ani. Ar fi trebuit să devină o instalaţie radar a apărării aeriene, dar, dintr-un motiv sau altul, fondurile au fost suspendate. Forţele Aeriene ni l-au făcut cadou nouă şi de atunci îl folosim ca să ne antrenăm agenţii. Nu apare pe nici una din listele OMB. Aparţine unei corporaţii fantomă pe care o folosim în diverse scopuri. Toamna îl închiriem uneori ca teren de vânătoare, de necrezut, aşa-i? Ne aduce chiar profit, ceea ce reprezintă un alt motiv să nu apară pe listele OMB. Ţi-am spus destule? S-a dovedit cu adevărat folositor totuşi în timpul luptelor din Afganistan, când l-am utilizat la fel ca şi acum şi nimeni n-a aflat vreodată.

— Trei săptămâni.

Ritter dădu din cap.

— Poate o idee mai mult. Mai avem încă de lucru la coordonarea spionajului prin satelit cu instalaţiile noastre de la sol.

— Oare chiar o să meargă? întrebă retoric Cutter.

— Uitaţi ce este, domnule amiral, v-am mai spus-o. Dacă aveţi nevoie de vreo soluţie magică pentru ca s-o prezentaţi preşedintelui, nu v-o putem da. Ceea ce putem face este să-i zgândărim puţin. Rezultatele vor arăta bine în ziare şi, la naiba, poate chiar vom ajunge să salvăm câteva vieţi. Eu personal cred că merită s-o facem, chiar dacă nu primim mare lucru în schimb.

Partea bună a lui Ritter era că nu susţinea lucruri evidente, îşi zise

Cutter. Aveau să primească ceva în schimb. Toată lumea ştia despre ce era vorba. Misiunea nu era o demonstraţie de cinism, deşi unii ar fi putut-o eticheta ca atare.

— Şi urmărirea prin radar?

— Vor fi implicate doar două avioane. Testează un nou sistem numit PMI – Probabilitate Mică de Intercepţie. Nu cunosc toate detaliile, dar, datorită unei combinaţii de mobilitate în frecvenţă, de emisii unidirecţionale cu pierderi laterale reduse şi de putere de ieşire relativ scăzută, este un aparat ale cărui emisii sunt al naibii de greu de detectat. Asta o să facă ineficace echipamentele ESM pe care a început să le folosească opoziţia. Aşa încât ne vom putea folosi echipamentele de la sol pentru a da alarma la unul dintre cele patru sau cinci aeroporturi mascate şi pentru a ne anunţa când un transport este pe drum. Avioanele E-2 echipate special vor stabili contactul la sud de Cuba şi îl vor însoţi pe tot parcursul până ce va fi interceptat de pilotul aparatului F-15 de care v-am povestit. E un puşti negru – se spune că este al naibii de bun. Vine din New York. Maică-sa s-a trezit spintecată de un narcoman din zonă. Destul de rău. Au încercat s-o salveze, dar în final a murit. A fost una dintre poveştile alea de reuşită în viaţa din ghetou de care n-ai să auzi niciodată. Avea trei băieţi, toţi s-au descurcat destul de bine. Pilotul este un puşti destul de supărat în perioada asta. O să lucreze pentru noi şi n-o să vorbească.

— Bine, zise Cutter cu scepticism. Dar dacă ceva mai târziu i se trezeşte conştiinţa şi…

— Puştiul mi-a spus că, dacă vrem, îi doboară pe toţi nenorociţii. Un drogat a omorât-o pe maică-sa. Vrea să se răzbune şi vede în asta o modalitate bună s-o facă. La Eglin sunt în desfăşurare o mulţime de proiecte rezonabile. Avionul lui este separat de celelalte fiindcă face parte din proiectul radarului PMI. Radarul este cărat de două avioane ale Marinei, iar noi am pus mâna pe echipajele lor – e în mare parte aceeaşi poveste şi vă daţi seama, după ce avionul F-15 îşi fixează rachetele pe ţintă, aparatul radar închide prăvălia şi pleacă. Aşa că dacă Bronco – ăsta e numele puştiului – e nevoit să-i facă pilaf pe drogaţii dinăuntru, nimeni nu va afla de asta. Odată întoarse la sol, echipajele avioanelor radar vor fi speriate de moarte. Eu însumi am pus la punct detaliile acestei acţiuni. Dacă e necesar ca unii oameni să dispară – nu mă aştept la asta – se poate aranja. Cei din Marină sunt tipul de oameni antrenaţi pentru operaţiuni speciale. Unul dintre oamenii mei va pretinde că este agent federal şi judecătorul la care îi va duce este cel pe care preşedintele…

— Cunosc partea asta.

Era ciudat cum se înfiripau ideile, îşi zise Cutter. Mai întâi preşedintele făcuse o remarcă furioasă după ce aflase că vărul unui prieten apropiat murise din cauza unei supradoze de droguri. El îi

vorbise lui Ritter despre asta, avusese o idee şi i-o spusese preşedintelui. O lună mai târziu, planul începuse să prindă aripi. Încă două luni şi era terminat. Fuseseră scrise şi dosarele prezidenţiale secrete – doar patru copii, care erau încuiate bine. Acum lucrurile începeau să se mişte. Cutter îşi spuse fără elan că trecuse vremea când s-ar mai fi putut răzgândi. Fusese implicat în toate discuţiile cu privire la plan şi totuşi, operaţiunea înflorise cumva pe neaşteptate…

— Ce ar putea să nu meargă cum trebuie? îl întrebă el pe Ritter.

— Uitaţi ce este, în operaţiunile de genul ăsta orice ar putea să nu meargă cum trebuie. Chiar acum câteva luni o operaţiune asemănătoare a ieşit prost datorită unei întorsături ilegale…

— Aia a fost în legătură cu KGB-ul, spuse Cutter. Jeff Pelt mi-a povestit ce s-a întâmplat.

— Nu suntem infailibili. Aşa cum se spune, se poate întâmpla orice. Ceea ce puteam face am făcut. Am compartimentat fiecare aspect al operaţiunii. În partea aeriană, de exemplu, pilotul de vânătoare nu cunoaşte avioanele radar sau piloţii lor – din ambele părţi se aud doar semnale codificate şi voci. Oamenii de la sol nu ştiu ce avioane sunt implicate. Oamenii pe care-i infiltrăm vor primi instrucţiuni radio prin satelit – nici măcar nu vor şti de unde. Oamenii care îi vor infiltra nu vor şti de ce se duc acolo sau de unde vin ordinele. Doar câţiva oameni vor cunoaşte totul. Numărul total de persoane care ştiu extrem de puţine lucruri, este mai mic de o sută şi doar zece ştiu întreaga poveste. Nu pot să fac operaţiunea mai secretă decât atât. Acum rămâne de văzut dacă are undă verde sau nu. Asta este decizia dumneavoastră, domnule amiral Cutter. Presupun, adăugă Ritter pentru efect, că l-aţi informat detaliat pe preşedinte.

Cutter trebui să zâmbească. Chiar şi la Washington erau rare ocaziile când un om putea să spună adevărul şi să mintă în acelaşi timp.

— Bineînţeles, domnule Ritter.

— În scris, continuă Ritter.

— Nu.

— Atunci anulez operaţiunea, spuse directorul liniştit. N-am să mă las prins în capcană.

— Să mă las eu? întrebă Cutter.

Vocea nu-i trăda furia, însă expresia fetei purta mesajul suficient de clar. Ritter apelă la o manevră evidentă.

— Judecătorul Moore cere acest lucru. Aţi dori să-l întrebe el personal pe preşedinte?

Cutter fu prins pe picior greşit. De fapt, treaba lui era să-l izoleze pe preşedinte. Încercase să arunce sarcina asta pe umerii lui Ritter sau/şi a judecătorului Moore, dar se trezise manevrat în propriul lui birou. Cineva trebuia să-şi asume responsabilitatea pentru fiecare treabă; cu

sau fără birocraţie, întotdeauna se ajungea la o singură persoană. Era mai degrabă asemenea jocului muzical cu scaunele. Cineva rămâne întotdeauna în picioare. Respectiva persoană era ghinionistă. Viceamiralul Cutter, în ciuda întregii sale priceperi, se văzuse rămas fără scaun în ultima rundă. Desigur că experienţa lui în Marină îl învăţase să-şi asume responsabilităţi, dar, deşi lui Cutter îi plăcea să se numească ofiţer de Marină şi era convins că aşa şi era – fără uniformă, bineînţeles – reuşise de ani buni să scape de responsabilitate. Slujba la Pentagon fusese bună din acest punct de vedere, iar cea de la Casa Albă era şi mai bună. Acum responsabilitatea cădea din nou pe umerii lui. Nu mai fusese atât de vulnerabil de când crucişătorul lui aproape că acroşase un petrolier în timpul unei manevre de alimentare – secundul lui îl salvase, dând rapid cârmaciului o comandă, îşi aminti Cutter. Ce păcat că secundul îşi încheiase cariera la rangul de căpitan; pur şi simplu Ed nu fusese croit să meargă mai sus...

Cutter deschise un sertar al biroului şi extrase o foaie de hârtie pe al cărui antet se putea citi „Casa Albă”. Îşi scoase din buzunar un stilou Cross din aur şi îi scrise lui Ritter o autorizaţie clară cu cea mai bună caligrafie după metoda Palmer. *Sunteţi autorizat de preşedinte...* Amiralul îndoi hârtia, o introduse într-un plic şi o întinse peste birou.

— Mulţumesc, domnule amiral, spuse. Ritter îşi îndesă plicul în buzunarul hainei. Am să vă ţin la curent.

— Ai grijă cui îi arăţi hârtia aia, spuse Cutter cu răceală.

— Ştiu să ţin un secret, domnule. Doar e meseria mea, nu?

Ritter se ridică şi părăsi încăperea, simţind în sfârşit o undă de căldură de-a lungul şirei spinării. Era acoperit. La Washington, acest sentiment era dorit de mulţi oameni. Era un sentiment pe care consilierul pentru securitate naţională al preşedintelui nu-l împărtăşea, dar Ritter se gândi că nu era vina lui dacă lui Cutter nu-i trecuse prin cap să se gândească serios la treaba asta.

Lui Ryan, aflat la cinci mile mai încolo, biroul celuilalt director i se părea un loc rece şi singuratic. Într-un colţ se aflau servanta şi maşina de cafea unde James Greer îşi pregătea băutura sa de marinar, mai încolo era scaunul de judecător cu spătar înalt în care bătrânul se lăsa pe spate înainte de a-şi expune teoriile şi demonstraţiile profesionale sau înainte de a face câte o glumă, îşi aminti Jack. Şeful lui avea un simţ al umorului al naibii de dezvoltat Ar fi fost un profesor excelent – dar, de fapt, pentru Jack chiar asta şi fusese. Cum se întâmplase? Trecuseră doar şase ani de când lucra pentru Agenţie. Îl cunoştea pe Greer de mai puţin de şapte ani, iar amiralul îi devenise în mare măsură tatăl pierdut în acel accident de avion la Chicago. La el venea să ceară sfaturi şi îndrumări. De câte ori oare?

Afară, pe geamurile de la etajul şapte, se vedeau copacii acoperiţi de verdele frunzelor de vară, obturând priveliştea văii fluviului Potomac. Ciudat. Cele mai nebuneşti lucruri se întâmplaseră atunci când nu erau frunze, îşi zise Ryan. Îşi aminti cum păşea de colo-colo pe covorul moale şi privea peticele de zăpadă lăsate în urmă de pluguri, în timp ce încerca să găsească răspunsuri la întrebările grele, uneori reuşind, alteori nu.

Viceamiralul James Greer nu avea să mai apuce încă o iarnă. Văzuse pentru ultima oară zăpada şi Crăciunul. Şeful lui Ryan zăcea într-o rezervă luxoasă la Centrul Medical al Marinei Bethesda, încă vioi, încă în stare să gândească şi să spună bancuri. Însă în ultimele trei săptămâni slăbise opt kilograme şi singurul fel de mâncare pe care avea voie să-l primească din cauza chimioterapiei era glucoza ce-i picura prin tuburi în vene. În plus, durerea. Nimic nu era mai rău decât să priveşti durerea altora, Ryan o ştia. Le văzuse pe soţia şi fiica lui şi fusese mult mai rău decât propriile lui şederi în spital. Îi venea greu să-l viziteze pe amiral, să-i vadă faţa schimonosită şi tremurul ocazional al membrelor datorat spasmelor, unele provocate de cancer, altele de medicamente. Iar Greer făcea parte din familia lui tot atât cât... Dumnezeule, îşi dădu Ryan seama, mă gândesc la el ca la propriul meu tată. Şi aşa avea să fie până la sfârşit.

— La dracu' spuse Jack încet, fără să-şi dea seama.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule doctor Ryan.

— Poftim?

Jack se întoarse. Şoferul amiralului (şi garda lui de corp) stătea la uşă fără zgomot, în timp ce Jack căuta nişte documente. Chiar dacă Ryan era asistentul special al directorului şi, de *fapt,* adjunctul lui, trebuia să fie supravegheat atunci când se uita peste documente secrete, la care avea acces numai directorul. Regulile de securitate ale CIA erau aspre, logice şi inviolabile.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule. L-am servit timp de unsprezece ani. Mi-a fost şi şef şi prieten. La fiecare Crăciun venea cu daruri pentru copii. Niciodată nu uita vreo aniversare. Credeţi că mai există vreo speranţă?

— Cathy l-a chemat pe unul dintre prietenii ei. Profesorul Goldman. Russ este cel mai bun dintre toţi, profesor de oncologie la Hopkins, consultant al NIH şi alte câteva lucruri pe deasupra. A spus că există o şansă la treizeci. S-a întins prea mult şi prea repede, Mickey. Cel mult două luni. Pentru mai mult ar trebui un miracol.

Ryan aproape că zâmbi.

— Am vorbit cu un preot pentru partea asta.

Murdock dădu din cap.

— Ştiu că este apropiat de părintele Tim din Georgetown. A fost aseară la spital şi au jucat şah. Amiralul l-a bătut la mutarea patruzeci

şi opt. Aţi jucat vreodată şah cu el?

— Nu sunt de nivelul lui. Probabil că n-am să ajung niciodată.

— Ba da, domnule, sunteţi, spuse Murdock după câteva clipe. Cel puţin el aşa spune.

— Probabil. Ryan clătină din cap. Fir-ar să fie, Greer n-ar fi vrut ca unul dintre ei să vorbească astfel. Aveau destule lucruri de făcut. Jack luă cheia şi descuie sertarul cu dosare al biroului. Puse cheia pe sugativa de pe birou ca să-i fie la îndemână lui Mickey şi se aplecă să tragă sertarul, dar ezită. În loc de asta trase planşa mobilă care, în mod normal, servea ca suprafaţă pentru scris, dar care avea pe ea pete maronii circulare lăsate de cana de cafea a directorului. Aproape de marginea dinăuntru a planşei Ryan văzu o bucată de hârtie lipită pe lemn. Pe ea erau notate, cu scrisul lui Greer, două cifruri de seif. Greer avea un seif special la birou, la fel ca Bob Ritter. Jack îşi aminti că şeful lui avusese întotdeauna probleme cu cifrurile şi probabil că le notase pentru a nu le uita. I se păru ciudat că amiralul avea atât cifrul seifului lui, cât şi pe cel al seifului lui Ritter, dar după câteva clipe decise că era logic. Dacă cineva trebuia să se uite în seiful celuilalt director în grabă – de pildă, dacă Ritter ar fi fost răpit şi cineva trebuia să afle ce informaţii secrete s-ar fi aflat în dosarul operaţiunii curente – era necesar să fie cineva de rang foarte înalt, cum ar fi Greer. Probabil că şi Ritter ştia combinaţia de la seiful personal al acestuia. Jack se întrebă cine o mai cunoştea. Îşi alungă însă gândul, împinse planşa la loc şi trase sertarul. Înăuntru se aflau şase dosare. Toate se refereau la operaţiuni de evaluare pe termen lung şi amiralul ceruse să le vadă. Nici unul nu era strict secret. De fapt, erau chiar destul de nevinovate, dar i-ar fi dat amiralului ceva de făcut. Camera lui era păzită prin rotaţie de o echipă de agenţi ai CIA, întotdeauna doi şi el se putea ocupa de probleme de serviciu în timpul care-i mai rămăsese.

La dracu'! spuse Jack printre dinţi. Ia-ţi gândul de la treaba asta. Pe naiba, avea totuşi o şansă. O şansă era mai mult decât nici una.

Chavez nu ţinuse niciodată în mână un pistol-mitralieră. Arma lui personală fusese întotdeauna puşca M-16, adeseori cu un aruncător de grenade M-203 montat sub ţeavă, în faţa încărcătorului. Mai ştia să folosească aşa-numitul SAW – acea armă automată de fabricaţie belgiană care fusese recent introdusă în inventarul armatei – şi o dată trăsese cu pistolul de nota zece. Dar pistoalele mitralieră nu se mai foloseau de mult în armată. Pur şi simplu nu erau genul de armă serioasă cum îi trebuia unui soldat.

Ceea ce nu însemna că nu-i plăcea. Era o armă germană, un MP-5 SD-2 fabricat de Heckler & Koch. În mod cert arăta neplăcut. Finisajul de un negru mai era uşor zgrunţuros la pipăit şi îi lipsea acea

soliditate sexy a unui Uzi israelian. Pe de altă parte, îşi zise el, nu era făcut să arate bine, era făcut să tragă bine. Era făcut să fie sigur. Era făcut să fie precis. Oricine ar fi proiectat arma asta, decise Chavez în timp ce o punea la umăr pentru prima dată, ştia totul despre arme şi folosirea lor. Lucru rar la o armă germană, nu avea un număr uriaş de mici părţi componente. Se demonta pentru întreţinere repede şi uşor, iar asamblarea dura mai puţin de un minut. Arma se cuibări ferm în umărul lui, iar capul i se culcă automat în poziţia necesară ca ochiul să poată privi prin cuiul cătării.

— Deschideţi focul, comandă maiorul Johnson.

Chavez avea pistolul mitralieră în poziţia foc cu foc. Trase primul cartuş doar ca să se familiarizeze cu trăgaciul. Arma se descărcă uşor şi, la o presiune pe trăgaci de vreo două kilograme, reculul îl împinse uşor drept în spate, iar pistolul nu sări de pe ţintă aşa cum făceau alte arme. Bineînţeles că glonţul trecu fix prin centrul capului ţintei în formă de siluetă. Mai trase un cartuş cu acelaşi rezultat, apoi descărcă pistolul de cinci ori în succesiune rapidă. Focurile repetate îl împinseră pe spate cu câţiva centimetri, dar arcul încărcătorului absorbi în cea mai mare parte reculul. Se uită la ţintă şi văzu şapte găuri grupate strâns, frumos, precum ochii şi nasul unui dovleac de Halloween. În regulă, împinse maneta selectorului în poziţia foc automat – era vremea să înceapă dansul. Trase trei salve în pieptul ţintei. Găurile erau ceva mai răsfirate, dar oricare dintre salve ar fi fost fatală. După încă o salvă, Chavez decise că putea trage trei runde fără ca pistolul să se mişte de pe ţintă. N-avea nevoie de foc continuu. Să tragă mai mult de trei salve ar fi însemnat risipă de muniţie. Atitudinea lui putea părea ciudată pentru un soldat, dar, ca orice infanterist, el ştia că muniţia era un lucru ce trebuia cărat. Ca să-şi golească încărcătorul de treizeci de cartuşe, mai trase salve pe care le ţinti către diverse porţiuni ale ţintei şi fu răsplătit cu găuri exact acolo unde ţintise.

— Unde mi-ai fost până acum, puiule?

Şi cel mai bun lucru era că nu era cu mult mai zgomotoasă decât foşnetul frunzelor uscate. Nu avea un amortizor, ţeava însăşi era amortizorul. Se auzea clinchetul surd al percutorului şi fâşâitul glonţului. Instructorul le spuse că foloseau o muniţie subsonică. Chavez luă un cartuş din cutie. Glonţul era proiectat cu un cap uriaş; arăta ca şi cum l-ai fi putut folosi ca shaker de băuturi şi probabil că la impactul cu un om se întindea cât suprafaţa unei monezi. O lovitură în cap însemna moartea instantanee şi aproape la fel de repede se murea şi dintr-o lovitură în piept – dar, dacă îl antrenau pentru folosirea unui amortizor de zgomot, era de aşteptat să ţintească în cap. Se gândi că putea să tragă în cap fără greş de la douăzeci de metri, poate chiar mai de departe în circumstanţe ideale, dar un soldat nu se aştepta să le şi aibă. Pe scurt, ar fi trebuit să se târască

până la cincisprezece sau douăzeci de metri de ţintă şi să o doboare fără vreun zgomot în mod sigur, îşi spuse el din nou, nu era defel o misiune de antrenament cea pentru care se pregăteau.

— Frumoasă grupare, Chavez, observă instructorul.

Pe linia de tragere mai erau doar alţi trei oameni. Un pluton urma să aibă două pistoale-mitralieră. Mai erau două SAW – Julio avea una dintre ele – iar restul purtau puşti M-16, două cu aruncătoare de grenade ataşate. În plus, fiecare avea pistol. Asta părea ciudat, dar pe Chavez, în afară de greutatea sporită la cărat, faptul nu-l deranja.

— Chestia asta chiar trage, domnule.

— E a ta. Cum te descurci cu un pistol?

— Suficient. Nu obişnuiesc…

— Da, ştiu. Păi, o să vă antrenaţi cu toţii. Un pistol nu-i cu adevărat folositor la mare lucru, dar sunt cazuri în care e bine să-l ai la îndemână.

Johnson se întoarse să vorbească întregului pluton.

— În regulă, voi patru treceţi pe linia de tragere. Vrem ca toţi să ştiţi cum funcţionează toate armele astea. Fiecare dintre voi trebuie să fie un expert.

Chavez îi înmână arma unui coleg de pluton şi se îndepărtă de linia de tragere. Încă încerca să-şi dea seama despre ce era vorba. Lupta de infanterie este îndeletnicirea morţii la nivel individual, în care poţi vedea, de obicei, ce faci şi cui. Faptul că Chavez nu o făcuse încă era irelevant; era slujba lui, iar organizarea unităţii din care făcea parte îi dădea indicii despre forma pe care avea s-o ia misiunea. Operaţiuni speciale. Despre asta trebuia să fie vorba. La Bragg cunoscuse un tip care făcea parte din Delta Force. Operaţiunile speciale erau mai mult operaţiuni de infanterie uşor modificate. Trebuia să te apropii foarte mult, de obicei ciopârţind santinelele şi apoi loveai dur şi repede, precum o lovitură de trăsnet Dacă nu se termina în zece secunde sau mai puţin – ei bine, atunci lucrurile deveneau un pic prea interesante. Lui Chavez partea cea mai drăguţă i se părea asemănarea cu tactica găştilor de cartier. Treaba unui soldat excludea fairplay-ul. Te furişai şi înjunghiai oamenii în spate fără avertisment. Nu le dădeai nici o şansă să se apere – nici una. Dar ceea ce într-o gaşcă de cartier se chema laşitate era pur şi simplu o tactică bună pentru un soldat Chavez îşi zâmbi. Când priveai lucrurile dintr-un astfel de unghi, nu prea părea drept. Armata era doar mai bine organizată decât găştile. Şi, bineînţeles, ţintele erau alese de alţii. Probabil că tot ceea ce se putea spune despre armată era că existenţa ei avea sens pentru cineva. Asta era adevărat şi pentru găşti, dar activitatea armatei trebuia să aibă sens pentru cineva important, pentru cineva care ştia cu adevărat ce făcea. Chiar dacă ce făcea el nu avea prea mult sens în propriii lui ochi – ceea ce se întâmpla frecvent la soldaţi – pentru

cineva avea.

Chavez nu era suficient de bătrân ca să-şi amintească de Vietnam.

Cea mai tristă parte a meseriei era seducţia. Cortez fusese antrenat să fie rece, obiectiv şi profesionist cu această parte, ca şi cu celelalte ale profesiei lui, dar nu exista vreun mod în care să fie rece şi intim – cel puţin nu dacă voiai să realizezi ceva. Chiar şi Academia KGB-ului recunoscuse asta. Avusese parte de ore întregi de cursuri despre capcane, îşi aminti el cu un zâmbet ironic – ruşii încercând să-i spună unui latin cu ce se mânca romantismul. Probabil că ei aveau clima împotrivă. Îţi adaptezi schema pentru ciudăţeniile individuale ale subiectului ţintă, în cazul nostru o văduvă care arată surprinzător de bine la patruzeci şi şase de ani, care mai are în ea suficientă tinereţe pentru a avea nevoie de companie după ce copiii se retrag la culcare sau pleacă la propriile lor întâlniri şi al cărei pat este un loc singuratic, plin de amintiri reci. Nu era la primul caz şi întotdeauna găsea ceva eroic şi totodată jalnic la ele. Ar fi trebuit să se gândească – astfel fusese antrenat – că problemele lor erau treaba lor şi o oportunitate pentru el. Dar cum să devină un bărbat intim cu o astfel de femeie fără să-i simtă durerea? Instructorii KGB nu avuseseră un răspuns la întrebarea asta, cu toate că îl învăţaseră tehnica potrivită. Şi el trebuia să fi suferit o pierdere recentă.

„Soţia" lui murise şi ea – de cancer, avea să-i spună. S-ar fi căsătorit târziu urma povestea, după ce ar fi pus pe roate afacerea familiei – şi în tot timpul ăsta ar fi muncit, ar fi zburat de colo-colo să consolideze afacerea la care tatăl lui muncise o viaţă întreagă – iar apoi s-ar fi căsătorit cu Maria numai cu trei ani înainte. Ea ar fi rămas gravidă, dar, atunci când s-ar fi dus la doctor pentru a fi sigură de vestea bună, testele de rutină... doar şase luni. Copilul nu ar fi avut nici o şansă, iar lui Cortez nu i-ar mai fi rămas nimic de la Maria. Poate, i-ar fi spus el paharului plin cu vin, poate că era pedeapsa lui Dumnezeu pentru că se însurase cu o fată atât de tânără, sau pentru multele lui escapade în stil de Casanova.

În acel moment, mâna Moirei se întinse peste masă şi i-o atinse pe a lui. Bineînţeles că nu era vina lui, îi spuse femeia. El se uită la ea şi văzu simpatia din ochii cuiva care-şi pusese întrebări similare cu cele pe care tocmai pretinsese el că şi le-ar fi pus. Oamenii erau atât de previzibili. Tot ceea ce aveai de făcut era să apeşi pe butoanele potrivite – şi să ai sentimentele potrivite. Când mâna ei o atinsese pe a lui, seducţia era completă. Simţise un val de căldură în acea atingere, sentimentul omeniei simple. Dar dacă el s-ar fi gândit la ea ca la o simplă ţintă, cum ar fi putut să-i răspundă cu aceleaşi sentimente – şi cum şi-ar mai fi putut îndeplini misiunea? îi simţise durerea, singurătatea. Avea să fie bun cu ea.

Aşa şi era deja de două zile. Dacă n-ar fi fost emoţionant, ar fi fost de-a dreptul comic felul în care se pregătea ca o adolescentă înaintea unei întâlniri – ceva ce nu mai făcuse de aproape douăzeci de ani; în mod sigur, copiii ei găseau treaba asta amuzantă, dar trecuse destul timp de la moartea tatălui lor pentru a nu mai avea resentimente faţă de nevoile mamei şi pentru a-i trimite zâmbete încurajatoare în timp ce ea mergea spre maşină. O cină scurtă, încordată, apoi scurtul drum până la hotel. Puţin vin pentru a trece peste emoţiile pe care le simţeau amândoi cu adevărat, ea ceva mai tare însă. Aşteptarea se dovedise fructuoasă. Ei îi lipsea antrenamentul, dar avea reacţii mult mai normale decât obişnuitele lui partenere de pat. Cortez era foarte bun în pat. Era mândru de potenta sa şi îi dăruise ceva mai mult decât de obicei: o oră de sex, în care o aţâţase încet, pentru a sfârşi cât de tandru era în stare.

Acum stăteau unul lângă altul, capul ei se odihnea pe umărul lui şi, în linişte, lacrimile îi curgeau încet din ochi. Era o femeie de clasă. Soţul ei, chiar dacă murise tânăr, fusese norocos să aibă o femeie care ştia că, dintre toate, tăcerea putea arăta cea mai mare pasiune. El se uită la ceasul de pe noptieră. Se scurseră zece minute de linişte înainte de a vorbi.

— Mulţumesc, Moira… N-am ştiut… A fost… E prima oară de când… de când…

De fapt, trecuse doar o săptămână de la ultima partidă, care îl costase treizeci de mii de pesos. Fusese tânără şi îndemânatică. Dar…

Forţa femeii îl luă prin surprindere. Îmbrăţişarea ei fu atât de puternică, încât abia mai putu să respire. O parte din ceea ce odată fusese conştiinţa lui îi spuse că ar fi trebuit să-i fie ruşine, dar partea mai mare îl înştiinţă că dăduse mai mult decât luase. Era mai bine decât sexul cumpărat. Existau, totuşi, sentimente pe care banii nu le puteau cumpăra; gândul ăsta era pentru Cortez şi încurajator şi enervant, era un gând care îi amplifica sentimentul vinovăţiei. Se gândi din nou că nu s-ar fi simţit ruşinat dacă ea nu l-ar fi îmbrăţişat tare, iar îmbrăţişarea nu ar fi venit dacă ei nu i-ar fi plăcut foarte mult.

Se întinse în spate până la cealaltă noptieră şi-şi luă pachetul de ţigări.

— N-ar trebui să fumezi, îi spuse Moira Wolfe.

El zâmbi.

— Ştiu. Trebuie să mă las. Dar, după ce mi-ai făcut, continuă el clipind din ochi, trebuie să mă adun.

Tăcere.

— *Madre de dios*, spuse el după încă un minut.

— Ce s-a întâmplat?

Alt zâmbet răutăcios.

— Iată cum m-am dăruit ţie şi nici măcar nu ştiu cine eşti!

— Ce vrei să ştii?

Un chicotit. O ridicare din umeri.

— Nimic important – vreau să spun, ce ar putea fi mai important decât ceea ce ai făcut deja?

Un sărut. O îmbrăţişare. Altă tăcere. Îşi stinse ţigara la jumătate, ca să-i arate că opinia ei era importantă pentru el.

— Nu mă pricep la asta.

— Într-adevăr?

Fu rândul ei să chicotească şi al lui să roşească.

— E altfel, Moira. Eu – când eram tânăr, era de la sine înţeles că atunci... era de la sine înţeles că n-avea nici o importanţă, dar, acum sunt adult şi nu mai pot fi aşa... Aş vrea să ştiu mai multe despre tine, Moira, dacă îmi dai voie. Vin des la Washington şi vreau... M-am săturat de singurătate. M-am săturat. Vreau să te cunosc, spuse el cu convingere.

Apoi, ezitant, plin de speranţă, dar temător, adăugă:

— Dacă îmi dai voie.

Ea îl sărută cu tandreţe pe obraz.

— Îţi dau voie.

În loc să o îmbrăţişeze la fel de tare, Cortez îşi lăsă corpul în voia sentimentului de uşurare care nu era în totalitate prefăcut înainte de a vorbi din nou, se mai lăsă un moment de linişte.

— Trebuie să ştii câteva lucruri despre mine. Sunt bogat. În afaceri mă ocup de maşini-unelte şi piese de schimb. Am două fabrici, una în Costa Rica, cealaltă în Venezuela. Afacerile sunt complicate şi... nu sunt periculoase, dar... e complicat să ai de-a face cu marii fabricanţi. Am doi fraţi mai mici, care sunt şi ei implicaţi în afacere. Tu cu ce te ocupi?

— Păi, sunt secretară. De douăzeci de ani fac munca asta.

— Da? Şi eu am o secretară.

— Şi fugi după ea în jurul biroului...

— Consuela e suficient de în vârstă pentru a-mi fi mamă. A lucrat pentru tatăl meu. Aşa stau lucrurile în America. Şeful tău te aleargă?

O urmă de indignare geloasă. Un alt chicotit.

— Nu chiar. Eu lucrez pentru Emil Jacobs. E directorul FBI.

— Nu cunosc numele ăsta.

O minciună.

— FBI, ăştia sunt federalii voştri, ştiu. Şi tu eşti deci secretara şefă pentru toţi?

— Nu chiar. Treaba mea este în principal să am grijă de buna organizare din biroul domnului Jacobs. Nu poţi să-ţi imaginezi programul lui – o grămadă de conferinţe şi întâlniri care trebuiesc ţinute în frâu. E ca şi cum ai fi un jongler.

— Da, la fel e şi cu Consuela. Dacă n-ar fi ea să mă supravegheze...

Cortez râse.

— Dacă aş avea de ales între ea şi unul dintre fraţii mei, aş alege-o pe ea. Aş putea oricând să angajez un director de fabrică. Ce fel de om este acest – cum spuneai, Jacobs? Ştii, când eram copil voiam să mă fac poliţist, să am pistol şi să conduc maşina. Să fii şeful tuturor poliţiştilor, probabil că e un lucru deosebit.

— Treaba lui este, în principal, să învârtă hârtii – am mult de lucru cu completatul formularelor şi cu scrisul după dictare. Când eşti şeful, treaba ta este să te ocupi de buget şi să ai diverse întâlniri.

— Dar sigur că trebuie să ştie... lucrurile bune, nu? Cea mai frumoasă parte din meseria de poliţist... trebuie să fie cea mai bună, să ştii lucruri pe care alţii nu le ştiu. Să ştii cine sunt criminalii şi să-i vânezi.

— Şi alte lucruri. Nu e numai muncă de poliţie. Ei se ocupă şi cu contraspionajul. Vânează spioni, adăugă ea.

— Asta e CIA, nu?

— Nu. Bineînţeles că nu pot vorbi despre asta, dar este una dintre atribuţiile Biroului. De fapt este acelaşi lucru şi nu seamănă deloc cu ce se vede la televizor. E mult mai plictisitor. Citesc tot timpul rapoartele.

— De mirare, spuse Cortez în largul său. Cu toate talentele de femeie şi în plus mă şi educă.

El zâmbi încurajator, dându-i timp de gândire. Îşi aminti că idiotul care îi ordonase misiunea sugerase că ar fi putut trebui să folosească bani. Cortez se gândi că ofiţerii KGB care îl antrenaseră ar fi fost mândri de tehnica lui. KGB-ul era foarte parcimonios cu fondurile.

— Te munceşte mult? întrebă Cortez un minut mai târziu.

— În unele zile poate dura mai mult, dar şeful este foarte bun în funcţia lui.

— Dacă te munceşte prea mult, va trebui să stăm de vorbă, eu şi domnul Jacobs. Dacă se întâmplă să vin la Washington şi să nu te pot vedea din cauză că eşti la serviciu?

— Chiar vrei...

— Moira.

Vocea lui îşi schimbă timbrul. Cortez ştiu că mersese prea departe pentru o primă oară. Fusese prea uşor şi pusese prea multe întrebări. În fond, văduvă singuratică sau nu, avea de-a face cu o femeie matură şi responsabilă – deci o intelectuală. Dar ea era şi o femeie a simţurilor şi a pasiunii. El îşi mişcă mâinile şi capul. Îi văzu întrebarea zugrăvită pe faţă: Iar? El rosti mesajul printr-un zâmbet: Iar.

De data asta fu mai puţin răbdător, nu mai semăna cu un bărbat care explora necunoscutul. Acum exista familiaritate. Deja ştia ce îi făcea ei plăcere, aşa că mângâierile aveau acum o direcţie precisă. În zece minute avea să uite toate întrebările lui. Avea să-şi amintească

doar mirosul şi atingerile. Avea să se lase în voia tinereţii reîntoarse. Avea să se întrebe încotro urmau să se îndrepte lucrurile, dar nu şi cum începuseră.

Întâlnirile de dragoste sunt conspirative prin natura lor. Imediat după miezul nopţii, o conduse până la locul unde îşi parcase maşina. Din nou, ea îl copleşi prin tăcere. Îi ţinea mâna ca o şcolăriţă şi totuşi atingerea ei conţinea ceva mult mai complex. Un ultim sărut înainte de a ieşi din maşină – ea nu-i dăduse voie să coboare.

— Mulţumesc, Juan, spuse ea încet.

Cortez vorbi din inimă.

— Moira, datorită ţie sunt bărbat din nou. Ai făcut mult pentru mine. Când mai vin la Washington, trebuie…

— Ne vom întâlni.

El o urmări cea mai mare parte a drumului către casă, pentru a-i arăta că dorea să o protejeze şi se despărţi înainte de a ajunge atât de aproape, încât copiii ei – în mod sigur erau treji – să-l fi putut observa. Cortez se întoarse la apartamentul lui cu un zâmbet pe faţă, doar parţial datorat misiunii.

Colegii ei de birou ştiură dintr-o privire. După doar puţin mai mult de şase ore de somn, Moira intră valvârtej în birou, purtând o rochie pe care nu o mai atinsese de un an. În ochii ei exista o strălucire pe care n-ar fi putut să o ascundă. Observă chiar şi directorul Jacobs, dar nimeni nu suflă o vorbă. Jacobs înţelegea. Îşi îngropase el însuşi soţia doar cu câteva luni înainte de pierderea suferită de Moira şi ştia că astfel de goluri din viaţa unui om nu prea puteau fi vreodată umplute cu muncă. E bine pentru ea, îşi zise el. Ea mai avea copiii acasă. Va trebui să-i mai uşureze programul. Merita încă o şansă pentru o viaţă adevărată.

8
Desfăşurare

Era ciudat cât de uşor se desfăşuraseră lucrurile, îşi zise Chavez. Sigur că toţi erau sergenţi, dar cel care pusese la cale operaţiunea fusese un om inteligent, pentru că evitase nesiguranţa legată de funcţia fiecărui om. În plutonul lui exista un sergent de operaţiuni care să-l asiste pe căpitanul Ramirez la planificare. Mai era şi un doctor, un tip bun din forţele speciale, care-şi terminase deja antrenamentul cu arme. Julio Vega şi Juan Piscador fuseseră cândva mitraliori, aşa că li se încredinţaseră cele două SAW-uri. Aceeaşi poveste era şi cu cel care avea în primire staţia radio. Fiecare dintre membrii echipei se potrivea exact pentru misiunea lui, cu toţii erau antrenaţi suficient ca să respecte părerea celuilalt, iar antrenamentele încrucişate nu făceau decât să adâncească acel respect. Regimul dur de exerciţii amplificase mândria cu care fiecare dintre ei se prezentase în tabără, iar la capătul a două săptămâni echipa se sudase la fel de bine ca o maşinărie de excelentă calitate. Chavez, absolvent al şcolii de comando, era cercetaşul echipei. Misiunea lui era să o ia înaintea plutonului, mişcându-se în linişte de la un ascunziş la altul, să asculte şi să privească, pentru a-i raporta apoi căpitanului Ramirez ceea ce observase.

— În regulă, unde sunt? întrebă căpitanul.

— La două sute de metri, imediat după colţ, replică Chavez în şoaptă. Sunt cinci. Trei dorm, doi sunt treji. Unul stă lângă foc. Celălalt are un SMG şi se plimbă de colo-colo.

Chiar şi pe timpul verii, noaptea în munţi era răcoroasă. Undeva în depărtare, un coiot urlă la lună. Din când în când se auzea foşnetul unui cerb trecând printre copaci şi singurul zgomot asociat cu prezenţa umană era sunetul foarte îndepărtat al avioanelor cu reacţie. Chiar şi fără ochelarii speciali pentru noapte cu care erau în mod normal echipaţi, vizibilitatea era surprinzător de bună. Stelele de deasupra capetelor lor nu străluceau în aerul rarefiat de munte, ci luminau constant, ca nişte discrete puncte de lumină. Chavez ar fi remarcat, în mod normal, frumuseţea nopţii, dar aceasta era o noapte de muncă.

Ramirez şi restul plutonului purtau haine de camuflaj în patru culori, de fabricaţie belgiană. Feţele lor erau colorate în tonuri asemănătoare cu ajutorul unor truse de machiaj (bineînţeles că armata nu le numea aşa), astfel încât se pierdeau în umbrele nopţii la fel de bine ca omul invizibil al lui Wells. Dar cel mai important lucru

era că se simţeau perfect de bine pe întuneric. Noaptea era cel mai bun şi mai puternic prieten al lor. Omul era un vânător de zi. Toate simţurile, toate instinctele şi toate invenţiile lui funcţionau cel mai bine la lumină. Ritmurile primordiale îl făcuseră să fie mai puţin eficient în timpul nopţii – dacă nu muncise din greu să le învingă, aşa cum făcuseră aceşti oameni. Chiar şi triburile de indieni americani care trăiau în mijlocul naturii se temeau de noapte, aproape niciodată nu se luptau noaptea, nici măcar nu-şi păzeau taberele în timpul nopţii – dându-i astfel armatei americane prima doctrină folositoare în privinţa operaţiunilor de noapte. Noaptea, omul aprindea focuri pentru a vedea mai bine şi pentru a avea căldură, dar, procedând astfel, el îşi reducea vizibilitatea la câţiva metri, pe când ochiul uman, antrenat corespunzător, putea vedea destul de bine pe întuneric.

— Doar cinci?

— Atâţia am numărat, domnule.

Ramirez dădu din cap şi făcu semn la încă doi oameni să se apropie. Se dădură câteva ordine în linişte. El plecă împreună cu cei doi, luând-o spre dreapta pentru a ieşi deasupra locului de popas. Chavez se duse din nou înainte. Misiunea lui era să doboare santinela şi pe cel de lângă foc. Era mai greu să te mişti în linişte în întuneric decât să vezi în întuneric. Ochiului omenesc îi era mai uşor să vadă mişcarea pe întuneric decât să identifice obiecte staţionare. Îşi puse fiecare picior cu încetineală, căutând orice ar fi putut aluneca sau s-ar fi putut rupe cu zgomot – urechea umană era extrem de subestimată. Pe lumină, metoda lui de a se mişca ar fi fost comică, dar furişarea avea preţul ei. Cel mai rău lucru era că se mişca încet, iar Ding nu era mai răbdător decât orice om mai tânăr de treizeci de ani. Era o slăbiciune împotriva căreia se autoantrenase. Mergea foarte aplecat. Arma îi era pregătită împotriva oricărei surprize şi, pe măsură ce se apropia momentul, simţurile îi erau din ce în ce mai treze, ca şi cum un curent electric i-ar fi trecut prin piele. Capul i se întorcea uşor către dreapta şi către stânga, fără a privi vreun obiect anume, pentru că atunci când te uitai la ceva în întuneric, după câteva secunde obiectul respectiv avea tendinţa să dispară.

Pe Chavez îl deranja ceva, dar nu ştia ce anume. Se opri pentru un moment, se uită împrejur şi cercetă pentru treizeci de secunde, cu toate simţurile, partea din stânga lui. Nimic. Era pentru prima oară în noaptea asta când îşi dorea să fi avut ochelarii de noapte. Ding îşi reveni. Poate că era vreo veveriţă sau alt animal care se hrănea noaptea. În mod sigur nu un om. Nimeni nu s-ar fi putut mişca în întuneric la fel de bine ca un Ninja, îşi zâmbi el şi trecu din nou la treabă. Câteva minute mai târziu îşi atinse poziţia, în spatele unui pin pipernicit şi se lăsă în genunchi. Chavez dădu la o parte capacul de pe cadranul verzui al ceasului digital, urmărind cum cifrele se apropiau

cu încetineală de momentul stabilit Santinela era acolo, mişcându-se în cerc în jurul focului, niciodată mai departe de zece metri de acesta, încercând să-şi ţină ochii în direcţia opusă focului pentru a-şi proteja vederea de noapte, dar lumina reflectată de pietre şi brazi îi distrugea suficient de puternic percepţia – se uită de două ori direct la Chavez, însă nu văzu nimic.

Era timpul.

Chavez îşi ridică arma MP-5 şi trase o singură rafală în pieptul ţintei. Omul se clătină sub impact, îşi acoperi locul unde fusese lovit şi se prăbuşi cu un icnet de surpriză. Pistolul MP-5 scosese doar un uşor sunet metalic, ca o piatră care se lovea de alta, dar era ceva ieşit din comun în liniştea nopţii de munte. Individul somnoros de lângă foc se întoarse, dar nu apucă să ajungă decât la jumătate când glonţul îl atinse şi pe el. Chavez se imagină în toiul unei rostogoliri, ţintindu-l pe unul dintre cei adormiţi când răpăitul distinct al mitralierei lui Julio îi trezi din aţipeală. Toţi trei săriră în picioare şi fură morţi înainte de a ajunge în poziţie verticală.

— De unde naibii ai apărut? întrebă santinela „moartă”.

Locul de pe pieptul lui unde îl lovise glonţul de ceară era extrem de iritat, iar surprinderea lui era şi mai şi. Până când se ridică în picioare, Ramirez şi ceilalţi ajunseseră în luminiş.

— Băiete, eşti foarte bun, spuse o voce în spatele lui Chavez şi o mână i se aşeză pe umăr.

Sergentul aproape că-şi ieşi din piele în timp ce omul trecea pe lângă el spre luminiş.

— Vino.

Un Chavez şocat îl urmă pe bărbat până la foc. Pe drum îşi goli pistolul – gloanţele de ceară puteau lăsa un adevărat dezastru pe faţa unui om.

— Putem numi asta un succes, spuse bărbatul. Cinci morţi şi nici o reacţie din partea inamicului. Domnule căpitan, mitraliorul dumitale a cam fost luat de val. Eu aş mai reduce din tărăboi; sunetul unei arme automate se aude pe o distanţă al naibii de mare. Aş încerca să mă apropii ceva mai mult, dar – cred că stânca de colo a fost cea mai potrivită alegere. În regulă, nu contează asta. Greşeala mea. Nu putem alege întotdeauna terenul. Mi-a plăcut disciplina de care aţi dat dovadă în timpul marşului de apropiere, iar mişcarea în jurul obiectivului a fost excelentă. Cercetaşul ăsta pe care îl ai e fantastic. Aproape că m-a descoperit.

Ultima remarcă îl atinse pe Chavez ca o apreciere slabă.

— Cine dracu’ mai eşti şi tu? întrebă Ding încet.

— Băiete, eu făceam asta de-adevăratelea pe vremea când tu te jucai cu mitraliere de jucărie. În afară de asta, am trişat.

Clark îşi arătă ochelarii de noapte.

— Mi-am ales drumul cu atenţie şi-am îngheţat ori de câte ori ţi-ai întors capul. Ceea ce ai auzit era respiraţia mea. Aproape că m-ai descoperit. Credeam că am stricat exerciţiul. Îmi pare rău. Apropo, eu sunt Clark.

Întinse o mână.

— Chavez.

Sergentul i-o strânse.

— Eşti destul de bun, Chavez. Cel mai bun din câţi am văzut de la o vreme încoace. Mi-a plăcut mai ales jocul de picioare. Nu au mulţi răbdarea ta. Ne-ai fost de folos în al treilea SOG.

Era cea mai înaltă apreciere a lui Clark, pe care o spunea rareori.

— Ce e aia?

O încruntare şi o ridicare din umeri.

— Ceva ce n-a existat niciodată, nu-ţi face griji din pricina asta. Clark se apropie să arunce o privire asupra celor doi oameni împuşcaţi de Chavez. Amândoi îşi frecau locuri identice pe jachetele lor antiglonţ, chiar deasupra inimii.

— Ştii şi cum să tragi.

— Oricine ar nimeri cu asta.

Clark se întoarse şi îl privi pe tânăr.

— Ia aminte, când e de-adevăratelea nu e chiar acelaşi lucru.

Chavez recunoscu o inflexiune de seriozitate în vocea bărbatului.

— Ce ar trebui să fac altfel, domnule?

— Asta e partea mai grea, admise Clark, în timp ce restul plutonului se apropia de foc.

Vorbi aşa cum îi vorbeşte un profesor unui elev talentat.

— O parte din tine va trebui să susţină că este acelaşi lucru ca la un antrenament. Cealaltă parte va trebui să ştie că nu mai poţi face multe greşeli. Va trebui să ştii pe care parte să o asculţi, pentru că se vor schimba de la o secundă la alta. Ai instincte bune, băiete. Ai încredere în ele. Ele te vor ţine în viaţă. Dacă lucrurile nu par în regulă, probabil că nici nu sunt. Nu confunda asta cu frica.

— Poftim?

— O să-ţi fie frică acolo, Chavez. Mie îmi era întotdeauna. Obişnuieşte-te cu ideea asta şi poate să te ajute în loc să-ţi pună beţe în roate. Pentru Dumnezeu, nu-ţi fie ruşine de asta. Problema unei jumătăţi dintre oamenii din ţinutul indienilor este că se tem să le fie frică.

— Domnule, pentru ce Dumnezeu ne antrenăm?

— Nu ştiu încă. Nu e treaba mea.

Clark reuşi să-şi ascundă sentimentele despre treaba asta. Antrenamentul nu era chiar potrivit pentru ce credea el că ar fi trebuit să fie misiunea. Ritter ar fi putut face iar pe deşteptul. Nimic nu-l îngrijora mai mult pe Clark decât un superior deştept.

— Totuşi, o să lucraţi pentru noi.

Era o observaţie excesiv de dură, se gândi Clark. Bineînţeles că el ceruse să vină la faţa locului, dar îşi dăduse seama că Ritter îl manevrase în aşa fel încât să o ceară. Clark era cel mai priceput om din agenţie la treburi de genul ăsta. Nicăieri în serviciul guvernului nu mai erau mulţi oameni cu experienţă similară, iar cei mai mulţi dintre ei, ca şi Clark, deveneau prea bătrâni pentru o acţiune adevărată. Asta era tot? Clark nu ştia. Ceea ce ştia era că lui Ritter îi plăcea să ţină lucrurile în mână, în special atunci când se credea deştept. Oamenii inteligenţi se supraestimau, îşi zise Clark, iar Ritter nu era imun la asta.

— Poate, admise el cu reticenţă. Nu însemna că nu-i plăcea să fie asociat cu oamenii ăştia, dar Clark era îngrijorat de circumstanţele care ar fi putut să facă acest lucru necesar mai târziu. Încă mai poţi s-o scoţi la capăt, Johnny, băiete?

— Deci? întrebă directorul Jacobs.

Şi Bill Shaw era acolo.

— Deci, a făcut-o, mai mult ca sigur, răspunse Murray în timp ce se întindea după cafea. Dar n-ar fi deloc simplu să mergem în instanţă. E un tip deştept, iar echipajul l-a susţinut. Dacă-i citeşti dosarul, vei vedea de ce. E un ofiţer foarte bun. În ziua în care am fost acolo salvase echipajul unei bărci de pescuit în flăcări – e vorba de o sincronizare perfectă. S-a apropiat atât de tare, încât pe marginea bărcii erau arsuri. Desigur că am putea să-i luăm pe toţi separat şi să-i interogăm, dar va fi tare greu numai să ne dăm seama cine a fost implicat. Nu-mi place să spun asta, dar probabil că nu merită efortul, mai ales că senatorul ni se uită peste umăr, iar procurorul local probabil că nu se va lăsa nici el păcălit. Lui Bright nu prea i-a plăcut asta, dar l-am calmat. Apropo, e un băiat bun.

— Cum a rămas cu apărarea pentru cei doi implicaţi? întrebă Jacobs.

— Subţire. Dacă privim lucrurile în faţă, împotriva lor cazul este al dracului de solid. Cei de la balistică au spus că glonţul extras de cei de la brigada mobilă de pe punte se potriveşte la pistolul găsit pe vas, pistol care poartă pe el amprentele amândurora – ăsta a fost un adevărat noroc. Sângele găsit în apropierea locului de unde s-a extras glonţul este AB pozitiv, ceea ce se potriveşte cu soţia. O pată de pe covor, la treizeci de centimetri mai încolo, confirmă faptul că se afla la ciclu, ceea ce, coroborat cu câteva pete de spermă, sugerează ideea violului. Chiar acum, jos se lucrează la expertiza ADN asupra spermei recuperate de pe preş – vrea cineva de aici să pună pariu că o să se potrivească? Avem un set de amprente însângerate care sunt la fel cu ale subiecţilor în zece şi chiar mai multe puncte. Există o mulţime de

dovezi palpabile bune. E mai mult decât suficient să-i condamnăm deja, spuse Murray încrezător, iar băieţii de la laborator n-au lucrat încă decât jumătate din probe. Procurorul va cere pedeapsa capitală. Eu cred c-are s-o obţină. Singura problemă este dacă o să le permitem sau nu să ne dea informaţii în schimbul unei pedepse mai uşoare. Dar ăsta nu e chiar stilul meu.

Remarca smulse pentru Murray un zâmbet din partea directorului.

— Prefă-te că este, ordonă Jacobs.

— Cam într-o săptămână vom şti dacă avem nevoie de vreo informaţie pe care ne-o pot da ei. Instinctele îmi spun că nu vom avea nevoie. Ar trebui să fim în stare să ne dăm seama pentru cine lucra victima şi cine a fost cel care a ordonat lovitura – ce nu ştim încă este *de ce.* Dar este puţin probabil ca şi subiecţii să ştie de ce. Cred că avem de-a face cu doi *sicarios* care sperau să-şi transforme lovitura într-o intrare triumfală în partea de marketing a afacerii. Cred că sunt doi cai de bătaie. Dacă ăsta e adevărul, nu ştiu nimic în plus faţă de ceea ce putem afla şi noi. Cred că trebuie să le dăm o şansă, dar aş recomanda să nu fie contra unei micşorări a sentinţei. Avem patru crime – dintre cele mai rele. Avem o pedeapsă cu moartea şi, mai ales pentru agentul nostru, cred că scaunul electric li s-ar potrivi de minune.

— Te faci al naibii pe măsură ce îmbătrâneşti? întrebă Shaw.

Era încă una dintre acele glume de serviciu. Bill Shaw era unul dintre intelectualii de frunte ai Biroului. Îşi câştigase laurii distrugând bandele locale de terorişti şi reuşise asta reconstruind cu grijă sistemul de achiziţionare de informaţii şi de analiză al FBI. Jucător de şah prin excelenţă, într-o manieră liniştită şi organizată, acest bărbat înalt şi distins era un fost agent care susţinuse pedeapsa capitală în mod organizat, liniştit şi bine motivat. Era un punct asupra căruia opinia poliţiei era aproape universală. Tot ceea ce trebuia să faci ca să înţelegi pedeapsa capitală era să vezi scena unei crime cu tot spectacolul ei dezgustător.

— Procurorul e de acord, Dan, spuse directorul Jacobs. Drogaţii ăştia doi sunt ieşiţi din combinaţie şi intraţi la răcoare.

De parcă ar conta, îşi zise Murray. Ceea ce conta pentru el era că doi criminali aveau să-şi primească pedeapsa. Guvernul putea invoca legea care permitea pedeapsa cu moartea în cazul asasinatelor aflate în legătură cu drogurile pentru că pe iaht se găsise o cantitate suficient de mare de stupefiante. În cazul ăsta, legătura era probabil aproape inexistentă, dar acest lucru nu conta pentru cei trei bărbaţi aflaţi în încăpere. Asasinatul – brutal şi premeditat – era suficient. Trebuie spus însă că era o minciună sfruntată ceea ce aveau să declare atât ei, cât şi procurorul districtului sudic din Alabama în faţa camerelor de televiziune şi anume că aceasta era o luptă împotriva

comerţului cu droguri.

Cu treizeci de ani în urmă, Murray îşi terminase educaţia de tip clasic la colegiul din Boston. Încă mai putea recita în latină pasaje din *Eneida* lui Virgiliu sau începutul tiradei lui Cicero împotriva lui *Catilina.* Studiase greaca doar în traducere – pentru Murray una era o limbă străină şi alta un alfabet diferit – dar îşi amintea legenda Hidrei, monstrul cu şapte sau mai multe capete. De fiecare dată când îi retezai unul, creşteau două în loc. La fel era şi cu comerţul de droguri. Pur şi simplu erau prea mulţi bani implicaţi. Bani dincolo de limita lăcomiei. Bani care permiteau achiziţionarea a orice îşi dorea un om simplu – mulţi dintre traficanţi asta şi erau. O singură afacere putea îmbogăţi un om pe viaţă şi erau mulţi cei care doreau în mod conştient să-şi rişte vieţile pentru acea afacere. Însă hotărând să-şi joace vieţile la ruletă – ce valoare ar fi putut avea pentru ei vieţile altora? Răspunsul era evident. Aşa că ucideau la fel de firesc şi de brutal cum un copil ar strivi sub talpă un muşuroi de furnici. Ucideau în întregime familiile rivalilor lor pentru că nu voiau ca peste cinci, zece sau douăzeci de ani să apară vreun fiu mânios şi pornit pe răzbunare; dar şi pentru că, la fel cum statele lumii se jucau cu armele nucleare, aici intervenea principiul descurajării. Chiar şi cineva care-şi risca propria viaţă ar fi putut ezita înainte de a risca şi vieţile copiilor lui.

Aşa că, în cazul ăsta, aveau să reteze două capete ale Hidrei. Cei doi acuzaţi aveau să ajungă în faţa Tribunalului Federal Districtual. Procesul avea să dureze probabil o săptămână. Apărarea avea să se străduiască din răsputeri, dar, atâta vreme cât federalii urmau să scoată cu grijă dovezile, ei aveau să învingă. Apărarea urma să încerce să discrediteze Paza de Coastă, numai că nu era greu să vezi ceea ce procurorul ştia deja: că juriul se va uita la căpitanul Wegener ca la un erou, iar la cei doi acuzaţi ca la nişte gunoaie. Singura tactică pe care era probabil s-o folosească apărarea, avea să se dovedească aproape sigur contraproductivă. Apoi era necesar ca judecătorul să dea sentinţa potrivită, dar ăsta era Sudul şi aici chiar şi judecătorii federali ar fi trebuit să aibă idei simple şi clare despre justiţie. După ce acuzaţii urmau să fie găsiţi vinovaţi, procesul avea să continue cu stabilirea pedepsei şi, din nou, ăsta era Sudul, unde oamenii citeau Biblia. Juraţii aveau să asculte circumstanţele agravante: măcelărirea unei întregi familii, posibilitatea violului, uciderea copiilor şi drogurile. Apărarea ar fi contraatacat: era un milion de dolari la bord. Principala victimă fusese implicată în comerţul cu droguri. Există vreo dovadă? ar fi întrebat liniştit procurorul. Şi cum rămâne cu nevasta şi copiii? Juraţii aveau să asculte în linişte, cu sobrietate, aproape cu pioşenie şi aveau să-şi primească instrucţiunile de la acelaşi judecător care le spusese la început cum să-i găsească vinovaţi pe acuzaţi. Ei urmau să

delibereze o perioadă de timp rezonabilă, gândindu-se din nou bine la o decizie luată cu multe zile înainte şi aveau să se pronunţe: moartea. Acuzaţii, deveniţi acum criminali, aveau să fie trecuţi în arest federal. Urma în mod automat un apel, dar o schimbare de sentinţă era puţin probabilă atâta vreme cât judecătorul n-avea să facă vreo greşeală gravă de procedură, lucru improbabil, date fiind dovezile concrete. Aveau să urmeze ani întregi de apeluri. Oamenii urmau să conteste sentinţa pe baze filosofice – Murray nu era de acord cu asta, dar îi respecta pentru opiniile lor. Mai devreme sau mai târziu cazul avea să ajungă la Curtea Supremă, dar Supremii, cum îi numea poliţia, ştiau că în Constituţie era clar lăsat loc pentru pedeapsa capitală, în ciuda unor decizii contrare mai vechi şi că voinţa poporului, exprimată prin Congres, ceruse expres pedeapsa cu moartea în anumite cazuri legate de droguri, ceea ce opinia majorităţii avea să şi spună clar, fără ocolişuri. Aşa că, după vreo cinci ani şi după ce toate apelurile aveau să fi fost înaintate şi respinse, cei doi bărbaţi urmau să fie fixaţi într-un scaun de lemn şi un buton avea să fie apăsat.

Asta era suficient pentru Murray. Cu toată experienţa şi rafinamentul lui, rămânea în primul rând un poliţist. Ajunsese la maturitate după ce absolvise Academia FBI, pe când gândea că el şi colegii lui – cei mai mulţi ajunşi acum la pensie – aveau să schimbe cu adevărat lumea. Statisticile spuneau că o schimbaseră în multe feluri, dar statisticile erau prea reci, prea îndepărtate, prea inumane. Războiul împotriva crimei era, pentru Murray, un şir nesfârşit de mici bătălii. Victimele erau jefuite singure, răpite sau ucise, iar preoţii-războinici ai FBI trebuiau să-i salveze sau să-i răzbune individual. Şi aici viziunea lui era modelată de valorile educaţiei lui catolice, iar Biroul rămânea un bastion al Americii catolice de tip irlandez. Poate că nu schimbase lumea, dar salvase vieţi şi răzbunase morţi. Ca întotdeauna, aveau să apară noi criminali, dar toate bătăliile lui se terminaseră cu victorii, iar el avea nevoie să creadă că în final societatea lui va fi diferită, iar această diferenţă avea să fie pozitivă. La fel de tare cum credea în Dumnezeu, credea că fiecare criminal prins însemna o viaţă salvată undeva în viitor.

În cazul ăsta, pusese umărul la încă o victorie.

Dar pentru afacerile cu droguri n-avea să însemne absolut nimic. Noul său post îl obliga să privească lucrurile mai în ansamblu decât o făceau agenţii obişnuiţi, după închiderea birourilor, la un pahar. În locul celor doi scoşi din circulaţie, Murray ştia că Hidrei îi crescuseră deja alte două capete, poate chiar mai multe. El greşea pentru că nu urmărea mitul până la sfârşit, aşa cum făceau deja alţii. Hercule ucisese Hidra printr-o tactică diferită. În cameră se afla un om care îşi amintise acest lucru. Murray încă nu învăţase că, la nivelul luării deciziilor, perspectiva îţi schimba încet convingerile.

Şi lui Cortez îi plăcea priveliştea, în ciuda aerului cam rarefiat al acestui cuib înalt şi inaccesibil. Proaspătul lui şef cunoştea modurile de a-şi arăta ostentativ puterea. Biroul lui era cu spatele la uriaşa fereastră, iar celui care stătea de cealaltă parte a structurii masive îi era greu să-i citească expresia feţei. Vorbea cu vocea calmă şi liniştită a omului puternic. Făcea gesturi puţine şi folosea, în general, cuvinte blânde. Cortez ştia că, de fapt, era un om brutal şi, în ciuda educaţiei, un bărbat mai puţin sofisticat decât se credea el însuşi, iar tocmai ăsta, Felix o ştia, era motivul pentru care îl angajase. Aşa că fostul colonel antrenat la Centrul din Moscova îşi miji ochii pentru a examina priveliştea verde ar văii. Îl lăsa pe Escobedo să se joace de-a puterea aparentă. Se jucase aşa cu oameni mult mai periculoşi decât ăsta.

— S-auzim.

— Am recrutat doi oameni, răspunse Cortez. Unul dintre ei ne va da informaţii contra unor recompense băneşti. Celălalt va face la fel din alte motive. Am mai avut în vedere doi potenţiali colaboratori, dar i-am respins pentru că nu erau potriviţi.

— Cine sunt cei pe care-i vei folosi?

— Nu, clătină Cortez din cap. Ţi-am spus că identitatea agenţilor mei trebuie să rămână secretă. Ăsta este un principiu al operaţiunilor de spionaj. În organizaţia ta există informatori şi a vorbi deschis înseamnă a ne compromite şansele de a strânge informaţiile pe care le vrei*, jefe,* spuse el măgulitor.

Omul ăsta avea nevoie de aşa ceva.

— *Jefe,* m-ai angajat pentru priceperea şi experienţa mea. Trebuie să mă laşi să-mi fac treaba cum trebuie. Vei vedea calitatea surselor mele din informaţiile pe care ţi le dau. Îţi înţeleg simţămintele. E normal. Însuşi Castro mi-a pus aceeaşi întrebare şi i-am dat acelaşi răspuns. Trebuie să fie aşa.

Remarca îi aduse lui Cortez un mormăit de dispreţ. Lui Escobedo îi plăcea să fie comparat cu un şef de stat, în special cu unul care îi sfida pe yankei cu succes de o generaţie. Pe faţa lui atrăgătoare îşi făcuse apariţia un zâmbet satisfăcut, Felix o ştia fără să se mai obosească să verifice. Răspunsul lui fusese o minciună din două motive: Castro nu întrebase niciodată aşa ceva şi nici Felix, nici altcineva de pe insulă nu ar fi îndrăznit vreodată să nu-i dea informaţiile cerute.

— Şi ce-ai aflat?

— Se pregăteşte ceva, spuse el cu o voce atotştiutoare, care era aproape batjocoritoare.

Trebuia, totuşi, să-şi justifice salariul.

— Guvernul american lucrează la un nou program proiectat să intensifice eforturile lor de interdicţie. Sursele mele nu au încă nimic

concret, deşi ceea ce au aflat vine din mai multe locuri şi este probabil adevărat. Cealaltă sursă va fi în stare să-mi confirme informaţiile pe care le primesc de la prima.

Felix ştia că era o lecţie care n-avea să se prindă de Escobedo. Recrutarea a două surse complementare într-o singură misiune i-ar fi adus o elogioasă scrisoare de recomandare din partea oricărui serviciu de spionaj.

— Cât ne vor costa informaţiile?

Bani. Întotdeauna ajunge la bani, îşi spuse Cortez cu un suspin înăbuşit. Nu era de mirare că avea nevoie de un profesionist pentru a-i asigura securitatea operaţiunilor. Doar un prost credea că putea cumpăra orice. Pe de altă parte, existau situaţii în care banii erau de ajutor şi, deşi nu ştia, Escobedo plătea mai mult legăturilor şi trădătorilor lui americani decât întreaga reţea comunistă de spionaj.

— E mai bine să plăteşti mult unei singure persoane aflate la nivel înalt decât să-ţi împrăştii aceeaşi sumă la un număr mare de funcţionari minori. Un sfert de milion de dolari va fi suficient pentru informaţiile pe care le vrem.

Bineînţeles, Cortez avea să-şi păstreze o bună parte din sumă. Avea şi el cheltuielile lui.

— Asta-i tot? întrebă Escobedo. Plătesc mai mult ca să…

— Asta pentru că oamenii tăi n-au folosit niciodată tactica potrivită, *jefe.* Pentru că tu plăteşti oamenii în funcţie de locurile lor şi nu în funcţie de ceea ce ştiu. Niciodată n-ai folosit un program sistematic pentru a-ţi înfrunta duşmanii. Având informaţiile potrivite, îţi poţi utiliza fondurile mult mai eficient. Poţi acţiona strategic în loc să acţionezi tactic, încheie Cortez, apăsând butonul corect.

— Da. Trebuie să afle că suntem o forţă care contează!

Felix se gândi, nu pentru prima dată, că obiectivul lui principal era să ia banii şi să fugă… poate o casă în Spania… sau, poate, pentru a-i lua locul acestui bufon egocentrist. Ăsta era un gând… Dar nu acum. Escobedo era un egocentrist, dar unul viclean, capabil de acţiune rapidă. O diferenţă între omul ăsta şi cei care conduceau fosta lui agenţie era că Escobedo nu se temea să ia o decizie şi o lua rapid. Aici nu era birocraţie, nu erau mai multe birouri pe la care să treacă mesajele. Pentru asta îl respecta pe *el jefe.* Cel puţin ştia cum să ia o decizie. Probabil KGB-ul fusese aşa odată, poate chiar şi agenţiile americane de informaţii. Dar nu mai erau.

— Încă o săptămână, îi spuse Ritter consilierului pentru securitate naţională.

— Îmi place să aud că lucrurile se mişcă, remarcă amiralul. Şi pe urmă?

— De ce nu-mi spui tu? Doar ca să clarificăm lucrurile, sugeră

directorul. Oricum, a fost ideea ta de la început.

— Păi, am vândut ideea directorului Jacobs, răspunse Cutter, zâmbindu-şi propriei isteţimi. Când suntem gata de start – adică într-adevăr pregătiţi să apăsăm pe buton – Jacobs va zbura până acolo ca să-l întâlnească pe procurorul general. Columbienii, spune ambasadorul, vor accepta aproape orice. Sunt chiar mai disperaţi decât noi şi...

— Doar n-ai...

— Nu, Bob, ambasadorul nu ştie. Nu sunt atât de idiot pe cât mă crezi, îi spuse el din ochi directorului CIA. Dacă Jacobs le poate vinde ideea, pornim imediat acţiunea. Vreau să fac doar o schimbare.

— Care anume?

— Partea aeriană a chestiunii. Raportul tău spune că antrenamentele de urmărire aeriană au ajuns deja la partea de identificare a ţintei.

— Câteva, aprobă Ritter. Două sau trei pe săptămână...

— Avem deja resursele necesare pentru a coordona acţiunea. De ce să nu activăm partea asta a operaţiunii? Vreau să spun că ne-ar ajuta cu adevărat dacă am putea identifica zonele unde vrem să trimitem echipele, să organizăm spionajul operaţional, chestii de genul ăsta.

— Aş prefera să aşteptăm, spuse Ritter cu precauţie.

— De ce? Dacă putem identifica zonele cele mai folosite, băieţii vor avea mai puţin de bâjbâit în teritoriu. Ăsta e cel mai mare risc al operaţiunii, nu-i aşa? În felul ăsta putem aduna informaţii care îmbunătăţesc întreg conceptul operaţional.

Problema cu Cutter, îşi zise Ritter, era că nenorocitul ştia suficient de mult despre operaţiuni pentru a deveni periculos. Mai rău, avea puterea de a-şi impune voinţa – şi istoria recentă a Directoratului pentru Operaţiuni în memorie. Ce spunea cu câteva luni în urmă? *Cele mai bune operaţiuni din ultimii câţiva ani au fost de fapt organizate de departamentul lui Greer*... Asta însemna Jack Ryan, steaua strălucitoare a lui James – posibil noul director, după felul cum se prezentau lucrurile. Asta era foarte rău. Ritter îl îndrăgea cu adevărat pe omologul lui din fruntea Directoratului de Spionaj, ceea ce nu se putea spune şi despre favoritul şi protejatul lui Greer. Era cu atât mai adevărat că două dintre cele mai bune lovituri ale agenţiei din ultimii ani începuseră în alt departament şi era timpul ca Operaţiunile să-şi restaureze supremaţia. Ritter se întrebă dacă acest lucru era folosit de către Cutter în mod conştient pentru a-l împinge la acţiune. Probabil că nu, decise el. Cutter nu ştia încă suficient despre lupta din interior. Asta nu însemna că n-avea să înveţe, desigur.

— Atacul prematur este o greşeală clasică în operaţiunile pe teren, pară slab directorul.

— Dar nu atacăm. În esenţă avem două operaţiuni, nu-i aşa?

întrebă Cutter. Partea aeriană poate opera independent de cea terestră. Recunosc că va fi mai puţin eficient, dar încă funcţionează. Nu ne dă asta o şansă să revedem partea mai puţin periculoasă a planului înainte de a trece la executarea celei periculoase? Nu ne aduce asta ceva pe care să-l arătăm columbienilor pentru a-i convinge cu adevărat că vorbim serios?

Prea devreme, spuse vocea lăuntrică a lui Ritter, dar pe faţa lui se citea nehotărârea.

— Uite ce e, vrei să mă duc la preşedinte? întrebă Cutter.

— Unde e azi – în California?

— Într-o călătorie politică. Aş prefera să nu-l deranjez cu tipul ăsta de lucruri, dar...

Era o situaţie curioasă, îşi zise directorul. Îl subestimase pe Cutter, în timp ce consilierul pentru securitatea naţională părea destul de priceput în a se supraestima.

— În regulă, aţi câştigat. Operaţiunea EAGLE EYE începe poimâine. Atât va dura să-i adunăm şi să-i pregătim pe toţi.

— Şi SHOWBOAT?

— Pregătirea echipelor mai durează o săptămână. Încă patru zile să le ducem în Panama şi să facem joncţiunea cu forţele aeriene, să verificăm comunicaţiile şi tot restul.

Cutter se întinse după cana de cafea şi se încruntă. Era vremea să îndrepte nişte lucruri, îşi zise el.

— La naiba, e bine să lucrezi cu un profesionist adevărat. Priveşte partea bună a lucrurilor, Bob. O să avem două săptămâni întregi ca să tragem de limbă pe oricine am pune mâna în raidul aerian, iar trupele terestre vor ştii mult mai bine unde e nevoie de ele.

Ai câştigat deja, nenorocitule. Chiar trebuie să şi răsuceşti cuţitul în rană? ar fi vrut să-l întrebe Ritter. Se gândea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi mers pe mâna lui Cutter. Ce-ar fi zis preşedintele? Poziţia lui Ritter era vulnerabilă. Trâmbiţase în lung şi în lat prin comunitatea spionajului că CIA nu mai întreprinsese nici o operaţiune serioasă în teren de... cincisprezece ani? Dar depinde ce se înţelegea prin „serioasă”, nu-i aşa? Acum i se dăduse şansa, iar ceea ce fusese un subiect frumos de conversaţie la cafea, în timpul conferinţelor guvernamentale la nivel înalt, devenise o realitate ce putea avea urmări defavorabile. Operaţiunile în teren ca aceasta erau periculoase. Periculoase pentru participanţi. Periculoase pentru cei care dădeau ordinele. Periculoase pentru guvernanţii care le susţineau. Îi spusese lui Cutter acest lucra de suficient de multe ori, dar, ca mulţi alţii, consilierul pentru securitatea naţională era hipnotizat de farmecul operaţiunilor de teren. Acesta era cunoscut în cercurile lor drept sindromul misiunii imposibile. Chiar şi un profesionist putea confunda un film de televiziune cu realitatea, iar

oamenii din guvern aveau tendinţa să audă doar ceea ce doreau să audă şi să ignore părţile neplăcute. Numai că era cam târziu pentru Ritter să mai dea vreun avertisment. De altfel, de ani întregi el susţinuse că o astfel de misiune era posibilă, ba uneori chiar o mişcare potrivită în politica internaţională. Şi spusese suficient de des că departamentul lui încă era în stare să o organizeze. Scăpase neobservat faptul că trebuia să recruteze agenţi din armată şi forţele aeriene. Pe timpuri, agenţia îşi folosea propria ei armată şi propriile ei forţe aeriene… iar dacă misiunea asta reuşea, poate că acele timpuri se vor întoarce. Erau forţe de care agenţia şi ţara aveau nevoie, îşi zise Ritter. Poate că asta era şansa ca totul să devină realitate. Şi dacă preţul era să-i facă faţă unui vânzător de putere amator precum Cutter, atunci trebuia să-l plătească.

— În regulă, am să pun lucrurile în mişcare.

— Îl voi informa pe şef. Cât de repede estimezi că vom avea rezultate…?

— Imposibil de spus.

— Dar înainte de noiembrie, sugeră uşor Cutter.

— Mda, probabil că înainte.

Prima Divizie pentru Operaţiuni Speciale se afla la Hurlburt Field, la capătul de vest al complexului Bazei Aeriene Eglin din Florida. Era o unitate unică, dar orice unitate militară care avea cuvântul „special” în nume era unică prin însăşi natura ei. Adjectivul era folosit cu diverse sensuri. „Arme speciale” însemna de cele mai multe ori arme nucleare şi se folosea pentru a evita ofensarea celor pentru care „nuclear” era legat de norii în formă de ciupercă; era ca şi cum schimbarea termenului ar fi putut cauza o schimbare de substanţă, totuşi, era o altă caracteristică a guvernelor din întreaga lume. Pe de altă parte, „operaţiuni speciale” însemna altceva. În general denota misiuni de acoperire, oameni trimişi acolo unde n-ar fi trebuit să se afle, ajutaţi în timp ce erau acolo şi retraşi după ce şi-ar fi încheiat misiunea pe care n-ar fi trebuit s-o îndeplinească de la început. Asta era, printre alte lucruri, destinaţia diviziei 1.

Colonelul Paul Johns – „PJ” – nu ştia toate ocupaţiile diviziei. D1 era mai degrabă o grupare ciudată, unde autoritatea nu coincidea întotdeauna cu gradul, unde soldaţii asigurau avioanele şi echipajele fără să ştie mereu de ce făceau asta, unde avioanele veneau şi plecau după orare neregulate şi unde oamenii nu erau încurajaţi să asculte zvonuri sau să pună întrebări. Divizia era împărţită în companii care lucrau împreună *ad-hoc,* după cum cereau împrejurările. Compania lui PJ includea şase elicoptere MH-53J „Pave Low III”. Johns era de mult timp acolo şi reuşise cumva să-şi petreacă aproape toată cariera din Forţele Aeriene în aer. Era un drum care îi garanta atât o carieră

interesantă şi plină de împliniri, cât şi exact zero şanse de a purta vreodată stelele de general. Dar nu dădea doi bani pe chestia asta. Intrase în Forţele Aeriene pentru a zbura; era un lucru pe care generalii nu aveau prea des şansa să-l facă. Îşi respectase partea de îndatoriri, iar serviciul şi-o respectase pe a lui, ceea ce nu era exact tipul normal de aranjament pe care şi l-ar putea închipui cineva. Mai demult, Johns evitase avioanele cu aripi fixe, acele rapide bombardiere şi avioane de vânătoare. Johns, toată viaţa un om de echipă, debutase pe giganţii Jolly Green, elicopterele de salvare HH-3 din Vietnam, apoi trecuse pe Super Jolly HH-53, în Serviciul de Salvare Aeriană. Zburase, pe vremea când era un căpitan tânăr şi imprudent, în raidul de la Song Tay, fiind copilot al avionului care se prăbuşise în mod voit peste lagărul aflat la peste treizeci de kilometri vest de Hanoi, în încercarea de a salva oameni care, aşa cum se dovedise, fuseseră mutaţi doar cu puţină vreme în urmă. Acela fusese unul dintre puţinele lui eşecuri din viaţă. Colonelul Johns nu era obişnuit cu asemeni lucruri. Dacă erai luat prizonier, PJ venea să te aducă înapoi. Era al treilea specialist în salvare, ca grad, din Forţele Aeriene. Actualul şef de stat-major şi alţi doi generali fuseseră scutiţi de un sejur la Hiltonul din Hanoi datorită lui şi echipajelor lui. PJ era un om care foarte rar trebuia să-şi cumpere ceva de băut. Tot el era un om pe care generalii îl salutau primii. Asta făcea parte din tradiţia medaliei de onoare.

Ca mulţi eroi, nu era deloc ieşit din comun. La doar un metru şaptezeci şi şaizeci şi cinci de kilograme, arăta ca orice alt bărbat între două vârste în timp ce-şi lua gustarea la popotă. Ochelarii pentru citit pe care de acum trebuia să-i poarte îl făceau să arate mai degrabă ca un bancher de provincie şi rareori îşi ridica glasul. Când avea timp tundea singur iarba, iar când nu avea o făcea soţia lui. Maşina lui era un Plymouth Horizon care consuma puţin. Fiul lui studia ingineria în Georgia, iar fiica îşi câştigase o bursă la Princeton, lăsându-i pe el şi pe soţia lui într-o casă prea mare şi prea liniştită, ca să se gândească la pensia care-i aştepta peste câţiva ani.

Dar nu acum. Stătea în scaunul din stânga al elicopterului Pave Low, supraveghind un căpitan tânăr şi priceput care, aşa cum se gândea toată lumea, era gata să preia un post de comandă. Elicopterul de multe milioane de dolari trecea razant peste vârfurile copacilor, cu trei sute de kilometri pe oră. Deasupra Peninsulei Florida era o noapte noroasă şi întunecoasă, iar partea complexului Eglin nu era prea luminată, dar nu conta. Şi el şi căpitanul purtau căşti speciale prevăzute cu ochelari de noapte, nu foarte diferite de ceea ce purta Darth Vader în *Războiul Stelelor.* Dar aceştia funcţionau, transformând întunericul vag din faţă într-o imagine gri cu verde pe un ecran. PJ îşi rotea întruna capul şi se asigură că şi căpitanul făcea acelaşi lucru.

Una dintre problemele echipamentelor pentru vederea de noapte era că estimarea distanţelor – o chestiune de viaţă şi de moarte pentru un zburător la joasă altitudine – era îngreunată datorită imaginilor artificiale generate de măşti. Johns se gândi că aproape o treime din pierderile operaţionale ale companiei puteau fi puse pe seama acestei probleme, căreia tehnicienii specialişti nu-i găsiseră încă o rezolvare decentă. Pierderile operaţionale şi la antrenamente ale companiilor de elicoptere Pave Low erau relativ mari. Ăsta era un preţ al misiunii pentru care se antrenau, iar altă rezolvare în afară de şi mai mult antrenament nu exista.

Deasupra capetelor lor elicea cu şase pale se învârtea, propulsată de cele două motoare turboreactoare. Pave Low era cât de mare putea fi un elicopter, cu un echipaj de şase oameni şi având loc pentru încă patruzeci de pasageri echipaţi de luptă. În diverse locuri, echipamente radar, infraroşii şi alte instrumente îi străpungeau botul – efectul general era al unei insecte de pe altă planetă. La uşi, de fiecare parte a corpului, ca şi la uşa din spate, se aflau suporturi pentru mitralierele mobile, pentru că misiunea lor primordială, transportul sub acoperire şi ajutorarea forţelor pentru operaţiuni speciale, era o treabă periculoasă – ca şi rolul secundar pentru care se antrenau în seara asta, căutarea şi salvarea din luptă. PJ zburase în Asia de Sud-Est pe bombardierele de asalt A-1 Skyraider, ultimul avion de atac cu elice al Forţelor Aeriene, numit SPAD sau Sandy. Cine anume urma să le asigure acoperirea astăzi rămânea încă o problemă deschisă. Pentru a se proteja, aparatul căra, în afară de mitraliere, foiţe metalice pentru păcălirea radarului, încărcături de combustibili şi echipamente de bruiaj în infraroşu… plus echipajul lui de nebuni.

Johns îşi zâmbi în spatele căştii: nu mai era mult, dar era un zbor adevărat. Avuseseră posibilitatea să zboare cu ajutorul unui sistem radar-pilot automat controlat de computer, care compensa automat altitudinea, dar în seara asta simulaseră o defecţiune a aparatului. Cu sau fără pilot automat, pilotul avea sarcina să conducă aparatul, iar Willis îşi dădea toată silinţa să menţină elicopterul la rasul copacilor. Din când în când, Johns îşi înăbuşea câte o tresărire ori de câte ori vreo ramură rebelă părea gata-gata să se lovească de burta elicopterului, însă căpitanul Willis era un tânăr competent şi ţinea aparatul jos, dar nu *prea* jos. În afară de asta, aşa cum PJ ştia dintr-o lungă experienţă, ramurile de sus ale copacilor erau subţiri şi fragile şi nu făceau altceva decât să păteze vopseaua. De mai multe ori se întorsese cu elicoptere pe ale căror burţi erau pete verzi precum cele de pe blugii unui puşti.

— Distanţa? întrebă Willis.

Colonelul Johns privi ecranul de navigaţie. Avea de ales între sistemele Doppler, inerţial sau prin satelit, plus demodata planşetă pe

care o folosea încă şi insista ca şi oamenii lui să înveţe să o folosească.

— Două mile; zero-patru-opt.

— Recepţionat, spuse Willis şi reduse acceleraţia.

Un pilot autentic se oferise „voluntar” în misiunea asta, pentru a fi transportat cu un camion în pustietate, acolo unde un alt elicopter lansase o paraşută peste un copac pentru a simula un pilot doborât, care la rândul său activase un emiţător-radio de salvare autentic. Una dintre noile găselniţe era că paraşuta fusese impregnată cu o substanţă care strălucea în lumina ultravioletă. Johns îndeplini misiunea copilotului, activând un laser de putere redusă, în ultraviolet, care îşi trimitea fasciculul înainte pentru a căuta paraşuta. Oricui îi venise ideea asta merita o medalie, îşi zise PJ. Identificarea vizuală a victimei era cea mai rea, cea mai înfricoşătoare şi aparent cea mai lungă parte a oricărei misiuni de salvare. Asta se întâmpla atunci când echipele de la sol, aflate şi ele la vânătoare, auzeau zgomotul elicei şi se gândeau că ar putea, la urma urmei, să cureţe două aparate în aceeaşi zi… El îşi primise medalia de onoare după o astfel de misiune în vestul Laosului, atunci când un pluton NVA fusese atras de echipajul unui F-105 Wild Weasel. Piloţii doborâţi nu îndrăzniseră să-şi dezvăluie poziţia, în ciuda agresivităţii combative a echipei de pe Sandy. Cu răceală, Johns decisese să nu se întoarcă cu mâna goală, iar aparatul lui încasase două sute de rafale într-un schimb furios de focuri înainte de a-i recupera pe ambii piloţi. Johns se întreba adeseori dacă ar mai avea vreodată curajul – sau nebunia – de a repeta povestea.

— Paraşută la ora două.

— X-Ray, doi-şase, aici Papa Lima; ţi-am văzut paraşuta. Poţi să-ţi marchezi poziţia?

— Afirmativ, lansez fum, lansez fum verde.

Cel salvat respecta procedura obişnuită, comunicându-i echipajului elicopterului ce fel de grenadă fumigenă folosea, deşi în întuneric nu se putea distinge. Pe de altă parte, căldura emanată de dispozitivul pirotehnic strălucea cu putere pe ecranul detectorului cu infraroşii, iar omul devenea vizibil.

— L-ai văzut?

— Da, răspunse Willis şi i se adresă şefului de echipaj. Pregătiţi-vă, am descoperit victima.

— Suntem gata, domnule.

În spate, inginerul de zbor, sergentul Buck Zimmer, care lucra de multă vreme împreună cu colonelul, îşi activă panoul de control al troliului. La capătul cablului de oţel se afla un dispozitiv greu de oţel numit infiltrator. Suficient de greu pentru a pătrunde prin frunzişul oricărei păduri, infiltratorul se deschidea precum petalele unei flori

pentru a face loc victimei, care urma apoi să fie trasă în sus printre crengi şi frunziş, o experienţă ce nu ucisese încă, în mod surprinzător, pe nimeni. În cazul în care victima era rănită, sergentul Zimmer sau un doctor coborau cu infiltratorul, legau victima de dispozitiv şi urcau la loc împreună cu ea. Treaba asta includea uneori şi căutarea victimei, de multe ori sub focul inamicului. Ăsta era motivul pentru care oamenii de pe elicopterele de salvare îşi tratau colegii cu un respect considerabil. Nimic nu-l îngrozeşte mai tare pe un pilot decât ideea de a se afla pe pământ şi de a fi ţintă pentru nişte mitraliere.

Nu şi de data asta însă. Salvarea se făcu dintr-un mic luminiş, pentru că era vreme de pace şi se aplicau regulile de siguranţă, indiferent dacă era vorba sau nu de un antrenament. Zimmer apăsă pe butoanele troliului. Victima deschise petalele infiltratorului, se urcă în el şi se legă bine, ştiind ce avea să urmeze. Inginerul de zbor începu să înfăşoare cablul, se asigură că victima era bine legată şi anunţă echipajul.

Pe puntea de zbor din faţă, căpitanul Willis împinse imediat manşa la puterea maximă, ridicând elicopterul. În cincisprezece secunde, pilotul „salvat” se afla la trei sute de metri înălţime, atârnat de un cablu de şapte centimetri şi întrebându-se de ce dracu’ fusese atât de idiot încât să se ofere voluntar pentru misiunea asta. Cinci secunde mai târziu, mâna puternică a sergentului Zimmer îl înşfăcă şi îl trase în elicopter.

— Recuperare completă, raportă Zimmer.

Căpitanul Willis îşi împinse manşa rotativă către înainte, îndreptând elicopterul spre pământ. Ştia că la ieşire urcase prea mult şi încerca, în compensaţie, să-i arate colonelului Johns că putea să se întoarcă foarte repede la siguranţă trecând peste vârfurile copacilor. Reuşi asta, dar simţea ochii comandantului arzându-l dintr-o parte. Făcuse o greşeală. Johns nu tolera greşelile. Oamenii mureau din cauza greşelilor, colonelul le repetă ăsta în fiecare blestemată de zi şi obosise să tot vadă oameni murind.

— Puteţi prelua câteva minute? întrebă Willis.

— Preia copilotul, aprobă Johns, apucând manşa şi coborând aparatul Sikorsky cu încă vreo douăzeci de centimetri. Nu e necesar să urci atât demult în timp ce-l tragi pe individ, mai ales că prin zonă se pot afla rachete SAM.

— Noaptea m-aş aştepta mai mult la puşti decât la rachete.

Willis avea, într-un fel, dreptate. Era o încercare sortită eşecului. Şi ştia răspunsul care avea să vină.

— Suntem protejaţi împotriva puştilor de calibru mic. Cele mari sunt la fel de periculoase ca şi SAM-urile. Ţine-te mai aproape de sol data viitoare, domnule căpitan.

— Da, domnule.

— În afară de asta, n-a fost rău. Ţi-a amorţit puţin mâna?

— Da, domnule.

— Poate fi de la mănuşi. Dacă degetele nu se potrivesc exact, ajungi să tragi prea tare, iar asta se transmite în încheietură şi în antebraţ după o vreme. Te trezeşti cu o mână amorţită, faci mişcări bruşte de manşă şi pilotezi prost. Fă-ţi rost de nişte mănuşi bune. Nevastă-mea le croieşte special pe ale mele. Nu întotdeauna ai un copilot la dispoziţie care să preia comanda, iar chestia asta e suficient de gravă şi n-ai nevoie de mai multe complicaţii decât e absolut necesar.

— Da, domnule.

— Apropo, ai trecut.

Căpitanul Willis ştia că n-ar fi fost indicat să-i mulţumească colonelului. După ce-şi flexă mâna câteva minute făcu cel mai bun lucru pe care-l putea face.

— Preiau comanda.

PJ îşi luă mâna de pe manşă.

— Preia pilotul, aprobă el. Apropo…

— Domnule?

— Am o misiune specială peste vreo săptămână. Eşti interesat?

— Ce e de făcut?

— N-ar trebui să întrebi asta, îi spuse colonelul. Puţină MTAU. Nu prea departe. O să zburăm cu pasărea asta. Poţi s-o numeşti operaţiune specială.

— Bine, spuse Willis. Puteţi conta pe mine. Cine are aprobare să…

— Oficial, nimeni. Vor merge Zimmer, Childs, Bean şi o echipă de sprijin. Ceea ce ştie toată lumea este că suntem voluntari pentru nişte misiuni de antrenament pe coasta californiană. Asta e tot ce trebuie să ştii deocamdată.

Una dintre sprâncenele lui Willis se ridică în spatele căştii. Zimmer lucrase împreună cu PJ din vremurile Thailandei şi era unul din puţinii rămaşi care aveau o experienţă adevărată de luptă. Sergentul Bean era cel mai bun ţintaş din batalion. Childs îl seconda de aproape. Orice ar fi însemnat această MTAU – misiune temporară în afara unităţii – nu era un exerciţiu. Mai însemna şi că Willis avea să rămână copilot mai mult timp, dar asta nu conta, întotdeauna era o cinste să zbori cu campionul forţelor de căutare şi salvare în luptă. De acolo îşi luase colonelul pseudonimul. Combat Search And Rescue, C-SAR, pe limba lui PJ, însemna „CAESAR”.

Chavez schimbă o privire cu Julio Vega: *Jesus Cristo!*

— Întrebări? spuse instructorul.

— Da, domnule, zise un operator radio. Ce se întâmplă după ce îl identificăm?

— Avionul va fi interceptat.

— De-adevăratelea, domnule?

— Asta depinde de echipajul interceptorului. Dacă nu fac ceea ce li se spune, ajung hrană pentru peşti. Asta e tot ce pot să vă spun. Domnilor, tot ceea ce aţi auzit este absolut secret. Nimeni – repet, *nimeni!* – nu a auzit vreodată ceea ce am spus. Dacă află despre asta cine nu trebuie, vor muri oameni. Obiectul acestei misiuni este să taie una dintre căile prin care drogurile ajung în Statele Unite. Poate să devină un pic cam dură.

— Era şi timpul să ne-o spuneţi, rosti o voce liniştită.

— Ei bine, acum o ştiţi. Repet, domnilor, această misiune va fi periculoasă. Vă vom da fiecăruia dintre voi timp de gândire. Dacă vreţi să renunţaţi, o să înţelegem. Avem de-a face cu nişte oameni destul de răi. Desigur, zâmbi instructorul şi continuă după câteva momente şi aici avem nişte oameni destul de răi.

— Al dracului de răi, sări o altă voce.

— Oricum, aveţi toată noaptea să vă hotărâţi. Plecarea e mâine la optsprezece. Dincolo de acest punct nu mai există cale de întoarcere. Aţi priceput cu toţii? Bine. Asta-i tot deocamdată.

— Drepţi! lătră căpitanul Ramirez.

Toţi săriră în picioare, în timp ce instructorul părăsea camera. Fu rândul căpitanului:

— În regulă, l-aţi auzit cu toţii. Gândiţi-vă bine la asta, oameni buni. Vreau să participaţi – la dracu', am nevoie de voi toţi – dar nu vă vreau dacă nu vă place ideea. Aveţi vreo întrebare pentru mine?

Nu erau întrebări.

— Bun. Unii dintre voi cunosc oameni care s-au distrus din cauza drogurilor. Poate din familie, poate prieteni, nu ştiu. Acum avem o şansă să ne răzbunăm. Nenorociţii ăia îşi bat joc de ţara noastră şi a venit timpul să le dăm o mică lecţie. Gândiţi-vă. Dacă cineva are vreo problemă, anunţaţi-mă imediat. Dacă cineva vrea să iasă din combinaţie, e în regulă.

Faţa şi tonul lui spuneau cu totul altceva. Comandantul avea să nu-l mai considere bărbat pe oricine ar fi părăsit echipa, iar decepţia ar fi fost dublă, din moment de Ramirez îi condusese şi participase la fiecare antrenament, asudând cot la cot cu ei. Căpitanul se întoarse şi ieşi.

— La dracu', zise în sfârşit Chavez. Îmi dădusem seama că era o misiune ciudată, dar… la dracu'.

— Am avut un prieten care-a mierlit-o dintr-o supradoză, spuse Vega. Era un tip de viaţă, nu era dependent, dar cred că a luat o chestie nasoală. M-a speriat de moarte. N-am mai pus gura pe aşa ceva de atunci. Mi-a părut al dracului de rău când s-a întâmplat. Tomas îmi era prieten, omule. Nenorocitul i-a vândut o porcărie şi nu

mi-ar părea deloc rău să-i fac cunoştinţă cu drujba mea.

Chavez aprobă din cap, reflectând pe cât de mult îi permitea vârsta şi educaţia. Îşi aminti de găştile suficient de dezmăţate din copilăria lui, dar acum acele activităţi i se păreau aproape o joacă. Acum nu se mai duceau lupte simbolice pentru poziţia de conducător în cartier. Acum se luptau pentru pieţe de desfacere. Erau implicaţi bani serioşi, mai mult decât suficienţi pentru a ucide. Asta era ceea ce transformase vechiul lui cartier dintr-o zonă a sărăciei într-una de lupte făţişe. Unora dintre oamenii pe care îi cunoştea le era frică să meargă pe propriile lor străzi din cauza altor oameni cu pistoale şi droguri. Rafale rătăcite intrau pe ferestre şi omorau oameni în faţa televizorului, iar poliţiştilor le era de multe ori teamă să se aventureze prin cartier dacă nu erau suficient de mulţi şi echipaţi ca o armată de ocupaţie... iar toate astea din cauza drogurilor. Şi oamenii care erau în spatele întregii afaceri trăiau liniştiţi şi în belşug, la două mii de kilometri distanţă...

Chavez încă nu începuse să realizeze cu câtă îndemânare fuseseră manipulaţi el şi colegii lui – chiar şi căpitanul Ramirez. Cu toţii erau soldaţi care se antrenau încontinuu pentru a-şi proteja ţara împotriva duşmanilor, erau produşi de un sistem care le direcţionase tinereţea şi entuziasmul; de un sistem care recompensa străduinţa cu mândrie şi realizări; care, mai presus de toate, dădea un scop energiei lor nelimitate şi care, în schimb, nu cerea decât loialitate. Cum cei mai mulţi dintre soldaţi proveneau din pătura mai săracă a societăţii, cu toţii învăţaseră că nu conta statutul de minoritate – armata recompensa performanţa fără a ţine cont de culoarea sau accentul soldatului. Toţi aceşti oameni ştiau bine problemele sociale cauzate de droguri şi făceau parte dintr-o subcultură în care drogurile nu erau tolerate – eforturile armatei de a-i expulza din rândurile ei pe consumatorii de droguri fuseseră dureroase, dar încununate de succes. Cei care rămăseseră în rândurile armatei erau oameni pentru care consumul de droguri nu putea intra în discuţie. Erau oamenii din cartier care reuşiseră în viaţă. Erau exemplele de succes. Erau curajoşi, aventuroşi şi disciplinaţi, pentru care obstacolele erau făcute pentru a fi doborâte şi cărora instinctul le dicta să-i ajute pe ceilalţi să facă la fel.

Iar asta era misiunea care îi aştepta. Era o şansă de a-şi apăra nu numai ţara, ci şi Cartierele din care proveneau. Deja remarcaţi ca foarte buni în rândurile unităţilor militare de elită, antrenaţi pentru a-i face şi mai mândri, nu puteau să renunţe la a mai participa la misiune la fel cum nu puteau renunţa la a se numi bărbaţi. Aici nu exista vreun om care să nu-şi fi dorit măcar o dată în viaţă să distrugă un vânzător de droguri. Iar armata le dădea voie chiar să facă ceva mai mult. Sigur că aveau să o facă.

— Să-i facă zob pe nenorociţi în plin aer! zise operatorul radar al plutonului. Să-i trimită o rachetă Sidewinder fix în fund! Ai dreptul să fii mort, ticălosule!

— Mda, fu de acord Vega. Nu mi-ar părea rău să asist la aşa ceva. La dracu', nu mi-ar părea rău nici dacă ar trebui să ne băgăm nasurile prin locurile alea bine păzite în care trăiesc nenorociţii ăştia. Crezi că am reuşi, Ding?

Chavez râmji.

— Râzi de mine, Julio? Ce crezi că au ăia acolo, soldaţi? Pe dracu'. Nişte golani cu mitraliere – probabil nici nu şi le curăţă cum trebuie. Împotriva noastră? Pe dracu'. Poate împotriva ălora de acolo din zonă, dar împotriva noastră? Nici o şansă, omule. Sunt ca şi morţi cu toţii. Doar mă apropii, le fac felul santinelelor frumos şi încet cu H&K-ul ăsta şi pe urmă vă las pe voi să rezolvaţi partea mai simplă.

— Alte porcării gen Ninja, spuse încet un puşcaş.

Ding îşi scoase din buzunarul cămăşii una dintre acele stele de oţel şi o aruncă înfigând-o în tocul uşii, şapte metri mai încolo.

— Zâmbeşte când spui aşa ceva, băiete, râse Chavez.

— Hei, Ding, ai putea să mă înveţi şi pe mine să fac aşa ceva? întrebă puşcaşul.

Discuţiile care urmară nu mai erau despre pericolele misiunii, ci doar despre oportunităţile ei.

I se spunea Bronco. Numele lui adevărat era Jeff Winters şi era un căpitan proaspăt promovat în Forţele Aeriene ale Statelor Unite, dar, din cauză că trebuia să piloteze un avion de vânătoare, avea nevoie şi de o poreclă, de un nume de cod. I se trăgea de la o petrecere aproape uitată din Colorado – absolvise Academia Forţelor Aeriene ale Statelor Unite – la care căzuse de pe un cal atât de blând, încât bietul animal aproape că murise din sperietură. Cele şase beri Coors contribuiseră la căzătură, ca şi hohotul auditoriului din care un coleg – ticălosul care pilotează acum bombardiere, îşi spuse Winters cu un zâmbet subţire – îl botezase pe loc. Tipul ştia să călărească, zise Bronco în noapte, dar nu ajunsese să piloteze un F-15 Charles. Nu era dreptate chiar peste tot în lume, dar ici-colo se mai putea găsi câte ceva.

Ceea ce era exact întregul scop al misiunii lui speciale.

Winters era un tânăr scund. La douăzeci şi şapte de ani, mai exact, avea deja şapte sute de ore de zbor pe McDonnell-Douglas-ul lui. Aşa cum unii se năşteau pentru a juca baseball, pentru a fi actori sau pentru a conduce maşini de curse, Bronco Winters venise pe lume cu singurul scop de a pilota avioane de vânătoare. Avea o vedere care l-ar fi dus la disperare pe un oftalmolog, o coordonare în mişcări care aduna tot ceea ce era mai bun la un pianist şi la un zburător la trapez

şi o foarte rară calitate care în mica lui comunitate se numea SS – simţul situaţiei. Winters ştia întotdeauna ce se întâmpla în jurul lui. Avionul i se potrivea tânărului la fel de natural ca muşchiul propriului său braţ. Voinţa lui se transmitea aparatului şi F-15C-ul se supunea îndată, transformând în fapt, cu precizie, imaginea din mintea pilotului. Oriunde ar fi mers mintea lui, avionul o urma.

Pentru moment, se învârtea la două sute de mile în largul coastei Peninsulei Florida. Decolase cu patruzeci de minute mai devreme de la Baza Aeriană Eglin, se alimentase cu combustibil dintr-un tanc KE-135 şi acum avea la bord suficient kerosen JP-5 pentru a zbura timp de cinci ore dacă nu forţa, ceea ce avea intenţia să facă. Tancurile celulare aerodinamice de combustibil FAST-pack erau atârnate de-a lungul fuzelajului. În mod normal acolo era şi locul rachetelor – un F-15 putea căra până la opt bucăţi – dar pentru misiunea din seara asta singura muniţie era cea pentru tunul automat de douăzeci de milimetri, care se afla la bord, pentru că greutatea ei contribuia la menţinerea ţinutei de zbor a aparatului.

Bronco zbura în cerc, cu motoarele reduse la strictul necesar. Ochii lui întunecaţi şi cu privirea ascuţită se roteau încontinuu către dreapta şi către stânga, căutând luminile vreunui alt avion, găsind însă doar lumina stelelor. Nu era câtuşi de puţin plictisit. Mai degrabă era un bărbat liniştit şi încântat de naivitatea contribuabililor din ţara lui, care îl plăteau cu mai mult de treizeci de mii de dolari pe an ca să facă un lucru pentru care el însuşi ar fi fost dispus chiar să plătească. Ei bine, îşi spuse el, cred că asta fac şi în seara asta.

— Doi-şase Alfa, aici opt-trei. Quebec, mă recepţionezi? Terminat, cârâi radioul lui.

Bronco apăsă pe butonul de pe manşă.

— Opt-trei Quebec, aici doi-şase Alfa, te aud excelent, terminat.

Canalul radio era codat. Codul unic era folosit în seara asta doar de cele două avioane; oricine altcineva ar fi încercat să asculte n-ar fi auzit decât fâşâitul plin de paraziţi al zgomotului de fond.

— Avem o ţintă la orizont, direcţia unu-nouă-şase, distanţa doi-unu-zero faţă de poziţia ta. Îngeri doi. Curs zero-unu-opt. Viteza doi-şase-cinci. Terminat.

Informaţiile nu erau însoţite de nici un ordin. În ciuda canalului radio codat, comunicaţiile erau reduse la minimum.

— Afirmativ, recepţionat încheiat.

Căpitanul Winters înclină manşa spre stânga. Instantaneu, mintea lui calculă cursul şi viteza corecte pentru interceptare. Aparatul îşi schimbă direcţia către sud. Winters coborî puţin botul avionului în timp ce-l aducea pe cursul de o sută optzeci de grade şi crescu uşor puterea pentru a-şi mări viteza. Părea că forţează avionul să zboare atât de încet, dar era de fapt altceva.

Căpitanul Winters văzu că era un Beech cu două motoare, avionul cel mai des folosit de traficanţii de droguri. Asta însemna că duceau cocaină şi nu marijuana care era mai voluminoasă, ceea ce îi convenea, pentru că probabil la manşă era un cap aburit de cocaină. Îşi duse aparatul F-15 în spate, la aceeaşi altitudine şi la vreo opt sute de metri distanţă.

Era a opta oară când intercepta un avion cu droguri, dar pentru prima oară când avea voie să ia măsuri. În celelalte dăţi nu i se permisese nici măcar să-i informeze pe băieţii de la vamă. Bronco controlă cursul ţintei – pentru piloţii de vânătoare, orice nu era avion amic era ţintă – şi îşi controlă sistemele de bord. Emiţătorul radio direcţional care atârna în cutia aerodinamică de sub burta aparatului se orientă după radarul care urmărea avionul Beech. Făcu prima transmisie radio şi semnaliză din luminile de aterizare în noapte, spre stupefacţia micului avion de transport Avionul Beech coborî imediat către mare, cu Eagle-ul pe urmele lui. Bronco transmise din nou ordinele şi nu primi nici un răspuns. Îşi mută butonul din capătul manşei pentru poziţia tun automat. Următorul apel fu însoţit de o rafală. Aeronava Beech începu o serie de viraje ample. Winters decise că ţinta nu avea să facă ceea ce i se ordonase.

Bine.

Un pilot normal ar fi putut fi surprins de lumini şi ar fi putut vira pentru a evita o coliziune, dar un pilot normal n-ar fi făcut ceea ce făcuse drogatul. Avionul Beech coborâse până la suprafaţa mării, redusese puterea şi îşi scosese flapsurile, încetinind aparatul până la viteza de aterizare, ceea ce era cu mult mai încet decât putea zbura un F-15 fără să cadă. Manevra asta forţa deseori avioanele Agenţiei de Luptă contra Drogurilor (ALD) şi ale Pazei de Coastă să piardă contactul cu ţinta. Dar misiunea lui Bronco nu era să se ţină după ţintă. Când avionul Beech viră spre vest pentru a se apropia de coasta mexicană, căpitanul Winters îşi stinse luminile, acceleră şi urcă până la cinci mii de metri. Acolo execută un viraj inteligent, tip ciocan şi se postă cu botul în jos, cu radarul Eagle-ului scrutând suprafaţa mării. Iată-l: curs direct către vest, viteza optzeci şi cinci de noduri, altitudine câţiva metri deasupra apei. Un pilot curajos, se gândi Bronco, capabil să ţină aparatul aproape de prăbuşire şi atât de jos. Nu că ar fi contat.

Winters îşi scoase flapsurile şi frânele aerodinamice, ducându-şi avionul în jos. Pipăi ca să se asigure că selectorul rămăsese pe poziţia tun automat şi urmări afişajul de ochire, aducând ţinta drept în mijlocul cercului şi fixând-o acolo. Ar fi putut deveni mai greu dacă avionul Beech şi-ar fi menţinut o viteză decentă şi ar fi încercat să manevreze, dar ar fi contat cu adevărat. Bronco era mult prea bun şi în Eagle-ul său era aproape invincibil. Când se apropie la mai puţin de

patru sute de metri, degetul lui apăsă pe buton pentru o fracţiune de secundă.

O salvă de trasoare verzi se înşiră pe cer.

Câteva gloanţe părură să treacă pe lângă avionul Beech. Văzu doar o scurtă fulgerare luminoasă, urmată de o învolburare de spumă albă fosforescentă când avionul se scufundă în mare.

Winters reflectă scurt că tocmai ucisese un om, poate doi. Era în regulă. Nu avea să le fie simţită lipsa.

9
Întâlnirea

— Ei?

Escobedo îl privi pe Larson cam cum ar fi privit un profesor de biologie un cobai închis în cuşcă. Nu avea nici un motiv particular pentru a-l suspecta pe Larson de ceva, dar era furios, iar Larson era cea mai apropiată persoană pe care-şi putea vărsa furia.

Dar Larson era obişnuit cu asta.

— Nu ştiu, *jefe.*

Ernesto era un pilot bun şi un student bun. La fel ca şi celălalt, Cruz. Motoarele avionului erau practic noi – numai două sute de ore de zbor fiecare. Fuzelajul avea şase ani, dar asta nu era ceva neobişnuit; avionul era bine întreţinut. Vremea era bună pe tot parcursul drumului spre nord, doar câţiva nori împrăştiaţi la mare înălţime deasupra Canalului Yucatan; nimic serios. Pilotul ridică din umeri.

— Avionul dispare, *jefe.* Nu se poate şti întotdeauna de ce.

— Este vărul meu! Ce-o să-i spun mamei sale?

— Ai verificat aeropoartele din Mexic?

— Da. Şi Cuba şi Honduras şi Nicaragua.

— Nici un semnal S.O.S.? Nici un raport de la navele sau avioanele din apropiere?

— Nu, nimic.

Escobedo se mai linişti puţin în timp ce Larson enumera posibilităţile, profesional ca întotdeauna.

— Dacă a fost vreo pană de curent electric, ar putea fi undeva la sol, dar… eu, unul, n-aş conta pe asta, *jefe.* Dacă ar fi aterizat cu bine, acum deja am fi ştiut. Îmi pare rău de ele. Probabil că l-am pierdut. S-a mai întâmplat şi înainte. Se va mai întâmpla şi de-acum încolo.

O altă posibilitate era că Ernesto şi Cruz îşi făcuseră propriile aranjamente, aterizaseră în altă parte decât la destinaţia stabilită, îşi vânduseră încărcătura de patruzeci de kilograme şi deciseseră să dispară, dar această posibilitate nu putea fi luată în serios. Chestiunea drogurilor nu fusese nici măcar amintită, pentru că Larson nu participa de fapt la operaţiune, era doar un consultant tehnic care ceruse să nu fie implicat în acea parte a afacerii. Escobedo avea încredere în cinstea şi obiectivitatea lui Larson, pentru că acesta aşa fusese până atunci. Îşi lua banii, îşi făcea bine treaba şi mai ales nu era prost – cunoştea consecinţele minciunii şi jocului dublu.

Se aflau în apartamentul luxos al lui Escobedo din Medellin. Acesta

ocupa în întregime ultimul etaj al clădirii. Etajul imediat inferior era ocupat de subordonaţii acestuia. Ascensorul era controlat de oameni care ştiau perfect cine trebuia să treacă şi cine nu. Strada din vecinătatea clădirii era supravegheată. Larson se gândi că cel puţin nu avea motive să se teamă că îi vor fi furate capacele roţilor maşinii. Se întrebă ce dracu' se întâmplase cu Ernesto. Fusese pur şi simplu un accident oarecare? Asemenea lucruri se întâmplau destul de des. Unul dintre motivele cărora le datora poziţia sa de instructor de zbor era că, în misiunile de contrabandă din trecut, pierduse destul de puţine avioane, adeseori din motivele cele mai prozaice. Dar Larson nu era prost. Rememora ultimii vizitatori şi ultimele ordine de la Langley; antrenamentul de la Fermă nu-i încuraja pe oameni să creadă în coincidenţe. O operaţiune era pe cale să se desfăşoare. Să fi fost asta mişcarea de deschidere?

Larson nu credea asta. CIA trecuse de mult de asemenea lucruri, ceea ce era păcat, îşi zise el.

— Era un pilot bun? întrebă din nou Escobedo.

— Chiar eu l-am instruit, *jefe.* Avea patru sute de ore, cunoştinţe mecanice bune, iar la mânuirea instrumentelor era atât de bun pe cât *putea* fi un pilot tânăr. Singurul lucru care mă îngrijora în privinţa lui era că îi plăcea să zboare la mică altitudine.

— Da?

— Zborul la mică altitudine deasupra apei e primejdios, mai ales noaptea. Te dezorientează repede. Uiţi unde e orizontul, iar dacă te uiţi pe fereastră în loc să te uiţi la indicatoarele de bord… Piloţi experimentaţi şi-au condus avioanele drept în apă în felul acesta. Din nefericire, zborul la foarte mică altitudine e distractiv, iar mulţi piloţi, mai ales dintre cei tineri, consideră că este o dovadă a bărbăţiei. Asta e o prostie şi îşi dau seama cu timpul.

— Un pilot bun este un pilot precaut? întrebă Escobedo.

— Asta spun şi eu fiecărui student, replică serios Larson. Nu toţi mă cred. Este adevărat oriunde. Poţi întreba instructorii oricărei forţe aeriene din întreaga lume. Piloţii tineri pot greşi prosteşte pentru că sunt tineri şi neexperimentaţi. Judecata vine o dată cu experienţa mai ales cu experienţele terifiante. Cei care supravieţuiesc învaţă, dar unii nu supravieţuiesc.

Escobedo se gândi la această afirmaţie timp de câteva secunde.

— Era orgolios, Ernesto.

Lui Larson acesta îi sună ca un epitaf.

— Voi reverifica registrul întreţinerii avionului, se oferi pilotul. Şi voi revedea de asemenea şi previziunile meteo.

— Mulţumesc, senor Larson.

— La ordinele dumneavoastră, *jefe.* Dacă aflu ceva, vă comunic de îndată.

Escobedo îl conduse la uşă, apoi se întoarse la biroul său. Cortez intră în cameră pe o uşă laterală.

— Ei?

— Îmi place Larson, zise Cortez. Spune adevărul. Are orgoliu, dar nu prea mult.

Escobedo dădu din cap.

— Un mercenar, dar unul bun.

…la fel ca tine. Cortez nu reacţionă la mesajul subînţeles.

— Câte avioane s-au pierdut de-a lungul anilor?

— Nu am ţinut registre până acum optsprezece luni. De atunci, nouă. Acesta e singurul motiv pentru care l-am angajat pe Larson. Am simţit că pierderile se datorează erorilor de pilotaj şi proastei întreţineri. Carlos s-a dovedit a fi un bun instructor.

— Dar nu şi-a dorit niciodată să se implice direct?

— Nu. Un om simplu. Duce o viaţă confortabilă, făcând numai ceea ce îi place. Sunt multe de spus despre asta.

Escobedo întrebă:

— I-ai investigat trecutul?

— *Si.* Totul se potriveşte, dar…

— Dar?

— Dar dacă ar fi cu totul altceva decât ceea ce pare a fi, lucrurile s-ar potrivi de asemenea.

Acesta era punctul la care un om obişnuit ar fi spus ceva de genul: *Dar nu poţi suspecta pe oricine.* Escobedo n-o spuse dar Cortez observă că asta era o măsură a sofisticării sale. Şeful său avea o bogată experienţă în materie de conspiraţii şi ştia că trebuie să suspectezi pe oricine. Nu era tocmai profesionist, dar nici fraier.

— Crezi…

— Nu. Nu s-a aflat în apropierea locului de decolare şi nici nu avea de unde şti că se va întâmpla în noaptea aceea. Am verificat; a fost în Bogota cu prietena lui. Au luat masa singuri şi s-au retras devreme. Poate că a fost un accident de zbor, dar venind la atât de puţin timp după ce am aflat că *norteamericanos* plănuiesc ceva, nu cred că ar trebui să-l numim aşa. Cred că ar trebui să mă întorc la Washington.

— Şi ce-o să afli?

— Voi încerca să descopăr câte ceva din ce plănuiesc.

— Vei încerca?

— Senor, culegerea de informaţii secrete e o artă…

— Poţi cumpăra orice ai nevoie!

— Aici greşeşti, spuse Cortez cu o privire fixă. Cele mai bune surse de informaţii nu se pot cumpăra cu bani. E periculos – chiar prostesc – să crezi că loialitatea poate fi cumpărată.

— Şi tu?

— Asta e o chestiune pe care trebuie s-o iei în considerare, dar sunt

sigur că ai făcut-o deja.

Cea mai bună cale de a câştiga încrederea acestui om era să spui întotdeauna că nu exista încredere. Escobedo credea că loialitatea care nu se putea cumpăra cu bani se putea în schimb întreţine prin frică. În acest sens, angajatul său era un nepriceput. El presupunea că reputaţia sa de om violent putea înspăimânta pe oricine şi numai rareori considera că existau oameni care-i puteau da lecţii de violenţă aplicată. Erau multe lucruri de admirat la acest om, dar şi multe de dispreţuit în fond, era un amator – deşi unul talentat – care învăţa destul de repede din propriile greşeli, dar îi lipsea antrenamentul care l-ar fi putut face capabil să înveţe din greşelile altora – şi ce era antrenamentul în spionaj, dacă nu memoria lecţiilor din greşelile altora? Nu prea avea la fel de mare nevoie de un consilier în probleme de spionaj şi securitate ca de unul pentru operaţiunile sub acoperire, dar aceasta era o arie. În care nici unul dintre aceşti oameni nu ar fi solicitat sau acceptat sfaturi. Aveau în spate generaţii întregi de contrabandişti, iar experienţa lor în corupţie şi mituire era o realitate. Numai că nu ştiau cum se juca jocul împotriva unui adversar formidabil şi într-adevăr bine organizat – columbienii nu contau. Că *Yanquis* încă nu descoperiseră în ei înşişi curajul de a acţiona în acord cu puterea pe care o deţineau nu era decât un noroc chior. Iar dacă era un singur lucru pe care KGB-ul i-l fixase lui Cortez, acesta era că nu exista noroc chior.

Căpitanul Winters îşi viziona caseta cu oamenii de la Washington. Erau într-un birou dintr-o clădire a Operaţiunilor Speciale – Eglin avea destul de puţine – şi ceilalţi doi purtau uniforme ale Forţelor Aeriene, amândoi având gradul de locotenent-colonel.

— Frumoasă lovitură, fiule, observă unul.

— Ar fi putut-o face mai dură, replică Bronco fără pic de emoţie, dar n-a făcut-o.

— Cum a fost traficul de suprafaţă?

— Nimic pe o rază de treizeci de mile.

— Pune caseta cu Hawkeye, ordonă şeful. Foloseau o bandă specială, preferată de militari pentru capacitatea mare. Caseta era deja derulată. Arăta Beecheraft-ul venind, marcat XXI pe afişajul alfanumeric, unul dintre multele contacte, majoritatea acestora fiind clar marcate ca aparţinând liniilor aeriene şi zburând mult deasupra zonei atacului. Erau de asemenea multe contacte de suprafaţă, dar toate se aflau la mare distanţă de zona atacului, iar caseta aceasta se termina înainte de atac. Echipa Hawkeye, conform planului, nu ştia nimic în mod direct despre ce „transpirase” după predarea contactului către avionul de vânătoare. Indicaţiile pentru această misiune erau clare, iar aria de interceptare fusese calculată anume pentru a evita

rutele de transport cu trafic mare. Fusese de ajutor şi ruta de altitudine joasă aleasă de către traficanţii de droguri, în măsura în care se limitase aria în care ar fi putut fi vizibilă o explozie, ceea ce nu se întâmplase.

— O.K., spuse şeful. Se pare că totul a decurs conform parametrilor misiunii.

Schimbară din nou caseta.

— Câte cartuşe aţi consumat? îl întrebă pe Winters.

— O sută opt, răspunse căpitanul. Cu o armă ca Vulcan e cam greu să faci economie. Chestia aia trage al naibii de repede.

— Avionul ăla arăta ca un ciur.

— Asta e ideea, domnule. Aş fi putut apăsa mai rapid pe trăgaci, dar aţi dorit să încerc să evit rezervoarele de combustibil, nu?

— Corect.

Varianta de acoperire, în caz că cineva ar fi văzut o explozie luminoasă suspectă, era că avuseseră loc exerciţii de tragere la Eglin – exerciţiile de doborâre a ţintelor false nu erau deloc neobişnuite acolo – dar cu atât mai bine că nu observase nimeni.

Lui Bronco nu-i plăcea deloc secretomania asta. În ceea ce-l privea, era ceva perfect normal să-i doboare pe nenorociţii ăia. În faza de recrutare i se spusese că justificarea misiunii era că traficul de droguri constituia o ameninţare la adresa securităţii naţionale a Statelor Unite. Această frază făcea ca totul să fie legitim. Ca pilot de vânătoare, fusese antrenat să trateze ameninţările la adresa securităţii naţionale în acest mod specific – să le doboare de pe cer cam cu aceeaşi emoţie cu care un trăgător de tir împuşcă talere. În plus, îşi zise Bronco, dacă într-adevăr era o ameninţare la adresa securităţii naţionale, de ce oamenii nu trebuiau să ştie despre asta? Dar asta deja nu mai era în departamentul lui. El era doar un căpitan, iar căpitanii acţionează, nu gândesc. Cineva din vârful ierarhiei decisese că aşa era bine şi asta era tot ceea ce avea nevoie să ştie. Execuţia acestui Twin-Beech fusese doar o crimă printre altele, dar era o descriere la fel de bună pentru o operaţiune de luptă ca şi oricare alta. La urma urmei, numai la Olimpiadă au toţi şanse egale, nu şi atunci când în joc e propria ta viaţă. Dacă cineva era suficient de imbecil încât să se lase omorât, asta nu era problema lui Bronco, mai ales dacă respectivul tocmai comitea un act ostil faţă de ţara lui. Iar asta însemna „ameninţare la adresa securităţii naţionale” nu?

În plus, el totuşi îl avertizase cinstit pe Juan, sau care o fi fost numele nenorocitului, nu-i aşa? Dacă imbecilul îşi închipuise că putea scăpa de cel mai al naibii de bun avion de vânătoare din întreaga lume, ei bine, se convinsese că nu era posibil. Pe pielea lui.

— Ai vreo problemă până aici, domnule căpitan? întrebă şeful.

— Ce problemă, domnule? *Ce întrebare tâmpită!*

Pista pe care aterizară nu era suficient de mare pentru un transport militar. Cei patruzeci şi patru de oameni ai Operaţiunii SHOWBOAT călătoriră cu autobuzul până la Baza Forţelor Aeriene Peterson, la câteva mile către est de Academia Forţelor Aeriene din Colorado Springs. Era întuneric, desigur. Autobuzul era condus de unul dintre „consilierii de tabără”, cum se obişnuiseră oamenii să-i numească, iar înăuntru era linişte, mulţi dintre soldaţi dormind, obosiţi după ultima zi de antrenament. Restul erau singuri cu propriile gânduri. Chavez urmărea munţii defilând prin faţa ferestrei autobuzului ce cobora pe serpentine. Oamenii erau pregătiţi.

— Frumoşi munţi, observă somnoros Julio Verga.

— Mai ales văzuţi dintr-un autobuz care se îndreaptă în jos.

— La dracu’ cu armata asta, chicoti Vega. Ştii, într-o bună zi o să mă întorc aici să schiez.

Apoi mânuitorul armelor automate se aşeză mai bine pe scaun şi adormi.

Fură treziţi treizeci şi cinci de minute mai târziu, după ce trecură de poarta bazei Peterson. Autobuzul parcase chiar lângă rampa din spate a avionului de transport Air Force C-141 Starlifter. Soldaţii se ridicară şi îşi aşezară efectele în ordine, astfel încât comandanţii de grupă să poată verifica dacă avea fiecare tot ce-i trebuia. Câţiva cercetară cu privirea împrejurimile pe drumul către avion. Plecarea nu avea nimic neobişnuit, nu erau paznici suplimentari, doar echipa de la sol alimentând avionul şi pregătindu-l de decolare. Ceva mai departe decola un avion de alimentare KE-135 şi deşi nimeni nu-i acordă nici o atenţie, în scurt timp urmau să-l întâlnească. Sergentul forţelor aeriene responsabil cu încărcarea avionului îi conduse la bord şi îi aşeză cât mai confortabil cu putinţă, respectând cu stricteţe regulile – aceasta implica în principal distribuirea căştilor protectoare pentru toată lumea.

Echipa de zbor execută procedurile obişnuite de pornire, iar Starlifter-ul începu să se mişte. Zgomotul era iritant în ciuda căştilor protectoare, dar avionul era pilotat de o echipă din rezerva forţelor aeriene, care le oferi un zbor decent, cu excepţia alimentării din mers. Imediat ce C-141 luă altitudine, se cuplă cu KE-135 pentru a înlocui combustibilul consumat la decolare. Aceasta implică nişte manevre ceva mai violente, care, amplificate de totala absenţă a ferestrelor, cauză revolta câtorva stomacuri, dar oamenii erau obişnuiţi cu asta. Jumătate de oră după decolare, C-141 intră pe ruta stabilită spre sud, iar soldaţii, datorită unui amestec de oboseală şi plictiseală, adormiră din nou pentru tot restul călătoriei.

Elicopterul MH-53J părăsi Baza Forţelor Aeriene Eglin cam în acelaşi

timp, cu toate rezervoarele de combustibil umplute până la refuz după încălzirea motoarelor. Colonelul Johns îl aduse la o mie de picioare altitudine şi pe cursul doi-unu-cinci spre Canalul Yucatan. După trei ore, un ME-130E Combat Talon de alimentare ajunse din urmă Pave Low-ul, iar John decise să-l lase pe căpitan să se ocupe de alimentarea cu combustibil. Vor mai avea de făcut trei alimentări, iar avionul de alimentare îi va însoţi pe tot parcursul drumului, purtând cu el un echipaj de întreţinere şi piese de schimb.

— Gata de cuplare, spuse PJ către comandantul aeronavei de alimentare.

— Recepţionat, răspunse căpitanul Montaigne din ME-130E, menţinându-şi avionul la o altitudine şi viteză constante.

Johns îl urmări pe Willis coborând sonda în rezervor.

— O.K., am efectuat cuplarea.

În carlinga avionului 130E, căpitanul Montaigne observă semnalul de pe indicatorul luminos şi activă microfonul.

— *Ohhh,* şopti ea cu o voce groasă. Nimeni nu o face ca tine, domnule colonel!

Johns izbucni într-un hohot de râs şi emise un dublu clic din contactul microfonului său, ceea ce însemna un răspuns afirmativ. Comută pe canalul de comunicaţie internă.

— De ce să-i stricăm plăcerea? îl întrebă el pe Willis, care de-abia se abţinu să nu râdă.

Alimentarea cu combustibil dură şase minute.

— Cât timp o să stăm acolo jos? întrebă căpitanul Willis după ce alimentarea luă sfârşit.

— Nu mi s-a spus, dar, dacă durează prea mult, au spus că primim întăriri.

— Drăguţ din partea lor, observă căpitanul.

Privirea sa oscila între instrumentele de zbor şi priveliştea din afara cabinei blindate. Avionul purta la bord armament de luptă peste capacitatea sa normală – Johns era un adept convins al armelor de foc – iar dispozitivele electronice de acoperire dispăruseră. Oricare le-ar fi fost destinaţia, nu aveau a se teme de radarele inamice iar asta însemna că misiunea, oricare ar fi fost, nu avea nimic de-a face cu Cuba. De asemenea, în elicopter se făcuse mai mult loc pentru pasageri, iar al doilea inginer de zbor fusese şters de pe lista echipajului.

— Ai avut dreptate cu mănuşile. Nevastă-mea mi-a făcut o pereche şi se simte diferenţa.

— Unii zboară fără mănuşi, dar mie nu-mi place să-mi transpire mâinile pe manşă.

— O să fie chiar aşa de cald?

— Sunt călduri şi călduri, indică Johns. Nu-ţi transpiră mâinile doar

la temperatura de afară.

— Aha. Am înţeles, domnule. Hei, oare şi el se teme ca şi noi?

— După cum le spun tot timpul oamenilor, cu cât te gândeşti mai mult înainte ca evenimentele să devină palpitante, cu atât vor fi mai puţin palpitante. Şi-aşa vor fi suficient de captivante.

O altă voce se auzi din circuitul intercom.

— Dacă mai vorbiţi aşa, domnule, s-ar putea să ne speriem.

— Sergent Zimmer, cum stau lucrurile acolo, în spate? întrebă Johns.

Locul obişnuit al lui Zimmer era în spatele celor doi piloţi, tronând deasupra unui arsenal impresionant de instrumente.

— Cafea, ceai sau lapte, domnule? Mesele din timpul zborului înseamnă pui de Kiev cu orez, friptură de vită în sânge cu cartofi prăjiţi şi pentru cei care vor să-şi menţină silueta, raţă cu portocale şi garnitură de legume fierte – iar dacă cumva credeţi toate astea, domnule, înseamnă că v-aţi uitat prea mult la panoul cu instrumentele de zbor. De ce naiba nu ne-au dat şi o stewardesă?

— Pentru că atât tu, cât şi eu, Zimmer, suntem prea bătrâni pentru aşa ceva, râse PJ.

— Nu e rău într-un elicopter, domnule. Cu toate vibraţiile alea…

— De când tot încerc să-l convertesc, îi explică Johns căpitanului Willis. Câţi ani au puştii tăi, Buck?

— Şaptesprezece, cincisprezece, nouă, şase, cinci şi trei, domnule.

— Iisuse, remarcă Willis. Ai o nevastă pe cinste, sergent.

— Îi e fiică că umblu după fuste şi îmi consumă toată energia, explică Zimmer. Trebuie să zbor ca să scap de ea. E singurul lucru care mă ţine în viaţă.

— Înseamnă că găteşte foarte bine, judecând după uniforma ta.

— Cumva colonelul îşi ironizează din nou sergentul? întrebă Zimmer.

— Nu chiar, doar că aş vrea să arăţi la fel de bine cum arată Carol.

— Nici o şansă, domnule.

— Aşa e. Ar fi bună nişte cafea.

— Vine, domnule colonel.

Zimmer apăru pe puntea de pilotaj în mai puţin de un minut. Consola de instrumente a elicopterului Pave Low era mare şi complexă, dar Zimmer instalase demult suporturi cu suspensii pentru ceştile de cafea preferate ale colonelului Johns. PJ luă o înghiţitură rapidă.

— Face cafea bună, Buck.

— E ciudat cum decurg lucrurile, nu?

Carol Zimmer ştia că soţul ei va împărţi cafeaua cu colonelul. Carol nu era numele ei adevărat. Născută în Laos cu treizeci şi şase de ani în urmă, era fiica unui războinic Hmong care luptase îndelung pentru o

ţară care nu mai era a lui. Ea era unica supravieţuitoare dintr-o familie cu zece membri. PJ şi Buck îi capturaseră pe ea şi încă pe câţiva pe vârful unui deal, în faza finală a asaltului Vietnamului de Nord în 1972. America dezamăgise familia acelui om, dar cel puţin nu-i dezamăgise fiica. Zimmer se îndrăgostise de ea din primul moment şi toată lumea era de acord că aveau cei mai drăgălaşi şapte copii din Florida.

— Mda.

Era târziu în Mobile, undeva între cele două aeronave îndreptate spre sud, iar închisorile – mai ales închisorile din sud – erau locuri unde regulile se aplicau drastic. Pentru avocaţi, totuşi, regulile erau adeseori mai degrabă îngăduitoare şi, paradoxal, erau într-adevăr foarte îngăduitoare pentru aceştia doi. Ei aveau o întâlnire încă nedeterminată cu „Old Sparky”, scaunul electric de la închisoarea Admore. Gardienii de la Mobile, prin urmare, nu voiau să facă nimic care să le prejudicieze drepturile constituţionale, accesul la consultantă juridică sau confortul general. Avocatul, al cărui nume era Edward Stuart, fusese pus la curent înainte de a intra şi vorbea spaniola curent.

— Cum au făcut?

— Nu ştiu.

— Ai ţipat şi ai făcut scandal, Ramon, spuse Jesus.

— Ştiu. Şi tu ai cântat ca un canar.

— Nu contează, le spuse avocatul. Nu vă acuză de nimic în afară de implicare în afacerile cu stupefiante şi piraterie. Informaţiile pe care le-a dat Jesus nu sunt deloc folosite în proces.

— Atunci fă-ţi treaba de avocat şi scoate-ne de aici!

Privirea pe care o aruncă Stuart constituia un răspuns la fel de elocvent pentru ambii indivizi.

— Să le spui prietenilor noştri că, dacă nu scăpăm de aici, o să începem să vorbim.

Gardienii le povestiseră deja celor doi în cel mai mic detaliu despre ceea ce-i aştepta. Unul dintre ei chiar îi arătase lui Ramon un poster care înfăţişa scaunul, cu menţiunea „Normal sau extracrocant”. Deşi era un om dur şi brutal, ideea de a sta legat într-un scaun de lemn, cu un spătar solid, cu o bandă de cupru fixată de piciorul stâng şi cu un capişon de metal pe cap, în locul ras de către frizer în ziua precedentă şi cu un burete înmuiat în apă sărată pentru a facilita conductivitatea electrică, o mască de piele pentru a-i împiedica ochii să-i zboare din cap… Ramon era un om curajos atunci când avea mâinile libere şi când ţinea în ele o armă sau un cuţit îndreptat spre o persoană neînarmată sau legată. Atunci era curajos. Nu i-a dat niciodată prin cap că, într-o bună zi, el va fi cel neajutorat. Ramon pierduse trei kilograme în ultima săptămână. Pofta sa de mâncare încetase să

existe şi căpătase un interes exagerat pentru becuri şi prize. Îi era frică, dar mai mult era furios pe frica sa şi pe gardienii şi poliţiştii care-l făcuseră să-i fie frică, precum şi pe foştii asociaţi care nu-l scoteau de acolo.

— Ştiu multe lucruri, multe lucruri folositoare.

— Nu contează. Am vorbit cu *federales* şi puţin le pasă de ce ştii tu. Procurorul din Statele Unite pretinde că nu-l interesează ce ai putea să-i spui.

— E ridicol. Întotdeauna negociază pentru informaţii, întotdeauna.

— Şi ce ai să ne spui?

— O să fac tot ce pot pentru voi.

Stuart nu putu să spună *sunt aici să vă spun să muriţi bărbăteşte.*

Se pot întâmpla multe lucruri în următoarele săptămâni.

Avocatul fu răsplătit cu două mutre sceptice din care speranţa încă nu dispăruse. El însuşi nu avea nici o speranţă. Procurorul Statelor Unite urma să se ocupe el însuşi de treaba asta, pentru a-şi afişa mutra în emisiunile de ştiri despre martorii oculari de la 5.30 şi 11.00. Acesta va fi un proces foarte rapid, iar un scaun în Senat va fi disponibil numai peste doi ani. Astfel încât acuzarea nu putea să piardă încă o înregistrare la dosarul său de lege-şi-ordine. Prăjirea unor piraţi-drogaţi-violatori-criminali în mod sigur va face impresie în raidurile cetăţenilor statului suveran Alabama. Stuart ştia asta. Avocatul apărării pleda împotriva pedepsei capitale din principiu şi-şi cheltuise mult timp şi bani luptând împotriva acesteia. Reuşise să aducă un caz în atenţia Curţii Supreme şi să-i obţină un nou proces, în care condamnarea la moarte fusese comutată în închisoare pe viaţă plus nouăzeci şi nouă de ani. Pentru Stuart, asta fusese o victorie, deşi clientul său supravieţuise exact patru luni în mijlocul populaţiei din închisoare, până când cineva căruia nu-i plăceau ucigaşii de copii îi băgase o şurubelniţă în coloana vertebrală. Lui Stuart nu trebuia să-i placă de clienţii săi – şi cel mai adesea nu-i plăceau. Uneori chiar se temea de ei, mai ales de traficanţii de droguri. Aceştia se aşteptau pur şi simplu ca în schimbul unei sume de bani oricât de mare – în general, bani gheaţă – să-şi redobândească libertatea. Nu înţelegeau că legea nu cuprindea garanţii, mai ales pentru vinovaţi. Iar ăştia doi erau vinovaţi. Dar nu meritau să moară. Stuart era convins că societatea nu-şi putea permite să se coboare la nivelul… clienţilor săi. Nu era o concepţie populară în sud, dar Stuart nu avea ambiţia să candideze la vreo funcţie publică.

În orice caz, era avocatul lor şi treaba lui era să le ofere cea mai bună apărare posibilă. Deja explorase posibilităţile târgului în care le ofereau informaţii în schimbul închisorii pe viaţă. Examinase deja cazul acuzării. Era în întregime circumstanţial – nu existau martori, în afară de clienţii săi, desigur – dar dovezile materiale erau formidabile,

iar echipajul Pazei de Coastă lăsase cu scrupulozitate locul crimei exact aşa cum îl găsise. Oricine îi antrenase pe aceşti oameni o făcuse aşa cum trebuia. În privinţa asta nu existau speranţe. Singura speranţă reală, prin urmare, era să le submineze credibilitatea. Era o speranţă cam hazardată, dar singura pe care o avea la dispoziţie.

Agentul special de supraveghere Mark Bright lucra de asemenea peste program. Echipajul fusese ocupat. Pentru început fuseseră de percheziţionat un birou şi un domiciliu, o procedură care durase mult şi acesta era doar începutul unui proces care va dura luni întregi, probabil, din moment ce toate documentele găsite, toate numerele de telefon, toate fotografiile birourilor şi pereţilor, absolut tot ceea ce se găsise, urma să fie investigat. Fiecare partener de afaceri al decedatului urma să fie interogat, ca şi vecinii de la birou şi de casă, membrii clubului pe care-l frecventa şi chiar şi cei care mergeau la aceeaşi biserică. Pentru toate astea, descoperirea majoră avusese loc în a doua oră a celei de-a patra percheziţii a domiciliului, la o lună după deschiderea cazului. Toţi simţeau că trebuia să mai existe şi altceva. În camera sa, decedatul avea, un seif în podea – fără nici o dovadă a cumpărării sau instalării – abil mascat de o porţiune a covorului. Descoperirea acestuia durase treizeci şi două de zile. Deschiderea lui a durat aproape nouăzeci de minute, dar un agent experimentat o făcuse încercând întâi cu datele de naştere ale fiecărui membru al familiei decedatului, apoi cu variaţiuni pe această temă. Până la urmă combinaţia de trei numere se descoperise. Aceasta era formată din luna naşterii sale la care se adăugase unu, ziua naşterii la care se adăugase doi şi anul la care se adăugase trei. Uşa Mosler-ului scump se deschisese fără zgomot. Înăuntru nu erau bani, nici bijuterii, nici scrisori către avocatul său. Doar cinci dischete de computer compatibile cu computerul personal IBM al decedatului. Asta era tot ce voiau agenţii. Bright duse imediat dischetele şi computerul decedatului în biroul său, echipat de asemenea cu computere IBM. Mark Bright era un bun investigator, ceea ce însemna că era răbdător. Prima sa mutare fu să cheme un expert în computere care ajuta din când în când FBI-ul. Un consultant de software independent, care întâi protestase că era ocupat, dar pentru a înlătura această obiecţie fusese de ajuns să i se spună că era vorba de o investigaţie majoră în legătură cu o crimă. Ca şi mulţi alţii dintre cei care asistau FBI-ul, găsea munca de poliţie interesantă, dar nu suficient de interesantă încât să-şi ia o slujbă cu program întreg în laboratoarele FBI. Cu serviciul în cadrul guvernului nu ar fi câştigat atât cât câştiga acum din alte părţi. Bright anticipase primele instrucţiuni: să aducă propriul computer al decedatului, cu hard disk cu tot.

După ce făcu copii exacte ale celor cinci dischete folosind un program numit Centura de Castitate, expertul puse deoparte originalele şi se apucă de lucru cu copiile. Dischetele erau criptate, desigur. Existau multe moduri de a le decripta, iar consultantul le cunoştea pe toate. După cum anticipaseră, algoritmul de criptare se găsea pe hard-disk-ul din computerul decedatului. Din acest moment, întrebarea era ce opţiune şi cheie personală de criptare folosise decedatul. Aceasta luă nouă ore, cu Bright hrănindu-şi prietenul cu sandvişuri şi cafea şi întrebându-se de ce făcea asta pe gratis.

— Asta e!

O mână obosită apăsă pe comanda Print, iar imprimanta laser a biroului începu să scoată foi de hârtie. Toate cele cinci dischete erau pline de date, totalizând şapte sute de pagini de text. Consultantul plecă în timp ce se tipărea a treia dischetă. Bright citi tot, într-o perioadă de trei zile. Apoi făcu şase copii xerox pentru şefii implicaţi în acest caz. În acest moment, ei tocmai răsfoiau paginile, în jurul mesei de conferinţe.

— La naiba, Mark, chestia asta e fantastică!

— Asta spuneam şi eu.

— Trei sute de milioane de dolari! exclamă altul. Iisuse, acolo îmi fac şi eu cumpărăturile…

— Care este suma totală? întrebă un al treilea, mai reţinut.

— Abia am răsfoit chestia, asta răspunse Bright, dar am calculat cam şapte sute de milioane. Opt supermarket-uri, răspândite de la Fort Worth la Atlanta. Investiţiile trec prin unsprezece corporaţii diferite, douăzeci şi trei de bănci şi…

— Asigurarea mea pe viaţă este făcută la compania asta…

După cum a plănuit-o, probabil că era singurul care ştia.

Vorbind de artişti, tipul ăsta a fost un Leonardo…

— Fraierul a fost lacom, totuşi. Dacă am înţeles bine chestia asta, a vămuit cam treizeci de milioane… Dumnezeule atotputernic…

Planul, ca toate planurile mari, era elegant şi simplu. Erau opt proiecte de dezvoltare de proprietate, în fiecare caz, decedatul juca rolul unui partener general cu bani de la investitori străini – descrişi invariabil ca bani din petrolul Golfului Persic sau din industria japoneză, cu fonduri plimbate printr-un labirint incredibil de bănci non-americane. Partenerul general folosea „petrodolari” – termen aproape generic în terminologia capitalului – pentru a cumpăra pământ şi a pune proiectul pe picioare, apoi solicita fonduri de dezvoltare de la parteneri cu participare limitată care nu aveau nimic de spus în consiliile de administraţie ale proiectelor individuale, dar ale căror profituri erau aproape garantate de performanţele precedente. Chiar şi cel din Fort Worth produsese bani, în ciuda scăderii recente în industria locală a petrolului. În timp ce fiecare

proiect avansa, patronatul adevărat era mascat de investiţii majore ale băncilor, companiilor de asigurări şi investitorilor particulari bogaţi, în urma cărora mare parte din investiţia străină originală era recuperată şi trimisă înapoi la Banca din Dubai şi multe altele – dar cu rata dobânzii rămânând alocată proiectului. În acest fel, investitorii străini îşi recuperau rapid investiţiile iniţiale cu un profit bunicel şi continuau să primească profituri din operaţiunile proiectului, cu perspective de a vinde proiectul intereselor locale pentru un profit şi mai mare. Brighton estima că pentru fiecare sută de milioane de dolari investită erau extraşi o sută cincizeci de milioane de dolari spălaţi impecabil. Şi asta era partea importantă. Cei o sută de milioane investiţi, plus profitul de cincizeci de milioane dobândiţi erau curaţi ca marmura de la Washington Memorial.

Cu excepţia acestor dischete de computer.

— Fiecare din proiectele astea şi fiecare bănuţ din investiţii şi profituri au trecut prin fisc şi prin destui avocaţi cât să umpli Pentagonul, dar nimeni n-a bănuit niciodată nimic. El păstra dischetele acestea în caz că cineva l-ar fi turnat – dar probabil că se aştepta să negocieze informaţiile astea în schimbul unui loc în Programul de Protecţie a Martorilor…

— Şi ar fi fost cel mai bogat individ din Cody, Wyoming, observă Mike Schratz. Dar se pare că nu s-au sesizat cei care trebuiau, ci cu totul altcineva. Mă întreb cum şi-au dat seama? Ce spun prietenii noştri?

— Nu ştiu. Ei doar s-au angajat să-i omoare pe toţi şi să aranjeze astfel încât să pară o dispariţie. Şefii au anticipat pierderea lor şi au compartimentat informaţiile. Cât de greu poate fi să convingi un asemenea imbecil să semneze un contract? Cam ca umplerea carnetului de dans al unei domnişoare la cadril.

— Am priceput. Cartierul general a aflat despre asta?

— Nu, Mike, am vrut s-o vedeţi voi întâi, spuse Bright. Păreri, domnilor?

— Dacă ne mişcăm repede, putem să punem mâna pe un purcoi de bani… asta dacă banii n-au fost mutaţi, gândi Schratz cu voce tare. Mă întreb dacă i-au mutat. Dacă sunt la fel de deştepţi precum chestia asta… Totuşi, pariez pe un dolar că nu i-au mutat. Mai pariază cineva?

— Eu nu, anunţă un alt agent, care era contabil autorizat şi avocat. De ce s-ar fi obosit? Chestia asta e cea mai reuşită încercare pe care am văzut-o până acum – la naiba, este un plan perfect. Presupun că ar trebui să arătăm puţină apreciere, pentru ajutorul acordat problemei balanţei noastre de plăţi. În orice caz, banii sunt expuşi. Putem să-i luăm pe toţi.

— Bugetul Biroului pe următorii doi ani.

— Şi un escadron de avioane de vânătoare pentru Forţele Aeriene.

Ajunge chiar şi pentru asta. Mark, cred că trebuie să-l suni pe Director, conchise Schratz.

Toată lumea fu de acord.

— Unde e Pete astăzi?

Pete Mariano era agentul special însărcinat cu Biroul Mobil.

— Probabil la Veneţia, spuse un agent. În mod sigur va fi foarte supărat când va afla ce-a pierdut.

Bright îşi închise agenda. Îşi rezervase deja un loc pentru un zbor de dimineaţă de pe Aeroportul Internaţional Dulles.

C-141 ateriză cu zece minute mai devreme la Howard Field. După aerul curat şi uscat din Colorado Rockies şi aerul mai curat şi uscat din timpul zborului, impactul cu aerul fierbinte şi umed de pe Istmul Panama era ca impactul cu un zid. Soldaţii îşi strânseră echipamentul şi fură debarcaţi de responsabilul cu încărcătura. Erau tăcuţi şi serioşi. Schimbarea climatului era un semn fizic că joaca se terminase. Începuse misiunea. Urcară imediat la bordul unui alt autobuz verde, care-i conduse la nişte barăci de la Fort Kobbe.

Elicopterul MH-53J ateriză câteva ore mai târziu pe acelaşi aeroport şi fu vârât într-un mod foarte neceremonios într-un hangar înconjurat de paznici înarmaţi. Colonelul Johns şi echipajul de zbor fură conduşi la facilităţile apropiate de cazare şi li se spuse să rămână în alertă.

Un alt elicopter, un CH-53E Super Stallion al Marinei, decolă de pe puntea lui USS *Guadalcanal* chiar înainte de răsărit. Zbură spre vest, deasupra Golfului Panama, către Corezal, o aşezare militară lângă Gaillard Cut, cel mai dificil segment al proiectului original de construcţie a Canalului Panama. Pe când elicopterul se îndrepta şovăielnic către ţărm, echipajul îi ataşă un obiectiv masiv de cablu solid care atârna agăţat de podeaua elicopterului.

După un zbor de douăzeci de minute, elicopterul ajunse la destinaţia prestabilită. Pilotul reduse viteza de înaintare şi se îndreptă uşor spre pământ, urmând indicaţiile şefului de echipaj, până când vehiculul de comunicaţii ateriză încet pe o platformă de beton. Cablul fu detaşat, iar elicopterul se îndepărtă imediat, pentru a face loc unei alte aeronave, un transportor de trupe C-64, mai mic, care lăsă patru oameni înainte de a se întoarce la nava sa. Oamenii se apucară imediat de lucru la vehiculul de comunicaţii.

Acesta era destul de obişnuit, semănând cu un container pe roţi, deşi era vopsit în culori de camuflaj. Aspectul său însă se schimbă rapid atunci când tehnicienii începură să extindă diverse antene radio, inclusiv o antenă parabolică de un metru şi jumătate. Fură conectate cabluri de alimentare de la un alt vehicul special, gata pregătit, iar sistemul de aer condiţionat fu pornit, pentru a proteja mai degrabă echipamentul de comunicaţii decât tehnicienii. Aceştia purtau

echipament militar, deşi nu erau soldaţi. Totul era pregătit.

Sau cel puţin aproape tot. La Cape Canaveral, o rachetă Titan-111D îşi începea numărătoarea inversă finală. Trei ofiţeri superiori din Forţele Aeriene şi şase civili urmăreau echipa de aproape o sută de tehnicieni executând procedurile. Aceştia erau nemulţumiţi. Încărcătura iniţială fusese schimbată în ultimul moment cu aceasta, mai puţin importantă, credeau ei. Explicaţia schimbării nu fusese satisfăcătoare şi nu erau destule rachete gata de lansat pentru a juca genul ăsta de joc. Dar nimeni nu se obosise să le spună ce joc jucau de fapt.

— Ţinta se află în raza mea vizuală, raportă Bronco.

Avionul Eagle coborî cam jumătate de milă, pentru a ajunge în urma ţintei şi puţin sub aceasta. Părea a fi un Douglas cu patru motoare. Un DC-4, 6 sau 7, unul imens – cel mai mare pe care-l interceptase vreodată. Patru motoare cu piston şi o singură cârmă erau caracteristicile unui produs Douglas, cu siguranţă mai vechi decât omul care era în momentul de faţă pe urmele lui. Winters vedea flăcările albastre ieşind din dispozitivele de evacuare ale motoarelor, precum şi lumina tremurătoare din dreptul sistemului de propulsie. Restul se putea numai ghici.

Zborul deveni mai greu. Se apropie de ţintă şi trebui să încetinească pentru a nu o depăşi. Reduse alimentarea motoarelor sale Pratt & Whitney şi activă flapsurile pentru a se ridica, în timp ce indicatorul de bord arăta viteza scăzând la două sute patruzeci de noduri.

La o sută de iarzi în spatele ţintei, îşi potrivi viteza după acesta. Avionul greu de vânătoare se balansa uşor – un lucru pe care doar pilotul său l-ar fi putut observa – din cauza turbulenţei generate de avionul mai mare. Era timpul. Inspiră adânc şi îşi flexă degetele pe manşă. Căpitanul Winters îşi aprinse luminile puternice de aterizare. Văzu că şi ceilalţi erau în alertă. Vârfurile aripilor se mişcară la o secundă după ce fostul avion de pasageri fu fixat în lumina puternică.

— Aeronava din raza vizuală, identifică-te, spuse el pe frecvenţa de gardă.

Începu să se întoarcă – era un DC-7B, remarcă el, ultimul din seria avioanelor de pasageri cu motoare cu piston, repede înlăturat din cauza evoluţiei motoarelor cu jet din anii ’50. Gazele de eşapament se intensificară, ceea ce însemna că pilotul accelera.

— Aeronava din raza vizuală, te afli într-un spaţiu aerian interzis. Identifică-te imediat, spuse Bronco.

Imediat era un cuvânt care avea o semnificaţie specială pentru piloţi.

DC-7B coborî, îndreptându-se spre valuri. Eagle îl urmă imediat.

— Aeronava din raza vizuală, repet, eşti într-un spaţiu aerian interzis. Identifică-te *acum!*

Aparatul se întoarse, îndreptându-se spre Peninsula Florida. Căpitanul Winters apucă manşa mai bine şi încărcă sistemul de arme. Verifică suprafaţa oceanului pentru a se asigura că dedesubt nu se afla nici o navă.

— Aeronava din raza vizuală, dacă nu te identifici, deschid focul.

Nici o reacţie.

Partea cea mai grea era că sistemul de arme al avionului Eagle, odată armat, făcea tot posibilul pentru a facilita sarcina pilotului de a lovi ţinta. Dar el trebuia să-i captureze vii, aşa că fu nevoit să se concentreze bine pentru a rata ţinta, iar apoi apăsă trăgaciul pentru o fracţiune de secundă.

Jumătate din cartuşele din încărcător erau trasoare, iar tunul cu şase ţevi le scuipă cu o frecvenţă de aproape o sută pe secundă. Rezultatul fu o dâră de lumină verde-gălbuie care arăta ca o rază laser din filmele SF şi care trecu la numai zece iarzi de cabina DC-7B-ului.

— Aeronava din raza vizuală, treci la nivel şi identifică-te, sau următorul foc va fi în plin. Terminat.

— Cine eşti? Ce dracu’ faci?

DC-7B veni la nivel.

— Identifică-te! comandă Winters inexpresiv.

— Carib Cargo, suntem un zbor special, venim din Honduras.

— Eşti într-un spaţiu aerian interzis. Virează stânga pe cursul nou trei-patru-şapte.

— Ascultă, n-am ştiut despre interdicţie. Spune-ne încotro să o luăm şi plecăm de aici, bine? Terminat.

— Virează la stânga pe trei-patru-şapte. Te vom urmări. O să ai o grămadă de explicaţii de dat, Carib. Ţi-ai ales un loc foarte prost să zbori fără lumini. Sper că ai o explicaţie bună pentru că deja l-ai enervat pe colonel. Virează-ţi hardughia la stânga – acum!

Pentru moment, nu se întâmplă nimic. Bronco era uşor ofuscat că nu fusese luat destul de în serios. Se lăsă uşor spre dreapta şi mai dădu drumul unei serii de cartuşe, pentru a „încuraja” ţinta.

Iar aceasta viră la stânga pe cursul trei-patru-şapte şi îşi aprinse luminile anticoliziune.

— Okay, Carib, menţine cursul şi altitudinea. Nu te atinge de radio. Repet, nu te atinge de radio până la următoarele instrucţiuni. Nu-ţi face situaţia mai rea decât este deja. Rămân aici să te supraveghez. Terminat.

Avu nevoie de aproape o oră – fiecare secundă semănând cu condusul unui Ferrari în Manhattan, la o oră de vârf. Pe când se apropiau de coastă, văzu nori venind dinspre nord. Cu fulgere cu tot.

Winters decise ca ei să aterizeze primii. În faţă se aprinseră luminile unei piste de aterizare.

— Carib, vreau să aterizezi pe pista din faţa ta. Vei face exact aşa cum îţi spun. Terminat.

Bronco îşi verifică combustibilul. Destul încă pentru câteva ore de zbor. Se relaxă accelerând şi ridicându-se la douăzeci de mii de picioare, urmărind DC-7-ul intrând pe pista de aterizare.

— OK, e al nostru, se auzi din radioul pilotului de vânătoare.

Bronco nu confirmă. Îşi îndreptă avionul spre Eglin AFB, în ideea că va învinge vremea rea. Încă o noapte de muncă se terminase.

Aeronava DC-7B se opri la capătul pistei. Imediat cum se opri, pe pistă se aprinseră alte lumini. Un Jeep veni la cincizeci de iarzi de botul avionului. În spatele Jeepului se afla o puşcă automată M-2 de calibrul 0.50, în stânga căreia se odihnea o cutie mare cu muniţie. Arma era îndreptată direct spre carlingă.

— Afară din afurisitul de avion, *amigo!* comandă o voce nervoasă din difuzoare.

Uşa din faţă se deschise pe partea stângă a avionului. Omul care privea în jos era un alb la vreo patruzeci de ani. Orbit de luminile îndreptate spre el, era încă dezorientat. Ceea ce făcea parte din plan, desigur.

— Jos pe pavaj, amigo, spuse o voce din spatele luminilor.

— Staţi, eu…

— *Jos pe afurisitul de pavaj, imediat!*

Nu erau scări. Pilotului i se alătură încă un individ. Amândoi se lăsară deodată în jos, se agăţară de pragul uşii şi îşi dădură drumul pe asfalt. Aterizarea le fu uşurată de câteva braţe puternice, în costume de camuflaj.

— *Faţa pe ciment, spion comunist nenorocit!* zbieră la ei o voce tânără.

— Drace, am prins în sfârşit unul, spuse o altă voce. Ne-am făcut cu un afurisit de avion-spion cubanez!

— Ce dracu’… începu unul din oamenii de pe ciment.

Se opri imediat, când ţeava unei puşti M-16 i se aşeză pe ceafă. Apoi simţi o răsuflare fierbinte pe obraz.

— Vreau tot de la tine, *amigo şi,* dacă nu-mi spui singur tot, o să scot cu forţa! spuse o altă voce, care suna mai în vârstă decât prima. Mai e cineva în avion, *amigo?*

— Nu. Ascultă, noi…

— Verifică. Cu grijă, adăugă sergentul de artilerie.

— Înţeles, răspunse caporalul de marină. Mai dă-mi ceva lumină pe uşă.

— Ai un nume? întrebă sergentul de artilerie şi îşi accentuă întrebarea înfigând ţeava armei mai adânc în ceafa pilotului.

— Bert Russo. Eu…

— Ţi-ai ales un moment prost să spionezi exerciţiul, Roberto. Vă aşteptam de mult! Mă întreb dacă Fidel vă va vrea înapoi…?

— Nu prea arată a cubanez, observă o voce tânără. Crezi că ar putea fi rus?

— Hei, nu ştiu despre ce vorbeşti, obiectă Russo.

— Desigur, Roberto. Aici, domnule căpitan!

Un zgomot de paşi apropiindu-se. O nouă voce începu să vorbească.

— Scuze de întârziere, Black.

— Avem situaţia sub control, domnule. Acum punem oamenii în avion. În sfârşit, am capturat spionul cubanez. E cel de aici, Roberto. Cu celălalt nu am vorbit încă.

— Întoarce-l.

O mână aspră îl întoarse pe pilot cu faţa în sus ca pe o păpuşă, iar acesta văzu de unde venea răsuflarea fierbinte. De la o distanţă de zece centimetri îl privea cel mai mare ciobănesc german pe care-l văzuse vreodată. Când se uită la el, acesta începu să mârâi.

— Să nu-mi sperii câinele, Roberto, îl avertiză inutil sergentul Black.

— Ai un nume?

Bert Russo nu putu vedea nici o faţă. Toţi erau ascunşi în spatele surselor de lumină. Putea vedea doar armele şi câinii, unul dintre ei stătea lângă copilotul lui. Când începu să vorbească, câinele de deasupra sa se mişcă, iar asta-i îngheţă răsuflarea-n gâtlej.

— Voi, cubanezii, ar trebui să ştiţi asta. V-am avertizat data trecută să nu vă mai băgaţi nasul în exerciţiile noastre, dar a trebuit să ne deranjaţi din nou, nu-i aşa? observă căpitanul.

— Nu sunt cubanez, sunt american şi nu ştiu despre ce vorbiţi, reuşi în sfârşit să spună pilotul.

— Ai vreun act de identitate? întrebă căpitanul.

Bert Russo încercă să-şi mişte mâna spre portofel, dar câinele scoase un lătrat gros.

— Nu speria câinele, îl avertiză căpitanul. Sunt cam sperioşi, ştii?

— Spioni cubanezi nenorociţi, rosti Black. Am putea să-i omorâm, domnule. Serios, cui i-ar păsa?

— Hei, Black! ţipă o voce din avion. Ăsta nu e avion de spionaj. E plin de droguri! Ne-am ales cu un traficant!

— Nenorocitu’ dracului!

Sergentul fu dezamăgit pe moment.

— Doar un amărât de traficant? Rahat!

Căpitanul râse.

— Domnule, chiar ţi-ai ales un loc nepotrivit pentru a conduce avionul în seara asta. Cât, caporale?

— E plin până la refuz, domnule. Haşiş şi cocaină cât cuprinde.

— Traficant nenorocit, observă sergentul, adăugând după ce tăcu un moment: Domnule căpitan?

— Mda?

— Domnule, avioanele astea aterizează tot timpul, iar echipajul se cară pur şi simplu şi nimeni nu-l găseşte niciodată.

Atunci auziră toţi un sunet gutural dinspre mlaştina care înconjura pista de aterizare. Albert Russo era din Florida şi ştia ce însemna acel sunet.

— Vreau să spun, cine şi-ar da seama diferenţă? Avionul a aterizat, iar echipajul a fugit fără să-i putem prinde, au nimerit în mlaştină, iar noi am auzit nişte ţipete şi gata…

Făcu o pauză.

— Adică, ăştia doi sunt doar nişte traficanţi de droguri. Cui o să-i pese de ei, domnule? Putem face lumea un loc mai bun, ştiţi? Plus că hrănim şi aligatorii. Şi mie personal mi se pare că le e cam foame.

— Nici o urmă… murmură căpitanul.

— Nimănui n-o să-i pese câtuşi de puţin, domnule, insistă sergentul. Nimeni în afară de noi nu va şti nimic.

— Nu! urlă copilotul, care vorbea pentru prima oară, făcând să tresară câinele de deasupra sa.

— Linişte, discutăm afaceri aici, spuse sergentul.

— Domnilor, găsesc că sergentul are dreptate, afirmă căpitanul după un moment de gândire. Iar aligatorii chiar par înfometaţi. Omoară-i întâi, sergent. N-are nici un rost să fim cruzi, iar aligatorilor nu le pasă dacă-i mănâncă vii sau morţi. Oricum, ia-le orice document de identificare pe care-l au la ei.

— Am înţeles, domnule căpitan, replică sergentul.

El împreună cu ce mai rămăsese din echipa de gardă – aceştia erau doar opt – veneau de la Centrul de Operaţiuni Speciale MacDill. Erau puşcaşi marini pentru care activităţile neobişnuite constituiau mai degrabă o regulă decât o excepţie. Elicopterul lor se afla la o jumătate de milă depărtare.

— O.K, domnilor, spuse Black şi se aplecă spre prizonieri.

Îl ridică pe Russo în picioare cu o smucitură brutală.

— Băiete, ţi-ai ales cam prost momentul pentru transportul de droguri.

— Aşteaptă! strigă celălalt Noi nu… adică, vă putem spune…

— Poţi vorbi cât vrei, băiete. Eu am nişte ordine de îndeplinit. Haideţi. Dacă vreţi să vă rugaţi, faceţi-o acum.

— Noi am venit din Columbia…

— Asta e chiar o surpriză, nu? observă ironic Black, în timp ce-i forţa pe cei doi să mărşăluiască spre copaci. Mai bine ţi-ai îndrepta discursul spre Dumnezeu, băiete. El cel puţin ar putea să te asculte. Sau cine ştie, poate că nici el nu te-ar asculta…

— Pot să-ţi spun orice, spuse Russo.

— Nu mă interesează!

— Dar nu poţi…

— Sigur că pot. Tu cum crezi că îmi câştig existenţa, băiete? spuse Black amuzat. Nu vă temeţi, o să fie uşor şi repede. Eu nu fac oamenii să sufere, cum faceţi voi ăştia cu drogurile. Eu doar îi omor rapid.

— Am o familie… scânci Russo.

— Majoritatea oamenilor au familii, aprobă Black. Se descurcă ei. Presupun că ai o asigurare. Ia uite-aici!

Un alt puşcaş marin îndreptă lanterna spre tufişuri. Acolo se odihnea cel mai mare aligator pe care îl văzuse Russo vreodată, lung de peste trei-patru metri. Ochii acestuia străluceau gălbui în întuneric, iar restul trupului creaturii semăna cu un buştean verde. Un buştean dotat cu o gură cât toate zilele.

— E destul de departe, judecă Black. Ţine dracului câinii ăia să nu sară!

Aligatorul – pe care îl numeau Nicodemus – deschise gura şi şuieră. Era un sunet care-ţi făcea pielea ca de găină.

— Vă rog… spuse Russo.

— Pot să vă spun tot! se oferi din nou copilotul.

— Ce poţi să ne spui? întrebă dispreţuitor căpitanul.

După tonul pe care-l folosise, părea că spune mai degrabă *Ce naiba, nu poţi să mori ca un bărbat!*

— De unde venim. Cine ne-a dat încărcătura. Încotro mergeam. Codurile radio. Cu cine trebuia să ne întâlnim. Tot!

— Cum să nu, aprobă din cap căpitanul. Luaţi-le actele. Şi mărunţişul din buzunare, cheile de la maşină, tot. Ştiţi ce? Mai bine dezbrăcaţi-i de tot înainte să-i împuşcaţi. Măcar să ştim că am făcut o treabă ca lumea.

— Ştiu tot! ţipă Russo.

— Ăsta ştie tot, spuse Black. Nu-i aşa că-i drăguţ? Dezbracă-te, băiete.

— Stai o clipă, sergent.

Căpitanul înaintă şi îndreptă lanterna spre faţa lui Russo.

— Ce anume ştii din ceea ce ne-ar putea interesa?

Era o voce pe care nu o mai auziseră. Deşi îmbrăcat în costum de camuflaj, nu era un puşcaş marin.

Zece minute mai târziu aveau totul înregistrat pe bandă. Desigur, majoritatea numelor le ştiau deja. Totuşi, erau şi informaţii noi, cum ar fi localizarea pistei de aterizare şi codurile transmisiilor radio.

— Renunţaţi la dreptul la consultantă? întrebă civilul.

— Da.

— Vreţi să cooperaţi?

— Da.

— Bun.

Russo şi copilotul, pe nume Bennet, fură legaţi la ochi şi conduşi spre un elicopter. Până în ziua următoare la prânz vor fi duşi în faţa unui magistrat al Statelor Unite, apoi în faţa unui judecător al Tribunalului Federal; iar până la apusul soarelui, vor fi deja duşi într-o dependinţă a Bazei Forţelor Aeriene Eglin, o structură nou construită, cu un gard înalt. Era păzită de oameni în uniformă, cu priviri dure.

Prizonierii nici măcar nu ştiau cât de norocoşi fuseseră. Conform regulamentului, cinci avioane doborâte însemnau pentru un pilot acordarea titlului de as. Iar Bronco avea de gând să-l obţină.

10
Picioare uscate

Din politeţe, Mark Bright intră la directorul adjunct Muray, înainte de a ajunge la director.

— Ai ajuns devreme, îl întâmpină acesta. Cum merge cazul?

— Cazul Piraţilor – aşa-i spun ziarele – merge bine. Am venit aici datorită unor implicaţii de ultimă oră. Victima era mai „murdară” decât ne-am aşteptat.

Bright explică timp de câteva minute, învârtind unul dintre inelele copertei dosarului.

— Cât?

— Nu suntem siguri încă. Va fi nevoie de o analiză atentă din partea experţilor financiari, dar... oricum e vorba de aproximativ şapte sute de milioane de dolari.

Murray reuşi să-şi depună ceaşca de cafea pe birou fără să o verse.

— Cât?

— Ai auzit bine. Nici eu n-am ştiut până alaltăieri şi am terminat de citit dosarul abia acum douăzeci şi patru de ore. Iisuse, de-abia am reuşit să-l descifrez. Oricum, mi-am imaginat că directorul va vrea să vadă chestia asta imediat.

— Nemaivorbind de procurorul general şi de preşedinte. La ce oră intri la Emil?

— Peste o jumătate de oră. Vrei să vezi şi tu? Te pricepi mai bine decât mine la ghiveciul ăsta internaţional.

Biroul avea o mulţime de directori-adjuncţi, iar postul lui Murray avea o definiţie vagă pe care acesta o interpreta în glumă ca „rezervă utilitară”. Murray nu era numai autoritatea recunoscută în materie de terorism a Biroului, ci şi expertul intern al agenţiei în privinţa transporturilor de oameni, arme şi bani efectuate de grupurile internaţionale. La aceasta se adăuga vasta sa experienţă ca agent de stradă şi împreună aceste calităţi îi dădeau privilegiul de a supraveghea anumite cazuri importante pentru director sau Bill Shaw, directorul executiv adjunct de la investigaţii. Bright nu se afla din întâmplare în acest birou.

— Cât de solide sunt informaţiile tale?

— După cum am spus, nu sunt încă organizate, dar am destule numere de cont, date de tranzacţii, sume şi o urmă solidă până în punctul de origine.

— Şi toate astea pentru că Paza de Coastă...

— N-aş zice, ezită Bright. Sau, cine ştie, poate. Ştiind că victima era

„murdară”, i-am investigat antecedentele ceva mai atent. Probabil că oricum am fi pus mâna pe materialul ăsta. De aceea m-am întors să-i cercetez domiciliul de mai multe ori. Ştii cum este…

— Mda, aprobă Murray.

O caracteristică a unui agent bun era tenacitatea. Alta era instinctul. Bright continuase să se întoarcă la domiciliile victimelor atâta timp cât instinctul îi spusese că trebuia să găsească ceva acolo.

— Cum ai găsit seiful?

— Tipul avea o carpetă Rubbermaid pe care era balansoarul. Ştii că, atunci când te mişti înainte şi înapoi, covorul tinde să alunece. Ei bine, am stat la biroul lui cam vreo oră şi am observat că alunecase. Am dat la o parte scaunul, ca să pot aşeza la loc carpeta şi atunci am realizat – ce loc perfect pentru o ascunzătoare. Am avut dreptate.

Bright rânji. Avea tot dreptul să facă asta.

— Ar trebui să scrii asta şi să o trimiţi la *The Investigator* – foaia internă a Departamentului Justiţiei – ca să ştie toată lumea ce să caute.

— Avem în birou un expert în seifuri. După asta, n-a mai rămas decât să spargem codurile dischetelor. Avem un outsider care ne ajută la chestiile astea – nu, nu ştie ce era pe dischete. Ştie să nu fie atent atunci când nu trebuie şi oricum nu-l interesa. Mi-am imaginat că afacerea trebuie să rămână cât mai secretă până când pornim să capturăm fondurile.

— Ştii, nu cred că am avut vreodată un centru comercial. Totuşi, îmi amintesc că am capturat un bar cu numere de striptease.

Murray ridică râzând receptorul şi formă numărul directorului.

— ’Neaţa, Moira, aici Dan Murray. Spune-i şefului că avem ceva „fierbinte” pentru el. Ar fi bine să vină şi Bill Shaw. Sosim în două minute.

Murray închise telefonul.

— Haide, agent Bright. Nu se întâmplă prea des să prinzi peştele ăl mare. L-ai întâlnit vreodată pe director?

— Doar ne-am salutat de vreo două ori, pe la recepţii.

— E un tip de treabă, îl asigură Murray, ieşind din birou.

În drum spre biroul şefului, li se alătură Bill Shaw.

— Salut Mark. Ce mai face tatăl tău?

— Prinde o groază de peşte.

— Acum locuieşte în Keys, nu?

— Da, domnule.

— O să-ţi placă enorm chestia asta, Bill, remarcă Murray, deschizând uşa.

Intră în birou şi înţepeni brusc la vederea secretarei directorului.

— Doamne, Moira, ce frumoasă eşti!

— Aveţi grijă, domnule Murray, altfel vă pârăsc soţiei.

Dar nu avea cum să nege. Costumul pe care-l purta era adorabil, machiajul era perfect, iar pe figură avea acea strălucire pe care nimic nu ţi-o putea da în afară de o nouă dragoste.

— Îmi cer umil iertare, doamnă, spuse Murray galant. Acest tânăr chipeş este Mark Bright.

— Ai venit mai devreme cu cinci minute, agent Bright, observă doamna Wolfe fără să-şi consulte agenda. Cafea?

— Nu, mulţumesc, doamnă.

— Bun.

Verifică dacă directorul vorbea la telefon.

— Puteţi intra.

Biroul directorului era suficient de spaţios pentru a putea ţine înăuntru o conferinţă. Emil Jacobs ajunsese în Birou după o carieră distinsă ca procuror general în Chicago, iar pentru acest post renunţase la un fotoliu în Curtea de Apel a Statelor Unite, nemaivorbind de faptul că putea deţine un fotoliu de partener în cadrul oricărei firme de avocatură din America. Dar, din ziua în care-şi luase ultimul examen, Emil Jacobs îşi dedicase viaţa prinderii şi închiderii criminalilor. Aceasta se datora în parte faptului că tatăl său avusese de suferit în războiul berii din timpul Prohibiţiei. Jacobs nu uitase niciodată cicatricele pe care tatăl său le căpătase pentru că îndrăznise să răspundă unui zbir al Bandei din Sud. Jacobs, un om scund, ca şi tatăl său, îşi alesese în viaţă misiunea de a-i proteja de rău pe cei slabi. Şi îşi îndeplinea această misiune cu o fervoare religioasă camuflată în spatele unei strălucitoare minţi analitice. Numărându-se printre foarte puţinii evrei dintr-o agenţie catolică-irlandeză, fusese numit membru de onoare în şaptesprezece loje irlandeze. În timp ce J. Edgar Hoover era cunoscut pe teren ca „directorul Hoover”, pentru echipa curentă de agenţi, directorul Jacobs era „Emil”.

— Tatăl tău a lucrat pentru mine o vreme, spuse Jacobs şi-i întinse mâna agentului Bright. Acum locuieşte în Marathon Key, nu? Tot mai pescuieşte?

— Da, domnule. De unde ştiţi?

— În fiecare an îmi trimite o felicitare de Chanukah, râse Jacobs. E o poveste lungă. Mă mir că nu ţi-a spus-o şi ţie. Ia zi, care-i treaba?

Bright se aşeză şi îşi deschise servieta, scoţând copiile legate ale documentelor. Începu să vorbească, la început cam nesigur, dar după zece minute deja se încălzise. Jacobs răsfoi rapid dosarul, dar nu pierdu o vorbă.

— E vorba despre mai mult de o jumătate de miliard de dolari, conchise Bright.

— E chiar mai mult decât atât din ceea ce văd aici, fiule.

— Nu am avut timp să fac o analiză detaliată, domnule. M-am

gândit că veţi vrea să vedeţi dosarul imediat.

— Te-ai gândit bine, replică Jacobs fără să-şi ridice privirea. Bill, cine e cel mai potrivit din Departamentul Justiţiei ca să se ocupe de povestea asta?

— Îl ţii minte pe tipul ăla care s-a ocupat de afacerea cu împrumuturile? E maestru la urmărit banii. Marty Nu-ştiu-cum, spuse Shaw. E tânăr şi are un real talent pentru asta. Cred că şi Dan ar trebui implicat.

Jacobs îşi ridică privirea.

— Ei, bine?

— Eu sunt de acord. Păcat că nu luăm un comision din suma pe care vom pune mâna. Va trebui să ne mişcăm repede. Ăştia la prima bănuială…

— Asta poate să nu conteze, murmură Jacobs, dar nu e un motiv să o lăsăm mai moale. Genul ăsta de pierdere îi va înfuria rău. Şi cu celelalte lucruri suntem… scuzaţi-mă. Aşa e, Dan, trebuie să acţionăm foarte repede. Au apărut ceva complicaţii în cazul de piraterie?

— Nu, domnule. Probele materiale sunt suficiente pentru o condamnare. Procurorul general a aruncat imediat declaraţia când avocatul apărării a început să povestească despre cum a fost obţinută. Am auzit că a zâmbit chiar în timp ce a făcut-o. I-a spus avocatului că nici nu discută despre negocieri, că are suficiente probe ca să-i înfunde, ceea ce intenţionează să şi facă. Insistă pe un termen de judecare apropiat şi vrea să preia chiar el cazul.

— Se pare că avem aici o potenţială carieră politică, remarcă Jacobs. Cât a fost spectacol şi cât substanţă?

— S-a purtat bine cu noi, cei din Brigada Mobilă, domnule, spuse Bright.

— Niciodată nu poţi avea prea mulţi prieteni acolo, sus, aprobă Jacobs. Eşti satisfăcut de cum merge cazul?

— Da, domnule. E solid.

— De ce erau atâţia bani în ambarcaţiune, dacă tot plănuiau să-l omoare? întrebă Murray.

— Momeală, răspunse agentul Bright. Conform declaraţiei pe care am obţinut-o, de fapt trebuiau să livreze marfa cuiva în Bahamas. După cum reiese din documentul acesta, uneori victima în persoană efectua tranzacţii de sume importante. Probabil că acesta a fost motivul principal pentru care a cumpărat iahtul.

Jacobs aprobă din cap.

— Corect Dan, spuneai de căpitan…

— Da, domnule. Şi-a învăţat lecţia.

— Bun. Să ne întoarcem la bani. Dan, păstrează legătura cu Departamentul Justiţiei şi ţine-mă la curent prin Bill. Stabiliţi data precisă la care vom demara acţiunea de capturare, aveţi la dispoziţie

trei zile pentru asta. Agentul Bright împreună cu Brigada Mobilă vor coordona operaţiunea – dar operaţiunea asta trebuie să rămână sub nume de cod până când suntem pe deplin pregătiţi de acţiune.

Numele de cod însemna că operaţiunea va fi la fel de secretă ca şi operaţiunile CIA. Nu era ceva neobişnuit pentru Birou, care totuşi conducea majoritatea operaţiunilor de contraspionaj din America.

— Mark, alege un nume de cod.

— Tarpon. Tatălui meu întotdeauna i-a plăcut să-i vâneze, iar aceştia sunt buni luptători.

— Va trebui să dau şi eu o raită pe acolo să văd. În viaţa mea n-am prins ceva mai mare decât o ştiucă.

Jacobs tăcu brusc. Murray se întrebă la ce se gândea. Orice ar fi fost, îi dădu lui Emil o expresie şireată.

— Nici că se putea o sincronizare mai bună. Păcat că nu vă pot spune de ce. Mark, salută-l pe tatăl tău din partea mea.

Directorul se ridică, punând capăt şedinţei.

Doamna Wolfe observă că toţi zâmbeau când părăsiră încăperea. Shaw chiar îi făcu cu ochiul. Zece minute mai târziu, ea depozita un nou dosar în dulapul documentelor secrete, un dosar gol, cu numele TARPON bătut la maşină pe eticheta de hârtie. Acesta fu plasat în cadrul secţiunii Droguri, iar Jacobs o anunţă că va primi documentaţia pentru el în câteva zile.

Murray şi Shaw îl conduseră la maşină pe agentul Bright.

— Ce-i cu Moira? întrebă Dan după ce maşina lui Bright demară.

— Se spune că are un prieten.

— Era şi timpul.

La 4.45, Moira Wolfe aşează o apărătoare de plastic pe tastatura, computerului şi o alta pe cea a maşinii de scris. Înainte de a părăsi biroul, îşi verifică machiajul încă o dată, apoi ieşi din birou cu paşi vioi. Cel mai ciudat lucru era că nu îşi dădu seama că toată lumea din birou o privea cu coada ochiului. Dar nimeni nu-i spunea nimic, de teamă să n-o supere. Un lucru era clar pentru toată lumea: în seara asta Moira avea o întâlnire. Semnele erau indiscutabile, deşi Moira îşi închipuia că le disimula foarte bine.

Ca secretară a şefului, doamna Wolfe avea un loc de parcare rezervat, unul dintre multele lucruri care-i făceau viaţa mai uşoară. Câteva minute mai târziu conducea pe 10 th Street, după care viră pe Constitution Avenue. În loc să-şi urmeze traseul obişnuit, spre Alexandria şi apoi acasă, se îndreptă spre vest, traversând Podul Theodore Roosevelt şi intrând în Arlington. Părea că aglomerările de trafic dispăreau în faţa ei şi, douăzeci şi cinci de minute mai târziu, oprea în faţa unui mic restaurant italian din Seven Comers. Înainte de a intra îşi verifică din nou machiajul în oglinda retrovizoare. Copiii săi

îşi luau astăzi cina la MacDonald’s, dar nu se supăraseră. Le spusese că va lucra până târziu şi era convinsă că o crezuseră, deşi ar fi trebuit să ştie că minciunile ei erau la fel de transparente pentru copii pe cât erau ale lor pentru ea, până nu demult.

— Nu vă supăraţi, i se adresă ea chelneriţei care o întâmpină la intrare.

— Probabil că sunteţi doamna Wolfe, replică imediat tânăra chelneriţă. Vă rog să mă urmaţi. Domnul Diaz vă aşteaptă.

Felix Cortez – Juan Diaz – stătea într-un separeu dintr-un colţ, la capătul din spate al restaurantului. Moira era sigură că alesese locul cel mai întunecat pentru discreţie şi că se aşezase cu spatele la perete pentru a o putea vedea venind. Avea dreptate doar parţial, pentru ambele ipoteze. Cartierul general al CIA era la mai puţin de cinci mile depărtare, mii de angajaţi FBI locuiau în zonă şi cine putea şti dacă restaurantul nu era de asemenea pe placul vreunui ofiţer superior de contrainformaţii. Avea motive să creadă că nimeni din acel restaurant nu ştia cine era cu adevărat, dar ofiţerii de contraspionaj, dacă voiau să se vadă la pensie, nu trebuiau să se bazeze pe simple presupuneri. Emoţia sa nu era în totalitate simulată. Pe de altă parte, nu era înarmat. Cortez se ocupa de genul de afaceri în care armele de foc cauzau mai multe probleme decât rezolvau.

Felix se ridică s-o întimpine. Chelneriţa plecă imediat ce pricepu adevărata natură a acestei „întâlniri de afaceri”, lăsându-i pe cei doi îndrăgostiţi să-şi dea mâinile şi să schimbe nişte sărutări neobişnuit de pasionate pentru localul public în care se aflau. Cortez îi turnă Moirei un pahar de vin alb şi se aşează. Apoi îi mărturisi jenat acesteia:

— Mi-era teamă că n-o să vii.

— De cât timp aştepţi? întrebă Moira.

În scrumieră zăceau o jumătate de duzină de ţigări stinse.

— Aproape o oră, răspunse el cu o privire amuzată.

E clar că se autoironizează, îşi zise Moira.

— Dar am venit mai devreme decât stabilisem.

— Ştiu.

De data asta el râse de-a binelea.

— Mă faci să mă comport ca un fraier, Moira. Acasă nu mă comport aşa.

Ea înţelese greşit ceea ce încerca el să spună.

— Îmi pare rău, Juan. N-aş vrea să…

Un răspuns perfect, deduse mintea lui Cortez. Foarte corect, întinse mâna peste masă şi o luă pe a ei, iar ochii îi străluciră.

— Nu-ţi face probleme. Uneori e bine pentru un bărbat să fie puţin fraier. Iartă-mă că te-am chemat aşa, pe nepregătite. O mică problemă de afaceri. Am fost anunţat că trebuie să zbor către Detroit şi, cum tot eram prin împrejurimi, după cum spui tu, am vrut să te văd

înainte să plec acasă.

— Probleme...?

— O schimbare în designul unui carburator. Ceva în legătură cu economia de combustibil. Trebuie să modific câteva utilaje în fabricile mele. Oricum, problema e rezolvată. Chestiile astea nu sunt neobişnuite – şi chiar mi-au oferit un motiv excelent să vin aici. Poate că ar trebui să mulţumesc agenţiei guvernamentale care se ocupă cu prevenirea poluării.

— Îţi scriu o scrisoare de mulţumire, dacă vrei.

Vocea lui se schimbă.

— E atât de bine să te revăd, Moira.

— Mă temeam că...

Emoţia deveni evidentă pe faţa lui.

— Nu, Moira, eu mă temeam. *Eu* sunt un străin. Vin aici destul de rar şi în mod sigur sunt mulţi bărbaţi care...

— Juan, unde stai? întrebă doamna Wolfe.

— La Sheraton.

— Au şi room service?

— Da, dar de ce...

— Nu-mi va fi foame în următoarele două ore, spuse ea şi îşi termină vinul. Putem pleca acum?

Felix lăsă pe masă două bancnote de douăzeci şi o conduse afară. Ajunseră în holul de la Sheraton în mai puţin de şase minute. Amândoi se îndreptau rapid spre lifturi, amândoi se uitau îngrijoraţi în toate părţile, amândoi sperau să nu-i observe nimeni, dar din motive diferite. Camera sa de la etajul zece era de fapt un apartament scump, observă Moira la intrare, în trecere, dar apoi singurul lucru care-i mai rămase în minte era un bărbat pe care ea credea că-l chema Juan Diaz.

— Minunat, spuse el la sfârşit.

— Ce e minunat?

— E minunat că a fost o problemă cu carburatorul nou.

— Juan!

— De-acum încolo, trebuie să creez probleme controlului de calitate, ca să mă trimită la Detroit în fiecare săptămână, sugeră el, mângâindu-i braţul.

— De ce nu construieşti o fabrică aici?

— Costul forţei de muncă e prea mare, spuse el serios. Desigur, drogurile vor fi o problemă mai puţin.

— Cum şi acolo e o problemă cu drogurile?

— Da. Ei o numesc *basuco,* marfă murdară, nu suficient de bună pentru export şi prea mulţi dintre muncitorii mei i-au căzut pradă.

Se opri pentru un moment.

— Moira, eu încerc să fac o glumă, iar tu mă obligi să vorbesc

despre afaceri. Nu-ţi mai plac îndeajuns?

— Tu ce crezi?

— Cred că trebuie să mă întorc în Venezuela, cât timp mai sunt în stare să merg pe propriile picioare.

Degetele ei se mişcară.

— Cred că te vei restabili repede.

— Îmi pare bine să aflu.

Întoarse capul să o sărute şi-şi lăsă ochii să-i privească trupul în lumina razelor apusului de soare care pătrundeau pe ferestre. Ea îi observă privirea şi întinse mâna după cearşafuri. El se opri.

— Nu mai sunt tânără, spuse ea.

— Fiecare copil din întreaga lume se uită la mama sa şi o vede drept cea mai frumoasă femeie din lume, chiar dacă foarte multe mame nu mai sunt frumoase. Ştii de ce? Deoarece copilul se uită cu dragoste şi vede cum dragostea îi e împărtăşită. Dragostea este cea care generează frumuseţe, Moira. Şi pentru mine eşti frumoasă.

Gata. Cuvântul fusese pronunţat. El îi urmări ochii dilatându-se uşor, gura fremătând şi respiraţia accelerându-i-se. Pentru a doua oară, lui Cortez îi fu ruşine. Se debarasă de acest sentiment, sau cel puţin încercă. Mai făcuse asta înainte, desigur. Dar întotdeauna cu femei tinere, singure, cu gust pentru aventură şi distracţie. Aceasta era atât de diferită. Diferită sau nu, îşi reaminti el, avea o treabă de făcut.

— Iartă-mă. Sper că nu te-am făcut să te simţi prost.

— Nu, răspunse ea încet. Nu acum…

El îi zâmbi.

— Şi acum, eşti gata pentru cină?

— Da.

— Asta-i bine.

Cortez se ridică şi luă halatele de baie agăţate de uşa toaletei. Serviciul era de calitate. Jumătate de oră mai târziu, Moira stătea în dormitor, în timp ce căruciorul cu cina era introdus în camera de zi. El deschise uşa dintre camere de îndată ce chelnerul plecă.

— Din cauza ta am minţit. Să fi văzut ce priviri mi-a aruncat chelnerul!

— Ştii cât timp a trecut de când am fost nevoită ultima dată să mă ascund în cealaltă cameră? râse ea.

— Şi nici n-ai comandat destul. Cum poţi să trăieşti doar cu o salată atât de mică?

— Dacă mă îngraş, n-o să te mai întorci la mine.

— În locul de unde vin eu, nu se numără coastele femeilor, spuse Cortez. Când văd că cineva slăbeşte din cale-afară, îmi închipui că s-a apucat de *basuco.* Acolo unde locuiesc eu, aceştia uită chiar şi să mănânce.

— E chiar atât de rău?

— Ştii ce e *basuco!*

— Cocaină, conform rapoartelor pe care le văd.

— De calitate foarte proastă, pe care criminalii nu-şi pot permite s-o trimită către *norteamericanos şi* amestecată cu chimicale care omoară creierul. A devenit blestemul ţinutului meu natal.

— Înseamnă că e rău, spuse Moira.

Îşi dădea seama că era într-adevăr ceva care îl îngrijora pe iubitul său. Exact cum se întâmplă cu directorul, îşi zise ea.

— Am vorbit cu poliţia din oraşul meu. Cum pot muncitorii mei să-şi facă treaba când au creierul otrăvit de chestia aia? Şi ce face poliţia în sensul ăsta? Ei dau din umeri şi murmură scuze – iar oamenii mor. Mor din cauza acestui *basuco.* Mor din cauza armelor traficanţilor. Şi nimeni nu face nimic să oprească asta.

Cortez făcu un gest de frustrare, apoi continuă:

— Ştii, Moira, eu nu sunt numai un capitalist pur şi simplu. Fabricile mele oferă locuri de muncă, aduc bani pentru ţara mea, bani cu care oamenii pot să-şi construiască case şi să-şi educe copiii. Da, sunt bogat, dar ajut la construcţia ţării – cu mâinile astea o fac. Muncitorii vin la mine şi-mi spun despre copiii lor – ah! Nu pot să fac nimic. Într-o zi, traficanţii vor veni la mine şi vor încerca să-mi ia fabrica, continuă el. Eu voi apela la poliţie, iar poliţia nu va face nimic. Voi apela la armată şi armata nu va face nici ea nimic. Tu lucrezi pentru *federales,* da? Nu poate face nimeni nimic acolo?

Cortez aproape că-şi ţinu răsuflarea, aşteptând răspunsul.

— Ar trebui să vezi rapoartele pe care le dactilografiez pentru director.

— Rapoarte, mârâi el dispreţuitor. Oricine poate scrie rapoarte. La mine în ţară, poliţia scrie o grămadă de rapoarte, procurorii îşi fac investigaţiile – şi nu se întâmplă nimic. Dacă mi-aş conduce aşa fabrica, în scurt timp aş trăi într-o cutie de carton şi aş cerşi bani pe stradă! *Federales* ai voştri fac într-adevăr ceva?

— Mai mult decât îţi închipui. Chiar în momentul de faţă se află în curs de desfăşurare nişte operaţiuni despre care nu pot să vorbesc. Prin birouri se zvoneşte că regulile se vor schimba. Dar nu ştiu ce înseamnă asta. Directorul zboară în Columbia pentru a se întâlni cu procurorul lor general şi – aoleu! Nu trebuie să vorbesc cu nimeni despre asta. E secret.

— Nu voi spune nimănui, o asigură Cortez.

— Oricum, nici măcar nu ştiu mare lucru, continuă ea cu grijă. Trebuie să înceapă ceva nou. Nu ştiu ce anume. Dar orice ar fi, directorului nu-i prea place.

— Dacă e ceva care să-i distrugă pe criminali, de ce să nu-i placă? întrebă Cortez cu o voce mirată. Ar trebui să-i împuşte pur şi simplu

pe stradă. Le-aş face cinste la toţi pentru asta.

Moira zâmbi.

— O să trec peste asta. Asta spun toate scrisorile – primim scrisori de la tot felul de oameni.

— Directorul tău ar trebui să asculte ce au de spus oamenii.

— Asta ar trebui să facă şi preşedintele.

— Poate chiar va începe să asculte, sugeră Cortez. *Suntem în anul alegerilor*...

— Poate chiar ascultă. Schimbarea de care-ţi vorbeam vine din biroul preşedintelui!

— Dar directorului tău nu-i place? întrebă el nedumerit. Oricum, eu nu înţeleg guvernul ţării mele, aşa că n-are nici un rost să încerc să-l înţeleg pe al vostru.

— Totuşi, e ciudat. Asta e prima oară când nu ştiu – mă rog, oricum nu ţi-aş putea spune.

Moira îşi termină salata şi privi paharul gol. Felix Juan i-l umplu cu vin.

— Măcar un lucru poţi face?

— Ce anume?

— Sună-mă când pleacă directorul tău în Columbia, spuse el.

— De ce?

Moira fu prea surprinsă ca să spună nu.

— În asemenea vizite, musafirul petrece mai multe zile, nu?

— Da, cred că da. Nu ştiu precis.

— Şi dacă directorul este plecat, tu, secretara lui, nu ai prea multe de făcut, nu?

— Nu, nu prea.

— Atunci o să zbor spre Washington, desigur.

Cortez se ridică de pe fotoliu şi făcu câţiva paşi în jurul mesei. Halatul de baie al Moirei atârna pe ea descheiat, iar el profită de asta.

— Trebuie să zbor spre casă mâine dimineaţă, devreme. Doar o zi cu tine nu e deloc destul, dragostea mea. Hmmm, eşti gata, presupun.

— Tu eşti?

— Vom vedea. Un singur lucru nu înţeleg, spuse el, în timp ce-o ajuta să se ridice.

— Ce anume?

— De ce ar prefera cineva să folosească „pudră” pentru a obţine plăcere când există femeile?

De fapt, era un lucru pe care Cortez nu-l va înţelege niciodată. Dar oricum, nu era treaba lui să-l înţeleagă.

— Orice femeie? întrebă ea, îndreptându-se spre uşă.

Cortez o dezbrăcă de halat dintr-o singură mişcare.

— Nu, nu orice femeie.

— Dumnezeule, spuse Moira, o jumătate de oră mai târziu.

Pieptul ei strălucea de transpiraţie, a lui şi a ei.

— Am greşit, oftă el, întins lângă ea, cu faţa în jos.

— Cu ce?

— Când directorul tău zboară spre Columbia, nu mă suna.

El râse, pentru a arăta că glumise.

— Moira, nu ştiu dacă pot să fac asta mai des de o dată pe lună.

Moira chicoti.

— Poate ar trebui să nu mai munceşti aşa de mult, Juan.

— Cum aş putea?

Se întoarse spre ea.

— Nu m-am mai simţit aşa de când eram doar un băiat Dar nu mai sunt tânăr. Cum pot femeile să se menţină tinere, iar bărbaţii nu?

Ea zâmbi amuzată de minciuna lui evidentă. Dar minciuna asta îi făcuse o mare plăcere.

— Nu pot să te sun.

— Cum?

— Nu am numărul tău, râse ea.

Cortez sări din pat şi îşi scoase portofelul din buzunarul hainei, apoi murmură ceva care aducea a înjurătură.

— Nu mai am cărţi de vizită – of.

Luă carneţelul de pe noptieră şi scrise numărul.

— Acesta e numărul de la birou. De obicei nu mă găseşti acolo, îmi petrec timpul mai mult la magazin, mormăi el. Nopţile stau la fabrică. Îmi petrec weekend-urile tot la fabrică. Câteodată *dorm* la fabrică. Dar Consuela va da de mine, oriunde m-aş afla.

— Trebuie să plec, spuse Moira.

— Spune-i directorului tău să plece în timpul weekendului. Vom petrece două zile la ţară. Ştiu un locşor retras la munte, doar la câteva ore de aici.

— Crezi că vei rezista? întrebă ea, îmbrăţişându-l.

— Voi avea grijă să mănânc bine şi să mă pregătesc, promise el.

Încă un sărut şi ea plecă.

Cortez închise uşa şi intră în baie. Nu aflase prea multe, dar ceea ce aflase s-ar fi putut dovedi de o importanţă crucială. „Regulile se schimbă”. Orice ar fi însemnat această schimbare, directorului Jacobs nu-i plăcea, totuşi se conforma. Pleca în Columbia să discute despre asta cu procurorul general. Jacobs, îşi aminti el, îl cunoştea destul de bine pe procurorul general. Fuseseră colegi de clasă în liceu, cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Procurorul general participase în America la funeraliile doamnei Jacobs. De asemenea, era vorba de ceva cu sigiliu prezidenţial. Bun. Doi dintre asociaţii lui Cortez se aflau în New Orleans pentru a discuta cu procurorul despre cei doi nepricepuţi care bramburiseră asasinatul de pe iaht. FBI în mod sigur avusese un amestec în acel asasinat, iar ceea ce se întâmplase acolo

îi putea furniza un indiciu.

Cortez îşi ridică privirile spre oglindă pentru a-l vedea pe omul care obţinuse aceste informaţii şi decise că acesta nu-i plăcea. Dădu din umeri pentru a alunga sentimentul. Nu era pentru prima oară şi în mod sigur nici pentru ultima.

Lansarea avu loc la ora 23:41. Cele două acceleratoare masive ale lui Titan-111D se aprinseră simultan la momentul stabilit, fu generată o forţă echivalentă cu peste un milion de tone şi întregul ansamblu se desprinse de pe platformă într-o strălucire care ar fi putut fi văzută de la o distanţă egală cu cea dintre Savannah şi Miami. Acceleratoarele cu combustibil solid arseră timp de 120 de secunde înainte să fie detaşate. În acel moment porniră motoarele cu combustibil lichid din secţiunea centrală a acceleratorului, împingând restul rachetei mai sus, mai repede şi mai departe pe traseu. În acest timp, instrumentele de bord transmiteau date de la accelerator către staţia de la sol, din Cape. De fapt, în acelaşi timp transmiteau date către un post de ascultare sovietic localizat în nordul Cubei şi către un „trauler de pescuit" care staţiona lângă Cape Canaveral şi care arbora de asemenea steagul roşu. Titan-111D era o „pasăre" folosită exclusiv pentru lansări militare, iar interesul sovietic pentru această lansare rezultase în urma unui raport GRU neconfirmat, cum că satelitul de pe lansator fusese modificat special pentru a intercepta semnalele electronice foarte slabe – nu se specifica în raport ce fel de semnale.

Mai repede şi mai sus. Jumătate din rachetă fu detaşată, combustibilul pentru al doilea stagiu explodă, iar cel pentru al treilea stagiu se aprinse cam la o mie de mile distanţă de traseu. În buncărele de control din Cape, inginerii şi tehnicienii constatau că totul încă decurgea conform planului, aşa cum se cuvenea de altfel pentru un vehicul a cărui proiectare începuse încă din anii '50. Combustibilul pentru al treilea stagiu se consumă în timpul prevăzut. Al patrulea stagiu îşi aştepta acum desfăşurarea, în urma căreia încărcătura avea să fie propulsată la înălţimea geosincronă prevăzută, de unde avea să plutească deasupra unei anumite porţiuni a ecuatorului terestru. Echipajul din camera de control profită de acest moment de linişte pentru a sorbi din cafele şi a revedea datele lansării, care, fură cu toţii de acord, erau exact cum se aştepta toată lumea.

Necazurile începură să apară o jumătate de oră mai târziu. Transstagiul se aprinse mai devreme de la sine, împingând încărcătura la înălţimea dorită, dar nu în locul dorit; de asemenea, în loc să fie plasată într-o poziţie perfect staţionară, încărcătura fu aruncată pe un traseu excentric şi nesigur de-a lungul Ecuatorului. Chiar dacă ar fi fost deasupra longitudinii corecte, traseul nu i-ar fi

permis să acopere tot timpul latitudinea. Deşi totul decursese cum trebuia şi toate subansamblele funcţionaseră exact aşa cum fuseseră proiectate, lansarea fusese un eşec. Inginerii care asiguraseră stagiile iniţiale clătinau din capete a nedumerire împreună cu cei care răspundeau de transstagiu şi care supravegheau dezamăgiţi echipamentele de control. Lansarea fusese un eşec.

Dar încărcătura nu ştia asta. La momentul stabilit, ea se detaşă de transstagiu şi începu să funcţioneze după cum fusese programată. Braţele metalice de zece metri lungime se extinseră. Forţa gravitaţională a Pământului acţiona asupra lor de la peste douăzeci de mii de mile distanţă, făcând ca satelitul să rămână îndreptat în jos. Apoi se extinseră panourile solare care converteau energia solară în electricitate, încărcând bateriile aflate la bord. În sfârşit, începu să se formeze o antenă parabolică de dimensiuni gigantice. Construit dintr-un material special compus din metal, ceramică şi plastic, scheletul său „memorase" configuraţia corectă şi, sub căldura soarelui, continuă să se extindă pe o perioadă de trei ore până când formă o „farfurie" parabolică având un diametru de aproape treizeci de metri. Dacă cineva s-ar fi aflat suficient de aproape de desfăşurarea evenimentului, ar fi observat emblema constructorului pe una dintre părţile satelitului. Existenta acestei embleme era ea însăşi un anacronism, din moment ce nimeni nu s-ar fi putut afla vreodată suficient de aproape pentru a o observa, dar aşa era obiceiul. Emblemă, din folie de aur, desemna primul contractant al TRW, iar numele satelitului era „RHYOLITE-J". Ultimul din această serie demodată de sateliţi fusese construit în 1981 şi zăcuse în depozit – la un preţ de peste o sută de mii de dolari pe an – aşteptând o lansare care nu fusese niciodată stabilită, din moment ce CIA şi NASA elaboraseră „păsări" electronice de spionaj mai noi şi mai compacte, folosind un echipament mai avansat de captare a semnalelor. De fapt, o parte dintre noile echipamente fusese ataşată acestui vechi satelit şi urma să funcţioneze chiar mai eficient datorită antenei parabolice imense. Rhyolite fusese proiectat iniţial pentru a spiona emisiunile electronice sovietice, telemetrie de la testele de rachete, semnale de la radarele de apărare aeriană, rămăşiţe de semnal de la turnurile de microunde şi chiar semnale de la echipamentele de spionaj plantate de ofiţerii şi agenţii CIA în locaţii-cheie.

Asta n-avea importantă pentru populaţia din Cape. Un ofiţer de relaţii cu publicul din Forţele Aeriene dăduse o declaraţie cum că lansarea (secretă) nu ajunsese pe orbita calculată. Acest lucru fu verificat de sovietici, care aşteptau ca satelitul să se plaseze undeva deasupra Oceanului Indian, când de fapt acesta oscila acum deasupra graniţei Braziliei cu Peru, locaţie din care nu putea „vedea" Uniunea Sovietică. Curios, gândeau aceştia, cum îl lăsaseră totuşi americanii

să intre în funcţiune şi cum interceptau în continuare de la un alt „trauler de pescuit” de lângă coasta californiană fragmente de transmisii codificate de la satelit către vreo staţie terestră. În orice caz, ceea ce satelitul transmitea în momentul de faţă nu prezenta interes pentru Uniunea Sovietică.

Acele semnale erau recepţionate la Fort Huachuca, Arizona, unde o echipă de tehnicieni într-o camionetă de comunicaţii, cu o antenă parabolică montată pe capotă, începeau să-şi calibreze instrumentele. Nu ştiau că lansarea fusese un eşec. Ştiau doar că era vorba de ceva secret.

Jungla, îşi zise Chavez. Avea un miros puternic, dar pe el nu-l deranja atât mirosul, cât şerpii. Nu ştia de ce – şi îl îngrijora faptul că şerpii erau asociaţi cu femeile, nu cu bărbaţii – dar numai la gândul acelor creaturi reci, umede şi alunecoase, şopârle fără picioare şi cu ochi fără pleoape, pielea i se încreţea. Atârnau agăţaţi de crengi şi se ascundeau sub copaci căzuţi, unde îl aşteptau să treacă pentru a-i ataca oricare parte a corpului s-ar fi nimerit. Ştia că ar face asta, dacă li s-ar oferi ocazia. Şi era sigur că ar fi murit. Aşa că era foarte atent. Atâta timp cât era atent, nu-l putea muşca nici un şarpe. Cel puţin avea o armă cu surdină. Astfel îi putea ucide fără zgomot. Şerpi afurisiţi.

Ajunse în sfârşit la şosea şi ar fi trebuit să rămână în mocirlă, dar voia să se întindă pe un loc uscat, pe care îl cercetase în prealabil cu echipamentul său special pentru vedere pe timp de noapte AN/PVS-7. Nu erau şerpi acolo. Inspiră adânc, apoi îşi scoase din raniţă cutia de plastic cu hrană. Merseseră timp de şase ore, în care parcurseseră cam cinci mile – ceea ce era destul de mult – dar trebuiau să ajungă la şosea înaintea zorilor şi să evite să fie observaţi de FOROP, forţa de opoziţie – care fusese avertizată de prezenţa lor. Chavez îi observase de la distanţă de două ori, de fiecare dată o pereche de americani din poliţia militară, care nu erau cu adevărat soldaţi, nu după criteriile sale. Chavez îşi condusese echipa ocolindu-i, mişcându-se prin mlaştină fără zgomot, ca un şarpe, îşi spuse el ironic. I-ar fi putut ucide pe toţi patru destul de uşor, dar nu asta era misiunea.

— Bine lucrat, Ding.

Căpitanul Ramirez se aşează lângă el şi continuară discuţia în şoaptă.

— Pe dracu’, ăia erau nişte adormiţi.

Căpitanul rânji în întuneric.

— Urăsc jungla asta nenorocită. Toţi gândacii ăştia…

— Gândacii nu sunt aşa răi, domnule. Mie şerpii nu-mi plac.

Amândoi cercetară şoseaua în ambele direcţii. Nimic.

Ramirez îl bătu pe umăr pe sergent şi continuă inspecţia echipei.

De-abia plecase, când o siluetă apăru din pâlcul de copaci aflat la trei sute de metri distanţă. Se îndrepta direct spre Chavez.

Ding se retrase la adăpostul unui tufiş şi îşi lăsă în jos pistolul automat. Oricum nu era încărcat, nici măcar cu gloanţe de antrenament, de ceară. Urmă o a doua siluetă, care însă se îndreptă în direcţie opusă. Proastă tactică, îşi zise Chavez. Într-o pereche, unul trebuia să-l sprijine pe celălalt. Ei bine, asta era cu atât mai rău pentru ei. Ultima rază de lumină a lunii dispăru după pădurea deasă, iar Chavez avu avantajul echipamentului pentru vedere pe timp de noapte, în timp ce silueta continua să se îndrepte spre el. Omul mergea fără zgomot – bine că măcar atâta lucru ştia să facă – şi încet, nedezlipindu-şi ochii de marginea şoselei şi ascultând concentrat. Chavez aşteptă, oprind funcţionarea echipamentului şi punându-l deoparte. Apoi îşi scoase din teacă cuţitul de luptă. Distanţa dintre ei scăzuse cam la cincizeci de metri. Sergentul se ghemui cu genunchii la piept. La zece metri, încetă să mai respire. Dacă şi-ar fi putut opri inima să bată, ar fi făcut-o şi pe asta, pentru a nu emite nici un zgomot. Asta era o distracţie. Dacă ar fi fost serios, omul acela ar fi avut acum în cap un glonţ de 9 mm.

Santinela trecu chiar pe lângă locul unde se afla Ding, neobservând silueta de sub tufiş. Mai apucă să facă un pas şi auzi un şuierat, dar era deja prea târziu. Până să-şi dea seama ce se petrece, zăcea cu faţa în jos pe pavaj şi cu lama cuţitului lipită de gât.

— Noaptea e a lui Ninja, băiete! Gata, eşti deja istorie.

— La dracu', m-ai avut, şopti omul în replică.

Chavez îl întoarse cu faţa în sus. Era maior, iar pe cap purta o beretă. Cine ştie, poate că FOROP nu era constituită doar din cei din Poliţia Militară.

— Cine eşti? întrebă victima.

— Sergent Domingo Chavez, domnule.

— Ei bine, tocmai ai omorât un instructor de luptă în junglă, Chavez. Bună treabă. Te superi dacă beau ceva? A fost o noapte lungă.

Chavez îi dădu voie să se rostogolească în tufişuri, unde luă şi el câteva înghiţituri din rezerva sa.

— Din ce unitate eşti? Aşteaptă, eşti din 3 sau din 17, nu-i aşa?

— A noastră e noaptea, domnule, aprobă Chavez. Aţi fost acolo?

— Chiar acolo merg, pentru o misiune cu un batalion.

Maiorul îşi şterse puţin sânge care i se prelingea pe faţă. În cădere se lovise cam tare.

— Îmi pare rău pentru lovitură, domnule.

— A fost vina mea, sergent, nu a ta. Avem douăzeci de oameni în zonă. N-am crezut că veţi ajunge atât de departe fără să fiţi observaţi.

Dinspre şosea se auzi zgomotul motorului unui vehicul. Un minut

mai târziu, apărură farurile puternice ale unui Hummer – varianta mai nouă şi mai mare a venerabilului Jeep – anunţând că exerciţiul se terminase. Maiorul „mort” plecă să-şi strângă oamenii. La fel procedă şi căpitanul Ramirez.

— Ăsta a fost examenul final, băieţi, comunică acesta echipei lui. Mergeţi la culcare şi odihniţi-vă bine. La noapte plecăm.

— Nu-mi vine să cred, zise Cortez.

Luase primul avion de la Dulles la Atlanta. Apoi se întâlnise cu un asociat într-o maşină închiriată, iar acum îşi discutau informaţiile în anonimatul unei maşini rulând pe şoseaua de centură a Atlantei.

— Spune-i război psihologic, răspunse omul. Fără nici o negociere, nimic. Se va desfăşura ca oricare alt proces de crimă. Ramon şi Jesus nu vor beneficia de nici un avantaj.

Cortez urmărea cu privirea traficul. Nu-i păsa câtuşi de puţin de cei doi *sicarios,* care erau la fel de perisabili ca oricare alţi terorişti care nu ştiau nimic despre motivele asasinatelor. Se gândea la o serie de fragmente de informaţii aparent disparate şi fără legătură între ele despre operaţiunile americane de interdicţie. Dispăruse un număr neobişnuit de aeronave-curier. Americanii tratau acest proces într-un mod neobişnuit. Directorul FBI făcea ceva care nu-i plăcea şi despre care secretara sa personală nu ştia nimic. „Regulile se schimbă.” Asta putea însemna orice.

Ceva fundamental. Trebuia să fie ceva fundamental. Dar ce anume?

Dintre toţi informatorii de încredere şi bine plătiţi, care erau infiltraţi în guvernul american, DEA şi Paza de Coastă, nici unul nu raportase nimic. Comunitatea celor care aplicau legea era în ceaţă – cu excepţia directorului FBI, căruia nu-i plăcea şi care pleca în curând spre Columbia…

Vreo operaţiune de spionaj? Nu. Măsuri active? Expresia fusese lansată în interiorul KGB-ului şi putea însemna mai multe lucruri, mai ales plasarea informaţiilor false către reporteri. Ar face americanii aşa ceva? Nu o făcuseră niciodată. Îşi lăsă privirea să rătăcească prin peisajul care i se derula în faţa ochilor. Era un ofiţer de spionaj cu experienţă şi profesia sa era să determine ce anume făceau oamenii, reconstituind fragmente de informaţii disparate. Că lucra pentru un om pe care-l detesta, era o altă poveste. Era o chestiune de orgoliu şi oricum pe americani îi detesta mai mult.

Ce făceau americanii acum?

Cortez trebuia să admită că nu ştia, dar într-o oră va fi la bordul unui avion, iar în şase ore va trebui să-i spună şefului său că nu ştia. Asta nu-l ajuta prea mult.

Ceva fundamental. Regulile se schimbau. Directorului FBI nu-i

plăceau. Secretara sa nu ştia. Excursia în Columbia era clandestină.

Cortez se relaxă. Orice ar fi fost, nu constituia o ameninţare imediată. Cartelul era bine asigurat. Vor avea timp să analizeze şi să răspundă. Mulţi oameni din lanţul traficului puteau fi sacrificaţi; de fapt, vor lupta pentru o şansă. Şi după un timp, Cartelul îşi va adapta operaţiile la condiţiile schimbate, aşa cum făcuse întotdeauna. Tot ce avea el de făcut era să-şi convingă şeful de acest lucru simplu. De fapt, ce-i păsa lui *el jefe* de Ramon, de Jesus sau de oricare trepăduş care căra droguri sau omora oameni după necesitate? Ceea ce conta era continuitatea aprovizionării clienţilor cu droguri.

Gândurile sale reveniră la avioanele dispărute. În trecut, americanii reuşeau să intercepteze unul sau două pe lună, foarte puţin comparativ cu numărul lor de avioane şi radare, dar de curând – patru în ultimele două săptămâni, nu? – numărul lor crescuse. Ce însemna asta? Fără ca americanii să ştie, întotdeauna fuseseră pierderi „operaţionale”, un termen militar care însemna pur şi simplu accidente de zbor. Unul din motivele pentru care şeful său îl angajase pe Carlos Larson era să diminueze acea pierdere de resurse şi până nu demult dăduse rezultate. De ce această creştere brusă a pierderilor? Dacă americanii le-ar fi interceptat, echipajele ar fi apărut în tribunale şi închisori, nu? Cortez renunţă la acest gând.

Sabotaj, poate? Dacă cineva plasa explozibili în avioane, ca teroriştii arabi…? Nu suna prea plauzibil… sau poate că da? Verificase cineva asta? Nici n-ar fi durat mult. Pentru un avion care zbura la joasă înălţime, chiar şi o defecţiune minoră l-ar confrunta pe pilot cu o problemă care i-ar cere mai mult timp decât ar avea acesta la dispoziţie la acea altitudine… va trebui să verifice personal. Dar, în acest caz, cine să fie autorul? Americanii? Dar dacă la un moment dat s-ar afla că americanii puneau bombe în avioane? Ar accepta ei un astfel de risc politic? Probabil că nu. Atunci, cine altcineva? Poate columbienii. Vreun şef militar columbian, operând în totalitate pe cont propriu… sau plătit de *Yanquis?* Posibil. Nu putea fi o operaţiune guvernamentală, Cortez era sigur de asta. Şi în orice caz, erau prea mulţi informatori în guvern ca el să nu fi aflat încă.

Dar trebuia neapărat să fie o bombă? De ce nu benzină contaminată? De ce nu mici „ajustări” la motor, un cablu întrerupt, sau un instrument de zbor? Ce spunea Larson despre necesitatea urmăririi permanente a instrumentelor la joasă altitudine? Dacă vreun mecanic alterase poziţionarea orizontului artificial…? Sau pur şi simplu îl scosese din funcţiune… poate ceva la sistemul electric? Cât de greu era să faci un avion mic să se oprească în zbor? Pe cine să întrebe? Larson?

Cortez mormăi nemulţumit. Asta nu era decât o speculaţie fără ţintă, într-un stil foarte neprofesionist. Posibilităţile erau fără număr.

Ştia că era foarte probabil să se fi întâmplat ceva, dar nu ştia ce anume. Şi doar probabil, admise el în gând. Numărul neobişnuit de mare de avioane dispărute putea fi pur şi simplu o anomalie statistică – nu credea într-adevăr asta, dar trebuia să admită posibilitatea. O serie de coincidenţe – nici o academie de spionaj din lume nu-şi încuraja studenţii să creadă în coincidenţe; totuşi, câte coincidenţe stranii întâlnise de-a lungul carierei sale profesionale?

— Regulile se schimbă, murmură el pentru sine.

— Poftim? întrebă şoferul.

— Înapoi la aeroport. Avionul pentru Caracas decolează în mai puţin de o oră.

— *Si, jefe.*

Cortez ajunse la timp. Trebuia să meargă în Venezuela din motivele evidente. Moira putea deveni curioasă, îi putea cere biletul de avion, numărul zborului; şi apoi, americanii erau mai puţin interesaţi de cei care mergeau în Venezuela decât de cei care zburau direct la Bogota. Patru ore mai târziu făcu legătura prin Avianca cu Aeroportul Internaţional El Dorado, de unde îşi parcurse ultima etapă a drumului cu un avion particular.

Echipamentul se distribuia ca de obicei, cu o singură excepţie. Chavez observă că nimeni nu semna pentru nimic. Asta era într-adevăr o deviere de la rutină. În armată, oamenii semnau întotdeauna pentru echipament. Dacă pierdeai sau distrugeai ceva, ei bine, deşi nu te puneau să-l plăteşti, într-un fel sau altul tot trebuia să dai socoteală.

Dar nu şi acum.

Echipamentul era uşor diferit de la om la om. Chavez, cercetaşul echipei, avu parte de încărcătura cea mai uşoară, iar Julio Vega, care se ocupa de puşca-mitralieră, de cea mai grea. Ding primi unsprezece încărcătoare pentru pistolul său automat MP-5, în total trei sute treizeci de cartuşe. Lansatoarele de grenade M-203, pe care doi dintre membrii echipei le ataşaseră puştilor, erau singurul armament greu din dotarea echipei.

Uniforma sa nu purta modelul obişnuit american de camuflaj, ci un altul în care predomina culoarea kaki, pentru că, în caz că cineva i-ar fi observat, nu trebuiau să arate a americani, îmbrăcămintea kaki nu era ceva obişnuit în Columbia, pe când cea în culori de camuflaj pentru junglă, da. Mai avea în dotare o şapcă verde moale în loc de cască şi o eşarfă pentru legat părul. Un mic spray cu vopsea kaki şi două tuburi cu vopsea specială pentru „machiajul” facial de camuflaj. Un porthart antiacvatic cu câteva hărţi înăuntru; unul asemănător avea şi căpitanul Ramirez. Toată lumea primise frânghii lungi de patru metri şi carabiniere. Un radio FM, model comercial, dar scump, care

totuşi era la fel de bun, dar mult mai ieftin decât cele folosite de obicei în armată. Binocluri electronice compacte, japoneze. Curele în stil american, de tipul celor folosite de toate armatele din lume, de fapt fabricate în Spania. Două bidoane pentru hrană agăţate la centură şi unul de capacitate dublă, pentru apă, în rucsac. O rezervă mare de tablete pentru purificarea apei – urmau să-şi asigure ei înşişi provizia de apă, ceea ce nu era de mirare.

Ding primi un stroboscop cu o lentilă suplimentară în infraroşu, pentru că una dintre sarcinile sale era selectarea şi marcarea zonelor de aterizare pentru elicoptere, plus un panou VS-17 servind aceluiaşi scop. O oglindă de semnalizare pentru cazurile în care era nerecomandată folosirea radioului (şi în orice caz, oglinzile de oţel nu se spărgeau). O mică lanternă şi o brichetă cu butan, mult mai convenabilă decât chibriturile. Un flacon mare de Tylenol foarte puternic. O sticlă cu pastile împotriva tusei. O cutiuţă cu vaselină. Un bidonaş cu gaz lacrimogen CS. Un set de curăţare a armelor, care includea o periuţă de dinţi. Baterii de schimb pentru tot ce necesita energie electrică. O mască de gaze.

Chavez nu primise decât patru grenade de mână – NR-20 CI olandeze – şi două fumigene, tot olandeze. Restul echipei primise pe lângă acestea şi câteva grenade cu gaz lacrimogen CS, de asemenea olandeze. De fapt, toate armele şi muniţiile din dotarea echipei fuseseră achiziţionate din Colon, Panama, în ceea ce va deveni în scurt timp cea mai bună piaţă de armament din lume. Pentru cine avea suficienţi bani, acolo se găsea aproape orice tip de armă.

Raţiile de hrană erau normale. Apa era prima preocupare de ordin igienic, dar deja fuseseră instruiţi în privinţa folosirii tabletelor de purificare a apei. Pentru oricine ar fi uitat acest instructaj, existau tablete antidiaree, de înghiţit o dată cu mustrările severe ale căpitanului Ramirez. Fiecare primise în Colorado doze-şoc de vaccin împotriva întregului spectru de boli tropicale specifice zonei şi toţi aveau recipiente cu insecticid inodor, fabricat special pentru armată de aceeaşi companie care producea pentru piaţa de consum insecticidul „Off”. Medicul echipei purta o trusă medicală completă şi fiecare membru avea propriul flacon cu morfină şi un bidon de plastic cu fluide IV pentru suplinirea pierderii de sânge.

Chavez avea o macetă ascuţită ca un brici, un briceag cu lama de zece centimetri şi, desigur, cele trei stele ucigaşe personale neregulamentare despre care căpitanul Ramirez nu ştia nimic. Aceasta era încărcătura cea mai uşoară din toată echipa. Vega şi celălalt puşcaş-radiofonist le aveau pe cele mai grele, cam treizeci şi trei de kilograme. Ding îşi potrivi rucsacul pe umeri pentru a se obişnui cu greutatea sa, apoi îi ajustă curelele pentru a-l face cât mai uşor de cărat. Un exerciţiu oarecum inutil, din moment ce căra cam a

treia parte din greutatea corpului său, exact limita greutăţii pe care un om o putea căra pe orice distanţă fără să sufere o cădere fizică. Cizmele erau bine izolate şi avea fiecare câte o pereche de şosete uscate de schimb.

— Ding, poţi să mă ajuţi puţin? întrebă Vega.

— Sigur, Julio.

Chavez ajustă una din curelele de umăr ale acestuia.

— Acum e mai bine?

— Perfect, *mano*. Hm, când ai arma cea mai mare ai totuşi şi dezavantaje.

— Evident, *Oso.*

Julio, care demonstrase abilitatea de a căpăta cea mai grea încărcătură din toată echipa, îşi căpătase o dată cu ea şi noua poreclă, *Oso:* Ursul.

Căpitanul Ramirez intră şi inspectă echipamentul fiecăruia. Ajustă câteva curele, câţiva rucsaci, în general se asigură că fiecare era încărcat corespunzător şi că toate armele erau curate. Când termină, Ding verifică încărcătura căpitanului, iar Ramirez îi luă locul în fruntea echipei.

— Bun, are cineva dureri sau crampe?

— Nu, domnule, replică echipa.

— Sunteţi gata? întrebă Ramirez cu un rânjet larg, care demonstra că era la fel de agitat ca oricare alt membru al echipei.

— Da, domnule!

Mai era de făcut un singur lucru. Ramirez trecu de la unul la altul şi colectă tăbliţele de identificare de la fiecare dintre ei. Fiecare fu depozitată în câte o pungă de plastic împreună cu portofelele, actele şi celelalte mijloace de identificare. Apoi şi-o scoase şi pe a lui, numără pentru ultima dată pungile şi le depuse pe o masă în cabină. Afară, fiecare echipă urcă în câte un camion de cinci tone. Se schimbară puţine saluturi. Deşi se legaseră prietenii în timpul antrenamentului, erau în general limitate la structura echipei. Fiecare unitate de unsprezece oameni constituia o comunitate închisă. Fiecare membru ştia tot ce se putea şti despre ceilalţi, de la poveştile despre isprăvi sexuale până la abilităţile de trăgător. Înfloriseră câteva prietenii trainice şi câteva rivalităţi valoroase. Oamenii erau, de fapt, mult mai apropiaţi decât prietenii. Fiecare om ştia că viaţa lui va depinde de capacităţile colegilor şi nici unul dintre ei nu voia să pară slab în faţa tovarăşilor lui. Chiar dacă se mai certau între ei, erau acum o echipă, un organism complex, cu Ramirez pe post de creier, Chavez – ochi, Julio Vega şi ceilalţi puşcaşi – pumni, iar restul pe post de organe de importanţă la fel de mare. Erau cât se putea de pregătiţi pentru misiune.

Camioanele ajunseră împreună în spatele elicopterului, iar soldaţii

fură îmbarcaţi pe echipe. Primul lucru pe care-l observă Chavez fu arma de 7.62 mm montată pe latura dreaptă a elicopterului. Lângă ea stătea un sergent din Forţele Aeriene, purtând o salopetă verde şi o şapcă de camuflaj. Ding nu prea-i avea la inimă pe cei din Forţele Aeriene – îi credea nişte şoferi sclifosiţi – dar omul de lângă arma aceea arăta extrem de serios şi competent. Pe cealaltă latură a aeronavei se afla o armă asemănătoare, iar la spate mai era loc pentru încă una. Inginerul de zbor – pe plăcuţa sa de identificare scria ZIMMER – îi aşeză pe locurile lor şi verifică dacă toţi erau solid ancoraţi de podea. Chavez nu schimbă nici un cuvânt cu el, dar simţi că omul acela îşi cunoştea bine meseria. Şi, într-un târziu, realiză că acesta era cel mai mare elicopter pe care-l văzuse vreodată.

Inginerul de zbor mai făcu o ultimă verificare înainte de a se aşeza pe scaun şi a-şi conecta căştile la sistemul intercom. Un moment mai târziu se auzi zgomotul celor două motoare ale elicopterului.

— Arată bine, observă PJ.

Motoarele fuseseră preîncălzite şi rezervoarele umplute. Zimmer reparase o problemă hidraulică minoră, iar Pave Low III-ul era cum nu se putea mai pregătit de zbor. Colonelul Johns deschise legătura radio.

— Turnul, aici Night Hawk doi-cinci, cerem permisiunea să decolăm. Terminat.

— Doi-Cinci, aici turnul, permisiunea se acordă. Vântul este unu-zero-nouă la şase noduri.

— Recepţionat. Doi-cinci decolează. Terminat.

Johns împinse uşor manşa înainte. Datorită dimensiunii şi puterii mari a motorului giganticului Sikorsky, procedura obişnuită era să se ruleze puţin de-a lungul pistei înainte de a decola. Căpitanul Willis verifică traficul la sol, dar la acea oră din noapte nu mai era nimeni. Ca măsură suplimentară de siguranţă, un membru al echipajului de la sol mergea cu spatele în faţa lor, indicându-le drumul cu baghete luminate. Cinci minute mai târziu erau la capătul pistei. Baghetele arătară spre dreapta. Johns îi răspunse omului la salutul ceremonial.

— Bun, hai la treabă.

PJ acceleră motorul la puterea maximă, verificând pentru ultima dată indicatoarele motorului. Totul era în regulă. Elicopterul îşi ridică uşor botul, apoi îl lăsă în jos, începând să se deplaseze înainte, pupă aceea începu să ia altitudine, lăsând în urmă un nor de praf, vizibil doar în luminile indicatoare ale pistei.

Căpitanul Willis puse în funcţiune sistemele de navigare, ajustând afişajul electronic al terenului. Era un display cu o hartă mobilă, asemănător celui folosit de James Bond în *Goldfinger.* Pave Low putea naviga după un sistem de dublu radar care cerceta solul printr-un sistem inerţial folosind giroscoape-laser sau sateliţi de navigaţie.

Elicopterul zbură iniţial direct de-a lungul Canalului, simulând patrula obişnuită de securitate. Ajunseră cu o milă în raza centrului de comunicaţii SHOWBOAT din Corezal.

— S-a muncit mult, remarcă Willis.

— Ai mai fost aici vreodată?

— Nu, domnule, e prima dată. Dar au făcut ceva treabă faţă de acum optzeci-nouăzeci de ani.

Trecură pe deasupra unui imens vas-container şi prinseră un ruliu uşor de la jetul de gaze emanat de acesta. PJ viră la dreapta pentru a scăpa de el. Va urma un zbor de două ore şi nu avea rost să-i zgâlţâie pe pasageri mai mult decât era necesar. Într-o oră aeronava de alimentare ME-130E va decola pentru a-i realimenta pentru întoarcere.

— Mda, au mutat o grămadă de pământ, aprobă colonelul Johns după un moment.

Apoi se aşeză mai bine pe scaun. Douăzeci de minute mai târziu traversară Marea Caraibelor pentru cea mai lungă porţiune a zborului pe un curs zero-nouă-zero, spre est.

— Priviţi, spuse Willis o jumătate de oră mai târziu.

Pe ecranele echipamentelor lor de vedere nocturnă apăru o aeronavă cu două motoare îndreptându-se spre nord, cam la şase mile depărtare. O remarcară după strălucirea în infraroşu a celor două motoare cu pistoane.

— Nu are nici un fel de lumini, aprobă PJ.

— Mă întreb ce transportă.

— În mod sigur nu e expresul federal.

Mai precis, nu ne pot vedea decât dacă au şi ei aceleaşi echipamente.

— Putem să ne aliniem cu ei şi să folosim armele elicopterului…

— Nu în noaptea asta.

Păcat. Nu m-ar fi deranjat prea tare…

— Dar pasagerii noştri…

— Dacă ar fi trebuit să ştim, domnule căpitan, ne-ar fi spus despre asta, replică Johns. Desigur şi el se întreba.

Iisuse, dar sunt încărcaţi zdravăn, îşi zise colonelul. Şi nu purtau nici uniformele standard… evident o inserţie sub acoperire – drace. *Ştiam despre partea asta a misiunii de săptămâni întregi – dar în mod clar plănuiau să mai aştepte o vreme.* Johns nu auzise ca guvernul să mai fi făcut aşa ceva vreodată. Se întrebă dacă columbienii ştiau… probabil că nu. *Şi noi vom rămâne acolo jos pentru cel puţin o lună, deci plănuiesc să-i sprijinim, poate chiar să-i extragem în caz de urgenţă… Iisuse, e ca atunci, în Laos,* conchise el. Bine că l-am adus pe Buck. *Suntem singurii adevăraţi veterani.* Colonelul Johns clătină din cap. Unde-i dispăruse tinereţea?

Ai petrecut-o cu un elicopter în spate, făcând tot soiul de lucruri dubioase.

— Am la orizont o navă aproape de unsprezece, spuse căpitanul şi schimbă cursul cu câteva grade spre dreapta.

Instrucţiunile misiunii fuseseră foarte clare în această privinţă. Nimeni nu trebuia să-i vadă sau să-i audă. Asta însemna evitarea navelor, bărcilor de pescuit, chiar şi a delfinilor, păstrarea distanţei faţă de coastă, nu mai mult de o mie de picioare altitudine şi fără lumini de semnalizare. Profilul misiunii era de zbor în timp de război în toată regula, chiar cu abandonarea anumitor reguli de securitate a zborului. Chiar şi în domeniul operaţiunilor speciale, ultimul lucru era cumva neobişnuit, îşi aminti Johns. Armele…

Ajunseră la coasta columbiană fără prea mari incidente. Imediat după ce coasta începu să se vadă, Johns alertă echipajul. Sergenţii Zimmer şi Bean îşi porniră armele dotate cu motoare electrice şi deschiseră uşile lângă care se aflau.

— Ei bine, tocmai am invadat o ţară prietenă.

Willis îl atenţionă când ajunseră deasupra uscatului, la nord de Tolu. Îşi folosiră dispozitivele cu infraroşu pentru a verifica traficul vehiculelor, pe care trebuiau de asemenea să-l evite. Cursul lor fusese stabilit astfel încât să evite zonele locuite. Rotorul cu şase elice al elicopterului nu scotea sunetul obişnuit al elicopterelor mai mici. Sunetul său de la distanţă nu era prea diferit de cel al unui avion cu turbine; era de asemenea nedirecţional – chiar dacă auzeai zgomotul, era greu să îţi dai seama de unde venea. Odată trecuţi de autostrada Pan American, virară spre nord, pe la est de Plato.

— Zimmer, zona de aterizare unu în cinci minute.

— Bine, PJ, replică inginerul de zbor.

Se decisese să-i lase pe Bean şi Childs la armele laterale, în timp ce Zimmer să se ocupe de debarcare.

Trebuie să fie o misiune de luptă, zâmbi Johns pentru sine. *Buck îmi spune aşa doar când se aşteaptă să fie împuşcat*.

Zimmer înaintă spre centrul aeronavei, spunându-le primelor două echipe să-şi desfacă centurile de siguranţă şi arătându-le tuturor cu degetele câte minute mai rămăseseră. Amândoi căpitanii aprobară din cap.

— Zona de aterizare unu în raza vederii, spuse Willis.

— Lasă-l la mine.

— O.K.

Colonelul Johns dădu câteva ocoluri zonei, zburând în spirală spre luminişul care fusese selectat pe baza fotografiilor din satelit. Willis scană solul după oarece semne de viaţă, dar nu dădu de nici unul.

— Pare curat, domnule colonel.

— Aterizăm acum, anunţă Johns prin intercom.

— Fiţi gata! strigă Zimmer când botul elicopterului se ridică uşor.

Chavez se ridică împreună cu restul echipei lui, cu faţa spre uşa din spate a elicopterului. Genunchii săi se flexară uşor când Sikorsky-ul ateriză.

— ACUM!

Zimmer îi scoase afară, bătându-i pe fiecare pe umăr pentru a-i număra.

Chavez ieşi după căpitanul său, virând spre stânga imediat cum atinse pământul, pentru a se feri de rotorul de la coada elicopterului. Merse zece paşi apoi căzu cu faţa în jos. Deasupra lui, rotorul încă se învârtea la puterea maximă, ţinându-şi lamele elicei la o distanţă sigură de cinci metri deasupra solului.

— Gata! spuse Zimmer după ce îi văzu pe toţi afară.

— Recepţionat, replică Johns, împingând manşa pentru a decola din nou.

Chavez întoarse capul când zgomotul motoarelor crescu. Elicopterul camuflat era abia vizibil, dar apucă să-i zărească forma decolând şi simţi pe faţă vârtejul de praf stârnit de curentul de o sută de noduri generat de elice. Elicopterul dispăruse.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta, dar sentimentul îl luă pe Chavez prin surprindere. Se afla pe teritoriu inamic. Nu mai era vorba de un exerciţiu. Singurul său mijloc de a scăpa de acolo plecase, acum nici nu se mai vedea. În ciuda faptului că erau încă zece oameni în jurul său, se simţea îngrozitor de singur. Dar era un om antrenat, un soldat profesionist. Chavez îşi apucă arma încărcată şi asta îi conferi forţă. Nu era chiar singur.

— Înaintează, îi spuse în şoaptă căpitanul Ramirez.

Chavez avansă spre lizieră, ştiind că echipa îl va urma.

11
Pe uscat

La trei sute de mile distanţă de sergentul Ding Chavez, colonelul Felix Cortez, fost ofiţer al serviciului cubanez DGI, moţăia în biroul lui *el jefe.* Când sosise, cu câteva ore mai devreme, fusese informat că *el jefe* era ocupat – probabil că ţinea companie vreunei amante. Poate chiar soţiei sale, îşi zise Cortez; nu prea probabil, totuşi posibil. Băuse două ceşti din cea mai bună cafea locală – până nu demult, cea mai valoroasă marfă columbiană de export – dar nu-l ajutase. Era obosit după eforturile din noaptea precedentă, după călătorie şi acum încerca să se adapteze la altitudinea ridicată a regiunii. Cortez era gata să doarmă, dar trebuia să rămână treaz pentru a da raportul şefului. Nenorocitul ăla lipsit de consideraţie. Cel puţin în DGI putea înainta un raport scris în grabă şi dormi câteva ore pentru a fi „proaspăt" pentru orele normale de birou care urmau. Dar DGI era format din profesionişti, iar el decisese să lucreze pentru un amator.

Puţin după ora unu şi jumătate noaptea, auzi un zgomot de paşi pe coridor. Cortez se ridică şi se scutură, încercând să alunge somnul. Uşa se deschise şi apăru *el jefe*, cu o figură placidă şi fericită. Deci, fusese una dintre amante.

— Ce ai făcut? întrebă Escobedo fără preambul.

— Nimic special încă, replică Cortez, înăbuşindu-şi un căscat.

Apoi vorbi cam cinci minute, raportând ceea ce aflase.

— Te plătesc pentru rezultatele dumitale, domnule colonel, indică Escobedo.

— Adevărat, dar la nivel înalt rezultatele astea cer timp. Cu metodele de culegere de informaţii pe care le foloseai înainte de venirea mea, încă n-ai fi ştiut nimic; doar că îţi lipsesc nişte avioane şi că doi dintre curierii tăi au fost capturaţi de *Yanquis.*

— Povestea lor despre interogatoriul de la bordul navei?

— Foarte neobişnuită, probabil că au inventat-o.

Cortez se aşează mai bine pe scaun, dorindu-şi încă o ceaşcă de cafea.

— Sau poate e adevărată, deşi am mari îndoieli. Nu-i cunosc pe nici unul dintre ei şi nu le pot evalua afirmaţiile.

— Doi oameni din Medellin. Fratele mai mare al lui Ramon a făcut treabă bună în serviciul meu. A fost ucis în luptă cu M-19. A murit eroic. Ramon a lucrat şi el pentru mine. A trebuit să-i dau o şansă, spuse Escobedo. Era o chestiune de onoare. Nu e foarte inteligent, dar e loial.

— Dar moartea lui nu te încurcă prea tare?

Escobedo făcu o pauză, apoi clătină din cap.

— Nu. Ştia ce şanse are. Nu ştia însă de ce era necesar să-l omoare pe american. Nu le putea spune nimic despre asta. Iar pentru americani, era un hoţ şi încă unul nepriceput. Credea că nu-i vom descoperi hoţia. A greşit. De aceea l-am eliminat.

Cu tot cu familia lui. Să omori oameni era un lucru. Să violezi copii… asta era cu totul altceva. Dar nu era treaba lui.

— Eşti sigur că nu le pot spune americanilor…

— Fuseseră instruiţi, să urce la bordul iahtului, folosind banii ca permis şi să ascundă drogurile. O dată ce asasinatele erau duse la îndeplinire, au fost instruiţi să meargă în Bahamas, să înapoieze banii unuia dintre bancherii mei, să distrugă discret iahtul şi apoi să strecoare normal drogurile în Philadelphia. Ştiau că americanul mă nemulţumea, dar nu şi de ce.

— Probabil că ştiau că americanul spăla bani şi poate că le-au şi spus asta americanilor, remarcă răbdător Cortez.

— *Si.* Din fericire, americanul a lucrat foarte inteligent. Am fost atenţi, domnule colonel. Înainte de asta ne-am asigurat că nimeni nu poate afla exact ce a făcut hoţul.

Escobedo zâmbi, încă încântat de serviciile lui Pinta.

— Era extraordinar de deştept americanul.

— Şi dacă a lăsat ceva dovezi în urmă?

— Nu a lăsat. Un ofiţer de poliţie din oraşul respectiv i-a percheziţionat pentru noi atât domiciliul, cât şi biroul – atât de atent, încât *federales* nici n-au mirosit că fusese acolo înaintea lor – *înainte* de a autoriza eu asasinatele.

Cortez inspiră adânc înainte să vorbească.

— *Jefe,* nu înţelegi că *trebuie să-mi spui despre asemenea lucruri, ca acest „înainte”?* De ce m-ai angajat, dacă nu vrei să faci uz de cunoştinţele mele?

— Am mai făcut aşa ceva de-a lungul anilor. Ne putem rezolva treburile şi fără…

— Ruşii te-ar fi trimis în Siberia pentru aşa o idioţenie!

— Îţi uiţi poziţia, senor Cortez! urlă la rândul lui Escobedo.

Felix îşi înghiţi replica şi reuşi să vorbească pe un ton normal.

— Crezi că *norteamericanos* sunt nişte proşti doar pentru că nu-ţi pot opri traficul. Slăbiciunea lor nu constă în lipsă de profesionalism, ci în inabilitate politică. Văd că nu înţelegi asta, aşa că am să-ţi explic. Graniţele lor sunt uşor de violat, pentru că americanii au o tradiţie a graniţelor deschise. Tu confunzi asta cu ineficienţa. Nu e aşa. Au o poliţie extrem de eficientă, cu cele mai bune metode ştiinţifice din lume – ştiai că şi KGB-ul învaţă după manualele americane de poliţie? Şi că le copiază tehnicile? Poliţia americană e neputincioasă pentru că

liderii lor politici nu o lasă să acţioneze aşa cum ar vrea – şi cum ar putea să acţioneze pe loc, dacă restricţiile ar fi vreodată ridicate. FBI-ul american – *federales* – are resurse ce depăşesc puterea ta de înţelegere. Ştiu. M-au vânat în Puerto Rico şi au fost cât pe ce să mă captureze cu tot cu Ojeda, dar eu sunt un ofiţer de spionaj bine antrenat.

— Da, da, replică Escobedo răbdător. Şi ce vrei să spui cu asta?

— Ce anume a făcut pentru voi americanul ăsta mort?

— Spăla sume mari de bani şi continua să genereze venituri curate. A pus la punct o metodă de spălare pe care continuăm s-o folosim şi…

— Scoateţi-vă banii din asta imediat. Dacă acest *Yanqui* a fost atât de inteligent pe cât spui, e foarte posibil să fi lăsat dovezi. Şi dacă e aşa, e şi mai probabil că ele au fost deja găsite.

— Şi dacă au fost găsite, de ce *federales* nu fac nimic? Au avut peste o lună la dispoziţie.

Escobedo se întoarse să ia sticla de brandy. Rareori îşi permitea asta, dar acum putea face o excepţie. Pinta fusese extraordinar în noaptea asta şi îi făcea plăcere să-i spună lui Cortez că experienţa, deşi folositoare, nu era câtuşi de puţin crucială.

— *Jefe*, de data asta poate că n-o să se întâmple, dar într-o zi vei descoperi riscul pe care ţi l-ai asumat în cazul ăsta nebunesc.

Escobedo îşi plimbă pe sub nas paharul cu brandy.

— Cum zici tu, domnule colonel. Ia să vedem, ce poţi să-mi spui despre regulile astea noi?

Desigur, Chavez fusese complet informat. Din instructajul misiunii făcuse parte şi o simulare a parcurgerii traseului şi fiecare avea în memorie traseul şi drumul pe care trebuiau să-l parcurgă. Obiectivul era un aeroport denumit RENO. Văzuse fotografii ale acestuia luate din satelit şi din avion, la joasă înălţime. Nu ştia că fuseseră luate de cineva pe nume Bert Russo, confirmând un raport de spionaj anterior. Era o pistă de bitum lungă cam de cinci mii de picioare, destul pentru un avion bimotor şi relativ sigură pentru unul mai mare, dacă încărcătura era uşoară – haşiş, de exemplu, care era voluminos, dar nu foarte greu. Sergentul se orienta după busola pe care o avea la încheietura mâinii. La fiecare cincizeci de metri îşi verifica busola, lua ca punct de reper un copac sau un alt obiect de pe traseul corect şi se îndrepta spre el, apoi repeta procedura. Se mişca încet şi silenţios, ascultând cu atenţie fiecare posibil zgomot de provenienţă umană şi privea în jur ajutat de dispozitivul în infraroşu pe care-l avea fixat de cap. Arma sa era încărcată şi pregătită, dar asigurată. Vega, al doilea ca poziţie în rând, făcea legătura între Chavez şi corpul principal al echipei, aflat la cincizeci de metri în spatele său. Arma sa automată era excelentă. Dacă aveau vreun contact nedorit, primul gând era

evadarea, dar, dacă aceasta se dovedea imposibilă, trebuiau să elimine orice le-ar fi stat în cale, cât mai repede şi mai violent posibil.

După două ore şi doi kilometri, Ding alese un loc de odihnă, un loc de regrupare. Îşi ridică mâna şi o agită circular, pentru a semnaliza ce voia să facă. Ar fi putut să mai parcurgă ceva distanţă, dar zborul, ca toate zborurile de lungă durată cu elicopterul, fusese obositor, iar căpitanul nu voia să exagereze. În fond, de-abia în noaptea următoare urmau să-şi atingă obiectivul.

În timpul instructajului, fiecare al doilea cuvânt fusese „Atenţie!”. Îşi amintea că obişnuia să zâmbească de fiecare dată când auzea asta. Acum veselia îl părăsise. Tipul ăla, Clark, avea dreptate. În India era altceva. Preţul eşecului aici nu era doar ruşinea de a auzi sunetul pagerului MILES.

Chavez scutură din cap pentru a alunga acest gând. Avea o treabă de făcut. Era o treabă pentru care fusese complet antrenat şi echipat şi era o treabă pe care voia s-o ducă la bun sfârşit.

Locul lui de odihnă era o moviliţă uscată, pe care o cercetă de şerpi înainte să se aşeze. Făcu o ultimă scrutare a zonei înainte să-şi oprească dispozitivul pentru vedere nocturnă, pentru a economisi bateriile şi îşi scoase recipientul de apă pentru a bea câteva înghiţituri. Apa era caldă, dar nu fierbinte. Treizeci de grade, îşi zise el şi probabil că şi umiditatea era ridicată în aer. Dacă noaptea era atât de cald, nu voia să-şi închipuie cum arată căldura în timpul zilei. Cel puţin în timpul zilei nu se mişcau. Iar Chavez era obişnuit cu căldura. La Hunter-Liggett mărşăluise peste dealuri prin temperaturi de peste patruzeci de grade. Nu-i plăcuse prea tare, dar reuşise.

— Cum stăm, Chavez?

— *Bueno, mi căpitan,* replică Chavez. Cred că am parcurs două mile, poate două şi jumătate. Acolo e punctul de control WRENCH, domnule.

— Ai văzut ceva?

— Nu. Doar păsări şi gândaci. Nici măcar vreun porc sălbatic sau ceva de genul ăsta… credeţi că e un loc de vânătoare?

— Bună presupunere, spuse Ramirez după un moment de gândire. Trebuie să ţinem minte asta, Ding.

Chavez privi împrejur. Putea vedea un singur om, restul erau una cu pământul. Era îngrijorat în privinţa uniformelor kaki – camuflajul pe care îl asigurau nu era atât de bun ca acela cu care se obişnuise – dar în acest tip de teren părea să funcţioneze bine. Ding luă o înghiţitură, apoi scutură recipientul pentru a auzi zgomotul. Acesta era un lucru bun în privinţa recipientelor de plastic. În ele apa nu făcea zgomotul strident pe care l-ar fi făcut într-un recipient din aluminiu. Era încă un motiv de îngrijorare. Orice fel de zgomot. Mestecă o bomboană de tuse pentru a-şi păstra gura umedă şi se pregăti de plecare.

— Următoarea oprire, punctul de control CHAINSAW. Domnule căpitan, cine crezi că a inventat numele astea idioate?

Ramirez chicoti în surdină.

— Eu, sergent. Nu-ţi face griji. Nici fostei mele soţii nu-i plăceau gusturile mele, aşa că m-a abandonat şi s-a măritat cu un agent imobiliar.

— Nu-i aşa că femeile-s toate nişte curve?

— A mea era în mod sigur.

Chiar şi căpitanul, îşi zise Chavez. *Iisuse, nici unul nu avea soţie sau familie*... Gândul acesta era oarecum neliniştitor, dar punctul unu pe ordinea de zi era ajungerea de la WRENCH la CHAINSAW în două ore.

Următorul obstacol era traversarea unei şosele – sau ceea ce numeau ei şosea. Era un drum drept de pământ pavat pe alocuri, care se întindea la infinit în ambele direcţii. Chavez se apropie şi îl traversă cu grijă. Restul echipei se opri la cincizeci de metri de drum, permiţând omului de legătură să se deplaseze în stânga şi în dreapta, pentru a se convinge de securitatea zonei. După ce aceasta se îndeplini, făcu o transmisie radio către căpitanul Ramirez, în spaniolă.

— Punctul de traversare e curat.

Răspunsul afirmativ fu un dublu clic scos din comutatorul emiţătorului căpitanului, fără ca acesta să spună nimic. Chavez răspunse în acelaşi fel şi aşteptă ca echipa să traverseze.

Aici terenul era plat, ceea ce-l făcea să se întrebe de ce fuseseră antrenaţi pe teren montan accidentat. Probabil pentru că era bine ascuns, decise el. Pădurea, sau jungla, era deasă, dar nu la fel de deasă ca în Panama. Erau urme ce indicau că oamenii se ocupau de agricultură în această zonă, probabil că recoltau şi apoi dădeau foc, după cum se putea deduce din numeroasele luminişuri. Văzuse câteva colibe în paragină, unde vreun prăpădit sărăntoc încercase să aibă o familie, o recoltă de fasole sau altceva care nu mersese. Sărăcia despre care vorbeau aceste dovezi era deprimantă pentru Chavez. Oamenii care trăiau în aceste regiuni aveau nume asemănătoare cu al lui şi vorbeau o limbă care diferea numai prin accent de cea vorbită în ţinutul lui natal. Dacă străbunicul său nu s-ar fi decis să plece în California să cultive salată, ar fi putut şi el să locuiască într-un astfel de ţinut? Şi dacă da, ce s-ar fi ales de el? Ar fi putut Ding Chavez să devină traficant de droguri sau asasin în serviciul Cartelului? Era un gând tulburător. Orgoliul său personal era prea mare pentru a lua în serios posibilitatea, dar adevărul fundamental al afirmaţiei dădea târcoale la marginea conştiinţei sale. Aici erau oameni săraci, iar oamenii săraci se agăţau de orice şansă le-ar fi ieşit în cale. Cum poţi să stai în faţa copiilor tăi şi să le spui că nu-i poţi hrăni fără să faci ceva ilegal? Nu poţi, desigur. Ce-ar înţelege un copil, în afară de un stomac gol? Oamenii săraci aveau opţiuni puţine: Chavez descoperise

armata aproape din întâmplare şi pentru el reprezenta un adevărat cămin al securităţii, oportunităţii, spiritului de echipă şi respectului Dar aici...?

Bieţi nenorociţi. Dar oamenii din propriul său cartier? Vieţile lor otrăvite, corupţie peste tot. Cine purta vina pentru toate astea?

Gândeşte mai puţin şi munceşte mai mult, omule, îşi spuse el. Chavez îşi puse în funcţiune echipamentul de vedere în infraroşu pentru următoarea parte a traseului.

Se mişca în poziţie verticală, nu ghemuit, după cum era de aşteptat. Picioarele lui pipăiau cu grijă pământul, căutând capcane şi evitau tufişurile ale căror spini sau frunze se puteau agăţa zgomotos de hainele lui. Când era posibil, traversau luminişurile pe lângă copaci, pentru ca silueta lui să nu devină vizibilă pe fondul cerului înnorat, dar principalul inamic noaptea era zgomotul, nu posibilitatea de a fi văzut. Era uimitor cât de acut devenea auzul în afara oraşului. Avea impresia că putea auzi fiecare gândac, fiecare ţipăt de pasăre, fiecare freamăt provocat de briză în frunzele de deasupra capului. Dar nu existau sunete de provenienţă umană. Nu se auzea tuse sau murmure, nici unul dintre zgomotele specifice omului. Deşi nu se relaxă, îşi dădu seama că înainta cu încredere, exact ca la antrenamentul pe teren. La fiecare cincizeci de metri se oprea şi asculta în direcţia celor din spatele lui. Nici un zgomot, nici măcar din direcţia lui *Oso* şi a mitralierei lui grele. Era siguranţă în tăcerea lor.

Cât de buni erau adversarii? se întrebă el. Bine echipaţi, probabil. Cu sumele de bani pe care le aveau, puteau cumpăra orice fel de arme – în America sau oriunde. Dar soldaţi antrenaţi? În nici un caz.

Deci cât de buni sunt? se întrebă din nou Ding. Ca membrii fostei lui echipe, probabil. Cultivau forţa fizică, dar nu după o metodă structurată. Erau duri şi viteji când dominau în privinţa armelor şi a numărului. Din această cauză, nu se pricepeau la mânuirea armelor sau la orientarea pe teren; se bazau pe intimidare şi erau foarte surprinşi când omenii nu se lăsau intimidaţi. Unii dintre ei erau buni „vânători", dar nu puteau funcţiona ca echipă. Nu ştiau de supraveghere reciprocă, sprijin reciproc şi foc încrucişat. Puteau şti câte ceva în materie de ambuscade, dar nimic despre punctele de recunoaştere. Probabil că nu excelau nici în materie de disciplină. Chavez era sigur că, atunci când vor atinge obiectivul, vor găsi oameni de pază fumând. Arta militară cerea timp pentru a fi asimilată, timp, disciplină şi dorinţa de a învăţa. Nu, el era împotriva „grozavilor". Care oricum erau nişte laşi. Erau mercenari care acţionau pentru bani. Chavez, pe de altă parte, se mândrea că-şi îndeplinea datoriile din patriotism, deşi nu gândea exact în aceşti termeni, din devotament pentru colegii săi. Sentimentul de disconfort de la plecarea elicopterului îl părăsi. Deşi misiunea sa era

recunoaşterea – colectarea de informaţii – se trezi sperând să-şi poată folosi MP-5 SD2-ul.

Ajunse la CHAINSAW la timp. Acolo echipa se mai odihni puţin, iar Chavez îi conduse mai departe spre obiectivul final al marşului din acea noapte, punctul de control RASP. Era o mică movilă împădurită, la cinci kilometri de obiectivul lor. Ding cercetă cu atenţie obiectivul RASP. Verifică în special eventualele urme de animale care ar putea fi vânate şi urmele de vânători. Nu găsi nimic de acest gen. Echipa sosi la douăzeci de minute după ce o chemase prin radio, ştergându-şi urmele în prealabil. Căpitanul Ramirez examină locul la fel de atent ca şi Chavez şi ajunse la aceeaşi concluzie pozitivă. Membrii echipei se răspândiră pe perechi pentru a-şi găsi locuri unde puteau mânca şi dormi. Ding merse împreună cu sergentul Vega, alegând o poziţie strategică pe axa cea mai probabilă a unei eventuale ameninţări – nord-est – pentru amplasarea uneia dintre cele două mitraliere SAW din dotarea echipei. Medicul unităţii – sergentul Olivero – merse împreună cu încă un membru la un pârâu apropiat pentru a reface proviziile de apă, asigurându-se că fiecare îşi folosea tabletele de purificare a apei. Se stabili şi un loc pentru a fi folosit ca latrină, iar oamenii se folosiră de el de asemeni pentru a se debarasa de resturile rămase din consumarea raţiilor. Dar întâi de toate se efectuă curăţarea armelor, deşi nu fuseseră folosite. Fiecare pereche de soldaţi îşi curăţi armele pe rând, apoi luară masa.

— N-a fost chiar aşa de rău, spuse Vega când soarele dispăru după copaci.

— Frumos şi cuminte, aprobă Chavez cu un căscat. Totuşi, acolo jos va fi iadul pe pământ.

— Ia una din asta, *mano.*

Vega îi înmână un plic cu concentrat Gatorade.

— Bun!

Lui Chavez îi plăcea enorm. Deschise plicul şi îi vărsă conţinutul un bidonul cu apă, agitându-l pentru a dizolva bine praful.

— Căpitanul ştie?

— Aş. De ce i-am încărca memoria şi cu asta?

— Corect, zise Chavez şi băgă plicul gol în buzunar. Păcat că nu se fabrică şi bere solubilă, nu?

Chicotiră la unison. Nici unul dintre ei n-ar fi făcut aşa ceva, dar o bere rece nu era un lucru atât de rău, la modul abstract.

— Hai să dăm cu banul cine doarme primul, spuse apoi Vega.

Nu avea la el pentru asta decât o monedă de un sfert de dolar.

Fiecare primise echivalentul a cinci sute de dolari în moneda locală, dar numai bancnote, din cauză că monezile făceau zgomot. Vega câştigă dreptul de a dormi primul. În timp ce se aşeza cât mai confortabil, Chavez îşi luă în primire postul de observaţie de lângă

mitralieră.

Julio alesese o poziţie bună. Se afla în spatele unui tufiş înflorit, care avea în faţă o movilă de pământ ce putea opri gloanţele, dar nu-i obstrucţiona vederea, iar mitraliera avea la dispoziţie o rază de acţiune de cel puţin trei sute de metri. Ding se asigură că arma avea muniţie în încărcător, dar că era asigurată. Îşi scoase binoclul pentru a cerceta zona.

— Cum stau lucrurile, sergent? întrebă în şoaptă căpitanul Ramirez.

— Nu mişcă nimic, domnule. De ce nu trageţi un pui de somn? Stăm noi de pază.

Ding ştia că ofiţerii aveau nevoie să fie păziţi. Şi dacă nu sergenţii făceau treaba asta, atunci cine?

Ramirez inspecta poziţia. Fusese bine aleasă. Amândoi mâncaseră şi se odihniseră ca nişte soldaţi buni ce erau, aşa că vor fi pe deplin odihniţi până la apus – cam peste zece ore. Căpitanul îl bătu pe umăr pe Chavez înainte să se întoarcă la propria sa poziţie.

— Totul e gata, domnule, raportă Ingeles, sergentul responsabil cu comunicaţiile.

Antena de satelit era montată. Era constituită doar din două bucăţi de oţel, cam de dimensiunile şi forma unor rigle, legate împreună în formă de cruce, cu o bucată de sârmă. Ramirez se uită la ceas. Era timpul să transmită.

— VARIABLE, aici KNIFE. Terminat.

Semnalul parcurse douăzeci şi două de mile până la un satelit geosincron de comunicaţii, care-l trimise mai departe spre Panama. Aceasta dură cam o treime de secundă şi încă două secunde până auzi răspunsul. Vocea se auzi clar, fără paraziţi.

— KNIFE, aici VARIABLE. Semnalul tău este cinci şi cinci. Terminat.

— Suntem pe poziţie, la punctul de control RASP. Totul e linişte, nu e nimic de raportat. Terminat.

— Am recepţionat.

În interiorul camionetei de comunicaţii, domnul Clark ocupa un loc în colţ, lângă uşă. Nu el conducea operaţiunea, dar Ritter voia ca experienţa lui tactică să fie disponibilă în cazul în care va fi nevoie de ea. Pe peretele opus celui înţesat cu echipamente de comunicaţii se afla o hartă mare, care arăta echipele şi diferitele lor puncte de control. Totul se petrecuse în limitele de timp prevăzute. Cel puţin cine organizase operaţiunea asta ştiuse – sau ascultase de cineva care ştia – ce puteau şi ce nu puteau să facă oamenii pe teren. Prevederile în privinţa timpului şi distanţelor erau rezonabile.

Măcar asta e bine, îşi zise Clark. Privi împrejurul camionetei. Lângă cele două emiţătoare se aflau doi superiori de la Direcţia pentru Operaţiuni; nici unul dintre ei nu avea ceea ce Clark numea

experienţă în acest tip de operaţiuni – deşi îi erau apropiaţi lui Ritter şi loiali. În fine, admise el, oamenii ce posedă genul meu de experienţă sunt în majoritate la pensie acum.

Inima lui Clark era afară, pe teren. Niciodată nu operase în Americi, cel puţin nu în junglele acestora, dar măcar fusese „acolo”, adică în sălbăticie, singur cuc, cu singura legătură cu forţele armate prietene sub forma unui elicopter care putea să apară sau să nu apară limitat de un câmp invizibil de energie radio. Radiourile acum erau mult mai bine puse la punct, ceea ce era o mare schimbare în bine. Atât cât putea fi. Dacă ceva mergea prost, radiourile nu puteau aduce un escadron de „fantome”, care să zguduie pământul cu bombele lansate, la cincisprezece minute după ce ai cerut ajutor. Cel puţin nu de data asta.

Iisuse, ei ştiu asta? Ştiu ei oare ce înseamnă lucrul ăsta?

Nu, nu ştiu. Nu pot şti. Toţi sunt prea tineri. Copii. Cu toţii sunt nişte copii. Că erau mai avansaţi în vârstă, mai mari şi mai duri decât propriii săi copii era, pentru moment, altă treabă. Clark era un om care operase în Cambodgia şi Vietnam – nord şi sud. Întotdeauna cu mici echipe de oameni cu arme şi radiouri, aproape întotdeauna încercând să rămână ascunşi, vânând informaţii şi încercând s-o şteargă fără a fi observaţi. Majoritatea reuşeau, dar unii dintre ei fuseseră foarte, foarte aproape să rateze.

— Până acum, e bine, observă unul dintre superiorii de la Operaţiuni, întinzând mâna după o cană de cafea.

Colegul său aprobă din cap.

Clark se mulţumi să ridice o sprânceană. *Şi ce dracu’ ştiţi voi despre asta?*

Moira văzu că directorul avea emoţii referitor la TARPON. Are şi de ce, îşi zise ea în timp ce-şi organiza fişierele. Patru specialişti de la Departamentul Justiţiei petrecuseră mai bine de o zi cu raportul adus de Mark Bright. Operaţiunile bancare electronice, realiză ea, făcuseră treaba mult mai uşoară. Undeva în Departamentul Justiţiei se afla cineva care putea accesa înregistrările computerizate ale oricărei bănci din lume. Sau poate nu la Justiţie. Poate la una dintre agenţiile de spionaj, sau poate un contractant particular, pentru că legalitatea problemei era cam vagă. În orice caz, comparând înregistrările Comisiei Obligaţiunilor şi Bursei cu numeroasele tranzacţii bancare, deja identificaseră banii obţinuţi din droguri folosiţi pentru finanţarea proiectelor în care „victima” – cel puţin cei din familia lui fuseseră adevărate victime, îşi spuse Moira – aranjase spălarea lor. Nu ştia că roţile justiţiei se puteau învârti atât de repede.

Ce aroganţi pot fi, închipuindu-şi că-şi pot investi şi spăla banii aici! Juan avea dreptate despre aroganţa lor, îşi spuse Moira. Ei bine, asta

urma să le şteargă zâmbetele de pe feţe. Guvernul putea pune mâna dintr-un foc pe şase sute de milioane de dolari şi aici nu intrau în calcul profiturile care urmau a fi obţinute din rularea proprietăţilor. Şase sute de milioane de dolari! Suma era impresionantă. Sigur, mai auzise despre cum „miliardele” de dolari obţinuţi din droguri se scurgeau afară din ţară, dar estimările acestea erau la fel de precise ca şi cele despre starea vremii. Era clar, îi dictase directorul, Cartelul era nemulţumit de aranjamentele precedente pentru spălarea banilor şi/sau aflase că metoda aducerii banilor cash direct în ţara lor crea tot atâtea probleme câte rezolva. Prin urmare, se părea că, după spălarea fondurilor primare – plus acumularea unui profit semnificativ din aceşti bani – îşi aranjau conturile în aşa fel încât să înfiinţeze un enorm trust de investiţii care putea, foarte legal, să preia toate afacerile comerciale din ţara lor, sau oricare altă ţară în care şi-ar fi dorit o poziţie importantă, politică sau economică. Ceea ce făcea ca asta să fie interesant, continuase Emil, era că gradul de spălare putea creşte progresiv până la acceptarea totală, chiar şi în contextul politic local din America Latină.

— Cât de repede aveţi nevoie de asta, domnule? întrebă doamna Wolfe.

— Mă întâlnesc cu preşedintele mâine dimineaţă.

— Copii?

— Cinci, toate numerotate. Moira, ăsta e material strict secret, îi reaminti el.

— Imediat după ce termin, mănânc discheta, promise ea. Îl aveţi invitat la masa de prânz pe directorul-adjunct Grady, iar procurorul general a anulat cina de mâine seară. A trebuit să plece la San Francisco.

— Ce face procurorul general în San Francisco?

— Fiul său s-a hotărât pe neaşteptate să se însoare.

— Într-adevăr, e cam pe neaşteptate, aprobă Jacobs. Tu cât mai ai?

— Destul. Călătoria dumneavoastră în Columbia – v-aţi hotărât exact când va fi, ca să vă pot rearanja întâlnirile?

— Îmi pare rău, încă nu ştiu. Totuşi, nu cred că va fi un mare dezastru pentru programul meu. O s-o fac într-un weekend. Voi pleca mai devreme, într-o vineri şi voi fi înapoi luni la prânz. Aşa că nu va fi nevoie să anulezi nimic important.

— Aha, bine.

Moira părăsi camera surâzând.

— Bună dimineaţa.

Procurorul general al Statelor Unite era un individ de treizeci şi şapte de ani pe nume Edwin Davidoff. Plănuise să devină primul senator evreu în viaţă din Alabama. Înalt, bine proporţionat, cu cele

nouăzeci de kilograme de fost luptător în ring, el transformase numirea prezidenţială într-o reputaţie de campion al cinstei, dur, eficient şi scrupulos de corect. Ori de câte ori avea de-a face cu cazuri în legătură cu drepturile civile, declaraţiile lui publice se refereau întotdeauna la Legea pământului şi toate lucrurile pentru care milita America. Atunci când avea cazuri penale grave, vorbea despre Lege şi Ordine şi despre Protecţia Datorată Cetăţeanului. De fapt, vorbea cam mult. Aproape că nu mai exista nici un grup în Alabama la care să nu fi ţinut o cuvântare în ultimii trei ani, inclusiv în absolut toate secţiile de poliţie. Funcţia lui, de şef al procurorilor guvernamentali din partea aceea a statului Alabama, era mai mult una administrativă, dar el pleda în cazuri mai ciudate, care întotdeauna se dovedeau a avea implicaţii majore. Era extrem de înverşunat în privinţa corupţiei politicienilor, ceea ce descoperiseră şi senatorii statului, spre marea lor părere de rău. Acum greblau nisipul obstacolelor pe terenul de golf de la popota Bazei Aeriene Eglin.

Edward Stuart se aşează pe locul din partea cealaltă a biroului. Davidoff era un om politicos, care se ridicase la intrarea lui Stuart. Procurorii politicoşi îl îngrijorau pe Stuart.

— Am primit în sfârşit confirmarea asupra identităţii clienţilor dumitale, spuse Davidoff cu o voce care ar fi putut mima surpriza, dar care era pur şi simplu constatativă. Se pare că amândoi sunt cetăţeni columbieni care au la activ aproape o duzină de arestări. Mi s-a părut că ai zis că vin din Costa Rica…

Stuart trase de timp.

— De ce a durat atât identificarea?

— Nu ştiu. Factorul ăsta nu contează cu adevărat de fapt. Am cerut o dată apropiată pentru proces.

— Cum rămâne cu felul în care Paza de Coastă s-a purtat cu clientul meu?

— Declaraţia aia a fost făcută după ce mărturisise – şi oricum nu o să folosim mărturisirea pentru că nu avem nevoie de ea.

— Pentru că a fost obţinută printr-o flagrantă…

— Astea-s prostii, ştii bine. N-are importanţă, n-o să conteze în cazul nostru. Din punctul meu de vedere, mărturisirea nu există, bine? Ed, clienţii tăi au comis crime în masă şi vor plăti pentru asta. Vor plăti tot.

Stuart se aplecă înainte.

— Pot să dea informaţii…

— Nu-mi pasă ce fel de informaţii îmi pot da, zise Davidoff. E un caz de crimă.

— Nu aşa se procedează, obiectă Stuart.

— Poate că asta e o parte a problemei. Folosim cazul ăsta pentru a trimite un mesaj.

— Aveţi de gând să-i condamnaţi pe clienţii mei la moarte doar pentru a trimite un mesaj.

Nu era o întrebare.

— Ştiu că părerile noastre despre valoarea de descurajare a pedepsei capitale sunt în dezacord.

— Sunt dispus să dau o confesiune despre crimă şi toate informaţiile pe care ei le deţin în schimbul închisorii pe viaţă.

— Nu accept.

— Sunteţi chiar atât de sigur că veţi câştiga?

— Ştii care sunt dovezile noastre, replică Davidoff.

Legile cereau acuzării să pună la dispoziţia apărării toate dovezile de care dispuneau. Regula nu se aplica şi invers. Era un mod de a asigura structural dreptul acuzatului la un proces corect, deşi nu era aprobat de toţi poliţiştii şi procurorii. Cu toate acestea, era o regulă, iar Davidoff respecta întotdeauna regulile. Stuart ştia că ăsta era unul dintre lucrurile care-l făceau atât de periculos. Nu pierduse niciodată vreun proces sau vreun apel pe motiv de procedură. Davidoff era un tehnician strălucit.

— Dacă îi ucidem pe aceşti oameni, ne scufundăm la acelaşi nivel la care susţinem că trăiesc ei.

— Ed, trăim în democraţie. În ultimă instanţă, oamenii decid cum trebuie să fie legile, iar oamenii aprobă pedeapsa capitală.

— Veri face tot ce voi putea pentru a împiedica asta.

— Aş fi dezamăgit dacă n-ai face-o.

Dumnezeule, ai fi un senator excelent. *Atât de drept, atât de tolerant cu cei care nu-i aprobă principiile. Nici nu-i de mirare că ziarele te iubesc.*

— Deci asta-i treaba cu Europa de Est săptămâna asta, conchise judecătorul Moore. Mi se pare că lucrurile se mai liniştesc.

— Da, domnule, aprobă Ryan. Pentru moment, aşa se pare. Directorul Agenţiei centrale de spionaj dădu din cap şi schimbă subiectul.

— Ai fost să-l vezi pe James aseară?

— Da, domnule. E într-o dispoziţie destul de bună, dar ştie. Lui Ryan nu-i plăcea să dea rapoartele astea de sănătate. Nu era ca şi cum ar fi fost doctor.

— Trec din nou în seara asta, spuse Ritter. Are nevoie de ceva, e ceva ce pot să-i duc?

— Doar munca. Încă vrea să muncească.

— Va avea orice doreşte, zise Moore.

Ryan văzu că pe Ritter îl deranjase uşor remarca.

— Domnule doctor Ryan, te descurci destul de bine. Dacă ar trebui să sugerez că ai putea fi gata să devii următorul director – uite ce e,

ştiu ce simţi pentru James; aminteşte-ţi că am lucrat cu el mai mult timp decât ai făcut-o tu, în regulă?

— Domnule, amiralul Greer n-a murit, obiectă Jack. Aproape că rostise cuvântul „încă” şi se blestemă pentru că îndrăznise să-l gândească.

— N-are să supravieţuiască, Jack, spuse Moore încet. Îmi pare rău. E şi prietenul meu. Dar treaba noastră aici este să ne servim ţara. Asta e mai important decât oamenii, chiar şi decât James. Mai mult, James e un profesionist şi ar fi dezamăgit să te audă.

Ryan reuşi să nu tresară la auzul reproşului. Dar îl răni, cu atât mai mult cu cât judecătorul avea dreptate. Jack respiră adânc şi dădu din cap în semn de aprobare.

— Săptămâna trecută, James mi-a spus că doreşte ca tu să-i urmezi. Cred că ai putea fi pregătit. Ce spui?

— Domnule judecător, cred că sunt pregătit din punct de vedere tehnic, dar îmi lipseşte experienţa politică necesară în această poziţie.

— Există un singur mod de a învăţa partea asta – şi la dracu’, politica nu prea are ce căuta într-un directorat de spionaj.

Moore zâmbi pentru a-şi accentua ironia spuselor.

— Preşedintele te place şi le placi şi celor din Congres. Din momentul ăsta eşti director-adjunct pentru spionaj. Postul nu va fi ocupat oficial decât după alegeri, dar de acum îl ocupi provizoriu. Dacă James se însănătoşeşte, cu atât mai bine. Experienţa suplimentară pe care ai s-o câştigi lucrând cu el nu-ţi va prinde rău. Dar chiar şi dacă se face bine, în curând va fi timpul să iasă la pensie. Nimeni nu e de neînlocuit, iar James crede că eşti pregătit. La fel şi eu.

Ryan nu ştia ce să spună. La patruzeci de ani, avea unul dintre cele mai înalte posturi din spionajul mondial. Practic îl ocupa de câteva luni – chiar de câţiva ani, ar fi spus unii – dar acum era oficial şi asta schimba într-un fel lucrurile. Oamenii aveau de acum încolo să vină la el pentru îndrumări şi păreri. Asta se întâmplă de multă vreme, dar întotdeauna avusese pe cineva în spate. De acum nu mai avea. Îi prezentase raportul judecătorului Moore şi aştepta concluziile, dar de acum responsabilitatea în caz de greşeală cădea pe umerii lui. Înainte le prezenta superiorilor opiniile şi opţiunile. Începând de acum, avea să prezinte decizii politice direct celor care luau hotărârile finale. Creşterea de responsabilitate, deşi ascunsă, era imensă.

— Regula „ştii doar cât trebuie” se aplică încă, sublinie Ritter.

— Bineînţeles, spuse Ryan.

— Am s-o informez pe Nancy şi pe şefii tăi de departament, zise Moore. James a redactat o scrisoare pe care am s-o citesc. Ai aici o copie.

Ryan se ridică să o ia.

— Cred că ai destul de lucru, domnule doctor Ryan, continuă

Moore.

— Da, domnule.

Jack se întoarse şi ieşi din cameră. Ştia că ar fi trebuit să se simtă mândru, însă se simţea prins în capcană. Credea că ştia de ce.

— Prea devreme, Arthur, zise Ritter după plecarea lui Jack.

— Ştiu ce vrei să spui, Bob, dar nu putem să lăsăm spionajul la voia întâmplării doar pentru că nu vrei să afle el despre SHOWBOAT. O să-l ţinem departe de asta, izolat cel puţin faţă de ceea ce fac cei de la operaţiuni. Va trebui să-l consultăm în privinţa informaţiilor pe care o să le obţinem. Pentru numele lui Dumnezeu, priceperea lui în materie de economie ne va fi de ajutor. Pur şi simplu nu trebuie să ştie cum ajung informaţiile respective la noi. În afară de asta, dacă preşedintele îşi dă acordul pentru asta şi dacă şi Congresul îl aprobă, am scăpat de probleme.

— Şi când te duci la Congres?

— Patru senatori vin aici mâine după-amiază. Am invocat regula operaţiunilor speciale şi primejdioase.

ROSP era o anexă convenţională la regulile de supervizare. Cum Congresul avea prin lege dreptul de a superviza toate operaţiunile de spionaj, se întâmplase cu doi ani în urmă ca o scurgere de informaţii din partea unuia dintre senatori să cauzeze moartea unui şef de reţea a CIA şi a unui disident de rang înalt. În loc de a da publicităţii tărăşenia, judecătorul Moore discutase cu membrii ambelor Camere şi obţinuse o înţelegere scrisă conform căreia, în cazuri speciale, doar preşedinţilor şi adjuncţilor celor două Camere aveau să li se dea informaţiile necesare. Apoi era responsabilitatea lor să decidă dacă informaţiile aveau să fie puse la dispoziţia întregii comisii. Cum pe înţelegere îşi puseseră semnăturile membrii ambelor partide, se spera că disputele politice aveau să fie evitate. De fapt, judecătorul Moore meşterise o capcană subtilă în care căzuseră cu toţii. Oricine ar fi încercat să ia decizia ca informaţiile să fie făcute publice risca să fie acuzat că încerca să obţină avantaje politice. Mai mult, alegerea celor patru membri cu acces la ROSP crease deja o atmosferă privilegiată care contribuia direct la menţinerea confidenţialităţii informaţiilor. Atâta vreme cât operaţiunea nu avea substrat politic, era aproape garantat faptul că nu avea să existe vreun amestec din partea Congresului. Lucrul remarcabil era că Moore reuşise să convingă ambele Camere să fie de acord cu treaba asta. Sigur că aducerea văduvei şi copiilor şefului de reţea ucis la convorbiri nu stricase câtuşi de puţin. Una era să baţi câmpii despre cât de maiestuoasă era legea şi alta să fii pus faţă în faţă cu rezultatele unei greşeli – cu atât mai mult cu cât unul dintre rezultate era o fetiţă de zece ani fără tată. Teatrul politic nu era exclusiv domeniul oficialilor aleşi.

— Şi aprobarea preşedintelui?

— Există deja. „S-a văzut că operaţiunile de contrabandă cu droguri sunt un pericol major la adresa securităţii naţionale a Statelor Unite. Preşedintele autorizează folosirea judicioasă a forţelor militare, în conformitate cu regulile operaţionale stabilite, pentru protecţia cetăţenilor”, *etcetera.*

— Ceea ce nu-mi place este implicaţia politică.

Moore chicoti.

— N-are să le placă nici celor din Congres. Aşa că trebuie să păstrăm secretul, nu? Dacă preşedintele dă totul publicităţii pentru a arăta că „face într-adevăr ceva”, opoziţia va începe să zbiere că joacă murdar. Dacă opoziţia distruge operaţiunea, atunci preşedintele poate să facă acelaşi lucru. Aşa că ambele părţi au interesul să ţină chestia asta în mânecă. Politica anului electoral este în favoarea noastră. Un tip deştept, acest amiral Cutter.

— Nu atât de deştept pe cât se crede, strâmbă Ritter din nas. Dar oare cine este?

— Da. Cine e? Ştii, mare păcat că James n-a putut participa la chestia asta.

— Are să-mi lipsească, admise Ritter. Dumnezeule, aş vrea să existe ceva ce pot să-i duc, ceva care să-i uşureze drumul.

— Ştiu ce vrei să spui, fii de acord judecătorul Moore. Mai devreme sau mai târziu, Ryan va trebui să fie informat şi să participe.

— Nu-mi place.

— Ceea ce nu-ţi place, Bob, este faptul că Ryan a fost implicat în două operaţiuni în teren al dracului de reuşite, în plus faţă de munca depusă la birou. Poate că s-a băgat în teritoriul tău, dar în ambele cazuri a fost sprijinit de tine când a făcut-o. L-ai fi plăcut mai mult dacă ar fi dat greş? Robert, nu-mi trebuie directori doar ca să participe la concursuri de pipi, precum Cutter şi indivizii ăia din Congres.

Ritter clipi la auzul reproşului.

— Spun de multă vreme că l-am urcat prea sus mult prea repede ceea ce am şi făcut. Sunt de acord că a fost extrem de eficient. Dar la fel de adevărat e că îi lipseşte acea şlefuială politică necesară într-o astfel de poziţie. Abia începe să-şi formeze capacităţile pentru a lua decizii de ansamblu. Trebuie să zboare în Europa pentru a ne reprezenta la conferinţa NATO. N-are rost să-l punem la curent cu SHOWBOAT înainte de a pleca, nu?

Moore îşi infirmă cu greu răspunsul că amiralul Greer fusese lăsat în afara chestiunii din cauza problemelor de sănătate, ceea ce era adevărat în mare parte, însă doar în parte. Directiva prezidenţială ordona ca un grup extrem de restrâns de oameni să ştie cu adevărat despre ce era vorba în operaţiunile împotriva drogurilor. Era o poveste veche în jocul spionajului: uneori securitatea era atât de importantă, încât oameni care ar fi putut contribui din plin la operaţiuni erau lăsaţi

pe dinafară. De fapt, se întâmplase ca unii dintre cei lăsaţi pe dinafară să poată contribui decisiv la succesul operaţiunii. La fel de adevărat era însă şi faptul că istoria era plină de exemple de dezastre rezultate din participarea prea largă la o operaţiune. Compromisul între securitatea operaţională şi eficienţa operaţională era, din punct de vedere istoric, cea mai dificilă misiune a unui organizator de operaţiuni de spionaj. Judecătorul Moore ştia că nu existau reguli, ci doar cerinţa ca astfel de operaţiuni să reuşească neapărat. Unul dintre cele mai întâlnite elemente ale ficţiunii despre spionaj era presupunerea că şefii spionajului aveau un extraordinar al şaselea simţ care îi făcea infailibili în conducerea operaţiunilor. Dar cum şi cei mai buni chirurgi din lume puteau greşi, cum şi cei mai buni piloţi de încercare din lume mureau de obicei în accidente de avion – mai clar spus, cum şi un fundaş putea pleca în atac şi înscrie goluri – de ce ar fi fost diferit un şef al spionajului? Singura diferenţă adevărată dintre un om inteligent şi un prost era că omul inteligent făcea de obicei greşeli mai grave, Moore o ştia – şi asta doar pentru că nimeni nu lăsa un prost să ia decizii importante; doar cei inteligenţi aveau posibilitatea să piardă bătălii sau naţiuni.

— Ai dreptate în privinţa conferinţei NATO. Ai câştigat, Bob. Deocamdată.

Judecătorul Moore se încruntă în spatele biroului.

— Cum merg treburile?

— Toate cele patru echipe sunt la distanţă de câteva ore de mers de punctele lor de observaţie. Dacă totul merge conform planului, mâine în zori vor fi la posturi, iar în ziua următoare vor începe să ne trimită informaţii. Zborul pe care l-am infiltrat acum câteva zile ne-a dat informaţiile preliminare de care aveam nevoie. Cel puţin două dintre aeroporturile alese sunt „fierbinţi”. Probabil şi unul dintre celelalte, dacă nu mai multe.

— Preşedintele vrea să trec mâine pe la el. Se pare că FBI a dat peste ceva important. Emil e extrem de încântat de perspectivă. Se pare că au identificat o operaţiune importantă de spălare a banilor.

— Ceva ce poate fi exploatat?

— Aşa s-ar părea. Emil tratează problema ca pe un secret de primă mână.

— Sosul e gata, zâmbi Ritter. Poate că reuşim să adăugăm nişte piper operaţiunilor lor.

Chavez se trezi din cel de-al doilea somn cu o oră înainte de apus. Adormise greu. Temperatura din timpul zilei depăşea cu mult treizeci de grade, iar umiditatea mare făcea jungla să semene cu un cuptor chiar şi la umbră. Prima lui acţiune conştientă fu să bea nişte apă – Gatorade – din ploscă pentru a înlocui transpiraţia din timpul

somnului. Apoi luă două pastile de Tylenol. Infanteriştii luau chestii din astea pentru a scăpa de durerile care îi sâcâiau datorită regimului lor normal de epuizare, în cazul lui era o durere de cap de la căldură, care se manifesta ca o uşoară mahmureală.

— De ce nu-i lăsăm să-şi păstreze locul ăsta afurisit? cârâi el către Julio.

— Nţeles, *mano*, răspunse Vega şoptit.

Sergentul Chavez se trase în poziţie şezândă, scuturându-se de pânzele de păianjen. Îşi trecu o mână peste faţă. Barba deasă pe care o avea de la pubertate creştea cu rapiditatea caracteristică, dar n-avea să se radă azi. Asta îl făcu să se încrunte. Rutina armatei cerea o igienă desăvârşită şi infanteriştii, trupele de elită, trebuiau să fie „frumoşi”. Deja puţea ca o echipă de base-ball după două reprize de prelungiri, dar nu trebuia nici să se spele. Nici n-avea să îmbrace o uniformă curată. Însă urma, bineînţeles, să-şi cureţe din nou arma. După ce se asigură că Julio îşi lustruise deja mitraliera SAW, Chavez îşi desfăcu pistolul-mitralieră MP-5 în şase bucăţi şi le cercetă. Suprafaţa neagră şi mată rezista destul de bine la rugină. Nu conta însă; unse totul cu ulei, perie toate piesele, verifică toate arcurile, asigurându-se că erau închise şi se convinse că toate încărcătoarele erau curate, fără noroi sau praf. Satisfăcut, montă arma şi apăsă uşor pe trăgaci ca să fie sigur că funcţiona fără probleme. În sfârşit introduse un încărcător, vârî un glonţ pe ţeavă şi puse piedica. Apoi îşi inspectă cuţitele, verificând să fie curate şi ascuţite. Inclusiv stelele de oţel, bineînţeles.

— Căpitanul o să se-nfurie dacă le vede, remarcă liniştit Vega.

— Poartă noroc, răspunse Chavez, punându-le înapoi în buzunar. În plus, nu se ştie niciodată…

Îşi verifică restul echipamentului. Totul era aşa cum trebuia să fie. Era gata de muncă. Următoarea mişcare fu scoaterea hărţilor.

— Încotro mergem?

— RENO.

Chavez arătă un punct pe harta operativă.

— Un pic mai aproape de opt kilometri.

Studie harta cu atenţie, notându-şi în gând câteva lucruri şi încercând din nou să memoreze detaliile. Bineînţeles, harta nu avea nici un însemn. Dacă ar fi fost pierdută sau capturată, astfel de însemne le-ar fi spus inamicilor lucruri pe care nu trebuiau să le ştie.

— Ţine.

Căpitanul Ramirez li se alătură şi le întinse o fotografie din satelit.

— Hărţile astea sunt noi, domnule.

— Sunt ACA – se referea la Agenţia de Cartografie a Armatei – n-a avut hărţi bune ale regiunii ăsteia până de curând. Au fost făcute după fotografiile din satelit. Vreo problemă?

— Nu, domnule, zâmbi Chavez. Frumos şi cuminte, mulţi copăcei subţiri – arată mai uşor decât noaptea trecută, domnule căpitan.

— Mai încolo, vreau să te apropii de punctul de observaţie al obiectivului din unghiul ăsta.

Ramirez trasă o linie cu degetul pe fotografie.

— Ultima parte a apropierii vom fi împreună, vreau să fac „recunoaşterea comandantului”.

— Sunteţi şeful, domnule, fu de acord Ding.

— Primul punct de odihnă o să fie aici, îl numim SPIKE.

— Bine.

Ramirez îşi întinse gâtul şi scrută împrejurimile.

— Amintiţi-vă de informare. Tipii ăştia pot avea o securitate foarte bună şi fiţi atenţi în special la capcane. Dacă vedeţi ceva, informaţi-mă imediat – dacă e suficient de sigur să o faceţi. Dacă aveţi îndoieli, amintiţi-vă că suntem într-o misiune secretă.

— Vă voi duce acolo, domnule.

— Scuze, Ding, spuse căpitanul. Probabil că vorbesc ca o femeie speriată.

— Vă lipseşte esenţialul, domnule, rânji Chavez.

— Te descurci să mai cari mitraliera aia o noapte, Oso? îl întrebă Ramirez pe Vega.

— Am dus şi instrumente mai grele, *jefe.*

Ramirez râse şi plecă să verifice următorii doi oameni.

— Am cunoscut şi căpitani mai răi decât ăsta, remarcă Vega după plecarea lui.

— Un tip muncitor, aprobă Chavez.

Apoi primiră vizita sergentului Olivero.

— Cum staţi cu apa? întrebă medicul.

— Am băut amândoi câte un sfert, spuse Vega.

— Amândoi goliţi-vă rezerva acum.

— Nu, domnule doctor, protestă Chavez.

— Nu vă jucaţi, oameni buni. Face vreunul insolaţie şi e fundul meu la bătaie. Dacă nu faci pipi, înseamnă că n-ai băut destul. Gândiţi-vă că beţi şampanie Corona, sugeră el în timp ce băieţii îşi luau bidoanele. Amintiţi-vă: dacă nu vă vine să faceţi pipi, înseamnă că trebuie să beţi apă. La naiba, Ding, ar fi trebuit să ştii asta, ai fost la Hunter-Liggett. Clima asta nenorocită îţi usucă fundul cât ai clipi şi n-am de gând să te car în spate, indiferent dacă ai sau nu fondul uscat.

Bineînţeles, Olivero avea dreptate. Chavez goli un bidon din trei înghiţituri lungi. Vega îl urmă pe medic până la cel mai apropiat pârâu ca să umple bidoanele. Câteva minute mai târziu se întoarse. *Oso* îl surprinse pe prietenul lui, aducând şi câteva noi plicuri cu concentrat Gatorade. Medicul, explică el, avea rezerva lui proprie. Aproape singura veste proastă era că pilulele pentru purificat apa nu se

amestecau bine cu Gatorade, dar erau pentru electroliză, nu pentru gust.

Ramirez îşi strânse oamenii exact la apusul soarelui, repetând problemele nopţii pe care le spusese deja la fiecare post de pază. Repetiţia era la baza clarităţii – scria într-unul dintre manuale, îşi aminti Chavez. Toţi membrii plutonului erau murdari. Bărbile mari şi părul încâlcit aveau să le îmbunătăţească camuflajul, aproape eliminând nevoia de machiaj. Câţiva aveau dureri uşoare, în general datorate condiţiilor improprii pentru dormit, dar toţi erau odihniţi şi în formă. Şi nerăbdători. Gunoiul fu strâns şi îngropat. Olivero împrăştie pulbere lacrimogenă peste groapă înainte ca pământul să fie definitiv bătătorit Asta avea să împiedice animalele să scurme pentru câteva săptămâni. Căpitanul Ramirez cercetă zona pentru ultima oară cât timp mai era lumină. În momentul în care Chavez luă conducerea convoiului, nu mai exista nici o urmă că trecuseră pe acolo.

Ding traversă luminişul cât de repede îi îngăduiau măsurile de prevedere, scrutând ce vedea înainte cu ochelarii de noapte. Folosindu-se din nou de busolă şi de semnele din teren, acum, după ce se obişnuise cu locurile, era în stare să avanseze rapid. Ca şi înainte, nu se auzea nici un zgomot în afară de cel produs de natură şi era bine că pădurea se rărise. Mergea cu mai mult de un kilometru pe oră. Dar cel mai bun lucru era că încă nu întâlnise nici un şarpe.

Ajunse la punctul de odihnă SPIKE în mai puţin de două ore, simţindu-se relaxat şi încrezător. Marşul prin junglă îi folosise mai ales la încălzirea muşchilor. Pe drum se oprise de două ori ca să ia apă şi de mai multe ori ca să asculte, dar nu-i ajunsese la urechi nici un sunet neaşteptat La fiecare jumătate de oră lua legătura prin radio cu căpitanul Ramirez.

La zece minute după ce Chavez alese un loc de popas se strânse tot plutonul. Zece minute mai târziu, pleca din nou spre ultimul punct de popas, MALLET. Chavez începu să spere că numele de unelte aveau să se termine.

Acum era mai grijuliu. Avea harta în minte şi, cu cât se apropia de obiectiv, cu atât devenea mai probabil să întâlnească pe cineva. Încetini aproape fără să-şi dea seama. La şase sute de metri de SPIKE auzi o mişcare în dreapta lui. O fiinţă care nu făcea mult zgomot. Transmise plutonului semnalul de oprire pentru a cerceta – Vega îşi îndreptă mitraliera SAW în aceeaşi direcţie – dar, orice ar fi fost, mergea spre sud-vest. Ding era sigur că fusese vreun animal; totuşi, mai aşteptă câteva minute înainte de a se simţi în deplină siguranţă. Verifică vântul, care bătea dinspre stânga spate şi se întrebă dacă miasma pe care o emana ar fi alertat vreun om – probabil că nu, decise el. Puternicele miasme ale junglei erau predominante. Pe de altă parte, poate că n-ar fi fost rău să se mai şi spele din când în

când...

Ajunse la MALLET fără vreun alt incident. Acum se afla la un kilometru de obiectiv. Din nou plutonul se adună. La mai puţin de cincizeci de metri de punctul de întâlnire se afla un izvor, iar raţiile de apă fură reîmprospătate. Următoarea oprire era la punctul de supraveghere a obiectivului, ales pentru că putea fi uşor identificat. Ding îi duse acolo în ceva mai puţin de o oră. Plutonul se aşează din nou în formaţiune de apărare, iar comandantul şi cercetaşul se aşezară unul lângă altul.

Ramirez îşi scoase din nou harta. Chavez şi căpitanul îşi puseră în funcţiune lămpile cu raze infraroşii care făceau parte din setul cu ochelarii de noapte şi trasară planuri pe hartă şi pe fotografiile din satelit. Sergentul de la operaţiuni, numit în mod potrivit Guerra, se afla şi el acolo. Drumul către aeroport venea din direcţie opusă, curbându-se peste un pârâu pe care plutonul îl urmase până la punctul de întâlnire. Singura clădire vizibilă pe fotografii se afla şi ea la capătul îndepărtat al obiectivului.

— Îmi place traseul ăsta de apropiere, domnule, remarcă Chavez.

— Cred că ai dreptate, spuse Ramirez. Sergent Guerra?

— Mi se pare destul de bun, domnule.

— Bine, băieţi, dacă vom avea vreo întâlnire, va fi în zona asta. A sosit timpul. Chavez, merg cu tine. Guerra, vii în spatele nostru cu restul plutonului pentru cazul în care apare vreo problemă.

— Da, domnule, glăsuiră ambii sergenţi.

Deşi nu obişnuia să facă asta, Chavez îşi scoase trusa de machiaj pentru camuflaj şi îşi picta pe faţă nişte verde şi nişte negru. Apoi îşi puse mănuşile. Chiar dacă îl enerva transpiraţia mâinilor, pielea întunecată îi ascundea palmele. Porni, cu căpitanul Ramirez foarte aproape pe urmele lui. Amândoi purtau ochelarii de noapte şi amândoi se mişcau foarte încet de acum..

Pârâul pe care-l urmaseră pe ultimele sute de metri asigura o scurgere bună a terenului şi ăsta însemna pământ uscat şi dur – motiv pentru care cineva se şi gândise să defrişeze o pistă de aterizare aici, desigur. Chavez era foarte atent, mai ales la posibilele capcane. La fiecare pas cerceta solul pentru a descoperi fire, apoi urca la nivelul taliei şi al ochilor. Verifica şi netezimea solului. Se întrebă din nou dacă în zonă erau animale. Şi ele, dacă ar fi fost, ar fi declanşat capcanele, nu? Oare cum ar fi reacţionat băieţii cei răi dacă ar fi sunat vreuna dintre alarme? Probabil că ar fi trimis pe cineva să verifice... astea ar fi însemnat veşti proaste, indiferent ce se aşteptau să găsească acolo, nu-i aşa?

Fii calm, mano, îşi spuse Chavez.

În sfârşit, un zgomot Se auzea împotriva vântului. Murmurul uşor, îndepărtat, al unei discuţii. Deşi prea sporadic şi prea confuz pentru a

se putea distinge chiar şi limba în care vorbeau, era o discuţie purtată de oameni.

Contact.

Chavez se întoarse şi se uită la căpitan, arătând direcţia din care părea să vină zgomotul şi lovindu-se cu un deget peste ureche. Ramirez dădu din cap şi-i făcu semn sergentului să continue.

Nu e prea inteligent, oameni buni, îşi zise Chavez ascultându-i. *Nu e prea inteligent să vorbiţi atât de tare, încât să se audă de la câteva sute de metri. Îmi uşuraţi munca*. Nu că sergentului nu i-ar fi convenit. Numai faptul că se afla acolo era destul de greu de suportat.

Apoi o urmă.

Chavez îngenunche şi căută urme de tălpi. Erau acolo, bineînţeles, veneau şi plecau. Făcu un pas mare ca să treacă peste fâşia îngustă de noroi şi se opri. Ramirez şi Chavez erau acum în formaţie strânsă, destul de departe unul de celălalt pentru ca o eventuală rafală să nu-i doboare pe amândoi şi destul de aproape pentru a-şi putea acorda reciproc sprijin. Căpitanul Ramirez era un ofiţer cu experienţă, de mai mult de optsprezece luni la comanda unei companii de infanterie, dar era cu mult inferior îndemânării lui Chavez de a trece neobservat în teren. Acum venise momentul, aşa cum le şi spusese cu câteva minute mai înainte, iar grijile lui erau cele mai mari din tot plutonul. El era comandantul. Asta însemna că succesul misiunii era responsabilitatea lui. La fel cum şi vieţile oamenilor erau tot responsabilitatea lui. Adusese zece oameni în locurile astea şi trebuia să ducă înapoi acasă tot zece oameni. Mai mult, fiind singurul ofiţer, ar fi trebuit să fie cel puţin la fel de bun – de preferinţă, mai bun – ca oricare dintre oamenii lui la orice specialitate. Chiar dacă asta nu era ceva realist, era ceva la care toţi se aşteptau. Inclusiv căpitanul Ramirez, care era suficient de în vârstă pentru a şti cel mai bine. Numai că, în timp ce-l privea pe Chavez, la zece metri în faţă, mişcându-se ca o fantomă în imaginea gri-verzuie a ochelarilor de noapte, la fel de zgomotos precum o adiere de vânt, Ramirez trebui să-şi înăbuşe un sentiment de inadecvare. Un moment mai târziu, se simţi plin de încântare. Era mai bine decât comanda unei companii. Zece specialişti de elită, fiecare dintre ei printre cei mai buni din armată, aflaţi sub comanda lui… Ramirez îşi dădu vag seama că trecea prin emoţiile caracteristice operaţiunilor de luptă. Tânăr şi inteligent, el învăţa acum o altă lecţie despre care istoria vorbea, fără a şi convinge: una era să vorbeşti, să gândeşti şi să citeşti despre lucruri de genul ăsta, dar niciodată n-avea să existe vreun înlocuitor pentru operaţiunea în sine. Antrenamentul putea atenua stresul provocat de operaţiunile de luptă, însă niciodată nu-l putea elimina. Totul i se părea extrem de clar şi asta îl mira pe tânărul căpitan. Simţurile lui erau mai treze decât fuseseră vreodată, iar mintea îi

funcţiona cu claritate şi repeziciune. Recunoscuse stresul şi pericolul, dar era pregătit să le facă faţă. Pe măsură ce recunoştea lucrurile acestea, devenea şi mai încântat. O parte îndepărtată a creierului său îi urmărea şi îi evalua evoluţia, dându-şi seama că, la fel ca într-un sport de contact fizic, fiecare membru al plutonului avea nevoie de şocul contactului adevărat înaintea de a se pune pe treabă. Problema era că trebuiau pur şi simplu să *evite* acel contact.

Mâna lui Chavez se ridică, iar Ramirez îl văzu pe cercetaş cum se trage jos după un copac. Căpitanul ocoli un tufiş şi văzu de ce se oprise sergentul.

Aeroportul era acolo.

Mai mult, tot acolo se afla şi un avion, la câteva sute de metri distanţă, cu motoarele oprite, dar strălucind pe imaginea generată de ochelarii de noapte.

— Se pare că începe distracţia, domnule căpitan, remarcă în şoaptă Ding.

Ramirez şi Chavez se plimbară la dreapta şi la stânga, departe în interiorul lizierei de copaci, pentru a căuta forţele de pază. Dar nu le găsiră. Obiectivul, RENO, era convenabil de identic cu ceea ce fi se spusese că trebuia să se aştepte să fie. Se asigurară de asta un timp îndelungat, desigur, apoi Ramirez se întoarse la punctul de întâlnire, lăsându-l pe Chavez să supravegheze lucrurile. Douăzeci de minute mai târziu, plutonul ocupase dispozitiv pe o colină mică la nord-vest de aeroport, acoperind un front de două sute de metri. Probabil că aici fusese odată ferma vreunui ţăran, cu câteva fâşii defrişate care se întindeau chiar până la pistă. Cu toţii aveau o vedere clară a aeroportului, în extrema dreaptă se afla Chavez împreună cu Vega. Guerra şi celălalt mitralior se aflau la capătul din stânga, iar Ramirez stătea în mijloc, împreună cu sergentul Ingeles, transmisionistul.

12
Cade cortina peste SHOWBOAT

— VARIABLE, aici KNIFE. Pregăteşte-te de recepţie, terminat.

Semnalul canalului de satelit era la fel de clar ca al unui post de radio pe ultrascurte. Tehnicianul de comunicaţii îşi stinse ţigara şi îşi cuplă casca.

— KNIFE, aici VARIABLE, semnalul tău e perfect. Suntem gata de recepţie, terminat.

În spatele lui, Clark se răsuci în scaunul pivotant ca să-şi arunce o privire pe hartă.

— Ne aflăm la obiectivul RENO şi ghici ce se vede? Un avion bimotor în care încarcă nişte indivizi cutii de carton. Terminat.

Clark se întoarse ca să privească surprins la aparatul radio. Era chiar atât de bun spionajul lor operaţional?

— Poţi citi numărul de pe coadă? Terminat.

— Negativ, e într-un unghi mort. Dar o să decoleze exact prin faţa noastră. Ne aflăm chiar în poziţia stabilită. Nu sunt vizibile poziţii întărite de apărare în momentul ăsta.

— La dracu, mârâi unul dintre băieţii de la Operaţiuni.

Ridică un receptor.

— Aici VARIABLE. RENO raportează: pasărea în cuib, ora zero-trei-unu-şase Zulu… înţeles. Vom comunica. Încheiat.

Se întoarse către colegul lui.

— Dispozitivele din teritoriu sunt la plus o oră.

— Asta o să funcţioneze la fix, rosti celălalt în timp ce Ramirez şi Chavez îi priveau prin binocluri, doi bărbaţi terminară de încărcat cutiile de carton în avion. Ambii observatori fură de acord că era un Piper Cheyenne, un avion de transport de mărime mijlocie cu autonomie rezonabilă, depinzând de greutatea încărcăturii şi de profilul zborului. Mecanicii locali l-ar fi putut echipa cu tancuri suplimentare, mărind autonomia proiectată a aparatului. Transporturile de droguri către America aveau rareori probleme cu greutatea sau – exceptând marijuana – volumul. Factorul limită erau banii. Un singur avion putea transporta suficientă cocaină rafinată, chiar şi la preţ de dumping, pentru a goli rezervele celor mai multe dintre băncile federale.

După ce îşi strânseră mâinile cu echipele de la sol, piloţii se urcară în avion – o parte care li se păru observatorilor nevăzuţi la fel de obişnuită ca orice decolare de avion. Motoarele se puseră în mişcare şi huruitul lor se împrăştie peste terenul plat spre infanterişti.

— Iisuse, rosti confuz sergentul Vega. Aş putea să fac pasărea bucăţi chiar aici şi acum. La dracu'.

Avea arma asigurată, desigur.

— Asta ar putea să ne facă viaţa puţin prea grea, fu de părere Chavez. Da, Oso, e logic. Tipii de la pază erau strânşi toţi în jurul avionului. Acum se împrăştie.

Îşi înşfăcă aparatul radio.

— Domnule căpitan…

— Văd. Capetele sus pentru cazul în care suntem nevoiţi să ne mişcăm.

Avionul Piper se deplasă până la capătul pistei greoi ca o pasăre împiedicată, săltând şi clătinându-se la fiecare groapă peste care trecea trenul de aterizare. Pista era iluminată doar de câteva focuri mici, care dădeau mult mai puţină lumină decât era normal în cazul unei piste adevărate. Oricui privea i s-ar fi părut periculos, iar Chavez îşi dădu brusc seama că, dacă avionul s-ar fi prăbuşit la decolare, câţiva dintre membrii echipei ar fi sfârşit drogaţi…

Botul avionului coborî în timp ce pilotul aduse motoarele la puterea maximă înainte de decolare şi apoi reduse puterea pentru a se convinge că nu se vor îneca în timpul manevrei. Satisfăcut, crescu din nou puterea, slăbi frânele şi avionul începu să se mişte. Chavez îşi puse binoclul jos şi privi. Încărcat din greu cu combustibil, avionul se mişca pe lângă pomii din dreapta la mai puţin de douăzeci de metri. Oricine ar fi fost pilotul, era dat dracului. Termenul îşi făcu loc în mintea sergentului, părând suficient de adecvat.

— Tocmai a decolat. Este un Piper Cheyenne, rosti vocea lui Ramirez citind numărul de pe coadă şi numărul de înregistrare din America. Curs aproximativ trei-trei-zero.

Ceea ce însemna către Canalul Yucatan, între Cuba şi Mexic. Interlocutorul îşi notă totul.

— Ce îmi poţi spune despre RENO?

— Am numărat opt oameni. Cinci au puşti, despre ceilalţi nu ştiu. Un camion şi o cabană, exact ca în fotografiile din satelit. Camionul este în mişcare acum şi cred – da, sting luminile pistei. Folosesc focuri şi acum le acoperă cu pământ. Întrerup, camionul se îndreaptă încoace.

În stânga lui Ramirez, Vega îşi ţinea mitraliera proptită pe picioare, cu cătarea urmărind camionul care se mişca de-a lungul marginii estice a pistei. La fiecare câteva sute de metri se oprea, iar un pasager sărea jos şi, cu lopata, arunca pământ peste unul dintre focuri.

— Întinde-te, întinde-te şi atinge pe cineva… murmură Julio.

— Stai liniştit, *Oso,* îl temperă Ding.

— Nici o problemă. Degetul mare al lui Vega era pe piedica pusă

încă, iar arătătorul pe garda trăgaciului, nu pe trăgaci.

Focurile fură stinse unul câte unul. Pentru scurt timp, campionul se aflase la mai puţin de o sută cincizeci de metri de cei doi soldaţi, dar nu se îndreptase direct spre ei. Pur şi simplu se aflau într-un loc pe lângă care camionul trebuise să treacă. Mitraliera lui Vega urmări camionul multă vreme în timp ce se îndepărta. Vega se întoarse spre colegul lui, pe când sprijinea la loc patul mitralierei pe pământ.

— Ah, la dracu'! şopti el cu o dezamăgire prefăcută.

Chavez trebui să-şi înăbuşe un chicotit. Ce ciudat, îşi zise el. Iată-ne aici în teritoriul inamicului, înarmaţi până în dinţi, cum ne jucăm ca nişte copii de Crăciun, trăgând cu ochiul pe la colţuri. Cu toţii ştiau că jocul era al dracului de serios, dar forma pe care o îmbrăca era aproape ilară. Mai ştiau şi că forma asta se putea schimba într-o clipă. Nu era nimic amuzant în ţintirea cu o mitralieră a doi oameni într-un camion. Sau era?

Chavez îşi reactivă ochelarii de noapte. La capătul îndepărtat al pistei, oamenii îşi aprindeau ţigări. Imaginile palide de pe ecrane străluceau alb de la căldura lor. Ding ştia că asta avea să le omoare vederea de noapte. Din felul în care se mişcau putea să-şi dea seama că deja orbecăiau. Ziua lor – noaptea lor – de muncă luase sfârşit. Camionul se îndepărtă, lăsând pe loc doi oameni. Se părea că aceştia erau paznicii aeroportului improvizat. Doar doi şi fumau în timpul nopţii, înarmaţi sau nu – păreau să poarte pistoale mitralieră AK-47 sau ceva asemănător – nu reprezentau o opoziţie adevărată.

— Ce crezi că fumează? întrebă Vega.

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu încruntat Chavez. Doar nu crezi că sunt atât de proşti?

— N-avem de-a face cu soldaţi, omule. Am fi putut să ne băgăm şi să-i jupuim pe nenorociţii ăştia cât ai clipi. Poate zece secunde de foc.

— Tot trebuie să fim prevăzători, îi răspunse Chavez în şoaptă.

— Înţeles, aprobă Vega. Numai aşa prindem capătul firului.

— KNIFE, aici Şase, spuse vocea lui Ramirez prin radio. Retrageţi-vă spre punctul de întâlnire.

— Dă-i drumul, te acopăr, îi spuse Chavez lui Vega.

Julio se ridică şi îşi puse arma pe umăr. Un clinchet metalic uşor, dar iritant, se auzi – centura cu muniţii, îşi zise Ding. Trebuia să ţină minte asta. Înainte de a porni mai aşteptă nemişcat câteva minute.

Locul de întâlnire era un copac deosebit de înalt, aproape de râu. La insistenţele repetate ale lui Olivero, oamenii îşi umplură din nou bidoanele. Unul dintre băieţi se zgâriase pe faţă cu o creangă mai joasă, ceea ce necesita intervenţia medicului, dar în rest plutonul era intact. Aveau să-şi aşeze tabăra la cinei sute de metri de aeroport, lăsând mereu doi oameni la un punct de observaţie – cel pe care şi-l alesese Chavez pentru sine. Ding luă prima gardă, din nou împreună

cu Vega, urmând să fie înlocuiţi în zori de Guerra şi un alt tip înarmat cu un MP-5 cu amortizor. La postul de comandă urma să fie o mitralieră SAW sau un soldat înarmat cu un lansator de grenade, pentru cazul în care opoziţia ar fi devenit ameninţătoare. Dacă avea să izbucnească vreun schimb de focuri, ideea era să i se pună capăt cât mai repede posibil. Infanteriştii nu prea dispuneau de tancuri şi artilerie grea, dar soldaţii americani gândeau în funcţie de puterea de foc, care, de fapt, fusese în mare măsură o invenţie americană în primul rând.

Chavez era mirat de cât de uşor putea cineva să intre în ritm. Cu o oră înainte de zori, el şi Vega supravegheau pista de aterizare din micul lor ascunziş. Dintre cei doi oameni din echipa permanentă de siguranţă, doar unul se plimba. Celălalt stătea cu spatele rezemat de colibă, fumând încă diverse chestii. Cel care se mişca nu se îndepărta prea tare.

— Ce se întâmplă, Ding? întrebă căpitanul.

— V-am auzit venind, domnule, zise Chavez.

— M-am împiedicat. Scuze.

Chavez trecu repede în revistă situaţia. Ramirez îşi potrivi binoclul pe inamic pentru a verifica starea lucrurilor.

— Se pare că nu sunt deranjaţi de poliţia locală şi de armată, observă căpitanul.

— Cumpăraţi? întrebă Vega.

— Nu, în principal descurajaţi. Aşa. Că drogaţii s-au limitat la vreo şase aeroporturi normale. Ca ăsta. O să mai petrecem ceva vreme pe aici. Dacă se întâmplă ceva…

— Vă vom chema imediat, domnule, promise Vega.

— Aţi văzut vreun şarpe? întrebă Ramirez.

— Nu, mulţumesc lui Dumnezeu.

Dinţii căpitanului străluciră în întuneric. Îl bătu pe Chavez pe umăr şi dispăru înapoi în tufişuri.

— Care-i problema cu şerpii? întrebă Vega.

Căpitanul Winters se simţi dezamăgit când văzu avionul Piper aterizând. Era al doilea la rând. Aeronava mare din noaptea trecută nici nu mai fusese de găsit. Nu ştia exact unde o duseseră. Poate că în marele cimitir din deşert. Încă o pasăre mare cu elice ar fi trecut cu uşurinţă neobservată. Pe de altă parte, unul dintre aceste Piper putea fi vândut destul de uşor.

Mitraliera de calibrul 50 arăta chiar mai impresionantă la nivelul ochilor, deşi, o dată cu venirea zorilor, reflectoarele îşi pierduseră din putere. De data asta nu mai folosiseră figura cu avionul-spion. Totuşi, cei din Marină îi trataseră pe traficanţi la fel de dur ca de obicei şi din

nou acţiunile lor avuseseră efectul aşteptat. Ofiţerul CIA care conducea operaţiunea fusese mai demult în DEA şi era un adept al diferitelor metode de interogare. Ambii piloţi erau columbieni, numărul de înmatriculare a avionului, dimpotrivă. În ciuda bărbăţiei afişate, trebuia doar să priveşti o dată la Nicodemus. Să fii curajos în faţa unui glonţ sau chiar a unui câine fioros era una. Să fii brav în faţa unui măcelar era cu totul altceva. Dură mai puţin de o oră ca să fie pregătiţi şi aduşi în faţa blândului judecător al districtului federal.

— Câte avioane n-au mai ajuns până aici? întrebă sergentul artilerist Black în timp ce îi transportau.

— Ce vrei să spui, sergent?

— Am văzut avionul de vânătoare, domnule. M-am gândit că le-a spus amărâţilor „zburaţi încolo, altfel...!” Şi noi am fost chemaţi aici de mai multe ori decât au apărut avioane, nu? Vreau să zic, domnule, că e logic, adică unii dintre tipi n-au ascultat ordinul, iar băiatul care zbura pe avionul de vânătoare le-a arătat partea cu „altfel”.

— N-ai nevoie să ştii asta, sergent Black, îl puse la punct ofiţerul CIA.

— E normal. Oricum, n-am probleme cu asta, domnule. În prima mea escapadă în Vietnam am văzut un pluton întreg măcelărit pentru că unii dintre ei erau drogaţi. L-am prins pe unul vânzând droguri la mine în pluton, prin ’74-’75 şi aproape că l-am omorât pe nenorocit în bătaie. Era să şi intru în bucluc din cauza asta.

Ofiţerul CIA clătină din cap, ca şi cum declaraţia l-ar fi surprins. Nu-l surprinsese.

— N-ai voie să ştii, sergent, repetă el.

— Înţeles, domnule.

Sergentul artilerist Black îşi strânse oamenii şi porni spre elicopterul care aştepta.

În timp ce privea plecarea celor din Marină, ofiţerul CIA se gândi că asta era problema operaţiunilor sub acoperire. Aveau nevoie de oameni buni, de încredere, inteligenţi, ca să pună pe picioare operaţiunea. Dar oamenii buni, de încredere şi inteligenţi aveau cu toţii creiere şi imaginaţie. Şi nu era deloc greu pentru ei să-şi dea seama despre ce era vorba. După ce se întâmplase de suficient de multe ori asta, operaţiunile sub acoperire tindeau să devină operaţiuni transparente. Ca şi zorii care tocmai îşi făceau apariţia. Atâta doar că lumina nu era întotdeauna un lucru bun, nu-i aşa?

Amiralul Cutter se întâlni cu directorii Moore şi Jacobs pe holul aripii cu birouri şi îi duse direct în Biroul Oval. La secretariat, agenţii Connor şi D’Agustino care erau de serviciu îi controlară rapid, din obişnuinţă. Neobişnuit pentru Casa Albă era că intrară direct la Wrangler.

— Bună ziua, domnule preşedinte, spuseră pe rând toţi trei.

Preşedintele se ridică de la birou şi se aşează pe un scaun vechi de lângă cămin. Preşedintelui nu-i plăcea asta. Scaunul în care stătea acum nu era nici pe departe la fel de confortabil precum cel proiectat special din spatele biroului, iar spatele începuse să-l doară, dar până şi preşedinţii trebuiau să se poarte conform aşteptărilor celorlalţi.

— Înţeleg că acesta ar fi trebuit să fie un raport asupra acţiunii. Vrei să începi, Moore?

— SHOWBOAT este în plină desfăşurare. Am avut un noroc chior, de fapt exact când echipa noastră de supraveghere a ajuns pe poziţii, un avion era pe punctul de a decola.

Moore împărţi fiecăruia câte un zâmbet.

— Totul a decurs exact conform planului. Cei doi traficanţi sunt pe mâinile federalilor. Ăsta a fost pur şi simplu un noroc, bineînţeles. Nu ne putem aştepta ca aşa ceva să se întâmple prea des, dar am pus mâna pe nouăzeci de kilograme de cocaină, iar ăsta e un rezultat bun pentru o noapte de muncă. Toate cele patru echipe sunt în teren şi pe poziţii. Nici una nu a fost descoperită.

— Cum merge satelitul?

— Încă se mai calibrează anumite părţi. Desigur, e în principal o problemă de computer. O să mai dureze vreo săptămână până să-l folosim pe RHYOLITE pentru lucrul pe care-l planificaserăm. Aşa cum ştiţi, acest element a intervenit în plan ceva mai târziu, iar în momentul de faţă, mergem cam după ureche. Problema, dacă o pot numi aşa, este instalarea programelor de computer, care va mai dura câteva zile.

— Ce se întâmplă la Capitol Hill?

— În după-amiaza asta, răspunse judecătorul Moore. Nu mă aştept să apară probleme.

— Nu mă aştept la o opoziţie prea mare acolo, Jim, aprobă preşedintele. M-am interesat şi eu. Emil, eşti tăcut în dimineaţa asta.

— Am mai discutat acest aspect al operaţiunii, domnule preşedinte. Nu am nici o recomandare legală specială, pentru că pe tema asta nu există nici o lege. Constituţia vă dă puteri plenipotenţiare de folosire a forţei pentru protecţia securităţii naţionale în momentul în care stabiliţi – dumneavoastră, desigur.

— Că securitatea naţională este ameninţată. Precedente legale există încă din vremea mandatului Jefferson. Implicaţiile politice sunt cu totul altele, bineînţeles, dar ăsta nu mai e departamentul meu. Oricum, Biroul a descoperit ceea ce pare să fie o operaţiune majoră de spălare de bani şi suntem gata să luăm măsurile necesare.

— Cât de majoră? întrebă amiralul Cutter, enervând pe preşedinte, care voia să întrebe şi el acelaşi lucru.

— Am putut identifica un total de cinci sute optzeci şi opt de milioane de dolari proveniţi din droguri, împărţiţi în douăzeci şi două

de bănci din Liechtenstein până în California şi investiţi într-un număr de afaceri imobiliare, care se desfăşoară în întregime pe teritoriul Statelor Unite. O echipă de-a noastră a lucrat nonstop toată săptămână la chestia asta.

— Cât de mult? întrebă preşedintele, reuşind să o ia înainte de data asta.

Nu era singura persoană din cameră care voia să audă iar acel număr.

— Aproape şase sute de milioane, repetă directorul FBI. Acum două zile erau peste şase sute, dar miercuri a fost transferată o sumă măricică – pare un transfer de rutină, dar stăm cu ochii pe conturile respective.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi?

— În seara asta vom avea documentaţia completă asupra tuturor conturilor. Începând de mâine, ataşaţii ambasadelor noastre şi diviziile din teritoriu vor acţiona pentru îngheţarea conturilor şi...

— Vor coopera europenii şi elveţienii? îl întrerupse Cutter.

— Da, vor coopera. Poveştile despre conturile inviolabile sunt simple legende, aşa cum a aflat şi preşedintele Marcos acum câţiva ani. Dacă putem dovedi că banii provin din operaţiuni criminale, guvernul respectiv va îngheţa fondurile. În Elveţia, de pildă, banii sunt preluaţi de guvernul local – cantonul – pentru nevoile lor. În afară de chestiunea moralităţii, este o treabă simplă de interese şi avem tratate care stipulează asta. Nu prea face rău economiei elveţiene, de pildă, să păstreze acei bani, nu? Dacă reuşim, chestie la care am tot dreptul să mă aştept, pierderile totale nete ale Cartelului se vor situa în jur de un miliard de dolari. Cifra asta este doar o estimare a noastră, care include pierderea parteneriatelor în investiţii şi profiturile estimate din dobânzi. Pe de altă parte, cinci-optzeci-şi-opt este un număr palpabil. Am numit operaţiunea asta TARPON. În ţară legea este cu totul de partea noastră şi, la o privire mai atentă, va fi extrem de greu pentru oricine să deblocheze acele fonduri vreodată. În străinătate chestiunile legale sunt mai neclare, dar cred că ne putem aştepta să aibă propriile lor probleme cu drogurile şi au un fel ceva mai... cred că termenul este pragmatic... de a eluda chestiunile legale, încheie Jacobs cu un zâmbet. Presupun că doriţi ca procurorul general să facă anunţul.

Se putea vedea lucirea din ochii preşedintelui. Comunicatul de presă avea să fie dat publicităţii la Casa Albă. Bineînţeles că avea să lase Departamentul Justiţiei să se ocupe de asta, dar treaba avea să se facă la Casa Albă pentru ca ziariştii să prindă adevăratele implicaţii. *Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. Tocmai l-am informat pe preşedinte că am repurtat o victorie majoră în războiul nostru continuu împotriva...*

— Cât de tare o să-i doară chestia asta? întrebă preşedintele.

— Domnule, exact cât de mulţi bani au fost întotdeauna pentru noi obiectul speculaţiilor. Ceea ce e cu adevărat interesant în legătură cu toată această schemă este că operaţiunea de spălare a banilor poate fi menită să legitimeze banii ce ajung înapoi în Columbia. Este mai greu de înţeles, dar se pare că acum Cartelul încearcă să găsească o modalitate mai puţin criminală prin care să pătrundă în propria lor economie naţională. Din moment ce acest lucru nu este strict necesar din punct de vedere economic, ţelul aparent al operaţiunii pare să fie unul politic. Pentru a vă răspunde la întrebare, pierderea îi va deranja destul de tare, dar nu îi va dezarma în nici un fel. Totuşi, ramificaţiile politice ar putea reprezenta un plus a cărui forţă n-o putem încă evita.

— Un miliard de dolari… spuse preşedintele. Asta chiar te face să ai ce să-ţi închipui despre columbieni, nu-i aşa?

— Nu cred că nu le va face plăcere. Zvonurile despre mişcările politice ale Cartelului sunt foarte îngrijorătoare pentru ei.

— Nu suficient de îngrijorătoare ca să ia măsuri, observă Cutter.

Lui Jacobs nu-i plăcu deloc remarca.

— Domnule amiral, procurorul lor general îmi este prieten. Călătoreşte luându-şi nişte măsuri de siguranţă de două ori mai mari decât ale preşedintelui şi are de suportat nişte ameninţări care i-ar face pe cei mai mulţi oameni să sară în ascunziş ori de câte ori un motor dă rateuri. Columbia încearcă din răsputeri să menţină democraţia într-o regiune în care democraţiile sunt cam rare – ceea ce, din punct de vedere istoric, se întâmplă să fie greşeala noastră, în caz că aţi uitat – şi vă aşteptaţi să facă – ce anume? Să dărâme instituţiile pe care le au, să facă ce a făcut Argentina? Pentru Dumnezeu, Biroul şi DEA împreună nu au forţa necesară să distrugă toate reţelele de traficanţi pe care le ştim, iar noi avem de o mie de ori mai multe resurse. Aşa că ce dracu’ aşteptaţi, să devină din nou fasciştii şi să-i vâneze pe drogaţi doar pentru că nouă ne convine asta? Ne-am aşteptat la asta şi am avut parte de asta de mai mult de o sută de ani, dar uite unde ne-a adus! *Clovnul ăsta ar trebui să fie expert în problemele Americii Latine,* îşi continuă Jacobs monologul în gând. *Cine zice? Pun pariu că nu poate să conducă nici bărci mai de Doamne-ajută!*

Partea clară, îşi notă judecătorul Moore, *este că lui Emil nu-i place toată această operaţiune, nu-i aşa?* Pe de altă parte, îl trântise pe Cutter înapoi în scaun. Deşi mic, Jacobs avea o demnitate şi o autoritate morală măsurate în megatone.

— Încerci să ne spui ceva, Emil, zise liniştit preşedintele. Spune.

— Puneţi capăt întregii operaţiuni, începu directorul FBI. Opriţi-o înainte de a ajunge prea departe. Daţi-mi mie forţele de care am nevoie şi pot obţine chiar aici la noi, absolut legal, mai mult decât

realizăm cu toate prostiile astea de operaţiuni secrete. TARPON este dovada. Muncă poliţienească sută la sută şi este cel mai mare succes pe care l-am avut vreodată.

— Ceea ce s-a întâmplat doar pentru că o mică navă a Pazei de Coastă a ieşit puţin din apele teritoriale, adăugă judecătorul Moore. Dacă nava n-ar fi încălcat ea însăşi legea, operaţiunea ta ar fi părut simplă piraterie şi crimă. Ai uitat să menţionezi şi partea asta, Emil.

— Nu e prima oară când se întâmplă ceva de genul ăsta, Arthur, iar diferenţa e că n-a fost plănuită de nimeni de la Washington.

— Căpitanul ăla n-o să păţească nimic, nu-i aşa? întrebă preşedintele.

— Nu, domnule. Ne-am ocupat deja de asta, îl asigură Jacobs.

— Bun. Aşa să fie. Emil, îţi respect punctul de vedere, spuse preşedintele, dar trebuie să încercăm altceva. Nu pot să cer Congresului fonduri pentru dublarea FBI sau DEA. Ştii asta.

Nici n-ai încercat, vru să zică Jacobs. În loc de asta, dădu din cap aprobator.

— Şi credeam că am acordul tău asupra acestei operaţiuni.

— Îl aveţi, domnule preşedinte.

Cum de m-am lăsat târât în aşa ceva? se întrebă Jacobs. Drumul ăsta, ca şi multe altele, era pavat cu bune intenţii. Ceea ce făceau ei nu era chiar ilegal în aceeaşi măsură în care săritul cu paraşuta nu era chiar periculos – atâta vreme cât totul mergea conform planului.

— Şi când te duci la Bogota?

— Săptămână viitoare, domnule. Am trimis o scrisoare printr-un mesager ataşatului nostru, iar el o va înmâna personal procurorului general. Vom avea securitatea asigurată la întâlnire.

— Bine. Vreau să ai grijă, Emil. Am nevoie de tine. Am nevoie în special de sfatul tău, zise preşedintele cu bunăvoinţă. Chiar dacă nu-l urmez întotdeauna.

Preşedintele trebuie să fie campion mondial la puterea de convingere, îşi spuse Moore, Doar o parte din vină o avea şi Emil Jacobs. Făcea parte din echipă de când intrase în biroul procurorului districtual din Chicago, cu treizeci de ani în urmă.

— Altceva?

— L-am numit pe Jack Ryan în postul de director, zise Moore. James l-a recomandat şi cred că este pregătit.

— Va fi pus să conducă SHOWBOAT? întrebă imediat Cutter.

— Nu e chiar atât de pregătit, nu-i aşa, Arthur? îşi dădu cu părerea preşedintele.

— Nu, domnule, aţi ordonat să păstrăm operaţiunea asta între noi.

— Vreo schimbare în privinţa lui Greer?

— Lucrurile nu stau bine, domnule preşedinte, răspunse Moore.

— Mare păcat. Trebuie să mă duc la Bethesda săptămâna viitoare

ca să-mi iau tensiunea. Am să trec să-i fac o vizită.

— Ar fi foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule.

Cu toţii erau al dracului de săritori, observă Ryan. Se simţea ca un intrus în biroul ăsta, dar Nancy Cummings – secretară a directorului cu mult dinainte de venirea lui Greer – nu îl trata ca atare, iar oamenii de la pază care erau acum în subordinea lui îi spuneau „domnule”, deşi doi dintre ei erau mai în vârstă decât Jack. Vestea cu adevărat bună şi de care nu-şi dăduse seama până când nu-i spusese cineva, era că acum avea la dispoziţie şi un şofer. Substratul acestei chestiuni era că şoferul îndeplinea şi misiunea de paznic şi era înzestrat cu un Beretta model 92F automatic în tocul de sub braţul stâng (ceva chiar mai impresionant se găsea în torpedo), dar pentru Ryan nu însemna decât că nu mai trebuia să conducă el cele cincizeci şi opt de minute. De acum înainte avea să fie unul dintre acei Oameni Importanţi care călătoreau pe bancheta din spate a maşinilor rapide, vorbind la un telefon mobil, citind documente importante sau, mai degrabă, citind ziarul în drum spre birou. Maşina oficială avea să fie parcată în garajul subteran al CIA, într-un loc rezervat, lângă ascensorul care avea să-l ducă direct la etajul şapte fără să mai fie nevoie să treacă prin controlul de rutină de la poarta principală, control al dracului de neplăcut. Avea să ia masa în restaurantul rezervat directorilor, lambrisat cu mahon şi echipat cu o argintărie elegantă şi discretă.

Şi creşterea de salariu era impresionantă, sau ar fi fost, dacă ar fi ajuns din urmă suma câştigată de soţia lui, Cathy, din practica medicală şi din funcţia de profesor la Johns Hopkins. Dar nu exista nici măcar un salariu în guvern – nici măcar cel al preşedintelui – care să egaleze câştigul unui chirurg bun. Ryan mai avea şi gradul echivalent al unui general cu trei stele sau al unui amiral, chiar dacă mai mult se prefăcea decât era pregătit pentru un astfel de grad.

Prima lui îndeletnicire a zilei, după ce închise uşa biroului, fu să deschidă seiful directorului. Era gol. Ryan memoră combinaţia, observând din nou combinaţia celuilalt director – DDO – scrijelită pe aceeaşi bucată de hârtie. Biroul lui era echipat cu cel mai râvnit accesoriu din guvern: o baie proprie, cu un televizor de înaltă definiţie, pe care putea urmări imagini transmise prin satelit fără să trebuiască să se ducă în camera de vizionare din noua aripă de nord a clădirii şi cu un terminal securizat de computer, prin intermediul căruia putea comunica cu alte birouri dacă voia asta. Pe tastatură era un strat de praf; Greer nu-l folosise aproape niciodată. Cel mai important însă, camera era spaţioasă. Dacă voia, putea să se ridice şi să se plimbe. Funcţia lui îi oferea acces nelimitat la director. Când directorul era plecat – şi chiar când era acolo – Ryan putea suna la Casa Albă pentru a stabili imediat o întâlnire cu preşedintele. Trebuia

să treacă pe la şeful de cabinet – ocolindu-l pe Cutter, dacă era necesar – dar, dacă Ryan ar fi spus „Trebuie să-l întâlnesc pe preşedinte chiar acum!”, ar fi intrat la preşedinte pe loc. Desigur că trebuia să aibă un motiv bine întemeiat pentru a face asta.

Jack se aşează în scaunul cu spătar înalt, cu spatele la ferestrele din sticlă şi îşi dădu seama că ajunsese *acolo.* Era exact cât de departe se aşteptase să ajungă vreodată în ierarhia agenţiei. Nici nu împlinise patruzeci de ani. Făcuse avere ca agent de bursă – şi averea creştea încă; avea nevoie de salariul de la CIA la fel de mult cum avea nevoie de un al treilea pantof – îşi luase doctoratul, îşi scrisese cărţile, predase ceva istorie, îşi construise o carieră nouă şi interesantă şi se străduise până ajunsese în vârf. Nici nu împlinise patruzeci de ani. Şi-ar fi adresat un zâmbet liniştit, satisfăcut, dacă în scaunul ăsta, în biroul ăsta, în poziţia asta, nu l-ar fi adus acel domn care zăcea la Centrul Medical Naval Bethesda, într-o agonie lungă şi dureroasă.

Nu merită. Al dracului de sigur că nu merită una ca asta, îşi spuse Jack. Îşi pierduse părinţii într-un accident de avion la Chicago şi îşi aminti pierderea teribilă, bruscă, şocul care venise ca o lovitură fulgerătoare. Cel puţin trecuse foarte repede. Atunci nu-şi dăduse seama, dar acum era conştient de asta. Ryan îl vizita cu sfinţenie pe amiralul Greer de trei ori pe săptămână şi îi vedea corpul cum se usucă, cum se stinge ca tulpina unei plante pe moarte, îi vedea liniile durerii care se adânceau pe faţa lui demnă, pe măsură ce bărbatul lupta curajos într-o bătălie pe care o ştia pierdută. Fusese scutit de trista experienţă a morţii lente a părinţilor lui, dar Greer îi devenise un nou tată, iar acum Ryan constata că îşi îndeplinea datoria de fiu faţă de acest tată adoptiv. Acum înţelegea de ce soţia lui alesese chirurgia oftalmologică. Era o muncă dură, în care trebuia să fii extrem de tehnic, în care o greşeală putea însemna orbirea, dar Cathy nu trebuia să privească oameni în agonie. Ce putea fi mai tragic decât asta – Ryan ştia însă răspunsul. Îşi văzuse fiica pe marginea morţii, salvată de noroc şi de nişte chirurgi extrem de pricepuţi.

De unde au atâta curaj? se întrebă Jack. Una era să lupţi împotriva oamenilor, Ryan făcuse asta. Dar să lupţi împotriva Morţii însăşi, ştiind că în final trebuia să pierzi, totuşi luptând, era altceva. Asta era natura medicinei.

Iisuse, eşti un ticălos morbid în dimineaţa asta.

Ce ar spune amiralul?

Ar zice să te apuci de blestemata aia de treabă.

Scopul vieţii era să lupţi, să dai tot ce e mai bun în tine pentru a face lumea mai bună. Bineînţeles, fu de acord Jack, CIA putea părea un loc extrem de ciudat în care să-ţi urmezi scopul, nu însă şi pentru Ryan, care făcuse acolo şi câteva lucruri stranii, dar şi câteva foarte folositoare.

Îi atrase atenţia un miros. Se întoarse şi văzu că maşina de cafea de pe măsuţă era pornită. Îşi dădu seama că Nancy trebuia să o fi pornit. Cănile amiralului Greer nu mai erau, iar pe tava de argint stăteau câteva ceşti „normale” cu inscripţia CIA. Chiar atunci se auzi o bătaie în uşă. Apăru capul lui Nancy.

— Şedinţa începe peste două minute, domnule doctor Ryan.

— Mulţumesc, doamnă Cummings. Cine a făcut cafeaua? întrebă Jack.

— Azi-dimineaţă a sunat amiralul. A spus că veţi avea nevoie de nişte cafea în prima zi.

— Aha. Am să-i mulţumesc deseară când trec pe la el.

— Părea să se simtă ceva mai bine astăzi, spuse Nancy, plină de speranţă.

— Sper să ai dreptate.

Şefii din departament îşi făcură apariţia exact la timp. Ryan îşi turnă nişte cafea, le oferi şi vizitatorilor lui şi în câteva minute trecu la lucru. Primul raport al dimineţii era, ca de obicei, despre Uniunea Sovietică, apoi veneau altele, corespunzătoare intereselor CIA în lume. Jack participa de ani întregi la aceste şedinţe de rutină, doar că acum era omul din capul mesei. Ştia cum trebuia să fie condusă şedinţa şi nu schimbă nimic. Afacerile erau afaceri. Nici amiralul n-ar fi acţionat altfel.

Lucrările, având aprobarea preşedintelui, se desfăşurau inteligent Comunicaţiile la mare distanţă erau asigurate, ca de obicei, de Agenţia Naţională de Securitate şi doar diferenţele orare făceau lucrurile ceva mai incomode. Ataşaţilor de la mai multe ambasade europene le fusese trimis un mesaj de atenţionare, iar la momentul stabilit, mai întâi la Berna, teleimprimatoarele legate la canale codificate de satelit începură să producă hârtii. În camerele de comunicaţii de la toate ambasadele, tehnicienii observară că erau folosite cele mai sigure canale de transmisie pe care le aveau la dispoziţie. Prima dintre transmisii îi pregătea pe tehnicieni, stipulând folosirea unuia dintre cifrurile de unică folosinţă pe care trebuiau să-l şocată din seiful de coduri.

Pentru transmisii extrem de sensibile – de pildă, de genul celor care însoţeau informarea cu privire la începerea unui război – maşinile de cifrat convenţionale pur şi simplu nu erau suficient de sigure. De asta se ocupase reţeaua de spioni Walker-Whitworth. Ieşirea la lumină a afacerii îi forţase pe americani să-şi schimbe rapid şi radical politica de codificare. Fiecare ambasadă avea un seif – de fapt, un seif aflat în interiorul unui alt seif mai mare – care conţinea un număr de casete audio la prima vedere normale. Fiecare casetă se afla într-o cutie de plastic transparent a cărei culoare reprezenta un cod. Fiecare casetă

purta două numere. Primul număr – în cazul acesta, 342 – era numărul primar de înregistrare al casetei. Celălalt – la ambasada din Berna era 68 – desemna caseta propriu-zisă din seria 342. Dacă oriunde în lume cutia vreunei casete era spartă, zgâriată sau îndoită, toate casetele din seria respectivă erau imediat arse, presupunându-se că acea casetă ar fi fost compromisă.

În cazul de faţă, tehnicianul scoase caseta din cutie, îi citi numărul şi i-o înmână supervizorului pentru verificare:

— Am citit numărul trei-patru-doi.

— Corect, confirmă supervizorul. Trei-patru-doi.

— Deschid caseta, spuse tehnicianul, clătinând din cap datorită solemnităţii absurde a evenimentului.

Cutia fii aruncată în coşul de plastic dreptunghiular de lângă birou, iar tehnicianul introduse caseta într-un casetofon aparent normal, dar scump, care era legat printr-un cablu de un alt teleimprimator situat doi metri mai încolo.

Tehnicianul îşi potrivi telexul original pe suportul de la propriul lui teleimprimator şi începu să lucreze.

Mesajul, deja codificat pe caseta 342 la cartierul general al ANS din Fort Meade, Maryland, fusese cifrat din nou în vederea transmisiei prin satelit pe cea mai sigură maşină de codificat aflată în folosinţa Departamentului de Stat, numită STRIPE, dar, chiar şi dacă cineva ar fi posedat codul STRIPE, tot ce ar fi obţinut ar fi fost un mesaj de genul DEERMO WERAC KEWJRT şi aşa mai departe, din cauza dublei codificări realizate de sistemul cu casetă. Asta ar fi înfuriat cu siguranţă pe oricine ar fi crezut că spărsese sistemul american de codificare. În mod cert îl supăra pe tehnician, care trebuia să se concentreze extrem de tare pentru a dactilografia chestii ca DEERMO WERAC KEWJRT în loc de cuvinte normale, care să aibă sens cel puţin.

Fiecare literă trecu prin casetofon, care o transformă într-un număr de la 1 (A) la 26 (Z), pe care îl adăugă numărului deja existent pe casetă. Aşa încât dacă 1(A) din textul original corespundea cu 1(A) pe casetă, 1 era adunat cu 1, rezultând 2 (B) pe mesajul cifrat. Cifrele de pe casetă erau absolut aleatorii, fiind generate de un computer din Fort Meade şi pornind de la zgomotul radio atmosferic. Era un sistem de codificare absolut indescifrabil, cunoscut de tehnicieni drept codul de unică folosinţă. Prin definiţie, era imposibil să prevezi sau să controlezi comportamentul aleatoriu. Atâta vreme cât casetele erau intacte, nimeni nu putea sparge acest cod. Singurul motiv pentru care acest sistem, numit TAPDANCE, nu era folosit pentru orice comunicaţii era dificultatea de a face, a trimite, a păzi şi a inventaria miile de casete de care ar fi fost nevoie, dar acest lucru urma să se schimbe atunci când casetele aveau să fie înlocuite de compact-discuri. Profesia de spărgător de coduri există din timpurile elisabetane, iar

această minune tehnică amenința să o transforme într-un lucru la fel de inutil ca o riglă de calcul.

Tehnicianul continuă să apese pe taste, încercând să se concentreze în timp ce murmura ceva despre ora târzie. Ar fi trebuit să termine serviciul la şase şi se gândea cu plăcere la cina într-un loc mic şi drăguţ aflat la câteva sute de metri de ambasadă. Bineînţeles că nu putea vedea mesajul descifrat care ieşea pe teleimprimator la trei metri mai încolo, dar adevărul era că nu-i păsa absolut deloc. Făcea lucruri de genul ăsta de nouă ani şi singurul motiv pentru care nu renunţa le ele era dat de oportunităţile de călătorie. Berna era cel de-al treilea post în străinătate. Nu era la fel de distractiv cum fusese Bangkok, dar era cu mult mai interesant decât cartierul copilăriei lui din Ithaca, New York.

Mesajul avea şaptesprezece mii de caractere, ceea ce însemna probabil în jur de două mii cinci sute de cuvinte, îşi zise tehnicianul. Dactilografie totul cât de repede putu.

— În regulă? întrebă el când fu gata.

Ultimul „cuvânt” fusese ERYTPESM.

— Mda, răspunse ataşatul.

— Excelent.

Tehnicianul luă mesajul teleimprimat pe care tocmai îl dactilografiase şi îl introduse în tocătorul de hârtie din camera de codificare. De acolo ieşi sub formă de pastă. Apoi scoase caseta din casetofon şi, după ce primi aprobarea supervizorului, merse până în colţul camerei. Aici, atârnând de un cablu fixat în perete – de fapt, un fir spiralat precum cel de telefon – se afla un magnet mare în formă de potcoavă. Luă magnetul şi îl plimbă încoace şi încolo pe deasupra casetei pentru a distruge informaţia codificată şi înregistrată magnetic. Apoi caseta ajunse în coşul pentru ardere. La miezul nopţii, unul dintre soldaţii din Marină, supravegheat de altcineva, avea să care coşul până la crematoriul ambasadei, unde amândoi urmau să se uite cum hârţogăraia şi alte, gunoaie importante strânse în cursul zilei aveau să se mistuiască sub flacăra întreţinută de gazul natural. Domnul Bernardi termină de citit mesajul şi îşi ridică privirea.

— Aş vrea ca şi secretara mea să dactilografieze atât de repede, Charlie. Am găsit două – doar două! – greşeli. Îmi pare rău că te-am ţinut până atât de târziu.

Ataşatul întinse o hârtie de cinci franci.

— Fac cinste cu câteva beri.

— Mulţumesc, domnule Bernardi.

Chuck Bernardi era un ofiţer superior în FBI, gradul său fiind echivalent în armata Statelor Unite, în care fusese demult ofiţer de infanterie, cu cel de general de brigadă. Mai avea de stat acolo două luni, după care urma să se întoarcă acasă la cartierul general al FBI şi

poate să primească un post de agent special la comanda unei echipe operative de mărime medie. Se specializase în directoratul CO – Crimă Organizată – al biroului, ceea ce explica şi detaşarea lui în Elveţia. Chuck Bernardi era expert în descoperirea banilor Mafiei, dintre care o mare parte trecea prin sistemul bancar elveţian. Pe jumătate poliţist şi pe jumătate diplomat, poziţia lui îl adusese în contact cu şefii poliţiei elveţiene, cu care avea relaţii de lucru apropiate şi prietenoase. Poliţiştii din partea locului erau inteligenţi, profesionişti şi al naibii de eficienţi, îşi zise el. O bătrânică micuţă se putea plimba pe străzile din Berna cu o plasă plină de bancnote, simţindu-se în perfectă siguranţă. Şi, râse el în sinea lui în timp ce se îndrepta către birou, unele dintre ele probabil că asta şi făceau.

Ajuns în birou, Bernardi îşi aprinse veioza şi se întinse după o ţigară. Încă nu scuturase scrumul pentru prima oară când se lăsă pe spate în scaun şi îşi aţinti privirile în tavan.

— Nenorocitul!

Ridică receptorul şi îl sună pe cel mai important poliţist pe care îl cunoştea.

— Sunt Chuck Bernardi. Aş putea vorbi cu doctorul Lang, vă rog? Mulţumesc… Bună, Karl, sunt Chuck. Trebuie să te văd… imediat, dacă se poate… e destul de important, Karl, pe cuvânt… La tine în birou ar fi mai bine Nu la telefon, Karl, nu te supăra… Bine, mulţumesc, prietene. Merită, crede-mă. Ajung într-un sfert de oră.

Închise telefonul. Apoi merse până la copiatorul Xerox al biroului şi făcu o copie a documentului, scriind că el fusese cel care folosise maşina şi câte pagini copiase. Înainte de a pleca, puse originalul în seiful lui personal şi îşi îndesă copia în buzunarul hainei. Karl poate că se supărase din cauză că pierdea cina, îşi zise el, dar nu în fiecare zi îţi îmbogăţeşte cineva economia naţională cu o sumă de ordinul a două sute de milioane de dolari. Elveţienii aveau să îngheţe conturile. Asta însemna că şase dintre băncile lor aveau să intre, prin lege, în posesia dobânzilor – şi poate şi în posesia sumelor în sine, pentru că identitatea guvernului care ar fi fost îndreptăţit să primească fondurile putea să nu fie niciodată clară, „forţându-i” pe elveţieni să păstreze sumele care în final aveau să ajungă la administraţiile cantoanelor. Iar oamenii se întrebau de ce era Elveţia o ţărişoară atât de bogată, liniştită şi fermecătoare. Nu numai de la schi şi de la ciocolată.

Într-o oră, vestea ajunsese la şase ambasade şi, pe măsură ce soarele străbătea cerul, agenţii speciali ai FBI vizitară birourile mai multor bănci comerciale americane. Ei înmânară codurile de identificare sau numele mai multor conturi, ale căror fonduri considerabile urmau să fie imediat îngheţate printr-o simplă parolă pe calculator. Peste tot lucrurile se desfăşurară în linişte. Nimeni nu trebuia să afle, iar importanţa păstrării secretului fu transmisă – în

America şi în străinătate – preşedinţilor de bancă, cooperanţi sub toate aspectele, de către înalţi funcţionari oficiali ai guvernului, în termeni extrem de categorici. (De fapt nu erau banii lor, nu-i aşa?) În aproape toate cazurile, aflară poliţiştii, conturile nu aveau o activitate foarte intensă, numărând în medie două sau trei tranzacţii pe lună; întotdeauna sume mari, bineînţeles. Aveau să fie acceptate depunerile, iar un funcţionar guvernamental belgian sugeră să fie permise transferurile dintre un cont blocat şi un altul, dacă FBI mai deţinea şi codurile altor asemenea conturi – în interiorul unei singure ţări, desigur, sublinie belgianul – pentru a evita alertarea proprietarilor conturilor. Oricum, spuse el, drogurile erau inamicul comun al tuturor oamenilor civilizaţi şi în mod cert al ofiţerilor de poliţie. Sugestia fu imediat aprobată de directorul Jacobs, cu concursul procurorului general. Chiar şi olandezii susţinură cererea americană, în ciuda faptului că însuşi guvernul olandez vindea droguri în unele magazine celor mai bogaţi dintre tineri. Una peste alta, era un caz clar de capitalism în acţiune. În zonă erau bani murdari, bani care nu fuseseră câştigaţi pe merit, iar guvernelor nu le plăceau astfel de bani. De aceea îi şi confiscau pentru a-i folosi după propriile nevoi. Băncile fură obligate să păstreze un secret la fel de strict şi de sacru precum cel cu care îşi protejau identitatea depunătorilor.

Totul fusese terminat până la sfârşitul orelor de program de vineri. Reţelele de computere ale băncilor rămaseră în funcţiune. Oamenii legii aveau acum la dispoziţie două zile pline în plus pentru a examina în amănunt tranzacţiile monetare. Dacă ar mai fi găsit şi alţi bani aflaţi în legătură cu conturile deja îngheţate, acele fonduri ar fi fost îngheţate la rândul lor şi, în cazul băncilor europene, confiscate. Prima lovitură în privinţa asta fu dată la Luxemburg. Deşi băncile elveţiene erau renumite în lume pentru confidenţialitatea lor, singura diferenţă reală între securitatea operaţiunilor lor şi cea a operaţiunilor băncilor din cele mai multe ţări europene era faptul că Belgia, de pildă, nu era înconjurată de Alpi şi că Elveţia nu fusese cotropită de armate străine atât de recent precum vecinii ei europeni. În afară de asta, integritatea băncilor era identică şi, în mod legitim, bancherii non-elveţieni urau Alpii pentru că le ofereau confraţilor lor elveţieni un astfel de avantaj accidental în afaceri. Dar în acest caz, cooperarea fusese cuvântul de ordine. Până duminică seara fuseseră identificate alte şase noi conturi „murdare” şi alte o sută treizeci şi cinci de milioane de dolari fură blocate computerizat.

La Washington, directorul Jacobs, directorul-adjunct Murray şi specialiştii de la brigada crimă organizată şi de la Departamentul Justiţiei ieşiră din birouri pentru a lua o cină binemeritată la restaurantul Jockey Club. Sub paza oamenilor din garda directorului,

cei zece bărbaţi îşi oferiră o cină superbă pe cheltuiala guvernului. Un reporter sau un luptător pentru cauza comună poate că ar fi obiectat, dar cina era cu adevărat meritată. Operaţiunea TARPON era cel mai mare succes din războiul contra drogurilor. Avea să fie dată publicităţii, căzură ei de acord, înainte de sfârşitul săptămânii.

— Domnilor, spuse Dan Murray, ridicându-se cu al... nu-şi mai amintea al câtelea pahar de Chablis. Pentru Paza de Coastă a Statelor Unite!

Cu toţii se ridicară într-un cor de râsete care îi deranjau pe ceilalţi clienţi din restaurant.

— Paza de Coastă a Statelor Unite!

Ce păcat, observă unul dintre avocaţii Departamentului Justiţiei, că nu ştiau cuvintele de la *Semper Paratus*.

Petrecerea se sparse pe la ora zece. Oamenii însărcinaţi cu paza directorului schimbară priviri. Emil exagerase cu băutura, iar a doua zi dimineaţă avea să fie un ursuleţ mahmur şi morocănos – cu toate că avea să le ceară tuturor scuze înainte de prânz.

— Vineri după-masă zburăm la Bogota, le spuse el în intimitatea maşinii lui oficiale, un Oldsmobile. Faceţi-vă planurile, dar nu informaţi aviaţia până miercuri. Nu vreau scurgeri de informaţii aici.

— Da, domnule, răspunse şeful pazei.

Nici el nu aştepta cu plăcere escapada. În special acum. Drogaţii aveau să fie furioşi, dar vizita avea să-i ia prin surprindere. La ştiri urma să se spună că Jacobs rămânea în D.C. pentru a lucra, iar ei nu s-ar aştepta să apară în Columbia. Chiar şi aşa, măsurile de securitate aveau să fie ample. El şi agenţii lui urmau să-şi petreacă ceva mai mult timp cu poligonul propriu de tir din Clădirea Hoover, exersându-şi îndemânarea în mânuirea pistoalelor automate şi a puştilor-mitralieră. Nu puteau să accepte să i se întâmple ceva lui Emil.

Moira află marţi dimineaţă. Până atunci auzise şi ea, bineînţeles, de TARPON. Ştia că era o călătorie care trebuia să fie secretă şi nu avea nici o îndoială că urma să fie periculoasă. Nu avea să-i spună lui Juan înainte de joi seară. Trebuia, totuşi, să fie prevăzătoare. Îşi petrecu restul săptămânii întrebându-se ce fel de loc special avea el în Munţii Blue Ridge.

Nu mai conta faptul că uniformele erau kaki în loc să fie pictate în culori de camuflaj. Cu petele de transpiraţie şi cele de noroi, membrii plutonului ajunseseră să aibă exact aceeaşi culoare ca şi pământul pe care se ascundeau. Se spălaseră cu toţii o dată în pârâul din care îşi luau apa, dar nimeni nu folosise săpun de teama ca nu cumva spuma sau mirosul să alerteze pe cineva din josul apei. În condiţiile date, spălatul fără săpun era chiar mai rău decât sărutatul propriei surori.

Totuşi, îi răcorise, iar pentru Chavez reprezenta una dintre cele mai plăcute amintiri. Se simţise confortabil pentru – cât să fi fost? – zece minute glorioase. După alte zece minute transpirase din nou. Clima era cruntă, cu temperaturi care atingeau patruzeci de grade într-o după-amiază noroasă. Dacă asta era o junglă blestemată, se întrebă Chavez, atunci de ce dracu' nu ploua? Partea bună era că nu trebuiau să se deplaseze cine ştie cât. Cele două gunoaie care păzeau aeroportul îşi petreceau cea mai mare parte a timpului dormind, fumând – probabil marijuana, îşi zise Chavez – şi în general tăind frunză la câini. Îl uimiseră o dată, când trăseseră în cutii de conserve aşezate pe pistă. Asta ar fi putut deveni periculos, dacă direcţia focului n-ar fi ocolit punctul de observaţie, iar Chavez folosise prilejul pentru a evalua priceperea duşmanilor în ale armelor. La dracu', îi spuse el brusc lui Vega. Acum se pregăteau din nou de asta. Îşi puseseră trei cutii de conserve de fasole – din cele mari – cam la o sută de metri de cabană şi trăgeau încontinuu, ţinând puştile la şold precum actorii.

— Iisuse, ce idioţi, rosti el, privind prin binoclu.

— Lasă-mă să văd şi eu.

Vega ajunse să privească exact în momentul în care unul dintre ei nimeri o cutie din a treia încercare.

— La dracu', aş putea nimeri tâmpeniile alea de aici…

— Point, aici Six, ce mama dracului se întâmplă? se auzi în radio câteva clipe mai târziu. Vega răspunse.

— Six, aici Point. Prietenii noştri se joacă iar de-a găuritu'. Linia lor de foc este departe de noi, domnule. Dau găuri în nişte cutii de conserve. Trag ca dracu', domnule căpitan.

— Vin la voi.

— Înţeles.

Ding aşează radioul jos.

— Vine căpitanul. Cred că zgomotul l-a enervat.

— Da' ştiu că îşi face griji, remarcă Vega.

— De-aia sunt plătiţi ofiţerii, nu?

Ramirez apăru trei minute mai târziu. Chavez se întinse să-i ofere binoclul, dar căpitanul şi-l adusese pe al lui de data asta. Se întinse pe jos şi începu să privească exact la timp ca să vadă zburând a doua cutie de conserve.

— Aha.

— Două cutii, două încărcătoare pline, explică Chavez. Le place să danseze. Presupun că muniţia e ieftină prin locurile astea.

Ambii paznici continuau să fumeze. Căpitanul şi sergentul îi priviră cum glumeau şi râdeau în timp ce trăgeau. Probabil că sunt la fel de plictisiţi ca şi noi, îşi zise Ramirez. După primul avion nu mai fusese deloc activitate aici la RENO, iar soldaţii urau plictiseala chiar mai

mult decât cetăţenii obişnuiţi. Unul dintre ei – era greu să-i deosebească pentru că erau aproximativ la fel de mari şi purtau acelaşi fel de haine – introduse un alt încărcător în automatul lui AK-47 şi trase o salvă de zece focuri. Micile movile de praf stârnite merseră până la cutia rămasă, dar n-o atinseră.

— Nu ştiam că o să fie aşa de uşor, domnule, remarcă Vega din spatele înălţătorului mitralierei lui. Ce adunătură de rataţi!

— Dacă gândeşti aşa, *Oso* ai să te transformi într-un ratat tu însuţi, zise Ramirez pe un ton serios.

— Ştiu asta, domnule căpitan, dar nu mă pot opri să văd ceea ce văd.

Ramirez îşi îndulci reproşul cu un zâmbet.

— Presupun că ai dreptate.

În sfârşit, se duse şi ultima cutie. Trăseseră în medie treizeci de cartuşe pentru o ţintă. Apoi paznicii începură să împingă cutiile pe pistă cu ţevile puştilor.

— Ştii, zise Vega după câteva clipe, nu i-am văzut curăţindu-şi armele încă.

Pentru membrii plutonului, curăţirea armelor era o treabă la fel de obişnuită ca rugăciunile de seară şi de dimineaţă pentru preoţi.

— AK-urile rezistă la multe. De asta sunt bune, îi instrui Ramirez.

— Da, domnule.

În final se plictisiră şi paznicii. Unul dintre ei recuperă cutiile. În timp ce făcea asta apăru un camion. Chavez fu surprins să constate că nu-i prevăzuse defel venirea. Vântul era puternic, dar chiar şi aşa, nu-i trecuse prin cap că n-avea să aibă la dispoziţie cel puţin un minut sau două de avertizare. Asta trebuia reţinut, în camion erau trei oameni, dintre care unul în spate. Şoferul coborî şi se îndreptă spre cei doi paznici. După o secundă arătă spre pământ şi urlă – îl puteau auzi de la cinci sute de metri distanţă, chiar dacă nu putuseră auzi camionul, ceea ce părea într-adevăr bizar.

— Despre ce e vorba? întrebă Vega.

Căpitanul Ramirez râse încet.

— DOS. E furios din cauza DOS.

— Ha? întrebă Vega.

— Distrugere datorită Obiectelor Străine. Dacă tragi unul dintre tuburile alea de cartuşe într-un motor de avion, îl face zob. Mda – uite, îşi strâng tuburile.

Chavez îşi întoarse binoclul către camion.

— Văd nişte cutii acolo, domnule. Poate că avem un transport în seara asta. Cum se face că nu sunt butoaie de combustibil?

— Aşa, da! Domnule căpitan, ultima oară când eram aici n-au alimentat avionul, nu-i aşa?

— Avionul pleacă de pe aeroport normal la treizeci de kilometri de

aici, explică Ramirez. Poate că n-au nevoie să termine… Pare totuşi ciudat.

— Poate că au butoaie de combustibil în colibă…? se întrebă Vega.

Căpitanul Ramirez se încruntă. Ar fi vrut să trimită doi oameni mai aproape ca să verifice terenul, dar ordinele nu-i permiteau asta. Singura recunoaştere pe care trebuiau s-o facă era pentru a verifica dacă aeroportul mai avea şi alte trupe de pază. Nu se apropiaseră niciodată la mai puţin de patru sute de metri de zona descoperită şi atunci supraveghindu-i îndeaproape pe cei doi paznici. Ordinele lui operaţionale erau să nu-şi asume nici cel mai mic risc de a lua contact cu inamicul. Deci, nu aveau voie să patruleze, chiar dacă acest lucru le-ar fi dat mai multe informaţii despre inamic – le-ar fi dat informaţii de care era posibil să fi avut nevoie. Era pur şi simplu ştiinţă militară, îşi zise el şi ordinul de a nu o face era un ordin stupid, deoarece presupunea la fel de multe – sau chiar mai multe – riscuri decât avea pretenţia că evită, dar ordinele rămâneau ordine. Oricine le-ar fi dat nu cunoştea prea multe despre ştiinţa militară. Era primul contact al lui Ramirez cu acest fenomen, din moment ce nici el nu era suficient de bătrân ca să-şi amintească de Vietnam.

— Or să stea acolo afară toată ziua, zise Chavez.

Părea că şoferul camionului îi pusese să-şi numere tuburile şi niciodată nu se puteau găsi toate nenorocitele alea de resturi. Vega se uită la ceas.

— Apune peste două ore. Vrea cineva să parieze că o să avem afaceri diseară? Pun o sută de pesos că o să apară un avion înainte de ora douăzeci şi două.

— Nici un pariu, zise Ramirez. Tipul ăla înalt de lângă camion tocmai a deschis o cutie cu artificii.

Căpitanul plecă. Trebuia să facă o transmisie radio.

La Corezal fuseseră două zile liniştite. Clark tocmai se întorsese de la un prânz întârziat la Clubul Ofiţerilor Fort Amador – curios, şeful armatei panameze avea biroul în aceeaşi clădire; şi mai curios, deoarece pentru moment el nu era foarte popular printre militarii americani. Obiceiurile locale erau bune, îşi zise el. În special cele referitoare la dormitul în timpul celei mai fierbinţi perioade a zilei. Aerul rece din maşină – aerul condiţionat era menit să protejeze echipamentele electronice, în special împotriva umidităţii excesive de acolo – îi provocă şocul de care avea nevoie pentru a se trezi.

Echipa KNIFE punctase în prima seară cu un singur avion. Două dintre celelalte echipe înscriseseră şi ele puncte, dar unul dintre avioane reuşise să ajungă la destinaţie fiindcă interceptorului F-15 i se stricase radarul la zece minute după decolare, spre mâhnirea tuturor. Dar asta era o problemă la care te puteai aştepta atunci când era în

derulare o operaţiune de un asemenea fel. Două din trei nu era rău deloc, mai ales dacă luai în considerare şi care fuseseră şansele cu doar o lună înainte, pe vremea când băieţii de la vamă erau norocoşi dacă înhăţau un singur avion într-o lună. Mai mult însă, una dintre echipe nu observase nimic. Aeroportul lor părea complet inactiv, în contradicţie cu informaţiile spionajului care arătau foarte promiţător cu doar o săptămână înainte. Ăsta era un alt pericol al operaţiunilor în teren.

— VARIABLE, aici KNIFE, terminat spuse difuzorul fără vreun avertisment prealabil.

— KNIFE, aici e VARIABLE. Te auzim clar şi tare. Suntem pe recepţie, terminat.

— Avem activitate la RENO. Posibil transport în seara asta. Vă vom ţine la curent. Terminat.

— Înţeles, recepţionat. Vom fi aici. Încheiat.

Unul dintre băieţii de la operaţiuni ridică receptorul unui alt canal radio.

— EAGLE'S NEST, aici VARIABLE... Fiţi gata. Înţeles. Vă vom ţine la curent încheiat.

Puse jos receptorul şi se întoarse.

— Îi vor trezi per toţi. Interceptorul este gata. Se pare că radarul a avut nevoie de nişte piese noi. Acum funcţionează, iar Forţele Aeriene îşi prezintă scuzele.

— Era şi cazul s-o facă, mormăi celălalt băiat de la operaţiuni.

— Băieţi, voi vă gândiţi vreodată că o operaţiune poate să meargă şi prea bine? întrebă Clark de la locul lui din colţ.

Cel mai bătrân dintre cei doi vru să spună ceva urât, dar se abţinu, remarcă Clark.

— Trebuie să ştie că se întâmplă ceva ciudat. Nu vrem să apară prea evident, îi explică Clark celuilalt.

Apoi se lăsă pe spate şi închise ochii. Putea foarte bine să mai prindă o bucată din acea siestă, îşi spuse el. Putea să fie o noapte lungă.

Lui Chavez i se împlini dorinţa imediat după asfinţit începu să plouă uşor, iar norii care se adunau dinspre vest promiteau averse şi mai mari. Echipa aeroportului îşi repartiză artificiile – ceva mai multe decât ultima oară, remarcă el – şi curând după aceea sosi şi avionul.

Ploaia făcea observaţia dificilă. Lui Chavez i se păru că, din colibă, cineva trăsese un furtun de combustibil. Poate că înăuntru erau câteva bidoane cu carburant, poate şi o pompă de mână, dar posibilităţile lui de observaţie la aproape şase sute de metri variau o dată cu ploaia. Se mai întâmplă ceva. Camionul porni pe mijlocul pistei şi şoferul mai aprinse încă cel puţin zece focuri pentru a marca

linia mediană. Avionul decolă la douăzeci de minute după ce aterizase, iar Ramirez vorbea deja prin radio pe canalul de satelit.

— Ai luat numărul de pe coadă? întrebă Variable.

— Nu, răspunse căpitanul. Acum plouă destul de rău. Vizibilitatea e o porcărie. Dar a decolat la douăzeci cincizeci şi unu Lima, îndreptându-se către nord-nord-vest.

— Înţeles, am recepţionat încheiat.

Lui Ramirez nu-i plăcea efectul pe care l-ar fi putut avea vizibilitatea redusă asupra echipei lui. Luă alţi doi soldaţi şi întări paza la punctul de comandă, dar ar fi putut la fel de bine să nu se deranjeze. Paznicii nu se mai obosiră de data asta să stingă focurile, lăsând ploaia să ude totul. Camionul plecă la scurtă vreme după decolarea avionului, iar cei doi paznici de pistă pedepsiţi se retraseră în colibă pentru a se usca. Cu totul, se gândi el, misiunea nu putea deveni mult mai uşoară de atât.

Şi Bronco era plictisit. Nu că nu i-ar fi plăcut ceea ce făcea, dar nu prea era cu adevărat nici o provocare în lucrul ăsta. Şi în plus se înţepenise la patru victime şi mai avea nevoie doar de una pentru a deveni un as. Pilotul de vânătoare era sigur că şi-ar fi îndeplinit misiunea mai bine dacă ar fi luat prizonierii vii – dar la dracu', să-i omori pe nenorociţii ăia era… mulţumitor, chiar dacă nu era cine ştie ce provocare. Zbura pe un avion proiectat să se măsoare cu cele mai bune aparate ruseşti de vânătoare. Să interceptezi un Twin Beech era cam la fel de greu ca o plimbare până la Clubul O pentru câteva beri. Poate în seara asta să încerce ceva diferit, dar ce?

Asta îi dădu ceva la care să se gândească, în timp ce se învârtea la nord de Canalul Yucatan, exact în spatele avionului E-2C şi bineînţeles în afara culoarelor normale de zbor. Transmisia cu privire la contact veni aproape exact la momentul potrivit întoarse spre sud pentru interceptare, ceea ce îi luă cu puţin peste zece minute.

— Ahoe, îi spuse el lui Hawkeye. Sunt cu ochii pe ţintă.

Iar un bimotor, deci un alt traficant de cocaină. Căpitanul Winters era încă furios pentru noaptea trecută. Cineva uitase să verifice programarea pentru întreţinere la avionul lui şi bineînţeles că drăcia se defectase exact la momentul la care producătorul spusese că se va defecta, adică după cinci sute trei ore. Incredibil cât de bine puteau estima. Incredibil că un interceptor de zeci de milioane de dolari rămăsese cu burta în sus din cauza unei drăcii de cinci dolari, a unei diode, a unui cip sau a orice Dumnezeu ar fi fost. Costase cinci dolari. Ştia asta pentru că i-o spusese sergentul.

Ei bine, iată-l. Arăta ca un Beech King Air. Zbura fără lumini, cu mult mai jos decât cea mai economică altitudine de zbor a lui.

Bine, îşi zise Bronco, încetinindu-şi avionul, după care aprinse

luminile şi făcu prima transmisie radio.

Era în mod sigur ceva legat de droguri. Făcu acelaşi lucru idiot pe care îl făceau toţi, reduse puterea, scoase flapsurile şi coborî cât de mult putu. Winters nu trecuse niciodată de nivelul patru la Donkey Kong, dar să dobori un avion adevărat în condiţiile astea era cu mult mai uşor şi nici măcar nu trebuia să introduci douăzeci şi cinci de cenţi – el era însă plictisit *în regulă, hai să încercăm altceva.*

Lăsă avionul să coboare, menţinându-şi altitudinea şi viteza pentru a-l depăşi cu mult. Verifică dacă avea toate luminile stinse, apoi angajă avionul Eagle într-un viraj strâns către stânga. Asta îi aduse ţinta pe radar şi îi permise să identifice avionul King Air pe senzorii cu unde infraroşii, care erau legaţi la un videocasetofon în acelaşi mod în care erau legate şi armele avionului.

Crezi că m-ai dus de nas, nu-i aşa?

Acum partea distractivă. Noaptea era cu adevărat întunecată. Fără stele, fără lună, cu un plafon solid de nori la zece sau unsprezece mii de metri. Eagle era vopsit într-o nuanţă bleu-gri care se presupunea că se confunda cu cerul şi care noaptea era şi mai greu de observat decât negrul mai. Era invizibil. Ştia că echipajul din Beech îl căuta peste tot. Peste tot, numai în faţă nu.

Zburau la cincisprezece metri şi căpitanul Winters văzu pe ecran cum coada lor azvârlea spumă din coama valurilor – sub doi metri înălţime, îşi zise el – la ceva mai mult de o milă distanţă. Se îndreptă direct spre ei la treizeci de metri înălţime şi cinci sute de noduri. Când ajunse exact la o milă distanţă, îşi aprinse din nou luminile.

Era atât de previzibil. Pilotul avionului Beech văzu luminile strălucitoare care se apropiau, aparent exact în faţă şi făcu instinctiv ceea ce ar fi făcut orice pilot. Viră strâns dreapta şi coborî – exact cincisprezece metri – plonjând spectaculos în mare. Probabil că nici nu avusese timp să-şi dea seama unde greşise, îşi zise Bronco, apoi izbucni într-un râs sonor.

13
Un weekend însângerat

Nu era prea corect să-l facă să aştepte, nu? îşi zise Moira, conducând maşina către casă în după-amiaza zilei de miercuri. Dar dacă nu putea veni? Dacă trebuia să fie anunţat din timp? Dacă avea ceva important de făcut la sfârşitul săptămânii? Dacă nu reuşea să ajungă la întâlnire?

Trebuia să-i telefoneze.

Doamna Wolf vârî mâna în poşeta de pe scaunul din dreapta, căutând hârtia cu antetul hotelului. Era tot acolo, în buzunăraşul închis cu fermoar, iar numele scrise pe ea păreau să-i ardă degetele. Trebuia să-l sune.

Tocmai în această după-amiază se crease şi un blocaj de circulaţie. Cuiva îi explodase cauciucul pe 14th Street Bridge. Simţi cum îi transpirau palmele la volan. Dar dacă el nu reuşea să vină?

Şi copiii? Erau destul de mari ca să-şi poarte singuri de grijă. Aceasta era partea cea mai simplă a problemei. Dar cum să le explice că mama lor pleca în weekend ca să… cum spuneau ei? „Să se reguleze.” *Mama lor.* Oare cum vor reacţiona? Nu-i trecuse prin minte că îngrozitorul ei secret încetase să mai fie o taină – cel puţin pentru copii, pentru colegii de serviciu şi pentru şef. Ar fi fost şocată să afle că aceştia nu aşteptau decât ca ea *să se lase regulată.*

Moira Wolf ratase revoluţia sexuală cu numai un an sau doi. Îşi păstrase virginitatea temătoare, pasionată, înfricoşată şi plină de speranţă până în patul conjugal, închipuindu-şi întotdeauna că şi cu soţul ei se petrecea acelaşi lucru. Probabil că aşa se şi întâmplase – îşi spusese ea atunci şi în repetate rânduri – întrucât prima oară fuseseră amândoi stânjeniţi şi neîndemânatici. După trei zile învăţaseră esenţialul – iubirea şi vigoarea tinereţii învinge orice obstacol – iar în următorii douăzeci de ani tinerii însurăţei de atunci deveniseră cu adevărat o singură fiinţă.

Golul lăsat în viaţa ei de pierderea soţului era ca o rană deschisă care refuza să se cicatrizeze. La căpătâiul patului păstra fotografia lui, datând cu numai un an înainte de moarte şi care-l înfăţişa meşterind ceva la barcă. Nu mai era un flăcăiandru, talia se mai îngroşase, părul i se rărise, dar surâsul rămăsese acelaşi. Care fuseseră cuvintele lui Juan? „În privirea ta se citeşte dragostea oferită şi cea revărsată asupra ta”. Frumos spus, îşi zise Moira.

Doamne! Oare ce-ar zice Rich?

Îşi pusese întrebarea în nenumărate rânduri: de fiecare dată când

privea fotografia înainte de-a merge la culcare, de fiecare dată când îşi privea copiii înainte de-a merge la culcare, de fiecare dată când îi vedea venind sau plecând de acasă, în speranţa că ei nu bănuiau nimic. Şi totuşi, undeva, în adâncul subconştientului, intuia că ei ştiau ce se întâmplă.

Dar ce putea să facă? Să poarte veşminte negre de văduvă? Era un obicei din vremuri demult apuse. Ţinuse doliu atât cât se cuvenea, nu? Plânsese singură, în patul conjugal, amintindu-şi câte o frază de-a lui Rich sau la aniversarea anumitor zile, care căpătaseră sens în decursul celor douăzeci şi doi de ani cât vieţile lor se împletiseră într-una singură – ori pur şi simplu privind fotografia soţului în barca pentru care strânseseră bani ani în şir…

Oaie ce vrea lumea de la mine? se întrebă ea, cuprinsă brusc de deznădejde. *Am şi eu viaţa mea*. *Dorinţele mele*.

Dar ce-ar spune Rich?

Rich nu avusese răgazul să mai spună nimic. Murise în drum spre serviciu, la două luni după ce medicul curant îi spusese că ar trebui să mai dea jos vreo câteva kilograme, că tensiunea arterială era puţin cam mare – dar nu atât cât să se alarmeze – şi că, pentru un bărbat trecut de patruzeci de ani, stătea bine cu colesterolul. După aceea îl sfătuise să vină la control în anul următor. Pe urmă, la ora 7.39 dimineaţa, maşina lui Rich ieşise de pe carosabil, oprindu-se într-un gard. Un poliţist aflat la numai un bloc depărtare se apropiase, remarcând cu uimire că şoferul rămăsese în maşină şi întrebându-se dacă era cu putinţă ca cineva să se suie beat la volan încă din primele ore ale dimineţii. Apoi constatase că omul nu avea puls. Chemase de urgenţă o ambulantă. Infirmierii îl găsiseră pe poliţist făcându-i lui Rich masaj cardiac, după care, confirmând bănuiala acestuia cum că fusese vorba de un atac de cord, luaseră imediat măsurile necesare pentru astfel de cazuri. Însă fără nici un rezultat. Anevrism al creierului. Un vas de sânge cedase – aşa cum se pronunţase medicul după autopsie. Rich nu avusese nici o şansă. De ce se întâmplase aşa…? Putea fi ceva ereditar, dar nu neapărat Nu, nu, nici o legătură cu tensiunea arterială. Rich suferise de ceva aproape imposibil de diagnosticat. Se plângea cumva de dureri de cap? Nici măcar asta? Doctorul se îndepărtase cu paşi egali şi liniştiţi, regretând că nu avea cum să-i ofere mai multe explicaţii şi părând mai curând întristat decât agasat de faptul că medicina nu deţinea toate răspunsurile, drept care niciodată nu puteai şti prea mult *(Pur şi simplu s-a întâmplat* – aşa discutau doctorii între ei, dar cum să spună asta faţă de familie?) Moartea survenise fără dureri, urmase medicul, neştiind nici el dacă acesta era adevărul. Însă cum amănuntul nu mai avea acum nici o importanţă, făcuse precizarea pe un ton plin de convingere, astfel încât văduva să se consoleze măcar cu gândul că

soţul ei murise fără să sufere. Apoi, înmormântarea. Fusese de faţă şi Emil Jacobs, a cărui soţie urma să plece în curând dintre cei vii. Doamna Jacobs ieşise din spital special ca să asiste la înmormântare, alături de soţul pe care avea să-l părăsească peste putină vreme. Cum mai plânseseră cu toţii…

Nu era cinstit. Nu era cinstit că trebuise să închidă ochii fără să-şi ia rămas-bun. Pornind spre uşă, o sărutase cu buzele pe care încă stăruia gustul cafelei şi precizase că la întoarcere se va abate pe la Safeway. Ea se dusese să-şi vadă de treburi. Nici măcar nu-l privise cum se suia în maşină pentru ultima oară. Luni întregi îşi făcuse reproşuri pentru asta.

Oare ce-ar zice Rich?

Dar Rich murise. Doi ani de văduvie erau de-ajuns.

Când ajunse acasă, copiii terminaseră deja de mâncat. Moira urcă în camera ei, ca să-şi schimbe hainele. Aici se trezi uitându-se la telefonul aflat pe noptieră, chiar lângă fotografia lui Rich. Se aşeză pe pat, cu ochii la aparat, încercând să reziste tentaţiei. După un minut, scoase hârtiuţa din poşetă şi, răsuflând adânc, începu să formeze numărul. În receptor răsunară piuiturile caracteristice legăturilor internaţionale, apoi un glas răspunse:

— Diaz y Diaz.

— Fiţi amabilă, aş putea vorbi cu Juan Diaz? se adresă Moira femeii de la celălalt capăt al firului.

— Cine întreabă, vă rog? se interesă aceasta, vorbind acum englezeşte.

— Moira Wolf.

— Ah, senora Wolf! Sunt eu, Consuela. Fiţi bună şi aşteptaţi *un momento.*

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Senora Wolf, domnul Diaz a plecat în fabrică. Nu pot da de dumnealui. Doriţi să-i comunic să vă sune?

— Da. Sunt acasă.

— *Si.* Am să-i spun. Senora…

— Da?

— Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să vă mărturisesc ceva. De la moartea Mariei… senor Juan e ca şi fiul meu… De când v-a cunoscut, senora, e iarăşi fericit. Mă temeam că niciodată… Vă implor să nu-i pomeniţi despre ce v-am spus acum, dar vă mulţumesc pentru tot l-aţi făcut un mare bine lui senor Juan. Aici la birou ne rugăm cu toţii pentru dumneavoastră amândoi, să fiţi fericiţi împreună.

Era exact ce-şi dorea Moira să audă.

— Consuela, Juan mi-a vorbit nespus de frumos despre dumneata. Poţi să-mi spui Moira.

— Mă tem c-am vorbit mai mult decât se cuvine. Îl găsesc eu pe

senor Juan, oriunde s-ar afla.

— Mulţumesc, Consuela. La revedere.

Consuela – al cărui nume adevărat era Maria (de unde şi numele dat de Felix/Juan „răposatei" sale soţii) – avea douăzeci şi cinci de ani şi absolvise o şcoală locală de secretariat. Nutrind speranţa să câştige peste posibilităţile oferite de o asemenea slujbă, făcuse contrabandă cu droguri în America – mai precis, în Miami şi Atlanta – în vreo şase rânduri, după care un telefon dat din partea cuiva apropiat o determinase să-şi schimbe meseria. Acum aducea fel şi fel de servicii foştilor ei patroni, continuându-şi mica sa afacere în afara oraşului Caracas. Era plătită cu cinci mii de dolari pe săptămână numai ca să răspundă la telefon. Desigur, aceasta era doar una dintre sarcinile ei. Prin urmare, trecu la următoarea şi formă un număr. Auzi în receptor nişte păcănituri neobişnuite, bănuind că apelul fusese transferat de la numărul format de ea la altul, pe care nu-l cunoştea.

— Alo?

— Senor Diaz? Sunt eu, Consuela.

— Spune.

— Acum câteva minute a sunat Moira. Vă roagă să-i telefonaţi acasă.

— Mulţumesc.

Şi puse receptorul în furcă.

Cortez îşi privi ceasul de birou. O va lăsa să aştepte… douăzeci şi trei de minute. Locuinţa lui era o vilă luxoasă din Medellin, la numai două case depărtare de cea a şefului. Oare aceasta să fi fost convorbirea aşteptată? se întrebă el. Îşi aminti cât de nerăbdător era pe vremuri – dar asta se întâmpla demult, pe când de-abia îşi începuse cariera de ofiţer de informaţii – iar apoi se concentră din nou asupra hârtiilor din faţa sa.

Douăzeci de minute mai târziu, se uită din nou la ceas, apoi îşi aprinse o ţigară, cu ochii la acele care se mişcau încet pe cadran. Surâse, întrebându-se ce simţea ea, la două mii de mile depărtare, aşteptându-i telefonul. Oare la ce se gândea? După ce fumă ţigara până la jumătate, decise că sosise vremea să afle răspunsul la întrebare. Ridică receptorul şi formă numărul.

La celălalt capăt răspunse Dave.

— Alo?

Se încruntă uşor.

— Legătura e foarte proastă. Puteţi să repetaţi? A, da.

Aşteptaţi o clipă. Dave ridică ochii, întâlnind privirea mamei aţintită asupra lui.

— Pentru tine, mamă.

— Vorbesc din camera mea, hotărî Moira şi porni spre scări, silindu-se să meargă cât mai încet cu putinţă.

Dave astupă receptorul cu palma.

— Ghiciţi cine-i la telefon!

Cei din sufragerie schimbară priviri pline de subînţelesuri.

— Alo, o auzi Dave pe maică-sa răspunzând la celălalt aparat.

Puse discret receptorul în furcă.

Mult noroc, mamă.

— Moira, aici e Juan.

— Eşti liber la acest sfârşit de săptămână? întrebă ea.

— Sâmbătă şi duminică? Eşti sigură?

— Eu sunt liberă de vineri la prânz până luni dimineaţă.

— Vă să zică… Stai aşa, să mă gândesc.

La o depărtare de două mii de mile, Cortez se uită afară pe fereastră, înspre clădirea de vizavi.

Oare să fie o cursă? Nu cumva secţia de informaţii a FBI-ului… Dar dacă totul era… Bineînţeles că nu!

— Moira, trebuie să discut cu cineva. Te rog, aşteaptă un minut. Se poate?

— Da.

În glasul ei se ghicea limpede entuziasmul. Cortez apăsă pe butonul de schimbare a liniei, lăsând-o să aştepte două minute pe ceas, după care reveni.

— Vineri după-amiază voi fi la Washington.

— Adică tocmai… tocmai bine.

— Unde ne întâlnim? La aeroport? Poţi să mă aştepţi la aeroport?

— Da.

— Nu ştiu cu ce avion sosesc. Ne vedem la… în faţa agenţiei Hertz, la ora 3. Vei fi acolo, da?

— Voi fi acolo.

— Şi eu, Moira. Pe curând, iubito.

Moira Wolf privi din nou fotografia. Zâmbetul lui Rich era acelaşi. Cu siguranţă însă că nu era un surâs acuzator.

Cortez se ridică de la birou şi ieşi din încăpere. În clipa când se ivi în prag, omul de pază de pe coridor se ridică în picioare.

— Mă duc să-l văd pe *el jefe*, zise el simplu.

Paznicul apropie telefonul celular de gură ca să transmită informaţia.

Dificultăţile de ordin tehnic erau foarte mari, cea mai mare dintre ele fiind alimentarea cu curent electric. În timp ce bazele primeau circa cinci sute de waţi, staţiile mobile aveau dreptul la cel mult şapte, iar aparatele portabile cu baterii, pe care preferau cu toţii să le

folosească, funcţionau cu trei sute de miliwaţi, astfel încât, chiar şi cu o uriaşă antenă parabolică, semnalul primit abia dacă atingea intensitatea unei şoapte. Însă RHYOLITE-J era un instrument extrem de sofisticat – rezultatul unor investiţii de miliarde de dolari în cercetare şi dezvoltare. O parte a problemei fusese rezolvată prin electronica de vârf – restul prin diverse computere. Semnalele primite erau rescrise în codul digital – adică cifre de unu şi zerouri – cu ajutorul unui computer relativ simplu, apoi transmise la Fort Huachuca, unde un alt computer, incomparabil mai performant, cerceta datele brute, încercând să le descopere sensul. Electricitatea statică aleatorie era eliminată printr-un procedeu simplu din punctul de vedere matematic, dar extrem de repetitiv – un algoritm care compara între ele datele apropiate, apoi, printr-un proces de aproximare a valorilor numerice, elimina circa nouăzeci la sută din bruiaj – permiţând computerului să transforme datele recepţionate prin satelit într-o conversaţie relativ uşor de înţeles. Dar acesta era numai începutul.

Motivul pentru care Cartelul folosea telefoane celulare pentru comunicările zilnice era securitatea. Existau vreo şase sute de frecvenţe separate, toate pe ultrascurte, între 825-845 şi 870-890 MHz. Un mic computer aflat la bază completa convorbirea, alegând la întâmplare o frecvenţă disponibilă, schimbând-o cu o alta mai bună în caz că recepţia unei comunicări de la un telefon mobil pierdea din calitate. În sfârşit, aceeaşi frecvenţă putea fi utilizată simultan la diferite convorbiri între „celule” învecinate ale aceleiaşi reţele – de unde şi numele sistemului. Datorită acestui mod de operare, nici o poliţie din lume n-ar fi putut intercepta convorbirile efectuate cu telefoane celulare. Chiar şi fără interferenţe, comunicările puteau fi înţelese limpede, fără a fi neapărat nevoie de un cod.

Cel puţin aşa credeau cu toţii.

Guvernul SUA se ocupase de interceptarea radio a comunicaţiilor străine încă din zilele faimoasei Camere Negre de la Yardley – operaţiune cunoscută de specialişti sub numele de Comint sau Sigint, adică informaţii asupra comunicaţiilor sau semnalelor.

Nu existau informaţii mai sigure decât cuvintele adresate de inamic propriului său popor. Era un domeniu în care America excelase vreme de mai multe generaţii. Constelaţii întregi de sateliţi serveau la interceptarea mesajelor trimise de alte naţiuni sau a unor fragmente de comunicaţii radio – semnale secundare provenind din relee cu microunde. Adeseori codificate, semnalele erau de cele mai multe ori procesate la sediul Agenţiei pentru Securitate Naţională din Fort Meade, Maryland, între Washington şi Baltimore, în ale cărei subsoluri, întinse pe o suprafaţă de zeci de metri pătraţi, se găseau cele mai multe computere de mare performanţă din întreaga lume.

Sarcina lor era aceea de-a ţine sub supraveghere constantă cele şase sute de frecvente utilizate de reţeaua telefonică celulară din Medellin. Ceea ce se dovedea imposibil pentru orice poliţie de pe glob reprezenta o nimica toată pentru ASN, care monitoriza practic zeci de mii de canale radio sau electronice simultan. ASN era cu mult mai mare decât CIA, mai conspirativă şi mai bine finanţată. Una dintre bazele ei se găsea la Fort Huachuca, Arizona, fiind înzestrată cu propriul său supercomputer – un Cray nou-nouţ, conectat prin cabluri din fibre optice la una dintre numeroasele furgonete de transmisiuni, fiecare dintre acestea îndeplinind misiuni despre care celelalte din reţea nu aveau cunoştinţă.

Următoarea mare problemă era menţinerea computerului în stare de funcţionare. Desigur, guvernul SUA cunoştea numele şi identitatea multor persoane din Cartel. Vocile lor fuseseră înregistrate, programatorii începându-şi munca tocmai la aceste benzi. Pornind de la înregistrările unor glasuri cunoscute, se stabilise un algoritm pentru identificarea lor, indiferent de frecvenţa celulară pe care ar fi folosit-o. În continuare, se procedase la identificarea pe cale electronică a persoanelor care le telefonau. Curând computerul ajunsese să testeze şi să înregistreze automat peste treizeci de voci cunoscute, acest număr extinzându-se de la o zi la alta. Datorită surselor de alimentare, se întâmplă ca uneori identificarea să fie mai dificilă sau ca unele convorbiri să nu poată fi înregistrate. Totuşi, tehnicianul-şef aprecia că se interceptau peste şaizeci la sută din comunicări şi că, pe măsură ce-şi vor extinde baza de date, procentajul va spori la optzeci şi cinci la sută.

Vocile care nu fuseseră încă asociate cu un nume primeau câte un număr. De pildă, vocea 23 tocmai chemase vocea 17. Numărul 23 era un om de pază. Fusese identificat pentru că-l sunase pe 17, cunoscut ca fiind paznicul lui Echo – denumirea dată de echipa Comint lui Escobedo. „Vine să-l vadă” – sunase înregistrarea. Nu se ştia cu precizie la cine anume se referea paznicul. Era un glas pe care fie nu-l auziseră încă, fie – mai plauzibil – pe care nu reuşiseră deocamdată să-l identifice. Specialiştii în informaţii nu-şi pierduseră răbdarea. Cazul evoluase cu mult mai repede decât altele. În ciuda sofisticatului sistem de protecţie, subiecţii nici nu bănuiau că cineva ar fi putut spiona în acest fel, fapt pentru care nu-şi luaseră măsuri de precauţie. În răstimp de o lună, echipa Comint urma să câştige suficientă experienţă cu subiecţii cât să culeagă diverse informaţii tactice de mare utilitate. Era numai o chestiune de timp. Tehnicienii se întrebau când va fi declanşată operaţiunea propriu-zisă. La urma urmei, manevrele Sigint precedau întotdeauna trimiterea unor trupe în misiune.

— Ei, ce e? întrebă Escobedo în clipa când Cortez pătrunse în încăpere.

— Mâine directorul agenţiei americane FBI va zbura la Bogota. Avionul decolează din Washington puţin după ora prânzului. Va fi o vizită scurtă. Bănuiesc că va folosi un avion oficial. Americanii au o mulţime de asemenea aparate la Baza Aeriană Andrews. Se va completa un plan de zbor, probabil fictiv. Practic, omul nostru s-ar putea afla în oricare dintre avioanele care pleacă mâine între patru după-amiază şi opt seara. Presupun că va fi un supersonic bimotor – un G-111 – deşi nu exclud nici alt tip de avion. Directorul FBI se va întâlni fără îndoială cu procurorul general, pentru a discuta o problemă de mare importanţă. Pornesc imediat spre Washington, să văd ce pot afla. Peste trei ore pleacă un avion spre Mexico City. Voi fi la bord.

— Ai o sursă de informaţii excelentă, remarcă Escobedo, vădit impresionat.

Cortez zâmbi.

— *Si jefe!* Chiar dacă nu veţi reuşi să interceptaţi ce se discută acolo, sper să aflu eu în acest weekend. Nu făgăduiesc nimic, dar vă asigur că-mi voi da toată silinţa.

— O femeie, ghici Escobedo. Fără îndoială, tânără şi atrăgătoare.

Întocmai. Şi-acum, trebuie să plec.

— Petrecere frumoasă, domnule colonel. Ceea ce-mi doresc şi mie.

Nu trecuse o oră de la plecarea lui Cortez că sosi un telex care-l informă că transportul din noaptea trecută nu ajunsese la destinaţie, în sud-vestul Georgiei. Amuzamentul care însoţea de regulă recepţionarea unor informaţii strict secrete se preschimbă brusc în mânie. *El jefe* vru să-l sune pe Cortez la telefonul portabil, dar îşi aminti că subalternul său refuza să discute problemele importante pe ceea ce el numea un fir „neasigurat”. Escobedo clătină din cap. Acest colonel din DGI nu era decât o babă fricoasă. În acel moment, telefonul lui Escobedo începu să sune.

— Bingo! exclamă un bărbat din furgoneta aflată la două mile depărtare.

Pe ecranul monitorului apăru imediat afişajul VOX IDENT.

SUBIECT BRAVO INIŢIAZĂ APEL CĂTRE SUBIECT ECHO FRECV. 848.970 MHz. CONVORBIRE ÎNCEPUTĂ 2349 Z INTERCEPT. IDENT. 345.

— S-ar putea să fie şefu’ ăl mare, Tony.

Tehnicianul-şef, botezat Antonio cu patruzeci şi şapte de ani în urmă, îşi puse căştile. Conversaţia era înregistrată pe bandă de mare viteză – o bandă video de vreo doi cm – datorită sistemului folosit la interceptarea semnalului. Înregistrarea era efectuată de patru aparate distincte – magnetofoane Sony din comerţ, cărora personalul tehnic

de la ASN le adusese unele îmbunătăţiri.

— Ha, ha! E şucărit foc, senor Bravo! se bucură Tony, auzind fragmente din conversaţia telefonică. Spune-i lui Meade că în sfârşit am prins o „funie îngheţată”.

„Funie îngheţată” era denumirea convenţională dată de ASN unei interceptări de maximă importanţă.

— Cum se aude semnalul?

— Clar şi limpede ca un clopot de biserică. Doamne, oare de ce n-am cumpărat niciodată acţiuni la TRW?

Antonio tăcu, abia stăpânindu-şi râsul.

— Iisuse, e şucăr mare!

O clipă mai târziu, convorbirea se încheie. Tony apăsă pe butonul căştii la unul dintre magnetofoane, apoi îşi împinse scaunul rotativ spre teleimprimator, începând să tasteze.

FULGER
TOP SECRET* ******* CAPER
2358 Z
RAPORT SIGINT
INTERCEPTARE 345, ÎNCEPUTĂ 2349Z FRECV. 836,
INIŢIATOR: SUBIECT BRAVO.
RECEPŢIE: SUBIECT.
B – AM PIERDUT ÎNCĂ O LIVRARE. [AGITAŢIE].
E – CE S-A ÎNTÂMPLAT?
B – BLESTEMATUL ĂLA DE AVION N-A MAI AJUNS. CE PĂRERE AI? [AGITAŢIE].
E – SE OCUPĂ DE CU TOTUL ALTCEVA. V-AM MAI SPUS ASTA. IAR NOI ÎNCERCĂM SĂ AFLĂM DESPRE CE-I VORBA.
B – BUN şi CÂND AI SĂ ŞTII?
E – SE LUCREAZĂ. OMUL NOSTRU A PLECAT LA WASHINGTON CA SĂ CULEAGĂ INFORMAŢII. DAR SE MAI PETREC ŞI ALTE LUCRURI.
B – CE ANUME? [AGITAŢIE].
E – PROPUN SĂ NE ÎNTÂLNIM MÂINE ŞI SĂ DISCUTĂM.
B – ÎNTRUNIREA A FOST FIXATĂ PENTRU MARŢI.
E – E FOARTE IMPORTANT. TOATĂ LUMEA TREBUIE SĂ AUDĂ, PABLO.
B – CHIAR NU POŢI SĂ-MI SPUI NIMIC?
E – NORD-AMERICANII AU SCHIMBAT REGULILE. DAR ÎNCĂ NU ŞTIM CUM ANUME.
B – ATUNCI LA CE-L MAI PLĂTIM PE TURNĂTORUL ĂLA CUBANEZ? [AGITAŢIE].
E – ÎŞI FACE TREABA FOARTE BINE. POATE CĂ VA AFLA MAI MULTE ÎN URMA VOIAJULUI LA WASHINGTON. LA ŞEDINŢĂ SE VOR DEZBATE INFORMAŢIILE PE CARE AM REUŞIT SĂ LE STRÂNGEM PÂNĂ ACUM.

B – FOARTE BINE. AM SĂ CONVOC OAMENII.

E – MULŢUMESC, PABLO.

FINALUL CONVORBIRII. DECONECTAREA SEMNALULUI. SISTAREA INTERCEPTĂRII.

— Care-i treaba cu [AGITAŢIA] aia?

— Nu pot scrie ŞUCĂRIT într-un raport oficial, explică Antonio. Am prins un fir fierbinte. Aici e vorba de informaţii operative.

Apăsă pe tasta TRANSMIT de pe computerul din faţa sa. Semnalul era adresat unei destinaţii codificate – CAPER – despre care nici unul dintre pasagerii furgonetei nu deţinea alte amănunte.

Bob Ritter tocmai pornise câte casă. Abia dacă parcursese o milă pe George Washington Parkway când răsună ţârâitul inconfundabil şi (pentru el) agasant al telefonului din maşină – o linie sigură şi ferită de interceptări.

— Da?

— CAPER a recepţionat un mesaj, se auzi în receptor.

— Am înţeles, răspunse directorul-adjunct al departamentului Operaţiuni, stăpânindu-şi cu greu un oftat. Stânga-mprejur, i se adresă el şoferului.

— Da, domnule.

Chiar şi pentru un important slujbaş CIA, stânga-mprejur însemna să găsească mai întâi un loc unde să se întoarcă şi apoi să se strecoare prin traficul intens al Washingtonului la acea oră de vârf, când săraci şi bogaţi, celebrităţi şi anonimi se târau cu aceeaşi viteză de douăzeci de mile pe oră. Paznicul de la poartă lăsă maşina să intre, astfel că, cinci minute mai târziu, directorul-adjunct se afla în biroul său de la etajul şapte. Judecătorul Moore plecase acasă. Nu rămăseseră decât patru oameni de la pază – numărul minim necesar pentru aşteptarea şi evaluarea semnalelor din cadrul operaţiunii. Ofiţerul însărcinat cu paza sectorului, care tocmai intrase în tură, îi înmână adjunctului textul convorbirii.

— Am pus mâna pe ceva de soi, zise el.

— Se pare că da. E Cortez, încuviinţă Ritter, parcurgând rapid mesajul.

— Întocmai, domnule.

— Va să zică, vine aici... Dar nu ştim nici măcar cum arată. Ah, dacă FBI-ul i-ar fi făcut vreo fotografie pe vremea când era în Porto-Rico. Cunoşti descrierea pe care o deţinem, adăugă Ritter, ridicându-şi privirea.

— Brunet cu ochi căprui. De statură mijlocie, nici gras nici slab, câteodată îşi lasă mustaţă. Fără semne distinctive sau alte particularităţi, recită din memorie agentul.

Nu era nevoie de prea mare efort ca să memorezi… nimic, ori nimic era exact ce deţineau despre Felix Cortez.

— Cine-i contactul dumitale la FBI?

— Tom Burke, angajat la departamentul Informaţii Secrete. Un tip de bază. S-a ocupat în parte de cazul Henderson.

— O.K. Dă-i şi lui mesajul. Poate că FBI-ul va găsi o cale să-l înfunde pe nemernic. Altceva?

— Atât, domnule.

Ritter încuviinţă din cap şi plecă acasă. Omul de pază se întoarse în biroul lui de la etajul cinci, ca să-şi sune colegul. Avea noroc: Burke se afla încă în serviciu. Bineînţeles, nu putea discuta la telefon. Prin urmare, agentul CIA – Paul Hooker – porni cu maşina spre clădirea FBI-ului, situată la intersecţia dintre 10 th Street şi Pennsylvania Avenue.

Deşi CIA şi FBI-ul rivalizau uneori în munca informaţională şi aproape întotdeauna în ceea ce priveşte finanţarea din bugetul federal – la nivel operaţional salariaţii celor două instituţii se înţelegeau destul de bine: înţepăturile pe care şi le adresau unii altora erau totuşi binevoitoare.

— În zilele următoare soseşte la Washington un nou turist, anunţă Hooker, de îndată ce închise uşa în urma sa.

— I-auzi! Cine anume? întrebă Burke, făcând un gest spre automatul de cafea.

Hooker clătină din cap în semn de refuz.

— Felix Cortez.

Agentul CIA îi întinse colegului său o copie xerox a telexului primit la sediu. Bineînţeles, o parte din text fusese şters cu bandă neagră. Dar Burke nu se sinchisi câtuşi de puţin. În calitatea sa de membru al departamentului de Informaţii însărcinat cu prinderea spionilor, era obişnuit să primească numai strictul necesar de date.

— Deci bănuieşti c-ar fi vorba de Cortez, sublinie agentul FBI.

Surâse şi adăugă:

— Nu te contrazic. De-am pune mâna pe o fotografie a maimuţoiului ăstuia, am avea şanse mari să-l înşfăcăm. Dar aşa…

Oftă adânc.

— Am să postez oameni la Dulles, la National şi la BWI. Facem tot posibilul, dar înţelegi şi tu că nu prea sunt speranţe.

Dacă Agenţia ar fi deţinut o fotografie a ticălosului încă de pe vremea când lucra efectiv – sau când studia la Academia KGB – treaba noastră ar fi fost cu mult mai simplă.

— Presupun că va veni aici în următoarele patru zile. Vom verifica toate cursele aeriene de pe parcursul respectiv, precum şi toate legăturile posibile.

Era în primul rând o problemă de matematică. Numărul curselor directe cu plecare din Columbia, Venezuela, Panama şi alte state

învecinate, cu destinaţia Washington, era relativ restrâns şi uşor de verificat. Dar dacă persoana urmărită ar fi luat un avion de legătură, cu escală la Porto-Rico, Bahamas, Mexico sau alte oraşe – inclusiv americane – atunci numărul posibilităţilor creştea de zece ori. Dacă alegea să se oprească undeva în Statele Unite, numărul de avioane pe care FBI-ul ar fi trebuit să le supravegheze devenea de o sută de ori mai mare. Cortez era un vechi profesionist, pregătit de KGB, aşadar cunoştea aceste amănunte la fel de bine ca şi cei doi agenţi. Totuşi, sarcina lor nu era chiar imposibilă. Poliţia se găsea permanent în căutare de fisuri, întrucât până şi cei mai versaţi adversari comiteau neglijenţe sau aveau ghinion. În consecinţă şi de astă dată singura speranţă era ca şansa să se afle de partea lor.

Dar lucrurile se petrecură cu totul altfel. Cortez luă un avion al Companiei Avianca până în Mexico City, apoi o cursă American Airlines până la Dallas-Fort Worth, unde trecu prin vamă, îmbarcându-se la bordul altui avion american cu destinaţia New York City. Trase la hotelul St. Moritz, pe Central Park South. Se făcuse ora trei noaptea şi avea nevoie de odihnă. Lăsă vorbă să fie trezit la ora zece şi-l rugă pe portar să-i rezerve un loc în vagonul de clasa întâi al Metrolinerului de la ora 11, al cărui punct terminus era Union Station, Washington D.C. Ştia că trenurile de acest tip aveau telefoane. Aşadar, ar fi putut suna în caz că se întâmpla ceva neprevăzut Sau poate... Nu, se hotărî el. Nu voia s-o sune la serviciu. Fără îndoială că FBI-ul îşi supraveghea propriile telefoane. Ultima grijă a lui Cortez înainte de-a se trânti pe pat fu aceea de a-şi rupte bucăţele biletele de avion şi etichetele pentru bagaje.

La ora 9.45 îl trezi telefonul. Socoti că dormise aproape şapte ore. I se părea că trecuseră de-abia câteva minute, dar nu avea vreme de pierdut Jumătate de oră mai târziu se prezentă la recepţie ca să înmâneze funcţionarului formularul de eliberare a camerei şi să-şi ia biletul de tren. Datorită circulaţiei urbane din Manhattan la acea oră, fu cât pe ce să scape trenul. În cele din urmă reuşi să-l prindă, instalându-se în capătul vagonului rezervat fumătorilor. Un chelner zâmbitor, îmbrăcat în jiletcă roşie, îi oferi o cafea decofeinizată şi un exemplar din *USA Today*, precum şi un mic dejun, cu nimic deosebit de cel servit în avion – poate doar ceva mai cald. Înainte ca trenul să ajungă la Philadelphia, Cortez adormise din nou, ştiind că avea nevoie să fie odihnit. Întorcându-se să ia tava, chelnerul îi remarcă surâsul şi se întrebă oare ce gânduri treceau prin mintea omului care dormea.

La ora unu, când Metroliner-ul 111 se apropia de Baltimore, în Biroul de Presă al Casei Albe tocmai fusese deschis televizorul. Reporterii se aflau deja în posesia unui anunţ neoficial conform căruia

procurorul general urma să facă o comunicare importantă, ceva în legătură cu drogurile. Principalele canale nu-şi întrerupseseră obişnuitele seriale de după-amiază. Nu era puţin lucru să renunţi la un film ca „Young and Restless” – dar CNN afişase, ca întotdeauna, rubrica „Ştiri importante” – fapt remarcat îndată de agenţii de pază ai departamentului de Informaţii Secrete din cadrul Centrului Naţional de Comandă Militară al Pentagonului, fiecare dintre aceştia având pe birou un televizor branşat pe CNN. Era poate cea mai elocventă dovadă a capacităţii agenţiilor americane de a-şi informa guvernul – calitate pe care, din motive evidente, marile canale de televiziune se abţinuseră s-o comenteze.

Procurorul general se apropie cu paşi şovăielnici de tribună. Cu toată experienţa sa de avocat, nu era un orator şi nici n-ar fi avut nevoie să fie, atâta timp cât specialitatea lui erau legislaţia corporaţiilor şi campaniile politice. Cu toate acestea, rămânea un bărbat fotogenic, căruia îi plăcea să se îmbrace elegant şi care ştia să strecoare câte o ştire chiar şi în zilele mai sărace în informaţii – ceea ce explica popularitatea sa în rândul ziariştilor.

— Doamnelor şi domnilor, începu el, frunzărindu-şi însemnările, în curând veţi primi comunicate privind operaţiunea TARPON cea mai eficientă ofensivă asupra Cartelului internaţional al drogurilor.

Ridică privirea, încercând să distingă chipurile reporterilor dincolo de strălucirea reflectoarelor.

— Cercetările desfăşurate de Departamentul Justiţiei, sub controlul FBI, au dus la descoperirea unui număr de conturi în bancă, atât în SUA, cât şi în alte state, indicând o acţiune de spălare a banilor de o amploare fără precedent. Aceste conturi există în peste douăzeci şi nouă de bănci, răspândite în întreaga lume, din Liechtenstein până în California, iar sumele depuse depăşesc după ultimele aprecieri şase sute cincizeci de milioane de dolari.

Ridică din nou privirea, auzind în sală exclamaţia Drace! zâmbi. Nu era deloc uşor să impresionezi Corpul de Presă acreditat al Casei Albe. Camerele de luat vederi zbârnâiau fără odihnă.

— În colaborare cu şase guverne străine, am luat măsurile necesare pentru a intra în posesia acelor fonduri şi, de asemenea, pentru a pune mâna pe opt investiţii ale unor societăţi pe acţiuni cu afaceri în domeniul proprietăţilor imobiliare aici, în Statele Unite – acestea fiind principalele filiere de spălare a banilor. Acţiunea se desfăşoară sub statutul RICO. Trebuie subliniat faptul că societăţile pe acţiuni cu afaceri în domeniul proprietăţilor imobiliare deţin şi posesiunile unor investitori absolut nevinovaţi. Aceştia nu vor fi – repet, nu vor fi afectaţi în nici un fel de măsurile luate de guvern. Cartelul s-a folosit de ei, înşelându-le buna-credinţă, prin urmare, proprietăţile respective nu vor fi confiscate.

— Iertaţi-mă, îl întrerupse trimisul agenţiei Associated Press. Aţi spus şase sute cincizeci de *milioane* de dolari?

— Întocmai. Peste jumătate de miliard.

Procurorul general relată în linii mari căile de obţinere a informaţiei, fără însă a preciza primul fir sau mecanismele prin care fuseseră descoperiţi banii.

— După cum ştiţi, am încheiat tratate cu alte câteva state, tocmai în vederea unor cazuri ca acestea. Acele fonduri realizate în urma traficului cu droguri şi depuse în băncile din străinătate vor fi confiscate de guvernele respective. De pildă, în Elveţia se găsesc circa…

Îşi cercetă iarăşi însemnările.

— Ei bine, circa două sute treizeci şi şapte de milioane de dolari, suma aparţinând acum în întregime guvernului elveţian.

— Noi cât am confiscat? întrebă reporterul de la *Washington Post.*

— Încă nu se ştie. E greu de descris complexitatea acestei acţiuni. Numai partea de contabilitate ne va da de furcă săptămâni întregi.

— Ce ne puteţi spune despre cooperarea cu guvernele străine? vru să ştie alt ziarist.

Glumeşti! comentă în gând un coleg de breaslă aşezat chiar lângă el.

— Oferta de colaborare pe care am primit-o în acest caz este de-a dreptul uluitoare, răspunse radios procurorul general. Confraţii noştri de peste ocean au acţionat cu promptitudine şi profesionalism.

Doar n-au în fiecare zi ocazia să fure atâţia bani, *pretinzând că o fac pentru binele public*, îşi zise acelaşi jurnalist.

CNN era un post de televiziune recepţionat în întreaga lume. În Columbia transmisia era supravegheată de doi oameni a căror însărcinare consta în ţinerea sub observaţie a mass-media americane. Cei doi erau şi ei ziarişti de meserie, angajaţi de postul de televiziune columbian *Inravision.* Unul dintre ei se scuză şi părăsi timp de câteva minute cabina de control, pentru a da un telefon.

Tony şi colegul său tocmai se întorseseră la posturile lor din furgonetă. Aici îi aştepta un telex prins cu piuneze în perete, care-i anunţa să fie pregătiţi, întrucât se presupunea că va avea loc o anume activitate pe circuitele telefonice celulare la ora 18.00 Zulu. Într-adevăr, aşteptarea lor se dovedi a nu fi fost zadarnică.

— Putem discuta cu directorul Jacobs despre această problemă? întrebă un reporter.

— Directorul Jacobs se interesează personal de acest caz, însă deocamdată nu este disponibil pentru a face declaraţii presei, răspunse procurorul general. Săptămână viitoare îl veţi putea aborda.

În prezent, atât directorul FBI, cât şi echipa lui sunt foarte ocupaţi.

Afirmaţia procurorului nu încălca nici o regulă, lăsând impresia că Emil se afla în oraş, Înţelegând exact sensul şi tonul cuvintelor înaltului magistrat, reporterii deciseră în unanimitate să se abţină de la comentarii. În realitate, Emil decolase cu avionul de la Baza Aeriană Andrews cu numai douăzeci şi cinci de minute în urmă.

— *Madre de Dio*! exclamă Escobedo.

Întâlnirea de-abia depăşise schimbul de amabilităţi atât de necesar unei conferinţe a aşilor crimei. În sala de şedinţe se aflau toţi membrii Cartelului – fapt ce se întâmplă extrem de rar. Deşi clădirea era încercuită de oameni de pază formând un adevărat zid, totuşi fiecare îşi făcea griji în privinţa măsurilor de securitate. Pe acoperiş exista o antenă-satelit branşată pe lungimea de undă a postului CNN. Ceea ce se presupunea a fi o dezbatere pe tema incidentelor neprevăzute din cadrul activităţilor de contrabandă dezvăluia dintr-odată implicaţii mult mai neliniştitoare – îndeosebi pentru Escobedo, cu atât mai mult cu cât fusese unul dintre cei trei membri ai Cartelului care îşi îndemnaseră colegii să accepte această modalitate de spălare a banilor. Deşi cu toţii îl complimentaseră asupra eficientei sistemului ales pe parcursul ultimilor doi ani, privirile pe care i le adresau acum păreau departe de a fi prietenoase.

— Nu-i nimic de făcut? întrebă cineva din sală.

— Încă nu se ştie, răspunse cel ce îndeplinea funcţia de contabil-şef al Cartelului. Vă reamintesc că suma pe care am ridicat-o deja pe această cale se apropie de veniturile noastre curente. Aşadar, s-ar spune că n-am pierdut decât banii pe care speram să-i câştigăm din investiţii.

Vorbitorul nu părea nici el prea convins de propriul lui argument.

— Consider că am îngăduit prea multe intervenţii din afară, declară răspicat Escobedo. Directorul FBI va sosi la Bogota chiar în cursul zilei de azi.

— Zău? Cum ai aflat?

— De la Cortez. V-am spus că angajarea lui va fi în avantajul nostru. V-am convocat aici ca să vă comunic informaţiile pe care le-a obţinut pentru noi.

— Asta le întrece pe toate, întări un alt membru al Cartelului. Trebuie să acţionăm. În forţă.

Răsună un murmur general de aprobare. Cartelul încă nu învăţase că marile decizii nu trebuiau niciodată luate sub impulsul mâniei şi printre ei nu exista nimeni care să-i tempereze. Oricum, stăpânirea de sine nu era punctul forte al nici unuia dintre ei.

Trenul 111 al Serviciului Metroliner din New York ajunse la

destinaţie la ora 1.48, cu un minut mai devreme. Cortez coborî, ducându-şi cei doi saci de voiaj şi se îndreptă spre staţia de taxi din faţa gării. Şoferul se arătă încântat de o cursă până la Dulles. Drumul dură ceva mai mult de o jumătate de oră, taximetristul alegându-se cu ceea ce Cortez socotise a fi un bacşiş suficient de generos: doi dolari. Pasagerul sui la etaj, apoi o luă la stânga, coborând cu liftul la parter, unde se îndreptă spre standul firmei Hertz. Aici închine un Chevrolet încăpător şi-şi petrecu restul timpului încărcând bagajele în maşină. Când se întoarse în holul aeroportului se făcuse aproape ora trei. Moira se dovedi punctuală. Se îmbrăţişară. Ei nu-i plăcea să fie sărutată într-un loc atât de aglomerat.

— Unde-ai lăsat maşina?

— În parcarea cu plată. Bagajele sunt înăuntru.

— Atunci hai să le luăm.

— Unde mergem?

— Pe Skyline Drive există un loc unde General Motors ţine când şi când o conferinţă mai importantă. Acolo n-au nici telefon, nici televizor, nici ziare.

— Ştiu. Dar cum ai reuşit să rezervi cameră într-un timp atât de scurt?

— De la ultima noastră întâlnire am reţinut câte un apartament în fiecare weekend, explică bărbatul pe un ton convingător.

Tăcu brusc.

— Am… am spus ce nu trebuia? întrebă el prompt, mimând cu artă stângăcia.

Moira îl apucă de braţ.

— În cazul meu, nu.

— Sunt sigur că acest weekend ni se va părea foarte frumos.

Câteva minute mai târziu se aflau pe Interstate 66, îndreptându-se spre vest, către munţii Blue Ridge.

Patru oameni de pază ai ambasadei, îmbrăcaţi în salopete de mecanici ai aeroportului, făcură o ultimă verificare a pistei, după care unul dintre ei scoase un telefon radio-satelit ultrasofisticat, amintind că totul era în regulă.

VC-20A – versiunea militară a avionului cu reacţie G-111 – îşi făcu apariţia deasupra aeroportului. Figurând în programul de zbor drept simplă cursă de pasageri, ateriză la ora 5.39 după-amiază pe Aeroportul International El Dorado, situat la circa opt mile în afara oraşului Bogota. Spre deosebire de majoritatea avioanelor VC-20A aparţinând escadrilei militare 89 de la Baza Aeriană Andrews, Maryland, acestuia i se aduseseră câteva modificări, pentru a putea zbura deasupra unor zone periculoase. Acum transporta echipament special, inventat de israelieni în scopul contracarării proiectilelor sol-

aer aflate în dotarea teroriştilor sau a… oamenilor de afaceri. Scoţând jerbe de scântei, avionul execută o aterizare perfectă, cu briza vestică în faţă, apoi rulă spre capătul mai îndepărtat al pistei, către care se îndreptau deja maşini şi Jeepuri. Bineînţeles, identitatea avionului nu mai era un secret pentru nimeni. Nici nu opri bine, că primele Jeepuri se şi aliniară în stânga sa. Din ele săriră soldaţi înarmaţi, care se răspândiră în jurul avionului, cu armele automate îndreptate spre potenţialele surse de primejdie – poate imaginare, poate nu. Uşa avionului se deschise. Avea scară proprie; totuşi, primul om care se ivi în cadrul uşii nu-şi bătu capul cu treptele, ci sări jos, cu mâna vârâtă în buzunarul drept al hainei. Imediat îl urmă un al doilea bodyguard. Ambii erau agenţi speciali FBI, însărcinaţi cu asigurarea protecţiei şefului lor, directorul Emil Jacobs. Agenţii rămaseră în interiorul cercului de soldaţi columbieni, care la rândul lor făceau parte dintr-o unitate de elită pentru reprimarea mişcărilor protestatare. Toţi erau cu nervii încordaţi la maximum. În Columbia securitatea nu era o chestiune de rutină. Mulţi muriseră încercând a dovedi contrariul.

În capul scărilor se ivi Jacobs, însoţit de consilierul său pe probleme speciale şi de Harry Jefferson, şeful Brigăzii de luptă împotriva drogurilor. Acesta din urmă puse piciorul pe pista de aterizare chiar în momentul când limuzina ambasadei trăgea lângă avion. Maşina nu rămase mult timp pe pistă. Ambasadorul coborî ca să-şi salute oaspeţii şi un minut mai târziu toţi se aflau în limuzină. Soldaţii suiră din nou în Jeepuri, iar acestea demarară, escortându-l pe ambasador. Şeful de echipă închise uşa Gulfstreamului şi avionul VC-20A, ale cărui motoare nu se opriseră nici o clipă, se învârti în loc, gata de decolare. Destinaţia sa era aeroportul din Grenada, pe care cubanezii avuseseră inspiraţia să-l construiască pentru americani cu numai câţiva ani în urmă. Acolo avionul era mult mai uşor de păzit.

— Cum a fost călătoria, Emil? întrebă ambasadorul.

— Zborul a depăşit cu puţin zece ore, ceea ce nu-i rău deloc, admise directorul FBI.

Se lăsă pe spate, rezemându-se de pernele din catifea ale limuzinei pline până la refuz. În faţă şedeau şoferul şi bodyguardul ambasadorului. Asta însemna patru arme automate, la care se adăuga pistolul pe care Jacobs nu se îndoia că Harry Jefferson îl avea asupra sa. Jacobs nu purtase armă în viaţa lui. Nu-i plăcea să-şi complice existenţa cu astfel de lucruri. În definitiv, dacă cei doi bodyguarzi şi consilierul nu erau suficienţi ca să-l protejeze, atunci cine ar fi fost? Nu că Jacobs ar fi avut un curaj ieşit din comun, dar, după aproape patruzeci de ani cât se ocupase de infractori de toate soiurile – la un moment dat chiar primise ameninţări din partea lumii interlope din Chicago – era sătul de asemenea incidente. Se obişnuise cu situaţia, în măsura în care acest lucru era posibil pentru un om cu poziţia lui:

socotea că riscul făcea parte din meserie şi nu-l mai lua în seamă, aşa cum nu acordai atenţie desenului de pe tapet sau culorii în care era zugrăvită o cameră.

Remarcă imediat diferenţa de altitudine. Oraşul Bogota se află la o înălţime de circa trei mii de metri, pe un şes înconjurat de piscuri semeţe. Aerul rarefiat îngreuna respiraţia şi Jacobs se întrebă cum rezista ambasadorul. Directorul FBI se simţea mai în largul său în bătaia vântului muşcător de iarnă de pe malul Lacului Michigan. Până şi ceaţa umedă care plutea deasupra Washingtonului în fiecare vară era mai prielnică decât aerul de aici, îşi zise Emil.

— Mâine la 9, aşa-i? întrebă el.

— Da, dădu din cap ambasadorul. Cred că vor fi de acord cu toate cererile noastre.

Desigur, ambasadorul nu cunoştea scopul conferinţei, fapt care-l nemulţumea profund. Lucrase ca însărcinat cu afaceri la Moscova, unde măsurile de securitate nu erau atât de stricte ca aici.

— Problema-i alta, remarcă Jefferson. Ştiu că au intenţii bune, numai că au pierdut destui poliţişti şi judecători încercând să-şi dovedească buna-credinţă. Întrebarea e: sunt dispuşi să coopereze cu noi?

— Oare noi am face-o dac-am fi în locul lor? cugetă cu voce tare Jacobs, după care se grăbi să îndrepte discuţia spre un făgaş mai puţin spinos. De altfel, noi n-am fost niciodată nişte vecini prea buni, nu crezi?

— Ce vrei să spui? întrebă ambasadorul.

— Vreau să spun că, atunci când ne-a convenit ca aceste state să fie conduse de nişte ticăloşi, i-am lăsat să-şi facă mendrele. Când în cele din urmă democraţia a început să prindă rădăcini, de multe ori n-am sprijinit-o şi ne-am întors împotriva oamenilor atunci când ideile lor n-au coincis cu ale noastre. Iar acum, când contrabandiştii le ameninţă guvernele datorită unei mărfi pe care doresc s-o cumpere concetăţenii noştri, aruncăm vina pe ei.

— Democraţia se înfiripă cu greu pe meleagurile astea, îi atrase atenţia ambasadorul. Spaniolii n-au prea…

— Dacă ne-am fi făcut datoria cu o sută de ani în urmă – sau măcar cu cincizeci – nu ne-am fi confruntat nici măcar cu jumătate din problemele care ne dau de furcă în prezent N-am procedat cum trebuie atunci, iar acum n-avem încotro.

— Emil, dacă ai vreo propunere…

Jacobs începu să râdă.

— Ce dracu’, Andy! Eu sunt poliţist – mă rog, să zicem avocat – dar nu diplomat.

— Asta-i treaba ta. Ce mai face Kay?

— Bine.

Ambasadorul Andy Westerfield ştia că nu era cazul să întrebe despre doamna Jacobs. Emil îşi înmormântase soţia cu nouă luni în urmă, după o luptă crâncenă cu cancerul. Desigur, pierderea soţiei îl marcase puternic, însă îi rămâneau amintiri frumoase despre Ruth. Şi-apoi, avea o slujbă cu care să-şi umple timpul. Fiecare avea nevoie de aşa ceva, iar Jacobs mai mult decât oricare altul.

În ultimele două ore, la capătul pistei, un om cu un aparat de fotografiat Nikon prevăzut cu teleobiectiv pozase cadru după cadru. Când limuzina şi escorta sa se îndreptară spre ieşirea din aeroport, individul deşurubă teleobiectivul şi îl aşeză în cutie împreună cu aparatul, după care porni spre şirul de cabine telefonice.

Limuzina înainta rapid, cu un Jeep în faţă şi un altul în urma sa. În Columbia maşinile luxoase însoţite de escortă înarmată nu erau ceva neobişnuit. Numai cine ar fi avut răgazul să privească numărul de înmatriculare şi-ar fi dat seama că era vorba de o maşină americană. Cei patru oameni de pază din fiecare Jeep nu aflaseră pe cine vor escorta decât cu cinci minute înainte de plecare. Traseul, deşi previzibil, nu era prea lung, astfel ca nimeni să nu aibă timpul necesar pentru a organiza o ambuscadă – presupunând că i-ar fi trecut cuiva prin minte o asemenea idee nebunească.

La urma urmei, uciderea unui ambasador ar fi fost un act de demenţă. Incidente similare se petrecuseră recent în Sudan, Afganistan, Pakistan… Dar până atunci nimeni nu pusese la cale un atentat împotriva unui director FBI.

Maşina în care se suiseră era un Cadillac Fleetwood. Dotările ei speciale includeau geamuri groase de lexan, rezistente chiar şi la gloanţe de mitralieră, precum şi blindajul de jur împrejurul compartimentului pentru pasageri. Cauciucurile erau compacte, făcând imposibilă dezumflarea, iar rezervorul de benzină era conceput asemenea celor de pe avioanele militare, ca măsură de precauţie împotriva exploziilor. Nu-i de mirare, deci, că limuzina era cunoscută în parcul de maşini al ambasadei sub denumirea de „Tancul”.

Şoferul ştia s-o conducă atent şi cu pricepere, ca orice pilot din cursele NASCAR. Motorul îi permitea să depăşească o sută de mile la oră. Putea întoarce în loc vehiculul în greutate de trei tone, schimbând direcţia de mers ca un cascador din filme. Ochii lui fugeau când pe şoseaua din faţă, când la oglinda retrovizoare.

O singură maşină venise în urma lor pe parcursul a două-trei mile, dar şi aceea cotise la un moment dat pe un drum lăturalnic. Nimic îngrijorător, îşi zise şoferul. Probabil cineva care vine tot de la aeroport. Limuzina era dotată şi cu o sofisticată aparatură radio, prin care se puteau chema ajutoare. Maşina se îndrepta spre ambasadă. Deşi ambasadorul locuia în altă parte, într-o vilă frumoasă cu două etaje, înconjurată de şase acri de grădină şi pădure, reşedinţa sa nu

era suficient de sigură pentru vizitatori. La fel ca cele mai multe ambasade americane contemporane şi aceasta părea o combinaţie între sediul unei firme mai modeste şi Linia Siegfried.

VOX IDENT – afişa ecranul monitorului, la 2000 de mile depărtare. VOCEA 34 INIŢIAZĂ CONV. CU DESTINATAR NECUNOSCUT, FRECV. 889,980 MHz. CONV. ÎNCEPUTĂ 2258Z INTERCEPT. IDENT. 381.

Tony îşi puse căştile şi începu să asculte banda derulată cu încetinitorul.

— Nimic, zise el o clipă mai târziu. Cineva pleacă la o plimbare cu maşina.

La ambasadă, ataşatul pe probleme juridice, umbla de colo-colo prin biroul său. Agentul special Pete Morales de la FBI ar fi trebuit să se găsească la aeroport. Doar sosea propriul său director. Numai că cei de la pază hotărâseră să plece într-acolo o singură maşină, fiind vorba de o vizită-surpriză, ori toată lumea ştia că surpriza era de preferat unei desfăşurări masive de forţe. „Toată lumea” nu-l includea şi pe Morales, adept convins al intimidării prin forţă. Şi-aşa îl supăra faptul că trebuia să trăiască într-un asemenea loc. Morales era originar din California. Deşi purta nume cu rezonanţe hispanice, la sosirea maiorului Fremont familia sa locuia în San Francisco. Pete se văzuse nevoit să-şi perfecţioneze limba maternă, oarecum uitată, pentru a-şi putea lua în primire slujba, printre cerinţele căreia se număra şi aceea de a-şi lăsa soţia şi copiii în Statele Unite. Aşa cum menţiona şi ultimul său raport către centru, aici pericolul era permanent: pentru localnici, pentru americani şi mai ales pentru poliţiştii americani.

Morales se uită la ceas. Încă două minute. Porni spre uşă.

— Exact la timp! comentă un bărbat, aflat la trei blocuri distanţă de ambasadă. Vorbise într-un radioemiţător portabil.

Până de curând, RPG-7D fusese arma standard antitanc a sovieticilor. La originea ei se găsea Panzerfaustul nemţesc. Abia de curând fusese înlocuită cu RPG-17, copie fidelă a rachetei americane M-72 LAW. Adoptarea noului model însemna lichidarea a milioane de arme vechi, acestea venind să se adauge stocurilor deja extrem de numeroase, comercializate în întreaga lume. Proiectată pentru a străpunge blindajul tancurilor de luptă, RPG-7D nu era prea uşor de mânuit. Iată de ce asupra limuzinei ambasadorului stăteau aţintite nu mai puţin de patru astfel de arme.

Maşina înainta spre sud, de-a lungul şoselei Carrera 13 din cartierul cunoscut sub numele de Palermo. Rula încet, din cauza traficului

intens. Dacă bodyguarzii directorului FBI ar fi cunoscut denumirea cartierului şi numărul autostrăzii, cu siguranţă că ar fi schimbat traseul, fie şi din superstiţie. Viteza redusă a circulaţiei din oraş reprezenta un motiv de nelinişte pentru toată lumea, îndeosebi pentru soldaţii din Jeepuri, care-şi lungeau gâturile, cercetând pe rând ferestrele clădirilor din jur. Era un fapt ştiut – prin urmare adeseori neglijat – că, de regulă, cineva de afară nu putea privi printr-o fereastră în interior. Chiar şi un geam deschis nu reprezenta altceva decât un dreptunghi mai întunecat decât zidul clădirii, iar ochiul se adapta la lumină ambientă, nu la cea dintr-un anumit loc. Ca atare, nimeni nu descoperi nimic suspect.

Moartea celor patru americani deveni inevitabilă datorită unui amănunt prozaic – un semafor. Un tehnician tocmai lucra la repunerea în funcţiune a unui stop defect, care fusese reclamat vreme de o săptămână. Vrând să-i verifice intervalele de schimbare a culorii, lucrătorul îl comută pe roşu. Fluxul de maşini se opri la o zvârlitură de băţ de ambasadă. Atunci de la ferestrele etajului trei ale clădirilor situate de o parte şi de alta a străzii ţâşniră proiectilele RPG-7D. Trei dintre ele loviră limuzina, două izbind-o în plin.

Fulgerul exploziei fu de-ajuns. Morales o luă la fugă înainte ca bubuitura să zgâlţâie poarta ambasadei. Alerga ca un nebun, deşi ştia că gestul său era inutil. Cu mâna dreaptă îşi smulse automatul Smith & Wesson din tocul de la brâu, ţinându-l cu ţeava în sus, aşa cum învăţase la instrucţie. În două minute se afla lângă limuzină.

Şoferul încă trăia. Fusese proiectat afară din maşină şi acum sângera abundent din rănile pe care nici un doctor din lume nu i le-ar mai fi putut îngriji în timp util. Soldaţii din primul Jeep nu se zăreau nicăieri, deşi bancheta din spate era năclăită de sânge. Şoferul Jeepului din ariergardă se găsea tot la volan, cu degetele încleştate peste obrazul sfârtecat de cioburi. Soldatul de lângă el murise, iar ceilalţi doi dispăruseră…

În aceeaşi clipă, Morales înţelese motivul. Dintr-o clădire aflată în stânga lui izbucni un răpăit de arme automate, împuşcăturile încetară, apoi începură din nou. La una dintre ferestre răsună un ţipăt, după care se aşternu iarăşi tăcerea. Morales ar fi vrut să se năpustească şi el în interiorul clădirii, însă aceasta se găsea în afara zonei lui de acţiune, iar el era un profesionist mult prea încercat pentru a-şi risca viaţa în mod inutil. Se apropie de mormanul de fiare contorsionate care până nu demult fusese o limuzină, deşi ştia că nici acest gest nu-şi mai avea rostul.

Toţi cei dinăuntru muriseră pe loc – sau oricum, foarte repede. Cei doi bodyguarzi ai directorului purtaseră veste speciale, capabile să oprească gloanţele, dar nu şi schijele unui proiectil cu o asemenea putere de distrugere. Prin urmare, nici vestele nu se dovediseră mai

eficace decât blindajul „Tancului”. Morales ştia cu ce fel de arme se trăsese: proiectile antitanc. Proiectile adevărate. Cât despre cei din maşină, cel puţin se mai cunoştea că fuseseră odată fiinţe umane. Nimeni nu-i mai putea ajuta cu nimic – cu excepţia unui preot, sau a unui rabin. După câteva secunde, Morales întoarse capul.

Rămase singur în stradă, continuând să se comporte ca un profesionist, adică neîngăduind sentimentelor să-i afecteze judecata limpede. Singurul soldat care încă mai trăia era prea grav rănit ca să se poată mişca. Probabil că nici nu-şi dădea seama unde se afla sau ce i se întâmplase. Nimeni dintre cei de pe trotuar nu-şi oferise ajutorul. Morales văzu că fuseseră răniţi şi câţiva trecători, atenţia celorlalţi concentrându-se asupra acestora, înţelese că halul în care se afla limuzina făcea limpede pentru toată lumea încotro era cazul să-şi îndrepte eforturile. Agentul se răsuci pe loc, cercetând strada cu privirea pe toată lungimea ei. Nu-l zări pe lucrătorul de la semafor. Omul se făcuse nevăzut.

Dintr-o clădire ieşiră doi soldaţi, unul ducând o armă care putea fi un lansator de proiectile RPG-7D. Morales îl recunoscu pe căpitanul Edmundo Garza. În uniforma sa kaki mânjită de sânge, avea acel aer rătăcit pe care Morales nu-l mai întâlnise de când era în Marină. În spatele căpitanului, alţi doi oameni trăgeau după ei un rănit, care fusese împuşcat în braţe şi între picioare. Înainte de-a se apropia, Morales îşi vârî pistolul automat în toc – încet, cu mâinile la vedere, până când se asigură că fusese la rândul său recunoscut.

— Domnule căpitan… începu el.

— Sus mai e încă un mort, precum şi un om de-al meu.

Garza se uită la sângele de pe braţ, cu o expresie iritată, care se preschimbă imediat într-o privire expertă de apreciere a gravităţii rănilor. Dar şocul îl făcu să uite de durere. Pentru prima oară dădea cu ochii de maşină. Spera că se înşela şi în acelaşi timp era conştient că avea în faţă trista realitate. Chipul său frumos şi plin de sânge se întoarse spre american, care drept răspuns îi strânse mâna. Garza era un om mândru şi un soldat de carieră extrem de devotat tării sale. Fusese ales pentru această misiune datorită priceperii şi corectitudinii sale. Acestui bărbat care sfida moartea i se întâmplase tocmai lucrul de care se temea orice soldat: nu reuşise să se achite de îndatoririle sale. Iar faptul că nici măcar nu cunoştea motivul nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

Fără a acorda vreo atenţie rănilor, Garza se întoarse către unicul lor prizonier.

— Noi doi avem ceva de vorbit, i se adresă ameninţător căpitanul.

În clipa următoare se prăbuşi în braţele lui Morales.

— Noroc, Jack!

Dan şi Liz Murray tocmai sosiseră la locuinţa familiei Ryan. Dan fu nevoit să-şi scoată pistolul automat, împreună cu tocul, aşezându-le pe raftul din debara.

— Credeam că porţi revolver, râse Jack.

Era pentru prima oară că primeau vizita celor doi soţi Murray.

— Şi mie-mi lipseşte Python-ul, dar FBI a preferat să ne doteze cu pistoale automate. Pe urmă, eu nici nu mai am de-a face cu lichelele. Acum mă ocup de petiţii, dări de seamă şi proiecte de buget.

Clătină din cap cu tristeţe şi adăugă:

— Îţi închipui ce distracţie.

— Înţeleg ce simţi, îl aprobă Ryan, invitându-l în bucătărie. Bei o bere?

— O idee excelentă.

Se cunoscuseră la Londra, mai precis lă Spitalul St Thomas, cu câţiva ani în urmă, când Murray era consilier juridic al Ambasadei Americane, iar Ryan fusese rănit prin împuşcare. Încă înalt şi zvelt, cu părul ceva mai rar, dar nu încărunţit, Murray era un bărbat prietenos şi glumeţ, pe care nimeni nu l-ar fi crezut de meserie poliţist – necum unul dintre cei mai buni. Cu flerul său de excepţie, prinsese tot soiul de infractori şi, deşi în prezent îl nemulţumea faptul că nu mai făcea parte din poliţia activă, îşi îndeplinea sarcinile administrative cu tot atâta pricepere ca şi pe celelalte care-i erau încredinţate.

— Ce-i cu escrocheria aia despre care am auzit vorbindu-se? întrebă Jack.

— TARPON? Cartelul a asasinat un tip care se ocupa cu spălarea banilor organizaţiei în stil mare, la adăpostul renumelui său de sportiv profesionist. Individul a lăsat în urmă informaţii scrise. Noi le-am descoperit. Ne-a luat vreo câteva săptămâni să punem firele cap la cap.

— Cică ar fi în joc peste şase sute de milioane de dolari.

— Mai mult de-atât. Elveţienii au mai spart un cont în după-amiaza asta.

— Au! exclamă Jack, destupând două beri. Asta zic şi eu şmecherie, nu?

— Probabil că de data asta nu vor scăpa aşa uşor, întări Murray. E adevărat ce-am auzit, că ai o nouă slujbă?

— Bănuiesc că e corect ce-ai aflat. Cred însă că nici tu n-ai fi de acord să obţii o avansare pe această cale.

— Aşa e. Nu l-am cunoscut personal pe amiralul Greer, dar directorul nostru are o părere foarte bună despre el.

— Se şi aseamănă unul cu altul. Amândoi sunt nişte oameni respectabili, de modă veche, remarcă Jack. O specie pe cale de dispariţie.

— Bună seara, domnule Murray, salută din uşă Sally Ryan.

— Domnule Murray?

— Unchiule Dan!

Sally se repezi la el, strângându-l în braţe cu putere.

— Mătuşa Liz zice c-ar fi timpul ca dumneata şi tata să vă întoarceţi în salon, chicoti Sally.

— Oare de ce lăsăm cucoanele să învârtă pe degete nişte luptători căliţi ca tine şi ca mine, Jack?

— Nu cumva pentru că-s mai tari decât noi? sugeră Ryan.

Dan izbucni în râs.

— Da, asta trebuie să fie explicaţia. Eu…

În acea clipă se auzi semnalul pagerului. Murray scoase de la brâu cutiuţa de plastic şi pe ecran apăru imediat numărul la care trebuia să sune.

— Să ştii că tare mi-ar plăcea să dau de pământ cu tipul care-a inventat drăciile astea.

— E mort de mult, replică sec Jack. Şi-a făcut apariţia la spital, în cabinetul de urgenţe, plângându-se de dureri de cap. Când doctorul a priceput cu cine avea de-a face, nu s-a mai grăbit să-l îngrijească. Mai târziu, medicul a explicat că primise un telefon important şi… în regulă, se întrerupse Ryan, redevenind serios. Vrei un fir sigur? Du-te la telefonul din bibliotecă.

— Îmi dai prea mare importanţă, râse Murray. Nu-i cazul. Pot vorbi de-aici?

— Bineînţeles. Butonul de jos e pentru Washington.

Murray formă numărul, fără să se mai uite pe ecranul pagerului. Era telefonul din biroul lui Shaw.

— Sunt eu, Murray. M-ai sunat, Alice? OK… Salut, Bill, ce s-a întâmplat?

În încăpere păru să fi pătruns deodată un suflu de gheaţă. Ryan îl simţi chiar înainte de-a înţelege schimbarea de pe chipul lui Murray.

— Şi nu există nici o şansă ca… Da, da, îl cunosc pe Pete…

Îşi consultă ceasul şi zise:

— Sunt acolo în patruzeci de minute.

Puse receptorul în furcă.

— Ce e?

— A fost asasinat directorul FBI, răspunse simplu Dan.

— Ce? Unde?

— La Bogota. Plecase pentru o consfătuire în cerc restrâns, împreună cu şeful Brigăzii de luptă împotriva drogurilor. S-a întâmplat chiar în după-amiaza asta. Deplasarea fusese ţinută în cel mai strict secret.

— Nu-i nici o şansă ca…

Murray clătină din cap.

— Ataşatul de acolo e Pete Morales. Un agent foarte bun. Am lucrat

cu el cândva. Cică toţi au murit pe loc: Emil, Harry Jefferson, ambasadorul şi tipii de la pază.

Tăcu, încercând să descifreze expresia de pe chipul lui Jack.

— Se pare că cineva a ciripit.

Ryan încuviinţă din cap.

— Tocmai la asta mă gândeam.

— Nu cred să fi existat un singur om la FBI care să nu ţină la director, murmură Murray, aşezând sticla de bere pe tejgheaua barului.

— Îmi pare rău, prietene.

— Cum ziceai mai adineauri? O specie pe cale de dispariţie?

Murray clătină din cap şi se duse să-şi cheme soţia. Ryan nu apucă să închidă uşa în urma lor că propriul său telefon începu să sune. Era pe linia directă.

Ascunzătoarea, situată la numai câteva mile de Luray Caverns, era o construcţie modernă, în pofida absenţei deliberate a anumitor facilităţi. Deşi aici nu exista televiziune prin cablu sau satelit, nici ziare aduse la uşă în fiecare dimineaţă, hotelul era totuşi dotat cu instalaţie de aer condiţionat şi apă curentă, iar meniul oferit de serviciul la cameră se întindea pe şase pagini, la care se adăugau alte zece, cu lista băuturilor. Aici îşi rezervau camerele cuplurile de tineri căsătoriţi, care nu aveau nevoie de prea multe distracţii, precum şi alte perechi, ce încercau să-şi salveze căsniciile de la ruină. Serviciul era conceput după modelul european. De regulă, clienţii nu făceau decât să mănânce, să bea şi să mototolească aşternuturile – deşi dintre distracţiile puse la dispoziţie de hotel nu lipseau caii de călărie, terenurile de tenis şi o piscină, pentru puţinii oaspeţi ale căror camere nu aveau o cadă suficient de încăpătoare. Moira îl urmări cu privirea pe amantul ei dând bacşiş zece dolari recepţionerului – cu mult mai mult decât oferise în viaţa lui – apoi îndrăzni să-i pună întrebarea esenţială.

— Ce nume ai scris în registru?

— Domnul şi doamna Juan Diaz.

Se uită la ea cu un aer stânjenit.

— Iartă-mă, dar nu mi-a dat prin minte altceva. Nu m-am gândit, minţi el, prefăcându-se că şovăie. N-am vrut... Ce-aş fi putut spune fără să mă pun eu însumi într-o situaţie jenantă? întrebă în cele din urmă, schiţând un gest de neputinţă.

— În orice caz, eu simt nevoia să fac un duş. Întrucât suntem soţ şi soţie, ai putea să vii şi tu. E destul loc pentru amândoi.

Moira ieşi din cameră, aruncându-şi bluza de mătase pe pat.

Cinci minute mai târziu, Cortez constată personal că sub duş încăpeau patru persoane, nu doar două. Până la urmă, faptul oricum

nu avea prea mare importanţă.

Preşedintele SUA zburase cu avionul la Camp David pe durata weekendului. De abia ieşi de sub duş, când tânărul militar aflat la dispoziţia sa – de data asta era de serviciu un locotenent de Marină – îi aduse telefonul portabil.

— Alo, ce este?

Văzând expresia aşternută pe chipul preşedintelui, prima reacţie a locotenentului fu să-şi caute din ochi pistolul.

— Vreau ca procurorul general, amiralul Cutter, judecătorul Moore şi Bob Ritter să vină încoace cu primul avion. Spune-i secretarului de presă să mă sune într-un sfert de oră, ca să formulăm comunicatul. Deocamdată rămân aici. Cum facem să-i aducem în ţară? O.K., avem câteva ore ca să ne gândim la asta. Pentru moment e suficient protocolul obişnuit. Bine. Nu, nimic din partea Departamentului de Stat. Voi coordona eu însumi întreaga acţiune de aici, după care poate şi Secretarul să dea o declaraţie. Mulţumesc.

Preşedintele apăsă pe butonul de întrerupere şi-i întinse telefonul locotenentului.

— Domnule preşedinte, e nevoie cumva ca oamenii din corpul de gardă…

— Nu.

Preşedintele îi explică pe scurt ce se întâmplase.

— Continuă să-ţi vezi de îndatoririle dumitale, domnule locotenent.

— Am înţeles, domnule preşedinte.

Preşedintele îşi puse halatul de baie şi se duse în faţa oglinzii ca să-şi pieptene părul, folosind mâneca de catifea ca să şteargă oglinda aburită. Dacă ar fi fost ceva mai atent, s-ar fi mirat cum de scăpărarea din privirea lui nu făcuse oglinda ţăndări.

— În regulă, murmură preşedintele Statelor Unite, adresându-se imaginii sale din oglindă. Va să zică, ticăloşilor, vă arde de joacă…

Deplasarea de la Baza Aeriană Andrews la Camp David se făcu la bordul unuia dintre noile elicoptere Blackhawk VH-60, recent achiziţionate de aviaţia militară. Căptuşite cu pluş, în vederea transportării VIP-urilor dintr-un loc în altul, aparatul rămânea totuşi prea zgomotos pentru tot ce se putea încadra în limitele unei conversaţii normale. Cei patru pasageri – fiecare singur cu durerea şi furia sa – priveau pe geamul uşilor glisante la dealurile vestice ale ţinutului Maryland, peste care zburau. Călătoria dură numai douăzeci de minute. Pilotul primise ordin să se grăbească.

La aterizare, cei patru suiră într-o maşină cu care parcurseră scurta distanţă până la locuinţa preşedintelui. Când ajunseră la destinaţie, acesta tocmai închidea telefonul. Îi trebuise o jumătate de oră să dea

de urma secretarului de presă, fapt de natură să-i sporească proasta dispoziţie.

Amiralul Cutter începu să spună ceva de genul că tuturor le părea nespus de rău, dar expresia de pe chipul preşedintelui îl reduse la tăcere.

Şeful statului se aşeză pe canapeaua din faţa şemineului. În faţa sa se găsea o piesă de mobilier pe care cei mai mulţi ar fi luat-o drept o simplă măsuţă de cafea. Acum însă, tăblia ridicată dezvăluia mai multe monitoare şi imprimante silenţioase, conectate la principalele posturi de radio, precum şi la alte surse de informaţii ale guvernului. În încăperea alăturată se aflau patru televizoare branşate pe CNN şi pe alte trei canale importante. Cei patru vizitatori îl priveau ţintă pe preşedinte, urmărind cum răbufnea din el mânia, asemenea aburului scăpat dintr-o oală sub presiune.

— De data asta nu ne vom mai mulţumi să stăm cu braţele încrucişate şi să deplângem situaţia, declară calm preşedintele, ridicând ochii spre cei patru. Mi-au ucis un bun prieten. Mi-au ucis ambasadorul. Provocarea se adresează direct puterii supreme din Statele Unite ale Americii. Se vede treaba că vor să se joace cu cei mari, continuă preşedintele pe un ton nefiresc de liniştit. Dacă aşa stau lucrurile, atunci vor fi siliţi să joace după regulile noastre. Peter, zise el, adresându-se procurorului general. Declar neoficial că, fără nici un avertisment, Cartelul drogurilor a declanşat un război împotriva Statelor Unite, luând decizia de-a acţiona asemenea unui stat naţional ostil nouă. Prin urmare şi noi îi vom trata la fel. În calitate de preşedinte, sunt hotărât să lupt contra acestui inamic întocmai aşa cum am proceda în cazul terorismului de stat.

Procurorului general nu-i plăcea deloc ceea ce auzise, totuşi încuviinţă din cap. Preşedintele se întoarse către Moore şi Ritter.

— Aşadar, din clipa asta ne scoatem mănuşile. Tocmai am conceput un comunicat, care va fi dat publicităţii. Secretarul de presă va deplânge incidentul în termenii obişnuiţi, însă noi ne vom purta fără mănuşi. Aştept să-mi propuneţi un plan. Trebuie găsit ceva care să le usture pe javrele astea. S-a terminat cu poveştile de adormit copiii cum că „transmitem un mesaj”. Nenorociţii trebuie să primească mesajul pe orice căi. Domnule Ritter, din partea mea ai mână liberă. Nu-ţi impun nici un fel de restricţii. Am fost suficient de clar?

— Da, domnule preşedinte, răspunse directorul-adjunct al departamentului Operaţiuni.

De fapt, nu fusese deloc clar. Preşedintele nu rostise nici măcar o dată îndemnul „Ucideţi!” – după cum puteau dovedi oricând magnetofoanele cu siguranţă ascunse în încăpere. Existau însă anumite lucruri care nu trebuiau făcute cu nici un preţ: de pildă,

preşedintele nu putea fi silit să vorbească explicit atunci când el tocmai asta căuta să evite.

— Instalaţi-vă într-una dintre cabane şi concepeţi un plan. Peter, vreau ca tu să mai rămâi puţin.

Cu alte cuvinte, o dată ce înţelesese dorinţa preşedintelui de-a întreprinde ceva, procurorul general nu mai trebuia să ştie şi ce anume urma să fie făcut. Amiralul Cutter, mai familiarizat cu Camp David decât colegii săi, îi conduse pe aceştia într-una dintre cabanele de oaspeţi. Cum amiralul o luase înainte, Moore şi Ritter nu apucaseră să-i zărească zâmbetul.

Ryan se înapoie la birou conducându-şi singur maşina – obicei de care abia se dezvăţase. În clipa când coborî din ascensor, dădu cu ochii de şeful oamenilor de pază ai departamentului Informaţii, care-l aştepta în hol. Raportul său dură patru minute, după care Ryan rămase singur în birou, fără nimic deosebit de făcut. Îl încercă o senzaţie ciudată. Acum era la curent cu toate informaţiile deţinute de guvernul SUA în legătură cu asasinarea unor funcţionari ai săi – ceea ce nu reprezenta cu mult mai mult decât auzise la radioul maşinii în drum spre birou, deşi acum măcar putea da un nume „surselor anonime”. Câteodată acest fapt prezenta importanţă – nu însă şi în cazul de faţă. Imediat află că directorul-adjunct de la Operaţiuni şi procurorul general se aflau la Camp David, alături de preşedinte.

De ce nu şi eu? se întrebă Jack cu surprindere.

Bineînţeles, ar fi trebuit să-şi dea seama fără întârziere, dar încă nu se obişnuise cu funcţia de director general. Cum nu avea nimic de făcut, timp de câteva minute îşi lăsă gândurile să rătăcească în această direcţie. Concluzia se impunea de la sine. Nu era cazul ca el să ştie despre ce anume se discuta. Dar asta însemna că deja se petrecuse ceva, nu? Dar ce? Şi pentru câtă vreme?

A doua zi pe la amiază, un avion de transport C-141B Starlifter aterizase pe Aeroportul Internaţional El Dorado. Măsurile de securitate erau de o stricteţe cum nu se mai văzuse de la înmormântarea lui Anwar-el-Sadat. Elicoptere înarmate patrulau pe deasupra aeroportului. Vehicule blindate aşteptau cu ţevile tunurilor îndreptate înainte. Un batalion întreg de paraşutişti încercuise aeroportul, care fusese închis pentru trei ore. Bineînţeles, nu lipsea nici garda de onoare, ai cărei membri trăiau de fapt un sentiment complet opus, din moment ce onoarea armatei şi naţiunii lor fusese lezată de… *ceilalţi*.

Cardinalul Esteban Valdez se ruga aplecat asupra sicrielor, secondat de rabinul-şef al micii comunităţi evreieşti din Bogota. Din partea guvernului american participa la ceremonie vicepreşedintele Statelor Unite. Soldaţii columbieni încredinţaseră pe rând sicriele în

mâinile unor militari americani reprezentând toate armele din armata SUA şi ale căror nume figurau pe o listă. Urmară discursurile de rigoare, absolut previzibile în esenţa lor, cea mai convingătoare fiind scurta cuvântare a procurorului general al Columbiei, care nu-şi putu reţine lacrimile pentru fostul său prieten şi coleg de universitate. Apoi vicepreşedintele se sui la bordul avionului său şi plecă, urmat de uriaşul aparat Lockheed.

Declaraţia preşedintelui, deja dată publicităţii, vorbea despre reîntronarea legalităţii, ideal căruia Emil Jacobs îi dedicase întreaga sa viaţă. Dar aici, la El Dorado, afirmaţiile cuprinse în comunicat păreau lipsite de substanţă chiar şi pentru cei ce nu cunoşteau dedesubturile întregii afaceri.

În oraşul Eight Mile, statul Alabama, un sergent de poliţie pe nume Ernie Braden tocmai îşi tundea peluza din faţa casei cu maşina de tăiat iarbă. Specializat în prinderea spărgătorilor, Ernie cunoştea toate trucurile la care recurgeau infractorii urmăriţi şi cercetaţi de el, inclusiv tehnicile de evitare a unor complicate sisteme de alarmă, chiar şi modelele sofisticate, utilizate de marii bancheri. Priceperea sa, la care se adăugau informaţiile culese în timpul discuţiilor de la serviciu – biroul Narcotice aflându-se chiar lângă cel pentru cercetarea actelor de tâlhărie – îi permiteau să-şi ofere serviciile unor oameni cu bani, ceea ce-i dădea posibilitatea de-a plăti pentru instruirea şi educaţia propriilor săi copii. Nu că ar fi fost un poliţist corupt, dar se afla în această slujbă de peste douăzeci de ani şi nu prea-i mai păsa de nimic. Dacă oamenii aveau chef să se drogheze, treaba lor. Dacă narcomanii ţineau neapărat să se omoare între ei, cu atât mai bine pentru restul societăţii. Iar dacă vreun înfumurat de bancher se dovedea a fi un escroc de înaltă clasă, ghinionul lui. Tot ce-i rămânea de făcut lui Braden era să percheziţioneze locuinţa individului şi să se asigure că acesta nu lăsase în urma sa nici un fel de dovezi compromiţătoare. Desigur, îi părea rău pentru soţia şi copiii nefericitului, însă acestea erau riscurile atunci când te jucai cu focul.

Braden încerca să compenseze actele sale antisociale prin cercetarea cazurilor de spargeri, ba chiar prinzând din când în când şi câte un tâlhar adevărat – deşi aşa ceva se întâmpla destul de rar. Tâlhăria era o infracţiune destul de puţin riscantă. Niciodată nu i se acorda atenţia cuvenită, nici chiar de către cei a căror meserie consta tocmai în prinderea spărgătorilor. De altfel, aceasta era categoria cel mai prost plătită dintre toţi slujbaşii legii. Ernie dăduse examen pentru gradul de locotenent vreme de nouă ani la rând, însă nu reuşise niciodată. Avea nevoie – sau cel puţin îşi dorea – de leafa pe care i-ar fi adus-o o înaintare în grad. Vedea cum erau avansaţi toţi pistolarii de la Narcotice şi Omucideri, în timp ce el continua să trudească de

pomană... El de ce nu putea câştiga atâţia bani? Mai presus de orice, Ernie Braden se săturase de toţi şi de toate. Se săturase de orele nesfârşite petrecute la birou. Se săturase ca victimele infractorilor să-şi verse, focul pe el, care nu-şi făcea decât datoria. Se săturase ca propriii săi colegi să-i nesocotească strădaniile. Se săturase să tot fie trimis pe la şcoli ca să susţină conferinţe pentru combaterea infracţionalităţii, prelegeri pe care nimeni nu le asculta. Se săturase chiar şi să antreneze echipe de base-ball, odinioară marea bucurie a vieţii sale. Se săturase de toate, însă nici nu-şi putea îngădui luxul de-a ieşi la pensie. Cel puţin deocamdată.

Duduitul maşinii de tuns iarba se înălţa în aerul fierbinte şi umed, tulburând tihna străduţei liniştite pe care Braden locuia împreună cu familia. Îşi trecu batista peste fruntea asudată, cu gândul la berea rece pe care avea s-o dea pe gât de îndată ce-şi va fi terminat treaba. Putea fi şi mai rău. Până cu trei ani în urmă, împingea prin iarbă o nenorocită de maşină Lawnboy. Acum măcar putea sta jos în timp ce-şi executa corvoada săptămânală, aranjând afurisita aia de peluză. Nevastă-sa făcuse o fixaţie pentru pajişte şi pentru grădină.

— Ca şi cum faptul ar fi avut vreo importanţă, bombăni Braden.

Se concentră asupra muncii sale, asigurându-se că lamele rotative trecuseră de cel puţin două ori peste fiecare centimetru pătrat din porcăria aia verde care în această perioadă a anului creştea aproape tot atât de repede pe cât o tăia. Nu remarcă furgoneta Plymouth venind din josul străzii. Şi nici nu aflase că cei care-i suplimentau veniturile erau extrem de nemulţumiţi de recentul efort clandestin depus în favoarea lor.

Braden avea câteva ciudăţenii, aşa cum se întâmpla cu multe persoane şi cu majoritatea poliţiştilor. Obiceiul său era să nu se dezlipească de pistol, nici măcar atunci când tundea iarba. Sub cămaşa unsuroasă ţinea un Smith & Wesson Chief's Special, revolver din oţel inoxidabil, cu cinci focuri – singurul obiect achiziţionat în viaţa lui pe care stătea scris cuvântul *chief.*

Când în cele din urmă văzu furgoneta parcând în spatele maşinii sale marca Chevrolet Citation, nu-i acordă prea mare atenţie. Observă totuşi că înăuntru erau doi bărbaţi care păreau să privească în direcţia lui.

Cu toate acestea, instinctul său de poliţist îşi făcu datoria. Cei doi nu-l slăbeau din ochi, astfel că se uită şi el într-acolo, din pură curiozitate. Cine să se fi interesat de persoana lui într-o după-amiază de sâmbătă? Dar, când portiera se deschise şi zări armele, întrebarea cu pricina îi pieri cu totul din minte.

Se rostogoli jos de pe maşina de tuns iarba, eliberând pedala de frână, care avea un efect contrar, ca la automobile. Maşina de tuns se opri doi paşi mai încolo, cu lamele încă tocind iarba şi păiuşul din faţa

casei. Căzu la pământ chiar în dreptul orificiului de evacuare, simţind cum îl înţeapă în genunchi fragmente minuscule de piatră şi nisip – dar pentru moment nici asta nu conta. Îşi smulse revolverul de la brâu şi în aceeaşi clipă răsunară primele împuşcături.

Atacatorul folosea un Ingram Mac-10, probabil de calibrul 9, pe care nu prea ştia să-l mânuiască. Întâiul foc aproape că-şi atinse ţinta, dar următoarele opt nu făcură decât să risipească în aer o jerbă de gloanţe, în timp ce arma, celebră pentru instabilitatea ei, zvâcnea în mâna trăgătorului, fără a reuşi să nimerească nici măcar maşina de tuns iarba. Sergentul Braden trase şi el două focuri, însă distanţa până la furgoneta era de peste zece metri, iar revolverul său Chief s Special avea o ţeavă de numai cinci centimetri, bătaia sa estimându-se în paşi, nu în metri. Cum la ineficienta armei se adăugau stresul şi surpriza momentului, Braden nu izbuti decât să lovească o dată furgoneta rămasă în spatele atacatorului.

Însă răpăitul unui pistol-automat reprezenta un zgomot inconfundabil – neputând fi luat nici drept focuri de artificii, nici drept alte sunete obişnuite. Vecinii înţeleseră imediat că se petrecea ceva ieşit din comun. În casa de peste drum, un puşti de cincisprezece ani îşi curăţa arma – un vechi Marlin 22 cu levier, care aparţinuse cândva bunicului. Fericitul posesor învăţase să joace base-ball de la sergentul Braden, socotindu-l aşadar un tip pe cinste. Tânărul cu pricina, pe nume Erik Sanderson, puse deoparte vergeaua de curăţat şi se duse la fereastră, numai bine cât să-şi zărească fostul antrenor trăgând cu arma, ascuns în spatele maşinii de tuns iarba. Cu intuiţia fără de greş a clipelor de cumpănă, Erik Sanderson înţelese că cei de afară încercau să-i omoare fostul antrenor – de meserie poliţist – şi că el unul, care se afla la un pas de atacatori, înarmat cu puşcă şi cartuşe, ar proceda foarte corect venind în ajutorul unui poliţist. Faptul că-şi petrecuse toată dimineaţa ţintind în cutii de conserve nu însemna altceva decât că era pregătit să intervină. Marea ambiţie a lui Erik Sanderson era să intre în Marina Statelor Unite; or, iată că acum i se ivea şansa de-a anticipa emoţiile serviciului militar.

Cum răpăitul de armă automată continua să răsune pe strada umbrită de copaci, băiatul înşfăcă puşca şi un pumn de gloanţe mici, de culoare roşcată, apoi alergă pe terasa din faţă. Mai întâi răsuci sistemul cu arc care împingea cartuşele în încărcătorul de sub ţeavă. Îl trase puţin cam tare, scăpându-l jos, însă avu înţelepciunea de-a nu lua în seamă amănuntul. Vârî pe rând gloanţele în încărcător, surprins că deja îi asudaseră palmele. După ce introduse paisprezece, se aplecă să-şi ia vergeaua şi două gloanţe îi căzură din încărcător. Erik le puse la loc, fixă din nou capacul, răsucindu-l ca să-l închidă, apoi ridică şi coborî levierul, încărcând puşca şi trăgând piedica.

Constatând cu surprindere că terasa nu-i oferea o perspectivă

foarte bună, parcurse în fugă dalele de piatră ale curţii şi ieşi în stradă, ascunzându-se după capota camionetei tatălui său. De aici reuşi să zărească doi bărbaţi care trăgeau cu automatele sprijinite de şold. Chiar atunci, sergentul Braden îşi goli ultimul încărcător, fără a-şi nimeri atacatorii mai mult decât cu primele patru. Poliţistul se răsuci în loc, vrând să se adăpostească în casă, dar se împiedică şi căzu, chinuindu-se să se ridice. Cei doi bărbaţi se apropiară, încărcându-şi din nou automatele. Cu mâinile tremurând, Erik Sanderson îşi sprijini de umăr patul puştii. Arma era veche, cu cătare din fier şi băiatul se sili să-şi amintească modul în care trebuia să ţintească – aşa cum fusese învăţat la cercetaşi.

Îl îngrozi gândul că intervenise prea târziu. Cei doi îl împroşcară pe fostul antrenor cu o ploaie de gloanţe trase în plin. În aceeaşi clipă, în mintea lui Erik se produse un declic. Ţinti spre capul celui mai apropiat dintre atacatori, cu intenţia de a-şi goli încărcătorul.

Aşa cum se întâmplă cu majoritatea trăgătorilor tineri şi lipsiţi de experienţă, băiatul înălţă imediat capul, să vadă ce se întâmplase. Nimic. Ratase ţinta, deşi avea puşcă, iar distanţa era de numai treizeci de paşi. Ratase! Uluit, ţinti din nou şi apăsă pe trăgaci, însă nu se întâmplă nimic. Uitase să ridice piedica. Scoase o înjurătură urâtă, care l-ar fi costat o palmă zdravănă de la mama sa, apoi îşi încărcă din nou puşca Marlin 22 şi ochi cu grijă, apăsând pe trăgaci.

Atentatorii nu auziseră prima împuşcătură. Asurziţi de zgomotul propriilor arme, n-o auziră nici pe a doua, dar capul unuia dintre ei zvâcni într-o parte. O înţepătură de viespe. Pricepând imediat ce se întâmplă, omul se răsuci spre stânga şi trase o rafală prelungită, în ciuda durerii cumplite care-l chinuia. Zărindu-l pe Erik, celălalt atacator deschise şi el focul.

Dar băiatul reuşi să-şi umple încărcătorul la fel de repede pe cât îl golise. Furia creştea în el pe măsură ce vedea că nu-şi atingea ţinta. Se aplecă instinctiv, ferindu-se de gloanţele ce şuierau în direcţia lui. Era pornit să-i ucidă pe cei doi înainte de-a le lăsa răgazul să ajungă la maşină. Spre satisfacţia lui, îi văzu alergând să se adăpostească şi-şi consumă trei încărcătoare încercând să-i nimerească prin tabla maşinii. Dar cum puşca Marlin 22 nu putea realiza o asemenea performanţă, furgoneta se puse în mişcare.

Erik o zări demarând. Regreta din tot sufletul că nu vârâse mai multe gloanţe în încărcător şi-şi dori să fi putut trage prin luneta maşinii înainte ca aceasta s-o cotească la dreapta, dispărând din raza lui vizuală.

Nu avu curajul de-a merge să vadă ce se întâmplase cu sergentul Braden. Rămase pe loc, sprijinit de camionetă şi blestemându-se că-i lăsase să-i scape. Nu ştia – şi nici n-ar fi crezut vreodată – că făcuse o treabă mai bună decât mulţi alţi profesionişti.

Unul dintre pasagerii furgonetei îşi cercetă rana din piept, făcând abstracţie de cea de la cap. Însă tocmai aceasta din urmă avea să-i fie fatală. În clipa când omul se aplecă, artera secţionată cedă complet, împroşcând cu sânge întregul habitaclu – spre marea nedumerire a muribundului, căruia nu-i mai rămaseră decât câteva secunde ca să înţeleagă ce se întâmplă.

Un alt avion – din întâmplare, tot un C-141B – îl scoase pe domnul Clark din Panama, îndreptându-se apoi spre Baza Aeriană Andrews, unde se făceau pregătiri pentru ceremonia de primire a sicrielor. Încă înainte de sosirea transportului funebru, Clark se afla deja la Langley, discutând cu şeful său, Bob Ritter. Pentru prima oară într-o întreagă generaţie, departamentul Operaţiuni primise mână liberă din partea preşedintelui. John Clark, care figura pe listele personalului în funcţia de instructor al agenţilor, era „vânătorul-şef" al CIA. Nu i se ceruse de multă vreme să-şi exerseze acest talent, dar încă nu uitase cum s-o facă.

Ritter şi Clark nu urmăriră reportajele TV despre aducerea în ţară a rămăşiţelor pământeşti ale victimelor atentatului. Toate aceste fapte deveniseră de-acum istorie şi, deşi pe amândoi îi interesa istoria, pasiunea lor ţinea de acea istorie niciodată aşternută pe hârtie.

— Aş vrea să mai discutăm pe marginea ideii pe care mi-ai împărtăşit-o la St. Kitt's, spuse directorul-adjunct al departamentului Operaţiuni.

— Care este obiectivul nostru? întrebă circumspect Clark.

Nu era greu de ghicit ce se întâmpla şi nici cine dăduse dispoziţiile cu pricina – de unde şi atitudinea sa plină de prudenţă.

— Pe scurt, răzbunarea, răspunse Ritter.

— „Revanşă" mi se pare un cuvânt mai potrivit, sublinie Clark.

Deşi nu avea studii superioare, totuşi citea foarte mult.

— Cei la care ne referim reprezintă o ameninţare clară şi imediată la adresa securităţii Statelor Unite.

— Aşa a spus preşedintele?

— Sunt chiar cuvintele lui, încuviinţă Ritter.

— Perfect. Asta înseamnă că suntem în limitele legalităţii. Nu că riscul ar fi mai mic, însă cel puţin procedăm legal.

— Crezi că te poţi descurca?

Clark zâmbi vag, cu un aer absent.

— Îmi fac treaba aşa cum ştiu. Altfel, mai bine o lăsăm baltă. Nu vreau să mor din neglijenţa altuia. Deci, fără amestec din afară. Dumneavoastră nu trebuie decât să-mi daţi lista ţintelor şi fondurile de care am nevoie. În rest, e problema mea. Eu singur îmi planific ce am de făcut.

— De acord, se învoi Ritter.

Uluirea lui Clark nu cunoştea margini.

— Atunci, ne-am înţeles. Cum rămâne cu copiii ăia care se zbenguie acum prin junglă?

— Diseară îi vom scoate de acolo.

— Ca să-i postăm unde? întrebă Clark.

Ritter îi dădu lămuririle necesare.

— E extrem de periculos, comentă instructorul, deşi cele aflate nu-l surprindeau câtuşi de puţin.

Probabil că totul fusese plănuit cu multă grijă… dar, dacă…

— Ştim şi asta.

— Mie nu-mi miroase a bine, zise Clark după o clipă de gândire. Lucrurile se complică.

— Nu eşti plătit ca să-ţi placă ceea ce faci.

Clark nu putu decât să fie de acord cu afirmaţia şefului său. Totuşi, era suficient de cinstit cu sine însuşi pentru a recunoaşte că, în parte, îi plăcea. În definitiv, tot o misiune ca aceasta îl adusese sub pavăza ocrotitoare a CIA, cu mulţi ani în urmă. Numai că însărcinarea de atunci nu implicase nici un fel de constrângeri pentru el ca agent Cea de acum era legală – însă numai până la un punct. Odinioară, lui Clark puţin i-ar fi păsat. Acum însă avea o soţie şi copii.

— Pot pleca pentru câteva zile, să-mi văd familia?

— Bineînţeles. Între timp, am să pun planul la punct până la ultimele detalii. Am să-ţi trimit la „Fermă” toate informaţiile necesare.

— Cum se numeşte operaţiunea?

— RECIPROCITY.

— Bănuiesc că în asta şi constă.

Chipul lui Clark se destinse într-un zâmbet larg. Ieşi din birou, îndreptându-se spre ascensor. Aici îl întâlni pe noul director al departamentului Informaţii, Ryan, care se ducea spre biroul judecătorului Moore. Clark şi Ryan nu făcuseră niciodată cunoştinţă. Nici acum nu era momentul potrivit, deşi destinele lor se intersectaseră deja de două ori.

14
Înşfacă şi fugi!

— Ar trebui să-i mulţumesc directorului tău, Jacobs, zise Juan. Poate că într-o zi voi avea ocazia să-l cunosc.

Cu Moira nu grăbise lucrurile. Era convins că în curând va putea obţine de la ea toate informaţiile dorite, în baza aceleiaşi încrederi şi intimităţi care caracterizau relaţia dintre soţ şi soţie. La urma urmei, în iubirea adevărată nu existau secrete.

— Poate, răspunse Moira după o clipă de tăcere.

Deja îi fugise gândul la ziua când directorul va veni la nunta ei. Nu era o speranţă prea ruptă de realitate.

— De fapt, de ce-a venit în Columbia? întrebă Felix, în timp ce degetele lui explorau o zonă de acum familiară.

— Păi, motivul e deja de domeniul publicităţii. E vorba de Operaţiunea TARPON.

Moira continuă să-i explice timp de câteva minute, vreme în care mângâierile lui se intensificară. Şi asta numai graţie experienţei sale de ofiţer de informaţii. Se trezi zâmbind, cu privirea aţintită în tavan. *Dobitocul! L-am prevenit. L-am prevenit în repetate rânduri, chiar la el în birou. Dar nu, el era prea deştept, prea încrezător în propria-i inteligenţă ca să-mi asculte sfatul. Poate că acum va pleca urechea…*

După câteva secunde, se trezi întrebându-se cum va reacţiona patronul său. Zâmbetul dispăru şi mângâierile încetară.

— S-a întâmplat ceva, Juan?

— Şeful tău nu şi-a ales un moment prea prielnic ca să viziteze Bogota. Cei de aici vor fi foarte supăraţi. Dacă descoperă cumva că el este în Columbia…

— Voiajul e secret. Procurorul general al Columbiei e un vechi prieten de-al său. Mi se pare c-au fost colegi de şcoală. Se cunosc de vreo patruzeci de ani.

Voiajul e secret. N-aş fi crezut ca americanii să fie atât de naivi încât… îşi zise Cortez.

Şi totuşi, uite că erau. Îl uimea faptul că Moira nu simţise răceala care-l cuprinsese, îngheţându-i tot trupul. Dar ce putea face?

Aşa cum se întâmpla cu toate familiile de militari sau directori comerciali şi familia lui Clark se obişnuise să-l vadă plecând de acasă pe nepusă-masă, fără să ştie când se va întoarce. De asemenea, nu-i mira nici apariţia lui, la fel de neaşteptată – ca un fel de joc, la care, în mod paradoxal, soţia sa nu ridica nici un fel de obiecţii. De data asta,

Clark luă un automobil din parcul de maşini al CIA, parcurgând drumul de două ore şi jumătate până la Yorktown, Virginia, de unul singur, ca să se poată gândi în tihnă la misiunea pe care o avea de dus la bun sfârşit în momentul când părăsi Interstate 64, deja găsise răspuns la cele mai multe chestiuni procedurale, deşi detaliile trebuiau amânate până când avea răgazul să citească notele informative pe care Ritter făgăduise să i le trimită la „Fermă”.

Locuinţa lui Clark vorbea despre un agent cu posibilităţi medii: o construcţie din cărămidă, cu salonul despărţit în două încăperi mici, cu patru dormitoare, situată pe un teren măsurând vreo două mii de metri pătraţi, unde creşteau pini cu ace lungi, specifici sudului Americii. Casa se găsea la zece minute de mers cu maşina de „Fermă” – tabăra de antrenament a CIA, a cărei adresă poştală era Williamsburg, Virginia, deşi se afla în realitate mai aproape de Yorktown, în preajma unui arsenal unde Marina Militară îşi depozita atât proiectilele balistice pentru submarine, cât şi focoasele nucleare. În aceeaşi zonă unde locuia Clark îşi aveau domiciliul şi alţi instructori CIA – ceea ce-i scutea de grija de-a broda cine ştie ce poveşti pentru urechile vecinilor. Bineînţeles, familia sa era la curent cu modul în care îşi câştiga existenţa. Cele două fiice – Maggie, în vârstă de şaptesprezece ani şi Patricia, cu trei ani mai mică – îi spuneau uneori în glumă „agentul secret” termen pe care-l reţinuseră din reluarea serialului „Patrick McGoohan” pe unul dintre canalele televiziunii prin cablu. Fetele ştiau însă că acesta nu era un subiect de conversaţie cu colegii, deşi câteodată îşi avertizau prietenii să se comporte cât mai corect în prezenţa tatălui lor. De regulă, bărbaţii îşi controlau din instinct comportamentul în prezenţa domnului Clark. Instructorul Clark nu era chiar dracul în persoană; totuşi, de cele mai multe ori, ajungea o singură privire ca ceilalţi să-şi dea seama că nu era de glumit cu el. Soţia sa, Sandy, cunoştea chiar mai multe, inclusiv cu ce se îndeletnicise bărbatul ei înainte de-a intra în CIA. Sandy era asistentă medicală şi ţinea cursuri pentru viitoarele infirmiere în sălile de operaţie ale spitalului din localitate. Prin urmare, era obişnuită cu chestiunile de viaţă şi de moarte şi fericită că soţul ei se număra printre puţinii care înţelegeau aceste două laturi ale existenţei – deşi dintr-o perspectivă diametral opusă. Pentru soţia şi copiii săi, John Terrence Clark era un soţ şi un tată devotat, uneori poate chiar prea grijuliu. Maggie se plânsese odată că tatăl ei o lipsise de un posibil viitor logodnic, speriindu-l cu o simplă privire. Faptul că peste câtva timp tânărul cu pricina fusese arestat pentru că se suise beat la volan nu făcuse decât să confirme intuiţia părintelui, spre marea deziluzie a fetei. De asemenea, atunci când era acasă, Clark se dovedea mai uşor de abordat şi mai îngăduitor faţă de fete decât mama lor, arătându-se întotdeauna gata să le asculte păsul. Sfatul lui era de fiecare dată

cumpătat şi nepărtinitor, vorba blândă, atitudinea relaxată. Totuşi, familia ştia că în afara casei, Clark era o cu totul altă persoană – numai că asta nu-i interesa.

Clark trase maşina pe alee chiar înainte de ora mesei, apoi, cu valijoara în mână, intră direct în bucătărie, unde îl întâmpinară aromele unei cine modeste. Sandy fusese luată astfel prin surprindere de prea multe ori ca să-şi mai facă griji că nu avea destulă mâncare.

— Pe unde-ai umblat? întrebă ea, fără să aştepte vreun răspuns, după care, ca de obicei, încercă să ghicească. Văd că nu eşti prea bronzat. Ai fost prin locuri reci sau fără soare?

— Am stat mai mult între patru pereţi, răspunse cinstit Clark.

Înghesuit într-o nenorocită de furgonetă, împreună cu câţiva caraghioşi, pe vârful unei coline din inima junglei. Ca în vremurile grele de odinioară. Cam aşa ceva.

Cu toată isteţimea ei, Sandy nu reuşea niciodată să ghicească unde fusese John. De altfel, nici n-ar fi trebuit.

— Cât timp…?

— Doar câteva zile, pe urmă plec din nou. E vorba de ceva important.

— Are vreo legătură cu… adăugă femeia, făcând semn spre televizorul din bucătărie.

Clark se mărgini să surâdă, clătinând din cap.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Din câte-mi dau seama, traficanţii au avut noroc, zise el pe un ton degajat.

Sandy ştia bine ce gândea soţul ei despre traficanţii de droguri şi din ce motiv. Fiecare om avea lucruri pe care le detesta. În cazul lui – şi ale ei – era vorba de droguri. Nici nu se putea altfel, din moment ce Sandy lucra de multă vreme ca infirmieră şi văzuse adeseori efectele abuzului de droguri. Cât despre Clark, el ţinuse predici în repetate rânduri celor două fete care – deşi încăpăţânate ca orice adolescente sănătoase la trup şi spirit – nu îndrăzneau nici măcar să se apropie de linia marcând zona interzisă, nicicum s-o încalce.

— Preşedintele părea supărat.

— Tu cum ai fi fost în locul lui? Era prieten cu directorul FBI-ului. În măsura în care un politician poate avea prieteni, se simţi el obligat să adauge.

Se arăta foarte circumspect în privinţa personalităţilor politice.

— Inclusiv cele pentru care votase.

— Cum are de gând să reacţioneze?

— Nu ştiu, Sandy.

Încă nu m-am gândit.

— Unde-s copiii?

— S-au dus în Busch Gardens cu prietenii. Tocmai a fost instalat un

nou trenuleţ suspendat, aşa că la ora asta probabil că-n tot parcul nu se aud decât ţipetele lor.

— Am timp să fac un duş? Toată ziua am fost pe drum.

— Masa e gata în jumătate de oră.

— Perfect.

O sărută din nou şi se îndreptă spre dormitor, cu valijoara în mână. Înainte de-a intra în baie, îşi lăsă rufele murdare în coşul de nuiele. Intenţiona să-şi îngăduie o zi de odihnă în compania familiei, după care să înceapă să elaboreze planul misiunii. Nu trebuia să se grăbească. În cazul unor asemenea operaţiuni, graba însemna moarte. Clark nădăjduia că şi prietenii vor înţelege acest lucru.

Desigur că nu vor înţelege, îşi spuse el, pregătindu-se să intre sub duş. Nu înţelegeau niciodată.

— Nu vreau să te simţi rău, zise Moira. Eşti obosit. Iartă-mă c-am abuzat de tine.

Îşi culcă obrazul pe pieptul lui.

La urma urmei, bărbatul nu era o maşină, iar să faci dragoste de cinci ori într-o singură zi… La ce se putea aştepta de la amantul ei? Sigur că Felix avea nevoie de somn, de odihnă. Ca şi ea, de altfel, descoperi Moira, înainte de-a aţipi.

După câteva minute, Cortez se desprinse cu băgare de seamă din braţele ei. O privi cum respira încet şi egal, cu chipul luminat de un surâs visător şi se întrebă ce dracu' putea face. Dacă era ceva de făcut. Să ceară legătura telefonică, riscând totul pentru o conversaţie scurtă pe un fir neverificat? Fără îndoială că poliţia columbiană, cea americană sau altcineva pusese microfoane în toate telefoanele motelului. Nu, nu, să telefoneze ar fi fost şi mai periculos decât să stea cu braţele încrucişate.

Experienţa îi spunea că cel mai sigur era să nu facă absolut nimic. Cortez îşi coborî privirea asupra propriului trup. Nimic era exact ce realizase până în clipa aceea – lucru ce i se întâmplă pentru prima oară după foarte mult timp.

Bineînţeles, echipa KNIFE ignora cu desăvârşire – din fericire pentru ea – evenimentele din ajun. Jungla nu beneficia de presă, iar radioul slujea numai la comunicări oficiale – ceea ce făcea ca mesajul recent primit să li se pară şi mai surprinzător. Lui Chavez şi Vega le venise din nou rândul să stea la postul de observaţie, unde îndurau zăpuşeala ce urmase unei violente furtuni cu fulgere şi trăsnete. În ora care trecuse, stratul de apă crescuse la cinci centimetri, aşa că punctul de observaţie se transformase într-o băltoacă. În cursul după-amiezei se anunţa o altă ploaie. Abia pe urmă dacă avea să se însenineze…

Căpitanul Ramirez îşi făcu fără veste apariţia, luându-l prin surprindere chiar şi pe Chavez, recunoscut pentru capacitatea sa de-a se orienta în junglă. Singura concluzie era că Ramirez învăţase meserie stând mereu cu ochii pe Ding.

— Noroc, domnule căpitan! îl salută Vega.

— Ceva noutăţi? întrebă Ramirez.

— Păi, cei doi amici ai noştri îşi fac siesta după micul dejun, răspunse Chavez, fără să-şi ia binoclul de la ochi.

Fără îndoială că vor mai trage un pui de somn şi în cursul după-amiezei.

Auzind vorbele căpitanului, îşi coborî binoclul.

— Sper să se bucure de aceste clipe de tihnă, mai ales că sunt şi ultimele.

— Vreţi să repetaţi ce-aţi zis adineauri, domnule căpitan? îl rugă Vega.

— Diseară va veni elicopterul să ne ia. Va ateriza acolo, adăugă căpitanul, arătând spre pista improvizată. Înainte de plecare, trebuie să ştergem orice urmă.

Chavez cântări o clipă cuvintele căpitanului. Nu-i avusese niciodată la inimă pe traficanţii de droguri, iar faptul că stătuse cu braţele încrucişate, urmărindu-i pe nemernici cum îşi vedeau de treburile lor cu dezinvoltura unor jucători de golf, nu avusese câtuşi de puţin menirea de a-i calma resentimentele.

Ding încuviinţă din cap.

— O.K., domnule căpitan. Cum trebuie să procedăm?

— De cum se lasă întunericul, tu şi cu mine îi vom încercui dinspre nord. Restul trupei va forma două echipe de tir gata să deschidă focul în caz de nevoie. Vega, tu rămâi aici, la CHAINSAW. Celălalt va fi instalat la vreo patru sute de metri mai încolo. După ce-i lichidăm pe cei doi paznici, plantăm nişte explozibili printre butoaiele de combustibil din baracă. Elicopterul va veni după noi diseară la ora unsprezece. Vom lua la bord cadavrele şi le vom arunca în mare.

Ce chestie! exclamă în gând Chavez.

— Va să zică, avem nevoie de circa treizeci şi patru de minute ca să le venim de hac şi-apoi să ne cărăm de aici. Asta fără să mai pun la socoteală pe javrele alea două. Da’ ştiu c-o să asudăm ceva, domnule căpitan.

Sergentul nu se îndoia că lichidarea paznicilor va cădea în seama sa, deoarece avea armă cu amortizor.

— Bănuiesc c-ai să mă întrebi dacă am primit ordine precise, i se adresă căpitanul Ramirez.

Era exact ceea ce întrebase şi el prin intermediul radioemiţătorului.

— Domnule căpitan, dacă mi-aţi dat o însărcinare, înseamnă că ordinele sunt precise. N-are rost să-mi bat capul, declară sergentul

Domingo Chavez, dându-i asigurări superiorului său.

— O.K., atunci pornim de cum se întunecă.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Căpitanul îl bătu pe amândoi pe umăr şi se îndreptă spre locul unde se găsea restul echipei. Chavez îl urmări cum se îndepărta, apoi îşi scoase gamela. Deşurubă dopul de plastic şi trase o înghiţitură zdravănă, după care se uită la Vega.

— Paştele mă-sii! înjură mitraliorul, fără să ridice glasul.

— Cine cutează să-i toace pe ăştia înseamnă că are ceva în pantaloni, aprobă Ding.

— Îmi pare bine că ne întoarcem pe meleaguri unde-s duşuri şi aer condiţionat, adăugă Vega.

Odată luată o decizie, faptul că doi oameni urmau să moară pentru a face posibilă revenirea lor la civilizaţie conta prea puţin. Atât Vega, cât şi Chavez erau peste poate de surprinşi că, după ani întregi de serviciu militar, primeau în sfârşit ordin să execute misiunea pentru care se pregătiseră tot timpul. Latura morală nu-i preocupa câtuşi de puţin. Erau soldaţi în slujba ţării lor. Patria hotărâse că cei doi inşi care moţăiau câteva sute de metri mai încolo erau nişte duşmani ce trebuiau ucişi şi cu asta basta – deşi Vega şi Chavez se întrebau cum vor proceda ca să execute ordinul.

— Hai să ne gândim cum o să facem, propuse Chavez, ducând din nou binoclul la ochi. Vreau să ai mare grijă de CHAINSAW, *Oso.*

Vega cugetă câteva clipe.

— N-am să trag spre stânga barăcii până nu te văd înăuntru.

— E-n regulă. Eu am să mă apropii dinspre copacul ăla mare. În mod normal, ar trebui să meargă ca pe roate, gândi el cu voce tare.

— Întocmai…

Numai că, de data asta, nu se mai aflau la instrucţie.

Chavez continuă să ţină binoclul la ochi, cercetându-i cu privirea pe cei doi oameni pe care urma să-i ucidă peste numai câteva ore.

Colonelul Johns primise ordinul de a se pregăti pentru plecarea în misiune cam în acelaşi timp cu toate echipele de teren. Totodată, i se pusese la dispoziţie un întreg set de hărţi tactice noi, ce trebuiau studiate. Retrăgându-se în biroul său, împreună cu căpitanul Willis, colonelul revăzu planul pentru acţiunea din acea noapte.

Era vorba de un atac prin surprindere. Echipele plasate în dispozitiv urmau să se înapoieze mult mai curând decât fusese prevăzut. Colonelul cam bănuia motivele. Cel puţin în parte.

— Chiar pe terenul de aterizare? se miră căpitanul.

— Mda… Fie că toate patru vizuinile sunt abandonate, fie că băieţii noştri vor trebui să le reducă la tăcere înainte să aterizăm pentru atacul fulger.

— Aha! exclamă căpitanul după câteva clipe de gândire.

— Ia legătura cu Buck şi pune-l să verifice încă o dată armele. O să priceapă numaidecât despre ce e vorba. Eu, unul, vreau să aflu previziunile meteo pentru la noapte.

— Parcurgem etapele în ordine inversă ca la debarcare?

— Da. Facem plinul la cincizeci de mile depărtare, pe plajă şi din nou după ce ne culegem oamenii.

— Am înţeles.

Willis ieşi din birou, pornind în căutarea sergentului Zimmer. Colonelul plecă în direcţia opusă, îndreptându-se spre serviciul meteorologic al bazei. Prognoza pentru noaptea respectivă nu era deloc îmbucurătoare: vânt slab, lună în creştere. Condiţii ideale de zbor în oricare altă ocazie, dar departe de ceea ce speraseră cei de la Operaţiuni speciale. Însă nu era nimic de făcut.

La amiază părăsiră Ascunzătoarea. Cortez mulţumi stelei sale norocoase (oricare ar fi fost aceea) că Moira scurtase weekend-ul sub motiv că trebuia să se înapoieze acasă la copii – deşi el nu o bănuia că decisese în mod deliberat să-şi menajeze amantul istovit. Niciodată nu i se mai întâmplase să fie compătimit de o femeie, aşa că ezitase între nevoia de-a plăti insulta şi aceea de-a afla ce mama dracului se petrecuse în lipsa lui.

O luară pe Interstate 81, cufundaţi în tăcere, ca de obicei. Cortez închiriase o maşină obişnuită, iar Moira stătea sprijinită de el, în timp ce braţul lui îi înlănţuia umerii cu tandreţe. Ca doi adolescenţi – cu excepţia tăcerii. Cortez nu-şi putu stăpâni un sentiment de recunoştinţă faţă de Moira. Numai că nu era vorba de o iubire calmă şi încrezătoare. Mintea lui lucra cu o viteză mai mare decât cea a maşinii, care gonea exact la limita admisă de lege. Ar fi putut deschide aparatul de radio de la bord, dar nu-i stătea în fire. Nu-şi putea, asuma un asemenea risc. Dacă şeful său îşi exersase pur şi simplu inteligenţa – de care nu ducea deloc lipsă, recunoscu fără prea mare tragere de inimă Cortez – totuşi el, unul, strângea acum în braţe o nepreţuită sursă de informaţii strategice. Escobedo obişnuia să-şi facă planuri pe termen lung atunci când era vorba de afacerile sale. *El jefe* înţelegea – şi totuşi, Cortez îşi amintea bine cât de arogant şi de suspicios era şeful său. Nu se mulţumea să câştige, mai simţea şi nevoia de-a umili, de-a zdrobi, de-a distruge definitiv pe oricine l-ar fi ofensat cât de cât. Dispunea de putere şi de tot atâţia bani câţi existau în bugetul de stat – însă era lipsit de perspectivă. Cu toată inteligenţa lui, rămânea un om stăpânit de emoţii copilăreşti. Gândul începu să prindă rădăcini tot mai adânci în mintea lui Cortez, în timp ce maşina cotea pe Interstate 66, îndreptându-se spre est, în direcţia Washington. Ce lucru straniu – îşi spuse Felix, schiţând un surâs amar

– ca într-o lume a informaţiilor să fie silit să facă speculaţii la fel ca un copil, când ar fi putut afla totul doar răsucind butonul radioului. Totuşi, îşi impuse să se stăpânească.

Ajunseră în parcarea aeroportului exact la ţanc. Cortez trase maşina lângă cea a Moirei, începând să descarce bagajele acesteia.

— Juan…

— Da?

— Nu te mai gândi la ce s-a întâmplat azi-noapte. A fost vina mea, zise ea încetişor.

El reuşi să zâmbească.

— Te-am prevenit că nu mai sunt tânăr. Aseară ai primit dovada. Data viitoare voi avea grijă să mă odihnesc, ca să fiu în formă.

— Când…?

— Nu ştiu. Am să-ţi telefonez.

O sărută cu tandreţe. În clipa următoare Moira demară şi Cortez rămase în picioare, urmărind-o cu privirea cum se îndepărta – exact aşa cum se aştepta şi ea. Pe urmă se sui la rândul său în maşină. Era aproape ora patru, aşa că deschise radioul ca să asculte buletinul de ştiri. Două minute mai târziu ducea înapoi maşina închiriată. Îşi luă valizele de la ghişeul de bagaje şi se îndreptă spre intrarea aeroportului, cu gândul să ia primul avion, indiferent de direcţia în care zbura. Primul zbor era o cursă a companiei United, cu destinaţia Atlanta. Cortez ştia că într-un aeroport aglomerat ca acela putea schimba avionul fără probleme. Se strecură la bord abia la ultimul apel.

Moira Wolf conducea spre casă cu un surâs uşor vinovat. Ceea ce păţise Juan cu o noapte în urmă era unul dintre cele mai umilitoare lucruri pentru un bărbat – iar vina o purta numai ea. Îi ceruse prea mult, deşi el însuşi recunoscuse că nu mai era la vârsta tinereţii. Moira lăsase pasiunea să-i întunece judecata limpede, ajungând astfel să-l ofenseze pe bărbatul pe care-l iubea. Acum ştia cu certitudine. Crezuse că nu va mai întâlni iubirea, dar iată că aceasta îi ieşise în cale cu superba nepăsare din vremea tinereţii. Chiar dacă Juan nu mai avea vigoarea de altădată, compensa din plin neajunsul prin răbdare şi prin fantastica sa pricepere. Se aplecă şi deschise radioul, potrivindu-l pe unde medii, la postul unde se transmiteau vechi şlagăre. Cât timp dură călătoria, se lăsă în voia unor gânduri dintre cele mai plăcute, pe măsură ce amintirile unei vârste lipsite de griji se trezeau la viaţă în acordurile baladelor pe care le dansase cu treizeci de ani în urmă.

Descoperi cu surprindere o maşină asemănătoare cu cele ale FBI-ului parcată vizavi de casa ei. Putea la fel de bine să fie un vehicul aparţinând unui centru de închirieri sau ceva de genul acesta. În clipa următoare, observă că maşina avea antenă. Va să zică, era FBI-ul.

Ciudat, îşi spuse ea. Trase automobilul lângă bordură şi-şi luă bagajele, pornind pe trotuar. De cum deschise uşa casei, dădu cu ochii de Frank Weber, din corpul de pază al directorului.

— Bună, Frank.

Agentul special Weber o ajută să-şi ducă bagajele înăuntru, păstrând tot timpul o expresie gravă.

— S-a întâmplat ceva?

Lui Weber nu-i venea prea uşor să-i spună. Se simţea vinovat că-i strica un weekend care trebuia să fi însemnat ceva deosebit pentru ea.

— Emil a fost asasinat vineri seara. De atunci tot încercăm să dăm de tine.

— *Ce?*

— L-au prins într-o ambuscadă în drum spre ambasadă. Au murit toţi – întreaga gardă de corp. Pe Emil îl înmormântează mâine. Pe ceilalţi marţi.

— Ah, Iisuse! murmură Moira, lăsându-se să cadă pe scaunul cel mai apropiat. Eddie… Leo…?

Ţinuse la agenţii mai tineri din garda lui Emil ca la propriii ei copii.

— N-a scăpat nici unul, repetă Weber.

— N-am ştiut nimic, zise ea. De vineri noaptea n-am citit ziarele şi n-am deschis televizorul. Unde…?

— Copiii tăi s-au dus la film. E nevoie să vii la sediu, să ne dai o mână de ajutor. O să lăsăm pe cineva să aibă grijă de copii în lipsa ta.

Vreme de câteva minute Moira nu se putu urni din loc. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraz în clipa când realitatea din vorbele lui Weber lăsă în umbră recent constituitul ei tezaur de sentimente.

Căpitanului Ramirez nu-i surâdea ideea de a-l însoţi pe Chavez. Desigur, nu din laşitate, însă rolul său în cadrul misiunii era altul. Răspunderile care-i reveneau în calitate de comandant deveniseră oarecum confuze – şi asta din mai multe puncte de vedere. Aflându-se recent la comanda unei companii, învăţase că totuşi „a comanda” şi „a conduce” erau două noţiuni distincte. Comandantul unei companii rămânea ceva mai în spate de linia frontului, de unde dirija (în armată termenul nu era prea agreat) lupta, manevrând unităţile şi supraveghind desfăşurarea acţiunii în ansamblu, astfel încât să poată ţine situaţia sub control. În schimb, comandanţii de pluton erau angajaţi în lupta propriu-zisă. După ce învăţase să „conducă stând în faţă”, în calitate de locotenent, se presupunea că acum îşi putea pune în practică la un nivel superior experienţa acumulată – deşi uneori căpitanul se vedea pus în situaţia de-a prelua conducerea unei operaţiuni. În cazul de faţă, comanda numai o echipă şi, cu toate că misiunea cerea iniţiativă şi spirit de prevedere, efectivul restrâns îl

obliga să conducă personal acţiunea. În plus, putea trimite doi oameni în prima lor misiune de lichidare a inamicului fără a fi şi el prezent, deşi Chavez se mişca pe teren cu o mult mai mare îndemânare decât ar fi sperat vreodată să capete căpitanul Ramirez. Tulburat de contradicţia dintre răspunderile sale de comandă şi cele de conducere, tânărul ofiţer înclină în cele din urmă balanţa spre cea de-a doua soluţie – cum era şi firesc. În definitiv, nici nu-şi putea comanda oamenii dacă aceştia nu aveau încredere în calităţile sale de conducător. Simţea cumva că, dacă va izbuti de data asta, pe viitor problema va fi rezolvată. Poate că aşa se întâmpla întotdeauna, îşi zise el.

După ce plasă în dispozitiv cele două echipe de trăgători, porni împreună cu Chavez, ocolind capătul nordic al pistei improvizate. Sergentul mergea în frunte. Totul se desfăşură fără incidente. Cele două viitoare victime continuau să se plimbe fără rost de colo-colo, fumând ierburi – sau ce-or fi fost acelea – şi vorbind în gura mare, de puteau fi auziţi chiar şi în junglă cale de o sută de metri. Chavez plănuise să se apropie cu băgare de seamă, încercând să nu se abată de la zonele unde patrulaseră în nopţile precedente, la ordinul căpitanului Ramirez. Prin urmare, deplasarea fu lipsită de surprize şi după douăzeci de minute zăriră din nou pista. Aici încetiniră pasul.

Chavez continua să se afle în frunte. Drumul îngust pe care-l urmau camioanele care veneau până acolo se dovedi un reper foarte util. Avură grijă să rămână la nord de potecă, unde se aflau în afara bătăii mitralierelor echipelor de trăgători. Tot atunci descoperiră şi barca. Chavez aşteptă ca superiorul său să ajungă la o depărtare de zece metri, conform planului. Stabiliseră să comunice prin semnale făcute cu mâna. Chavez urma să înainteze spre baracă, avându-l pe căpitan undeva în dreapta. Sergentul trebuia să-i lichideze pe cei doi, iar dacă survenea ceva neprevăzut, Ramirez avea sarcina de a-i sări în ajutor. Căpitanul bătu patru semnale lungi pe butonul radiotransmiţătorului, primind două semnale identice în chip de răspuns. Echipa se afla la postul ei, în celălalt capăt al pistei de aterizare, ştiind ce era pe cale să se întâmple şi gata să intervină la nevoie.

Ramirez îi dădu lui Ding semnalul de pornire.

Chavez trase aer în piept, constatând cu uimire cât de repede îi bătea inima. La urma urmei, îndeplinise de sute de ori astfel de însărcinări. Îşi scutură braţele ca să se dezmorţească, apoi îşi potrivi arma în bandulieră. Degetul său pipăi butonul telecomenzii care avea să declanşeze cele trei explozii. Ţintele erau însemnate cu tritiu şi sclipeau îndeajuns cât să poată fi vizibile în întunericul de nepătruns al pădurii ecuatoriale. Într-un buzunar îşi pusese ochelarii speciali pentru vederea pe timp de noapte. Ştia că, dacă ar fi încercat să-i folosească, mai mult l-ar fi încurcat.

Acum se mişca foarte încet, ocolind copacii şi tufele, căutând să pună piciorul pe teren solid, neacoperit de ierburi, sau dând la o parte frunzele din cale cu vârful bocancului, înainte de-a face pasul următor. Treabă de profesionist. Vizibila încordare din trup îi dispăru, deşi în urechi îi stăruia un ţiuit, semn că nu se găsea la o simplă instrucţie.

Acolo.

Cei doi stăteau în luminiş, la vreo doi metri depărtare unul de altul şi la alţi douăzeci de copacul de care se sprijinea Chavez. Continuau să pălăvrăgească. Deşi le înţelegea uşor cuvintele, dintr-un motiv sau altul, acestea îi păreau la fel de străine ca şi lătratul unor câini. Ding s-ar fi putut apropia şi mai mult, dar nu voia să rişte. Doi metri însemna destul de aproape. De aici putea ochi perfect ambele ţinte.

Okay.

Ridică fără grabă arma şi potrivi cătarea pe cercul întunecat reprezentând ceafa celui care încetase să mai fie o fiinţă omenească, devenind o simplă ţintă: un obiect. Apoi degetul apăsă încet pe trăgaci.

Arma îi zvâcni uşor în mână. Ţinta se prăbuşi la pământ în aceeaşi clipă, Chavez îşi orientă arma spre dreapta. Cea de-a doua ţintă se răsuci în loc, luată prin surprindere. Acum trebuia să ochească un cerc alburiu reflectând razele lunii. Chavez trase din nou. Abia dacă se auzise vreun zgomot. Ding aşteptă, mişcându-şi arma înainte şi înapoi spre cele două trupuri, dar acestea nu dădeau nici un semn de viaţă.

Ding ţâşni înainte dintre copaci. Unul dintre cei doi oameni căzuţi la pământ rămăsese cu degetele încleştate pe un AK-47. Chavez i-l smulse cu o lovitură de picior, apoi scoase din buzunarul de la piept o mică lanternă tabulară, îndreptând-o spre cele două victime. Una primise toate trei gloanţele în ceafă, cealaltă numai două, dar în frunte. Pe chipul acestuia din urmă încă se citea uimirea. Primul nici nu mai avea faţă. Sergentul îngenunche lângă cele două trupuri, verificând dacă mai mişcau. Întâiul său sentiment fu unul de bucurie. Iată că tot ce învăţase şi practicase la instrucţie se dovedise util. Nu-i fusese prea uşor, dar nici greu din cale-afară.

Într-adevăr; *Ninja sunt stăpânii nopţii*.

O clipă mai târziu sosi şi Ramirez. Nu-i rămânea de spus decât un singur lucru.

— Ai făcut o treabă bună, sergent. Du-te şi controlează baraca.

Apoi deschise aparatul de radio şi transmise:

— Aici Six. Ţintele au fost doborâte. Puteţi veni.

Echipa ajunse la baracă în câteva minute. După cum era obiceiul în armată, se adunară în jurul celor doi paznici morţi – o primă dovadă a ceea ce însemna în realitate războiul. Sergentul de la Informaţii îi scotoci prin buzunare, după care căpitanul ordonă să fie târâţi într-un loc mai ferit.

— N-am găsit mare lucru, se adresă superiorului său sergentul de la Informaţii.

— Să mergem să vedem baraca.

Chavez se asigurase că nu existau şi alţi paznici, pe care să-i fi scăpat din vedere. Înăuntru Ramirez descoperi patru canistre cu benzină şi o pompă de mână. Pe una dintre canistre se afla un carton de ţigări, fapt ce atrase un comentariu dur din partea căpitanului. Pe cele câteva rafturi de scândură se vedeau cutii de conserve şi două suluri de hârtie igienică. Nici urmă de cărţi, documente sau hărţi. Singurul obiect pe care-l mai găsiră era un pachet de cărţi de joc uzate.

— Cum vrei s-o arunci în aer? întrebă sergentul de la Informaţii.

Şi el făcuse cândva parte din Beretele Verzi, fiind expert în plasarea explozibililor.

— Din trei părţi.

— Okay.

Treaba era cum nu se putea mai simplă. Sergentul săpă cu mâinile o adâncitură în podeaua de pământ, consolidând marginile cu câteva surcele. Înăuntru aşează o jumătate de kilogram de explozibil din plastic C-4 – întrebuinţat în întreaga lume. Apoi conectă doi detonatori electrici şi un resort de presiune ca acelea folosite la minele de teren. Desfăşură firele, întinzându-le de-a lungul podelei până la contactele de la uşă şi de la fereastră, pe care le camuflă astfel încât să rămână invizibile la o privire aruncată din exterior. Sergentul îngropă firele sub un strat de pământ gros de-un centimetru. Satisfăcut, aşează cu grijă canistra pe resortul de presiune. În clipa când cineva avea să deschidă uşa sau fereastra, C-4 urma să explodeze sub bidonul conţinând cincizeci şi cinci de galoane de benzină de aviaţie. Consecinţele erau lesne de prevăzut. Mai mult decât atât, dacă acel cineva ar fi fost peste măsură de deştept şi ar fi descoperit detonatorii electrici de la uşă şi de la fereastră, mergând pe urma firelor până la canistrele de benzină cu gând să recupereze explozibilul, atunci isteţul şi-ar fi luat adio de la camarazii săi. Oricine putea ucide un inamic sărac cu duhul, dar ca să-i ucizi pe cei isteţi era o adevărată artă.

— Totul e pregătit, domnule căpitan. De-acum nimeni dintre ai noştri să nu se mai apropie de baracă, i se adresă sergentul căpitanului Ramirez.

Ordinul fu transmis fără întârziere. Doi soldaţi târâră cadavrele în mijlocul luminişului, după care se aşezară pe iarbă, în aşteptarea elicopterului. Ramirez îşi plasă oamenii astfel încât întreaga zonă să rămână sub control. Însă principala sarcină a fiecăruia era să-şi verifice echipamentul, asigurându-se că nu lăsa în urmă nici un semn.

Colonelul se ocupă de realimentarea cu benzină. Vizibilitatea bună le era de mare folos, dar ar fi fost la fel de utilă oricui i-ar fi pândit de pe mare. Dispozitivul de alimentare al rezervorului lateral al aparatului ME-130E Talon fusese prins la capătul unui furtun de cauciuc cu pereţi dubli, la care fusese conectat furtunul de alimentare al elicopterului Pave Low. Deşi în repetate rânduri se emisese observaţia că acest mod de alimentare a unui elicopter era o nebunie curată – furtunul de alimentare fiind conectat în dispozitiv la circa trei metri sub muchia arcului de la elice, o eventuală atingere între lamele acestuia şi furtun însemnând moarte sigură pentru cei aflaţi la bordul elicopterului – echipajul de pe Pave Low răspundea întotdeauna că operaţiunea era cât se poate de obişnuită, ei înşişi având o vastă experienţă în acest sens. Nu-i mai puţin adevărat că atât colonelul Johns, cât şi căpitanul Willis lucraseră cu mare băgare de seamă, fără să schimbe între ei nici măcar un cuvânt până la terminarea manevrei.

— La o parte! La o parte! strigă colonelul, decuplând dispozitivul de alimentare şi îndepărtând elicea de furtunul de cauciuc.

Supunându-se comenzilor, ME-130E se ridică la altitudinea optimă de zbor. Pave Low porni către plajă, îndreptându-se spre o zonă mai nepopulată.

— Aha! murmură Chavez, auzind zgomotul.

Era duduitul unui motor V-8, care ar fi avut nevoie de ceva repetiţii, precum şi de un amortizor. Zgomotul creştea clipă de clipă.

— Six, aici Point Terminat, chemă el cu glas grăbit.

— Aici Six. Trec pe recepţie, răspunse Ramirez.

— Avem musafiri. Pare să fie vorba de un camion, domnule căpitan.

— KNIFE? Aici Six! chemă imediat Ramirez. Retrageţi-vă spre vest. Ocupaţi poziţiile de apărare. Point, retrage-te chiar acum.

— Am pornit.

Chavez îşi părăsi postul de observaţie de pe drumeagul prăfuit şi o luă la fugă pe lângă baracă, ocolind-o de la distanţă. Traversând pista de aterizare, îi descoperi pe Ramirez şi Guerra, care târau cadavrele celor doi paznici către liziera pădurii. Îl ajută pe căpitan să care morţii, apoi se întoarse şi-i dădu o mână de ajutor sergentului de la Operaţiuni. În douăzeci de secunde se aflau la adăpostul copacilor.

Camionul înainta cu farurile aprinse. Strălucirea lor lumina în dreapta şi în stânga drumului, străbătând desişul. În apropierea barăcii camionul se opri. Încă înainte ca motorul să tacă şi oamenii să sară jos, se simţi plutind în aer suspiciunea. De îndată ce se stinseră farurile, Chavez îşi puse ochelarii pentru vizibilitate nocturnă. Ca de fiecare dată, camionul adusese patru oameni: doi în cabină şi doi în remorcă. Şoferul, care părea să fie şeful, privi de jur împrejur, vădit

furios. În clipa următoare strigă ceva, arătând spre unul dintre oamenii coborâţi din remorcă. Cel desemnat porni drept spre baracă…

— La dracu'! şopti Ramirez, apăsând pe butonul radioemiţătorului. Toată lumea culcată la pământ! ordonă el, deşi nu mai era nevoie.

…şi împinse uşa de perete.

Un bidon de benzină ţâşni în sus ca o navetă spaţială, lăsând în urmă o dâră de flăcări albe şi sfărâmând acoperişul barăcii. Flăcările din celelalte canistre se răspândiră lateral. Omul care deschisese uşa se profilă o clipă, ca o siluetă întunecată ce tocmai deschisese porţile iadului, apoi dispăru în flăcările atotstăpânitoare. Doi dintre camarazii săi fură înghiţiţi de aceeaşi vâlvătaie alb-gălbuie. Cel de-al treilea, care se aflase mai departe, o luă la fugă, dar benzina revărsată din canistra aruncată în aer îl transformă într-o torţă vie, care nu rezistă mai mult de zece paşi. Cercul de flăcări se întinsese pe o rază de aproape patruzeci de metri. În centrul lui se găseau patru oameni, ale căror răcnete ascuţite acopereau trosnetele focului. Ardeau poate vreo două sute de galoane de benzină, trimiţând spre cer o ciupercă de fum luminată de flăcările de dedesubt. În mai puţin de un minut, muniţiile se încinseră, începând să explodeze ca un foc de artificii în mijlocul vâlvătăii. Numai aversa de ploaie din curbul după-amiezei reuşi să împiedice răspândirea rapidă a focului în pădure.

Chavez se trezi stând lungit la pământ lângă sergentul de la Informaţii.

— Bună treabă.

— Nu puteau să mai aştepte idioţii ăia?

Ţipetele încetaseră.

Focul se domoli curând. Benzina se răspândise într-un strat subţire pe o suprafaţă întinsă şi arsese rapid. În trei minute nu mai rămăsese decât un teren gol şi pârjolit, unde mai mocneau din loc în loc tufe şi ierburi. Camionul ajunsese un schelet înnegrit, cu platforma luminată de o cutie cu materiale inflamabile care continuară să mai ardă câtva timp.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă căpitanul Willis, aflat pe scaunul din stânga al elicopterului.

Tocmai luaseră la bord primul grup de soldaţi, înălţându-se la altitudinea de zbor, când sistemul în infraroşii prinse la orizont o strălucire intensă, ca un răsărit de soare.

— Poate că s-a prăbuşit vreun avion. Pare să fie exact punctul unde urma să aterizăm ca să-i luăm pe-ai noştri, se dumiri într-un târziu colonelul Johns.

— Asta mai lipsea.

— Buck, te anunţ că s-ar putea s-avem ceva necazuri la punctul de aterizare patru.

— Am înţeles, domnule colonel, răspunse scurt sergentul Zimmer.

După această remarcă, Buck îşi văzu de treburile sale. Curând ivea să afle singur ceea ce dorea să ştie. Fiecare lucru la timpul său.

Treizeci de minute după explozie, focul se potolise îndeajuns ca sergentul de la Informaţii să-şi poată pune mănuşile, încercând să recupereze dispozitivele de declanşare. Găsi doar unul şi nici acela întreg. Ideea, deşi salutară, rămânea fără rezultat. Lăsară cadavrele acolo unde erau, fără să le mai caute prin buzunare. Deşi le-ar fi putut lua actele – un portvizit din piele rezistând destul de bine la foc – absenţa acestora ar fi părut suspectă. Trupurile fură târâte tot spre partea nordică a pistei de aterizare, unde trebuia să vină şi elicopterul. Ramirez îşi trimise din nou oamenii pe teren, în eventualitatea că cineva ar fi fost martor la incendiu şi s-ar fi grăbit să dea raportul. Următoarea grijă era avionul poştal, care probabil înfrunta noaptea, îndreptându-se într-acolo. Experienţa le spunea că avea să sosească după cel puţin două ore – însă nu-l văzuseră decât o singură dată, ceea ce reprezenta o bază prea şubredă pentru a emite supoziţii.

Dar dacă vine avionul? se întrebă Ramirez. Se gândise deja la această probabilitate, care acum devenise o ameninţare imediată.

Echipajul avionului nu putea fi lăsat cu nici un preţ să raporteze că văzuse un elicopter uriaş. Pe de altă parte, urmele de glonţ din carcasa avionului ar fi reprezentat un indiciu clar al celor petrecute.

Şi-atunci, cugetă Ramirez, *de ce mama dracului ni s-a ordonat să-i lichidăm pe nenorociţii ăia doi şi să fim evacuaţi de aici, în loc de punctul de întâlnire prevăzut iniţial?*

Prin urmare, ce facem dacă vine avionul?

Nu găsea nici un răspuns. Fără semnale luminoase care să marcheze pista, cu siguranţă că avionul nu va ateriza. Mai mult decât atât, cu unul dintre ultimele transporturi fusese adus un mic aparat de radio VHF. Traficanţii erau îndeajuns de isteţi încât să-şi aibă propriile coduri radio, prin care să înştiinţeze echipajul aerian că pista era sigură. Aşadar, ce se va întâmplă dacă avionul se va mulţumi să survoleze zona – ceea ce probabil că va şi face. Oare era posibil ca elicopterul să-l doboare? Dar dacă nu-l nimerea? Dar dacă…? Dar dacă…?

Înainte de-a deveni participant activ, Ramirez considerase că misiunea fusese plănuită cu mare pricepere, până în cele mai mici detalii. Aşa şi era, numai că la jumătatea duratei de şedere prevăzute urmau să fie evacuaţi, astfel că planul iniţial era dat peste cap. Oare ce imbecil luase această hotărâre?

Ce dracu' se întâmplă? se întrebă căpitanul. Oamenii pe care-i avea în subordine se aşteptau ca el să-i informeze, să-i pună la curent, să-i

conducă şi să-i încurajeze. Trebuia să se comporte ca şi. Cum totul s-ar fi desfăşurat conform planului, ca şi cum ar fi ţinut situaţia sub control. Bineînţeles că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Faptul că ştia mai multe decât ei cu privire la operaţiune nu făcea decât să-i sporească ignoranţa asupra situaţiei reale. Era obişnuit să fie mutat de colo-colo ca o piesă de şah. Aceasta era menirea unui subofiţer – numai că acum se confrunta cu un caz *real*, dovadă cei şase morţi.

— KNIFE, aici NIGHT HAWK. Trec pe recepţie, se auzi printre pârâituri în aparatul de radio acordat pe înaltă frecvenţă.

— HAWK, aici KNIFE. Locul de aterizare este la limita nordică faţă de RENO. Suntem pregătiţi pentru evacuare. Trec pe recepţie.

— În regulă. Trec pe recepţie.

Colonelul Johns întrebă dacă aveau cumva necazuri. „Juliet Zulu” era răspunsul codificat indicând că soldaţii s-ar fi aflat în mâinile duşmanului, ceea ce făcea imposibilă evacuarea. „Charlie Foxtrot” însemna că există un contact activ, dar că totuşi puteau fi luaţi la bord. „Lima Whiskey” reprezenta semnalul că totul era în regulă.

— Lima Whiskey. Terminat.

— Repetă, KNIFE. Terminat.

— Lima Whiskey. Terminat.

— Mesaj recepţionat. Suntem în întârziere cu trei minute.

— Ocupaţi poziţiile de tragere, ordonă colonelul către echipajul elicopterului.

Sergentul Zimmer părăsi instrumentele de bord, ducându-se la mitraliera din dreapta – o armă de mici dimensiuni, cu şase ţevi. Această ultimă versiune a mitralierei de odinioară începu să se rotească, gata să înghită gloanţe din încărcătorul aflat în stânga lui Zimmer.

— Dreapta pregătită de tragere, raportă el prin microfon.

— Stânga pregătită, se auzi glasul lui Bean din cealaltă parte.

Amândoi scrutau pădurea prin ochelarii pentru vizibilitate nocturnă, în căutarea unor posibili duşmani.

— Semnal luminos stânga faţă, îl informă Willis pe colonel.

— Îl văd şi eu. Iisuse, oare ce s-a petrecut aici?

Aparatul Sikorsky îşi încetini viteza, astfel că putură desluşi clar cele patru cadavre zăcând în jurul a ceea ce fusese până nu demult o baracă din lemn… Se zărea şi un camion. Şi totuşi, echipa KNIFE se afla la locul stabilit. Duceau cu ei alte două cadavre.

— Totul pare a fi în regulă, Buck.

— Mesaj recepţionat, domnule colonel.

Zimmer lăsă mitraliera în poziţie de tragere şi porni spre coada elicopterului. La nevoie, sergentul Bean putea sări la cealaltă armă. Sarcina lui Zimmer era să supravegheze îmbarcarea celor de la sol. Se strădui să nu calce pe nimeni, însă soldaţii nu se supărară atunci când

se poticni cu bocancul de câţiva dintre ei. De regulă, militarii se arătau îngăduitori cu cei veniţi să-i scoată dintr-un teritoriu inamic.

Chavez ţinu lanterna aprinsă până când elicopterul atinse solul, apoi alergă spre oamenii săi. Îl găsi pe căpitanul Ramirez lângă aparat, numărându-i pe soldaţii, care se grăbeau să se suie la bord. Ding îşi aşteptă şi el rândul, până în clipa când căpitanul îşi lăsă mâna grea pe umărul său.

— Zece, îi ajunse la ureche, în timp ce sărea peste mai multe trupuri aflate în carlingă.

Îl auzi pe sergentul cel solid de la aviaţie repetând numărul, apoi strigând: „Unş’pe! Hai, dă-i drumul! Dă-i drumul odată!” de îndată ce căpitanul sui la bord.

Elicopterul decolă imediat. Chavez se prăbuşi greoi pe podea, trezindu-se în braţele lui Vega. Ramirez căzu lângă el, dar se ridică şi porni după Zimmer.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă colonelul pe Ramirez un minut mai târziu.

Ofiţerul de infanterie îl puse la curent pe scurt cu cele petrecute. Colonelul Johns mări instinctiv viteza, menţinându-se totuşi la joasă altitudine – ceea ce ar fi făcut oricum. Îi ordonă lui Ramirez să rămână două minute lângă uşă, spre a depista un eventual urmăritor, dar nu se ivi nimeni. Buck se apropie, opri rotaţia mitralierei şi-şi reluă locul în faţa aparatelor de bord. Zece minute mai târziu zburau razant deasupra apei, căutând din ochi elicopterul-cisternă, ca să facă plinul încă o dată înainte de-a se înapoia în Panama. În coada elicopterului, infanteriştii, proptiţi bine unul în altul, moţăiau, doborâţi de oboseală.

În schimb, somnul nu se lipea de Chavez şi Vega, care se găseau în compania a şase cadavre îngrămădite pe podea. Chiar şi pentru nişte profesionişti – unul dintre ei fiind însuşi cel care-i ucisese – priveliştea era înspăimântătoare. Totuşi, nu chiar atât de greu de suportat ca în cazul victimelor unei explozii. Nici Chavez, nici Vega nu văzuseră vreodată fotografii cu oameni morţi în urma unor arsuri şi amândoi se gândeau că, până şi pentru nişte traficanţi, era o moarte oribilă.

Elicopterul trecu prin momente grele, fiind silit să înfrunte ploaia de stropi aruncată de elicea lui Pave Low, însă operaţiunea se termină curând. Câteva minute mai târziu, sergentul Bean – „Piticul”, cum a numea în gând Chavez – veni spre coada aparatului, păşind cu grijă, ca să nu calce vreun soldat. Fixându-şi centura de siguranţă de un dispozitiv din perete, rosti ceva în microfonul căştii, iar apoi, încuviinţând din cap, se îndreptă spre scară, făcându-i semn lui Chavez să-i dea o mână de ajutor. Ding îl prinse de centură, privindu-l cum rostogolea cu piciorul cadavrele în gol. Gestul i se păru lipsit de scrupule, dar – reflectă cercetaşul – pentru traficanţi oricum nu mai

avea nici o importanţă. Nu se uită în jos, ca să vadă trupurile cufundându-se în apă, în schimb se sprijini de perete, cu gândul să aţipească puţin.

La o sută de mile în urma lor, un avion particular bimotor se rotea deasupra locului unde pista de aterizare – cunoscută echipajului sub denumirea de „numărul şase” – era marcată de un cerc de flăcări. Luminişul se vedea limpede, însă pista nu era delimitată prin semnale luminoase şi, fără un reper vizual, aterizarea ar fi fost o nebunie curată. Enervaţi, dar fără a bănui nimic, întrucât ştiau ce păţiseră alte avioane în decursul ultimelor două săptămâni, se întoarseră din drum, îndreptându-se spre aeroportul de domiciliu. La aterizare, pilotul se duse să dea un telefon.

Cortez riscase luând o cursă directă Panama-Medellin, deşi plătise cu o carte de credit nou-nouţă, astfel încât să nu poată fi depistat. Porni spre casă cu maşina personală şi, odată ajuns, încercă imediat să ia legătura cu Escobedo, numai că acesta era plecat la vila sa din munţi. Felix nu mai avea puterea să conducă maşina atât de târziu şi la o asemenea distanţă după o zi atât de grea. Pe de altă parte, nici nu avea încredere să poarte o conversaţie prin telefonul celular, în ciuda asigurărilor primite cu privire la acel tip de aparate. Obosit, furios şi frustrat dintr-o sumedenie de motive, îşi turnă o porţie zdravănă de tărie, după care se duse la culcare. Câte strădanii irosite de pomană, îşi zise el singur pe întuneric.

Niciodată nu se va mai putea folosi de Moira. Niciodată n-o va mai suna, nu-i va mai vorbi şi n-o va mai vedea. Iar faptul că ultima lui „ispravă” se soldase cu un eşec, datorită bănuielilor – întemeiate! – în legătură cu cele puse la cale de şeful său, nu făcea decât să sporească sinceritatea înjurăturilor.

Înainte de revărsatul zorilor, şase camioane se îndreptară spre şase aeroporturi diferite. Două echipe muriră în ambuscade. O a treia pătrunse în baraca de lângă pista de aterizare, găsind exact ce se aştepta să găsească – adică nimic. Celelalte trei constatară că pistele lor de aterizare erau în perfectă stare, iar gărzile la posturile lor, mulţumite şi în acelaşi timp plictisite de monotonia îndatoririlor cotidiene. Cum două dintre camioane nu se întorseseră, fură trimise altele pe urma lor, informaţiile necesare ajungând curând la Medellin. Cortez fu trezit de zbârnâitul telefonului, care-i transmitea un nou ordin de deplasare.

În Panama, infanteriştii încă dormeau. Li se îngăduise să se odihnească o zi întreagă şi să doarmă în confort, cu aer condiţionat şi

pături călduroase, după ce făcuseră duşuri fierbinţi şi serviseră o masă, dacă nu mai gustoasă, măcar diferită de ceea ce mâncaseră în ultima săptămână. Totuşi, cei patru ofiţeri fuseseră treziţi devreme şi convocaţi în vederea comunicării unor informaţii de ultimă oră.

— Astfel, li se aduse la cunoştinţă că Operaţiunea SHOWBOAT luase o întorsătură foarte gravă. Cu aceeaşi ocazie aflară şi cauzele, iar sursa noilor dispoziţii primite li se păru pe cât de binevenită, pe atât de îngrijorătoare.

Proaspătul S-3[1] – ofiţer de Operaţiuni în batalionul 3 al regimentului 17 infanterie, făcând parte din brigada 1 din divizia 7 infanterie uşoară – ieşi din birou, în vreme de soţia sa se străduia să-i pună în ordine echipamentul. Pe masă îl aştepta o cască antiglonţ Mark-2, supranumită „Fritz” pentru că semăna cu cele ale fostului Wehrmacht. Pentru divizia 7 infanterie uşoară pânza de camuflaj fusese împodobită cu fâşii înnodate tăiate din acelaşi material din care se confecţionau uniformele de luptă. Cele mai multe soţii de militari denumeau casca „varză peticită”. Într-adevăr, asemenea unei verze, camuflajul disimula forma reală a căştii, făcând-o greu de reperat. Comandantul de batalion era plecat la raport, astfel că noul S-3 decise să ia legătura cu S-1 sau ofiţerul de la Personal. Curând se dovedi că, în urmă cu cinci ani, efectuaseră împreună serviciul militar în Germania. Aşadar, începură să depene amintiri comune, la o ceaşcă de cafea.

— Cum a fost în Panama?

— Zăpuşeală şi mizerie. Nu-i cazul să-ţi mai povestesc implicaţiile politice. Şi să vezi ciudăţenie, chiar înainte de plecare am dat nas în nas cu un Ninja de-al nostru.

— Zău? Cine?

— Chavez. Mi se pare că-i exagerat. Odată a scos sufletul din mine la instrucţie.

— Mi-amintesc de el. Era un tip destoinic. El şi… ăă… Sergent Bascomb!

— Ordonaţi, domnule maior.

În deschizătura uşii se ivi un chip.

— Cu cine era sergentul Chavez?

— Cu compania Bravo, domnule maior. În plutonul locotenentului Jackson… Cred că în echipa numărul doi. Da, da, pe urmă a preluat-o caporalul Ozkanian. Chavez a fost transferat la Fort Benning. Acum e instructor însărcinat cu pregătirea militară de bază, îşi aminti sergentul Bascomb.

— Eşti sigur? întrebă noul S-3.

---

1 S-3: secţia Operaţiuni şi pregătire de luptă a Statului-Major, (N.T.).

— Da, domnule maior. Au fost nişte încurcături cu hârtiile. Chavez e unul dintre oamenii care-au trebuit să plece în mare grabă. Ţineţi minte, domnule maior?

— Da. Un fel de oaie neagră, nu?

— Cam aşa ceva, domnule maior, încuviinţă sergentul.

— Ce mama dracului căuta în zona Canalului? se miră ofiţerul de la Operaţiuni.

— Asta ar putea şti locotenentul Jackson, domnule, sugeră Bascomb.

— Mâine iei legătura cu el, i se adresă S-1 noului S-3.

— Merită efortul?

— Pentru un tânăr proaspăt sosit de la Hudson, Jackson se descurcă foarte bine. E de familie bună. Tatăl predicator, fratele pilot pe avioane de luptă ale Marinei. Mi se pare chiar comandant de escadrilă. L-am întâlnit la Monterey cu câtva timp în urmă. În orice caz, Tim era ca sergent de pluton un om foarte capabil, care să-l iniţieze în tainele meseriei.

— Să ştii că ai dreptate. Tânărul Chavez e un sergent cum nu sunt alţii. Nu-s obişnuit să fiu luat prin surprindere, zise S-3, atingând cu degetul crusta unei răni de pe obraz. Afurisitul ăsta însă a reuşit.

— Avem câţiva oameni pe cinste, Ed. O să-ţi placă aici, la noi. Ce-ai spune să luăm prânzul împreună?

— O idee excelentă. Mâine când începem instrucţia?

— La şase şi un sfert. Şefului îi place să alerge.

Noul S-3 se îndreptă bombănind spre uşă. Aşadar, se întorcea în armată. Armata ca la carte.

— Se pare că amicii noştri sunt niţel cam plouaţi, remarcă amiralul Cutter.

Ţinea în mână un text primit de la echipa CAPER.

— Cine-a fost cu ideea de-a le intercepta comunicarea telefonică?

— Domnul Clark, răspunse directorul.

— Acelaşi care…

— Acelaşi.

— Ce-mi poţi spune despre el?

— A activat în Marină, la SEAL, apoi a făcut serviciul militar timp de nouăsprezece luni în sud-estul Asiei, într-una dintre acele echipe speciale care nu există niciodată oficial. Rănit de mai multe ori, explică Ritter. A ieşit din Marină la douăzeci şi opt de ani, ca şef de echipaj. A fost unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am avut. El e tipul care l-a salvat pe băiatul lui Dutch Maxwell.

În ochii lui Cutter se aprinse un licăr de interes.

— L-am cunoscut pe Dutch Maxwell, am fost un timp în subordinea lui. Deci, Clark l-a scos pe Sonny din belea? Niciodată n-am reuşit să

aflu întreaga poveste.

— Amiralul Maxwell l-a avansat pe loc. Asta se întâmpla pe vremea când Clark era COMAIRPAC. În orice caz, tipul a plecat din Marină, s-a însurat şi a intrat în afaceri. Se ocupă de demolări. În plus, mai e şi expert în explozive. Nevastă-sa a murit într-un accident de maşină pe valea fluviului Mississippi. Începând din acel moment, totul i-a mers pe dos. A cunoscut o altă femeie, care însă a fost răpită şi asasinată de către traficanţii de droguri de prin partea locului. Se pare că, înainte de a-l întâlni pe Clark, tipa fusese informatoarea lor. Omul nostru a decis să pornească la vânătoare pe cont propriu. S-a descurcat binişor, însă poliţia a fost tot timpul cu ochii pe el. Oricum, la vremea aceea amiralul Maxwell era un om influent. Zvonul a ajuns şi la urechile lui, aşa că lucrurile s-au legat între ele. S-a ajuns la concluzia că domnul Clark era înzestrat cu calităţi de care noi aveam mare nevoie. Prin urmare, Agenţia ne-a ajutat să-i înscenăm „moartea” într-un accident nautic. I-am schimbat numele, identitatea şi-aşa mai departe, iar acum lucrează pentru noi.

— Cum…?

— N-a fost prea greu. Pur şi simplu am făcut să dispară statele lui de serviciu. La fel am procedat cu echipa SHOWBOAT. Chiar şi amprentele din fişa FBI au fost modificate. Asta se întâmplă pe vremea când Hoover era încă director şi… existau destule subterfugii. Pe scurt, omul nostru a murit şi s-a născut din nou, ca John Clark.

— Şi cu ce s-a ocupat de-atunci încoace? întrebă Cutter, încântat de aspectul conspirativ al întregii afaceri.

— În principal instructor la „Fermă”. Din când în când apare câte o misiune care necesită însuşiri ca ale lui, explică Ritter. De pildă, el e cel care s-a dus pe plajă să le recupereze pe soţia şi pe fiica lui Gherasimov.

— Aha! Şi zici că totul a început din pricina drogurilor?

— Întocmai. Clark a avut întotdeauna ceva cu traficanţii de droguri. Îi urăşte de moarte. Aceasta e singura sa abatere de la statutul de profesionist.

— Abatere…?

— Nu în adevăratul înţeles al cuvântului. Îi va plăcea această misiune. Indiferent pe ce căi o va îndeplini, îi va plăcea. Nu vreau să mă înţelegi greşit, dar Clark e un agent cu experienţă şi extrem de capabil. Are un instinct infailibil şi o inteligenţă de excepţie. Ştie să conceapă un plan de execuţie şi să-l pună în aplicare.

— Prin urmare, care-i planul lui?

— Vei fi încântat să-l afli.

Ritter deschise mapa, începând să scoată din ea tot felul de hârtii. Cutter îşi dădu seama că majoritatea reprezentau imagini luate de sus, prin satelit.

— Locotenent Jackson?

— Bună dimineaţa, domnule maior, îl întâmpină Tim pe noul comandant de batalion al serviciului Operaţiuni, lipindu-şi călcâiele într-un salut perfect.

S-3 avea obiceiul de-a se plimba de colo-colo prin unitate, ca să-şi cunoască subordonaţii.

— Am auzit lucruri frumoase despre dumneata.

Erau cuvinte care i-ar fi făcut plăcere oricărui locotenent proaspăt avansat.

— L-am cunoscut pe unul dintre şefii dumitale de echipă.

— Pe cine anume, domnule maior?

— Cred că-l chema Chavez.

— Ah, deci abia v-aţi întors de la Fort Benning, domnule maior?

— Nu. Am fost instructor la „Şcoala de război din junglă” din Panama.

— Şi ce căuta Chavez acolo? se miră locotenentul Jackson.

— Habar n-am, râse maiorul. Ia zi, toţi oamenii dumitale sunt la fel de buni?

— El a fost cel mai bun şef de echipă pe care l-am avut. Şi, curios lucru, la un moment dat voiau să-l numească sergent de instrucţie pe un ştiu unde.

— Aşa-i în armată. Mâine noapte merg la un exerciţiu cu compania Bravo în Hunter-Liggett. Mă gândeam că n-ar fi rău să ştii şi dumneata.

— Mă bucur c-aţi venit la noi, domnule maior, i se adresă Tim Jackson noului comandant.

Bineînţeles, nu era chiar adevărat. Locotenentul încă avea de învăţat ce însemna să conduci nişte oameni şi controalele îl făceau să nu se simtă în largul său, deşi ştia că va trebui să se familiarizeze cu ele. În plus, îl uimeau informaţiile privitoare la Chavez, drept care îşi propuse să-l pună pe sergentul Mitchell să le verifice, în definitiv, Ding încă era unul din oamenii „săi”.

— Clark.

Aşa se prezenta întotdeauna când ridica receptorul telefonului. De data asta, apelul îi fusese adresat pe firul „de serviciu”.

— S-a primit semnalul de pornire. Să fii aici mâine dimineaţă la zece.

— Bine, încuviinţă Clark, punând receptorul în furcă.

— Când? îl întrebă Sandy.

— Mâine.

— Pentru cât timp?

— Vreo două-trei săptămâni. Mai puţin de o lună.

Probabil, se abţinu el să adauge.

— E cumva...?

— Primejdios? zâmbi John Clark către soţia sa. Iubito, dacă-mi fac meseria aşa cum trebuie, nu risc nimic.

— Atunci cum se face că eu sunt aceea care a albit? se miră Sandra Burns Clark.

— Asta pentru că eu nu pot să merg într-un salon de coafură ca să mi-l vopsesc, spre deosebire de tine.

— E vorba de traficanţi de droguri, nu?

— Ştii foarte bine că nu-ţi pot da amănunte. Oricum, n-aş reuşi decât să te alarmez şi mai mult, iar tu n-ai nici un motiv să te frământi, minţi el.

Clark recurgea frecvent la astfel de minciuni. Desigur, Sandy era conştientă de acest lucru şi de multe ori chiar prefera să fie minţită. Nu însă şi acum.

Clark îşi îndreptă din nou atenţia spre televizor, zâmbind în sinea sa. Nu mai pornise la vânătoare de traficanţi de foarte, foarte multă vreme şi niciodată nu se aflase pe urmele unor granguri atât de mari. Acum însă deţinea toate detaliile utile pentru îndeplinirea misiunii. Inclusiv acordul preşedintelui. Munca în cadrul Agenţiei oferea anumite avantaje.

Cortez cercetă pista de aterizare – sau ce mai rămăsese din ea – cu un amestec de furie şi satisfacţie. Nici poliţia, nici armata nu-şi făcuseră încă apariţia, dar Felix ştia că nu vor întârzia prea mult. Constatarea sa era că, indiferent cine dăduse atacul, făcuse o treabă de profesionist.

Va să zică, ce-ar trebui să cred? se întrebă el. Nu cumva americanii trimiseseră o echipă a Beretelor Verzi? Aceasta era ultima dintre cele cinci piste de aterizare pe care le examinase în cursul aceleiaşi zile, zburând de la una la alta cu elicopterul. Deşi nu avea pregătirea unui inspector de poliţie, fusese iniţiat în plasarea explozibililor, astfel încât ştia ce indicii să caute. În locul atacatorilor şi el ar fi procedat la fel.

Cei doi oameni lăsaţi de pază, ca la fiecare bază, dispăruseră. Fără îndoială că erau morţi, însă singurul element de care dispunea acum era simpla lor dispariţie. Poate pentru a lăsa impresia că ei înşişi puseseră explozibilul... Numai că cei doi erau nişte bieţi ţărani în solda Cartelului, nişte amărâţi lipsiţi de experienţă, care nici măcar nu patrulaseră prin zonă, ca să se asigure că...

— Vino cu mine.

Coborî din elicopter, urmat de unul dintre oamenii săi, fost poliţist şi dotat cu oarecari rudimente de inteligenţă, astfel că măcar ştia să se supună unor ordine simple.

Dacă aş vrea să supraveghez un loc ca ăsta... m-aş gândi la o

ascunzătoare, m-aş gândi la direcţia vântului şi la o cale de evacuare rapidă...

Una dintre caracteristicile militarilor se dovedea a fi previzibilitatea.

Probabil a atacatorii căutaseră un loc de unde să supravegheze pista pe toată lungimea ei, fără a pierde din vedere baraca unde se afla combustibilul. Adică unul dintre cele patru colţuri, raţionă Cortez, pornind către cel dinspre nord-vest. Petrecu o jumătate de oră cercetând în tăcere tufişurile, urmat de însoţitorul său, care continua să păstreze un aer nedumerit.

— Aici au stat, zise Felix.

Ţărâna din spatele movilitei era bătătorită. Acolo aşteptaseră lungiţi la pământ nişte oameni. Mai descoperi şi urma unui suport de mitralieră.

Nu-şi putea da seama cât timp rămăseseră acolo cu ochii pe pistă, însă bănuia că exista o explicaţie pentru dispariţia avionului. Să fi fost americani? Şi-atunci, pentru ce agenţie lucrau? CIA? Brigada antidrog? Sau poate vreun grup de comando al armatei?

De ce fuseseră evacuaţi?

Şi de ce se străduiseră ca la plecare să lase urme cât mai vizibile?

Dar dacă paznicii nu fuseseră ucişi? Dacă americanii îi mituiseră?

Cortez se ridică în picioare, scuturându-şi pantalonii de praf. Era deci un mesaj. Sigur că da. După uciderea directorului FBI – încă nu găsise răgazul să discute cu *el jefe* despre acest act de nebunie – americanii le transmiseră un mesaj, avertizându-i că astfel de incidente nu trebuiau să se repete.

Desigur, faptul că americanii luaseră o iniţiativă era cu totul ieşit din comun. La urma urmei, răpirea şi/sau uciderea unor cetăţeni americani era operaţiunea cea mai lipsită de riscuri pe care o putea întreprinde un terorist internaţional. CIA îngăduise chiar torturarea şi uciderea unuia dintre şefii ei în Liban, fără să ia nici un fel de măsuri. Atâţia marinari morţi în urma exploziei unor bombe, iar americanii nu mişcaseră un deget. Doar din când în când mai trimiteau câte un mesaj. Americanii erau nişte ţicniţi, încercaseră să trimită mesaje vietnamezilor vreme de aproape zece ani şi nici măcar eşecul de atunci nu le servise drept învăţătură de minte. Aşadar, de data asta, în loc să stea cu braţele încrucişate, făcuseră totuşi ceva mai util decât nimic.

Să ai atâta putere şi s-o preţuieşti atât de puţin, îşi zise Cortez. Nu ca ruşii. Când unul dintre ai lor fusese răpit în Liban, oamenii KGB-ului nu pregetaseră să ia ostatici cetăţeni paşnici de pe stradă, pe care unii spuneau că-i decapitaseră, alţii că le tăiaseră părţile intime, fapt pentru care ostaticii ruşi fuseseră imediat eliberaţi, aproape cu scuze. Cu toată cruzimea lor, ruşii cunoşteau regula jocului. Erau previzibili şi se conformau codului clasic de comportament clandestin, astfel încât

duşmanii lor ştiau foarte bine până unde puteau să întindă coarda. Ruşii erau serioşi. Şi luaţi în serios.

Spre deosebire de americani. Oricât îşi prevenise şeful să fie prudent cu ei, Cortez era convins că americanii nu vor reacţiona nici măcar la un afront atât de grav ca asasinarea unor înalţi funcţionari guvernamentali.

Păcat, îşi zise Cortez. Ar fi putut întoarce situaţia în favoarea lui.

— Bună seara, şefule, salută Ryan, aşezându-se.

— Noroc, Jack, zâmbi larg amiralul Greer. Cum îţi place noua ta slujbă?

— Păi… vă păstrez scaunul cald.

— Acum e scaunul tău, fiule, preciză amiralul. Chiar dacă scap cu bine din afacerea asta, mă gândesc c-ar fi timpul să ies la pensie.

Lui Jack nu-i plăcuse felul în care şeful său rostise cuvântul *dacă.*

— Nu cred că sunt pregătit, domnule amiral.

— Nimeni nu-i pregătit. La dracu', pe vremea când eram ofiţer de Marină, abia apucasem să învăţ meserie că a trebuit să plec. Aşa e viaţa, Jack.

Ryan îşi plimbă privirea prin încăpere, cugetând la cele auzite. Amiralul Greer era hrănit prin tuburi de plastic. Un dispozitiv asemănător unei atele menţinea acele înfipte în braţul său. Se vedeau clar locurile unde serul IV pătrunsese pe sub piele, lăsând vânătăi urâte. Acestea erau întotdeauna un semn rău. Lângă flaconul cu ser IV se găsea unul mai mic, purtând eticheta D5 W. Amiralului i se recomandase chemioterapia – denumirea ştiinţifică pentru otravă, întrucât asta şi era: un compus care se presupunea că ar distruge celule canceroase ceva mai rapid decât îl distrugea pe pacient. Ryan nu ştia ce reprezenta D5W: un acronim sau poate indicativul unei substanţe preparate la Institutul Naţional de Sănătate în loc de Centrul de Arme chimice al Armatei. Sau poate că cele două instituţii chiar cooperau în producerea unor astfel de substanţe, îşi zise Jack. În orice caz, Greer arăta categoric ar fi victima unor experimente cumplite şi distructive.

Însă realitatea era cu totul alta. Medici dintre cei mai pricepuţi făceau eforturi supraomeneşti pentru a-l ţine în viaţă. Fără succes. Ryan nu-şi văzuse niciodată şeful atât de descărnat. De fiecare dată când venea să-l viziteze – ceea ce se întâmpla de cel puţin trei ori pe săptămână – îl găsea tot mai slab. Numai ochii ardeau cu o intensitate sfidătoare, deşi la capătul acestui tunel al durerii nu se întrezărea vindecarea. Amiralul era conştient de acest lucru. La fel şi Jack. Nu exista decât o singură cale de a-i uşura suferinţa – ceea ce făcu şi Jack. Deschise servieta-diplomat, de unde scoase câteva documente.

— Poate că vreţi să aruncaţi o privire asupra lor, zise Ryan,

întinzându-i hârtiile.

Amiralul abia reuşi să le apuce printre tuburile de la perfuzii şi bombăni ceva, iritat de „spaghetele” din plastic.

— Mâine seară pleci în Belgia, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Transmite-le salutări din partea mea lui Rudi şi Franz din BND. Şi ai grijă cu berea belgiană, fiule.

— Bine, domnule, râse Jack.

Amiralul Greer frunzări primul dosar.

— Văd că ungurii nu se lasă.

— Au primit dispoziţii să se potolească, ceea ce au şi făcut, însă problema este cu totul alta şi anume motivele celor interesaţi să-i ştie potoliţi. Amicul Gherasimov ne-a vândut câteva ponturi cum să luăm chiar noi legătura cu anumite persoane.

Lui Greer aproape că-i veni să râdă.

— Mi se pare logic. Cum s-a adaptat fostul director KGB la viaţa din America?

— Mai puţin ca fiică-sa. Se pare că ea întotdeauna şi-a dorit o slujbă uşoară. Ei bine, dorinţa i s-a îndeplinit, glumi Jack. Ultima oară când am întâlnit-o, „muncea” să se bronzeze la soare. La toamnă reîncepe colegiul. Nevasta lui Gherasimov e tot strângătoare şi pusă pe economii, iar el se arată în continuare dornic să coopereze. Totuşi, nu ne-am gândit încă ce să facem cu omul ăsta după încheierea operaţiunii.

— Spune-i lui Arthur să-i arate fosta mea vilă din Maine. Clima o să-i convină. În plus, e un loc uşor de păzit.

— Am să-i transmit.

— Ei, cum e când cunoşti secretele departamentului Operaţiuni? întrebă James Greer.

— Ce-am văzut până acum mi s-a părut destul de interesant, însă mă frământă îndeosebi problema a ceea ce-ar mai fi nevoie să ştiu.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă surprins amiralul.

— Judecătorul Moore, răspunse Jack. Mi-au dat cumva de înţeles că nu-s prea încântaţi de prezenţa mea.

— Zău?

Greer tăcu vreo câteva secunde.

— Jack, poate că nu ţi-a spus nimeni până acum, însă directorul, directorul-adjunct – încă nu s-a ocupat postul vacant, nu-i aşa? – şi şefii de departamente au drepturi nelimitate. Acum eşti şef de departament. Nu există nici o informaţie la care să nu ai acces. *Trebuie* să cunoşti tot. Doar tu eşti cel care prezinţi raportul în faţa Congresului.

— Poate că judecătorul are cu totul altă părere şi…

Amiralul se forţă să se ridice în capul oaselor.

— Uite ce e, fiule! Astea-s prostii! *Trebuie* să ştii. Fă bine şi transmite-i lui Arthur cuvintele mele. Tâmpenia aia cu „doar cât e necesar să ştii” încetează din momentul când ai pus piciorul în biroul meu.

— Am înţeles, domnule. Am reţinut ideea.

Ryan nu voia să-şi tulbure şeful. La urma urmei, era un director de departament numai cu numele şi se obişnuise să fie scutit de problemele operaţionale pe care vreme de şase ani fusese încântat să le lase în seama altora. Jack nici nu se gândea să discute în contradictoriu cu amiralul pe această temă. Dacă ar fi făcut tapaj pentru ceva, acel ceva era răspunderea sa faţă de raportul prezentat Congresului cu privire la activitatea CIA.

— Nu glumesc, Jack.

— Înţeleg, domnule.

Ryan arătă spre un alt dosar, decis să dea cealaltă bătălie la întoarcerea din Europa.

— Iată evoluţia situaţiei din Africa de Sud. E foarte interesantă şi aş dori să aflu părerea dumneavoastră.

15
Livrarea mărfii

Clark coborî din avionul Companiei United la San Diego, unde închirie o maşină cu care se duse la baza navală din apropiere. Nu-i luă prea mult timp ca să ajungă acolo. Ca de fiecare dată, îl încercă un sentiment de nostalgie la vederea semeţelor carene albastre-cenuşii. Cândva făcuse şi el parte din Marină şi, deşi pe atunci era tânăr, îşi amintea de acele vremuri ca de o perioadă când viaţa sa fusese cu mult mai uşoară.

USS *Ranger* forfotea de lume. Clark îşi lăsă maşina în cel mai îndepărtat capăt al parcării rezervate echipajului şi porni pe jos către chei, ocolind camioane, macarale şi alte utilaje mobile care circulau încoace şi încolo, îndeplinind fel şi fel de munci. Portavionul se pregătea să ridice ancora peste opt ore şi cele câteva mii de marinari care alcătuiau echipajul se ocupau de încărcarea diverselor provizii. Puntea de decolare era pustie, cu excepţia unui singur avion de luptă F-4 Phantom, care nu mai avea motoare, fiind utilizat la instruirea noilor angajaţi ai personalului de pe pista de zbor. Portavionul avea să găzduiască avioane aparţinând a trei baze aeronavale distincte, aparatele urmând să decoleze imediat după ieşirea în larg a navei, fapt ce-i scutea pe piloţi de agitaţia obişnuită dinaintea plecării unui portavion. Pe toţi, în afară de unul.

Clark se îndreptă spre pasarela păzită de un caporal care avea numele său înscris pe lista cu vizitatorii oficiali. Marinarul verifică numele de pe listă, după care ridică receptorul telefonului de bord, pentru a-şi înştiinţa superiorii, conform instrucţiunilor primite. Clark continuă să suie treptele până la puntea-hangar, căutând din ochi o cale de acces la nivelul următor. Pentru un profan nu era deloc uşor să te descurci pe un portavion, dar dacă o ţineai tot în sus, în general ajungeai la pista de decolare. Aşa procedă şi Clark, pornind spre liftul de la tribord. Acolo se afla un ofiţer pe reverul căruia se zăreau însemnele în formă de frunze argintii desemnându-i pe comandanţii din Marina Statelor Unite. Pe buzunarul bluzonului lucea steaua aurie ce-i conferea dreptul de comandă pe mare. Clark îl căuta pe comandantul escadrilei de bombardiere de asalt Grumann A-6E Intruder.

— Vă numiţi cumva Jensen? întrebă el.

Venise atât de devreme tocmai în vederea acestei întâlniri.

— Întocmai, domnule. Roy Jensen. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Clark.

— Cam aşa ceva, zâmbi Clark.

Îi făcu semn ofiţerului să-l urmeze. Pe puntea de decolare nu se zărea nici o mişcare. Cea mai mare parte a activităţii de încărcare se desfăşura la pupa. Porniră către prova, păşind pe materialul negru şi antiderapant asemănător cu pavajul rutier obişnuit Amândoi trebuiau să vorbească în gura mare pentru a se face auziţi. Dinspre docuri răzbătea o larmă asurzitoare, la care se adăuga şi şuierul vântului care sufla cu cincisprezece noduri pe oră. Erau destui care-i puteau vedea pe cei doi oameni discutând, dar, cu toată activitatea de la bordul portavionului, existau puţine şanse ca cineva să le acorde vreo atenţie. În plus, pe o punte de decolare nu puteau fi amplasate microfoane. Clark îi înmână lui Jensen un plic, lăsându-i răgazul de a-i citi conţinutul, după care îl luă înapoi. Între timp ajunseseră aproape de prova, oprindu-se între cele două dispozitive de catapultare.

— De data asta e pe bune?

— Chiar aşa. Credeţi că vă descurcaţi?

Jensen cugetă câteva clipe, cu ochii aţintiţi asupra bazei navale.

— Bineînţeles. Cine va fi lăsat la sol?

— N-ar trebui să vă spun, dar… voi fi eu.

— Ştiţi, nu era prevăzut ca echipa de atac să meargă acolo…

— S-au primit alte dispoziţii.

— Cum rămâne cu armele?

— Vor fi încărcate mâine la bordul lui *Shasta..* Vor fi însemnate cu vopseaua albastră, urmând a fi livrate la…

— Ştiu. Acum câteva săptămâni am făcut şi eu o descindere la China Lake.

— Agentul dumneavoastră va primi instrucţiuni peste trei zile. Însă nu va fi informat asupra a ceea ce se întâmplă. Nici el, nici altcineva. O dată cu armele se va îmbarca şi un om însărcinat cu controlul tehnic. El va supraveghea misiunea din acest punct de vedere. Casetele dumneavoastră îi vor parveni lui. Nu trebuie să le mai vadă nimeni. El îşi va aduce propriile casete, însemnate cu portocaliu şi roşu, ca să nu se amestece cu celelalte. Cunoaşteţi pe cineva în care să aveţi încredere că-şi va ţine gura?

— Cu privire la instrucţiunile date de dumneavoastră? întrebă comandantul Jensen. Fiţi fără grijă.

— E-n regulă. Tipul de la controlul tehnic va primi detalii asupra misiunii în momentul când va sui la bord. Obligaţia sa e să se prezinte întâi în faţa agentului, însă va cere să vă vadă şi pe dumneavoastră. Începând din acea clipă, fiţi cu ochii în patru. Agentul va şti că misiunea e strict secretă. Dacă pune întrebări, spuneţi-i că-i vorba de un experiment pentru testarea unei noi arme.

Clark ridică o sprânceană şi adăugă:

— De fapt, asta şi este, nu?

— Oamenii pe care…

— Ce oameni? Nu-i nevoie să ştiţi mai mult. Nici nu vreau să ştiţi, îl întrerupse Clark. Dacă aveţi ceva probleme în privinţa asta, aş prefera să-mi spuneţi acum, pe loc.

— Nu, v-am zis doar că suntem în stare să ducem treaba la bun sfârşit. Eram pur şi simplu curios.

— Aveţi destulă experienţă ca să vă înfrânaţi curiozitatea, îl puse la punct cu blândeţe Clark.

Nu voia să-l ofenseze pe Jensen, însă ţinea să se facă înţeles.

— O.K.

Pe *Ranger* urma să se desfăşoare un amplu exerciţiu de luptă, având drept scop instruirea grupului pentru operaţiuni în largul Oceanului Indian. Antrenamentul cuprindea trei săptămâni de pregătire intensivă, de la aterizarea pe portavion până la exerciţiile de alimentare cu combustibil în plin zbor, precum şi simularea unui atac din partea escadrilei de pe un alt portavion, întors din Pacificul de Vest. Comandantul Jensen aflase că operaţiunile vor fi efectuate la circă trei sute de mile distanţă de Panama şi nu mai departe spre vest. Comandantul escadrilei se întrebă cine avea curajul să schimbe traseul a nu mai puţin de treizeci şi una de nave, unele dintre ele mari consumatoare de combustibil. Faptul confirmă sursa ordinelor abia primite. Jensen era un om meticulos: deşi primise un telefon oficial, iar ordinele înmânate de domnul Carlson erau cât se poate de detaliate, simţea nevoia unei confirmări.

— Asta-i tot. Dacă va fi cazul, vi se vor da informaţii suplimentare. Aveţi un răgaz de opt ore. E suficient?

— Fiţi pe pace. Mă voi îngriji ca oamenii mei să depoziteze armele într-un loc convenabil. Aveţi grijă la rândul dumneavoastră, domnule Carlson.

— Fac tot posibilul.

Clark îi strânse mâna comandantului şi porni spre pupa, cu gândul să părăsească nava. Două ore mai târziu suia în avion.

Brigada mobilă se găsea într-o stare de profundă proastă-dispoziţie. Nu era destul că unul dintre oamenii lor fusese asasinat în plină stradă şi într-un mod atât de violent, dar doamna Braden făcuse greşeala de-a ieşi în prag ca să vadă ce se întâmpla, drept care se alesese şi ea cu două gloanţe. Chirurgii îşi dăduseră toată silinţa să-i salveze viaţa, dar după treizeci şi şase de ore, murise şi femeia. Singurele dovezi pe care se baza poliţia erau prezenţa unui puşti ce nu împlinise nici măcar vârstă necesară obţinerii unui permis de conducere auto, dar care pretindea că-l nimerise pe unul dintre ucigaşi cu puşca Marlin ’39 a bunicului său, precum şi câteva pete de sânge care-i susţineau mai mult sau mai puţin depoziţia. Desigur, poliţia înclina să creadă că

Braden fusese cel care trăsese în atacatori, încercaţii inspectori de la Omucideri ştiind că o puşcă Marlin ’39 era o armă aproape inofensivă, în afară de cazul când trăgeai cu ea într-un ascensor ticsit de lume. Toţi poliţiştii din Mississippi, Alabama, Florida şi Louisiana căutau o furgonetă albastră Plymouth Voyager, având drept pasageri doi bărbaţi bruneţi, de înălţime medie, înarmaţi şi periculoşi, presupuşi asasini ai unui poliţist.

Furgonetă fu descoperită luni după-amiază de către un cetăţean iubitor al legii – într-adevăr, în Alabama mai erau şi câţiva dintre aceştia. Omul îl anunţă telefonic pe şerif, care sună la rândul său brigada mobilă.

— Avea dreptate puştiul, remarcă locotenentul care se ocupa de caz.

Trupul găsit în furgonetă arăta dezgustător, ca orice cadavru încuiat timp de două zile într-o maşină părăsită în Alabama în luna iunie. Totuşi, orificiul de la baza craniului, chiar unde începea părul, fusese categoric făcut de o armă de calibrul 22. De asemenea, nu exista nici un dubiu că omul decedase pe scaunul din dreapta şoferului, în urma unei hemoragii puternice, cauzate de rana de la cap. Dar mai era ceva.

— L-am mai văzut undeva pe individul ăsta. E traficant de droguri, interveni inspectorul chemat la faţa locului.

— Atunci în ce era amestecat, Ernie?

— Dumnezeu ştie! Ce se va întâmplă cu copiii? întrebă inspectorul. Au rămas orfani de ambii părinţi şi vrei să strigăm în gura marea că tatăl lor a fost un poliţist corupt? Cum să facem una ca asta unor băieţi orfani?

Dintr-o singură privire, cei doi căzură de acord că nu puteau proceda aşa. Hotărârea să caute o cale de a-l transforma pe Ernie într-un erou. Între timp, puştiul familiei Sanderson va trebui să se mulţumească doar cu o simplă mângâiere pe cap.

— Vă daţi seama ce-aţi făcut? întrebă Cortez.

Intrase în biroul şefului, impunându-şi să se stăpânească. Într-o organizaţie de sorginte latină, glasul lui urma – şi trebuia – să fie singurul glas al raţiunii. Confraţii îl vor respecta pentru acest lucru întocmai cum apreciau romanii castitatea, socotind-o o calitate rară şi demnă de toată admiraţia atunci când o găseau la alţii.

— Le-am dat o lecţie acestor *norteamericanos*, răspunse Escobedo, cu acea răbdare care aproape că-l făcea pe Felix să-şi piardă cumpătul.

— Şi ei cum au reacţionat?

Escobedo schiţă un gest larg, în care se citea putere şi satisfacţie.

— Ca o înţepătură de ţânţar.

— Vă imaginaţi, desigur, că după toate strădaniile mele de-a găsi o sursă valoroasă de informaţii, m-aţi făcut s-o pierd ca...

— Ce sursă?

— Secretarea directorului FBI, răspunse Cortez, cu un surâs de satisfacţie.

— Şi n-o poţi folosi din nou? întrebă nedumerit Escobedo.

Cretinul!

— Numai dacă vreţi să fiu arestat, *jefe,* caz în care va trebui să vă lipsiţi de serviciile mele. De la femeia asta am fi putut obţine liniştiţi destule informaţii timp de ani de zile. Am fi aflat despre încercările de-a infiltra organizaţia. Am fi descoperit cele mai recente iniţiative luate de *norteamericanos* şi le-am fi contracarat cu grijă şi prudenţă, protejându-ne şi totodată oferindu-le destule succese cât să-şi închipuie c-au realizat şi ei câte ceva.

Fu cât pe ce să adauge că înţelesese de ce dispăruse avionul, însă se răzgândi. Începea să-şi dea seama că avea mari şanse de a-i lua locul omului din spatele biroului. Mai întâi însă trebuia să-şi demonstreze valoarea în faţa întregii organizaţii, dovedindu-le tuturor acelor infractori că era mai util decât acest bufon. Mai bine să-i lase un timp să fiarbă în suc propriu. Pe urmă vor aprecia diferenţa între un profesionist în domeniul informaţiilor şi o şleahtă de contrabandişti analfabeţi şi putred de bogaţi.

Ryan privi în jos spre apa oceanului, aflat la o mie două sute de metri sub el. Îi fusese greu să se obişnuiască cu poziţia sa de VIP. Ca şef de departament, beneficia de un avion special, făcând legătura direct între Andrews şi aeroportul militar de lângă Baza NATO de la Mons, Belgia. Ryan urma să reprezinte Agenţia la conferinţa bianuală cu partenerii de informaţii din Comunitatea Europeană. Era un eveniment major. Ryan trebuia să ţină un discurs menit să creeze o impresie favorabilă. Deşi cunoştea o bună parte dintre participanţi, fusese întotdeauna rezerva lui James Greer. Acum sosise momentul să-şi demonstreze adevărata valoare. Va reuşi, fără doar şi poate. Era convins de asta. Cei trei agenţi din departamentul său care-l însoţeau şi locul confortabil din avionul VC-20A îi aminteau că devenise o importantă personalitate. Nu ştia că se afla în acelaşi avion cu care zburase şi Emil Jacobs spre Columbia. Era mai bine aşa. Cu toată educaţia sa, Ryan rămăsese o fire superstiţioasă.

În calitatea sa de director-adjunct al departamentului Investigaţii, Bill Shaw deţinea cea mai înaltă funcţie din FBI şi, până la numirea de către preşedinte a unui nou director, acesta uimind să fie confirmat şi de către Senat, el unul dispunea de prerogativele unui director plin.

Această situaţie putea să mai dureze destul timp. Era un an de

alegeri prezidenţiale, iar o dată cu venirea verii toţi se gândeau la convenţii, nu la numiri. În sinea sa, Shaw era cât se poate de încântat. Toate frâiele se găseau în mâna lui, iar pentru un caz de o asemenea amploare, FBI-ul avea nevoie de un şef cu experienţă. Pentru William Shaw, „realităţile politice” nu prezentau cine ştie ce importanţă. Cazurile de omucidere erau de competenţa agenţilor din subordinea sa, însă asasinarea lui Emil reprezenta ceva cu totul aparte. Aflând de moartea directorului Jacobs, prima sa reacţie fusese să-şi recheme vechiul prieten, pe Dan Murray, care urma să supravegheze evoluţia anchetei, aşezat la biroul directorului-adjunct. Cercetările aveau să se desfăşoare atât în Columbia, cât şi la Washington. Experienţa lui Murray de ataşat pe probleme juridice la Londra îi conferea flerul politic necesar spre a înţelege că latura columbiană a cazului nu putea fi abordată în termeni satisfăcători pentru FBI. Murray se prezentă în biroul lui Shaw la ora şapte dimineaţa. Nici unul, nici celălalt nu dormiseră prea mult în ultimele două zile, reuşind doar să aţipească puţin în avion. Directorul Jacobs avea să fie înmormântat la Chicago în cursul aceleiaşi zile, atât Shaw, cât şi Murray urmând să însoţească rămăşiţele sale pământeşti în vederea ceremoniei funebre.

— Aşadar?

Dan deschise dosarul pe care-l ţinea în mână.

— Tocmai am vorbit cu Morales, care-i la Bogota. Tipul pe care l-au vârât la răcoare e un simplu informator în solda grupării M-19 şi nu ştie mare lucru. Îl cheamă Hector Buente şi are douăzeci de ani. S-a retras de la Universitate, unde avea note proaste. Bineînţeles, poliţia locală îşi pune mari nădejdi în el – Morales zice că pur şi simplu au făcut o fixaţie – însă puştiul n-are habar. Asasinii au fost preveniţi cu câteva zile în urmă că vor primi o misiune importantă, dar nu li s-a spus nimic precis decât cu patru ore înainte de începerea acţiunii. Nu ştiau cine se mai afla în maşină în afară de ambasador. Apropo, să ştii că mai exista o echipă de trăgători, pentru cazul în care convoiul ar fi apucat pe o altă rată. Poliţia locală a reuşit să obţină câteva nume şi acum răscoleşte întreg oraşul în căutarea lor. Eu, unul, cred că nu vor ajunge la nici un rezultat. Sunt convins că asasinii au fost angajaţi special pentru această operaţiune, aşa că toţi cei în cunoştinţă de cauză sunt deja departe.

— Ce-mi poţi relata despre locul de unde s-a tras?

— Am intrat în ambele apartamente. Fără îndoială că atentatorii le-au ochit din timp. Când a sosit momentul, au năvălit înăuntru, i-au legat pe proprietari – de fapt, i-au şi lovit, lăsându-i în nesimţire – după care şi-au văzut de treabă. Profesionişti de la început până la sfârşit, adăugă Murray.

— Şi zici c-au fost puşi în temă cu numai patru ore înainte?

— Exact.

— Adică după ce avionul a decolat de la Andrews, precizează Shaw.

Murray încuviinţă din cap.

— E limpede că-i informează careva dintre ai noştri, în planul de zbor avionul figura cu destinaţia Grenada – unde a şi ajuns de fapt. Escala la Bogota a fost hotărâtă la trei ore depărtare de noua destinaţie. Procurorul general al Columbiei era singurul care ştia că Emil urma să coboare, însă nici el n-a suflat o vorbă decât cu *trei* ore înainte de aterizare. Mai sunt câţiva membri marcanţi ai guvernului care ştiau că se pregătea o acţiune – ceea ce ar explica ordinul de alertă primit de amicii noştri din M-19; totuşi, ceva e în neregulă. Scurgerea de informaţii vine de la noi, afară de cazul când însuşi procurorul general a deconspirat secretul. Morales zice că-i puţin probabil. Tipul e un fel de Oliver Cromwell de prin partea locului, cinstit şi corect până la Dumnezeu. N-are nici o amantă care să-l fi tras de limbă sau altceva de soiul ăsta. Firul a pornit de la noi, Bill.

Shaw se frecă la ochi. I-ar fi prins bine încă o cafea, însă deja înghiţise suficientă cofeină cât să pună în mişcare şi o statuie.

— Zi-i mai departe.

— I-am interogat pe toţi ce ştiau de deplasarea respectivă. Inutil să-ţi spun că fiecare susţine sus şi tare că şi-a ţinut gura. Am cerut mandat ca să verific înregistrările telefonice, însă nu sper să descopăr mare lucru.

— Cum rămâne cu...?

— Cu tipii de la Adrews? zâmbi Dan. Sunt şi ei pe listă. Circa patruzeci de granguri care puteau fi la curent cu plecarea directorului. Bineînţeles, printre ei figurează şi cei care-au aflat de zbor până într-o oră *după* decolarea avionului.

— Ceva dovezi concrete?

— Deţinem unul dintre lansatoarele RPG şi diverse alte arme. Trupele armatei columbiene au acţionat al naibii de bine. Iisuse Cristoase! Ca să intri într-o clădire unde ştii că există armament greu îţi trebuie curaj, nu glumă. Ăia din M-19 aveau şi arme uşoare, tipice blocului sovietic – probabil de provenienţă cubaneză – dar acesta e un caz izolat. Tare mi-ar plăcea să le cer ruşilor să ne ajute la identificarea lansatoarelor RPG şi a celorlalte arme.

— Crezi că se vor arăta cooperanţi?

— În cel mai rău caz pot să ne refuze, Bill. Cu ocazia asta, vom vedea dacă toată zarva despre *glasnost* are sau nu o bază reală.

— Bun, atunci apelează la ei.

— Celelalte dovezi sunt indubitabile şi confirmă ceea ce deja ştim – dar asta e. Poate columbienii vor reuşi să afle câte ceva prin M-19, dar mă îndoiesc. Au avut organizaţia în colimator de multă vreme, numai că le-a fost greu să-i prindă cu ceva.

— O.K.

— Pari cam tras la faţă, Bill, remarcă Murray. Avem acum agenţi tineri, gata să mănânce jăratic. Noi, babalâcii, ar trebui să ne cam potolim.

— Mda, dar până una-alta e cazul să rezolv tot ce vezi aici, răspunse Shaw, arătând înspre masa de scris.

— Când pleacă avionul?

— La zece şi jumătate.

— Atunci trag o fugă până la birou şi mă lungesc pe canapea. Te sfătuiesc să faci la fel.

Shaw îşi dădu seama că nu era o idee chiar atât de rea. Zece minute mai târziu, se aşeză şi el la orizontală, adormind în ciuda cafelelor băute. După o oră, Moira Wolfe veni la uşa lui cu mult înaintea propriei lui secretare. Moira bătu la uşă, dar nu primi nici un răspuns. Nu voia să intre, ca să nu-l deranjeze pe domnul Shaw, deşi avea să-i comunice ceva important, totuşi, putea aştepta până vor sui cu toţii la bordul avionului.

— Bună, Moira, o salută secretara lui Shaw, chiar în clipa când dădea să plece. S-a întâmplat ceva?

— Voiam să-l văd pe domnul Shaw, dar cred că doarme. A lucrat fără oprire de când cu…

— Ştiu. După cât se pare şi ţie ţi-ar prinde bine puţină odihnă.

— Poate la noapte.

— Vrei să-i transmit ceva?

— Nu, am să-l abordez în avion.

În privinţa citaţiei se produsese o încurcătură. Agentul care se ocupa cu această problemă primise de la procurorul Statelor Unite un alt nume de judecător decât cel care trebuia, astfel încât fusese nevoit să aştepte în anticameră până la 9.30, judecătorul urmând să vină mai târziu în acea dimineaţă de luni. Zece minute după aceea se afla în posesia tuturor datelor necesare. Vestea bună era că sediul companiei telefonice se găsea la o azvârlitură de băţ, biroul local Bell putând furniza o evidenţă completă a notelor de plată. Lista cuprindea aproape o sută de nume, peste două sute de numere de telefon şi şaizeci şi una de cărţi de credit, o parte dintre telefoane nefiind linii automate sau faxuri. Copierea listei dură o oră, agentul având grijă să verifice numerele notate şi asigurându-se că nu existau greşeli sau omisiuni. Era nou în funcţie. De-abia absolvise Academia, fiind numit la secţia de investigaţii de teren din Washington. Primise o însărcinare importantă de la superiorul său şi, cum abia învăţa tainele meseriei, nu acordase prea mare atenţie datelor culese.

Nu ştia, de pildă, că prefixul 58 înaintea unui număr de telefon desemna o convorbire internaţională cu Venezuela. Era tânăr şi lipsit de experienţă – fapt de care avea să se convingă până la prânz.

Avionul era un VC-135, versiunea militară a vechiului 707. Nu avea hublouri – ceea ce pasagerilor le convenea întotdeauna – în schimb era prevăzut cu o trapă mare, prin care fostul director Jacobs fusese îmbarcat în vederea ultimei sale călătorii la Chicago. Preşedintele se afla în alt avion, programat să sosească la Aeroportul Internaţional O'Hara cu câteva minute înaintea celuilalt. Preşedintele urma să ţină discursuri atât lângă catafalc, cât şi la mormânt.

Shaw, Murray şi alte înalte oficialităţi de la FBI călătoreau în cel de-al doilea avion. Adeseori folosit în scopuri similare, aparatul era utilat cu dispozitive de fixare a sicriului în partea din faţă a cabinei – ceea ce oferea pasagerilor ocazia de-a contempla lemnul de stejar lăcuit pe toată durata zborului, în lipsa oricărui hublou care să le mai distragă atenţia. Zborul se desfăşură în tăcere, cu excepţia bâzâitului turbomotoarelor, care ţinea deopotrivă companie atât celor vii, cât şi celor morţi.

Avionul aparţinea flotilei prezidenţiale, fiind echipat cu tot ce era necesar comunicării. Un locotenent de aviaţie se apropie, întrebând de domnul Murray, după care îl însoţi pe Dan până la consola de transmisiuni.

Doamna Wolfe se găsea într-un fotoliu, la treizeci de metri în spatele şefilor săi. Lacrimile îşi şiroiau pe obraz şi, deşi îşi amintea că avea ceva să-i spună domnului Shaw, acum nu era nici locul, nici momentul potrivit. De altfel, nici nu era ceva prea important – atâta doar că făcuse o greşeală atunci când o interogase agentul, în după-amiaza precedentă. Desigur, din cauza şocului suferit în urma celor aflate. Fusese atât de… greu de suportat. În ultimii ani cunoscuse prea multe eşecuri, iar stresul psihic de la sfârşitul săptămânii o… O descumpănise? Nu ştia. Ştia doar că acum nu era momentul potrivit. Astăzi se cuvenea doar să-şi amintească de cel mai bun şef pe care-l avusese vreodată – un om nespus de atent atât faţă de ea, cât şi faţă de ceilalţi agenţi, care la rândul lor îl divinizau. Îl zări pe domnul Murray ducându-se spre botul avionului, cine ştie pentru ce şi strecurându-se pe lângă sicriul pe care-l atinsese şi ea în treacăt cu mâna, într-un ultim semn de bun-rămas.

Convorbirea nu dură mai mult de un minut. Murray ieşi din compartimentul de comunicaţii radio, cu aceeaşi expresie de nepătruns ca întotdeauna. Nu aruncă nici o privire spre sicriu, ci spre coada avionului, de-a lungul culoarului dintre scaune – Moira îl văzu bine – după care se aşeză lângă soţia sa.

— La dracu', murmură Dan ca pentru sine, după ce-şi reluă locul.

Soţia sa întoarse capul, surprinsă. Nu era genul de exclamaţie care să-i scape cuiva la o înmormântare. Îi puse uşor mâna pe braţ, dar Murray clătină din cap. Prinzându-i privirea, soţia citi în ochii lui nu

supărare, ci tristeţe.

Zborul dură cam o oră şi ceva. Garda de onoare veni dinspre coada avionului, ca să preia rămăşiţele pământeşti ale fostului director. Toţi arătau impecabil în uniformele de gală. După ce fu scos sicriul, pasagerii coborâră la rândul lor, îndreptându-se spre grupul care-i aştepta pe pista de aterizare, urmărit de la distanţă de camerele de televiziune. Garda de onoare îşi purta povara, păşind în urma celor două drapele: cel naţional şi cel cu emblema şi deviza FBI-ului – „Fidelitate, Bravură, Integritate". Murray privi stindardul fâlfâind în bătaia vântului o dată cu cele trei cuvinte şi-şi dădu seama cât de iluzorie era în realitate această deviză. Totuşi, încă nu-i putea împărtăşi lui Bill gândurile sale. Ar fi remarcat ceilalţi.

— Ei bine, acum ştiu de ce-am incendiat pista aia! exclamă Chavez, urmărind ceremonia în dormitorul de cazarmă rezervat grupului său.

Totul îi devenise dintr-odată foarte clar.

— Dar de ce ne-au evacuat de acolo? întrebă Vega.

— Ne vom întoarce, *Oso.* Şi-atunci să ştii că ne aşteaptă clipe grele.

Larson nu avea nevoie să urmărească reportajele TV. Stătea aplecat deasupra hărţii, însemnând puncte existente sau presupuse de fabricare a drogurilor la sud-vest de Medellin. Cunoştea în mare zonele – cine nu ştia de ele? Dar să depisteze nişte locuri izolate... asta era ceva mai greu. Problema era tot de ordin tehnologic. Statele Unite inventaseră o tehnologie modernă de supraveghere, perfecţionând-o vreme de aproape treizeci de ani. Larson se găsea în Florida. Zburase până în America pentru a lua în primire un nou avion, care – în mod inexplicabil – prezenta defecţiuni la motor.

— De cât timp ne ocupăm de aşa ceva?

— Doar de câteva luni, răspunse Ritter.

Chiar şi cu o bază de date insuficientă, situaţia nu era disperată. Desigur, toate oraşele şi satele din zonă figurau pe hartă – ba chiar şi casele izolate. Cum fiecare avea curent electric, erau uşor de localizat şi, odată identificate, computerul le ştergea din memorie. Ceea ce rămânea pe hartă erau alte surse de energie decât oraşele, satele şi fermele. Dintre aceste surse, unele erau legale sau aproximativ legale. Se convenise în mod arbitrar că orice sursă semnalată mai mult de două ori pe săptămână era prea vizibilă pentru a prezenta un interes real, fiind prin urmare ştearsă din memoria computerului. Rămâneau deci circa şaizeci de surse care apăreau şi dispăreau cu o frecventă înregistrată pe graficul anexat hărţilor şi fotografiilor. Fiecare dintre aceste puncte era un posibil loc de prelucrare a cocainei. În nici un caz nu se putea vorbi de tabere de cercetaşi columbieni.

— N-ai cum să-i depistezi cu mijloace chimice, zise Ritter. Am verificat Concentraţia de eter şi acetonă eliberată în aer nu-i mai mare decât în cazul fabricării diluantului pentru unghii, ca să nu mai pomenim de procesele biochimice curente într-un asemenea mediu. Ca în junglă, nu? O groază de vegetaţie putrezeşte pe pământ, punând în libertate fel şi fel de substanţe. Drept urmare, tot ce obţinem prin satelit sunt infraroşiile obişnuite. Tot pe timpul nopţii prelucrează cocaina? Mă întreb de ce.

Larson mormăi ceva sunând a încuviinţare.

— Un reflex de pe vremea când îi vâna armata. Presupun că o fac din obişnuinţă.

— Ăsta ar putea fi un indiciu, nu?

— Şi la ce ne-ar folosi?

Murray nu participase niciodată la o înmormântare evreiască. Rugăciunile erau spuse într-o limbă pe care n-o cunoştea, dar mesajul lor era în mare acelaşi. *Doamne*, *trimitem înapoi la Tine un om bun. Îţi mulţumim că l-ai lăsat un timp printre noi.* Necrologul rostit de preşedinte fu deosebit de impresionant: conceput de cel mai bun autor de discursuri de la Casa Albă, conţinea citate din Tora, Talmud şi Noul Testament. În continuare, preşedintele se referi la Justiţie – zeitatea laică pe care Emil o slujise toată viaţa. Spre sfârşit, aminti de faptul că se cuvenea ca oamenii să-şi alunge din minte gândul răzbunării. Cu toate acestea, Murray îşi zise că… nu era din pricina cuvintelor. Discursul era scris într-un limbaj poetic, cum nu mai auzise până atunci, însă la un moment dat Dan avu impresia că preşedintele începuse să vorbească la iei ca un politician. Dan era poliţist, drept care pentru el justiţia însemna, că nemernicii care comiteau nelegiuiri trebuie să-şi primească pedeapsa. Bineînţeles că şi preşedintele gândea la fel, în ciuda îndemnurilor sale moralizatoare, adresate în calitate de om de stat. Lui Murray îi ajungea şi atât.

Soldaţii urmăreau reportajul televizat într-o tăcere aproape deplină. Câţiva îşi ascuţeau cuţitele, trecându-le peste o bucată de gresie, însă cei mai mulţi stăteau ascultându-şi preşedintele. Ştiau cine-l asasinase pe omul al cărui nume puţini dintre ei îl auziseră înainte de plecarea sa dintre cei vii. Chavez fusese primul care intuise corect, dar la urma urmei nici nu i-ar fi trebuit prea multă imaginaţie. Toţi acceptaseră cu calm vestea încă nedată publicităţii. Primiseră o nouă dovadă că duşmanul lovise într-unul dintre cele mai importante simboluri ale naţiunii lor. Sicriul era acoperit cu stindardul patriei. E drept că alături se afla şi drapelul instituţiei unde lucrase răposatul, dar treaba asta nu era de competenţa poliţiştilor. Aşadar, soldaţii se priveau unul pe altul în tăcere, în timp ce comandantul lor suprem îşi

continua discursul. Când preşedintele îşi încheie necrologul, uşa se deschise şi în, prag se ivi comandantul lor direct.

— La noapte plecăm înapoi. Veşti bune: acolo unde mergem, clima va fi mai răcoroasă, li se adresă căpitanul Ramirez oamenilor săi.

Chavez îi făcu semn cu ochiul lui Vega.

USS *Ranger* ridică ancora o dată cu refluxul, însoţită de o flotilă de remorchere. Escorta deja aştepta în larg, legănându-se pe valurile înalte ale Pacificului. După un ceas, *Ranger* ieşi din port, înaintând cu o viteză de douăzeci de noduri. După încă o oră începură pregătirile pentru operaţiunile aviatice. Mai întâi sosiră elicopterele, dintre care unul făcu plinul, apoi decolă din nou, ca să asigure paza la tribordul portavionului. Primele avioane care aterizară pe punte fură bombardierele de atac Intruder, desigur în frunte cu cel în care se afla comandantul Jensen. La ieşirea din port, Jensen zărise nava încărcată cu armament USS *Shasta*, care tocmai se pregătea de plecare. *Shasta* urma să se alăture convoiului de alimentare programat să ridice ancora la două ore după cel de asalt. La bordul *Shastei* se găsea armamentul pe care Jensen trebuia să-l folosească. Deja ştia care erau ţintele. Nu cunoştea amplasamentul lor exact, însă avea idee despre ce era vorba. Coborând din avionul care-l adusese, îşi dădu seama că nici nu dorea să ştie mai mult Aşa cum îi spusese cineva mai devreme în cursul aceleiaşi zile, nu era treaba lui să se frământe pentru „pierderile colaterale”. Ce denumire stranie, îşi zise el. *Pierderi colaterale.* Cu câtă detaşare erau condamnaţi nişte oameni în privinţa cărora soarta decisese că se aflau într-un loc nepotrivit. Îi părea rău pentru ei. Dar nu din cale-afară.

Clark sosi la Bogota târziu spre seară. Nu-l aştepta nimeni, aşa că închirie o maşină, după cum proceda de obicei. La o oră depărtare de aeroport opri şi parcă pe un drum lăturalnic. Aşteptă câteva minute plictisitoare, până când o altă maşină trase lângă el. Şoferul – un agent CIA aparţinând secţiei locale – îi înmână un pachet şi demară fără să scoată un cuvânt Pachetul nu era prea mare, circa zece kilograme, jumătate din greutate fiind reprezentată de un trepied solid. Clark îl aşeză cu grijă pe podeaua maşinii şi porni motorul. La viaţa lui „transmisese” şi el vreo câteva mesaje, dar nici unul atât de limpede ca acesta. De fapt, ideea îi aparţinea chiar lui. Măcar în parte, îşi zise Clark. Ceea ce-l făcea s-o accepte mai uşor.

Avionul VC-135 decolă la două ore după înmormântare. Păcat că nu fusese programată o veghe la catafalc în Chicago. Era un obicei, nu unul pentru copiii evreilor est-europeni, însă Dan Murray nu se îndoia că Emil n-ar fi avut nimic împotrivă. Ar fi înţeles că în acea seară multe pahare de bere sau de whisky urmau să fie închinate în

memoria sa şi ar fi râs potolit, aşa cum îi era felul. Dar nu în clipa asta. Dan îşi rugase soţia s-o invite pe doamna Shaw pe celălalt rând de fotolii, astfel încât el să se poată aşeza lângă Bill. Bineînţeles, Shaw remarcă imediat manevra, dar aşteptă ca mai întâi avionul să se ridice în văzduh şi abia pe urmă puse inevitabila întrebare:

— Ce s-a întâmplat?

Murray îi întinse foaia scoasă din teleimprimatorul avionului cu câteva ore mai devreme.

— La dracu’! înjură Shaw printre dinţi. Nu e Moira. Nu poate fi ea.

16
Lista de ţinte

— Aştept sugestii, declară Murray.

Dar imediat îşi regretă tonul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dan!

Pentru o clipă Shaw se albi la faţă. Pe chipul lui se citea o furie fără margini.

— Îmi pare rău, dar... La naiba, Bill, vrei să spunem lucrurilor pe nume ori preferi să ne învârtim în jurul cozii?

— Vorbim deschis.

— Unul dintre puştii de la WFQ i-a pus întrebările de rigoare, iar ea a răspuns că n-a discutat cu nimeni... S-ar putea să fie aşa, dar cui dracu' i-a telefonat în Venezuela? Oamenii noştri i-au verificat apelurile telefonice din ultimul an. E pentru prima oară când sună acolo. Băiatul pe care l-am lăsat în locul meu a făcut unele verificări suplimentare. Numărul pe care l-a cerut Moira e al unui apartament, iar cei de acolo au sunat în Columbia la câteva minute după apelul ei.

— Dumnezeule! exclamă Shaw, clătinând din cap.

Faţă de oricine altcineva n-ar fi simţit decât furie, dar Moira lucrase cu directorul dinainte de întoarcerea acestuia la Washington, încă de pe vremea când era şeful secţiei de cercetări pe teren din New York.

— Poate că-i ceva fără însemnătate. O simplă coincidenţă, îşi dădu cu presupusul Murray.

Dar vorbele sale nu avură darul de a-l linişti pe Bill.

— Vrei să apreciezi singur coeficientul de probabilitate al afirmaţiei de adineauri, Danny?

— Nu.

— Bun, atunci cum aterizăm mergem la birou. Într-o oră Moira să se prezinte la mine. Să fii şi tu acolo.

— S-a făcut.

Fu rândul lui Murray să clatine din cap. Moira vărsase lacrimi amare la mormântul directorului, la fel ca toţi ceilalţi prezenţi. În toată cariera sa de apărător al legii întâlnise nu o dată persoane duplicitare, dar ca Moira să facă parte din această categorie era un gând cu care nu reuşea să se împace.

Trebuie să fie o coincidenţă. Poate că vreunul dintre copiii ei se află în corespondenţă cu cineva de acolo sau altceva de soiul ăsta, îşi zise Dan.

Detectivii însărcinaţi cu percheziţionarea locuinţei agentului Braden

găsiră ceea ce căutau. Nu mare lucru: cutia unui aparat de fotografiat. Numai că înăuntru se afla un Nikon F-3 şi destule lentile cât să valoreze în total opt-nouă mii de dolari. Mai mult decât şi-ar fi putut permite un sergent de poliţie din brigada mobilă. În timp ce oamenii săi continuară să cerceteze casa, inspectorul-şef chemă la telefon biroul local al firmei Nikon, ca să verifice dacă proprietarul înregistrase aparatul în acte; inspectorul se convinse că era cazul să sune şi la FBI. Ancheta avea legătură cu un caz federal şi poliţistul spera că vor putea proteja cumva numele unui fost coleg care se lăsase fără îndoială corupt. Corupt sau nu, moartea lui lăsase în urmă nişte copii orfani. Poate că totuşi FBI-ul avea să înţeleagă.

Deşi comitea un delict federal, avocatul se socotea răspunzător în primul rând faţă de clienţii săi. Se găsea într-una din acele situaţii confuze care apăreau nu atât în codurile de legi, cât în teancurile de dosare cu hotărâri judecătoreşti. Era convins că fusese comisă o infracţiune şi că nimeni nu mişca un deget spre a o investiga. Nu se îndoia că dezvăluirea adevărului era de mare importanţă în apărarea clienţilor săi, implicaţi într-un caz de asasinat pasibil de pedeapsa capitală. Nu se temea că va fi prins, iar de-ar fi fost, ar fi avut destule de spus în faţa comisiei de etică profesională a baroului de stat. Datoria profesională a lui Edward Stuart faţă de clienţi, la care se adăuga şi oroarea sa faţă de pedeapsa cu moartea, îl conduseseră inevitabil la decizia cu pricina.

Clubul subofiţerilor din cadrul bazei navale nu se mai numea „Happy Hour”, dar în rest nu se schimbase mai deloc. Stuart îşi efectuase stagiul militar în Marina Statelor Unite, ca ofiţer însărcinat cu problemele juridice la bordul unui portavion. Chiar şi în Marină, un oraş plutitor cu şase mii de locuitori avea nevoie de unul sau doi avocaţi. Prin urmare, cunoştea bine atât marea, cât şi pe marinari Intrase într-un magazin de uniforme şi-şi cumpărase un echipament complet de capelan al Pazei de Coastă, cu panglici cu tot. După aceea se întorsese la bază, îndreptându-se spre clubul subofiţerilor, unde atâta vreme cât plătea băutura cu bani gheaţă, nimeni nu-i dădea vreo atenţie. Pe când naviga la bordul lui *Eisenhower* avusese şi el un capelan, aşa încât cunoştea jargonul respectiv suficient de bine cât să poată trece orice test de autenticitate. Desigur, următoarea mişcare era să găsească un membru al echipajului de pe cuterul *Panache.*

Cuterul tocmai îşi sfârşea perioada de revizie care urma oricărei ieşiri în larg. Cum se pregătea să ridice iarăşi ancora, era de aşteptat ca după orele de muncă marinarii să se ducă la club, unde să-şi savureze berea de după-amiază câtă vreme mai aveau ocazia. Singura problemă era să dea de oamenii potriviţi. Cunoştea numele celor din echipaj şi privise înregistrări făcute de televiziunea locală,

pentru a se familiariza cu chipurile lor. Norocul îl ajută să dea taman peste Bob Riley, despre care ştia mai multe decât despre ceilalţi.

Secundul de pe *Panache* îşi făcu intrarea în club la patru şi jumătate, după ce timp de zece ceasuri supraveghease munca la diverse instalaţii de pe puntea superioară. Abia dacă apucase să mănânce ceva la prânz, în schimb năduşise din belşug şi spera să se rehidrateze cu vreo câteva halbe de bere după ce îndurase arşiţa soarelui din Alabama. Barmaniţa îl zări şi-i puse în faţă o halbă mare de Samuel Adams, chiar în clipa când se aşeza pe scaun. După o jumătate de minut (şi de halbă), Edward Stuart se înfiinţă lângă el.

— Dumneata eşti Bob Riley?

— Întocmai, răspunse secundul, întorcând capul. Cu cine am onoarea?

— Nu cred că-ţi mai aminteşti de mine. Matt Stevens mă cheamă. Acu' câtva timp, pe *Mellon*, ai scos untu' din mine. Ziceai că niciodată n-o să-mi bag minţile-n cap.

— Se pare c-am greşit, remarcă Riley, încercând să-şi amintească unde mai văzuse figura omului de lângă el.

— Ba nu, aveai dreptate. Pe vremea aia eram un dobitoc. Îţi datorez o bere, şefu'. Să ştii că mi-am băgat minţile-n cap şi asta în primul rând datorită dumitale.

Stuart îi întinse mâna bărbăteşte.

— Drept care cred că-i cazu' să fac cinste.

Lui Riley nu i se întâmpla prea des să audă astfel de cuvinte.

— Ce dracu', toţi avem nevoie să ne tragă careva de urechi. Află că în tinereţe şi mie mi-au frecat ridichea vreo câţiva căpăţânoşi.

— Păi şi io le-am cam dat de furcă altora, râse Stuart. Când eşti şef, tre' să-ţi vezi de treabă ca să fii respectat, nu? Altfel, cin' să-i ţină din scurt pe cei din echipaj?

Riley scoase un mormăit aprobator.

— Pentru cine lucrezi acu'?

— Pentru amiralu' Hally. E la Buzzard's Point. A trebuit să zbor acolo împreună cu el, ca să-l întâlnească pe comandantu' bazei. Cred că-n clipa asta joacă golf. Eu, unu', n-am priceput în viaţa mea cum vine jocu' ăsta. Dacă nu mă-nşel, eşti pe *Panache*?

— Chiar aşa.

— Cu căpitanu' Wegener?

— Îhî.

Riley îşi termină berea, iar Stuart făcu semn barmaniţei să le umple din nou paharele.

— E chiar de nemaipomenit pe cât îi merge vestea?

— Red e un marinar mai bun ca mine, răspunse cu sinceritate Riley.

— Nimeni nu poate fi atât de bun ca dumneata, şefu'. Doar am fost de faţă când ai scos la liman nava aia… Cum se chema cargou' care s-

a rupt în două?

— *Arctic Star,* zâmbi Riley, amintindu-şi păţania cu pricina. Iisuse, da' ştiu c-am tras ceva în după-masa aia!

— Ţin minte că mă uitam la dumneata şi-mi spuneam că eşti ţicnit de-a binelea. Ei, la dracu'. Tot ce fac acu' e să gândil un procesor de cuvinte pentru amiral. Oricum, am lucrat niţel pe un 41, înainte de-a fi şef de echipaj. În largul portului Norfolk. Sigur, nu pe o navă ca *Arctic Star.*

— Nu renunţa la post, Matt. Dintr-o slujbă ca asta o să ai ce povesti ani la rând. Într-o bună zi o să m-apuc şi io de ceva mai uşor. Încep să mă simt cam bătrân pentru aventuri de soiu' ăsta.

— Cum e mâncarea aici?

— Merge.

— Îţi fac cinste cu o masă?

— Matt, nici nu mai ţin minte ce ţi-am spus.

— În schimb, eu n-am uitat, îl asigură Stuart. Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de capu' meu de nu mi-ai fi deschis ochii dumneata. Zău că nu glumesc. Îţi sunt dator. Hai, vino.

Îi făcu semn lui Riley să-l urmeze într-un separeu. Dar chiar când dădeau pe gât cea de-a treia halbă sosi timonierul-şef Oreza.

— Noroc, Navlositorule, îşi salută Riley colegul.

— Văd că berea-i rece, Bob.

Riley îi făcu semn să se apropie.

— 'Mnealui e Matt Stevens. Am fost împreună pe *Mellon.* Ţi-am povestit isprava mea de pe *Arctic Start.*

— Doar de vreo treizeci de ori, preciză Oreza.

— Vrei să-i istoriseşti tu, Matt? întrebă Riley.

— Dar ştii bine că n-am fost martor până la sfârşit..

— Păi, jumate din echipaj îşi vărsa maţele. Aia zic şi io furtună. Nici pomeneală de decolare, iar vasu' – adică pupa, că de prova se alesese praful – stătea gata să se ducă la fund şi atunci…

În următorul ceas, cei trei mai dădură pe gât câte două halbe, luptându-se cu un platou de varză acră cu cârnaţi, care mergea straşnic cu berea. Stuart povesti fel şi fel de întâmplări despre noul său şef, despre Consiliul Suprem al Pazei de Coastă, unde juriştii erau şi ofiţeri de navigaţie, trebuind să se priceapă atât la comanda navelor, cât şi a oamenilor.

— Hei, da' ce-i cu chestiile alea pe care le-am auzit despre dumneata şi ăia doi drogaţi? întrebă Edward.

— La ce te referi? interveni Oreza, care mai păstrase o urmă de luciditate.

— Cum, păi nu s-au dus tipii de la FBI să stea de vorbă cu Hally? Doar eu am bătut rapoartele la maşină.

— Şi ce-au zis cei de la FBI?

— N-ar trebui să vă… Ei, la dracu'! Doar n-am de ce să mă feresc de voi! FBI-ul n-a mişcat un deget. N-a făcut decât să-i spună căpitanului vostru „Pleacă şi nu mai păcătui". Tot rahatu' pe care-l mâncau tipii ăia… Ce, n-aţi auzit? Operaţiunea TARPON. Cică toată chestia a fost opera voastră. Cum, nu ştiaţi?

— Ce să ştim?

Riley nu citise ziarele şi nici nu deschisese televizorul de zile întregi. Deşi aflase despre moartea directorului FBI, habar nu avea de legătura dintre asasinat şi „Expediţia spânzurătorii", cum se obişnuise s-o numească în prezenţa tovarăşilor de beţie.

Stuart le relată cele cunoscute de el – adică destul de multe.

— Jumătate de miliard de verzişori? murmură Oreza. Cu banii ăştia am putea schimba câteva carene.

— Dumnezeu mi-e martor c-am avea mare nevoie, întări Stuart. Dar voi, băieţi, n-aţi… Adică… doar n-aţi… pus laţul de gât unuia dintre nenorociţii ăia? întrebă el, scoţând din buzunar un reportofon şi dând la maximum volumul de înregistrare.

— De fapt, a fost ideea Navlositorului, zise Riley.

— N-ar fi reuşit fără ajutorul tău, Bob, declară cu mărinimie Oreza.

— Păi… toată şmecheria a fost cum să-l spânzurăm, începu să explice Riley. Vezi bine că, dacă voiam să-l băgăm în sperieţi p-ăla micu', trebuia să pară adevărat. Da' n-a fost prea greu, o dată ce mi-am pus mintea la contribuţie. După ce ne-a picat în labă, spiţeru' de pe navă i-a dat pe la nas un tampon cu eter, care l-a scos din circuit câteva minute şi-atunci i-am legat o Iunie de gât. Când l-am dus pe puntea superioară, funia avea deja un ochi, aşa că l-am atârnat de laţu' ăla, nu de gât. Zău că n-am vrut să-l omorâm pe nenorocitu' ăla… Adică io voiam, adăugă Riley. Da' Red a fost de părere că nu-i o idee prea grozavă, încheie şeful de echipaj, rânjind către timonier.

— Altă chestie tare a fost să-l prindem, interveni Oreza. I-am vârât pe cap o glugă neagră, care avea înăuntru o cupă cu eter. Ticălosu' a început să răcnească de îndată ce-a simţit mirosu', da' etern' l-a trăsnit de cum l-am săltat în vârfu' vergii.

— Ăla micu' a crezut toată povestea. Ce mai şi-a udat nădragii! Când l-am dus din nou în careul ofiţerilor, ciripea ca un canar. De cum l-am scos pe ăsta de pe punte, l-am dat jos pe celălalt şi l-am readus în simţiri. Amândoi erau deja năuci de câtă iarbă fumaseră în ziua aia Cred că nici nu şi-au dat seama ce li se întâmpla *într-adevăr, nu-şi dăduseră seama.*

— Iarbă?

— Tot ideea lui Red. Oamenii îşi aveau ţigările lor – să juri că erau adevărate, nu alta. Noi n-am făcut decât să le dăm înapoi ce era al lor şi proştii au picat în cursă. Peste asta a venit eteru', aşa că m-aş mira să fi avut habar prin ce-au trecut.

Cam aşa ceva, îşi zise Stuart, sperând că reportofonul înregistrase întreaga relatare.

— Îmi pare rău că nu i-am spânzurat pe bune, adăugă Riley după câteva secunde. Matt, în viaţa ta n-ai avut parte de o asemenea privelişte. Patra oameni măcelăriţi ca vitele. Ai simţit vreodată în nări miros de sânge? Eu n-am crezut că există aşa ceva. Ei bine, există, îl asigură şeful de echipaj. Blestemaţii au violat-o pe femeie şi pe fetiţă, după care le-au tăiat bucăţi ca pe... Doamne Dumnezeule! Ştii că de-atunci am început să am coşmaruri? Eu şi coşmarurile! Iisuse, asta-i o poveste pe care tare-aş vrea s-o uit. Am şi eu o fetiţă de aceeaşi vârstă. Nelegiuiţii au violat-o pe copilă, pe urmă au omorât-o, au măcelărit-o şi-au dat-o la rechini. Nu era decât o puştancă. Încă nu împlinise vârstă ca să poată conduce o maşină sau să meargă la o întâlnire. Se presupune că suntem copoi profesionişti, nu? Adică tre' să ne ţinem firea, să nu ne implicăm sufleteşte şi aşa mai departe... încheie Riley.

— Aşa scrie în instrucţiuni, îl aprobă Stuart.

— Da, da' instrucţiunile nu iau în discuţie cazuri de astea, obiectă Navlositorul. Cei în stare de astfel de blestemăţii nu-s oameni... Nu ştiu ce dracu' sunt, dar nu-s oameni. Nu poţi comite asemenea fărădelegi, continuând să te numeşti fiinţă omenească.

— Acu' ce-aţi vrea să vă spun? întrebă Stuart pe un ton defensiv, începând pentru o clipă să-şi mai joace rolul. Pentru indivizi de soiul ăsta există legi.

— Legile nu slujesc la mare lucru, nu crezi? replică Riley.

Deosebirea între cei pe care trebuia să-i apere şi cei pe care trebuia să-i acuze – îşi spuse Stuart printre aburii alcoolului – era că cei răi se întâmpla să fie clienţii lui, iar cei buni, nu. Dându-se drept capelan al Pazei de Coastă şi el încălcase legea, la fel ca cei doi din faţa sa. Tot ca şi ei, o făcuse din raţiuni superioare şi pentru o înaltă cauză morală. Prin urmare, se întreba cine avea dreptate. Nu că ar fi contat prea mult. „Binele" se rătăcise pe undeva, neputând fi găsit nici în textele de legi, nici în îndrumarele de etică. Dar, dacă nu exista nici acolo, atunci unde dracu' să-l mai caute? Stuart fiind avocat, grija lui era legea, nu diferenţa între bine şi rău, care cădea în seama judecătorilor şi a juraţilor. Mă rog, ceva pe-acolo. Stuart îşi zise că n-ar fi trebuit să bea atât de mult. Alcoolul îl făcea să vadă limpede situaţiile tulburi, dar şi să vadă tulbure situaţiile limpezi.

De data asta călătoria se dovedi mai dificilă. Vânturile de vest din largul Oceanului Pacific şfichiuiau piscurile Anzilor, învârtejindu-se spre culmi, în căutarea unor trecători. Vârtejurile astfel iscate se simţeau până la înălţimea de două mii de metri. La altitudinea unde se aflau – numai nouăzeci de metri de la sol – zborul era o adevărată

aventură, cu atât mai mult cu cât elicopterul fusese comutat pe pilotul automat. Johns şi Willis se legaseră strâns în chingi, ca să mai reducă din efectele vântului, dar amândoi ştiau că cei din spate n-o duceau deloc ca pe roze, din moment ce uriaşul aparat Sikorsky sălta în sus şi-n jos de cel puţin zece ori pe minut. Colonelul ţinea mâna pe manetă, urmărind manevrele pilotului automat, gata în orice moment să preia comanda, de îndată ce sistemul ar fi dat cel mai mic semnal de alarmă. Acesta era zbor, nu jucărie – cum îi plăcea să spună atunci când se confrunta cu un grad ridicat de risc.

Drumul prin trecătoare – mai curând un fel de şa muntoasă.

— Nu îmbunătăţea cu nimic situaţia. Spre sud se vedea un vârf de trei mii de metri, iar la nord un altul de peste două mii de metri. Vânturile Pacificului şuierau printre ele, zgâlţâind elicopterul ce zbura cu două sute de noduri pe oră. Aparatul cântărea mult, întrucât făcuse plinul numai cu câteva minute înainte de-a decola de pe ţărmul columbian.

— Acolo-i Mistrato, zise colonelul Johns.

Sistemul computerizat de navigaţie îi dirijase deja spre nord, departe de oraş şi de şosele. Cei doi piloţi erau cu ochii în patru la orice punct de pe sol care ar fi putut reprezenta un om, o maşină sau o casă. Traseul fusese stabilit în urma studierii unor fotografii luate din satelit atât pe timp de zi, cât şi pe timp de noapte, însă oricând se puteau ivi surprize.

— Buck, punctul de aterizare unu peste patru minute, anunţă colonelul în interfon.

— Am recepţionat mesajul.

Zburau deasupra provinciei Risaralda, parte a văii largi dintre două uriaşe creste muntoase, azvârlite spre cer prin crearea unei falii în scoarţa pământului. Pasiunea colonelului era geologia. Ştia cu cât efort putea fi adus un avion la această altitudine şi se minuna de forţele ce ridicaseră munţii la aceeaşi înălţime.

— Punctul de aterizare unu în vizor, zise căpitanul Willis.

— Îl văd şi eu.

Colonelul Johns apucă maneta, iar apoi apăsă pe butonul microfonului.

— Un minut Pregătiţi armele.

— Înţeles.

Sergentul Zimmer îşi părăsi postul, îndreptându-se spre coada elicopterului. Sergentul Bean îşi încărca mitraliera pentru orice eventualitate. Zimmer alunecă, gata să cadă pe locul unde vomitase cineva. Nu era ceva ieşit din comun. Zborul devenise mai lin acum că se aflau la adăpostul munţilor, totuşi, în spate mai existau câţiva băieţi care abia aşteptau să pună piciorul pe pământ. Zimmer nu reuşea să-i înţeleagă nici în ruptul capului. Doar la sol îi pândeau tot

felul de pericole.

Echipa se ridică în picioare, în timp ce elicopterul se pregătea de aterizare. Ca şi mai înainte, în clipa când aparatul se aşează pe sol, toţi coborâră în grabă. Zimmer îi urmă, asigurându-se că întregul efectiv ajunsese cu bine la destinaţie, apoi ordonă pilotului să decoleze, de îndată ce coborâse şi ultimul soldat.

Data viitoare, îşi spuse Chavez, *data viitoare voi avea dracului grijă să mă ţin deoparte.*

I se întâmplase în repetate rânduri să zboare în condiţii nefavorabile, dar niciodată aşa ca acum. Porni spre linia copacilor, apoi aşteptă ca ceilalţi să-l ajungă din urmă.

— Îţi pare bine că eşti din nou cu picioarele pe pământ? îl întrebă Vega de cum sosi lângă el.

— Habar n-aveam c-am mâncat atât de mult, gemu Ding.

Tot ce înghiţise în ultimele ore zăcea pe podeaua elicopterului. Destupă gamela şi bău pe săturate, ca să-şi clătească gura.

— Cândva îmi plăcea să merg cu trenuleţul suspendat, zise *Oso.* S-a zis cu asta, *mano.*

— Dracu' să-l ia! înjură Chavez, amintindu-şi cum stătea la coadă în Knott's Berry Farm şi în alte parcuri de distracţii din California. Am terminat pe veci cu el.

— Te simţi bine, Ding? întrebă căpitanul Ramirez.

— Iertaţi-mă, domnule căpitan. În viaţă mea n-am păţit aşa ceva. Zău că nu. Îmi revin numaidecât, îşi asigură el superiorul.

— Relaxează-te. Am ales pentru aterizare, un loc ferit şi liniştit. Cel puţin aşa *sper.*

Chavez clătină din cap, ca să-şi limpezească mintea. Nu ştia că tulburările de echilibru porneau de la urechea internă. De fapt, până în urmă cu o jumătate de ceas nu avusese habar ce erau acelea tulburări de echilibru. Cu toate acestea, îşi luă măsurile adecvate, respirând adânc şi scuturându-şi capul, ca să-şi restabilească echilibrul. E drept că pământul nu se mai mişca sub el, dar creierul încă nu i se limpezise cu totul.

— Încotro, domnule căpitan?

— Deja ai pornit în direcţia bună, răspunse Ramirez, punându-i mâna pe umăr. Dă-i drumul.

Chavez îşi puse ochelarii pentru lumină redusă şi începu să înainteze prin pădure. Iisuse, ce situaţie jenantă! În viaţa lui n-o să mai facă o asemenea prostie, îşi făgădui în gând sergentul. În timp ce creierul îl avertiza că mergea într-un mod care nu avea nimic de-a face cu picioarele, Chavez se concentră asupra drumului şi a terenului pe care păşea, ajungând la vreo două sute de metri înaintea grupului. Prima misiune în ţinuturile mlăştinoase fusese un simplu

antrenament, o simplă glumă. Acum însă era ceva serios. Obsedat de acest gând, îşi alungă senzaţia de greaţă şi se aşternu la mers.

În seara aceea toată lumea lucra până târziu. Trebuia continuată ancheta şi aduse la zi celelalte sarcini de rutină. La ora când păşi în biroul domnului Shaw, Moira reuşise deja să pună ordine în toate informaţiile pe care urma să i le comunice, inclusiv ceea ce uitase să-i spună mai devreme. N-o surprinse să-l găsească acolo şi pe domnul Murray. Mai curând o miră faptul că acesta deschise primul discuţia.

— Moira, ai fost întrebată despre călătoria lui Emil? i se adresă Dan.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, numai c-am uitat un amănunt. Am vrut să vi-l comunic azi-dimineaţă, domnule Shaw, însă când am venit în birou dumneavoastră dormeaţi. M-a văzut şi Connie, preciză ea.

— Continuă, o îndemnă Bill, neştiind dacă trebuia să-i pară bine sau nu.

Doamna Wolfe se aşeză, iar apoi întoarse capul, privind spre uşa dată de perete. Murray se duse şi-o închise. Revenind lângă Moira, îi puse mâna pe umăr.

— Totul e-n regulă, Moira.

— Am un prieten. Locuieşte în Venezuela. L-am cunoscut, l-am cunoscut acum o lună şi jumătate. Noi… mi-e greu să vă explic.

Şovăi, privind ţintă covorul câteva secunde, apoi ridică ochii spre cei doi interlocutori.

— Ne-am îndrăgostit. El vine în Statele Unite cu afaceri o dată la câteva săptămâni, iar cum directorul era plecat, am vrut să ne petrecem weekend-ul la Ascunzătoare, în munţii de lângă Luray Caverns.

— Cunosc motelul, zise Shaw. Un loc cum nu se poate mai potrivit ca să te fereşti de ochii lumii.

— Ei bine, când am aflat că domnul Jacobs urma să plece şi că se ivise şansa unui întreg weekend, i-am telefonat prietenului meu. Are o fabrică unde produce piese de schimb pentru maşini – de fapt, două: una în Venezuela şi una în Costa Rica. Face carburatoare şi alte lucruri de felul ăsta.

— L-ai sunat acasă? întrebă Murray.

— Nu. Lucrează foarte mult, aşa că i-am telefonat la fabrică. Am numărul la mine.

Le întinse foaia cu numărul notat de Cortez.

— Oricum, am dat de secretara lui. O cheamă Consuela. El era la raionul de vânzări, aşa că m-a sunat după un timp, iar eu i-am spus că ne puteam vedea. Aşadar, a venit încoace şi ne-am întâlnit la aeroport vineri după-amiază. Am plecat devreme de la serviciu, imediat după domnul Jacobs.

— La ce aeroport?

— Dulles.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău? întrebă Shaw.

— Diaz. Juan Diaz. Îl puteţi suna la fabrică şi…

— Numărul acesta răspunde într-un apartament, nu într-o fabrică, Moira, interveni Murray.

Cu cât lămurea lucrurile mai repede, cu atât mai bine.

— Dar… dar el…

Glasul i se frânse.

— Nu! Nu! Nu poate fi…

— Moira, avem nevoie de o descriere completă a prietenului tău.

— O, nu!

Rămăsese cu gura căscată, nereuşind s-o mai închidă. Se uită de la Shaw la Murray, apoi din nou la Shaw, pe măsură ce faptele îi deveneau clare în toată grozăvia lor. Era îmbrăcată în negru – probabil aceleaşi haine pe care le purtase atunci când îşi înmormântase soţul. Vreme de câteva săptămâni redevenise o femeie frumoasă, fericită şi strălucitoare. Acum însă se terminase! Amândoi bărbaţii îi înţelegeau durerea, simţindu-se oarecum vinovaţi că o aduseseră în această stare. Era şi ea o victimă. Dar în acelaşi timp un fir. Or, ei aveau mare nevoie de un fir.

Moira Wolfe se strădui să-şi adune ultimele fărâme de demnitate şi să le dea o descriere cât mai completă, vorbind pe un ton rece şi sec, înainte de a-şi pierde cu totul stăpânirea de sine. Murray îl rugă pe propriul său secretar s-o ducă acasă cu maşina.

— Cortez, zise Murray de îndată ce uşa se închise în urma Moirei.

— Pun prinsoare că de el e vorba, încuviinţă directorul-adjunct al departamentului Investigaţii. În dosarul lui se precizează că se pricepe grozav să compromită oamenii. Dumnezeu mi-e martor de câte ori şi-a confirmat această reputaţie.

Shaw se răsuci să-şi toarne nişte cafea.

— Dar nu avea cum să ştie cu ce se îndeletnicesc ai lui, nu-i aşa?

— Nu văd de ce-ar mai fi venit în State dac-ar fi ştiut, întări Murray. De când însă se comportă infractorii logic? Oricum, începem să verificăm punctele de control la intrarea în ţară, hotelurile şi aeroporturile. Poate reuşim să dăm de urma javrei ăsteia. Lasă totul în seama mea. Ce facem cu Moira?

— Doar n-a încălcat nici o lege.

Aici era ciudăţenia.

— Îi vom găsi o slujbă unde să nu lucreze cu documente secrete. Poate în altă agenţie. N-o putem nenoroci pe viaţă, Dan.

— Sigur că nu.

Moira Wolfe ajunse acasă cu puţin înainte de ora unsprezece. Copiii

încă nu se culcaseră. O aşteptau. Zărindu-i lacrimile, îşi închipuiră că era impresionată după înmormântare. Cu toţii îl cunoscuseră pe Emil Jacobs şi-i deplângeau moartea, la fel ca oricare salariat al FBI. Moira nu le povesti mare lucru, ci urcă în camera ei de la etaj, cu gândul să se culce, în timp ce copiii rămaseră în faţa televizorului. Singură în baie, se uită în oglindă la femeia care se lăsase sedusă şi folosită ca... exact ca o proastă. Ba nu, mai mult decât atât: era o femeie bătrână, singură, orgolioasă şi fără minte, care încerca zadarnic să-şi regăsească tinereţea. Dorise cu atâta disperare să fie iubită din nou, încât... Încât condamnase la moarte... câţi oameni? Şapte? Privi ţintă chipul din oglindă, fără a reuşi să-şi amintească exact. Tinerii agenţi din garda de corp a lui Emil aveau familii. Tricotase cu mâna ei o vestă pentru întâiul născut al lui Leo. Copilul avea o vârstă mult prea fragedă... Nu-şi va aminti niciodată ce bărbat tânăr, frumos şi bun la suflet fusese tatăl lui.

E numai vina mea.

Eu am înlesnit uciderea lor:

Deschise uşiţa cu oglindă a dulăpiorului cu medicamente. Ca mai toată lumea, soţii Wolfe nu aruncaseră medicamentele vechi. Găsi imediat ce căuta: un flacon de plastic cu Placidyl. Înăuntru mai rămăseseră... Numără şase pilule. Cu siguranţă că erau de-ajuns.

— De data asta, ce mai e? îl întrebă Tommy Jackson pe fratele său mai mare.

— Trebuie să ies în larg pe *Ranger*, ca să supraveghez un exerciţiu de navigaţie. Testăm câteva metode noi de interceptare, la a căror elaborare am lucrat şi eu. Un prieten de-al meu tocmai a pierdut comanda navei *Enterprise*, aşa c-am venit cu o zi mai devreme, ca să asist la ceremonie. Mâine plec la Diego, să prind ZAP-ul până pe *Ranger.*

— ZAP-ul?

— Zborul de aprovizionare a portavionului, îi explică Robby. Un bimotor cu elice. Cum e traiul în infanteria uşoară?

— Bântuim toate dealurile. Ultimă instrucţie a durat o zi întreagă. Noul nostru şef de grup e ţicnit de-a binelea. Asta nu-i corect, remarcă Tim.

— Cum adică?

Locotenentul Jackson bău şi ultima înghiţitură, golind paharul.

— Doi novici – un locotenent şi un şef de grup – sunt deja prea mult pentru un pluton. Aşa zice şi noul S-3, care-a mers cu noi la instrucţie. Bineînţeles, căpitanul e de altă părere. Ieri am mai dat jos câteva kile... Ne-a muşcat de fund, nu glumă. Tare aş vrea să se întoarcă Chavez.

— Cine?

— Comandantul de pluton care-a dispărut… Asta… Stai să vezi ciudăţenie! Ar fi trebuit să se transfere ca instructor la un centru de pregătire militară, dar se pare c-a dispărut. S-3 spune că acu’ vreo câteva săptămâni era în Panama. L-am pus pe sergentul meu să încerce să-i dea de urmă şi să afle ce dracu’ s-a întâmplat. Doar face parte dintre oamenii mei, nu?

Robby încuviinţă din cap. Înţelegea.

— Oricum, lipsesc şi actele referitoare la el. Conţopiştii noştri se dau de ceasul morţii să le găsească. De la Fort Benning m-au sunat să mă întrebe pe unde dracu’ umblă. Încă îl aşteptau să sosească. Nimeni nu ştie ce-i cu el. Oare în Marină se întâmplă astfel de chestii?

— În general, când cineva lipseşte, înseamnă că aşa vrea el.

Tim clătină din cap.

— Nu-i cazul lui Ding. Ăsta-i îndrăgostit pe viaţă de armată. Nici nu pot concepe că s-ar retrage la douăzeci de ani. Va ieşi la pensie ca sergent-major cu funcţie de comandă. Nu, nu, el nu-i genul care să dea bir cu fugiţii.

— Atunci, poate că cineva i-a pus dosarul în alt fişet, sugeră Robby.

— Presupun că da. Încă sunt nou în postul ăsta, îi aminti Tim. Oricum, mi se pare straniu că mai deunăzi au dat de el în junglă. Dar să trecem la ale noastre. Cum o mai duce soră-mea?

Singurul avantaj era că soarele nu ardea prea tare. De fapt, era chiar destul de răcoare. Poate că nu aveau destul aer cât să li se pară cald, îşi zise Ding. Altitudinea era ceva mai coborâtă decât cea la care se antrenaseră în Colorado, dar asta se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, aşa că aveau să mai treacă două-trei zile înainte ca soldaţii să se adapteze – ceea ce le va încetini oarecum înaintarea, deşi, după părerea lui Chavez, căldura moleşea mai mult decât aerul rarefiat, fiind totodată mai greu de suportat.

Munţii – nimeni nu îndrăznea să-i numească dealuri – erau dintre cei mai abrupţi pe care-i văzuseră vreodată şi, deşi bine împăduriţi, trebuiau să fie foarte atenţi unde puneau piciorul. Frunzişul bogat limita vizibilitatea – fapt ce se dovedea în avantajul lor. Ochelarii de noapte pe care-i purta pe creştet, ca o caschetă prost croită, îi permiteau să vadă numai până la o sută de metri – de regulă, chiar mai puţin de atât. Locurile erau sălbatice şi pustii, însă sergentul Chavez se simţea ca acasă.

Nu înaintă în linie dreaptă spre obiectiv, ci preferă să urmeze procedeul standard din armată, abătându-se când în dreapta, când în stânga direcţiei pe care se deplasa. La fiecare jumătate de oră se oprea, întorcând capul, până zărea şi restul echipei. Apoi venea rândul lor să se odihnească timp de câteva minute, uitându-se în urmă după eventualele priviri iscoditoare, interesate de vizitatorii piscurilor din

junglă.

Cureaua automatului MP-5 avea două ochiuri, astfel încât putea fi agăţată de gât, gata să deschidă focul. Capătul ţevii fusese înfăşurat în bandă izolatoare, ca să nu se înfunde şi ca să amortizeze zgomotul. Acesta era principalul lor duşman. Chavez avea în vedere atât acest amănunt, cât şi cercetarea terenului şi alte câteva lucruri. De data asta nu era de glumă. Instrucţiunile o spuneau clar. Misiunea lor nu mai era una de recunoaştere.

După şase ore ajunseră la locul unde trebuiau să rămână peste noapte. Chavez luă legătura cu oamenii lui – cinci apăsări pe tasta TRANSMIT, la care i se răspunse prin trei semnale asemănătoare – comunicându-le să se oprească, în timp ce el cerceta împrejurimile. Aleseseră drept popas un adevărat cuib de vulturi, de unde pe timp de zi se vedea la o depărtare de mai multe mile de-a lungul drumului ce şerpuia între Manizales şi Medellin, în vecinătatea căruia se găseau punctele de prelucrare a drogurilor. După toate aparenţele, şase dintre ele se aflau la o noapte de mers pe jos de locul ales pentru popas. Chavez făcu o recunoaştere amănunţită, căutând eventuale urme de paşi sau de gunoaie – orice ar fi putut trăda o prezenţă omenească. Se gândea că locul era prea bun ca să nu fi fost folosit într-un fel sau altul. Poate chiar de vreun fotograf de la *National Geographic*, dornic să imortalizeze perspectiva asupra văii. Pe de altă parte, ascensiunea până acolo era un adevărat infern. Se aflau la vreo sută de metri deasupra drumului, iar terenul nu permitea accesul unui tanc, cu atât mai puţin al unui automobil. Ding se deplasă în cercuri concentrice, însă nu descoperi nimic. Poate că punctul ales era prea îndepărtat de căile umblate. După o jumătate de oră apăsă din nou pe butonul radioemiţătorului. Restul echipei avusese timp suficient să verifice dacă nu era urmărită, situaţie în care ar fi avut deja loc o ciocnire. Când apăru căpitanul Ramirez, soarele deja tivea cu roşu peretele estic al văii. Era bine că zborul le scurtase noaptea. Cum merseseră doar jumătate din noapte, se simţeau obosiţi, dar nu epuizaţi şi, în plus, le rămânea o zi ca să se readapteze la altitudinea ridicată. Parcurseseră cinci mile în linie dreaptă de la punctul de aterizare – în realitate şapte.

— Ajungând la o înălţime de şase sute de metri.

Ca şi în alte dăţi, Ramirez îşi împărţi oamenii în echipe de câte doi. În apropiere curgea un râu, astfel că nimeni nu mai suferea de sete. Chavez şi Vega îşi ocupară poziţiile deasupra uneia dintre cele mai probabile căi de acces spre locul lor de popas – o pantă lină, cu copaci mai rari şi foarte potrivită pentru a aprinde focul. Bineînţeles, Ding nu suise pe acolo.

— Cum te simţi, *Oso.*

— Oare de ce n-am niciodată parte să merg undeva la şes, într-un

loc răcoros, la aer curat?

Sergentul Vega îşi scoase „harnaşamentul”, aşezându-şi lucrurile astfel încât să poată dormi pe ele ca pe o pernă confortabilă. Chavez îi urmă exemplul.

— Acolo nu se poartă războaie, omule. Acolo se construiesc terenuri de golf.

— Fir-ar a dracului de armă! exclamă Vega, sprijinindu-şi automatul de o ieşitură a stâncii.

Ţeava era acoperită cu o pânză de camuflaj. Vega ar fi putut smulge câteva crengi ca să-şi ascundă arma, însă nimeni nu voia să lase mai multe urme decât era cazul. De data asta, pe Ding îl învinse oboseala şi aţipi înainte de-a mai apuca să scoată vreun cuvânt.

— Mamă?

Era trecut de ora şapte. În mod normal, Moira trebuia să fi fost de mult în picioare, pregătind micul dejun pentru copii, care se trezeau devreme. Dave bătu la uşă, dar nu primi nici un răspuns. Abia atunci îl săgetă un fior de spaimă. Îşi pierduse deja tatăl, descoperind că părinţii nu erau acele făpturi nemuritoare şi neschimbate de care avea nevoie orice copil atunci când creştea. Acesta era coşmarul permanent al fiecăruia dintre copiii Moirei – un coşmar despre care nu discutau niciodată, nici măcar între ei, ca nu cumva astfel să-şi forţeze norocul. *Dar dacă i se întâmplase ceva mamei?* Încă înainte de-a bâjbâi cu mâna după clanţă, ochii lui Dave se umpluseră de lacrimi la gândul a ceea ce avea să descopere înăuntru.

— Mamă?

Glasul începu să-i tremure. Se simţi ruşinat, dar şi îngrijorat ca nu cumva să-l audă fraţii săi mai mici. Răsuci clanţa şi deschise încet uşa.

Storurile erau ridicate, lăsând razele soarelui de dimineaţă să inunde încăperea în lumină. Mama era acolo, lungită pe pat, îmbrăcată tot cu rochia neagră. Nemişcată.

Dave rămase încremenit locului, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Coşmarul din mintea lui devenise realitate, lovindu-l ca o măciucă în moalele capului.

— Mamă?

Dave Wolfe era îndrăzneţ ca orice adolescent, iar în acea dimineaţă avea într-adevăr nevoie să-şi adune tot curajul. Îşi luă inima în dinţi şi se apropie de pat, apucând mâna mamei. Era caldă. Încercă să-i ia pulsul. Slab, abia sesizabil – totuşi, exista un semn de viaţă. Descoperirea îl împinse la acţiune. Ridică receptorul telefonului de pe noptieră, formând în grabă 911.

— Poliţia, secţia Urgenţe, răspunse imediat un glas.

— Am nevoie de o ambulanţă. Mama mea nu se mai trezeşte.

— La ce adresă? întrebă vocea.

Dave îi dădu lămuririle necesare.

— Bun, acum spune-mi exact cum ai găsit-o pe mama ta.

— Doarme şi nu se mai trezeşte. Şi…

— Mama ta e alcoolică?

— Nu! protestă jignit băiatul. Mam lucrează la FBI. Aseară s-a dus la culcare de îndată ce s-a întors de la birou. Era…

În clipa aceea privi spre noptieră şi făcu descoperirea.

— O, Dumnezeule! Văd un flacon de pastile.

— Citeşte ce scrie pe etichetă, îi ceru vocea de la telefon.

— Placidyl. Era medicamentul pe care-l lua tata, iar el…

Cel de la telefon nu mai avea nevoie de alte amănunte.

— E-n regulă. În cinci minute soseşte ambulanţa.

În realitate, de-abia trecură patru minute şi ambulanţa opri în faţa casei. Locuinţa familiei Wolfe era la trei blocuri de sediul pompierilor. Înainte ca ceilalţi copii să-şi dea seama că se întâmplase ceva, infirmierii îşi făcură intrarea în sufragerie. Urcară în grabă scările până în dormitor, unde-l găsiră pe Dave ţinând strâns mâna mamei sale şi tremurând ca o frunză în vânt. Şeful infirmierilor îl dădu deoparte, după care controlă respiraţia, pupilele şi pulsul Moirei.

— Patruzeci. Foarte slab. Respiraţia… opt. Abia se simte. A luat Placidyl, declară el.

— Ah, porcăria aia! exclamă un altul, întorcându-se spre Dave. Câte pastile erau înăuntru?

— Nu ştiu. Erau ale tatei şi…

— Să mergem, Charlie, zise primul, apucând-o pe femeie de subsuori. La o parte, puştiule, trebuie să ne grăbim.

Nu aveau vreme de pierdut, aşa că renunţară la targă. Infirmierul era un bărbat vânjos şi înalt, astfel încât o scoase pe Moira din încăpere luând-o în braţe ca pe un copil.

— Poţi veni cu noi la spital.

— Cum…?

— Încă respiră, puştiule. Deocamdată nu-ţi pot spune mai mult de-atât, zise cel de-al doilea infirmier, îndreptându-se spre uşă.

Ce dracu' se întâmplă? se încruntă Murray.

Trecuse s-o ia de acasă pe Moira, a cărei maşină rămăsese în garajul FBI. Îşi spunea că poate va reuşi să-i mai atenueze sentimentul de vinovăţie. Moira încălcase normele de securitate, comisese o imprudenţă, dar în acelaşi timp era victima unui om care-o căutase şi o alesese tocmai pentru slăbiciunile ei, exploatându-i punctele nevralgice cu un profesionalism desăvârşit. Fiecare îşi avea sensibilităţile sale. Era o lecţie pe care Dan o învăţase în urma anilor de muncă în FBI.

Nu-i cunoscuse niciodată pe copiii Moirei, dar ştia multe despre ei,

astfel încât nu-i fu greu să-şi dea seama cine ieşise din casă, pornind în urma infirmierilor. Murray îşi parcă maşina de serviciu şi coborî în grabă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe cel de-al doilea infirmier.

Cu o mână îi întinse legitimaţia, ca să-şi justifice dreptul la un răspuns.

— Tentativă de sinucidere. A luat nişte pastile. Mai doriţi să ştiţi şi altceva? adăugă infirmierul, pregătindu-se să suie la volan.

— Daţi-i bătaie, zise Murray, răsucindu-se în loc, ca să se asigure că nu stătea în calea ambulanţei.

Întorcând capul spre copii, înţelese că până atunci cuvântul „sinucidere" nu fusese rostit cu voce tare în prezenţa lor şi revelaţia bruscă a adevărului îi făcu să le piară tot sângele din obraz.

Cortez! Nenorocitule! Roagă-te la Cel de Sus să nu pun vreodată mâna pe tine!

— Copii, sunt Dan Murray. Lucrez cu mama voastră. Vreţi să vă duc până la spital?

Cazul pe care-l ancheta putea să mai aştepte. Morţii rămâneau morţi, aşa că-şi permiteau să aibă răbdare. Emil ar fi înţeles cum stăteau lucrurile.

Lăsă copiii în faţa intrării la secţia Urgenţe, după care se duse să găsească un loc de parcare şi să dea un telefon din maşină.

— Dă-mi-l pe Shaw, îi ceru el omului de pază.

Shaw răspunse aproape imediat.

— Dan, sunt eu, Bill. S-a întâmplat ceva?

— Moira a încercat să se sinucidă. A înghiţit nişte pastile.

— Ce-ai de gând să faci?

— Cineva trebuie să stea cu copiii. Moira are vreo prietenă la care să apelăm?

— Am să mă interesez.

— Până atunci rămân aici, Bill. Adică…

— Înţeleg. E-n regulă. Ţine-mă la curent.

— S-a făcut.

Murray puse receptorul în furcă şi porni către spital. Copiii stăteau cu toţii laolaltă în sala de aşteptare. Dan ştia ce însemna aşteptarea la secţia de urgente. Mai ştia şi că insigna de agent FBI putea deschide aproape orice uşă. La fel cum se întâmplă şi de data asta.

— Tocmai a fost adusă o femeie, se adresă el primului doctor care-i ieşi în cale. Moira Wolfe.

— Aha, aia care-a luat pastile.

E o persoană, nu o „aia"! Ce dracu"! scrâşni în sinea sa Murray, dar se mărgini să dea din cap.

— Unde-i?

— Nu puteţi…

— E implicată într-un caz de maximă importanţă, i-o tăie cu răceală Murray. Vreau să văd cum se simte.

Doctorul îl conduse într-o rezervă. Priveliştea nu era prea atrăgătoare: Moira avea deja vârât pe gât un tub pentru respiraţie artificială şi ace de perfuzie în amândouă braţele. Uitându-se mai bine, i se păru că printr-unul dintre tuburi se scurgea sânge, care trecea prin ceva, după care era injectat în acelaşi braţ. Pe pieptul dezgolit fuseseră lipiţi senzori EKG. Lui Murray nu-i făcea plăcere s-o privească. Spitalele lipseau omul de orice urmă de demnitate, dar viaţa era cu mult mai importantă decât demnitatea.

Cum de nu ştiuse Moira acest lucru?

Cum de nu ţi-ai dat seama, Dan? îşi făcu reproşuri Murray. *Ar fi trebuit să-ţi treacă prin minte să pui pe cineva s-o supravegheze. La naiba*, *dacă stăteai cu ochii pe ea, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta.*

Poate-ar fi trebuit să ne stropşim la ea, în loc s-o tratăm cu blândeţe. Poate ne-a înţeles greşit. Poate… Poate…

Cortez, ticălos nenorocit, eşti ca şi mort. Atâta doar că trebuie să-mi aleg momentul.

— Va scăpa cu viaţă? întrebă Murray.

— Dar dumneata cine dracu’ eşti? întrebă medicul fără să-i arunce vreo privire.

— FBI-ul. Trebuie să ştiu ce şanse are.

Doctorul tot nu întoarse capul.

— Asta-mi doresc şi eu, amice. A luat Placidyl. E un somnifer foarte puternic. Puţini medici îl mai recomandă, pentru că pacienţii riscă să devină dependenţi de el. Doza letală e între cinci şi zece pilule. Doza letală înseamnă cantitatea care ucide jumătate din persoanele care o îngurgitează. Nu ştiu cât a înghiţit bolnava noastră. Cel puţin n-a murit, însă funcţiile vitale sunt destul de afectate ca să-i acordăm prea multe şanse. Acum îi dializăm sângele, ca să împiedicăm absorbţia somniferului. Sper să nu fie un efort zadarnic. Îi administrăm oxigen 100, o vom îndopa cu perfuzii, după care vom aştepta să vedem ce se întâmplă. Nu-şi va veni în simţiri cel puţin încă douăzeci şi patru de ore. Poate două sau chiar trei zile. Nu vă pot spune nici care sunt şansele de supravieţuire. Şi-acum, v-aş ruga să plecaţi şi să mă lăsaţi să-mi văd de treabă.

— Domnule doctor, în sala de aşteptare sunt trei copii.

Medicul întoarse capul preţ de două secunde.

— Spuneţi-le că există o speranţă, însă pentru un timp va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte. Îmi pare rău, dar mai mult nu ştiu nici eu. Vestea bună e că, dacă-şi recapătă cunoştinţa, o putem declara în afară de orice pericol. De regulă, medicamentul acesta nu determină efecte permanente. Afară de cazul când ucide pur şi simplu, adăugă

doctorul.

— Mulţumesc.

Murray ieşi din salon şi se duse să le spună copiilor ceva ce le-ar fi putut reda speranţa. După vreo oră îşi făcură apariţia câţiva vecini, ca să se ocupe de copiii Moirei. Dan plecă discret de îndată ce sosi un agent însărcinat să stea de veghe în sala de aşteptare. Moira era probabil singurul lor fir către Cortez, ceea ce însemna că viaţa ei era ameninţată şi din exterior, nu numai din propria-i voinţă. Murray ajunse la birou cu puţin după ora nouă, tăcut şi furios. Aici îl aşteptau trei agenţi, cărora le făcu semn să vină după el.

— Ei, ce-aţi aflat?

— La Ascunzătoare domnul „Diaz" a folosit o carte de credit American Express. Am identificat numărul la casa de bilete din două aeroporturi – slavă Domnului că există calculatoare care verifică şi cărţile de credit. Imediat ce s-a despărţit de doamna Wolfe, a luat un avion Dulles cu destinaţia Atlanta, iar de acolo către Panama, unde a dispărut. Probabil că ultimii! Bilet l-a plătit cu bani gheaţă, întrucât în seara cu pricina aeroportul nu înregistrează nici un pasager cu numele Juan Diaz. Funcţionarul de la Dulles îşi aminteşte de el – era grăbit să prindă avionul spre Atlanta. Descrierea se potriveşte cu cea pe care o avem deja. Indiferent cum a pătruns în ţară săptămână trecută, n-a fost pe la Dulles. În momentul de faţă sunt cercetate înregistrările de pe computer. Până spre prânz ar trebui să avem un răspuns. Există toate şansele să descoperim cum s-a strecurat în State. Eu pariez pe unul dintre marile aeroporturi – Dallas, Fort Worth, Kansas City, Chicago. Dar abia acum vine partea cea mai interesantă. American Express a descoperit că deţine mai multe cărţi de credit pe numele Juan Diaz. Câteva dintre ele au fost emise recent, însă nu se ştie cum.

— Zău? se miră Murray, turnându-şi puţină cafea. Cum de n-au fost depistate până acum?

— În primul rând, depunerile au fost făcute la timp şi integral, astfel încât nimeni nu s-a sesizat. Adresele sunt uşor diferite iar numele nu-i chiar atât de neobişnuit. Prin urmare, la prima vedere, nu apare nimic suspect. După toate probabilităţile, cineva a reuşit să aibă acces la sistemul computerizat – respectiv la programele de execuţie – ceea ce-ar putea reprezenta încă un fir pentru noi. Presupun că-şi va păstra numele acesta, în caz că Moira va da cu ochii de cartea lui de credit. Tot cartea de credit ne arată că individul a efectuat cinci drumuri la Washington în ultimele patru luni. Cineva îşi face de lucru cu sistemul computerizat al băncii American Express – cineva al naibii de priceput. Oricum, continuă agentul, suficient de priceput ca să umble la o mulţime de calculatoare. Tipul ăsta poate realiza linii de credit complete atât pentru Cortez, cât şi pentru alţii. Ar trebui să existe o posibilitate de verificare, însă nu-mi pun mari nădejdi c-o să-l

depistăm prea curând.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi în încăpere păşi un alt agent tânăr.

— Dallas – Fort Worth, zise el, întinzând superiorului un fax. Semnăturile se potrivesc. Pe aici a pătruns în ţară, după care a luat un avion de seară până la New York – La Guardia, unde a ajuns vineri după miezul nopţii, ora locală. Probabil c-a mers cu trenul până la Washington ca s-o întâlnească pe Moira. Cercetările continuă.

— Frumos! exclamă Murray. E uns cu toate alifiile. De unde venea?

— Încă facem verificări, domnule. Biletul pentru New York l-a cumpărat de la casă. În clipa de faţă discutăm cu cei de la controlul paşapoartelor, ca să aflăm când a trecut prin vamă.

— Bun, altceva?

— Acum avem şi amprentele lui. Una părând a fi arătătorul stâng există pe biletul lăsat doamnei Wolfe. Corespunde cu ce am găsit pe chitanţa de credit de la aeroportul Dulles. N-a fost uşor, dar tipii de la laborator s-au folosit de laser. Am trimis o echipă la „Ascunzătoare”, dar deocamdată n-am descoperit nimic. Cei însărcinaţi cu ştergerea amprentelor sunt mari meseriaşi – chiar prea buni pentru ce urmărim noi; totuşi, băieţii noştri nu s-au dat bătuţi.

— Avem totul, în afară de fotografia ticălosului ăstuia. Numai poza ne lipseşte, repetă Murray. Ce s-a întâmplat după Atlanta?

— Ah, credeam că v-am spus. După o scurtă escală, a luat avionul spre Panama.

— Pe ce adresă e cartea de credit American Express?

— Undeva în Caracas. Probabil că se omite o literă. Aşa procedează toţi.

— Cum se face că cei de la controlul paşapoartelor… of, se strâmbă Murray. Bineînţeles că al lui este pe alt nume, sau poate că are o colecţie întreagă, asortată la cărţile de credit.

— Avem de-a face cu un adevărat profesionist. Ne putem socoti băftoşi c-am aflat şi-atât, într-un timp aşa de scurt.

— Ce-i nou în Columbia? întrebă celălalt agent.

— Nu mare lucru. Munca în laborator avansează repede, însă n-am descoperit nimic pe care să nu-l fi ştiut deja. Columbienii deţin numele a circa jumătate din cei implicaţi. Prizonierul zice că nu-i cunoştea pe toţi şi probabil că acesta-i adevărul. S-a iniţiat o vastă operaţiune de depistare a făptaşilor, însă Morales nu-i prea optimist. Toţi fac parte din categoria celor daţi de multă vreme în urmărire de către guvernul columbian. Toţi s-au folosit de M-19. Se pare că-i vorba de un contract, întocmai cum am presupus şi noi.

Murray se uită la ceas. În aceeaşi zi urma să aibă loc înmormântarea celor doi agenţi din garda de corp a lui Emil. Slujba trebuia să se oficieze la Catedrala Naţională, unde avea să ţină şi preşedintele o alocuţiune. Chiar atunci sună telefonul.

— Murray.

— Aici Mark Bright de la brigada mobilă. Am aflat câteva noutăţi.

— Ascult.

— Sâmbătă a fost lichidat un poliţist. Făptaşii, doi asasini plătiţi, au tras de aproape cu arme Ingram, iar un puşti de prin vecini l-a doborât pe unul dintre ei, trăgându-i un glonţ în cap cu o puşcă de calibrul 22. Rana s-a dovedit mortală. Ieri au fost descoperite atât vehiculul, cât şi cadavrul. Cel care a tras a fost identificat fără nici un dubiu drept traficant de droguri. Poliţia locală a percheziţionat locuinţa victimei – sergentul Braden – unde au găsit un aparat de fotografiat aparţinând victimei din cazul „Piraţilor”. Sergentul ucis lucra la secţia Tâlhării. Mă bate gândul că lucra mână în mână cu traficanţii şi că, înainte de atentat, a scotocit prin casa celuilalt în căutarea dovezilor găsite până la urmă de noi.

Murray dădu din cap cu un aer gânditor. Aflaseră ceva în plus. Va să zică, traficanţii voiseră să se asigure că în urma viitoarei lor victime nu vor rămâne nici un fel de dovezi, numai că omul lor nu fusese suficient de priceput, aşa că-l lichidaseră. Incidentul era legat de asasinarea directorului Jacobs şi de Operaţiunea TARPON.

Va să zică, bandiţii nu se jucau.

— Altceva?

— Poliţia locală e furioasă la culme. E pentru prima oară când unul de-ai lor o păţeşte astfel. A fost o „execuţie în public”, iar nevasta sergentului a căzut şi ea victimă unui glonţ rătăcit. Poliţiştii sunt porniţi rău. Azi-noapte a fost agăţat un comerciant de droguri. La prima vedere, pare un act de justiţie, însă nu cred c-a fost o coincidenţă. Cam atât deocamdată.

— Mulţumesc, Mark, zise Murray, punând receptorul în furcă. Deci, ticăloşii ne-au declarat război, murmură el.

— Cum ai spus, domnule Murray?

— Nimic. Ai verificat deplasările mai vechi ale lui Cortez? Hoteluri, închirieri de maşini şi-aşa mai departe.

— Avem douăzeci de oameni care se ocupă de asta. În două ore ar trebui să primim ceva informaţii preliminare.

— Ţine-mă la curent.

Primul punct de pe agenda procurorului Statelor Unite în ziua aceea era întâlnirea cu Stuart care – în opinia secretarei – părea să aibă chef de vorbă. Nici urmă de mahmureală.

— ’Neaţa, Ed, îl salută Davidoff, fără să se ridice în picioare.

Pe biroul lui se vedeau înşirate o sumedenie de hârtii.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Sunt împotriva pedepsei cu moartea, declară Stuart, aşezându-se. Am să susţin vinovăţia acuzatului, cerând o condamnare de

douăzeci de ani. Atât şi nimic mai mult.

— Ne vedem la proces, Ed, răspunse Davidoff, concentrându-se din nou asupra hârtiilor din faţa sa.

— Vreţi să vă spun pe ce-am pus mâna?

— Dacă-i ceva valoros, ai să mă anunţi la momentul potrivit.

— Ar putea fi suficient ca să-mi scot clienţii basma curată. Ţineţi să-i vedeţi scăpaţi?

— Nu cred până nu văd, replică Davidoff, ridicând totuşi privirea.

Stuart era un avocat al apărării din cale-afară de zelos, îşi zise procurorul Statelor Unite, dar un om cinstit. Nu minţea – cel puţin, nu la tribunal.

De obicei, Stuart purta cu el o servietă veche, dintr-acelea plate şi confecţionate din piele tare, spre deosebire de servietele-diplomat noi şi elegante pe care le etalau majoritatea avocaţilor. O deschise şi scoase dinăuntru un reportofon. Davidoff îl urmări cu privirea în tăcere. Amândoi erau avocaţi pledanţi, amândoi se pricepeau să-şi ascundă sentimentele şi să spună exact ceea ce trebuiau să spună, indiferent ce gândeau. Însă, cum şi unul şi celălalt deţineau această însuşire, reuşeau – asemenea jucătorilor de pocher – să descifreze cele mai subtile semne, pe care alţii nu le sesizau. În clipa când apăsă pe butonul PLAY, Stuart ştia că-i vârâse un ghimpe în inimă adversarului său la bară. Derularea benzii dură câteva minute. Calitatea înregistrării era sub orice critică, însă vocile se auzeau distinct şi, odată prelucrate: în laboratorul fonic (operaţiune pe care un avocat şi-o putea permite), replicile aveau să devină perfect inteligibile.

Reacţia lui Davidoff fu exact aceea la care se aşteptase.

— Înregistrarea e irelevantă în cazul pe care-l judecăm. Informaţiile pe bază de mărturisire sunt excluse din proceduri. Doar ne-am înţeles asupra acestui lucru.

Simţind că avantajul era de partea sa, Stuart deveni mai îngăduitor. Sosise momentul să-şi arate mărinimia.

— Dumneavoastră aţi venit cu propunerea. Eu n-am suflat o vorbă. Guvernul a încălcat grosolan drepturile constituţionale ale clienţilor mei. Simularea unei execuţii constituie în cel mai bun caz o tortură mintală – adică ceva cât se poate de ilegal.

— S-ar putea să se ridice în picioare şi să aplaude, replică circumspect Davidoff.

— Există şi această posibilitate, nu? N-avem decât o cale de-a afla: punem procesul pe rol.

Stuart vârî reportofonul la loc în servietă.

— Tot mai doriţi să devansăm audierile? Cu informaţiile pe care le deţin, pot să atac uşor probele dumneavoastră. La urma urmei, dacă au fost într-atât de nebuni încât să-şi facă un asemenea circ, de ce n-

ar pretinde clienţii mei c-au fost forţaţi să se masturbeze ca să vă furnizeze probele de spermă despre care aţi povestit în presă – sau că i-aţi constrâns să pună mâna pe armele crimei ca să-şi lase amprentele pe ele? Apropo, încă n-am discutat cu ei astfel de detalii. Ce-ar fi dac-aş lega asemenea depoziţii de ceea ce ştiu eu despre victimă? Consider că am şanse reale de a-i trimite acasă liberi şi bine mersi.

Stuart se aplecă în faţă, sprijinindu-şi braţele pe biroul lui Davidoff.

— Pe de altă parte, aşa cum spuneţi dumneavoastră, e greu de presupus cum vor reacţiona juraţii. Prin urmare, iată ce vă propun: îi inculpaţi pe ce motiv vreţi dumneavoastră, solicitând o condamnare de douăzeci de ani, fără ca judecătorul să-şi bage nasul şi să dea vreo sugestie în legătură cu modul de ispăşire a pedepsei – astfel încât indivizii să iasă de după gratii, să zicem peste opt ani. Dumneavoastră veţi spune presei că aveţi probleme cu probele – chestie care vă calcă pe nervi – numai că asta e situaţia. Clienţii mei vor fi scoşi din circuit un timp destul de îndelungat. Dumneavoastră obţineţi o condamnare, însă nu va muri nimeni. Acesta e târgul pe care vi-l propun. Vă las câteva zile să chibzuiţi asupra lui.

Stuart se ridică în picioare, îşi luă servieta şi plecă fără să mai adauge altceva. De cum ieşi din birou, căută din ochi toaleta bărbaţilor. Simţea o nevoie imperioasă de-a se spăla pe mâini, fără să-şi dea seama de ce. Era convins că făcuse exact ce se cuvenea. Criminalii – pentru că asta erau – vor fi declaraţi vinovaţi, însă nu vor muri pe scaunul electric. Şi cine ştie – îşi zise el – poate că se vor îndrepta. Era un gen de minciună pe care avocaţii şi-o spuneau adeseori. Nu trebuia să distrugă cariera unor tipi de la Paza de Coastă, care comiseseră primul delict din viaţa lor – probabil şi ultimul. Se pregătise şi pentru o asemenea eventualitate, însă nu-i surâdea perspectiva. În felul acesta, fiecare dintre părţi câştiga ceva – ceea ce pentru un avocat reprezenta o performanţă. Şi totuşi, simţea o mare nevoie să se spele pe mâini.

Pentru Edwin Davidoff, situaţia era ceva mai complicată. Doar nu era vorba de un simplu caz penal. Acelaşi scaun electric care ar fi trebuit să-i trimită în iad pe cei doi piraţi i-ar fi adus şi lui un birou spaţios în Clădirea Dirksen a Senatului.

Încă din primul an de liceu, când citise lucrarea *Sfat şi consimţământ*, Davidoff râvnise la un loc în Senatul Statelor Unite. Muncise din greu ca să-l câştige: primul din clasă la Facultatea de Drept Duke, ore lungi de lucru plătite mult sub tarif de către Departamentul Justiţiei, un program de conferinţe pe întreg teritoriul statului, fapt care aproape îi distrusese viaţa de familie. Îşi sacrificase întreaga existenţă pe altarul justiţiei. Şi al ambiţiei – după cum era silit

să admită în sinea sa. Iar acum, când se găsea la un pas de a-şi împlini visul, când putea condamna la moarte în deplină legalitate doi criminali ce-şi pierduseră orice drept la viaţă... iată că se alegea praful! Dacă renunţa la capetele de acuzare, pledând conform înţelegerii pentru o condamnare de numai douăzeci de ani, toată munca lui, toate discursurile despre justiţie nu vor mai valora doi bani. Chiar aşa! Pe de altă parte, ar fi putut ignora spusele lui Stuart, aducând cazul în faţa judecătorului – numai că atunci risca să rămână în analele justiţiei drept cel care pierduse procesul cu totul. I-ar putea pune sub acuzaţie pe cei de la Paza de Coastă, dar asta însemna să le sacrifice cariera, dacă nu chiar şi libertatea, pe altarul cui? Al dreptăţii? Al ambiţiei? Sau poate al răzbunării? se întrebă el. Indiferent că pierdea sau câştiga procesul „Piraţilor", oamenii aceia vor avea de suferit, deşi fapta lor ajutase guvernul să dea o lovitură nimicitoare Cartelului.

Drogurile. Totul pornea de la droguri. Capacitatea lor de-a corupe era mai puternică decât tot ce întâlnise în viaţa lui. Drogurile corupeau oamenii, le întunecau minţile şi, în final, le aduceau moartea. Drogurile generau banii folosiţi la coruperea celor implicaţi direct. Drogurile corupeau instituţiile la orice nivel şi în toate modurile imaginabile. Drogurile corupeau guverne întregi. Aşadar, care era răspunsul? Davidoff nu-l cunoştea, deşi ştia că, dacă va candida vreodată pentru Senat, va trebui să peroreze în faţa camerelor TV, declarând că intra în cursă (măcar în parte) dacă locuitorii statului Alabama aveau încredere că-i va reprezenta cum se cuvine...

Iisuse, îşi zise el. *Acum ce-i de făcut? Cei doi piraţi merită să moară pentru fapta pe care au comis-o. Cum rămâne cu datoria mea faţă de victime?*

Nu era chiar o minciună – de fapt, era purul adevăr. Davidoff credea în justiţie. Nutrea convingerea că legea fusese concepută de oameni tocmai spre a se apăra de ticăloşi. Nu se îndoia că menirea sa în viaţă era aceea de instrument al dreptăţii. Altfel de ce-ar fi muncit atât de mult pentru bani atât de puţini?

La urma urmei, nu era o simplă ambiţie, nu?

Nu.

Una dintre victime fusese coruptă, dar celelalte trei? Cum numeau militarii astfel de situaţii? *Pierderi colaterale.* Prin acest termen se desemna o acţiune îndreptată împotriva unei ţinte individuale, dar care distrugea accidental şi alte obiective aflate în apropiere. Pierderi colaterale. În vreme de război, ar fi fost cu totul altceva în cazul de faţă era vorba pur şi simplu de o crimă. *Şi totuşi nu, nu doar o simplă crimă. Blestemaţii lucraseră pe îndelete. Chiar cu plăcere. Oare opt ani de detenţie erau suficienţi ca să plătească pentru o asemenea faptă?*

Dar dacă pierdea procesul cu totul? Chiar de-ar fi câştigat, îi putea sacrifica pe cei de la Paza de Coastă spre a face dreptate? Asta s-ar fi numit tot „pierdere colaterală”?

Trebuia să existe o soluţie. De regulă, se găsea întotdeauna o ieşire. Oricum, avea la dispoziţie câteva zile să chibzuiască asupra acestui lucru.

Dormiseră bine, iar aerul rarefiat de munte nu-i afectase chiar atât de mult pe cât se aşteptaseră. La apusul soarelui echipa era în picioare, cu forţele refăcute. Chavez îşi bău ceaşca de nes cu ochii la hartă, întrebându-se pe care dintre ţintele însemnate să le atace în noaptea aceea. În cursul zilei, oamenii săi supravegheaseră îndeaproape drumul din vale, cunoscând în linii mari ce anume trebuiau să repereze: un camion cu containere de acid. O mână de oameni de prin partea locului aveau să descarce camionul pentru o plată de nimic, pornind apoi spre munţi, împreună cu alt grup care aducea frunzele de coca şi unele utilaje mai uşoare. Către asfinţit sosi un camion. Întunericul se lăsă înainte ca echipa lui Chavez să apuce să vadă tot ce se întâmpla, mai ales că ochelarii lor pentru lumină slabă nu aveau lentile telescopice, însă camionul plecă destul de curând. Escala se făcuse la circa trei kilometri de HOTEL – unul dintre punctele menţionate pe lista de obiective – aflat la patru mile depărtare.

Sosise momentul. Fiecare membru al echipei îşi dădu pe mâini cu soluţie împotriva insectelor, întinzând-o apoi pe obraz, pe gât şi pe urechi. Pe lângă faptul că alunga gângăniile, substanţa cu pricina dilua puţin vopseaua de camuflaj, pe care şi-o aplicaseră ca şi cum s-ar fi rujat, însă cu efecte înfricoşătoare. Membrii fiecărei perechi se ajutară unul pe altul în această operaţiune. Nuanţele mai închise erau repartizate pe frunte, pe nas şi pe pomeţi, iar cele palide pe adânciturile de sub ochi şi din obraz. Nu era vorba de vopsele de camuflaj, ca la soldaţii din filmele de război. Scopul culorilor respective erau invizibilitatea, nu intimidarea. Prin acoperirea nonelor deschise la culoare şi lumânarea celor de umbră, feţele lor nu mai arătau a chipuri omeneşti.

Sosise momentul să-şi câştige banii. Odată alese traseele şi punctele de întâlnire, ele fură comunicate întregii echipe. Urmară întrebări şi răspunsuri, se luară în discuţie toate eventualităţile, se elaborară planuri alternative, după care Ramirez dădu ordinul de plecare. Trebuiau să pornească la drum câtă vreme mai cădea lumina pe peretele estic al văii. Începeau coborârea şi deplasarea către obiectiv.

17
Punerea în execuţie

În armată, ordinul-tip pentru o misiune de luptă este reprezentat de un acronim – SMESSCS – Situaţie, Misiune, Executare, Serviciu şi Sprijin, Comandă şi Semnal.

SITUAŢIA înseamnă informaţiile necesare misiunii, respectiv ce trebuie să cunoască soldaţii în legătură cu misiunea primită.

MISIUNEA este definirea într-o singură frază a sarcinii ce urmează a fi îndeplinită.

EXECUTAREA reprezintă metodologia prin care va fi îndeplinită misiunea.

SERVICIUL şi SPRIJINUL se referă la modalităţile de ajutare a oamenilor în scopul executării misiunii.

COMANDA îl desemnează pe cel care dă ordine pe parcursul tuturor etapelor, mergând teoretic până la Pentagon, iar în josul scării ierarhice până la cel mai mic grad dintre membrii unităţii care la nevoie ajunge să preia comanda.

SEMNALUL este termenul generic pentru procedurile de comunicare urmând a fi aplicate.

Soldaţii fuseseră deja puşi la curent în linii generale cu situaţia – ceea ce; de altfel, nici n-ar fi fost nevoie. Atât circumstanţele, cât şi misiunea primită difereau întrucâtva, însă oamenii erau conştienţi şi de acest lucru. Căpitanul Ramirez îi încunoştinţase asupra executării prezentei misiuni, dându-le toate informaţiile necesare pentru acea seară. Nu aveau nici un sprijin din afară. Trebuiau să se descurce singuri. Ramirez deţinea comanda tactică şi stabilise care dintre subordonaţi va prelua comanda în caz că el ar fi fost scos din luptă. De asemenea, elaborase codurile de comunicare radio. Ultima măsură luată înainte de-a da ordinul de plecare fu aceea de a-şi comunica intenţiile către VARIABLE, a cărei localizare nu o cunoştea, dar care-i dădu aprobarea.

Ca de obicei, sergentul Domingo Chavez forma avangarda, mergând la o sută de metri înaintea lui Julio Vega care, la rândul său, se detaşase la vreo cincizeci de metri în faţa camarazilor săi, răsfiraţi la zece metri depărtare unul de altul. Drumul în pantă le îndurera muşchii picioarelor, dar nimeni nu lua seama la acest neajuns. Toate gândurile lor se concentrau asupra misiunii. La fiecare o sută de metri, Chavez căuta câte un punct de observaţie de unde să poată privi în jos, către obiectiv, adică spre locul pe care urmau să-l atace. Vedea prin binoclu licărul slab al felinarelor cu gaz. Cum mergeau cu soarele

în spate, nu aveau de ce să se teamă că razele lui s-ar fi reflectat în lentile. Obiectivul era amplasat exact acolo unde îl menţiona şi harta. Chavez se întrebă cum fusese obţinută informaţia cu pricina. Echipa urma întocmai planul care-i fusese adus la cunoştinţă. Chavez îşi zise că treaba era pregătită până în cele mai mici amănunte. După toate probabilităţile, la HOTEL ar fi trebuit să se găsească între zece şi cincisprezece oameni. Sergentul spera ca superiorii să nu se fi înşelat în previziunile lor.

Drumul nu era prea rău. Vegetaţia se dovedea ceva mai rară decât la şes şi, în plus, nu mai erau atâtea insecte. Poate că şi pentru ele aerul era prea rarefiat. Se auzeau păsărelele chemându-se una pe alta şi ciripitul lor, caracteristic pădurii, ar fi trebuit să ascundă sunetele trupei care înainta, însă oamenii aproape că nu-şi făceau simţită prezenţa. Chavez îl auzise pe unul dintre băieţi alunecând şi căzând la vreo sută de metri mai în urmă, însă doar un Ninja ar fi sesizat zgomotul. Sergentul reuşi să parcurgă jumătate din distanţă în mai puţin de o oră, oprindu-se la punctul de întâlnire dinainte stabilit, unde îi aşteptă şi pe ceilalţi.

— Până în prezent totul merge ca pe roate, *jefe,* îi spuse Ding lui Ramirez. N-am văzut nimic, nici măcar o lamă, adăugă el, ca să arate că se simţea în largul său. Ne-au mai rămas vreo trei mii şi ceva de metri.

— O.K. Ne oprim la următorul punct de observaţie. Nu uita că acolo ai putea da nas în nas cu niscaiva plimbăreţi.

— Înţeles, domnule căpitan.

Chavez porni mai departe, fără să mai zăbovească. Ceilalţi îl urmară două minute mai târziu.

Ding începu să înainteze cu mai multă băgare de seamă. Cu fiecare pas pe care-l făcea către HOTEL, creştea şi riscul de-a întâlni vreun nepoftit. Traficanţii nu erau nişte tâmpiţi, se atenţionă singur. Cu siguranţă că-i ducea mintea cât de cât, iar oamenii pe care se bazau erau ţărani de prin partea locului, crescuţi în vale şi cunoscând potecile. O mare parte dintre ei aveau probabil arme. Chavez era surprins cât de diferit îi părea totul, însă data trecută îşi pândise şi-şi evaluase obiectivele pe parcursul unor zile întregi. Acum nu mai avea nici măcar o evidenţă sigură a lor, nu ştia de ce arme dispuneau ceilalţi sau cât se pricepeau să le folosească.

Iisuse, asta-i o luptă adevărată. *Iar noi n-avem habar nici de unele.*

Păi, la ce altceva sunt buni Ninja? se grozăvi el, fără ca gândul să-l consoleze prea mult.

Timpul începu să le joace feste. Fiecare pas părea să dureze o veşnicie, iar când ajunse la ultimul punct de întâlnire îi făcu impresia că, la urma urmei, nici nu mersese prea mult. Acum putea zări lumina obiectivului – un semicerc verde-pal pe lentila ochelarilor speciali –

însă pădurea continua să rămână cufundată în tăcere şi nemişcare. La ultimul punct de observaţie, se duse lângă un copac şi îşi înălţă capul, întorcându-l când în stânga, când în dreapta, gata să sesizeze cel mai mic semn. Avu impresia că auzea ceva. Un sunet ciudat, nenatural, care apărea şi dispărea, răzbătând din direcţia obiectivului. Ceea ce-l îngrijora era faptul că încă nu vedea nimic. Doar licărul acela verzui.

— S-a întâmplat ceva? întrebă în şoaptă căpitanul Ramirez.

— Ascultaţi.

— Da, încuviinţă după o clipă căpitanul.

Membrii echipei îşi scoaseră raniţele şi se împărţiră în grupuri, conform planului. Chavez, Vega şi Ingeles urmau să înainteze direct spre HOTEL, în vreme ce restul trebuia să facă un ocol prin stânga. Ingeles, sergentul de transmisiuni, avea un lansator de grenade M-203 atârnat sub puşcă. Vega căra mitraliera, iar Chavez era înarmat cu un MP-5 cu amortizor. Misiunea lor era să fie cu ochii în patru. Să se apropie cât mai mult, spre a susţine prin tir atacul propriu-zis. Dacă apărea vreun nepoftit, Chavez avea sarcina de a-l lichida fără zgomot. Ding porni primul, în fruntea oamenilor săi. Câteva clipe mai târziu plecă şi căpitanul Ramirez. Ambele grupuri mergeau mai adunat, restrângând distanţa dintre soldaţi la cel mult cinci metri. Un alt risc mortal care se ivea de-acum era confuzia. Dacă vreunul din soldaţi pierdea legătura cu camarazii săi sau dacă vreo santinelă inamică ajungea cumva printre ei, consecinţele ar fi fost dezastruoase atât pentru misiune, cât şi pentru, cei însărcinaţi cu îndeplinirea ei.

Ultimele cinci sute de metri le luară mai mult de o jumătate de oră. Punctul de observaţie al lui Ding era limpede marcat pe hartă, însă mai greu de găsit noaptea în pădure. Noaptea lucrurile arătau întotdeauna diferit. Chiar şi cu ochelari speciali, totul în jur era… altfel. Chavez era vag conştient că începea să-l cuprindă frica. Nu se temea, propriu-zis, însă nu mai era chiar aşa de sigur pe el. La fiecare două-trei minute îşi repeta că ştia exact ce avea de făcut şi metoda dădea de fiecare dată rezultate – dar numai pentru scurt timp, după care îl copleşea din nou nesiguranţa. Logica îi spunea că trăia ceea ce manualele numeau o reacţie firească de anxietate. Lui Chavez nu-i prea plăcea, însă constata că senzaţia era destul de suportabilă. Întocmai cum precizau şi manualele.

Sesiză o mişcare şi încremeni în locul unde se afla. Mâna stângă se ridică fulgerător cu palma în sus, prevenindu-i pe ceilalţi să se oprească şi ei. Înălţă din nou capul, bizuindu-se pe cele învăţate la instrucţie. Din manuale şi din propria-i experienţă, ştia că ochiul omenesc nu vedea mişcarea decât noaptea. Afară de cazul când şi ceilalţi aveau ochelari speciali…

Omul din faţa lui nu dispunea de aşa ceva. Silueta se profila la vreo sută de metri depărtare. Fără a bănui nimic, înainta încet printre

copacii dintre Chavez şi locul unde trebuia să ajungă sergentul. Acest mărunt detaliu însemna şi condamnarea la moarte a intrusului. Ding făcu un semn spre Vega şi Ingeles să rămână ascunşi, în timp ce el se deplasă spre dreapta, în partea opusă a traseului urmat de necunoscut, astfel încât să-i cadă în spate. Acum se mişca repede. Peste alte cincisprezece minute trebuia să se afle la postul său. Alegând locul unde terenul era sigur, păşi cât mai uşor cu putinţă, înaintând aproape cu viteza unui mers normal. Constată cu mândrie că neliniştea îi dispăruse, acum când ştia ce avea de făcut înainta sigur, fără zgomot, ghemuit la pământ, întorcând mereu capul când spre cărare, când spre ţinta sa. Un minut mai târziu ajunse într-un loc prielnic. Poteca era umblată. Probabil că pe acolo patrulau oamenii de pază. Dobitocul nu se abătea de la cărare, remarcă Chavez. Când comiteai asemenea imprudenţe, n-aveai prea multe şanse să supravieţuieşti.

Acum omul se întorcea. Înainta cu paşi rari, ca de copil, azvârlind piciorul înainte de la genunchi, dar mişcându-se fără zgomot pe poteca bătătorită – din câte observă într-un târziu Ding. Poate că nu era chiar atât de dobitoc. Privirea sa era îndreptată spre povârnişul munţilor. Arma şi-o ţinea atârnată de umăr. Chavez îl lăsă să se apropie, scoţându-şi ochelarii în clipa când omul se uita în altă parte. Lipsit de ajutorul ochelarilor, pierdu din ochi ţinta pentru câteva clipe şi simţi că intra în panică. Se luptă să-şi ţină firea. Omul urma să apară din nou în raza sa vizuală, de îndată ce se va deplasa înapoi, spre sud. Aşa se şi întâmplă. Paznicul se desluşi mai întâi ca o apariţie spectrală, apoi ca o siluetă întunecată păşind pe poteca din junglă. Ding se ghemui la rădăcina unui copac, cu arma îndreptată spre capul necunoscutului, apoi îl lăsă să se apropie şi mai mult. Era de preferat să mai aştepte, ca să ţintească la sigur. Selectorul armei era fixat la un singur foc. Omul se găsea la zece metri depărtare. Chavez nu îndrăzni nici să respire. Ochi capul individului şi apăsă pe trăgaci. Clinchetul metalic al trăgaciului îi păru asurzitor, dar omul din faţa sa se prăvăli în iarbă, fără alt zgomot decât pocnetul înăbuşit al armei lovindu-se de pământ. Chavez făcu un salt înainte, cu automatul îndreptat spre ţintă, însă omul – fusese, totuşi, un om – nu mişca.

Punându-şi din nou ochelarii, văzu gaura lăsată de glonţ chiar în dreptul nasului, după care proiectilul se îndreptase în sus, atingând creierul şi ucigând instantaneu şi în tăcere.

Ninja, exultă Chavez în sinea sa.

Stând în picioare lângă cadavru, privi spre coasta muntelui şi ridică braţul cu arma. *Cale liberă.* În clipa următoare zări prin ochelari siluetele verzui ale lui Vega şi Ingeles coborând povârnişul. Se întoarse şi, descoperind un loc de unde să observe obiectivul, îi aşteptă pe cei doi să ajungă lângă el.

Ţinta era acolo, la şaptezeci de metri depărtare. Licărul felinarelor cu gaz strălucea puternic prin lentilele ochelarilor speciali. Chavez îşi dădu seama că se putea lipsi de ei. Acum răsunau mai multe glasuri. Reuşi să prindă unele cuvinte răzleţe. O conversaţie obişnuită, de zi cu zi, între oameni care-şi vedeau de treburi. Se auzi un plescăit, ca şi cum... ce? Ding nu ştia şi deocamdată faptul nici nu avea vreo importanţă. Zări punctul unde îşi instalase trăgătorii. Numai că se ivea o problemă.

Locul nu era bine orientat. Copacii care ar fi trebuit să le acopere flancul drept îi împiedicau de fapt să vadă obiectivul. Chavez trase concluzia că punctul de observaţie fusese prost ales. Schiţă o grimasă şi începu să-şi elaboreze un alt plan, convins că la fel ar fi procedat şi căpitanul. Găsiră un loc aproape tot atât de bun, la vreo cincisprezece metri mai încolo, de data asta orientat cum trebuie. Chavez se uită la ceas. Se apropia momentul. Sosise vremea să efectueze ultima şi cea mai importantă inspecţie a obiectivului.

Numără doisprezece oameni. În mijloc remarcă ceva ce aducea cu... o cadă de baie portabilă. Înăuntru se aflau doi bărbaţi care călcau, striveau, amestecau, sau cine ştie ce făceau cu acel terci bizar de frunze de coca şi... *Ce ne spuneau?* se întrebă Chavez. *Apă şi acid sulfuric!* Ceva de genul ăsta. Iisuse! se cruci el. Să calci pe acidul ăla blestemat! Cei ce se ocupau cu această dezgustătoare îndeletnicire lucrau în schimburi. Chavez urmări cu privirea primul grup şi văzu că cei ce ieşeau din cadă îşi turnau apă rece pe tălpi şi pe gambe. Probabil că-i durea sau aveau arsuri, înţelese Ding. Totuşi, la numai treizeci de metri depărtare, oamenii continuau să flecărească bine dispuşi. Unul povestea despre prietena lui în termeni destul de vulgari, lăudându-se cu performanţele ei şi ale lui.

Şase dintre ei aveau puşti, toate AK-uri. *Dumnezeule, pe tot mapamondul întâlneşti blestemăţiile astea!* Cei cu arme făceau de pază în jurul obiectivului, însă cu privirile îndreptate mai curând spre camarazii lor decât spre pădure. Unul fuma. Lângă felinar se vedea o ladă. Un lucrător zise ceva către cei cu puştile, apoi scoase din ladă două sticle de bere: una pentru el, alta pentru cel care-i dăduse învoirea.

Idioţii îşi spuse Ding. Receptorul de radio din urechea lui hârşâi de trei ori. Ramirez se găsea la locul său şi îl întreba dacă era gata de atac. Chavez trimise două semnale de răspuns, după care se uită în dreapta şi în stânga. Vega îşi înălţase mitraliera SAW pe tripod, punând alături geanta cu muniţie cu fermoarul desfăcut. Avea deja pregătite două sute de cartuşe, plus o a doua geantă de rezervă.

Chavez se lipi de un copac gros şi-şi alese ţinta cea mai îndepărtată. Calculă distanţa ca fiind de circa optzeci de metri – cam mult pentru arma sa, mai ales dacă ochea în cap. Trase piedica, îşi

propti arma în umăr şi ochi cu atenţie prin cătare.

Trei gloanţe ţâşniră din ţeavă. În clipa când două dintre ele îi găuriră pieptul, omul căscă ochii mari de uimire şi scoase un horcăit care-i făcu pe ceilalţi să-şi întoarcă privirea înspre el. Chavez ţinti spre unul dintre puşcaşi, care-şi smulsese arma de pe umăr. Şi acesta primi în plin două-trei gloanţe, ceea ce nu-l împiedică să-şi ducă puşca la ochi.

De îndată ce înţelese că inamicul se pregătea să riposteze, Vega deschise focul, ciuruindu-l pe puşcaş cu cartuşe de mitralieră, apoi îndreptă tirul spre alţi doi paznici înarmaţi. Unul dintre ei scăpă, gloanţele fiind trase prea sus. Cei neînarmaţi reacţionară mai întârziat decât paznicii. Doi începură să alerge, însă tirul lui Vega îi culcă la pământ. Ceilalţi se trântiră în iarbă, încercând să se îndepărteze târâş. Îşi făcură apariţia încă doi oameni înarmaţi – sau mai curând armele lor. Printre copaci, din celălalt capăt al ţintei, fulgerară rafale de pistol automat, provenind din armele echipei de trăgători, exact aşa cum fusese stabilit.

Grupul de asalt condus de căpitanul Ramirez deschise focul dinspre dreapta. Din pădure răsună răpăitul caracteristic al armelor M-16: Chavez, Vega şi Ingeles continuau să tragă fără oprire asupra obiectivului, cât mai departe de echipa de asalt. Unul dintre paznicii care deschiseseră focul trebuie să fi fost lovit, căci sclipirea din vârful ţevii sale îşi schimbă brusc direcţia, aţintindu-se undeva în sus. Însă alţi doi se răsuciră şi traseră asupra grupului de asalt, după care se prăbuşiră la pământ. Unul dintre cei ce striviseră frunzele de coca încercă să înşface o puşcă de pe jos, însă nu avu răgazul s-o folosească. Altul se ridică în picioare, probabil cu gândul să se predea, dar nu apucă să înalţe mâinile deasupra capului că gloanţele pornite din cea de-a doua mitralieră a atacatorilor îi străpunseră pieptul.

Chavez şi oamenii săi încetară focul, astfel încât grupul de asalt să poată atinge obiectivul. Doi soldaţi îi lichidară pe cei care mai mişcau în ciuda rănilor primite. O clipă totul se cufundă în tăcere. Lampa cu gaz încă sfârâia, aruncând o lumină palidă asupra locului. Nu se mai auzea nici un zgomot, afară de ecoul împuşcăturilor şi de ţipetele speriate ale păsărilor.

Patru soldaţi verificară cadavrele. Ceilalţi membri ai grupului de asalt încercuiseră deja obiectivul. Chavez, Vega şi Ingeles puseră piedica armelor, îşi adunară lucrurile şi se apropiară.

Chavez dădu cu ochii de-o privelişte oribilă. Doi dintre cei atinşi de gloanţe îşi trăiau ultimele clipe. Unul fusese doborât de mitralieră lui Vega, care-i ciuntise abdomenul, aproape smulgându-i ambele picioare. Sângele i se scurgea cu repeziciune în ţărână. Medicul echipei îi aruncă o privire lipsită de compasiune. Amândoi răniţii îşi dădură sufletul în mai puţin de un minut. Ordinele primite de

americani erau destul de vagi în privinţa prizonierilor. Nimeni nu putea interzice în mod legal unui soldat american să ia prizonieri. Căpitanul Ramirez se străduise tot timpul să evite o asemenea eventualitate, însă mesajul fusese recepţionat. Cu atât mai rău. Indivizii aceştia erau complici la moartea unor tineri americani consumatori de droguri – fapt ce nu prea cădea sub incidenţa legilor războiului terestru. Cu atât mai rău pentru ei. În plus, existau alte probleme mai presante.

De-abia pătruns în obiectiv, Chavez sesiză un zgomot. Îl auziră toţi ceilalţi. Cineva alerga, coborând în fugă panta. Ramirez îi făcu semn lui Dingo, care porni imediat în urmărirea lui.

Îşi scoase ochelarii, încercând să-i ţină în mână, dar îşi dădu seama că era o prostie să alerge. Se opri, îşi puse din nou ochelarii, desluşind atât cărarea, cât şi pe fugar. Trebuie să ştii când să te arăţi prudent şi când să dai dovadă de curaj. Instinctul îi spunea lui Ding că în situaţia dată era de preferat a doua cale. Alergă de-a lungul potecii, bizuindu-se pe experienţa sa ca să-şi menţină echilibrul şi apropiindu-se rapid de cel ce încerca să scape. Trei minute mai târziu, îl auzi limpede pe fugar făcându-şi loc printre tufe şi poticnindu-se în întuneric. Ding se opri, folosindu-se din nou de ochelari. Mai avea de parcurs numai vreo sută de metri. Începu din nou să alerge, cu sângele pulsându-i năvalnic în vine. Cincizeci de metri. Omul căzu din nou. Ding încetini pasul. De-acum trebuia să fie mai atent la zgomote. Individul nu mai avea cum să scape. Chavez părăsi poteca, mişcându-se paralel cu ea, pe stânga, cu agilitatea unui dansator de step, căutând să înainteze cât mai repede. La fiecare cincizeci de metri se oprea, privind prin ochelarii speciali. Oricine ar fi fost fugarul, era obosit şi pierdea din ce în ce mai mult teren. Chavez îl depăşi, apoi coti spre dreapta şi-l aşteptă pe cărare.

Îşi calculase timpul la secundă. Nici nu apucă să ridice arma, că silueta se ivi chiar lângă el. Sergentul trase din instinct, de la o distanţă de trei metri, nimerindu-şi victima drept în piept. Omul se prăbuşi în braţele lui, cu un geamăt de agonie. Ding se scutură, descărcându-şi din nou arma în pieptul rănitului. De astă dată nu se mai auzi nici un sunet.

— Iisuse, murmură sergentul, îngenunchind ca să-şi tragă sufletul.

Pe cine ucisese? îşi puse ochelarii ca să se uite la cadavru.

Mortul era în picioarele goale. Purta o cămaşă de bumbac şi pantaloni din... Chavez omorâse un ţăran, unul dintre amărâţii care călcaseră terciul de coca. Putea fi mândru de isprava lui!

Sentimentul de satisfacţie ce însoţea adeseori o misiune de luptă îndeplinită cu succes îl părăsi brusc, ca aerul ţâşnit dintr-un balon. Un biet ţăran, care nu avea nici măcar încălţări. Traficanţii îi angajau ca să le care otrăvurile în munţi şi le plăteau o nimica toată pentru

munca infectă şi urâtă de zdrobire a frunzelor.

Avea cingătoarea desfăcută. Probabil că, atunci când izbucniseră împuşcăturile, tocmai se dusese să se uşureze în pădure şi nu voise decât să scape cu viaţă, numai că nădragii pe jumătate căzuţi în vine îi zădărniciseră orice eforturi. Era cam de-o vârstă cu Ding, mai mic de statură şi mai zvelt, cu obrazul puhav în urma alimentaţiei cu făinoase, tipică ţăranilor de prin partea locului. O figură comună, încă păstrând urmele panicii şi durerii din clipa morţii. Nu purta armă. Fusese doar un simplu muncitor plătit. Murise pentru că se găsise unde nu trebuia, într-un moment nepotrivit.

Pentru Chavez nu era o faptă de care să fie mândru. Apăsă pe butonul transmiţătorului.

— Şase, aici Punctul. L-am aranjat. Nu era decât unul.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Mă descurc.

Chavez săltă cadavrul pe umăr, pregătindu-se să urce panta înspre obiectiv. Întoarcerea dură zece minute istovitoare, însă corvoada făcea parte din misiunea primită. Ding simţi sângele victimei prelingându-se din cele şase găuri din piept şi pătându-i spatele cămăşii kaki. Poate că nu numai spatele.

Cât timp lipsise, celelalte cadavre fuseseră aliniate unul lângă altul şi scotocite prin buzunare. Bilanţul operaţiunii – o mulţime de saci cu frunze de coca, nişte canistre cu acid şi paisprezece morţi, inclusiv cel pe care Chavez îl culcă lângă ceilalţi.

— Pari sfârşit de oboseală, remarcă Vega.

— Nu-s chiar atât de rezistent ca tine, *Oso*, gâfâi Ding drept răspuns.

Mai descoperiseră două miniaparate de radio şi alte câteva mărunţişuri, însă nimic de valoare din punct de vedere militar. Câţiva soldaţi trăgeau cu coada ochiului la lada de bere, dar nici unul nu îndrăzni să aducă vorba despre băutură. În caz că existaseră coduri radio, probabil că se aflaseră în memoria şefului acestui loc. Nu aveau cum ghici cine fusese acolo. Toţi morţii semănau între ei. Cadavrele erau îmbrăcate cam la fel, cu excepţia centurilor încrucişate ale celor ce purtaseră arme. În general, priveliştea nu era prea veselă. Iată nişte oameni care cu numai o jumătate de oră mai înainte se bucurau încă de viaţă. În afară de asta, nu era mare lucru de comentat în legătură cu misiunea. Faptul cel mai important era că echipa nu suferise pierderi, deşi sergentul Guerra se alesese cu o zgârietură de pe urma unui glonţ rătăcit Ramirez termină de inspectat obiectivul, după care dădu ordin oamenilor să se pregătească de plecare. Chavez trecu din nou în frunte.

Urcuşul anevoios îi lăsă căpitanului Ramirez răgazul să gândească, după care făcu o descoperire la care ar fi trebuit să chibzuiască încă

mai de mult.

Ce sens are misiunea asta?

Pentru Ramirez, MISIUNEA însemna scopul în care fuseseră trimişi în munţii Columbiei, nu operaţiunea de distrugere a acestui obiectiv.

Înţelegea că supravegherea aeroporturilor avea ca urmare stoparea transportului de droguri în Statele Unite. El şi oamenii săi efectuaseră misiuni secrete de recunoaştere, informaţiile culese de ei fiind utilizate în scopuri tactice. Fusese un lucru simplu, care avea un rost. Dar ce mama dracului făceau acum? Echipa sa tocmai executase o mostră perfectă de raid în număr restrâns. Totul se desfăşura perfect – desigur, cu sprijinul atitudinii inepte a inamicului.

Însă situaţia avea să se schimbe. Adversarul îşi va însuşi rapid lecţia primită. Îşi va întări paza, iar asta chiar înainte de-a încerca să priceapă ce se întâmpla. Distrugerea unei rafinării reprezenta un argument suficient ca să-i determine să-şi revizuiască măsurile de securitate.

De fapt, ce realizaseră prin acest atac? În seara cu pricina nu vor mai fi rafinate câteva sute de livre de frunze de coca. Nu primise instrucţiuni să care sacii de acolo şi, chiar de-ar fi primit, tot nu avea cum să-i distrugă decât prin foc. Or, nu puteau să comită o asemenea tâmpenie şi să aprindă focul pe povârniş, pe timp de noapte, indiferent cum ar fi sunat ordinele. Prin urmare, în seara aceea nu realizaseră... nimic. Absolut nimic. Mai rămâneau tone de frunze şi zeci – dacă nu sute – de rafinării. Departe de-a da o lovitură zdrobitoare traficului de stupefiante, nu-i produseseră nici măcar o zgârietură.

Atunci, *de ce dracu' ne riscăm viaţa?* se întrebă el. Ar fi trebuit să-şi pună această întrebare încă din Panama, dar, la fel ca şi ceilalţi trei camarazi ai săi, se lăsase antrenat de furia autorităţilor în urma asasinării directorului FBI şi a însoţitorilor acestuia. Militar de profesie, era obişnuit să primească ordine de la comandanţii de brigadă sau batalion, la rândul lor militari de carieră, în jur de patruzeci de ani, care de cele mai multe ori ştiau ce aveau de făcut. De data asta însă, ordinele primite proveneau din altă parte – de unde? Acum nu mai era atât de sigur, se amăgise singur cu gândul că, indiferent cine anume dăduse ordinul, ştia bine ce făcea.

De ce n-au pus mai multe întrebări?

Ramirez considera misiunea din acea seară drept un succes. Până atunci, toate gândurile lui se concentraseră asupra unui obiectiv. Odată atins obiectivul, descoperise că dincolo de el nu exista nimic. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme. Acum Ramirez înţelegea. Era însă prea târziu.

Dilema sa avea şi un alt aspect, mult mai tulburător. Trebuia să-şi asigure oamenii că totul era în ordine. Se descurcaseră de minune.

Nici un comandant nu şi-ar fi putut dori mai mult. Şi totuşi…

Ce dracu' căutăm aici? Nu ştia, pentru că nu-i spusese nimeni şi nu era primul căpitan tânăr care-şi punea această întrebare prea târziu. Devenise aproape o tradiţie în armata americană ca ofiţerii tineri şi ascuţiţi la minte să se întrebe de ce dracu' primeau anumite misiuni. Numai că, de cele mai multe ori, îşi puneau problema prea târziu.

Bineînţeles că nu avea de ales. Trebuia să presupună – aşa cum îi dictau pregătirea şi experienţa – că misiunea respectivă avea un rost. Deşi raţiunea îi spunea cu totul altceva – Ramirez fiind de departe un om inteligent – îşi impusese să se încreadă în comandanţii săi. Soldaţii din subordine aveau, la rândul lor, încredere în el. Prin urmare şi el trebuia să aibă aceeaşi încredere în cei superiori ierarhic. Numai aşa putea să funcţioneze o armată.

La două sute de metri în faţa lui Ramirez, Chavez îşi simţea cămaşa udă şi lipicioasă şi-şi punea exact aceleaşi întrebări. Niciodată nu-şi închipuise că va fi pus în situaţia să care un cadavru plin de sânge pe povârnişul unui munte. Nu anticipase că senzaţia fizică amintind de fapta sa îl va apăsa atât de greu pe conştiinţă. Ucisese un ţăran. Nu un om înarmat, nu un duşman adevărat, ci un biet nenorocit care se întâmplase să-şi găsească de lucru unde nu trebuia – probabil ca să-şi hrănească familia, dacă avea vreuna. Dar ce altceva ar fi putut face Chavez? Să-l lase să scape?

Pentru sergent, lucrurile erau cu mult mai simple: exista un ofiţer care-i spunea ce să facă. Iar căpitanul Ramirez îşi cunoştea îndatoririle. Era ofiţer şi sarcina sa era să ştie ce se întâmplă şi să dea ordine. Gândul acesta îi mai uşură conştiinţa lui Chavez, care urcă mai departe muntele către locul de popas. Însă cămaşa însângerată continuă să i se lipească de spate, asemenea întrebărilor care frământau o conştiinţă încărcată.

Tim Jackson se întoarse la birou la ora 22.30, după un scurt exerciţiu de antrenament cu grupele de comando efectuat la Fort Ord. Nici nu se instală bine pe scaunul rotativ, că sună telefonul. Exerciţiul nu mersese prea bine. Ozkanian se deprindea destul de greu cu cerinţele de comandă ale celei de-a doua echipe. Dăduse greş pentru a doua oară consecutiv, reuşind să-şi înfurie locotenentul, fapt ce-l supărase pe sergentul Mitchell, care-şi punea mari speranţe în tânărul ofiţer. Amândoi ştiau că un bun sergent de comando necesita cel puţin patru ani de pregătire şi asta numai dacă aveai de-a face cu un tip isteţ ca Chavez. Totuşi, sarcina lui Ozkanian era aceea de-a conduce echipa, aşa că Mitchell îi explica unele lucruri în maniera sergenţilor de pluton, adică plin de vigoare şi entuziasm, la care se adăugau unele remarci privind arborele genealogic al lui Ozkanian.

Presupunând că avea vreunul.

— Locotenent Jackson, răspunse Tim după cel de-al doilea apel.

— Domnule locotenent, la telefon colonelul O'Mara de la Comandamentul Operaţiunilor Speciale.

— Vă salut, domnule colonel.

— Am auzit c-ai făcut tărăboi în legătură cu un sergent pe nume Chavez. Adevărat?

Jackson ridică privirea, dând cu ochii de Mitchell, care tocmai intrase, cu casca sa ca o varză vârâtă sub braţul transpirat şi un zâmbet poznaş în colţul gurii. De data asta, Ozkanian pricepuse instrucţiunile.

— Da, domnule. Nu s-a prezentat la postul unde trebuia să fie. E unul dintre oamenii mei şi…

— Te înşeli, domnule locotenent. Acum e unul dintre ai mei. A primit o însărcinare mare pe care nu-i nevoie să ţi-o comunic şi te poftesc să nu – repet: să NU – mai freci telefonul, *tot băgându-ţi nasul unde nu-ţi fierbe oala. E LIMPEDE, DOMNULE LOCOTENENT?*

— Iertaţi-mă, domnule colonel, dar…

— Eşti surd, băiete?

Glasul redevenise calm, lucru şi mai înfricoşător pentru un locotenent care şi aşa avusese o zi proastă.

— Nu, domnule. Voiam doar să vă spun că am primit un telefon de la…

— Sunt la curent. M-am ocupat eu de asta. Sergentul Chavez îndeplineşte o misiune care nu te priveşte pe dumneata. Punct. Ai priceput?

— Da, domnule colonel.

Se auzi un pocnet, semn că celălalt închisese telefonul.

— Rahat! se strâmbă locotenentul Jackson.

Sergentul Mitchell nu prinsese nici un cuvânt din conversaţie, dar vocea răstită a interlocutorului răzbătuse până în pragul unde rămăsese el.

— Chavez?

— Da. Nu ştiu care colonel de la Operaţiuni Speciale – bănuiesc că-i vorba de Fort MacDill – zice că ei l-au luat pe Chavez şi că e plecat într-o misiune despre care nu-i cazul să ştiu şi eu. Cică a vorbit el la Fort Benning.

— Ah, la dracu'! exclamă Mitchell, aşezându-se pe scaunul din faţa biroului unde stătea locotenentul. Permiteţi, domnule locotenent? îşi aduse el aminte după o clipă.

— Tu cam ce crezi că se petrece?

— Habar n-am, domnule locotenent. Însă cunosc pe cineva la MacDill. Mâine am să-i telefonez. Nu-mi place ca unul dintre oamenii mei să dispară astfel. Nu aşa se cuvine să meargă treburile în armată.

În plus, nu era cazul să fiţi luat la rost. Dumneavoastră nu v-aţi făcut decât datoria. Nu trebuie să căşunezi pe cineva pentru că-şi face datoria. Poate n-aţi ştiut – îi explică Mitchell – dar pentru aşa ceva nu-l repezi pe un biet locotenent. Mai degrabă dai un telefon discret la comandantul de batalion, sau la S-1, cu rugămintea să aranjeze lucrurile fără prea multă zarvă. Locotenenţii au şi-aşa destulă bătaie de cap cu propriii lor colonei ca să-i mai muşte de fund şi alţii. De-aia există căi ierarhice, ca să ştii cine te muşcă de fund.

— Mulţumesc, sergent, zâmbi Jackson. Chiar simţeam nevoia de o consolare.

— I-am spus lui Ozkanian că ar trebui să se concentreze mai mult asupra rolului său de comandant al grupului decât să facă pe eroul. Cred că de data asta a înţeles. La urma urmei, nu-i un băiat rău. Are nevoie doar de puţină şlefuire.

Mitchell se ridică în picioare.

— Ne vedem mâine la instrucţie, domnule locotenent. Noapte bună.

— E-n regulă, sergent. Noapte bună.

Tim Jackson decise că somnul era mai profitabil decât munca la hârţoage, aşa că se duse să-şi ia maşina. Mergând spre popotă, continuă să răsucească în minte convorbirea telefonică dintre el şi colonelul O'Mara – cine dracu' o mai fi fost şi ăsta. Locotenenţii nu prea aveau de-a face cu alţi colonei – el, unul, se prezentase la locuinţa comandantului de brigadă cu ocazia Anului Nou (aşa cum i se pretindea, de altfel), dar atât şi nimic mai mult. Locotenenţii proaspăt avansaţi se cuvenea să-şi cunoască lungul nasului. Pe de altă parte, una dintre nenumăratele lecţii învăţate la West Point era aceea că răspundea pentru oamenii săi. Faptul că Chavez nu ajunsese la Fort Benning şi că plecarea lui de la Ord fusese atât de... neobişnuită, încercările fireşti şi responsabile ale locotenentului de-a se interesa de omul său soldându-se cu un perdaf zdravăn, îi stârnea curiozitatea. Îl va lăsa pe Mitchell să telefoneze, însă se va ţine deocamdată departe de toată povestea, evitând să atragă şi mai mult atenţia asupra sa până când va şti ce se întâmpla. Norocul era de partea lui Tim Jackson, care avea un frate la Pentagon. Acesta ştia cum trebuiau să meargă lucrurile şi se străduia din răsputeri să obţină un grad de căpitan sau colonel. Robby îi va putea da un sfat; or, exact de aşa ceva avea nevoie acum.

Avionul zbura frumos şi lin. Chiar şi aşa, lui Robby Jackson nu-i plăcea prea mult călătoria. Nu-i plăcea să stea cu spatele la direcţia de mers, dar mai cu seamă nu-i plăcea să se afle într-un avion decât în cazul că-l pilota el însuşi. Ca pilot de încercare al avioanelor de luptă, iar de curând comandant al uneia dintre escadrilele de elită ale Marinei, ştia că era poate cel mai bun aviator din lume şi nu-l încânta

perspectiva de a-şi încredinţa viaţa în mâinile unui coleg de breaslă. În plus, stewardesele de pe avioanele Marinei nu valorau doi bani. Acum îi însoţea un puşti cu obrajii bucălaţi – newyorkez după accent – care reuşise să verse cafea pe pantalonii pasagerului de alături.

— Detest avioanele astea, zise vecinul lui Robbie.

— Ce vreţi, nu-i ca Delta, remarcă Jackson, vârându-şi dosarul la loc în servietă.

Avea deja în memorie noua schemă tactică. Nici nu se putea altfel, din moment ce chiar el o elaborase.

Cel de alături purta uniformă kaki, având pe guler însemnele US, ceea ceri desemna ca fiind un tehnician-depanator sau un civil cu diverse însărcinări în cadrul Marinei. La bordul fiecărui portavion se găseau câţiva dintre aceştia – specialişti în electronică şi tot felul de ingineri, care se ocupau de întreţinerea şi repararea unor noi utilaje sau de instruirea personalului însărcinat cu acest lucru. Deşi toţi primeau simbolic rangul de ofiţer cu sarcini speciale, se bucurau de dreptul unor ofiţeri plini, luând masa în careul ofiţerilor şi fiind cazaţi în cabine luxoase – termen destul de relativ pe o navă a Marinei americane, afară de cazul când erai căpitan sau amiral, situaţie la care nu ambiţiona nici unul dintre ei.

— Cu ce treburi aţi plecat la drum?

— Am de verificat funcţionarea unei noi piese de artilerie. Regret, dar nu vă pot spune mai mult.

— Sunteţi tehnician de întreţinere, nu?

— Cam aşa ceva, răspunse omul, cercetând pata de cafea de pe genunchi.

— Faceţi des astfel de călătorii?

— E pentru prima oară, explică pasagerul. Dar dumneavoastră?

— Meseria mea e de pilot, însă acum lucrez o parte din timp la Pentagon, secţia de tactică a avioanelor de luptă.

— N-am aterizat niciodată pe un portavion, adăugă omul, trădând o uşoară nervozitate.

— Nu-i chiar atât de neplăcut, îl linişti Robby. Mai riscant e noaptea.

— Da?

Omul de alături era prea speriat ca să-şi mai dea seama că afară se lăsase întunericul.

— Păi, aterizările pe portavion nu-s periculoase pe timpul zilei. Când aterizezi pe un aeroport obişnuit, priveşti drept înainte şi-ţi alegi locul unde vei atinge solul. Acelaşi lucru se întâmplă şi pe portavion, numai că pista e mai scurtă. Noaptea însă nu prea vezi unde te aşezi, aşa că ai ceva emoţii. Nu vă faceţi griji. Fata care pilotează…

— Cum, avionul e pilotat de-o fată?

— Da. *O* mulţime de piloţi ai Marinei sunt femei. A noastră e foarte bună, am auzit că-i şi instructor de pilotaj.

Oamenii se simţeau întotdeauna mai în siguranţă când credeau că pilotul era şi instructor.

— Astă-seară dă lecţii de pilotaj unui nou locotenent, adăugă maliţios Jackson.

Întotdeauna îl distra să-i sperie puţin pe cei cărora nu le plăcea să zboare cu avionul – inclusiv pe prietenul său Jack Ryan.

— Un nou locotenent?

— Da, un puşti abia ieşit de pe băncile şcolii. Se vede treaba că nu s-a dovedit îndeajuns de bun pentru bombardiere sau avioane de luptă, aşa că-l pilotează pe cel al aprovizionării. Tre' să înveţe meserie, nu? Toţi piloţii ajung odată şi odată să aterizeze noaptea pe un portavion. La fel s-a întâmplat şi cu mine. Nu-i cine ştie ce scofală, zise dezinvolt Jackson.

Verifică să vadă dacă centura de siguranţă era bine prinsă. În decursul timpului, învăţase că cea mai sigură cale de-a scăpa de frică era s-o transmită altora.

— Mulţumesc.

— Participaţi la expediţia de vânătoare?

— Poftim?

— E vorba de un exerciţiu desfăşurat de noi, constând în lansarea unor proiectile adevărate asupra unor ţinte telecomandate. Exerciţiu de vânătoare. Exerciţiu de lansare a proiectilelor.

— Mă tem că nu iau parte la aşa ceva.

— A, speram să fiţi cineva de la Hughes. Încercăm să vedem dacă ghidajul de la Phoenix funcţionează sau nu.

— Îmi pare rău, dar mă ocup cu altceva.

— O.K.

Robby scoase din buzunar un roman ieftin şi începu să citească. O dată ce căpătase convingerea că în avion se găsea cineva şi mai neliniştit decât el, se putea concentra asupra cărţii. Bineînţeles, nu-i era chiar frică. Pur şi simplu spera că novicele aflat pe locul copilotului nu va proiecta avionul cu pasageri cu tot dincolo de pistă, în apele oceanului. Oricum, el tot nu putea face mare lucru.

Echipa se întoarse la locul de popas, ruptă de oboseală. Fiecare îşi luă în primire postul, în timp ce căpitanul transmitea mesaje prin radio. Oamenii îşi scoaseră armele, începând să le cureţe – chiar şi cei care nu apucaseră să tragă nici un foc.

— Ei bine, *Oso* şi mitraliera SAW au bătut toate recordurile în astă seară, remarcă Vega, ştergând cu o cârpă ţeava lungă a armei sale. Ai făcut treabă bună, Ding, adăugă el.

— Asta fiindcă nici de capul ălora nu era mare lucru.

— Hei, *mano,* dacă noi ne facem treaba bine, nu le lăsăm răgazul să ne-arate cât sunt de buni.

— Până acu’ a fost al dracu’ de uşor, omule. S-ar putea să se schimbe roata.

Vega ridică privirea pentru o clipă.

— Mda. Ai dreptate.

La o înălţime geosincronică deasupra Braziliei, unul dintre sateliţii meteorologici ai Administraţiei Naţionale Oceanice şi Atmosferice îşi îndreptase pentru totdeauna camera de luat vederi spre planeta pe care o părăsise cu unsprezece luni în urmă şi unde nu avea să mai revină niciodată. Satelitul părea să fi rămas suspendat într-o poziţie aproape fixă, la douăzeci şi două de mii şase sute de mile deasupra junglei de smarald din Valea Amazonului, deşi în realitate se deplasa cu o viteză de circa şapte mii de mile pe oră, parcurgând traiectoria sa estică la o viteză riguros egală cu viteza de rotaţie a Pământului. Desigur, satelitul dispunea şi de alte instrumente, însă această cameră TV color avea misiunea cea mai simplă: filma norii plutind în aer ca nişte gheme de bumbac. Faptul că o sarcină aşa de prozaică avea o mare importanţă era atât de evident, încât nimeni nu mai insista asupra lui. Satelitul respectiv şi predecesorii săi salvaseră mii de vieţi omeneşti, reprezentând de departe cea mai utilă şi mai eficientă parte a programului spaţial american. Vieţile salvate aparţineau în primul rând marinarilor, ale căror nave ar fi riscat altfel să se rătăcească, ajungând în calea unor furtuni nesemnalate. Din punctul său de observaţie, satelitul putea supraveghea suprafaţa Pământului, de la marele Ocean înconjurând Antarctica până dincolo de extremitatea nordică a Norvegiei, astfel încât nici o furtună nu putea scăpa nedetectată.

Chiar sub satelit, condiţii meteorologice încă necunoscute pe deplin dădeau naştere unor cicloni în apele largi şi calde ale Atlanticului, la vest de Africa. De aici, furtunile înaintau spre apus, înspre Lumea Nouă, unde erau cunoscute sub denumirea de uragane, provenind din vestul Indiei. Datele culese de satelit erau comunicate la Centrul Naţional din Coral Gables, Florida, unde meteorologi şi informaticieni lucrau la un proiect de perspectivă, având drept scop determinarea modului de formare şi deplasare a furtunilor. Pentru angajaţii Centrului, perioada de vârf abia începea. Personalul numărând o sută de oameni – unii deţinând de multă vreme diploma de doctor, alţii sosiţi din vreo douăzeci de universităţi pentru practica de vară – studiau fotografiile reprezentând prima furtună din acel anotimp. Câţiva sperau să fie mai multe, ca să le poată analiza, trăgând concluzii asupra lor. Cercetătorii cu experienţă le înţelegeau curiozitatea, însă ştiau că acele puternice furtuni oceanice reprezentau cea mai distructivă şi mai ucigătoare forţă a naturii, curmând de regulă mii de vieţi omeneşti printre locuitorii ţinuturilor de

coastă. Totodată, cunoşteau şi faptul că furtunile se porneau atunci când le sosea sorocul, neexistând nici o teorie valabilă care să explice exact modul lor de formare. Tot ce putea face ştiinţa era să le urmărească, să le localizeze, să le măsoare intensitatea şi să-i prevină pe cei aflaţi în calea lor. În plus, cercetătorii le dădeau şi nume. Acestea erau alese cu ani înainte, începând de regulă cu primele litere ale alfabetului şi continuând cu următoarele. Primul nume de pe listă pentru anul în curs era Adele.

Obiectivul camerei prinse norii care se adunau la cinci sute de mile depărtare de Insulele Capului Verde – leagănul uraganelor. Dacă urma un ciclon tropical sau o simplă furtună însoţită de aversă, nimeni n-ar fi putut spune. Sezonul abia începuse. Totuşi, el prezenta toate semnele unui anotimp bogat în furtuni. Deşertul vest-african era neobişnuit de fierbinte pentru primăvară, iar experienţa demonstrase că arşiţa în această zonă contribuia la formarea uraganelor.

Camionul sosi la timpul stabilit pentru a lua oamenii şi terciul obţinut din frunzele de coca, însă, contrar obiceiului, lucrătorii nu se zăreau nicăieri. Şoferul aşteptă timp de vreo oră, dar nimeni nu-şi făcu apariţia. Cum împreună cu el veniseră alţi doi oameni, aceştia fură trimişi până la rafinărie. Şoferul era „şeful” şi nu avea chef să-şi rupă picioarele căţărându-se pe munţii ăia blestemaţi. Aşadar, cei doi porniră la drum, în timp ce el îşi aprinse o ţigară. Astfel trecu încă o oră. Şoseaua era destul de aglomerată – îndeosebi camioane uriaşe, cu motoare Diesel, ale căror tobe de eşapament şi dispozitive antipoluante erau mai prost întreţinute decât în alte regiuni. Punerea lor în circulaţie însemna economie de combustibil – încă un avantaj pe lângă fumul pe care-l scoteau şi zgomotul insuportabil. Pe autostradă treceau huruind fel şi fel de tractoare cu remorci, făcând să vibreze asfaltul şi legănând camionul din cauza curenţilor de aer. Acesta era şi motivul pentru care şoferul nu auzi sunetul. După ce aşteptă preţ de un ceas şi jumătate, înţelese că trebuia s-o pornească pe urma celor doi. Încuie portiera cabinei, îşi mai aprinse o ţigară şi începu să suie poteca.

Drumul i se păru anevoios. Deşi crescuse în mijlocul acestor munţi şi-şi amintea cum în copilărie urca o mie de metri, luându-se la întrecere cu tovarăşii săi de joacă, de când conducea camionul muşchii picioarelor se obişnuiseră mai curând cu apăsarea pedalelor decât cu ascensiunea. Urcuşul care odinioară îi lua patruzeci de minute dură acum mai mult de-o oră şi, ajuns aproape de ţintă, se simţi prea furios şi prea istovit ca să mai ia în seamă unele detalii care deja ar fi trebuit să-i sară în ochi. Auzea zgomotul traficului de pe şoseaua rămasă undeva sub el şi un ciripit de păsări în frunzişul copacilor din jur – însă atât şi nimic mai mult, deşi ar fi trebuit să audă

şi altceva. Se opri, aplecându-se puţin, ca să-şi recapete suflul şi abia atunci observă primul semn. O pată întunecată pe potecă. Ceva schimbase culoarea ţărânei din cafeniu în negru. Putea fi orice, iar şoferul era prea grăbit ca să vadă că necazul se afla sus, în vârful muntelui, aşa că nu stătu să cugete asupra faptului. În definitiv, în ultima vreme nu avuseseră probleme nici cu armata, nici cu poliţia, drept care se întrebă de ce se făcea rafinarea pe cine ştie ce coclauri, când nu mai era nevoie de atâtea precauţii.

După vreo cinci minute zări micul luminiş. De-abia acum îşi dădu seama că nu se auzea nici un zgomot, deşi dinspre rafinărie răzbătea un miros acru şi bizar. Fără îndoială, acidul folosit la prerafinare, îşi zise omul. Ajuns la ultima cotitură a potecii, adevărul i se înfăţişă în toată cruzimea lui.

Şoferul era obişnuit cu violenţa. Fusese implicat în răfuielile anterioare formării Cartelului şi ucisese câţiva simpatizanţi ai grupării M-19 în luptele care duseseră la înfiinţarea acestuia. Aşadar, la viaţa lui văzuse destul sânge, ba uneori chiar îl făcuse să curgă.

Însă nimic nu se putea compara cu ceea cei se ivise acum în faţa ochilor. Toţi cei paisprezece oameni pe care-i transportase aici cu o noapte în urmă zăceau aliniaţi cu grijă pe pământ, umăr la umăr. Cadavrele începuseră deja să-şi schimbe culoarea, iar sălbăticiunile pădurii nu se sfiiseră să se înfrupte din rănile deschise. Cei doi pe care-i trimisese sus fuseseră ucişi de curând. Şoferul nu avea de unde şti, dar moartea lor se datora unei mine care explodase în clipa când cercetau cadavrele. Din trupurile lor cu carnea sfâşiată de curând lipseau bucăţi întregi, smulse de schije şi sângele continua să se scurgă din rănile proaspete. Pe chipul unuia dintre ei se citeau şocul şi surpriza. Celălalt căzuse cu faţa în jos, iar pe spatele său se căsca o gaură de dimensiunile unei cutii de pantofi.

Şoferul rămase încremenit timp de un minut, neavând curajul să se urnească din loc. Cu mâinile tremurânde vru să-şi aprindă o ţigară şi scăpă vreo două pe jos, pe care nu îndrăzni să le ridice. Înainte de-a o scoate pe a treia, făcu stânga împrejur, pornind înapoi pe cărare cu băgare de seamă. După vreo sută de metri începu să alerge cât îl ţineau picioarele. Fiecare ciripit de pasăre şi fiecare foşnet de copac îi păreau că vesteau apropierea unui soldat. Fără îndoială că fuseseră soldaţi. Numai nişte militari puteau ucide cu o asemenea precizie.

— Frumoasă dizertaţie ai ţinut în după-amiaza asta. Noi n-am abordat niciodată problema „naţionalităţilor” sovietice atât de complex ca dumneata. Capacitatea dumitale analitică e la fel de prodigioasă ca întotdeauna.

Sir Basil Charleston îşi ridică paharul în semn de salut.

— Iată o avansare pe deplin meritată. Felicitări, sir John.

— Mulţumesc, Bas. Numai că tare-aş fi vrut ca lucrurile să stea altfel, răspunse Ryan.

— Chiar aşa?

Jack încuviinţă din cap.

— Întocmai.

— Pe urmă, nenorocirea întâmplată cu Emil Jacobs. Vă aşteaptă zile grele, băieţi.

Ryan schiţă un surâs sumbru.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Şi cam ce-ai de gând să faci?

— Regret, dar nu-ţi pot spune mare lucru, răspunse circumspect Jack.

De fapt, nu ştiu, dar cum să-i mărturisesc una ca asta?

— Adevărat, dădu din cap înţelegător şeful Serviciului de Informaţii Secrete al Maiestăţii Sale. Oricare ar fi răspunsul tău, sunt convins că-i cel corect.

În aceeaşi clipă, Ryan pricepu că Greer avusese dreptate. Trebuia să cunoască astfel de lucruri, altminteri risca să fie luat drept un naiv de către omologii săi de aici şi din întreaga lume. Peste câteva zile se va întoarce acasă şi va discuta problema cu judecătorul Moore. Era de presupus că Ryan căpătase o oarecare experienţă în privinţa birocraţiei. Rămânea de văzut în ce măsură se putea sluji de ea.

Comandantul Jackson se trezi după un somn de şase ore. Şi el se bucura de cel mai mare lux existent pe o navă de război: intimitatea. Rangul şi vechea sa funcţie de comandant de escadrilă îl situau printre primii pe lista de VIP-uri, iar pe citadela plutitoare se întâmplase să fie disponibilă o cabină cu un singur pat, chiar sub puntea de aterizare, în apropierea catapultei (judecând după zgomot) – fapt care explica de ce fusese refuzată de ceilalţi comandanţi de escadrilă de pe *Ranger*. Încă de la sosire trecuse să salute pe toată lumea, astfel că era scutit de orice îndatorire oficială… timp de vreo trei ore. După ce se spălă, se bărbieri şi-şi bău cafeaua de dimineaţă, decise să se ocupe de câteva treburi personale. Aşadar, Robby coborî, îndreptându-se spre magazia de muniţii a portavionului.

Acesta era un compartiment încăpător, cu tavanul destul de jos, unde se depozitau bombele şi proiectilele. Spaţiul cuprindea mai multe despărţituri, precum şi ateliere servind la testarea şi repararea armelor „deştepte” de către tehnicienii de întreţinere. Pe Jackson îl interesau în mod deosebit proiectilele aer-aer Phoenix AIM-54C, care aveau probleme cu sistemul de ghidaj, una dintre sarcinile exerciţiului de luptă fiind aceea de a determina dacă dispozitivul de stabilire a poziţiei funcţiona sau nu.

Din motive lesne de înţeles, accesul în magazie era interzis. Robby

se prezentă unuia dintre ofiţeri, descoperind că şi unul şi altul serviseră pe *Kennedy* cu câţiva ani în urmă. Amândoi pătrunseră într-unul dintre ateliere, unde nişte soldaţi îşi făceau de lucru la proiectile, pe vârful ascuţit al unuia dintre ele fiind agăţată o cutie cu un aspect ciudat.

— Ce părere ai? întrebă un militar.

— Mie mi se pare O.K., Duke, răspunse cel de la osciloscop. Acum hai să simulăm griparea.

— Astea-s cele pe care le pregătim pentru „exerciţiul de vânătoare”, domnule comandant, explică ofiţerul. Până-n prezent par să fie în regulă, dar…

— Nu dumneata ai fost primul care-a sesizat că există o problemă? întrebă Robby.

— Eu şi fostul meu şef, locotenentul Frederickson, dădu din cap ofiţerul.

Descoperirea se soldase cu o despăgubire de câteva milioane de dolari, plătite de către furnizor. Toate proiectilele AIM-54C din dotarea Marinei fuseseră scoase din uz timp de câteva luni, lipsind flota de ceea ce-ar fi trebuit să reprezinte cel mai performant proiectil aer-aer.

Ofiţerul îl conduse pe Jackson spre aparatele de testare.

— Câte trebuie să detonăm?

— Destule, ca să putem trage concluzia dacă ghidajul funcţionează sau nu, răspunse Robby.

Şeful mormăi nemulţumit.

— Da’ ştiu că o să fie un exerciţiu de vânătoare, nu glumă.

— Ţintele teleghidate nici nu costă mult, declară Robby, minţind cu neruşinare.

Însă ofiţerul înţelesese la ce se referea. Era oricum mai ieftin decât să se deplaseze în Oceanul Indian şi să tragă cu Tomcat F-14A (aveau şi din acestea) că să descopere ulterior că blestematele de rachete nu funcţionau cum trebuia. Ar fi fost calea cea mai sigură de-a ucide piloţi a căror pregătire costa milioane de dolari. Vestea cea bună era că ghidajul funcţiona – cel puţin aşa rezulta din testele efectuate. Ca să se asigure – îi spuse Robby ofiţerului – trebuiau detonate între zece şi douăzeci de Phoenix CS, plus un număr şi mai mare de Sparrow şi Sidewinder. Jackson porni către ieşire. Văzuse tot ce trebuia să vadă, iar soldaţii aveau de lucru.

— Se pare că o să cam golim magazia, domnule comandant. Ştiţi de noile bombe pe care le testăm acum?

— Nu. În avionul cu care am zburat încoace am întâlnit un tehnician de întreţinere. I-am scos vorba cu cleştele. Ia zi, care-i noutatea? O bombă ca toate celelalte şi nimic mai mult, aşa-i?

Ofiţerul pufni în râs.

— Haideţi cu mine, să vă arăt bomba Hush-A.

— Ce?

— Nu v-aţi uitat niciodată la filmuleţele cu Rocky şi Bullwinkle?

— Nu înţeleg unde vrei s-ajungi.

— Păi, când eram mic, mă uitam la Rocky, Veveriţa Zburătoare şi Bullwinkle Şoricelul. Unul dintre episoade povestea cum Boris şi Natasa – ăştia doi erau cei răi – încercau să fure o chestie numită bomba Hush-A. O bombă care exploda fără să facă zgomot. Se pare că tipii de la China Lake au inventat o armă tot atât de eficace.

Ofiţerul deschise uşa depozitului de bombe. Siluetele lor aerodinamice – nu aveau nici aripioare, nici amorse, acestea fiind ataşate numai când bombele erau încărcate în avion – stăteau în rafturi, legate trainic cu lanţuri de podeaua de oţel. Într-un rastel din apropierea ascensorului dreptunghiular care le transporta sus pe punte se vedea un grup de bombe în albastru.

Culoarea albastră le desemna ca fiind bombe de manevră, însă eticheta de pe rastel preciza că aveau şi obişnuita încărcătură explozivă. Robby Jackson era pilot de avioane de luptă şi nu lansase multe bombe la viaţa lui, deşi aceasta rămânea o latură a profesiunii sale. Bombele pe care le privea acum păreau să fie modele standard cântărind două mii de livre, respectiv nouă sute optzeci şi cinci de livre explozibilul şi peste o mie de livre carcasa de otel. Singura deosebire între o bombă „inertă” sau „de fier” şi una „inteligentă”, adică ghidată, consta în ataşarea unor dispozitive – un detector de vârf şi aripioare în coadă – ambele conectate la punctele obişnuite de detonare – focoasele constituind de fapt părţi ale legăturilor dintre ghidaj şi încărcătura explozivă. Din motive lesne de înţeles, focoasele erau depozitate într-un compartiment separat. Totuşi, la prima vedere, bombele vopsite în albastru păreau cât se poate de obişnuite.

— Ei, bine? întrebă Robby.

Ofiţerul ciocăni cu degetul în bomba cea mai apropiată. Suna foarte ciudat. Suficient de ciudat ca Robby să imite exemplul ofiţerului, ciocănind şi el.

— Ăsta nu-i oţel.

— E celuloză, domnule. Blestemăţiile astea-s făcute din hârtie. Ce părere aveţi?

— Aha, se dumiri Robby. Totul merge pe şest.

— Sigur că drăguţele de ele au nevoie de ghidaj. Fragmentele în care se împrăştie n-ar face rău nici unei muşte. Scopul carcasei de oţel este desigur acela de-a se pulveriza în mii de aşchii tăioase ca briciul, retezând fulgerător tot ce se găseşte în raza lor balistică după detonare. Nu explozia ucide oameni – acesta fiind la urma urmei motivul fabricării bombelor – ci mai curând fragmentele pe care le dispersează. Iată de ce le numim bombe Hush-A. Bubuitura o să fie asurzitoare, dar, când fumul se va risipi, o să vă întrebaţi ce dracu’ a

fost aia.

— Noi minuni sosite de la China Lake, întări Robby.

La ce naiba slujea o bombă care… probabil însă că era ceva special conceput pentru noul bombardier tactic Stealth. Încă nu cunoştea mare lucru despre Stealth. Avionul nu făcuse obiectul comunicării sale de la Pentagon. Specialitatea lui era tactica avioanelor de luptă. Robby se îndepărtă, cu gândul să discute însemnările din carnetul său cu comandantul grupului de piloţi.

Prima parte a exerciţiului de luptă era programată să înceapă peste douăzeci şi patru de ore.

Bineînţeles, vestea ajunse curând la Medellin. Până la amiază se ştia deja că fuseseră distruse două rafinării şi ucişi treizeci şi unu de oameni. Pierderea de vieţi omeneşti conta mai puţin. În fiecare caz, peste jumătate din victime erau ţărani de prin partea locului, care făceau muncă de cărăuşie, restul fiind angajaţi permanenţi – nu cu mult mai importanţi nici ei – ale căror arme ţineau la distanţă orice privire curioasă, în general prin exemple mai curând decât prin convingere. Necazul era că, odată răspândită vestea despre cele petrecute, traficanţii aveau de întâmpinat dificultăţi la angajarea altor lucrători pentru rafinărie. Însă cel mai tulburător era faptul că nimeni nu înţelegea ce se întâmpla. Oare armata columbiană pătrunsese în munţi? Îşi călcaseră cumva cuvântul cei din M-19 ori FARC? Sau era vorba de cu totul altceva? Nimeni nu avea habar – lucru cât se poate de supărător, din moment ce se plăteau bani grei pe informaţii. Dar Cartelul reprezenta un grup, astfel încât orice iniţiativă se lua numai pe bază de consens. Se luă decizia de-a se fixa o consfătuire, însă toţi se temeau că ar putea fi riscant. În definitiv, era limpede că aveau de-a face cu persoane înarmate, care nu dădeau doi bani pe o viaţă omenească – ceea ce-i neliniştea profund pe mai-marii Cartelului. Mai presus de orice, inamicul dispunea de armament greu şi de priceperea de a-l utiliza. Aşadar, se hotărî ca întrunirea să se ţină în locul cel mai sigur cu putinţă.

FULGER
TOP SECRET******CAPER
1914 Z
RAPORT SIGINT.
INTERCEPT. 1993 INTT 1904Z FRQ 887.020MHZ.
INIŢIATOR: SUBIECTUL FOXTROT.
RECEPŢIONEAZĂ: SUBIECTUL UNIFORM.
F: S-A STABILIT CĂ NE VOM ÎNTÂLNI LA LOCUINŢA TA MÂINE NOAPTE LA (2000 L).
U: CINE VA VENI?

F: (SUBIECTUL ECHO) NU POATE PARTICIPA, ÎNSĂ ORICUM EL N-ARE TREABĂ CU PRODUCŢIA. (SUBIECTUL ALPHA), (SUBIECTUL GOLF), (SUBIECTUL WHISKEY) VOR VENI CU MINE. CUM STAI CU MĂSURILE DE SECURITATE?

U: LA CASTELUL MEU (ACCENTUAT)? (RÂSET) AMICE, PĂI ACOLO PUTEM ŢINE PIEPT ŞI UNUI REGIMENT. ÎN PLUS, ELICOPTERUL MEU E ORICÂND GATA DE DECOLARE. TU CU CE VII?

F: MI-AI VĂZUT CAMIONUL CEL NOU?

U: PE TALPĂ-LATĂ? (SENS NEDESCIFRAT) NU, NU-ŢI ŞTIU JUCĂRIA CEA NOUĂ.

F: DIN CAUZA TA MI-AM LUAT-O, PABLO. N-AI DE GÂND SĂ MAI REPARI DRUMUL SPRE CASTEL?

U: MEREU ÎL DISTRUGE PLOAIA. AI DREPTATE, AR TREBUI SĂ-L ASFALTEZ, ÎNSĂ EU MĂ FOLOSESC ÎNTOTDEAUNA DE ELICOPTER.

F: ŞI MAI ZICI DE JUCĂRIILE MELE! (RÂSET) PE MÂINE SEARĂ, PRIETENE.

U: LA REVEDERE.

SFÂRŞITUL CONVORBIRII. SEMNAL DE DECONECTARE. FINALUL INTERCEPTĂRII.

Textul convorbirii fu adus în biroul lui Bob Ritter la câteva minute după interceptare. Iată că se ivea o şansă, legată chiar de scopul întregii operaţiuni. Ritter îşi înştiinţa de îndată oamenii, fără a mai cere aprobarea lui Cutter sau a preşedintelui. În definitiv, el era acela care deţinea permis de vânătoare.

În mai puţin de o oră „tehnicianul de întreţinere” aflat la bordul navei *Ranger* recepţiona mesajul cifrat. Fără să mai zăbovească, omul telefonă în biroul comandantului Jensen, după care se duse să-l vadă personal. Nu era cine ştie ce problemă. Fiind un militar cu experienţă, se pricepea la hărţi – calitate extrem de utilă pentru un portavion, unde chiar şi marinarii cu vechi state de serviciu se rătăceau adeseori prin labirintul vopsit în cenuşiu. Comandantul Jensen fu surprins să-l vadă apărând în prag atât de repede, însă ofiţerul de pe bombardier se afla deja în birou, spre a primi instrucţiuni cu privire la misiune.

Clark recepţionă mesajul cam în acelaşi timp. Luând legătura cu Larson, aranjă imediat să-i fie pus la dispoziţie un avion până în valea aflată la sud de Medellin, pentru un ultim zbor de recunoaştere deasupra obiectivului.

Oricare ar fi fost mustrările de conştiinţă ale lui Ding Chavez, ele îi dispărură de îndată ce-şi spălă cămaşa. La vreo sută de metri de tabără curgea un pârâiaş, unde membrii echipei îşi spălară lucrurile şi-şi curăţară murdăria de pe ei cum puteau mai bine, chiar şi în lipsa

săpunului. La urma urmei – cugetă Chavez – oricât de prost şi sărac ar fi fost ţăranul, făcuse ceva ce n-ar fi trebuit să facă. Marele motiv de îngrijorare al sergentului era că golise un încărcător întreg, plus jumătate din geanta de muniţii, în timp ce grupul se folosise de o mină, pe care o auziseră detonând cu câteva ceasuri mai înainte, întocmai aşa cum plănuiseră. Specialistul lor în informaţii era totodată şi asul explozibililor-capcană. Sfârşind cu igiena sa sumară, Ding se întoarse în tabără. La noapte aveau să doarmă tun, după ce vor fi pus câte un om de gardă la fiecare câteva sute de metri, precum şi o patrulă, spre a se asigura că nu-i urmărea nimeni. Va fi o noapte în care îşi vor reface forţele. Căpitanul Ramirez le explicase că nu trebuiau să se arate prea activi în această zonă, altfel riscau să rateze totul.

18
Caz de forţă majoră

Pentru sergentul Mitchell nimic nu era mai uşor decât să-şi sune prietenul de la Fort MacDill. Fusese coleg cu Ernie Davis în divizia 101 de asalt aerian. În plus, erau vecini şi dăduseră pe gât nenumărate beri cu cârnăciori sau hamburgeri în curtea din spate. Amândoi erau E-7, bine şcoliţi într-ale armatei, care – la urma urmei – era condusă de sergenţi. Ofiţerii se alegeau cu lefuri mari, dar şi cu răspunderea, în timp ce sergenţii asigurau de fapt bunul mers al lucrurilor. Cum avea pe birou o carte de telefon a armatei, sună imediat la numărul dorit.

— Ernie? Sunt eu, Mitch.

— Hei, cum e viaţa pe la tine, prin podgorii?

— Toată ziua călăresc dealurile, băiete. Cum o duc ai tăi?

— Bine, Mitch. Dar ai tăi?

— Annie s-a făcut o adevărată domnişoară. Ascultă, uite de ce te-am chemat. Am vrut să verific dacă într-adevăr un om de-al nostru a ajuns la voi. E vorba de un sergent pe nume Domingo Chavez. O să-ţi placă tipul, Ernie, e un băiat pe cinste. Aici s-a întâmplat o încurcătură cu hârţoagele şi m-am gândit să întreb dacă s-a prezentat unde era nevoie.

— Nici o problemă îl asigură Ernie. Zici că-l cheamă Chavez?

— Da, răspunse Mitchell, repetând numele, de astă dată pe litere.

— Mie, unul, nu-mi spune nimic. Aşteaptă o clipă. Trebuie să vorbesc pe interior.

Câteva secunde mai târziu, vocea lui Ernie răsună din nou în receptor, însoţită de clinchetul tastelor unui computer.

Unde oare vom ajunge? se întrebă Mitchell. Până şi sergenţii de infanterie erau obligaţi să înveţe cum să folosească blestemăţiile astea.

— Vrei să-mi mai spui o dată numele?

— Numele de familie Chavez, cel de botez Domingo. E-6, zise Mitchell, dând numărul de serviciu al sergentului, identic cu cel din carnetul de asigurări-sociale.

— Nu-i la noi, Mitch.

— Ce? Păi, ne-a sunat de la voi colonelul O’Mara…

— Cine?

— Un oarecare colonel O’Mara. A vorbit cu locotenentul meu şi l-a cam luat niţel la rost. E încă tânăr, mai are multe de învăţat, explică Mitch.

— N-am auzit de nici un colonel O'Mara. Cred că ai pornit pe un fir greşit, Mitch.

— Vorbeşti serios? făcu Mitchell, nedumerit de-a binelea. Se vede treaba că „lentul" meu a încurcat borcanele. O.K., Ernie, mă descurc eu. Complimente lui Hazel.

— Bine, Mitch. Succes, frăţioare. Salut.

— Hm! pufni Mitchell, privind ţintă telefonul.

Oare ce mama dracului se petrecea? Ding nu era la Benning şi nici la Mitchell. Atunci unde era? Sergentul formă numărul Centrului de Personal Militar din Alexandria, statul Virginia. Sergenţii erau o castă foarte unită, îndeosebi E-7. Următoarea convorbire o avu cu sergentul Peter Stankowski, pe care reuşi să-l găsească de-abia după două încercări.

— Noroc, Stan. Aici e Mitch.

— Cauţi cumva de lucru?

Îndatoririle de serviciu ale lui Stankowski constau din a-i numi pe confraţii săi sergenţi în posturi noi. Ca atare, era un om deosebit de influent.

— Nţ, îmi place unde sunt. E adevărat ce-am auzit, că ai de gând să te vâri în burta unui tanc?

Mitchell tocmai aflase că Stankowski urma să fie mutat la divizia 1 cavalerie de la Fort Hood, unde avea să-şi conducă echipa din interiorul unui tanc M-2 Bradley.

— Ei, Mitch, nu prea mă mai ţin genunchii. Te-ai gândit vreodată ce bine e să lupţi şi stând pe scaun? Unde mai pui că tunul ăla de 25 de milimetri e un „pistol" pe cinste. Cu ce te pot ajuta?

— Încerc să dau de cineva. Unul dintre sergenţii mei E-6 a plecat acum câteva săptămâni. Acum trebuie să luăm legătura cu el şi uite că nu-i acolo unde presupuneam că este.

— O.K. Stai o clipă, s-apăs pe butonul de la maşina fermecată şi ţi-l găsesc cât ai clipi. Cum îl cheamă? întrebă Stankowski.

Mitchell îi dădu toate lămuririle necesare.

— 11-Bravo, da?

11-B reprezenta specializarea militară a lui Chavez, cu alte cuvinte apartenenţa lui la infanteria uşoară. Infanteria mecanizată era desemnată prin 11-Mike.

— Întocmai, răspunse Mitchell, la urechile căruia ajunse iarăşi ţăcănit de taste.

— C-H-A-V-E-Z, corect?

— Corect.

— O.K. Teoretic, tipul trebuia să meargă la Benning şi…

— Ăsta-i omul nostru! exclamă Mitchell, răsuflând ceva mai uşurat.

— … numai că ordinul s-a schimbat şi-a fost trimis la MacDill.

Nu pricepi că nu-i la MacDill? abia se abţinu să nu urle Mitchell.

— Acolo-i o gaşcă mai ciudată. Îl cunoşti pe Ernie Davis? E la Mitchell. De ce nu-l suni pe el?

— Stai puţin, zise Mitchell, uluit la culme. Abia adineauri l-am sunat. Când te transferi la Hood?

— În septembrie.

— O.K. Am să… ăă… am să-l sun pe Ernie. Ai grijă de tine, Stan.

— Ţinem legătura, Mitch. Salutări familiei. La revedere.

— Rahat! înjură Mitchell după ce puse receptorul în furcă.

Tocmai obţinuse dovada că Chavez nu mai exista. Fără îndoială că faptul era bizar. În armată oamenii nu se pierdeau cu una cu două, cel puţin nu la modul ăsta. Sergentul se întrebă ce era de făcut. Decise să stea de vorbă cu locotenentul.

— Azi-noapte am mai dat o lovitură, îl înştiinţă Ritter pe amiralul Cutter. Norocul e de partea noastră. Unul dintre ai noştri s-a ales cu o zgârietură – nimic grav, de altfel. În total, au fost distruse trei obiective şi lichidate patruzeci şi patru de persoane.

— Altceva?

— La noapte, patru şefi ai cartelului se vor întâlni exact în acest punct.

Ritter îi întinse amiralului o fotografie luată din satelit, precum şi textul convorbirii interceptate.

— Toţi sunt tipi care se ocupă cu producţia: Fernandez, d'Alejandro, Wagner şi Untiveros. Îi halim cu fulgi cu tot.

— Foarte bine. Aşa să faceţi, zise Cutter.

Exact în acel moment, Clark studia aceeaşi fotografie, împreună cu alte câteva cadre oblice, luate de el însuşi şi un set de copii hieroglifice ale casei.

— Te gândeşti la camera asta de aici?

— N-am pus niciodată piciorul acolo, însă într-adevăr pare să fie o sală de conferinţe, răspunse Larson. Până la ce distanţă trebuie să te apropii?

— Eu, unul, aş prefera să fiu la mai puţin de patru mii de metri, dar teleobiectivul bate până la şase mii.

— Ce zici de colina aia? De-acolo avem o perspectivă foarte bună.

— În cât timp se poate ajunge acolo?

— Trei ore. Două cu maşina, una pe jos. De altfel, ai putea folosi şi un avion…

— Al tău? întrebă Clark cu un surâs viclean.

— Mută-ţi gândul!

Hotărâseră să folosească un vehicul militar Subaru cu roţi duble. Larson deţinea mai multe plăci de înmatriculare diferite şi oricum,

maşina tot nu era a lui.

— Am numărul de telefon şi un celular.

Clark încuviinţă din cap. Aştepta cu mare nerăbdare să pornească la treabă. Participase şi la alte operaţiuni împotriva unor indivizi de soiul ăsta, însă niciodată nu avusese acordul autorităţilor şi nici nu lovise în vârful ierarhiei.

— O.K. Mă duc să cer aprobarea finală. Vino să mă iei la ora trei.

De îndată ce primi ştirea, Murray ieşi ca o vijelie din birou. E drept că atmosfera de spital nu pria nimănui, însă Moira părea să fi îmbătrânit cu zece ani numai în ultimele şaizeci de ore. De asemenea, spitalele nu prea ţineau cont nici de demnitatea umană. Mâinile pacientei erau legate de pat încă se afla sub supraveghere în urma unei tentative de sinucidere. Murray îşi dădea seama că era o măsură necesară – nici nu se putea altfel – însă orgoliul Moirei suferise şi-aşa destule lovituri, situaţia de faţă fiind departe de a-i îmbunătăţi moralul.

Rezerva era plină de flori. Numai doi-trei agenţi FBI cunoşteau adevărul, versiunea oficială de la birou fiind aceea că Moira suferise o depresie nervoasă în urma morţii lui Emil. Ceea ce, la urma urmei, nu era prea departe de adevăr.

— Ne-ai tras o spaimă soră cu moartea, fetiţo, începu Murray.

— E numai vina mea.

Nu îndrăzni să-l privească în ochi mai mult de câteva secunde.

— Tu eşti o victimă, Moira. Ai fost trasă pe sfoară de unul dintre cei mai mari profesionişti ai lor. Asta se întâmplă chiar şi celor mai isteţi. Crede-mă, te rog, ştiu ce spun.

— I-am dat voie să se folosească de mine. M-am purtat ca o târfă…

— Nu vreau să mai aud o asemenea vorbă. Ai greşit, e drept, dar se întâmplă. N-ai vrut să faci rău nimănui şi nici n-ai încălcat legea. Zău că nu merită să mori pentru atât în orice caz, nu câtă vreme ai copii cărora să le porţi de grijă.

— Ce vor zice copiii? Ce vor crede când vor afla că…

— I-ai speriat destul şi-aşa. Copiii te iubesc, Moira. Oare e un sentiment care se poate şterge cu una, cu două?

Clătină din cap şi adăugă:

— Eu, unul, sunt convins că nu.

— Le e ruşine cu mine.

— Sunt înspăimântaţi. Le e ruşine de ei înşişi. Îşi închipuie că o parte din vină o poartă ei.

În sfârşit, atinsese un punct sensibil.

— Nu-i adevărat! E vina mea…

— Ţi-am mai spus că nu, Moira. Întâmplarea a făcut să ieşi în calea unui camion de mare tonaj ca Felix Cortez.

— Ăsta-i numele real?

— Cândva a fost colonel de informaţii. Şcolit la KGB. E foarte, foarte priceput în meseria lui. Te-a ales pe tine pentru că erai văduvă – şi încă una tânără şi frumoasă. Te-a ţinut sub supraveghere, a înţeles că erai singură – la fel ca majoritatea văduvelor – aşa că a început să-ţi facă ochi dulci. Probabil că are un talent înnăscut pentru asta, plus educaţia primită din partea unor experţi. N-ai avut nici o şansă. Ai fost izbită de un camion pe care nici n-ai apucat să-l vezi venind. Am chemat un psihiatru – doctorul Lodge de la Universitatea Temple. Şi el îţi va spune aceleaşi lucruri ca şi mine, numai că te va costa mai scump. Nu te nelinişti. Plăteşte Biroul.

— Nu mai pot rămâne să lucrez la FBI.

— Asta aşa e. Va trebui să renunţi la munca în serviciul de securitate, încuviinţă Dan. Dar nu-i cine ştie ce pierdere. Poţi găsi o slujbă în Departamentul Agriculturii, la doi paşi de noi, păstrându-ţi leafa şi vechimea, adăugă el cu blândeţe. Bill s-a ocupat de toate.

— Domnul Shaw? Dar… de ce…?

— Pentru că faci parte dintre cei buni, Moira, nu dintre cei răi. Ai înţeles?

— Prin urmare, ce anume vom face? se interesă Larson.

— Aşteaptă şi ai să vezi, răspunse Clark, cu ochii pe harta rutieră.

Exista un loc pe nume San Diego, nu departe de punctul spre care se îndreptau ei. Se întrebă dacă nu cumva acolo locuia cineva cu numele de Zorro.

— Ce-ai de gând să spui dacă ne vede careva împreună?

— Tu eşti geolog, iar eu te-am plimbat cu avionul ici şi colo, ca să cauţi zăcăminte de aur.

— Excelent!

Era una dintre poveştile obişnuite ale lui Clark. Fiind pasionat de geologie, putea discuta pe această temă suficient cât să convingă şi un profesor de specialitate. De fapt, asta şi făcuse în câteva rânduri. O astfel de acoperire ar fi justificat şi o parte din echipamentul său aflat în spatele camionului – cel puţin la o privire mai superficială. De pildă, ar fi putut pretinde că arma cu teleobiectiv era un instrument de supraveghere, definiţie destul de apropiată de realitate.

Drumul nu era nici mai bun, nici mai rău decât altele. Şoselele locale nu erau asfaltate ca în America şi nici mărginite de parapete. Însă principalul pericol consta în modul de-a conduce al localnicilor – puţin cam pătimaş, în opinia lui Clark. Dar îi plăcea, la fel cum îi plăcea America de Sud. Cu toate problemele lor sociale, oamenii de-aici aveau o fire deschisă şi un chef de viaţă pe care le găsea reconfortante. Poate că aşa fusese şi în Statele Unite cu vreun secol în urmă. Cu siguranţă în Vestul Sălbatic. Erau multe lucruri demne de

admiraţie în această parte a lumii. Păcat că economia nu se dezvoltase aşa cum ar fi trebuit – oricum însă, Clark nu era un adept al teoriei sociale. Şi el provenea din clasa muncitoare, iar în ceea ce priveşte problemele importante, muncitorii se asemănau, de oriunde ar fi fost cu siguranţă că oamenii de rând de prin partea locului nu-i aveau la inimă pe traficanţi mai mult decât el însuşi. Nimeni nu-i iubea pe criminali – mai ales pe cei care se împăunau cu propria putere – toţi fiind probabil furioşi pe poliţie şi armată, care nu puteau lua nici o măsură împotriva acestui soi de infractori. Furioşi şi neputincioşi. Singurul grup care încercase să le ţină piept, bucurându-se astfel de simpatia populaţiei, era M-19 – o organizaţie marxistă de tip gherilă, mai curând elitistă, reunind în sânul ei intelectuali crescuţi la oraş şi educaţi în universităţi. După ce M-19 o răpise pe sora unui mare traficant de cocaină, asociaţii acestuia se aliaseră pentru a o elibera. Uciseseră astfel peste două sute de membri ai organizaţiei M-19, punând bazele Cartelului Medellin. Clark nu-şi putea reţine admiraţia pentru Cartel. Buni sau răi, traficanţii puseseră cu botul pe labe un grup revoluţionar marxist, printr-o gherilă urbană purtată după regulile organizaţiei M-19. Greşeala lor – pe lângă faptul că învârteau o afacere pe care Clark o detesta – fusese aceea de-a presupune că erau în stare să înfrunte un alt duşman, mult mai puternic, jucând după aceleaşi reguli şi că noul lor adversar nu va îndrăzni să riposteze. Dinte pentru dinte însemna totuşi fair-play, îşi zise Clark. Se sprijini de spătarul banchetei, ca să tragă un pui de somn. Fără îndoială că traficanţii vor înţelege mesajul.

La trei sute de mile în largul coastei columbiene, nava americană se întoarse pe direcţia vântului, pregătindu-se să înceapă operaţiunile de decolare. Grupul de luptă era compus din portavion, crucişătorul *Thomas S. Gates*, un alt crucişător transportând proiectile, patru distrugătoare fregate dotate cu tunuri şi două distrugătoare antisubmarin. Grupul de alimentare cu combustibil, între care un petrolier, nava cu muniţii *Shasta* şi trei nave de escortă, se găseau cu cincizeci de mile mai aproape de coasta sud-americană. La cinci sute de mile în larg naviga un alt grup de alimentare, care tocmai se întorcea de la o îndelungată manevră efectuată la Camel Station, în Oceanul Indian. Flota aceasta simula dispozitivul inamic de atac, prefăcându-se a fi ruşi – deşi nimeni nu mai folosea astfel de cuvinte acum, în epoca *glasnostului.*

Primele avioane care-şi luară zborul – supravegheate de Robby Jackson din cabina de control – fură cele F-14 Tomcat încărcate cu maximum de greutate admis la decolare, aparatele ţâşniră din catapulte, ambele motoare lăsând în urmă jerbe de foc. De fiecare dată priveliştea era la fel de captivantă. Ca într-un balet al tancurilor,

uriaşele avioane, încărcate la refuz, se mişcau de colo-colo pe cei patru acri ai pistei de decolare, supunându-se indicaţiilor coregrafice ale unor puştani cu cămăşi în culori-semnal pătate de ulei, care dădeau instrucţiuni mimate, ferindu-se de gazele şi flăcările ţâşnite din turbine. Pentru ei era o joacă mult mai periculoasă decât să alerge pe străzile unui oraş – dar şi mai incitantă. Membri ai echipajului în salopete purpurii – porecliţi „strugurii” – alimentau avioanele cu combustibil. Alţii, în cămăşi roşii, încărcau muniţia de rezervă, vopsită distinctiv cu albastru. Exerciţiul propriu-zis începea abia a doua zi. În seara respectivă urmau să exerseze tactica de interceptare a altor aparate lansate de pe portavion. În noaptea următoare, un grup de avioane C-130 aveau să decoleze din Panama spre a se întâlni cu grupul de luptă, lansând totodată o serie de ţinte teleghidate pe care toţi sperau că avioanele Tomcat le vor doborî cu proiectilele lor Phoenix AIM-54C recent recondiţionate.

De data asta nu mai era vorba de un test de fabricaţie. Ţintele teleghidate se aflau sub controlul piloţilor, care trebuiau să evite cu orice preţ doborârea lor, fiecare succes repurtat urmând a fi plătit în bere – sau un alt mijloc de schimb – de către echipajul ce ratase încercarea.

Robby urmări cu privirea decolarea primelor douăsprezece avioane, după care coborî pe pistă. Purta costumul de zbor verde-măsliniu şi-şi ducea sub braţ casca de pilot. În seara aceea avea să urce la bordul unui avion de recunoaştere Hawkeye E-2C, versiune miniaturală a aparatelor E-3A AWAC, aflate în dotarea Marinei. Din carlinga avionului, el voia să urmărească dacă noul său plan tactic funcţiona mai bine decât procedurile curente folosite de flotă. Simulat pe computer, proiectul părea perfect, însă computerul nu era totuna cu realitatea, fapt trecut adeseori cu vederea de către cei din Pentagon.

Echipajul aparatului E-2C îl întâmpină la intrarea pe pista de decolare. Câteva momente mai târziu, comandantul avionului – un subofiţer, îmbrăcat în uniformă cafenie – sosi ca să-i conducă la bord. Era riscant pentru piloţi să circule neînsoţiţi pe pistă, de unde şi necesitatea ghidului în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, care cunoştea locul ca-n palmă. Îndreptându-se spre avionul său, Robby observă că într-un A-6E era încărcată o singură bombă albastră, la care fusese ataşat dispozitivul de ghidaj, transformând-o astfel într-o armă GBU ghidată prin laser. Nu-i scăpă faptul că aparatul cu pricina era avionul personal al comandantului de escadrilă. Îşi spuse că bomba făcea probabil parte din testul de validare numit „exerciţiu de lansare”. Nu se întâmplă prea des să fie lansată o bombă adevărată, iar comandanţii de escadrilă ţineau desigur să-şi ia partea leului din toată această distracţie. Robby se întrebă o clipă despre ce fel de ţintă era vorba – probabil o plută – oricum, nu asta îl preocupa în

primul rând. După un minut, comandantul le ordonă să suie la bordul avionului. După ce-i adresă câteva cuvinte pilotului, îl salută cu eleganţă şi plecă să-şi vadă de ale lui. Robby se instală în cabina radarului, prinzându-şi centura de siguranţă, din nou agasat la gândul că se afla într-un avion ca pasager, nu ca pilot.

După obişnuitele manevre premergătoare decolării, comandantul Jackson simţi avionul vibrând sub el, o dată cu intrarea în funcţiune a turbomotoarelor. Avionul Hawkeye începu să se deplaseze încet şi trepidând, îndreptându-se spre una dintre catapulte. De îndată ce aparatul fu fixat în dispozitivul de catapultare, motoarele fură ambalate la maximum, apoi pilotul se adresă prin interfon echipajului, atenţionându-l că urmau să decoleze. În trei secunde năucitoare, avionul trecuse din poziţia de repaus la o viteză de o sută patruzeci de noduri pe oră. Ţâşni în sus, cu botul înainte, se reechilibră în poziţie orizontală, după care se înclină din nou, ca să atingă altitudinea de zbor de douăzeci de mii de picioare. Controalele radar din coada avionului intrară în funcţiune aproape imediat. În douăzeci de minute, E-2C se afla pe culoarul de zbor, la opt mile depărtare de portavion, trimiţându-i din înalturi semnale radar pentru începerea exerciţiului. Jackson se aşezase astfel încât să poată urmări întreaga „luptă” pe ecranul radarului, casca sa fiind conectată la circuitul de comandă, ca să vadă cât de bine executau planul avioanele de pe *Ranger,* în timp ce aparatul său Hawkeye survola întreaga zonă.

Desigur, din punctul unde se aflau zăreau şi grupul de luptă. La o jumătate de oră după decolare, Robby urmări lansarea a două avioane, pe care sistemul radar computerizat le semnală ca fiind două noi puncte de contact. Ambele se ridicară treisprezece mii de picioare, unde se întâlniră. Un exerciţiu de alimentare în timpul zborului, se dumiri Robby. Apoi unul dintre aparate se întoarse imediat către portavion, în timp ce celălalt se porni spre est-sud-est. Începu exerciţiul de interceptare propriu-zis, însă, urmărind direcţia în care apucase avionul cu pricina până când dispăru de pe ecranul radar, Robby nu putu să nu remarce că aparatul respectiv se îndrepta spre continentul sud-american.

— Bine, bine, am să mă duc, zise Cortez. Încă nu sunt gata, dar am să mă duc.

Trânti receptorul în furcă, mormăi o înjurătură printre dinţi şi întinse mâna după cheile maşinii. Felix nu avusese până acum nici măcar curiozitatea să vadă una dintre rafinăriile distruse şi iată că i se cerea să se adreseze „Comitetului de Producţie”, cum îl numea el je*fe. A*sta era chiar bună! Idioţii erau atât de porniţi să se infiltreze în guvernul naţional, încât începeau să folosească şi terminologia oficială. Se îndreptă spre uşă, înjurând din nou. Asta-i mai lipsea, să meargă cu

maşina până la castelul din munţi al ţicnitului ăluia pântecos şi plin de el. Aruncă o privire către ceas. Călătoria avea să dureze două ore. Oricum, va ajunge târziu. În plus, nici nu avea mare lucru să le spună, pentru că nu apucase încă să afle nimic. Fără îndoială că indivizii vor fi furioşi. Iar el va fi silit din nou să se umilească în faţa lor. Cortez se săturase să tot facă temenele în faţa acestor oameni. E drept că-l plăteau cu sume inimaginabile, dar nici o bogăţie din lume nu valora cât respectul de sine. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de-a intra în organizaţie, îşi zise Cortez, răsucind cheia în contact. Nu se putu abţine şi înjură din nou.

Cea mai recentă interceptare CAPER purta numărul 2091 şi se realizase printr-un telefon mobil conectat la locuinţa subiectului Echo. Textul convorbirii fusese recepţionat pe imprimanta computerului personal al lui Ritter. La nici treizeci de secunde după aceea apăru şi 2092. Ritter le înmână pe amândouă adjunctului său însărcinat cu probleme speciale.

— Cortez… se duce chiar acolo? Asta da, surpriză.

— Cum să-i dăm de ştire lui Clark? întrebă Ritter.

Celălalt căzu pe gânduri câteva secunde.

— N-avem cum.

— De ce nu?

— Nu dispunem de un canal radio absolut sigur. Afară de cazul când… am putea asigura un circuit VOX cu portavionul, de-acolo cu A-6, iar de la A-6 cu Clark.

Fu rândul lui Ritter să înjure. Nu, asta era cu neputinţă. Veriga slabă era portavionul. Ofiţerul trimis de ei la bordul portavionului pentru a supraveghea desfăşurarea misiunii ar fi trebuit să-l abordeze pe comandantul navei, cerându-i o cabină radio absolut sigură, de unde să transmită el însuşi mesajul, luând legătura direct, cu destinatarul. Chiar de-ar obţine aprobarea comandantului, oricum ar fi prea riscant. I s-ar pune prea multe întrebări şi ar implica prea multe persoane în demersul său. Ritter înjură din nou, apoi încearcă să gândească raţional. Poate că totuşi Cortez va ajunge la timp. Iisuse, ce grozav ar fi să anunţe FBI-ul că-l primeau pe ticălos. Ori, mai precis, că cineva reuşise s-o facă. Sau mai bine nu. Nu-l cunoştea prea bine pe Bill Shaw şi nu ştia cum ar putea reacţiona.

Larson îşi parcase vehiculul militar Subaru la o sută de metri depărtare de şosea, într-un loc ales dinainte şi unde nu putea fi detectat. Urcuşul până la ascunzătoare se dovedi relativ uşor, aşa că ajunseră acolo cu mult înainte de apusul soarelui. Fotografiile luate din satelit identificaseră un loc perfect, chiar pe creasta dealului, cu vedere directă spre o casă care le luă piuitul. O construcţie ocupând

cam o mie de metri pătraţi, cu două etaje şi fără subsol, aflată în mijlocul unui parc de şase acri, îngrădit, la patru kilometri distanţă şi la vreo treizeci de metri mai jos de punctul lor de observaţie. Clark avea un binoclu de mare putere, aşa că reuşi să evalueze numărul oamenilor de pază cât timp afară mai era lumină. Numără douăzeci de gărzi cu arme automate. Mai observă două mitraliere grele, dispuse în două adâncituri ale zidului, special construite în acest scop. Era o casă frumoasă – dacă apreciai o combinaţie între neoclasic şi arhitectura spaniolă modernă – îmbogăţită cu un echipament tehnic de ultimă oră, pentru a-i ţine la distanţă pe ţăranii prea îndrăzneţi. Bineînţeles, locuinţa beneficia şi de terasă de aterizare pentru elicopter, unde putea fi văzut un Sikorsky nou-nouţ.

— Există şi altceva ce-ar mai trebui să ştiu despre casă? întrebă Clark.

— O construcţie masivă, după cum remarci şi singur. Mie mi-ar fi teamă să locuiesc în ea. Cunoşti faptul că e o zonă de cutremure. Personal, prefer ceva mai uşor – cherestea proptită pe căpriori de lemn – însă ei au ales betonul, ca o măsură de protecţie împotriva gloanţelor şi mortierelor.

— Din ce în ce mai bine, murmură Clark.

Vârî mâna în raniţă, de unde scoase mai întâi un trepied greu, pe care-l instală cu rapiditate şi pricepere. Luă apoi GLD-ul, pe care-l aşeză pe trepied, fixându-i claritatea. În cele din urmă, dădu la iveală dispozitivul Varo Noctron-V, pentru vederea pe timp de noapte. Desigur, GLD era capabil de performanţe similare, însă odată instalat, Clark nu mai voia să-l clintească din loc. Noctron putea mări numai de cinci ori (Clark prefera să folosească binoclul), însă era mai mic, mai uşor, mai practic şi, în plus, amplifica lumina ambiantă până la cincizeci de ori. Tehnologia evoluase mult din timpul când Clark luptase în sudul Asiei, dar îl mai impresiona şi azi, ca un fel de magie neagră. De-acum, Larson urma să ţină legătura prin radio, pregătindu-şi oamenii de atac. Nu le mai rămânea decât să aştepte. Larson scoase nişte hrană rece şi amândoi se aşezară să mănânce.

— Ei, acum ai să înţelegi ce înseamnă Talpă-Lată, râse Clark o oră mai târziu. Ar fi fost cazul să se prindă şi tipii de la cifru.

Îi întinse Noctronul lui Larson.

— Doamne! Arată ca un uriaş printre pitici…

Se referea la autocamionul Ford de şapte tone şi jumătate, care, după ce părăsise fabrica, vizitase un centru de comandă, unde îi fuseseră montate cauciucuri măsurând un metru douăzeci diametru. Nu arăta chiar atât de grotesc încât să merite numele de Talpă-Lată, când la târgurile de maşini se expuneau atâtea camioane-gigant, însă efectul era acelaşi. În plus, camionul se dovedea şi extrem de practic. De fapt, aici era adevărata ciudăţenie. Drumul până la *casa* avea

nevoie de reparaţii serioase, amănunt pe care camionul nu părea să-l ia în seamă – spre deosebire de paznicii noii şi magnificei jucării a şefului lor.

— Pun prinsoare că goneşte mâncând pământul, remarcă Larson, în clipa când camionul pătrunse pe poartă.

Zicând acestea, îi înapoie Noctronul lui Clark.

— Îşi permite.

Clark urmări cu privirea camionul care tocmai ocolea casa. N-ar fi îndrăznit să spere atât de mult şi iată totuşi că minunea se întâmplă: Şoferul parcă „jucăria" chiar lângă clădire, exact sub ferestrele sălii de conferinţe. Poate că voia s-o aibă tot timpul sub ochi.

Din camion coborâră două persoane. Gazda îi întâmpină pe verandă – Clark nu reuşi să-şi aducă aminte cum se numea ea în limba spaniolă – dând mâna cu ei şi strângându-i la piept, în timp ce, de jur împrejur, oamenii de pază stăteau cu ochii la pândă, la fel de neliniştiţi ca şi agenţii Serviciului Secret din garda preşedintelui. Clark îi văzu cum se destinseră de îndată ce acei pe care-i protejau pătrunseră în casă, răspândindu-se care încotro şi amestecându-se printre ceilalţi oaspeţi. La urma urmei, Cartelul era o familie mare, fericită şi unită.

Cel puţin deocamdată, îşi spuse Clark.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă unde fusese parcat camionul.

— Iată că soseşte şi ultimul, zise Larson, arătând farurile unei maşini care se lupta să suie drumul presărat cu pietriş.

Era un Mercedes cu şase portiere, fără îndoială blindat ca un tanc – semănând leit cu maşina unui ambasador, îşi zise Clark. Ce poetic! Şi acest VIP fu salutat cu aceeaşi pompă şi consideraţie[2].

De-a lungul zidului erau postaţi oameni de pază, în timp ce alte echipe patrulau fără încetare întreg domeniul. Ciudăţenia – îşi spuse Clark – era că în afara zidului nu se zăreau nici un fel de paznici. Trebuie să fi existat câţiva, însă nu reuşea să-i descopere cu nici un chip. De altfel, nu avea prea mare importanţă. În sala din dreptul camionului se aprinseră luminile. Iată ce-l interesa acum pe Clark.

— Am impresia c-ai nimerit-o bine, băiete.

— Pentru asta sunt plătit, sublinie Larson. Ce distanţă crezi că poate fi între camion şi…

Clark verificase deja distanţa, îndreptând laserul spre casă şi spre vehiculul uriaş.

— Până la perete sunt trei metri. Suficient de aproape.

---

2 În original „Pomp and Circumstance" – aluzie la celebrul roman satiric al lui Noël Coward (N.T.).

Comandantul Jensen termină de alimentat avionul, deconectându-se de K-6 de îndată ce acele indicând nivelul combustibilului din rezervor pendulară spre cota maximă. Scoase furtunul de alimentare şi coborî puţin, spre a permite avionului de alimentare să părăsească zona. Nici că se putea o misiune mai uşoară. Înclină manşa spre dreapta, fixând direcţia pe unu-unu-cinci, apoi se stabili la o altitudine de zbor de treizeci de mii de picioare. În aceeaşi clipă, închise şi radioemiţătorul, putând în sfârşit să se relaxeze şi să se bucure de călătorie – ceea ce i se întâmplă mai de fiecare dată. La bordul unui avion Intruder, scaunul pilotului era destul de înalt, pentru a asigura o bună vizibilitate pe timpul unui bombardament. În acelaşi timp însă, poziţia respectivă îl făcea pe pilot să se simtă expus atunci când se trăgea asupra lui. Jensen efectuase câteva misiuni înainte de terminarea războiului din Vietnam, aşa că-şi amintea foarte limpede atacul antiaerian desfăşurat asupra Haiphong-ului, ca un roi de albine negre cu miez şi aducătoare de moarte. În seara aceasta însă era cu totul altceva. Scaunul său înalt îi părea un fel de tron al cerurilor. Stelele străluceau, curând avea să răsară şi luna, aflată în ultimul pătrar. Totul pe lume părea cufundat în linişte şi pace. Şi-n plus, primise o misiune simplă şi uşoară. Mai rar aşa noroc! Numai la lumina stelelor, puteau desluşi conturul coastei încă de la două sute de mile depărtare. Intruder-ul zbura cu o viteză de aproape cinci sute de noduri. De cum ieşi din raza radarului de pe E-2C, Jensen trase manşa spre dreapta, cârmind mult spre sud, în direcţia statului Ecuador. Ajungând asupra ţărmului, o luă la stânga, de-a lungul crestelor munţilor Anzi. De abia atunci deschise radioemiţătorul. Nici Ecuadorul, nici Columbia nu dispuneau de detectoare radar pentru spaţiul aerian. Era o extravaganţă de care nici una dintre ele nu avea nevoie. Ca urmare, singurele radare ce apăreau pe monitoarele Intruder-ului erau cele folosite la controlul de rutină al traficului aerian. Aparatura era foarte modernă. Unul dintre paradoxurilor puţin cunoscute ale tehnologiei radarelor este că aceste aparate noi şi moderne de fapt nu detectau avioanele, ci alte radare situate la bordul acestora. Orice avion din lume deţine o cutie neagră – denumire dată invariabil aparaturii electronice de la bordul avionului. Cutia neagră înregistrează recepţionarea unui semnal radar, la care răspunde cu propriile sale semnale, identificând alte aparate şi comunicând date relevante, marcate pe ecranele de control ale staţiilor radar – aflate de cele mai multe ori într-un aeroport – şi urmând a fi utilizate de controlul aerian. Sistemul era mai ieftin şi mai eficient decât vechile radare, care detectau avioanele doar prin beep-uri, identitatea, direcţia şi viteza urmând a fi determinate de personalul istovit aflat la sol. Ca o stranie notă de subsol la istoria tehnologiei, trebuia precizat că noul aparat reprezenta atât un

progres, cât şi un pas înapoi.

În curând, Intruder-ul pătrunse în zona de control aerian a Aeroportului International El Dorado de la marginea oraşului Bogota. Controlul radar de aici chemă prin radio Intruder-ul, de îndată ce codul său numeric apăru pe ecran.

— El Dorado, mesaj recepţionat, răspunse imediat comandantul Jensen. Aici Patru-Trei-Kilo. Sunt avionul 6 de transport Inter-America, decolat la Quito, cu destinaţia LAX. Altitudine trei-zero-zero, curs trei-cinci-zero, viteză patru-nouă-cinci. Terminat.

Controlorul verifică datele cu ajutorul radarului său, apoi răspunse în engleză – limba traficului aerian internaţional.

— Patru-Trei-Kilo, mesaj recepţionat. Nici un alt trafic aerian în zonă. Menţineţi cursul şi altitudinea. Terminat.

— Mesaj recepţionat. Mulţumesc, noapte bună!

Jensen închise radioul şi se adresă prin telefon colegului său.

— A mers uşor, nu? Acum, la treabă.

Pe scaunul din dreapta, situat ceva mai jos şi mai în spatele pilotului, ofiţerul de aviaţie marină deschise la rândul său radioul, după ce activase trapa ascunsă în burta Intruder-ului.

Cu cincisprezece minute înainte de ora H, Larson luă telefonul celular şi formă numărul convenit.

— Cu senor Wagner, *por favor.*

— *Momento,* răspunse o voce şi Larson se întrebă cui îi aparţinea.

— Wagner la telefon, se auzi un alt glas câteva clipe mai târziu. Cu cine vorbesc, vă rog?

Larson apucă celofanul de la pachetul de ţigări şi-l mototoli în dreptul receptorului, rostind în acelaşi timp cuvinte trunchiate, după care adăugă:

— Nu te aud bine, Carlos. Închid şi te sun din nou.

Larson apăsă pe butonul de închidere al telefonului.

Numărul format fusese localizat undeva la limita sistemului celular.

— Bravo, îl felicită Clark. Wagner?

— Taică-său a fost sergent în *Allgemeine SS.* Lucra la Sobibor. A ieşit din armată la patruzeci şi şase de ani, s-a însurat cu o fată de prin partea locului şi s-a apucat de contrabandă. A murit înainte de a fi depistat de autorităţi. Vezi bine că aşchia nu sare departe de trunchi, comentă Larson. Carlos e un mare afemeiat. Îi place să maltrateze femeile înainte de-a se culca cu ele. Colegii de breaslă nu se prea dau în vânt după el, însă omul cunoaşte meserie.

— Semnal luminos la tabloul de bord! exclamă Clark.

Cinci minute mai târziu, răsună semnalul radio.

— Bravo Whiskey? Aici Zulu X-Ray. Trec pe recepţie.

— Zulu X-Ray, aici Bravo Whiskey. Recepţionez pe frecvenţa cinci

pe cinci. Trec pe recepţie, răspunse imediat Larson.

Aparatul său era dintre cele folosite în controlul traficului aerian, putând comunica pe ultrasunete.

— Aştept raportul vostru. Trec pe recepţie.

— Ne aflăm la locul stabilit. Misiunea se desfăşoară conform planului. Repet: misiunea e desfăşoară conform planului.

— Mesaj recepţionat: misiunea de desfăşoară conform planului. Suntem cu zece minute în întârziere. Daţi drumul la muzică.

Larson se întoarse către Clark.

— Încarc-o.

GLD-ul era deja pregătit. Clark răsuci butonul de pe poziţia de oprire la cea de punere în funcţiune. GLD era denumirea prescurtată pentru indicator terestru cu laser. Conceput spre a fi utilizat de militari pe câmpul de luptă, dispozitivul emitea un fascicul de raze laser infraroşii (deci invizibile) printr-un sistem complex de lentile. Sistemul laser era conectat la un senzor cu infraroşii, care-l informa pe operator unde anume ţintea – în esenţă, o cătare telescopică. Talpă-Lată avea o remorcă acoperită cu fibră de sticlă, iar Clark îşi testă cătarea pe una dintre ferestrele acesteia, folosindu-se de butoanele pentru reglaj fin aflate pe trepied. Imediat apăru punctul laser. Clark îşi recalculă unghiul de tragere, profitând de faptul că se găsea ceva mai sus decât ţinta şi-şi fixă cătarea în centrul acoperişului remorcii. Apoi puse în funcţiune videorecorderul conectat la GLD. Mahării de la Washington ţineau cu orice preţ să se împăuneze cu această lovitură.

— O.K., spuse el liniştit. Totul era gata.

— Am dat drumul la muzică şi se aude foarte bine, comunică Larson prin radio.

Cortez conducea maşina la deal, după ce trecuse de un punct de control cu doi paznici care beau bere – după cum remarcă el cu dezgust. Drumul semăna cu cele ştiute încă din copilărie în Cuba şi înainta destul de încet. Bineînţeles că tot pe el îl vor învinui pentru întârziere.

Era prea uşor, îşi zise Jensen. Zbura la treizeci de mii de picioare pe o noapte senină, fără gloanţe sau proiectile de care să se ferească. Nici chiar testele de validare nu erau atât de simple.

— Am reperat-o, zise copilotul, privind prin lunetă.

Într-o noapte senină se putea vedea solul chiar de la o înălţime de nouă mii de metri – mai ales când dispuneai de-o aparatură valorând milioane de dolari. Dispozitivul de identificare a ţintei şi multisenzorul de atac depistară punctul laser aflat încă la o depărtare de şaizeci de mile. Bineînţeles, era vorba de un fascicul modulat, semnalul său fiind cunoscut de TRAM. Acum obţinuseră identificarea sigură a ţintei.

— Zulu X-Ray confirmă; muzica se aude foarte bine, comunică prin radio Jensen. Apoi adăugă în interfon: Trecem la punctul doi din plan.

În compartimentul de muniţie, fu activat detectorul din vârful bombei, care astfel localiză imediat punctul laser. Computerul de la bordul avionului înregistra în permanenţă poziţia, altitudinea, cursul şi viteza aparatului, ceea ce îngăduia copilotului să programeze poziţia ţintei cu o marjă de eroare de două sute de metri. Desigur, s-ar fi putut apropia mai mult, însă nu era nevoie. Lansarea bombei se făcea printr-un sistem automat, iar la această altitudine zona circumscrisă de laser în care trebuia aruncată bomba se întindea pe câteva mile. Computerul luă în calcul toate aceste detalii, alegând punctul optim de lansare din întreaga suprafaţă desemnată de laser.

Ochii lui Clark priveau acum prin cătarea GLD-ului. Sprijinit în coate, şedea astfel încât să nu atingă instrumentul cu nici o altă parte a corpului, cu excepţia sprâncenei lipite de garnitura de cauciuc a cătării.

— Sunt gata în orice moment, zise copilotul.

Jensen menţinu Intruder-ul într-o poziţie perfect orizontală, urmând traiectoria electronică desemnată de diversele sisteme computerizate aflate la bord. De-acum, operaţiunea înceta să mai depindă de mână omului. Computerul transmise un semnal către ejector. În clipa următoare, bomba se desprinse din burta avionului.

Aparatul zvâcni puţin în sus, uşurat de o povară de peste cinci mii de kilograme.

— Îndepărtează-te. Îndepărtează-te, îl zori Jensen.

În sfârşit, ajunsese. Cortez zări zidul. Maşina lui (va trebui să-şi cumpere un Jeep, dacă tot urma să vină aici foarte des) derapa pe pietriş, dar peste câteva momente va trece pe poartă şi – dacă-şi amintea bine – în interiorul domeniului era pavat. Probabil cu materialul rămas după construirea terasei de aterizare pentru elicopter, îşi zise el.

— S-a făcut, îi comunică Larson lui Clark.

Bomba cădea cu o viteză de cinci sute de noduri. Odată eliberată din burta avionului, forţa de gravitaţie o propulsă vertical spre sol. Viteza de cădere se mări în aerul rarefiat, în timp ce detectorul se mişca sacadat, corectând poziţia. Detectorul era confecţionat din fibră de sticlă şi avea aspectul unui glonţ cu vârful rotund şi aripioare. Când punctul cu laser spre care se îndrepta ieşi din centrul zonei sale de vizibilitate, detectorul şi aripioarele sale din plastic se mişcară în direcţia potrivită, până când punctul fu readus acolo unde trebuia să

se găsească. Până la sol mai rămâneau şase mii şapte sute de metri, iar microcipul din dispozitivul de ghidaj încerca să îndrepte bomba exact către ţintă. Mai avea destulă vreme pentru a corecta eventualele erori.

Clark nu ştia cu exactitate la ce să se aştepte. Trecuse prea mult timp de când ghidase un raid aerian şi nu-şi mai amintea toate detaliile. Când solicitai sprijinul aviaţiei, de regulă nu prea aveai timp pentru mărunţişuri. Se trezi întrebându-se dacă va auzi un fluierat – nu ţinea minte să-l fi auzit vreodată pe timpul serviciului militar. Nu-şi lua ochii de la ţintă, atent să nu atingă cumva GLD-ul, căci ar fi ratat totul. Lângă camion se vedeau câţiva bărbaţi. Unul îşi aprinse o ţigară. Păreau să discute de una şi de alta. Clark avea impresia că aşteptarea dura chinuitor de mult. Când se întâmplă, impactul se produse fără nici un avertisment. Nici un fluierat. Absolut nimic.

Cortez simţi o bufnitură, în clipa când roţile din faţă suiră pe asfalt.

Bomba GBU-15 cu ghidaj laser avea o marjă de eroare „garantată” mai mică de trei metri, însă numai în condiţii de luptă, astfel încât lansarea aceasta era o încercare mult mai uşoară. Bomba căzu la câţiva centimetri de ţintă, lovind prelata camionului. Spre deosebire de modelul anterior, acesta era detonat la impact. Cele două detonatoare – plasate unul în vârf şi unul în coadă – fură activate de un cip la interval de o microsecundă după ce detectorul lovi acoperişul din fibră de sticlă al camionului. Detonatoarele electronice puteau fi acţionate la nevoie şi pe cale mecanică. De data asta nu fusese nevoie să se recurgă la acest sistem, dar până şi explozivele aveau nevoie de un timp ca să-şi îndeplinească menirea, astfel încât bomba mai căzu aproape un metru înainte să se declanşeze procesul de detonare. Bomba abia străpunse prelata că încărcătura explozivă fu aprinsă de ambele detonatoare. De-acum totul se petrecu în câteva fracţiuni de secundă. Încărcătura era Octol – un explozibil chimic foarte scump, utilizat şi la detonarea armelor nucleare, cu o viteză de detonare de peste opt mii de metri pe secundă. Carcasa inflamabilă a bombei se volatiliză în câteva microsecunde. Atunci gazul pus în libertate de explozie proiectă fragmente din camion în toate direcţiile – cu excepţia celei verticale – după care urmă imediat o undă de şoc având puterea unei stânci prăvălite din vârful muntelui.

Atât sfărâmăturile camionului, cât şi unda de şoc izbiră pereţii casei în mai puţin de o miime de secundă. Efectul e uşor de imaginat. Zidul se pulverizează, transformat în milioane de ţăndări cu viteza unor gloanţe ţâşnite dintr-o armă de foc. Restul undei de şoc desăvârşi distrugerea casei. Sistemul nervos uman pur şi simplu nu avea capacitatea de-a reacţiona suficient de rapid pentru asemenea situaţii, astfel încât cei aflaţi în sala de conferinţe nici nu apucară să-şi dea seama că

moartea lor era iminentă.

Senzorul luminos al GLD-ului căpătă culoarea albă (un alb uşor verzui). Clark se feri instinctiv, dar, luându-şi privirea de la cătare, dădu cu ochii de o flacără şi mai orbitoare în locul unde se găsea ţinta. Se aflau prea departe ca să audă şi bubuitura. Rareori se putea „vedea" sunetul – lucru posibil numai în cazul bombelor mari. Aerul comprimat al undei de şoc apărea ca un înspăimântător zid alb, ce se extindea radial din punctul unde fusese camionul, înaintând cu o viteză de peste trei sute de metri pe secundă. De-abia după vreo douăsprezece secunde ajunse zgomotul bubuiturii la urechile lui Larson şi Clark. Între timp, în sala de conferinţe nu mai rămăsese nici un supravieţuitor, iar vuietul undei de şoc părea ţipătul de agonie al unor suflete pierdute.

— Iisuse, murmură Larson, împietrit de privelişte.

— Crezi c-ai pus destulă dinamită, frăţioare? întrebă Clark.

Era singurul lucru care-i trecuse prin minte, în efortul de a-şi stăpâni râsul. Fusese prima sa reacţie. Îşi lichidase destui duşmani, însă uciderea lor nu-i produsese nici un fel de bucurie. Acum însă, ţinta aleasă, precum şi metoda de atac, îl determinau să considere întreaga operaţiune ca pe o farsă reuşită. *Idiot ce sunt*. În clipa următoare, îşi veni în fire. „Farsa" lui costase vieţile a peste douăzeci de oameni, dintre care doar patru fuseseră pe lista neagră. Asta nu mai era de glumă. Brusc îi pieri orice chef de râs. Era un profesionist, nu un psihopat.

Cortez ajunsese la mai puţin de două sute de metri de locul unde se produsese explozia, însă faptul că se găsea în vale îi salvase viaţa, cele mai multe sfărâmături zburându-i pe deasupra capului. Unda de şoc însă nu-l iertă, proiectându-i parbrizul în plin obraz. Din fericire, acesta se sparse fără a se pulveriza în cioburi mărunte, rămânând înţepenit în garnitura sa de polimeri. Maşina se răsturnă cu roţile în sus, dar Cortez reuşi să iasă de sub ea încă înainte de-a conştientiza ceea ce tocmai văzuse. De-abia după vreo şase secunde îi trecu prin minte cuvântul „explozie". Reacţia sa fu mult mai rapidă decât cea a oamenilor de pază, dintre care cei mai mulţi muriseră sau trăgeau să moară. Primul său impuls fu acela de a-şi scoate pistolul, apropiindu-se de casă cu mare băgare de seamă.

Numai că nu se mai putea vorbi de nici o casă. Explozia îl asurzise, astfel încât nu auzea vaietele răniţilor. Câţiva paznici umblau de colo-colo fără nici un rost, ţinându-şi armele pregătite... nici ei nu ştiau pentru ce. Cei ce se aflaseră mai departe de casă fuseseră cel mai puţin afectaţi. Forţa exploziei izbise în primul rând construcţia, ferindu-i de consecinţe, cu excepţia sfărâmăturilor şi fragmentelor de tot felul, purtătoare de moarte şi ele.

— Bravo Whiskey, aici Zulu X-Ray. Aştept RDB.

RDB însemna raportul asupra distrugerilor cauzate de bombă. Larson apăsă pe butonul microfonului, pentru ultima comunicare.

— Mesaj recepţionat terminat.

Jensen închise din nou radioul.

— Ştii, se aplecă el spre interfon, mi-aduc aminte că pe vremea când eram locotenent şi navigam pe Mediterana la bordul lui *Kennedy*, noi ofiţerii ne temeam să ne arătăm prin anumite cotloane ale navei, pentru că răcanii umblau cu droguri.

— Hm, răspunse copilotul. Blestematele astea de droguri. Fii liniştit, domnule căpitan. Nici o şansă să m-apuce mustrările de conştiinţă. Dacă la Casa Albă se zice că procedăm bine, înseamnă că aşa şi e.

— Mda, încuviinţă Jensen, după care se cufundă din nou în tăcere.

Avea să menţină cursul până când ieşea din zona de control a radarului de pe Aeroportul El Dorado, după care urma să cârmească spre sud-vest, îndreptându-se spre *Ranger*. Într-adevăr, era o noapte frumoasă. Se întrebă cum decurgea exerciţiul de apărare aeriană…

Cortez avea prea puţină experienţă în materie de explozii şi ciudăţeniile urmând unor asemenea evenimente erau cu totul noi pentru el. De pildă, în havuzul din faţa casei apa continua să curgă, cablurile electrice care-l legau de *casa* rămăseseră neatinse, iar întrerupătorul aflat înăuntru nu fusese distrus în întregime. Îşi cufundă obrazul în apă, ca să-şi limpezească gândurile. Când scoase capul din bazin, se simţea aproape normal, cu excepţia unui cleşte dureros în jurul tâmplelor.

În momentul când se produsese explozia, în curte se aflaseră cam douăsprezece maşini. Vreo şase dintre ele zăceau distruse, cu rezervoarele sparte. Ici şi colo benzina mai ardea, aruncând o lumină pâlpâitoare asupra scenei dezastrului. Elicopterul nou al lui Untiveros fusese proiectat în zid devenind un morman de fiare răsucite. Îşi făcură apariţia alţi câţiva oameni alergând dintr-un loc în altul. Cortez rămase acolo unde se afla, începând să se gândească.

Îşi aminti că văzuse un camion – unul cu nişte roţi gigantice – parcat chiar lângă…

Se îndreptă într-acolo. Deşi toată întinderea din jurul casei – reprezentând o suprafaţă de vreo trei hectare – era presărată cu moloz, în apropierea fostei locuinţe solul era curat. În aceeaşi clipă zări şi craterul. Avea vreo doi metri adâncime şi un diametru de şase metri.

O bombă.

Şi încă una mare. Probabil de vreo mie de kilograme, îşi zise el,

îndepărtându-se de groapă, în timp ce mintea sa începea să raţioneze.

— Eu zic că nu-i nevoie să vedem mai mult, îşi dădu cu părerea Clark.

Mai aruncă o privire prin luneta GLD-ului, după care închise aparatul, strângându-şi instrumentele în mai puţin de trei minute.

— Cine crezi că poate fi tipul de colo? întrebă Larson, punându-şi rucsacul şi înapoindu-i lui Clark Noctronul.

— Probabil cel care-a sosit mai târziu cu BMW-ul. Oare o fi vreun grangur?

— Habar n-am. Îl aranjăm şi pe ăsta cu prima ocazie.

— Aşa e, încuviinţă Clark, pornind primul pe cărarea ce cobora la vale.

Desigur, era mâna americanilor. Fără îndoială, CIA. Făcuseră niscaiva tranzacţii financiare, reuşind cumva să plaseze o tonă de explozibil în remorca acelui monstru pe roţi. Cortez nu se putu împiedica să nu admire măiestria loviturii. Fusese camionul lui Fernandez. Auzise despre el, dar nu-l văzuse niciodată. *Şi nici nu voi mai avea ocazia*, îşi spuse el. Fernandez ţinuse nespus de mult la camionul cel nou, parcându-l chiar în faţa… Asta trebuia să fie. Norocul fusese de partea americanilor. Toate bune şi frumoase, îşi zise Cortez, dar cum procedaseră? Bineînţeles că nu se implicaseră direct. Probabil că angajaseră pe cineva… Pe cine? Pe vreunul – nu, nu putea fi unul singur. Aici erau amestecaţi cel puţin patru-cinci membri ai organizaţiilor M-19 sau FARC…? Lucrurile se legau între ele. Să fi fost vorba de o lovitură indirectă? Probabil cu sprijinul cubanezilor sau al KGB-ului. Ţinând cont de raporturile est-vest, oare chiar reuşise CIA să realizeze o astfel de colaborare? Puţin probabil, îşi spuse Felix. Şi totuşi, nu era exclus. Un atac frontal asupra unor înalţi funcţionari de stat ca cei pe care-i executase Cartelul era o realitate capabilă să genereze cele mai bizare alianţe.

Oare bomba fusese plasată aici printr-o simplă coincidenţă? Sau americanii aflaseră de întrunire?

Îi ajunseră la ureche glasuri venind dinspre mormanul de dărâmături care fusese altădată un castel. Paznicii căutau supravieţuitori. Cortez li se alătură. Aici locuise Untiveros împreună cu familia – soţia şi doi copii – precum şi un personal numărând opt persoane, dacă nu mai mulţi. Probabil că îi trata ca pe nişte slugi, îşi zise Cortez. Aşa făceau toţi şefii Cartelului. Cine ştie, poate că unuia dintre el îi sărise muştarul (Untiveros s-o fi dat la fiica lui). Toţi capii aveau obiceiul ăsta. *Droit de seigneur.* O expresie franţuzească, al cărei sens îl cunoşteau toţi şefii Cartelului. Imbecilii, se înfurie Cortez.

Oare trebuiau să se preteze la toate blestemăţiile?

Paznicii scormoneau printre dărâmături. Ar fi fost de mirare să mai descopere vreun supravieţuitor. Cortez începu să-şi recapete treptat auzul. Desluşi ţipetele ascuţite ale unui nefericit îngropat sub mormanul de moloz. Se întrebă care era bilanţul victimelor. Poate... Da. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse la BMW-ul rămas cu roţile în aer. Din rezervor se prelingea un firicel de benzină. Cortez vârî mâna pe geam şi scoase telefonul celular. Se îndepărtă la vreo douăzeci de metri de maşină şi abia după aceea apăsă pe butonul telefonului.

— *Jefe,* sunt eu, Cortez. Aici a avut loc o explozie.

Ce ironie, îşi spuse Ritter. Prima confirmare a faptului că misiunea fusese îndeplinită cu succes îi venise printr-o altă convorbire interceptată de CAPER. Vestea cea mare – îl anunţaseră băieţii de la ANS – era că acum aveau înregistrată vocea lui Cortez. Ca atare, şansele de a-l depista creşteau simţitor. Oricum, tot mai bine decât nimic, reflectă Ritter, primind pentru a doua oară în ziua aceea vizita amiralului Cutter.

— Cortez ne-a scăpat, îi comunică Ritter amiralului. În schimb, i-am aranjat pe d'Alejandro, pe Fernandez, pe Wagner şi pe Untiveros, la care se adaugă obişnuitele „pierderi colaterale".

— Mai exact?

Ritter privi din nou fotografia casei, aşa cum fusese luată din satelit. Avea nevoie de încă una pentru a putea evalua distrugerile.

— Mai exact, acolo existau şi oameni de pază, dintre care probabil c-au fost ucişi o bună parte. Din păcate, printre victime se numără şi familia lui Untiveros – soţia şi copiii – precum şi câţiva servitori ai casei.

Cutter sări în picioare.

— Despre asta n-ai pomenit nimic. Parcă era vorba doar de o operaţie chirurgicală de eliminare a capilor.

Ritter ridică privirea, vădit iritat.

— *Pentru numele lui Dumnezeu, Jimmy!* La ce dracu' te aşteptai? Eşti ofiţer de Marină, nu? Chiar n-ai învăţat până acum că *întotdeauna* cad victime şi oameni nevinovaţi? Ai uitat c-a fost lansată o bombă? Nu poţi face operaţii chirurgicale folosindu-te de bombe – indiferent ce părere au „experţii". Fii şi tu o dată realist.

Nici lui Ritter nu-i făcea plăcere să ştie că pieriseră şi oameni nevinovaţi, însă acesta era preţul reuşitei – fapt pe care membrii Cartelului îl înţelegeau prea bine.

— Dar l-am asigurat pe preşedinte...

— Preşedintele m-a asigurat la rândul lui că am permisiunea să vânez ce şi cât îmi place. Eu răspund de operaţiune, sper că n-ai uitat.

— Totuşi, nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile. Ce se întâmplă

dacă află presa? Ăsta-i asasinat cu sânge rece.

— Vrei să spui c-ar fi cu totul altceva decât lichidarea traficanţilor şi a oamenilor lor? Aia nu-i tot crimă? Sau ar fi fost, dacă preşedintele nu ne-ar fi precizat că trebuie să lucrăm fără mănuşi. Ziceai că e vorba de un război. Preşedintele ne-a spus limpede să ne comportăm ca la război. Asta am şi făcut îmi pare rău c-au murit oameni nevinovaţi, dar ce dracu'! Aşa se întâmplă întotdeauna. De-ar exista o cale de-a sfârşi cu javrele fără a sacrifica şi vieţi inocente, am urma-o pe aceea. Însă, din păcate, nu există.

Ritter era de-a dreptul uluit. Avea de-a face cu un ofiţer de carieră. Curmarea de vieţi omeneşti constituia o parte a meseriei lui. Sigur, îşi spuse el, Cutter petrecuse cei mai mulţi ani din viaţă în biroul său din Pentagon şi nu prea avusese ocazia să vadă sânge după ce învăţase să se bărbierească. Un pisoi miorlăit, ascuns într-o blană vărgată de tigru. Ba nu, se corectă Ritter. Un pisoi şi-atât. Purtase uniforma vreme de treizeci de ani şi uitase că armele reale ucideau cu mai puţină precizie decât acelea de la cinematograf. Halal ofiţer de carieră! Uite cine-l sfătuia pe preşedinte în problemele de securitate naţională. Grozavă treabă.

— Să-ţi spun ceva, domnule amiral. Dacă nu vei sufla o vorbă presei, nici de la mine nu vor afla nimic. Iată textul interceptării. Cortez crede c-a fost o bombă ascunsă într-o maşină. Probabil că Clark a reuşit înscenarea conform planului.

— Dar ce se întâmplă dacă poliţia locală declanşează o anchetă?

— În primul rând, nu ştiu dacă poliţia locală va avea voie să-şi vâre nasul aici. În al doilea rând, ce te face să crezi că dispune de suficiente elemente ca să descopere adevărul? Mi-am dat toată silinţa ca atentatul să pară a fi fost provocat de o maşină-capcană şi, după toate aparenţele, Cortez a înghiţit momeala. În al treilea rând, de unde eşti aşa de sigur că poliţia se va sinchisi de toată tărăşenia?

— Dar presa?

— Ai o idee fixă cu presa. Dumneata eşti cel care-ai susţinut să le plătim nemernicilor cu aceeaşi monedă. Acum te-ai răzgândit? Află că-i prea târziu, replică scârbit Ritter.

Fusese cea mai izbutită operaţiune realizată de departamentul său de ani de zile încoace şi iată că individul care venise cu ideea se scăpa în nădragi de frică.

Amiralul Cutter era prea puţin atent la reproşurile lui Ritter ca să-şi iasă din fire. Îi făgăduise preşedintelui o „operaţie chirurgicală" de extirpare a asasinilor lui Jacobs şi ai escortei lui. Nu luase în calcul eventuala moarte a unor nevinovaţi. Mai grav decât atât: aceeaşi greşeală o comisese şi preşedintele.

Chavez se afla prea departe spre sud ca să audă explozia. Echipa

sa încercuise o altă rafinărie. Bineînţeles, la fiecare dintre punctele de rafinare se lucra în schimburi. Sub ochii lui Chavez, doi bărbaţi tocmai ridicau cada portabilă, supravegheaţi de câţiva indivizi înarmaţi. Sergentul auzea icnetele şi gâfâiturile altora care suiau povârnişul muntelui. Îndată apărură patru ţărani, ducând în raniţe bidoane cu acid. Şi aceştia erau însoţiţi de doi paznici cu puşti.

Probabil că vestea atacului precedent încă nu ajunsese până la ei. Chavez era convins că isprava echipei sale din noaptea trecută îi va determina pe ţărani să nu-şi mai câştige pâinea prin astfel de mijloace. Lui Ding nu-i trecea prin minte că sărmanii oameni erau siliţi să înfrunte riscul numai pentru a-şi hrăni familiile.

Zece minute mai târziu, cel de-al treilea schimb, alcătuit din şase lucrători, aduse frunzele de coca sub supravegherea altor cinci paznici înarmaţi. Muncitorii, fiecare cu găleţi în mână, coborâră la pârâul din apropiere, după apă. Şeful pazei ordonă ca doi dintre oamenii săi să meargă să patruleze prin pădure. Din nefericire, unul dintre ei porni direct către grupul de asalt, aflat la numai cincizeci de metri depărtare.

— Hopa, murmură Vega.

Chavez transmise prin radio semnale lungi, însemnând pericol iminent.

Îl văd, răspunse căpitanul prin alte două semnale lungi, urmate de încă trei: *Fiţi pregătiţi*.

Oso îşi luă automatul, ridicându-i piedica. *Poate că vor reuşi să-l lichideze fără zgomot*, se rugă în gând Chavez.

Muncitorii cu găleţile tocmai se întorceau de la pârâu, când sergentul auzi un strigăt undeva spre stânga. Paznicii cu puşti reacţionaseră instantaneu. În aceeaşi clipă începu să tragă şi Vega.

Împuşcăturile venite pe neaşteptate dintr-o altă direcţie îi derutară pe paznici, care însă se comportară ca orice om având în mână o armă automată, adică începând să tragă în toate părţile.

— Rahat, mârâi Ingeles, azvârlindu-şi grenada înspre obiectiv.

Grenada ateriză printre bidoane, unde explodă, împroşcând pe toţi cei din preajmă cu acid sulfuric. Gloanţele zburau în toate direcţiile, oamenii se prăbuşeau la pământ, dar situaţia era prea tulbure şi ieşită de sub control ca soldaţii să-şi poată da seama ce se întâmpla. Câteva secunde mai târziu, împuşcăturile încetară. Nu mai rămăsese nimeni în picioare. Imediat îşi făcu apariţia grupul de asalt, iar Chavez coborî în fugă panta, ajungându-i din urmă. Numără cadavrele, descoperind că lipseau trei oameni.

— Guerra, Chavez! După ei! ordonă căpitanul Ramirez.

Nici nu mai fi nevoie să adauge: *Lichidaţi-i!*

Guerra se poticni de unul ascuns în desiş şi-l ucise pe loc. Chavez porni prin pădure. Nu vedea şi nu auzea nimic. Găsi pârâul şi o

găleată, la vreo trei sute de metri de obiectiv. Dacă oamenii s-ar fi aflat, acolo în momentul când începuseră împuşcăturile, însemna că aveau un avans de patru-cinci minute pe un teren pe care-l cunoşteau ca-n palmă. Amândoi soldaţii pierdură o jumătate de ceas alergând de colo-colo, stând la pândă, privind şi ascultând însă nici urmă de cei doi.

Asta nu era nimic pe lângă vestea pe care le-o comunicaseră camarazii de îndată ce reveniră la obiectiv. Unul dintre oamenii lor murise: un paznic îşi descărcase arma în pieptul lui Rocha, ucigându-l pe loc. Cu toţii rămaseră tăcuţi.

Şi Jackson era furios. Forţele agresorului îl învinseseră. Avioanele de luptă de pe *Ranger* nu se descurcaseră. Schema sa tactică dăduse greş atunci când una dintre escadrile apucase pe o rută greşită şi ceea ce ar fi trebuit să fie o cursă întinsă cu mare măiestrie se transformase într-un culoar prin care „ruşii” se putuseră infiltra, ajungând suficient de aproape de portavion cât să-şi poată lansa proiectilele. Faptul fusese supărător şi complet neaşteptat. Nu avusese destul timp la dispoziţie ca să elaboreze o nouă stratagemă, deşi poate că ar fi trebuit să regândească o parte din schema tactică. Faptul că planul funcţionase pe simulator nu însemna că era perfect, îşi spuse Jackson. Continuă să fixeze cu privirea ecranul radarului, încercând să-şi amintească principalele obiective ale strategiei şi modul în care fuseseră îndeplinite. În timp ce privea, pe ecran reapăru un singur semnal luminos, îndreptându-se spre sud, în direcţia portavionului. Tot întrebându-se cine putea fi, începu să-şi pregătească aparatul Hawkeye pentru aterizare.

E-2C atinse puntea după toate regulile artei şi se deplasă înainte, eliberând pista pentru alte avioane. Robby coborî la ţanc ca să asiste la următoarea aterizare. Era un Intruder – acelaşi pe care-l zărise înainte de-a sui la bordul Hawkeye-ului cu câteva ore mai devreme. Aparatul personal al comandantului de escadrilă, observă Robby, cel care zburase în direcţia plajei. Dar nu asta conta. Comandantul Jackson porni imediat spre biroul CAG, ca să-şi redacteze raportul.

Comandantul Jensen se îndepărtă de pista de aterizare. Aripile Intruder-ului se pliară, ca să ocupe cât mai puţin spaţiu în timp ce se deplasa spre locul de parcare. Când coborî, însoţit de copilot, un căpitan de aviaţie îi aştepta. Deja scosese caseta video din compartimentul ei, aflat în lăcaşul instrumentelor de bord. O înmână comandantului escadrilei, conducându-l pe acesta în afara pistei. Tehnicianul de întreţinere îi aştepta, iar Jensen îi întinse banda.

— Patru-zero, aşa a zis tipul, raportă pilotul.

Jensen îşi văzu de drum.

Tehnicianul de întreţinere duse caseta în cabina sa, unde o puse într-un container de metal prevăzut cu o încuietoare. Sigilă containerul cu bandă multicoloră şi lipi pe ambele faţete câte o etichetă pe care scria STRICT SECRET. Aşeză containerul într-un altul, pe care-l duse într-un compartiment de la nivelul 0-3. Peste treizeci de minute era programat să decoleze un avion. Containerul trebuia să fie transportat în Panama, acolo urmând să fie dat în grija unui funcţionar al Agenţiei, care va zbura la Baza Aeriană Andrews ca să-l predea apoi la Langley.

19
Disputa

Serviciile de informaţii se mândresc că obţin date mergând progresiv şi rapid de la punctul A la punctele B, C, D şi aşa mai departe. În cazul unor informaţii strict secrete sau care pot fi culese doar pe căi ocolite, sistemul este foarte eficient. Însă atunci când este vorba despre date la care are acces oricine, serviciile de informaţii rămân cu mult în urma canalelor de ştiri – de unde şi pasiunea specialiştilor americani în informaţii (şi probabil că nu numai a lor) pentru canalul de ştiri al lui Ted Turner, difuzat de televiziunea prin cablu.

Ca urmare, Ryan nu fu surprins să constate că în prima referire la explozia produsă la sud de Medellin se preciza că informaţia fusese preluată de la CNN şi alte servicii de ştiri. La Mons era ora micului dejun. Biroul lui Ryan se afla în aripa VIP-urilor americane din complexul NATO, având acces la serviciul prin satelit al CNN. Goli pe jumătate prima ceaşcă de cafea, apoi deschise televizorul, chiar când era înfăţişată o fotografie luată fără îndoială dintr-un elicopter, în condiţii de lumină relativă. Sub fotografie era scris: „Medellin, Columbia”.

— Dumnezeule, rosti Jack, punând ceaşca pe masă.

Elicopterul nu se apropiase prea mult, probabil de teamă să nu tragă asupra lui vreunul dintre oamenii care mişunau dedesubt, însă fotografia era suficient de clară. Ceea ce cândva fusese o casă solidă ca o fortăreaţă se preschimbase într-un morman de moloz, lângă care se vedea o groapă uriaşă, ca un crater. Acesta din urmă era un indiciu dincolo de orice dubiu. Ryan se gândi la un *automobil-capcană* încă înainte de a-l auzi pe reporter făcând aceeaşi apreciere. Asta însemna că Agenţia nu avea nici un amestec. Jack nu se mai îndoia câtuşi de puţin. Automobilele-capcană nu făceau parte din stilul de lucru al americanilor. Americanii preferau un singur glonţ bine ţintit. Focul de precizie reprezenta de altfel o invenţie de-a lor.

Gândindu-se mai bine, îşi schimbă părerea. În primul rând, Agenţia probabil că deja îi ţinea sub supraveghere pe şefii Cartelului – iar CIA se pricepea la aşa ceva ca nimeni alta. Pe de altă parte, dacă se iniţiase o acţiune de urmărire, ştirea ar fi trebuit să ajungă la urechile lui prin canalele Agenţiei, nu printr-un buletin TV. Ceva nu era în regulă.

Cum sunau cuvintele lui Sir Basil? *Oricare ar fi răspunsul nostru*, *nu mă îndoiesc că va fi cel corect. Oare asta ce înseamna?* În ultimii ani,

jocul informaţiilor devenise destul de civilizat. Prin anii ’50 răsturnarea de guverne fusese o modalitate tipică de promovare a politicii naţionale. Asasinatele erau rare, însă rămâneau o alternativă reală, în comparaţie cu exerciţiile de „gimnastică” ale musculaturii diplomatice. În cazul CIA, eşecul de la Bay of Pigs şi reacţia ostilă a presei faţă de unele operaţiuni din Vietnam – unde, la urma urmei, se desfăşurase un război, iar războaiele erau în esenţă cel puţin violente – pusese în mare măsură capăt unor astfel de practici. Până şi KGB-ul se implica acum rareori în „treburi umede” – expresie rusească de prin anii ’30, făcând aluzie la mâinile mânjite de sânge – preferind să lase asemenea iniţiative pe mâna unor sateliţi ca bulgarii sau şi mai frecvent, pe seama grupărilor teroriste, care ocazional preluau misiunile mai murdare, primind în schimb arme şi pregătire militară. Lucru demn de reţinut, chiar şi aceste obiceiuri erau pe cale de dispariţie. În mod paradoxal, Ryan considera că din când în când asemenea acţiuni drastice erau totuşi necesare – cu atât mai mult acum, când omenirea începea treptat să renunţe la războiul deschis în favoarea unei lupte ascunse, bazată pe terorism de stat şi conflicte latente. „Operaţiunile speciale” ofereau o alternativă reală şi semicivilizată la formele de violenţă organizată şi destructivă, asociată cu forţa armelor convenţionale. *Dacă războiul nu era crimă autorizată şi comisă la scară industrială, atunci nu era oare mai uman să recurgi la violenţă în mod discret şi selectiv?*

Iată o problemă etică la care nu ţinea neapărat să mediteze chiar în timpul micului dejun. Şi totuşi, ce era bine şi ce era rău la acest nivel? se întreba Ryan. Legea, etica şi religia acceptă faptul că un soldat care ucide în război nu poate fi considerat un criminal. Dar asta conduce logic la o altă întrebare: Ce e războiul? Cu o generaţie în urmă, răspunsul fusese foarte simplu. Statele aflate în conflict îşi adunau armatele şi flotele, trimiţându-le să se lupte pentru un motiv sau altul (de regulă, ulterior reieşea că ar fi existat şi o soluţie paşnică) – fapt considerat normal din punctul de vedere al moralei. Dar ideea de război era pe cale să se schimbe. Cine decidea ce era războiul? Statele naţionale. Prin urmare, putea un stat naţional să determine care erau interesele sale vitale şi să acţioneze în consecinţă? Atunci cum rămânea cu terorismul? Cu ani în urmă, când el însuşi fusese ţinta unor atacuri teroriste, Ryan definise terorismul ca pe o formă modernă de piraterie, cei ce-l practicau fiind duşmanii întregii omeniri. Aşadar, din punct de vedere istoric, situaţia conflictuală prezenta caracteristicile unui pseudo război, în care nu puteau fi implicate direct forţe militare.

Dar traficul internaţional de droguri? Era un delict civil pasibil de pedeapsa prevăzută de lege? Ce se întâmplă în cazul când traficanţii reuşeau să supună o naţiune, subordonând-o intereselor lor

comerciale? Naţiunea cu pricina devenea duşmanul comun al omenirii, ca şi piraţii de odinioară?

— La dracu'! se înfurie Ryan.

Nu ştia ce spunea legea. Deşi de profesie istoric, îşi dădea seama că studiile făcute nu-i erau de nici un folos. Unica sa experienţă de luptă împotriva traficului de stupefiante fusese în serviciul unui puternic stat naţional. Acesta purtase un război „real" pentru „dreptul" de-a vinde opiu unei alte ţări, al cărei guvern se împotrivea, dar care pierduse războiul şi o dată cu el dreptul de a-şi proteja cetăţenii împotriva consumului ilegal de droguri.

Un precedent neplăcut.

Educaţia îl silea să-şi caute o justificare. Jack era un om care credea că Binele şi Răul existau cu adevărat, ca valori reale şi distincte. Dar, întrucât textele de lege nu-i ofereau întotdeauna un răspuns, trebuia să caute soluţii în altă parte. Ca părinte, îi ura pe traficanţi. Cine-i putea garanta că într-o bună zi copiii săi nu vor fi tentaţi să încerce drogurile alea blestemate? Nu era de datoria lui să-şi apere copiii? În calitate de reprezentant al serviciilor de informaţii ale tării sale, nu se cuvenea să-şi extindă atribuţiile protectoare asupra tuturor copiilor americani? Dar dacă inamicul ar lansa o provocare directă Statelor Unite? Atunci s-ar schimba oare legile jocului? În cazul terorismului, reuşise să afle un răspuns: o astfel de provocare lansată unui stat naţional implica riscuri enorme. Statele naţionale ca SUA dispuneau de forţe aproape inimaginabile. Aveau oameni în uniformă, a căror pregătire consta numai în a-şi ucide semenii. Puteau produce uneltele înspăimântătoare ale acestei arte, de la arme capabile să trimită un glonţ în pieptul cuiva de la o depărtare de o mie de metri până la dispozitive putând să arunce o bombă de o mie de kilograme pe fereastra unui dormitor...

— Iisuse.

Răsunară câteva ciocănituri în uşă. În prag se ivi unul dintre secretarii lui sir Basil, care-i înmână lui Ryan un plic şi dispăru.

Când ajungi acasă, comunică-i lui Bob că s-a făcut o treabă bună. Bas.

Jack împături biletul, punându-l la loc în plic şi strecură mesajul în buzunarul hainei. Ryan nu se îndoia de propria sa corectitudine. Acum iată că trebuia să decidă dacă se procedase bine sau nu. Curând îşi dădu seama că era mult mai uşor să se pronunţe atunci când hotărârile aparţineau altora.

Bineînţeles că trebuiau să facă ceva. Ramirez dădu fiecăruia câte o însărcinare. Cu cât îşi găseau mai mult de lucru, cu atât se gândeau mai puţin. Era necesar să şteargă orice urmă a prezenţei lor acolo. Să-l îngroape pe Rocha. La momentul cuvenit (dacă acesta va sosi

vreodată), familia lui (în caz că avea vreuna) avea să primească un sicriu metalic sigilat, conţinând şaptezeci şi cinci de kilograme de balast, în locul trupului rămas pe alte meleaguri. Chavez şi Vega se ocupară de groapă. Săpară până la obişnuita adâncime de 1,80 metri, deloc încântaţi că urmau să-şi abandoneze astfel unul dintre camarazi. Exista şi şansa ca cineva să se poată întoarce spre a-i recupera rămăşiţele pământeşti, însă nici unul, nici celălalt nu trăgeau prea mari nădejdi că acest lucru se va întâmplă vreodată. Deşi încorporaţi în armată pe timp de pace, amândoi erau familiarizaţi cu moartea. Chavez îşi amintea de cei doi tineri din Coreea, precum şi de alţii ucişi în timpul pregătirii militare în accidente de elicopter şi multe altele. Viaţa unui soldat era pusă în primejdie chiar şi când nu mergea la război. Chavez şi Vega îşi tot repetau că moartea camaradului lor fusese ceva accidental, însă ştiau că alta era realitatea. Rocha murise la datorie, în slujba unei ţări pe care se oferise s-o apere ca voluntar şi a cărei uniformă o purtase cu mândrie. Îşi cunoscuse şansele, îşi asumase riscul ca un bărbat adevărat, iar acum rămânea să putrezească pe pământ străin.

Chavez era conştient că fusese o prostie să-şi închipuie că aşa ceva nu se putea întâmplă. Surpriza era faptul că Rocha – de altfel ca toţi ceilalţi – fusese un bun profesionist, inteligent, călit, priceput la arme, ştiind să se furişeze prin pădure, într-un cuvânt, un soldat inimos şi de meserie, căruia îi plăcuse cu adevărat ideea de a-i vâna pe traficanţi, deşi din motive pe care nu le destăinuise nimănui. Paradoxal, această constatare îl consolă oarecum pe Chavez. Rocha căzuse la datorie. Ding socotea că nimeni nu şi-ar fi dorit un epitaf mai frumos. Sfârşind de săpat groapa, cei doi soldaţi coborâră cu grijă trupul neînsufleţit, iar apoi căpitanul Ramirez rosti câteva cuvinte de adio şi fiecare azvârli deasupra câte un pumn de ţărână. Ca de obicei, Olivero pulverizã pe mormânt gaz lacrimogen CS, spre a împiedica fiarele sălbatice să dezgroape cadavrul, după care astupară groapa, nivelând pământul astfel încât să nu se mai cunoască nimic. Totuşi, Ramirez îşi luă câteva repere, în eventualitatea că cineva se va întoarce vreodată să-i recupereze osemintele. Se făcuse ora de plecare.

Porniră îndată după ivirea zorilor, îndreptându-se către altă bază, aflată la cinci mile de cea pe care Rocha rămase s-o păzească singur. Ramirez intenţiona să-şi lase oamenii să-şi refacă forţele şi cât mai curând să-i conducă în următoarea misiune. Mai bine să-i pună la treabă decât să-i vadă gândind prea mult. Aşa scria în manualul de instrucţie.

La fel ca şi o navă de război, un portavion reprezintă o comunitate. Este căminul a poate şase mii de oameni, având propriul său spital, un centru comercial, biserică şi sinagogă, poliţie, videoclub, ba chiar şi

propriul ziar, precum şi o reţea de televiziune. Personalul munceşte din greu, iar serviciile puse la dispoziţia sa sunt pe deplin meritate. Mai mult decât atât, se constatase că marinarii lucrau cu mai mare tragere de inimă atunci când dispuneau de aceste înlesniri.

Robby Jackson se dădu jos din pat, făcu un duş ca în fiecare dimineaţă, iar apoi se duse la careul ofiţerilor ca să-şi bea cafeaua. În ziua aceea urma să ia micul dejun împreună cu căpitanul, dar mai înainte voia să se dezmeticească. În colţul încăperii se afla un televizor în faţa căruia ofiţerii se adunaseră la fel ca acasă şi pentru aceleaşi motive. Majoritatea americanilor îşi începeau ziua ascultând ştirile transmise de televiziune. În cazul postului TV de la bordul portavionului, crainicul nu primea o jumătate de milion de dolari pe an şi nici nu era nevoit să se machieze pentru camera de luat vederi. În schimb, trebuia să-şi redacteze singur ştirile.

— Aseară, în jurul orei nouă – ora 21.00 pe *Ranger* – o explozie a distrus locuinţa unui anume Esteban Untiveros, unul dintre vârfurile Cartelului Medellin. Se pare că nu se bucura de simpatia tuturor celor pe care-i socotea prieteni. Din informaţiile primite la redacţie reiese că o bombă aflată într-un automobil-capcană i-a transformat reşedinţa într-un morman de dărâmături, ucigându-i pe toţi cei ce se găseau acolo. Şi acum, ştiri interne. Prima dintre convenţiile politice din această vară va avea loc săptămână viitoare la Chicago. Guvernatorul J. Robert Fowler, principalul candidat pe lista electorală a partidului său, nu a întrunit majoritatea din cauza a o sută de voturi contra. Guvernatorul urmează să se întâlnească astăzi cu reprezentanţi ai…

Jackson întoarse capul, aruncând o privire de jur împrejur. La vreo câţiva metri de el se găsea comandantul Jensen, care tocmai arăta spre televizor, murmurând o glumă la urechea unuia dintre oamenii săi. Acesta îşi ascunse zâmbetul în ceaşca de cafea, fără a da nici un răspuns.

Deodată, în mintea lui Robby se făcu lumină.

Exerciţiul de vânătoare.

Tehnicianul cel taciturn.

Avionul A-6E care pornise către plajă, stabilindu-şi cursul la unu-unu-cinci în direcţia statului Ecuador şi care revenise la bordul portavionului *Ranger* din direcţia doi-zero-cinci. Cea de-a treia latură a triunghiului trebuia (sau se poate) să fi fost… Columbia.

Ştirea pomenea de un automobil-capcană.

O bombă cu o carcasă inflamabilă. O bombă inteligentă şi cu o carcasă inflamabilă, se corectă comandantul Jackson.

Ei, să fie a dracului!

Treaba era nostimă de-a binelea şi asta din mai multe puncte de vedere. Uciderea unui traficant de droguri nu-i dădea cine ştie ce mustrări de conştiinţă. La naiba! se întrebă de ce nu doborâseră pur şi

simplu avioanele care transportau droguri. Toată pălăvrăgeala despre ameninţarea la adresa securităţii naţionale şi despre cei care purtau un război chimic împotriva Statelor Unite… Atunci de ce nu şi un „exerciţiu de vânătoare” real? Unde mai puneai că nu se mai cheltuiau nici bani pe ţintele teleghidate? Nu exista coleg de-al lui căruia să nu-i surâdă perspectiva de-a lichida vreo câţiva traficanţi. Duşmanii erau acolo unde-i descopereai – cu alte cuvinte, acolo unde ţi-i arăta Comandamentul Suprem – iar meseria comandantului Robert Jefferson Jackson era tocmai combaterea duşmanilor tării. Să-i aranjezi pe traficanţi cu ajutorul unei bombe inteligente, lăsând totodată impresia că ar fi fost vorba de cu totul altceva, era o lovitură de maestru.

Şi mai nostim i se părea faptul că bănuia întrucâtva ce se întâmplase. Asta era necazul cu secretele: nu se puteau păstra cu nici un chip. Într-un fel sau altul, tot ieşeau la iveală. Bineînţeles, nu va sufla o vorbă. Ceea ce regreta din adâncul sufletului.

La urma urmei, de ce şi-ar bate capul să păstreze taina? se întrebă Robby. Modul în care traficanţii îl asasinaseră pe directorul FBI fusese de fapt o declaraţie de război. De ce n-ar declara deschis şi americanii: *V-o plătim noi, n-aveţi grijă!* Şi încă într-un an electoral. Se întâmplase vreodată ca poporul american să nu-şi sprijine preşedintele atunci când acesta proclamase necesitatea de-a prinde nişte răufăcători?

Însă meseria lui Jackson nu era politica. Sosise momentul să-l întâlnească pe căpitanul navei. Două minute mai târziu se prezentă la cabina acestuia. Marinarul de pază îi deschise uşa. Robby îl găsi pe căpitan citind depeşele primite la bord.

— Nu-ţi vine bine uniforma, zise cu asprime căpitanul.

— Poftim? Iertaţi-mă, domnule căpitan…

Robby încremeni în loc, uitându-se să vadă dacă-şi încheiase fermoarul.

— Citeşte.

Căpitanul portavionului *Ranger* se ridică de pe scaun şi-i întinse un mesaj.

— Tocmai ai fost avansat, Robby… scuză-mă. Domnule căpitan Jackson. Felicitări, Rob. Pare a fi un început de zi mai bun decât cafeaua, ce zici?

— Vă mulţumesc, domnule.

— Ei şi-acum să ne apucăm să punem în aplicare tactica dumitale pentru avioanele de luptă…

— Da, domnule.

— Ritchie.

— Bine, Ritchie.

— Pe punte şi de faţă cu ceilalţi continuă să-mi spui „domnule”,

sublinie căpitanul.

Ofiţerii proaspăt avansaţi erau de fiecare dată ţinta unor glume. În plus, trebuia şi să dea de băut.

Echipele de televiziune îşi făcură apariţia încă de la prima oră. Şi ele reuşiseră abia cu greu să urce până la fosta locuinţă a lui Untiveros. Poliţia sosise la faţa locului cu mult înainte, însă nici unui reporter nu-i veni în minte întrebarea dacă nu cumva poliţiştii prezenţi acolo erau dintre cei cumpăraţi. Purtau uniformă, pistoale şi păreau să-şi ia în serios îndatoririle. Sub supravegherea lui Cortez, adevărata căutare a supravieţuitorilor se încheiase deja. Cele două persoane găsite în viaţă sub dărâmături fuseseră evacuate, împreună cu majoritatea oamenilor de pază şi a armelor de foc. În Columbia paznicii nu erau ceva neobişnuit, în schimb armele automate şi mitralierele, da. Bineînţeles, Cortez avusese grijă să dispară înaintea sosirii echipelor de televiziune. În clipa când acestea începură filmarea, cercetările poliţiei erau în plină desfăşurare. O parte din posturile de televiziune puteau transmite direct, prin satelit, deşi una dintre maşini, care transporta staţia de recepţie terestră, nu reuşise să urce panta.

Cea mai uşoară parte a căutărilor, înregistrată cu avânt pentru posteritate de către camerele portabile, începuse în fosta sală de conferinţe – în prezent, un morman de pietre măsurând aproape un metru. Cel mai mare fragment de corp omenesc aparţinând cuiva din Comitetul de Producţie (informaţia nefiind comunicată reporterilor) fusese o gambă, rămasă intactă ca prin minune, respectiv porţiunea de sub genunchiul drept până la un pantof cu şiretul încă înnodat. Ulterior, această rămăşiţă avea să fie identificată ca aparţinându-i lui Carlos Wagner. Soţia şi copiii lui Untiveros fuseseră surprinşi de explozie în celălalt capăt al casei, unde vizionau un film pe casetă. Aparatul video, rămas în priză şi cu butonul apăsat pe PLAY, fu descoperit chiar lângă victime. O cameră TV filmă un bărbat (om de pază, pentru moment fără arma sa AK-47) cărând trupul inert şi însângerat al unui copil mort până la ambulanţă.

— Ah, Dumnezeule! exclamă preşedintele, cu ochii la unul dintre televizoarele aflate în Biroul Oval. Dacă descoperă cineva…

— Domnule preşedinte, am mai avut probleme din astea, îndrăzni Cutter. Bombardarea Libiei în timpul administraţiei Reagan, raidurile aeriene deasupra Libanului şi…

— Şi de fiecare dată ne-au trecut toate sudorile! Nimănui nu-i pasă de motivele noastre, singurul lucru care-i interesează e că am ucis oameni nevinovaţi. Iisuse, Jim! Ai văzut şi tu copilul! Acum ce-o să spunem? Ne pare rău, dar a avut ghinionul să se afle acolo unde nu

trebuia!

— Se presupune că proprietarul casei se număra printre membrii Cartelului Medellin, tocmai explica reporterul. Totuşi, poliţia locală ne informează că respectivul nu a fost niciodată acuzat oficial de vreo infracţiune şi…

Reporterul tăcu preţ de vreo câteva secunde, deşi se găsea în faţa camerei TV.

— Aţi văzut şi dumneavoastră ce s-a întâmplat cu soţia şi copiii lui în urma exploziei automobilului-capcană.

— Bună treabă, n-am ce zice, mârâi preşedintele.

Ridică telecomanda şi închise aparatul.

— Ticăloşii ăia pot face ce poftesc cu copiii noştri, dar, dacă noi îi vânăm pe teren propriu, iată că se transformă brusc în victime! Moore a vorbit până-n prezent despre asta în faţa Congresului?

— Nu, domnule preşedinte. CIA nu-i obligată să le spună înainte de trecerea a patruzeci şi opt de ore de la începerea operaţiunii şi, din motive administrative, operaţiunea a fost declanşată abia ieri după-amiază.

— Congresul n-are cum să afle, zise preşedintele. Dacă le spunem, cu siguranţă că treaba o să răsufle. Comunică-le astă lui Moore şi lui Ritter.

— Domnule preşedinte, dar nu pot…

— Nu poţi pe dracu’! Ţi-am dat un ordin, domnule!

Preşedintele se duse la fereastră.

— Lucrurile n-ar fi trebuit să ia o asemenea întorsătură, murmură el.

Bineînţeles, Cutter cunoştea adevărata problemă. În curând avea să înceapă convenţia politică a opoziţiei. Candidatul lor, guvernatorul Bob Fowler din Ohio, obţinuse un număr mai mare de voturi decât preşedintele. Era firesc. Preşedintele trecuse prin alegerile preliminare fără să întâmpine o opoziţie serioasă, ceea ce dusese la un rezultat previzibil, în timp ce Fowler desfăşurase o campanie acerbă pentru candidatura din partea partidului, aflându-se acum la un pas de-a o obţine. Alegătorii reacţionau întotdeauna favorabil faţă de candidaţii energici şi, deşi Fowler era cam tot atât de energic ca o cârpă de vase, campania sa fusese destul de interesantă. La fel ca toţi candidaţii, începând de la Nixon şi de la primul război declarat drogurilor, Fowler afirma că preşedintele nu-şi respectase promisiunea de-a stăvili traficul de stupefiante. Afirmaţia nu-i era cu totul străină actualului ocupant al Biroului Oval. Şi el declarase acelaşi lucru cu patru ani în urmă, după care pasase problema respectivă celor de pe Pennsylvania Avenue. De data asta încercase ceva cu adevărat radical. Şi uite ce se întâmplase. Guvernul Statelor Unite se folosise de armamentul cel mai sofisticat ca să ucidă doi copii, împreună cu

mama lor. Asta va spune Fowler. În definitiv, era un an electoral.

— Domnule preşedinte, n-ar fi înţelept să sistăm operaţiunile tocmai acum. Dacă doriţi cu adevărat să răzbunaţi uciderea directorului Jacobs şi a celorlalţi, dacă ţineţi cu tot dinadinsul să puneţi capăt traficului de droguri, nu vă puteţi opri tocmai acum. Suntem pe punctul de-a ne atinge scopul. Numărul avioanelor care aduc droguri în ţară a scăzut cu douăzeci la sută, preciză Cutter. Dacă la asta adăugaţi şi faptul că am stăvilit în bună parte activităţile de spălare a banilor, putem afirma că am înregistrat o mare victorie.

— Dar cum vom justifica lansarea bombei?

— M-am gândit şi la asta, domnule preşedinte. Ce-ar fi să spunem pur şi simplu că habar n-avem cine a făcut-o? Şi-atunci nu rămân decât două variante. Prima – un atac al organizaţiei M-19, ale căror discursuri politice din ultima vreme i-au criticat vehement pe magnaţii drogurilor. A doua: am putea declara că-i vorba de o dispută în interiorul Cartelului.

— Cum vine asta? întrebă preşedintele, fără să se întoarcă.

Cutter ştia că, dacă acesta evita să-şi privească interlocutorul în ochi, era semn rău. Simţi cum îl cuprindea îngrijorarea. Politica era un mare rahat, îşi zise amiralul, dar în acelaşi timp cel mai captivant joc din câte existau.

— Asasinarea lui Jacobs a fost o acţiune iresponsabilă – asta ştie toată lumea. Am putea lansa zvonul că anumiţi membri ai Cartelului şi-au pedepsit propriii confraţi care, prin asasinatul comis, au periclitat întreaga operaţiune.

Cutter se simţea foarte mândru de acest ultim argument. De *fapt,* îi aparţinea lui Ritter, însă preşedintele nu avea de unde şti.

— Nu-i o noutate faptul că traficanţii nu se dau în lături de la uciderea unor membri ai familiei – practic, asta îi şi caracterizează. Astfel am putea oferi o explicaţie satisfăcătoare. Cu alte cuvinte şi cu varză grasă şi cu slană-n pod, încheie amiralul, zâmbind spre spatele întors al preşedintelui.

Acesta se răsuci cu faţa spre el. Pe chipul său se citea îndoiala, dar…

— Chiar crezi c-o să ţină?

— Da, domnule preşedinte. În plus, varianta respectivă ne îngăduie cel puţin încă un atac prin operaţiunea RECIPROCITY.

— Trebuie să demonstrez că facem *ceva,* zise încet preşedintele. Ce se-aude cu soldaţii ăia pe care i-am trimis în junglă?

— Au reuşit să distrugă în total cinci rafinării. Doi dintre ai noştri au fost ucişi, iar alţi doi răniţi, însă nu grav. Acesta-i preţul unor astfel de afaceri, domnule preşedinte. E vorba de profesionişti. Fiecare dintre ei ştie care sunt riscurile. Puteţi sta liniştit. Curând se va răspândi zvonul că nu-i bine ca localnicii să lucreze pentru traficanţi, ceea ce va

constitui un serios impediment pentru prelucrarea frunzelor de coca. E adevărat, criza va fi temporară, însă gravă. Un fapt pe care se cuvine să-l subliniaţi. Nu va trece mult şi preţul cocainei vândute la negru va creşte. Iată încă un amănunt demn de scos în evidenţă. Astfel evaluăm şansele de succes ale operaţiunilor noastre de interdicţie. Ziarele vor difuza ştirea chiar înainte de-a o anunţa noi.

— Cu atât mai bine, întări preşedintele, surâzând pentru prima oară în ziua aceea. O.K. Să fim însă ceva mai precauţi.

— Bineînţeles, domnule preşedinte.

Gimnastica de dimineaţă pentru divizia a 7-a începea la ora 6.15. Era una dintre explicaţiile virtuţii puritane a unităţii cu pricina. Deşi militarilor – în special celor tineri – le plăcea să bea tot atât de mult cât şi altor segmente ale Societăţii americane, efectuarea unor exerciţii fizice pe fundalul unei stări de mahmureală reprezenta tot ce putea fi mai rău, cu excepţia ultimelor clipe înainte de a-ţi da duhul. La Fort Ord era deja cald, iar la ora 7, după alergarea zilnică de trei mile, toţi membrii plutonului transpiraseră din belşug. Acum se făcuse ora micului dejun.

În acea dimineaţă ofiţerii luau masa împreună, iar conversaţia lor se axă pe acelaşi subiect aflat pe buzele oricărui american.

— Era şi timpul, remarcă un căpitan.

— Cică ar fi fost un automobil-capcană, adăugă un altul.

— Sunt convins că Agenţia va şti cum să aranjeze lucrurile, după experienţa din Liban şi atâtea altele, interveni un al treilea.

— Nu-i chiar atât de simplu pe cât crezi, remarcă ofiţerul de informaţii al batalionului.

În calitate de fost comandant de companie, se pricepea la bombe şi maşini-capcană.

— Indiferent cine-a făcut-o, a fost o treabă isteaţă, adăugă el.

— Păcat că nu putem merge şi noi acolo, zise un locotenent.

Ceilalţi murmurară aprobator. Ofiţerii mai mari în grad nu spuneau nimic. În ultimii ani, în Statul-Major se tot dezbătea această eventualitate. Amplasarea unor unităţi de luptă – pentru că aceasta era realitatea – nu constituia o problemă simplă, deşi cei mai mulţi opinau că iniţiativa se putea materializa… însă numai cu acordul guvernelor locale, ceea ce desigur că nu s-ar fi întâmplat. Lucru uşor de înţeles, îşi spuneau ofiţerii, însă extrem de neplăcut. Nimeni nu ura mai mult drogurile şi pe traficanţi decât armata. Ofiţerii mai vârstnici îşi aminteau cu ce probleme se confruntaseră în anii ’70, când acuzaţia de superficialitate la adresa armatei era pe deplin îndreptăţită şi când nu rareori se întâmpla ca ofiţerii să se deplaseze doar însoţiţi de paznici înarmaţi. Înfrângerea acestui inamic necesitase ani întregi de eforturi. Chiar şi în prezent, toţi militarii

armatei americane erau supuşi prin sondaj unor teste antidrog. Pentru comandanţi şi ofiţeri, regulile erau extrem de drastice. Un singur rezultat pozitiv şi se vedeau daţi afară din armată. Pentru gradele imediat inferioare, se prevedeau pedepse mai uşoare: un test pozitiv atrăgea după sine aplicarea articolului 15 şi o mustrare foarte aspră. La a doua abatere, oamenii erau puşi pe liber. Lozinca oficială era foarte simplă: NU ÎN ARMATA MEA! Pe urmă, mai exista un aspect: majoritatea celor aflaţi acum la masă erau căsătoriţi şi aveau copii, aceştia putând fi oricând abordaţi de vreun vânzător de droguri ca potenţiali clienţi toţi erau de părere că, dacă cineva vindea droguri copilului unui militar de carieră, atunci o făcea cu riscul propriei sale vieţi. E drept că astfel de cazuri se iveau numai rareori, dat fiind că militarii erau, mai presus de orice, oameni învăţaţi cu disciplina. Totuşi, tentaţia exista. La fel şi mijloacele.

Va să zică, acolo s-a dus Chavez, se dumiri Tim Jackson. Erau prea multe coincidenţe. El, împreună cu Munoz şi Leon – cu toţii vorbitori de spaniolă. Toţi părăsind unitatea în aceeaşi zi. Prin urmare, îndeplineau o misiune secretă – probabil iniţiată de CIA. Trebuie să fi fost o acţiune periculoasă, dar cei trei erau soldaţi şi-şi făceau meseria. Locotenentul Jackson răsuflă ceva mai uşurat, acum că „ştia" ceea ce n-ar fi trebuit să ştie. Indiferent, cu ce se ocupa Chavez, acum totul era în regulă. Nu era cazul să mai meargă pe acest fir. Tim Jackson nădăjduia că tânărului nu i se va întâmpla nimic rău. Chavez era al dracului de priceput, îşi aminti locotenentul. Dacă exista cineva capabil să ducă la bun sfârşit aşa o treabă, atunci el era acela.

Curând echipele de televiziune se plictisiră şi se împrăştiară care încotro – ca să-şi redacteze rapoartele şi să-şi înregistreze comentariile. Cortez se întoarse la locul dezastrului de îndată ce ultimul car de televiziune dispăru pe drumul către Medellin. De data asta sui panta într-un Jeep. Era obosit şi nervos, dar în primul rând curios. Se petrecuse ceva extrem de straniu, iar el nu ştia sigur ce anume. Nu-şi va găsi liniştea până când nu va afla. Cei doi supravieţuitori descoperiţi printre dărâmături fuseseră transportaţi la Medellin, urmând a fi îngrijiţi în taină de către un medic de încredere. Cortez avea de gând să stea de vorbă cu ei, dar până atunci îi mai rămânea un lucru de făcut aici. Poliţiştii sosiţi la faţa locului se aflau sub comanda unui căpitan care căzuse de multă vreme la înţelegere cu Cartelul. Felix era convins că omul nu va plânge nici după Untiveros, nici după ceilalţi, dar nu asta conta acum. Cubanezul îşi parcă Jeepul şi se îndreptă spre căpitanul de poliţie, care discuta cu doi dintre oamenii lui.

— Bună dimineaţa, *Căpitan*. Ai reuşit să afli ce fel de bombă a fost?

— Fără îndoială, un automobil-capcană, răspunse cu gravitate

poliţistul.

— Da, aşa zic şi eu, întări calm Cortez. Ştii ceva despre explozibil?

Căpitanul ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Poate că totuşi ai să descoperi, îi sugeră Felix. Eventual în cadrul anchetei pe care-o desfăşori.

— Bine. Aşa da.

— Mulţumesc.

Se întoarse la Jeep, cu intenţia s-o pornească spre nord. O bombă de fabricaţie locală ar fi putut utiliza dinamita – disponibilă în mari cantităţi de pe urma lucrărilor miniere din zonă – sau explozibil comercial, din plastic ori chiar ceva pe bază de îngrăşăminte cu nitraţi. Dacă bomba fusese pusă de M-19, Cortez se aştepta la Semtex – varianta cehă a RDX-ului, folosit de teroriştii marxişti din întreaga lume, pentru că era puternic, ieftin şi uşor de procurat. Tipul de explozibil putea reprezenta un indiciu, iar pe Cortez îl amuza faptul că tocmai poliţia urma să-i furnizeze informaţia. Continuând să zâmbească bine dispus, coborî panta la volanul Jeepului.

Dar avea şi alte motive de mulţumire. Eliminarea a patra dintre vârfurile Cartelului nu-l afecta nici pe el mai mult decât pe căpitanul de poliţie. În definitiv, fuseseră oameni de afaceri şi nicidecum nişte persoane pentru care să fi avut cine ştie ce consideraţie. Îl plătiseră şi atâta tot. Indiferent cine pusese bomba, făcuse o treabă de maestru. Îi încolţi în minte bănuiala că nu putea fi vorba de CIA. Agenţia nu se prea pricepea la ucis oameni. În mod paradoxal, pe Cortez nu-l deranja peste măsură faptul că se aflase la un pas de moarte. La urma urmei, specialitatea sa erau operaţiunile secrete, aşa că ştia ce riscuri îşi asuma. Pe de altă parte, dacă el însuşi ar fi fost ţinta unui plan atât de elegant, cu siguranţă că în prezent n-ar mai fi stat să-l analizeze. În orice caz, prin lichidarea lui Untiveros, Femandez, Wagner şi d'Alejandro, rămăseseră patru posturi vacante în conducerea Cartelului. Scăpase de patru oameni cu putere şi influenţă, care i-ar fi stat în drum dacă… *Dacă*, îşi repetă el. Şi de ce nu? În mod cert, un loc la masa şefilor. Poate chiar mai mult decât atât. Dar până atunci mai avea destule de făcut, plus „crima" pe care trebuia s-o soluţioneze.

Când ajunse la Medellin, cei doi supravieţuitori ai masacrului din locuinţa lui Untiveros primiseră deja îngrijirile necesare, fiind pregătiţi să răspundă la întrebări, la fel ca şi cei şase servitori ai fostei proprietăţi de la Medellin a defunctului.

Cu toţii se găseau într-o sală la ultimul etaj al unei clădiri înalte şi solide, prevăzută cu dispozitive ignifuge şi izolaţie fonică. Cortez pătrunse în încăpere, unde-i găsi pe credincioşii slujitori stând pe scaune, cu braţele legate zdravăn de spetează.

— Care dintre voi ştia despre întâlnirea de aseară? întrebă el, numai lapte şi miere.

Oamenii dădură din cap. Bineînţeles că ştiau toţi. Untiveros îi obişnuise să vorbească numai el, slujitorii trebuind doar să asculte.

— Foarte bine. Care dintre voi a ciripit şi faţă de cine? întrebă Cortez, exprimându-se cât mai oficial şi literar. Nimeni nu părăseşte încăperea până nu primesc un răspuns, le făgădui el.

Oamenii începură imediat să murmure, negând orice amestec. Exact cum se aşteptase Cortez. Cei mai mulţi spuneau adevărul. Cortez nu se îndoia nici de acest lucru.

Cu atât mai rău pentru ei.

Felix se uită spre şeful pazei, apoi arătă spre slujnica legată de primul scaun din stânga.

— Începem cu ea.

Guvernatorul Fowler părăsi apartamentul său de la hotel, cu convingerea că scopul căruia îi dedicase ultimii trei ani ai vieţii sale era la un pas de-a fi atins. *Aproape,* îşi zise el, amintindu-şi că în politică nu existau certitudini. Însă un congresman din Kentucky, care desfăşurase o campanie surprinzător de eficientă, tocmai renunţase la delegaţii săi în favoarea unui loc în cabinet, ceea ce-l situa pe Fowler într-o poziţie extrem de avantajoasă, cu o marjă de siguranţă de câteva sute de voturi. Desigur, nu putea vorbi despre asta. Trebuia să-l lase pe tipul din Kentucky să facă singur declaraţia, programată pentru cea de-a doua zi a convenţiei. Bineînţeles că ambele tabere aveau să fie la curent, însă congresmanul va arbora zâmbetul său caracteristic, spunându-le celorlalţi că n-aveau decât să creadă ce pofteau – era singurul care cunoştea adevărul. Politica e uneori o prefăcătorie, îşi zise Fowler – gând oarecum ciudat, dat fiind că guvernatorul era mai presus de orice un om cinstit (fapt care nu-i permitea totuşi să încalce regulile jocului).

Aşa că acum juca după reguli, stând în faţa camerei TV fără să spună absolut nimic în toate cele şase minute cât vorbise fără întrerupere. Avuseseră loc „discuţii interesante” privind „marile probleme cu care se confruntă ţara noastră”. Guvernatorul şi congresmanul „împărtăşeau aceeaşi dorinţă de-a vedea o nouă conducere” la cârma statului, care – amândoi erau convinşi – va prospera, indiferent care dintre ei va câştiga alegerile din noiembrie, întrucât micile diferende politice între partide şi şefii acestora se pierdeau în agitaţia de la Capitol Hill, partidele americane fiind atât de dezorganizate, încât campaniile prezidenţiale începeau să semene tot mai mult cu nişte concursuri de frumuseţe. Poate că asta şi erau, îşi zise Fowler, deşi îl supăra constatarea că puterea la care râvnea se putea dovedi până la urmă o iluzie. Apoi urmară întrebările.

Prima dintre ele îl luă prin surprindere. Nu văzuse cine i-o adresase. Îl orbeau reflectoarele şi flash-urile reporterilor – după atâtea luni, se întrebă dacă-şi va mai recăpăta vreodată acuitatea vizuală – dar reţinea că fusese o voce bărbătească, probabil din partea unuia dintre marile ziare.

— Domnule guvernator, din Columbia s-a primit ştirea că o bombă ascunsă într-o maşină a distrus locuinţa unei figuri proeminente din Cartelul Medellin, ucigându-i întreaga familie. Dat fiind că incidentul survine la foarte scurt timp după asasinarea directorului FBI şi a ambasadorului nostru în Columbia, v-aş ruga să ne spuneţi părerea dumneavoastră.

— Îmi pare rău, însă n-am avut răgazul să ascult ştirile de azi, întrucât am luat micul dejun cu congresmanul din Kentucky. Dumneavoastră ce credeţi? întrebă Fowler.

Atitudinea sa se schimbase, trecând de la optimismul candidatului la circumspecţia politicianului care nădăjduia să devină om de stat – indiferent ce dracu' înseamnă asta, adăugă el în gând. Cândva lucrurile erau foarte clare.

— Domnule, se presupune că americanii ar avea un amestec, insistă reporterul.

— Da? Ştiţi bine că între mine şi preşedinte au existat multe disensiuni – unele chiar serioase – însă nu-mi amintesc să fi avut vreodată un preşedinte dispus să comită un omor cu sânge-rece. În orice caz, eu unul nu-l voi acuza pe actualul preşedinte de aşa ceva, declară Fowler, alegându-şi tonul cel mai potrivit pentru un om de stat.

Intenţia sa era să nu spună nimic – nu la asta slujea tonul unui om de stat? – sau în cel mai rău caz, nimic important. Până în prezent, reuşise să se menţină la înălţime pe parcursul întregii campanii prezidenţiale. Până şi cei mai înverşunaţi adversari ai săi – avea câţiva chiar în sânul propriului partid, nu numai în rândurile opoziţiei – afirmau că era un om deştept şi de onoare, preocupat de problemele politice, nu de invective. Declaraţia sa le confirma întru totul părerea. Nu urmărea să schimbe politica guvernului Statelor Unite şi nici să-şi înfunde viitorul contracandidat. Totuşi, fără voia sa reuşise dintr-un singur foc o dublă lovitură.

Preşedintele îşi planificase călătoria cu mult mai înainte. De regulă, şeful executivului nu se afirmă prea mult pe durata convenţiei opoziţiei, ca o dovadă de respect faţă de contracandidatul său. Putea la fel de bine să lucreze şi la Camp David – de fapt, chiar mai eficient, întrucât acolo era mai uşor să ţină presa la distanţă. Dar, ca să ajungă la Camp David, trebuia mai întâi să scape vigilenţei reporterilor de aici. În timp ce elicopterul VH-3 al infanteriei marine aştepta pe

pajiştea din faţa Casei Albe, preşedintele ieşi în prag împreună cu soţia sa şi cu încă doi funcţionari oficiali, dând cu ochii de nelipsitul şi compactul grup de reporteri şi cameramani. O clipă se întrebă dacă ruşii, cu *glasnost-ul* lor, ştiau ce-i aştepta.

— DOMNULE PREŞEDINTE! strigă un reporter de televiziune mai în vârstă. GUVERNATORUL FOWLER A AFIRMAT CĂ SPERĂ SĂ NU FIŢI IMPLICAT ÎN ATENTATUL CU BOMBE DIN COLUMBIA. PUTEŢI FACE UNELE COMENTARII PE MARGINEA ACESTEI DECLARAŢII?

Preşedintele porni către locul împrejmuit unde se aflau ziariştii. Ştia că era pe cale să comită o greşeală, dar se simţea atras de ei şi de întrebare tot aşa cum un leming se simţea atras de mare. Nu putea altfel. Întrebarea îi fusese strigată în gura mare. Toţi ştiau că o auzise, astfel încât tăcerea ar fi fost un răspuns în sine. *Preşedintele a ocolit întrebarea privitoare la*... Nu putea părăsi Washingtonul şi arena politică timp de o săptămână, îngăduind adversarului să culeagă toţi laurii. Nu putea lăsa fără răspuns o întrebare ca aceea care-i fusese adresată pe peluza Casei Albe.

— Statele Unite nu ucid femei şi copii nevinovaţi, declară preşedintele. Statele Unite luptă *împotriva* celor care comit astfel de fărădelegi. Noi nu ne coborâm la nivelul lor de bestialitate. Este un răspuns destul de clar?

Vorbise pe un ton liniştit şi măsurat, însă privirea sa străpungătoare îl făcu pe experimentatul ziarist să se albească la faţă. Câteodată e bine să vezi cum puterea îi înspăimântă pe netrebnicii ăştia, îşi zise preşedintele.

Era cea de-a doua mare minciună politică a zilei – o zi încărcată, care părea să nu se mai sfârşească niciodată. Guvernatorul Fowler îşi amintea perfect cum John şi Robert Kennedy puseseră la cale uciderea lui Castro – şi nu numai a lui – cu un fel de bucurie elitistă inspirată din romanele lui Ian Fleming, ca apoi să descopere pe pielea lor că asasinatul nu era o treabă chiar aşa de simplă. Şi asta pentru că, de regulă, cădeau victime şi din rândul celor pe care nu aveai intenţia să-i omori. Actualul preşedinte ştia totul despre „pierderile colaterale”, termen pe care-l socotea dezgustător, dar care indica ceva necesar şi totodată imposibil de explicat celor ce nu înţelegeau adevărata faţă a omenirii: teroriştii, criminalii, tot soiul de fricoşi (indivizii brutali erau de cele mai multe ori şi laşi) ascunşi printre oameni nevinovaţi, provocându-i pe cei puternici sau folosind drept armă chiar altruismul adversarilor. *Nu te poţi atinge de mine. Noi suntem cei „răi”. Voi sunteţi cei „buni”. Nu ne pute ataca fără să vă stricaţi imaginea în lume*. Iată cea mai mare josnicie de care erau în stare asemenea nemernici. Uneori – nu prea des, ci doar din când în când – trebuia să li se dea o lecţie. Numai că treaba ieşise foarte urât: ca un fel de accident de maşină internaţional.

Dar cum dracu' să explic toate astea poporului american? Şi încă într-un an electoral. Realegeţi-l pe preşedinte, care tocmai a ucis o femeie, doi copii şi câţiva servitori nevinovaţi, ca să-i apere pe propriii dumneavoastră copii de primejdia drogurilor... Preşedintele se întrebă dacă guvernatorul Fowler înţelegea cât de iluzorie era puterea prezidenţială... şi ce scandal se isca atunci când principiile intrau în contradicţie unul cu altul. Mai rău chiar decât larma ziariştilor, îşi zise preşedintele, clătinând din cap şi îndreptându-se către elicopter. Sergentul de infanterie marină îl salută de lângă scară. Preşedintele îi răspunse la salut – ceremonial devenit tradiţional, deşi nici un preşedinte în funcţie nu purtase vreodată uniformă îşi prinse centura de siguranţă, apoi privi afară spre mulţimea adunată pe peluză. Camerele de filmat continuau să rămână aţintite asupra lui, înregistrând decolarea. Nici un canal de televiziune nu avea să transmită acea secvenţă, însă filmarea se făcea pentru orice eventualitate, în caz că elicopterul ar fi explodat sau s-ar fi prăbuşit.

Vestea ajunse la brigada mobilă cu oarecare întârziere. Funcţionarul de la tribunal era cel ce înmuia hârţoagele, iar când o informaţie răsufla dintr-un tribunal, de regulă aceasta era sursa, în cazul de faţă, omul fusese profund revoltat. Văzuse cum erau transportate sicriele. Trecut de cincizeci de ani, îşi trimisese copiii la şcoală şi la colegiu, reuşind să-i ferească de flagelul drogurilor. Dar nu toţi tinerii scăpau la fel de uşor. Chiar în casa de alături, mezinul vecinilor cumpărase cocaină brută, după care se izbise cu maşina de parapetul unui pod, gonind cu o sută de mile pe oră. Funcţionarul îl văzuse crescând sub ochii lui, de vreo două ori îl dusese cu maşina la şcoală, ba chiar îl plătise ca să-i tundă gazonul. Sicriul fusese sigilat în vederea ceremoniei funerare oficiate la Cypress Hill Baptist Church. Circula zvonul că mama băiatului se afla sub sedative încă de când i se ceruse să identifice rămăşiţele fiului ei. Preotul vorbea despre flagelul drogurilor, comparându-l cu flagelarea lui Cristos. Era un preot bun şi un orator cu har, în tradiţia baptistă a Sudului, iar în timp ce-i îndemna pe credincioşi să se roage pentru odihna sufletului acelui tânăr, revolta sa personală şi sinceră în problema drogurilor nu făcuse decât s-o amplifice pe cea a congregaţiei...

Funcţionarul nu reuşea să înţeleagă. Davidoff era un avocat al acuzării absolut fără egal. Evreu sau nu, se număra printre aleşii Domnului. Un adevărat erou într-o profesie de şarlatani. Atunci, cum era cu putinţă? *Netrebnicii ăia doi chiar aveau să scape?* se întrebă omul. Dar nu era cinstit.

Funcţionarul nu ştia ce însemnau bucuriile. Baptist convins, nu pusese în viaţa lui în gură băuturi alcoolice. O singură dată, în copilărie, gustase nişte bere, sentimentul de vinovăţie urmărindu-l de-

atunci încoace fără răgaz. Aceasta era una dintre cele două obsesii ale acestui cetăţean, altfel onorabil şi cumsecade. Cealaltă era justiţia. Credea în justiţie la fel ca în Dumnezeu – convingere pe care reuşise să şi-o păstreze după treizeci de ani de muncă prin tribunalele federale. Dreptatea, spunea el, venea de la Dumnezeu, nu de la om. Legile erau date tot de Dumnezeu, nu de om. Nu erau toate legile Vestului bazate într-un fel sau altul pe Sfânta Scriptură? Venera Constituţia ţării sale, ca fiind un document inspirat de divinitate, întrucât Dumnezeu voise ca omul să trăiască în libertate, astfel încât să înveţe să cunoască lumea şi să-L slujească pe El nu ca un sclav, ci alegând în mod conştient calea Binelui. Acesta ar fi trebuit să fie mersul lucrurilor. Necazul era că Binele nu ieşea învingător întotdeauna… Cu timpul, se obişnuise cu ideea. Oricât ar fi fost de dezamăgit, ştia că Dumnezeu era Judecătorul Suprem şi că Dreptatea Lui era deasupra tuturor. Totuşi, uneori dreptatea lui Dumnezeu avea nevoie să fie ajutată, or se ştia că Domnul îşi alegea Instrumentele prin Credinţă. Aşa se întâmpla şi în acea după-amiază toridă şi moleşitoare din statul Alabama. Funcţionarul îşi avea Credinţa sa, iar Dumnezeu îşi alesese Instrumentul.

Slujbaşul de la tribunal se găsea într-un bar al poliţiştilor, la un bloc distanţă de sediul poliţiei, unde tocmai bea un pahar, ca să se încadreze în atmosferă. Bineînţeles că poliţiştii îl cunoşteau. Era nelipsit de la orice înmormântare a vreunuia dintre colegii lor. Conducea un comitet cetăţenesc care se îngrijea de familiile poliţiştilor şi ale pompierilor morţi la datorie. Nu pretindea nimic în schimb. Nu-i rugase niciodată să-i anuleze vreo contravenţie – de fapt, în viaţa lui nu se alesese cu o amendă. Ce-i drept, nimănui nu-i trecuse prin minte să verifice acest lucru.

— Noroc, Hill, îl salută funcţionarul pe un poliţist de la secţia Omucideri.

— Cum merge treaba cu FBI-ul? întrebă inspectorul cu pricina.

Totdeauna îl considerase niţel cam ciudat – deşi nu cu mult mai mult decât alţii. Tot ce dorea să afle era dacă funcţionarul avea grijă de poliţişti. Atât era suficient.

— Am auzit ceva ce-ar trebui să ştiţi şi voi.

— Zău? se miră poliţistul, ridicându-şi ochii din paharul cu bere.

Şi el era baptist, dar nu chiar atât cât celălalt. De altfel, puţini se puteau compara cu funcţionarul – chiar şi în statul Alabama – lucru pentru care inspectorul (ca şi majoritatea colegilor săi) trăia un sentiment de vinovăţie.

— „Piraţii” vor scăpa de pedeapsa capitală, în urma unei înţelegeri între avocaţi, îi destăinui funcţionarul.

— Ce?

Deşi inspectorul nu răspundea de cazul respectiv, acesta era un

simbol a tot ce nu mergea bine în societate. În plus, „Piraţii” se aflau în aceeaşi puşcărie cu acuzaţii pe care-i ancheta el însuşi.

Funcţionarul îi povesti tot ce ştia – adică nu prea multe. Era ceva în neregulă cu cazul. Poate unele detalii de ordin tehnic. Judecătorul nu fusese prea explicit. Davidoff părea furios la culme, însă nu avea de ales. Atât funcţionarul, cât şi poliţistul opinau că faptul era cât se poate de regretabil. Davidoff se număra printre Băieţii Buni. Ajuns în acest punct, funcţionarul trânti o minciună. Nu-i plăcea să mintă, însă uneori dreptatea cerea şi sacrificii – lecţie pe care o învăţase prin tribunalele federale. Era o aplicaţie practică a afirmaţiei făcute de preotul său: „Dumnezeu îşi alege căile Sale tainice ca să-şi împlinească minunile”.

Partea nostimă era că nu fusese pe de-a întregul o minciună.

— Tipii care l-au omorât pe sergentul Braden erau în legătură cu „Piraţii”. Poliţia federală crede că „Piraţii” au ordonat să fie lichidat, împreună cu nevastă-sa.

— E sigură informaţia? întrebă inspectorul.

— Cât se poate de sigură.

Funcţionarul îşi goli paharul, punându-l la loc pe masă.

— O.K., zise poliţistul. Mulţumesc. Fii pe pace, nimeni nu va şti că tu mi-ai spus. Mulţumesc şi pentru ajutorul dat copiilor lui Braden.

De data asta, funcţionarul se simţi stânjenit. Acorda sprijin familiilor de poliţişti şi pompieri fără să se aştepte la mulţumiri. Pur şi simplu dintr-un simţ al datoriei. Răsplata urma să-i vină de la Cel care-i încredinţase această datorie.

Funcţionarul plecă, iar poliţistul se duse într-un separeu unde se aflau câţiva dintre colegii lui. Cu toţii căzură de acord că „Piraţii” nu puteau fi lăsaţi să scape basma curată. Indiferent că era sau nu vorba de un caz federal, se făcuseră vinovaţi de viol şi de crimă – după toate probabilităţile, acuzaţi şi de un alt dublu omor, anchetat de brigada mobilă. Deja se ştia: traficanţii de droguri îşi riscau viaţa. Fusese lansat un nou mesaj. Avantajul poliţiei asupra înalţilor funcţionari guvernamentali era că primii vorbeau un limbaj pe care delincvenţii îl pricepeau numaidecât.

— Dar cine? întrebă un alt inspector. Cine va duce mesajul?

— Ce-aţi zice de fraţii Patterson? sugeră primul poliţist.

— A! exclamă celălalt.

Reflectă o clipă, apoi se învoi.

— O.K.

În linii mari, se ajunsese la consens mult mai repede decât în cazul importantelor decizii guvernamentale. În plus, hotărârea cu pricina era mult mai lesne de adus la îndeplinire.

Cei doi ţărani sosiră la Medellin cam pe la asfinţit, Cortez ajunsese

la exasperare. Trebuia să scape de opt cadavre – lucru nu chiar atât de dificil într-un sat ca Medellin – numai că cei opt muriseră degeaba. Acum era convins de asta. Tot atât de convins pe cât de sigur fusese de contrariu, cu numai şase ore mai înainte. Prin urmare, cine vorbise? Trei femei şi patru bărbaţi tocmai muriseră, dovedind că vina nu era a lor. Ultimii doi fuseseră pur şi simplu împuşcaţi în cap, după ce asistaseră la uciderea celorlalţi în circumstanţe mult mai puţin milostive. Încăperea era năclăită toată de sânge, iar Cortez se simţea de-a dreptul umilit.

Atâtea eforturi zadarnice. Atâţia oameni omorâţi degeaba! Era prea furios ca să-i mai fie ruşine.

Îi întâmpină pe cei doi ţărani într-o încăpere de la alt etaj, după ce se spălase pe mâini şi-şi schimbase hainele. Oamenii erau înfricoşaţi – dar nu de prezenta lui Cortez, fapt care-l surprinsese foarte mult. Abia după câteva minute înţelese cum stăteau lucrurile. Cei doi îi relatară dezlânat şi cu sufletul la gură ce se întâmplase, iar Felix îi lăsase să povestească, memorând toate detaliile – unele contradictorii, fapt absolut firesc din moment ce era vorba de doi martori – apoi începu să pună întrebări scurte şi la obiect.

— Armele nu erau AK-47, declară convins unul dintre ei. Cunosc sunetul. Nu erau dintr-alea.

Celălalt ridică din umeri. Pentru el, toate armele erau o apă şi un pământ.

— Aţi văzut pe careva?

— Nu, senor. Am auzit împuşcături şi strigăte, drept care am luat-o la sănătoasa.

Foarte înţelept din partea voastră, comentă în gând Cortez.

— Strigăte? întrebă el. În ce limbă?

— Cum în ce limbă? A noastră. I-am auzit alergând pe urmele noastre, dar am fugit mâncând pământul. N-au reuşit să pună mâna pe noi. Cunoaştem muntele ca-n palmă, explică „expertul” în armament.

— N-aţi mai văzut şi n-aţi mai auzit nimic altceva?

— Împuşcături, explozii, lumini… Adică cele ale armelor de foc… Atât.

— De câte ori aţi mai fost în locul unde s-au petrecut toate astea?

— De multe ori, senor. Acolo se face terciul din frunze de coca.

— Da, da, de multe ori, confirmă celălalt. Lucrăm acolo de peste un an.

— Să nu spuneţi nimănui c-aţi venit aici. Şi nu suflaţi o vorbă despre ce-aţi văzut, le ceru Felix.

— Bine, dar familiile celor care…

— Nimănui, repetă Cortez pe un ton grav şi liniştit.

Amândoi ţăranii sesizară primejdia.

— Pentru ce-aţi făcut veţi primi răsplată. Cât despre familiile celorlalţi, ne vom îngriji să nu le lipsească nimic.

Cortez se socotea un om corect. Aceşti doi localnici îi fuseseră de mare ajutor şi avea de gând să-i recompenseze cum se cuvenea. Însă tot nu înţelegea de unde venea scurgerea de informaţii. Ah, dac-ar pune mâna pe unul dintre acele... ce? Grupuri ale organizaţiei M-19? Ceva îi spunea că nu ei erau de vină.

Atunci, cine?

Americanii?

Mai mult decât orice, moartea lui Rocha le întărise hotărârea. Chavez ştia foarte bine. Căpitanul Ramirez fusese foarte marcat de incident – lucru firesc pentru un bun ofiţer. Noua lor bază se afla la numai două mile de una dintre numeroasele plantaţii de cafea din împrejurimi şi tot la două mile de o altă rafinărie. Oamenii îşi urmau graficul zilnic: jumătate dormeau, iar cealaltă jumătate făceau de pază.

Ramirez stătea de unul singur. Chavez nu se înşelase. Căpitanul era marcat. Teoretic, Ramirez ştia că trebuia să accepte moartea unuia dintre oamenii săi ca pe un preţ normal în meseria aleasă. Dar sentimentele erau cu totul altceva. Era adevărat – deşi Ramirez nu vedea lucrurile chiar atât de limpede – că din punct de vedere istoric nu se putea prezice care anume ofiţeri erau potriviţi pentru operaţiunile de luptă şi care nu. Ramirez comisese o greşeală tipică pentru comandanţii unităţilor de luptă: se legase sufleteşte de oamenii săi. Nu se mai putea gândi la ei ca la nişte pioni meniţi a fi sacrificaţi. Eşecul său nu avea nimic de-a face cu noţiunea de curaj. Căpitanul nu ducea lipsă de aşa ceva: riscul făcea parte din misiunea pe care o acceptase fără a sta prea mult pe gânduri. Ceea ce nu reuşise însă să înţeleagă era faptul că, riscând viaţa oamenilor săi – ceea ce ţinea tot de meseria de soldat – trebuia să accepte că o parte dintre ei vor muri. Cumva uitase acest amănunt. În calitatea sa de comandant de companie, îşi condusese oamenii în manevre în nenumărate rânduri, instruindu-i, învăţându-i meserie, dojenindu-i atunci când detectorul laser se declanşa, simulând pierderea unei vieţi omeneşti. Dar moartea lui Rocha nu fusese simulată. Iar Rocha nu fusese un novice lipsit de experienţă, ci un profesionist încercat. Asta însemna că el nu-şi condusese trupa aşa cum trebuia, se gândea Ramirez, deşi ştia că altul era adevărul. Dacă i-ar fi aşezat mai bine în dispozitiv, dacă ar fi fost mai atent... Dacă... dacă... dacă... Tânărul căpitan încercă să-şi alunge gândul, dar nu reuşi. Nu putea însă nici să renunţe la postul său de comandă. Nu-i rămânea decât ca data viitoare să fie mai atent.

Videocasetele sosiră imediat după masa de prânz. Avionul decolat de pe *Ranger,* fără ştirea nimănui, fusese pus în legătură cu un altul, plecat din Bogota. Larson se ocupase de cea mai mare parte a operaţiunii, transporturi casetele până la El Dorado, unde le încredinţase unui alt agent CIA. Ambele benzi fură ascunse în sacul de voiaj al unui curier al Agenţiei, care călătorea în compartimentul de bagaje al cursei aeriene C-5 A, încercând să prindă câteva ore de somn pe unul dintre priciurile incomode de pe partea dreaptă a avionului. Aparatul ateriză direct la Andrews, unde scara măsurând treisprezece metri fu ataşată direct la compartimentul de bagaje. Curierul păşi afară din burta avionului, îndreptându-se spre maşina Agenţiei, care-l aştepta.

De cum sui în maşină, aceasta demară, pornind direct spre Langley.

În biroul lui Ritter se găseau două televizoare, fiecare cu un videoplayer. Ritter vizionă casetele de unul singur, potrivind benzile încât să le sincronizeze pe cât posibil. Cea filmată din avion nu prezenta mare lucru. Se distingea punctul laser şi conturul întunecat al casei, însă nimic altceva până în momentul exploziei. Caseta înregistrată de Clark era mult mai bună. Se vedeau casa, cu ferestrele luminate şi gărzile umblând de colo-colo. Ţigările celor care fumau păreau nişte licurici. Ori de câte ori trăgeau câte un fum, chipurile lor erau scăldate în lumină. Apoi veni explozia bombei. Aproape ca într-un film de Hitchcock, îşi zise Ritter. El unul ştia ce se întâmplase, spre deosebire de cei de pe ecran, mişunând care încotro, fără a avea habar că jucau nişte roluri într-o dramă scrisă în biroul directorului-adjunct al secţiei Operaţiuni de la CIA. Totuşi…

— Ia te uită… murmură Ritter.

Apăsă pe telecomandă, dând banda înapoi. Cu câteva secunde înainte de explozie, în faţa porţii apăruse o altă maşină.

— Tu cine dracu’ eşti? i se adresă Ritter celui de pe ecran.

Derulă rapid înainte până după momentul exploziei. Maşina, un BMW, fusese răsturnată cu roţile în sus, datorită suflului exploziei. În secundele următoare, cel ce se aflase la volan se strecură afară, scoţându-şi pistolul.

— Cortez…

Apăsă pe stop-cadru. Imaginea nu-i spunea prea mult. Un bărbat de statură mijlocie. În timp ce toţi ceilalţi alergau de colo-colo fără rost în jurul mormanului de ruine, el rămăsese pe loc câteva minute, după care se dusese să-şi răcorească faţa la havuz – mare minune că încă mai funcţiona, se miră Ritter – şi în sfârşit se îndreptase spre locul în care explodase bomba. Nu putea fi un simplu însoţitor al vreunuia dintre membrii Cartelului. Aceia se apucaseră deja să scormonească printre dărâmături. Nu. Omul din imagine încerca să înţeleagă ce se

întâmplase. Ultimul cadru era şi mai clar. Nu putea fi decât Felix Cortez, cercetând cu privirea fiecare colţişor, trăgând concluzii, străduindu-se să reconstituie întreaga scenă. Un adevărat profesionist.

— La dracu'! Ai scăpat ca prin urechile acului! pufni Ritter. Încă un minut şi ţi-ai fi parcat maşina lângă celelalte. Un singur minut blestemat!

Ritter scoase amândouă casetele, încuindu-le în seiful din birou, împreună cu întregul material despre EAGLE EYE, SHOWBOAT şi RECIPROCITY. *Data viitoare*, ameninţă el, adresându-se casetei video. Apoi începu să se gândească. Oare era amestecat şi Cortez în asasinarea lui Jacobs?

— Dumnezeule! exclamă Ritter cu voce tare, singur în biroul său.

Până în acel moment nu se îndoise de vinovăţia lui Cortez, dar... Cum era cu putinţă să fi pus la cale atentatul şi apoi să fi venit în America...? Ce motive ar fi avut? Din câte povestea secretara, Cortez nici nu încercase să scoată prea multe de la ea. În linii mari, fusese un simplu weekend în *tete-a-tete.* Procedeul era clasic. Mai întâi trebuia sedusă persoana, apoi testată spre a vedea dacă se puteau obţine informaţii de la ea (sau de la *el,* în serviciile secrete occidentale, spre deosebire de cele ale blocului răsăritean). În al treilea rând se urmărea consolidarea relaţiei în vederea folosirii ei. După toate aparenţele, Cortez încă nu ajunsese în acest ultim stadiu...

Deci nu a fost Cortez! Probabil că el nu făcuse decât să transmită unele informaţii curente, fără a fi la curent cu operaţiunea FBI dirijată împotriva operaţiunilor fiscale ale Cartelului. Nu fusese de faţă nici când se luase hotărârea de a-l neutraliza pe directorul FBI. Fără îndoială că s-ar fi opus. De ce să elimini pe cineva, când tocmai ai obţinut o excelentă sursă de informaţii? Ar fi fost o dovadă de lipsă de profesionalism.

Şi-atunci, Felix, ce părere ai de toată, tărăşenia? Ritter ar fi dat orice să-i poată pune această întrebare, deşi răspunsul era destul de limpede. Ofiţerii de informaţii ajungeau adeseori să fie trădaţi de şefii lor politici. Desigur că i se mai întâmplase şi altă dată, ceea ce nu însemna că era mai puţin furios. La fel cum şi Ritter era pornit pe Cutter.

Pentru prima oară Ritter se întrebă cu ce se ocupa Cortez în realitate.

Poate că pur şi simplu fugise din Cuba, devenind mercenar. Cartelul îl angajase pentru pregătirea şi experienţa sa, cu gândul că făcuse rost de încă un mercenar – desigur, unul foarte bun, dar un mercenar ca toţi ceilalţi. Exact aşa cum cumpăra şi poliţia locală – la dracu', ba chiar şi poliţişti americani! – precum şi politicieni. Totuşi, un poliţist nu era acelaşi lucru ca un spion profesionist pregătit la Moscova. Cortez

le împărtăşise părerea sa, iar acum va crede că fusese trădat... sau oricum, că făcuseră o prostie, întrucât asasinarea lui Emil Jacobs fusese un act sentimental, nu o decizie bazată pe raţiune.

Cum de nu mi-am dat seama până acum? se mustră singur Ritter. Răspunsul era simplu: nu înţelesese, iar asta îi oferise o scuză pentru a face un lucru pe care dorise întotdeauna să-l facă. Nu se gândise, ştiind că altfel ar fi renunţat la acţiune.

Deci Cortez nu era terorist, ci ofiţer de informaţii. Colaborase cu Macheteros numai pentru că primise această însărcinare. Până atunci se îndeletnicise cu spionajul, iar datorită faptului că lucrase cu grupul acela de descreieraţi portoricani, îl bănuiseră de... Probabil că de aceea şi părăsise Cuba.

Acum totul devenise limpede. Cartelul îl angajase pe Cortez pentru priceperea şi experienţa sa. Nu ştiau însă că vor creşte un şarpe la sân. Iar şerpii erau animale periculoase.

Deocamdată Ritter nu putea face decât un singur lucru. Îl chemă pe unul dintre secretari, cerându-i să obţină cel mai bun cadru cu Cortez, pe care apoi să-l mărească pe computer şi să i-l înmâneze lui Clark. Merita osteneala de a-l izola pe Cortez de context – deocamdată numai prin prelucrarea imaginii pe calculator.

În timp ce preşedintele era plecat în munţii din Maryland, amiralul Cutter rămase în biroul său de la Casa Albă. Zbura zilnic cu avionul pentru raportul de dimineaţă – prezentat la o oră ceva mai târzie atunci când preşedintele se afla în „vacanţă" – însă cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea la Washington, îşi avea propriile sale îndatoriri, printre care aceea de „înalt funcţionar de administraţie" – IFA, cum îşi semna comunicatele pentru presă. Aceste informări constituiau o latură vitală a politicii prezidenţiale şi un aspect al complicatului joc dintre guvern şi ziarişti, denumit „scurgerea oficială de informaţii". Cutter avea sarcina de-a trimite „baloane de încercare" – ceva analog cu „testarea pieţii" în industria bunurilor de larg consum. Când preşedintele avea vreo idee de care nu era prea sigur, Cutter – sau unul dintre secretarii de cabinet, la rândul lor IFA – o strecura presei, chipurile pe cont propriu, drept care în principalele ziare apăreau relatări, permiţând Congresului să reacţioneze la ideea respectivă înainte de declaraţia oficială a preşedintelui. Sistemul îngăduia funcţionarilor aleşi şi altor figuranţi de pe scena Washingtonului să danseze şi să se grozăvească fără a se face de râs – un concept oriental aplicat creator şi în capitala americană.

Bob Holtzman – principalul corespondent la Casa Albă al unuia dintre ziarele din Washington – se instală în fotoliul aflat în faţa lui Cutter, aşteptând câteva informaţii de culise. Ambii cunoşteau bine regulile jocului. Cutter era liber să afirme orice, fără teamă că vor fi

date în vileag numele, titlul sau poziţia sa. Holtzman putea redacta articolul după cum îl tăia capul – desigur, în limite rezonabile – atâta vreme cât nu-şi deconspira sursa faţă de nimeni, cu excepţia editorului. Nici unul nu-l simpatiza prea mult pe celălalt. Antipatia lui Cutter la adresa ziariştilor era cam singurul lucru pe care-l avea în comun cu camarazii săi din armată, deşi se străduia din răsputeri să-şi ascundă sentimentele. Îi considera pe toţi – şi mai ales pe cel din biroul său – nişte proşti şi nişte leneşi, nepricepuţi la scris şi incapabili să gândească. Holtzman opina că amiralul n-ar fi avut ce căuta nici în Marină şi nici la Casa Albă şi-l nemulţumea profund ideea ca un militar să fie consilierul preşedintelui. Mai mult decât atât, îl considera pe Cutter un individ superficial, mânat de interese materiale şi stăpânit de mania grandorii, fără a mai pune la socoteală faptul că-i trata pe reporteri cu aroganţă, socotindu-i o specie relativ utilă de vulturi domesticiţi. Date fiind părerile fiecăruia, se înţelegeau destul de bine.

— Veţi asista la Convenţie săptămână viitoare? întrebă Holtzman.

— Încerc să mă implic în politică, răspunse Cutter. Vrei nişte cafea?

Bine zis, îi replică în gând reporterul.

— Nu, mulţumesc. Ce Dumnezeu se întâmplă în ţara cocainei?

— Văd că şi dumneata gândeşti la fel ca mine. Ei bine, ceea ce se vorbeşte nu-i adevărat. De la o vreme îi ţinem pe nemernici sub supraveghere. După opinia mea, Emil a fost asasinat de o facţiune a Cartelului – lucru deloc surprinzător – fără a se ajunge în prealabil la o decizie oficială în acest sens. Bomba explodată aseară ar putea fi indiciul unor lupte intestine în cadrul organizaţiei.

— Oricum, careva şi-a prins urechile, remarcă Holtzman, mâzgălind câteva însemnări în blocnotes. Se zice că cei din Cartel ar fi tocmit gruparea M-19 ca să comită asasinatul, iar columbienii au scos untul din cel pe care l-au prins.

— Tot ce se poate.

— De unde să fi aflat că directorul Jacobs urma să se deplaseze la Bogota?

— Nu ştiu, răspunse Cutter.

— Serios? Ştiţi în schimb că secretara lui a încercat să se sinucidă. FBI-ul n-a suflat o vorbă despre asta, deşi mie mi se pare o coincidentă demnă de reţinut.

— Cine a preluat cazul? Mă crezi sau nu, eu nu cunosc amănunte.

— Dan Murray, directorul-adjunct. Nu se ocupă direct de anchetă, însă el e cel care-i raportează lui Shaw.

— Nu-i de competenta mea. Misiunea mea este să urmăresc evoluţia cercetărilor din afara graniţei. Ce se întâmplă aici cade în sarcina altora, preciză Cutter, ridicând un zid de piatră pe care Holtzman n-avea cum să-l treacă.

— Aşadar, Cartelul a fost puternic afectat de Operaţiunea TARPON

şi o parte dintre şefii săi au decis pe cont propriu să-l elimine pe Jacobs. Afirmaţi că ceilalţi membri ai Cartelului au considerat această acţiune ca fiind pripită şi i-au lichidat pe iniţiatorii ei?

— Se pare că aşa stau lucrurile. Trebuie să înţelegi că nici noi nu deţinem prea multe informaţii.

— Dumneavoastră nu deţineţi niciodată prea multe informaţii, sublinie Holtzman.

— N-ai decât să discuţi despre asta cu Bob Ritter, spuse Cutter, punând ceaşca de cafea pe birou.

— Foarte bine, zâmbi Holtzman.

Dacă existau la Washington două persoane de la care n-ai fi scos o vorbă nici cu cleştele, acelea erau Bob Ritter şi Arthur Moore.

— Ce se aude cu Jack Ryan?

— Tocmai s-a întors. Toată săptămână a fost plecat în Belgia, la conferinţa serviciilor secrete ale NATO.

— La Capitol Hill circulă zvonul că cineva ar trebui să ia măsuri împotriva Cartelului şi că atentatul asupra lui Jacobs a fost un atac direct la adresa...

— Şi eu urmăresc C-SPAN, Bob. E uşor să vorbeşti.

— Dar declaraţia făcută azi-dimineaţă de guvernatorul Fowler?

— Las politica pe seama politicienilor.

— Ştiţi că preţul la negru al cocainei a crescut?

— Da? Nu mă preocupă să cumpăr o astfel de marfă. Chiar a crescut? Cutter afla noutatea abia acum.

Deja...

— Nu cu mult, dar oricum. Se zvoneşte că transporturile de cocaină vor fi într-o oarecare măsură dereglate.

— Mă bucur să aud asta.

— N-aveţi de făcut nici un comentariu? întrebă Holtzman. Chiar dumneavoastră spuneaţi că acesta-i un război în toată regula şi deci trebuie tratat ca atare.

Zâmbetul lui Cutter îngheţă pentru o clipă.

— Preşedintele e cel care decide asupra unor probleme ca războiul.

— Dar Congresul?

— Şi Congresul, însă de când mă aflu eu în slujba guvernului, n-a existat nici măcar o singură declaraţie guvernamentală în acest sens.

— Ce-aţi simţi dumneavoastră personal dacă aţi fi amestecat în atentatul din Columbia?

— Nu ştiu. Oricum, nu suntem amestecaţi.

Interviul începea să-i scape de sub control. Oare ce ştia Holtzman?

— Era o simplă presupunere, sublinie reporterul.

— O.K. În acest moment deja ne abatem de la subiect. Teoretic, i-am putea ucide pe toţi ticăloşii din lume şi te asigur că nu mi-ar părea rău. Dumneata cum vezi lucrurile?

— Personal, sunt de acord cu dumneavoastră, pufni dispreţuitor Holtzman. Şi eu ţin minte că a fost o vreme când puteai umbla pe stradă fără grijă. În prezent, citind zilnic presa şi aflând numărul victimelor, mă întreb dacă trăiesc la Washington sau la Beirut. Prin urmare, nu-i mâna americanilor?

— Nu. Mai curând se pare că în sânul Cartelului se ivesc primele semne de dezintegrare. E o simplă ipoteză, dar deocamdată nu ştim nici noi mai mult.

— Bine şi-aşa. Sper să pot încropi un articol.

20
Descoperiri

Era uluitor. Dar în acelaşi timp adevărat Cortez se găsea acolo de peste o oră. Adusese cu el şase oameni înarmaţi şi un câine, care adulmeca peste tot, căutând urmele celor ce atacaseră rafinăria. Cele mai multe cartuşe goale proveneau de la arme de calibrul 5,56, folosite de majoritatea statelor din NATO, precum şi de sateliţii lor din întreaga lume, armă provenind din vechiul model Remington 223, originar din America. Mai găsise câteva cartuşe de 9 mm, precum şi o singură carcasă goală de la un aruncător de grenade de 40 mm. Unul dintre atacatori fusese rănit, probabil grav. Metoda de atac era cea clasică: un grup de trăgători postat undeva în pantă şi un grup de asalt dispus la acelaşi nivel, însă spre nord. Plecaseră în mare grabă, fără să mai ataşeze explozibili de cadavre, aşa cum făcuseră în cele două situaţii precedente. Fără îndoială din cauza rănitului, raţionă Cortez. Dar şi fiindcă ştiau – sau bănuiau? Nu, probabil ştiau că doi localnici scăpaseră, fugind după ajutoare.

Cu siguranţă că în munţi nu se ascundea un singur grup de comando. Poate trei sau patru, judecând după poziţia rafinăriilor distruse până acum. Prin urmare, M-19 trebuia şters de pe listă. Organizaţia nu dispunea de suficienţi oameni antrenaţi pentru o asemenea operaţiune – cel puţin, nu fără ca el s-o fi aflat, se corectă Cortez. Cartelul nu numai că mituise grupurile de gherilă din zonă, dar plătea informatori în fiecare dintre ele – ceea ce, după toate aparenţele, guvernul columbian nu reuşise să facă.

Va să zică, îşi spuse Felix, se presupune că în munţi se ascund grupuri de comando americane. Cine şi ce sunt? Probabil soldaţi sau mercenari extrem de bine pregătiţi. Mai curând prima variantă. Comunitatea internaţională a mercenarilor nu mai era cea de odinioară – şi oricum, nu se dovedise vreodată din cale afară de eficientă. Cortez fusese în Angola şi văzuse cum se prezentau trupele africane. Mercenarii nici nu avuseseră nevoie de prea multe strădanii ca să le facă una cu pământul – deşi şi această stare de lucruri începuse să se schimbe o dată cu celelalte prefaceri din lumea actuală.

Oricine ar fi fost, cu siguranţă că acum era deja departe – suficient de departe ca pentru moment să nu se teamă de un atac prin surprindere. Totuşi, intenţiona să lase căutarea lor în seama altora. Cortez era ofiţer de informaţii şi nu-şi făcea câtuşi de puţin iluzii c-ar fi putut deveni un bun soldat. Deocamdată aduna dovezi, ca un

inspector de poliţie. Observă că atât cartuşele de mitralieră, cât şi cele de puşcă proveneau de la acelaşi producător. Fără a memora informaţia, se mulţumi doar să remarce că toate cartuşele de 9 mm aveau ştanţat acelaşi cod de fabricaţie ca şi cele culese pe unul dintre aeroporturilor improvizate de pe coasta nordică a Columbiei. Aproape cu neputinţă să fi fost o pură coincidenţă, îşi zise el. Va să zică, cei care supravegheaseră pistele de aterizare se deplasaseră până aici... Cum oare? Cel mai uşor ar fi fost cu autobuzul sau cu camionul – dar această variantă era parcă prea simplă. Aşa ar fi procedat M-19. Americanii însă ar fi riscat prea mult. Probabil că yankeii se slujiseră de elicoptere. Decolând de unde? Poate de pe puntea unui vapor sau mai curând de la vreo bază de-a lor din Panama. Nu avea cunoştinţă de vreo manevră navală a americanilor la o distanţă de ţărm ce ar fi putut fi parcursă cu elicopterul. Nu rămânea decât ipoteza unui avion mare, capabil de-a se alimenta în cursul zborului. Numai americanii erau în stare de o asemenea ispravă. Baza trebuia să se fi aflat în Panama. Cortez vârî cartuşele în buzunar şi începu să coboare panta. În sfârşit, prinsese un fir. Pentru un om cu experienţa lui, nici nu era nevoie de mai mult.

Aparatul VC-20A în care se afla Ryan – faptul de a-l socoti un avion continua să i se pară un efort de imaginaţie – decolă de pe pista de lângă Mons în primele ore ale după-amiezii. Prima sa relatare oficială despre marile servicii internaţionale de informaţii se desfăşurase foarte bine. Dizertaţia asupra sovieticilor şi a activităţii acestora în Europa de Est se bucurase de o apreciere unanimă şi, spre satisfacţia sa, descoperise că specialiştii serviciilor de informaţii din cadrul NATO îi împărtăşeau opiniile privind schimbările în linia politică a adversarului. Circulau fel de fel de teorii, de la „acum că a survenit pacea, ce-i de făcut?” la părerea – tot atât de nefondată – că totul era o înşelătorie. Dar, când puneau problema unor estimări obiective, bazate pe informaţii concrete, persoanele care lucrau în acest domeniu încă dinainte ca Jack să fi venit pe lume se mulţumeau să clatine din cap şi să mormăie ceva nedesluşit, aplecaţi deasupra halbelor cu bere – exact aşa cum proceda şi Ryan uneori. Vestea bună a anului era, desigur, succesul semnificativ al serviciului de contrainformaţii, care dejucase operaţiunile KGB-ului din întreaga Europă. Deşi CIA nu deconspirase nimănui secretul acestei reuşite (cu excepţia lui sir Basil, care fusese de faţă la elaborarea planului), Agenţia se bucura de un prestigiu considerabil în urma realizării respective. Fraza-cheie, citată adeseori de Jack, spunea cât se poate de limpede: NATO era mai prosper ca niciodată, serviciile sale de securitate atingând performanţe inimaginabile – numai că în prezent misiunea globală a alianţei se afla sub semnul întrebării din punct de

vedere politic. În ansamblu, Ryan considera că nu se putea vorbi de o reuşită, cu condiţia ca politicienilor să nu li se urce succesul la cap – ceea ce ar fi constituit un motiv suficient de nemulţumire.

Aşadar, avea motive să zâmbească în sinea sa în timp ce se ridica tot mai sus deasupra pământului belgian, până când câmpul ajunse să se vadă ca o cuvertură vărgată din Pennsylvania.

Poate că cea mai elocventă dovadă a actualei stabilităţi a NATO fusese *faptul* că discuţiile din timpul banchetului sau conversaţia avută la o cafea în timpul pauzelor dintre sesiunile în plen nu se axase pe „afaceri", aşa cum obişnuiau majoritatea participanţilor la conferinţă. Analiştii serviciilor de informaţii din Germania, Italia, Anglia, Norvegia, Danemarca şi Portugalia îşi exprimaseră cu toţii îngrijorarea faţă de pericolul crescând al comerţului cu droguri în ţările respective. Activitatea Cartelului se extindea spre est, nemulţumindu-se să-şi vândă marfa numai în America. Specialiştii în informaţii ştiau de asasinarea lui Emil Jacobs şi a suitei sale şi se întrebau deschis dacă nu cumva narcoterorismul internaţional luase o nouă şi periculoasă întorsătură şi ce era de făcut în acest caz. Francezii, a căror istorie înregistra acţiuni drastice de apărare a ţării, se declaraseră întru totul de acord cu bomba aruncată la Medellin, rămânând profund surprinşi de răspunsul evaziv şi oarecum exasperant al lui Ryan: *Fără comentarii. Nu cunosc despre ce e vorba.* Bineînţeles, reacţia francezilor era uşor de prevăzut. Dacă vreun înalt demnitar francez – omologul lui Jacobs – ar fi fost asasinat în condiţii similare, DGSE ar fi luat neîntârziat măsuri radicale – treabă la care francezii se pricepeau nespus de bine şi pe care presa franceză şi în primul rând populaţia o înţelegea şi o aproba. Prin urmare, delegaţii DGSE se aşteptaseră ca Ryan să se abţină de la comentarii cu un zâmbet atotştiutor, nu cu vizibilă stânjeneală. Altele erau regulile jocului în Europa. Iată o nouă ciudăţenie din partea americanilor, care dădea de gândit aliaţilor lor din Lumea Veche. *Oare de ce trebuiau să fie atât de imprevizibili?* se întrebau, europenii. Faţă de ruşi, atitudinea americanilor avea o valoare strategică. Nu însă şi faţă de aliaţi.

Nici faţă de proprii funcţionari guvernamentali, reflectă Ryan. *Ce dracu' se întâmplă?*

Aflat la o depărtare de trei mii de mile, Jack putea privi evenimentul cu detaşarea cuvenită. În absenţa unui mecanism juridic viabil pentru combaterea acestor delicte, poate că nu era rău să se recurgă la o acţiune nemijlocită. Provocarea directă la adresa puterii unui stat risca să se soldeze cu o reacţie pe măsură.

Dacă am putut bombarda o ţară străină pentru finanţarea unei operaţiuni împotriva militarilor americani dintr-o discotecă berlineză, atunci de ce să nu...

…ucidem oameni pe teritoriul unei ţări democrate de pe celălalt continent american?

Cum rămâne însă cu explicaţiile politice?

Aici era necazul. Columbia îşi avea propriile sale legi. Nu era Libia, condusă de un personaj de operetă, care azi putea fi la putere şi mâine nu. Nu era nici Iranul, unde domnea o teocraţie necruţătoare, tristă dovadă a priceperii gerontologilor. Columbia era un stat, cu tradiţii democratice reale, care-şi risca instituţiile în încercarea de-a proteja cetăţenii unei alte ţări împotriva… lor înşişi.

— Ce *dracu' facem?*

La cel mai înalt nivel de conducere politică, binele şi răul căpătau valori diferite.

Chiar aşa să fie? Care erau regulile? Ce spunea legea? Dar oare existau legi şi reguli? Înainte de-a putea răspunde la aceste întrebări, Ryan ştia că trebuia să cunoască faptele. Nu-i va fi prea uşor. Se lăsă pe spate în fotoliul său confortabil şi privi în jos, la Marea Mânecii, care se lărgea ca o pâlnie pe măsură ce avionul înainta spre vest, părăsind spaţiul aerian al continentului european. Dincolo de acele stânci singuratice de care se putea zdrobi uşor o navă, se întindea Atlanticul de Nord, până la ţărmul ţării sale. Avea la dispoziţie şapte ore ca să decidă ce trebuia făcut odată ajuns acasă. Şapte ore întregi, îşi zise Jack. Oare de câte ori îşi va mai pune aceleaşi întrebări? Şi de câte ori, în loc de răspunsuri, va da peste o nouă întrebare?

Legea era o capcană, îşi zise Murray. O zeiţă pe care s-o adori, o superbă statuie din bronz, reprezentând o femeie care-ţi lumina calea în întuneric. Dar dacă totuşi drumul nu ducea nicăieri? De pildă, dosarul singurului „suspect" în cazul asasinării directorului Jacobs. Columbienii îl făcuseră să-şi mărturisească vina. Cele treizeci de pagini bătute la un rând se aflau pe biroul lui Murray. Deţinea o mulţime de probe concrete, prelucrate după toate regulile artei în legendarele laboratoare de medicină legală ale FBI-ului. Şi totuşi, exista o mică problemă. Tratatul de extrădare încheiat de Statele Unite şi Columbia era pentru moment inoperant. Tribunalul Suprem Columbian – mai precis, judecătorii care mai trăiau după ce doisprezece dintre colegii lor fuseseră asasinaţi în urma unui raid recent al organizaţiei M-19 – deciseseră că tratatul contravenea oarecum Constituţiei ţării lor. Prin urmare, el fusese anulat. În consecinţă, nici vorbă de extrădare. Asasinul urma să fie judecat în Columbia şi fără îndoială condamnat la închisoare pe termen lung, în timp ce Murray şi FBI-ul ar fi vrut să-l ştie cel puţin încarcerat la Marion din Illinois (cea mai sigură închisoare federală pentru delincvenţii periculoşi – un fel de Alcatraz), iar Departamentul Justiţiei intenţiona să ceară pedeapsa cu moartea, prevăzută în cazul crimelor

legate de traficul cu droguri. Dar… mărturia obţinută de columbieni nu respecta întru totul regulile procedurii americane, avocaţii opinând că ar fi putut oricând fi respinsă de un judecător american – ceea ce-ar fi însemnat suspendarea pedepsei capitale. Ca urmare, individul care-l lichidase pe directorul FBI ar fi devenit o celebritate în închisoarea Marion din Illinois, ai cărei prizonieri nu împărtăşeau afecţiunea americanului de rând faţă de FBI. Cu o zi înainte aflase că lucrurile stăteau exact la fel şi în cazul „Piraţilor”. Un vulpoi de avocat al apărării descoperise isprava celor din Paza de Coastă, reuşind să comute pedeapsa cu moartea şi în acest proces. Singura veste bună, în opinia lui Murray, era că guvernul ţării sale reacţionase într-un mod cât se poate de satisfăcător, deşi, din punct de vedere legal, acţiunea se încadra în categoria crimelor cu premeditare.

Pe Dan Murray îl îngrijora faptul că socotea aceste represalii drept o veste bună. Nu aşa fusese educat şi nu aşa îi educase la rândul său pe alţii în anii studenţiei şi mai târziu, ca profesor la Academia FBI. Ce se întâmplă atunci când guvernele încălcau legea? Răspunsul dat în literatura de specialitate era anarhia – cel puţin atunci când se descoperea că un guvern îşi nesocotea propriile legi. Dar aceasta era şi cea mai limpede definiţie a unui infractor: o persoană care nu respecta legea.

Nu, îşi spuse liniştit Murray. Toată viaţa lui urmase acea lumină, ea fiind singurul licăr de normalitate capabil să călăuzească o societate cufundată în întuneric. Misiunea sa şi a FBI-ului era să aplice legile ţării cu credinţă şi onestitate. Existau desigur portiţe de scăpare – nici nu se putea altfel, întrucât textele scrise nu aveau cum să prevadă absolut toate situaţiile – dar, acolo unde legea se arăta insuficientă, omul trebuia să se bazeze pe principiul care o generase. Poate că împrejurările nu se dovedeau întotdeauna dintre cele mai fericite, însă alternativa era de departe cea mai bună. Ce se întâmplă însă atunci când legea nu funcţiona? Şi asta făcea parte din joc? Dar la urma urmei, era vorba doar de un simplu joc?

Clark avea o părere întrucâtva diferită. Legea nu fusese niciodată o preocupare a sa – cel puţin, nu una imediată. Pentru el, ceva „legal” însemna ceva O.K., fără ca legiuitorii să fi elaborat în prealabil un set de reguli semnate de preşedintele X sau Y. Pentru el, legea însemna că preşedintele în funcţiune hotărâse că prelungirea existenţei unui anumit lucru sau a unei anumite persoane contravenea intereselor supreme ale ţării sale. Lucrase în slujba guvernului încă de pe vremea când făcea parte din comandourile secrete ale SEAL – elita Marinei Statelor Unite, în cadrul acelei comunităţi restrânse şi liniştite îşi câştigase un renume, despre care se vorbea şi acum cu respect; i se spunea „Şarpele”, pentru că mergea cu paşi neauziţi. Din câte ştia

Clark, nici un duşman care-i ieşea în cale nu apucase să mai povestească altora că dăduse ochii cu el. Bineînţeles, pe atunci purta un alt nume, însă asta se întâmplase pentru că, plecând din Marină, comisese greşeala (aceasta chiar că fusese o greşeală, deşi doar în sensul tehnic al cuvântului) de a-şi valorifica priceperea ca agent independent. Se descurcase şi încă foarte bine, până când poliţia îi descoperise identitatea. Lecţia învăţată din acea aventură era că, dacă oamenii nu cercetează ceea ce se petrece pe un câmp de luptă, în schimb investighează orice altceva – ceea ce necesita mai multă circumspecţie din partea sa. Eroarea sa prostească – urmare a faptului că intrase în colimatorul poliţiei locale – fusese de-a atrage atenţia CIA asupra sa, Agenţia având din când în când nevoie de oameni cu pregătire ca a lui. Exista chiar şi o glumă: „Când trebuie înfăptuit un asasinat, caută pe cineva care ucide ca să-şi câştige existenţa”. Cel puţin butada îl amuzase la vremea aceea, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Alţii decideau cine trebuia să trăiască – „alţii” însemnând cei aleşi cu grijă ca să reprezinte poporul american şi pe care-i slujise într-un fel sau altul aproape pe toată durata vieţii sale de adult. Singura lege – aşa cum îşi dăduse cândva osteneala să descopere – era că nu exista nici o lege. Dacă preşedintele ordona: „Ucideţi”, atunci Clark devenea un simplu instrument al unei politici guvernamentale bine definite – cu atât mai mult acum, când membrii aleşi ai Congresului trebuiau să se declare de acord cu Executivul. Regulile care din când în când interziceau asemenea acte erau ordinele executive emise din biroul preşedintelui şi pe care acesta putea să le încalce fără să-l tragă cineva la răspundere – sau mai bine-zis să le reformuleze în funcţie de situaţie. Desigur, Clark era prea puţin implicat în ordinele executive. Sarcinile sale în slujba Agenţiei ţineau în primul rând de celelalte însuşiri ale lui – de pildă, atingerea şi părăsirea unui obiectiv fără a fi observat de inamic, operaţiune la care nu avea egal. Însă principalul motiv pentru care fusese angajat era uciderea. Clark – botezat John Terrence Kelly în parohia St. Ignatius din Indianapolis – considera omorul pur şi simplu un act de război îngăduit atât de ţara, cât şi de religia sa şi pe care-l lua mai mult sau mai puţin în serios. În definitiv, acţiunea din Vietnam nu primise niciodată calificativul de război declarat şi, dacă la vremea aceea procedase corect ucigându-i pe duşmanii ţării sale, de ce nu s-ar fi aplicat şi acum acelaşi principiu? Pentru faimosul John T. Clark, crimă însemna să ucizi oameni fără un motiv bine întemeiat. Aşadar, lăsa legea pe seama avocaţilor, convins că definiţia sa pornind de la criteriul cauzei drepte era mai practică şi mai eficientă.

Preocuparea lui imediată era următoarea ţintă. Dispunea de încă două zile în compania grupului de luptă de la bordul portavionului şi

intenţiona pe cât posibil să elaboreze un plan de lansare a unei noi bombe.

Clark locuia într-o casă de bârne la periferia oraşului Bogota – sediul conspirativ al CIA vreme de zece ani, oficial proprietatea unei corporaţii care-l închiria unor oameni de afaceri americani aflaţi în vizită în Columbia. Casa nu avea nici un semn distinctiv. Telefonul fusese unul obişnuit, până când Clark îi conectase un dispozitiv portabil de codificare – unul simplu, care n-ar fi făcut doi bani în Europa răsăriteană, dar suficient pentru a evita riscul unor interceptări aici, unde asemenea practici nu erau prea frecvente – precum şi o antenă de satelit funcţionând printr-un orificiu bine ascuns din acoperiş şi legată la un alt sistem de codificare, asemănător cu un casetofon portabil.

Care era planul următor? se întrebă el. Distrugerea locuinţei lui Untiveros fusese plănuită cu grijă, astfel încât să pară opera unui automobil-capcană. De ce n-ar repeta figura? Toată şmecheria era să plaseze bomba astfel încât să tragă ţintelor prezumtive o spaimă soră cu moartea, silindu-le să se refugieze într-un loc unde ar fi fost mai uşor de lovit. Pentru asta, atentatul trebuia să pară cât mai autentic – dar nu într-atât încât să rănească oameni nevinovaţi. Acesta era necazul cu automobilele-capcană. *Bombă cu explozie întârziată?* se întrebă el. Era o idee. O bombă cu ceas, care să dea impresia unei primejdii reale. *Prea greu de realizat*, decise Clark.

Cel mai simplu era să folosească o puşcă, însă asasinatul ar fi fost prea dificil de pregătit. Găsirea unui loc adecvat ar fi fost o acţiune complicată şi riscantă. Şefii Cartelului supravegheau fiecare fereastră cu vedere către locuinţa lor. Dacă un american ar fi închiriat vreuna dintre casele vecine, din care ulterior s-ar fi putut auzi împuşcături, unde mai era secretul misiunii? Totul era ca traficanţii să nu-şi dea seama ce se întâmplă.

Planul lui Clark era unul elegant şi simplu. Atât de simplu şi elegant, încât nu le venise în minte presupuşilor experţi în operaţiuni dubioase de la Langley. Intenţia lui era să ucidă cât mai multe persoane de pe lista sa, ca să sporească teama celor ce se ştiau vizaţi. Oricât şi-ar fi dorit să-i lichideze pe toţi, era practic imposibil. Aşadar, ceea ce urmărea Clark era să ucidă cât mai mulţi într-un asemenea mod încât să provoace o derută totală în rândul supravieţuitorilor.

Cartelul era alcătuit din indivizi fără scrupule, a căror inteligenţă se manifesta prin viclenie, îndeosebi când întâlneau un adversar redutabil. Ca orice buni soldaţi, stăteau mereu cu ochii în patru, pregătiţi să facă faţă la primul semn de alarmă, însă, spre deosebire de soldaţi, se păzeau în egală măsură de primejdiile venite dinăuntru cât şi de cele din afară. În ciuda succeselor înregistrate pe baza colaborării dintre ei, în esenţă erau rivali. Sclavi ai banului şi ai puterii,

îşi doreau în permanenţă mai mult decât aveau. Unor astfel de oameni nimic nu le ajungea şi mai ales puterea. Clark – şi nu numai el – avea impresia că scopul lor final era să preia controlul politic al ţării. Dar statele nu erau conduse de comitete – cel puţin nu de unele atât de mari. Tot ce trebuia să facă Clark era să-i convingă pe şefii Cartelului că în interiorul organizaţiei se ducea o luptă surdă pentru putere, moment în care ar fi început să se ucidă între ei, într-o versiune a războaielor din sânul Mafiei anilor 30.

Posibil, cugetă el. Dădea planului cam treizeci la sută şanse de reuşită. Dar, chiar şi în caz de eşec, câţiva jucători importanţi ar fi fost îndepărtaţi de pe teren – ceea ce putea fi socotit un succes tactic, dacă nu unul strategic. Subminarea coeziunii Cartelului ar fi înlesnit eforturile Columbiei de-a lichida organizaţia – un alt posibil rezultat strategic, deşi nu singurul. Mai exista eventualitatea ca acel conflict pe care voia să-l declanşeze să aibă consecinţe asemănătoare cu cele ale războiului Castellomarese, cunoscut şi sub numele de Vecerniile italiene, când zeci de mafioţi căzuseră ucişi de gloanţele confraţilor lor. Urmarea acelei nopţi însângerate fusese o reţea a crimei organizate mult mai puternică, mai unită şi mai periculoasă, sub conducerea inteligentă a lui Carlo Luciano şi Vito Genovese. Acesta era marele risc, chibzui Clark. Totuşi, situaţia nu putea deveni cu mult mai rea decât era acum. Cel puţin aşa hotărâse Washingtonul. Era o miză care trebuia jucată.

Curând sosi şi Larson. Fusese la casa conspirativă o singură dată şi, deşi îi asigura lui Clark acoperire, dându-se drept prospector – în jurul casei existau mai multe lăzi cu felurite roci – îl neliniştea un aspect al misiunii.

— Ai ascultat ştirile?

— Toată lumea crede că-i vorba de un automobil-capcană, răspunse Larson cu un surâs viclean. Data viitoare n-o să mai avem norocul ăsta.

— Probabil că nu. Următoarea lovitură va trebui să fie ceva cu adevărat spectaculos.

— Ce te uiţi aşa la mine? Doar nu-ţi închipui că ştiu unde se va ţine următoarea întrunire?

Ce grozav ar fi, îşi zise Clark.

Bineînţeles că nu avea habar şi ar fi dezaprobat orice ordin de-a face vreo investigaţie în acest sens.

— Sigur că nu. Nu putem decât să ne rugăm la Cel de Sus ca să interceptăm o nouă convorbire. Fără îndoială că se va stabili o întâlnire. Trebuie să se adune şi să discute ce s-a întâmplat.

— De acord cu tine, numai că s-ar putea să nu se adune aici în munţi.

— Cum?

— Cu toţii au proprietăţi şi la şes.

Iată ceva ce-i scăpase lui Clark. În cazul acesta, ar fi fost extrem de dificil să dea o nouă lovitură.

— Laserul se poate repera din avion?

— Nu văd de ce nu. Însă după aia aterizez, fac plinul şi mă car dracului din ţara asta o dată pentru totdeauna.

Henry şi Harvey Patterson – fraţi gemeni, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani – erau o dovadă vie pentru orice teorie socială elaborată de un criminalist. Tatăl lor fusese de profesie asasin – chiar dacă nu teribil de competent – pe toată durata scurtei sale vieţi, fiind ucis la treizeci şi doi de ani de către proprietarul unui magazin de băuturi, care trăsese asupra lui cu un pistol de calibrul 12 de la o depărtare de câţiva paşi. Faptul cântărea mult în ochii adepţilor behaviorismului, majoritatea conservatori din punct de vedere al opţiunii politice. În plus, gemenii proveneau dintr-o familie destrămată, neajuns la care se adăugau educaţia insuficientă, anturajul nerecomandabil şi decorul unui cartier atins de sărăcie. Aceştia erau factori importanţi pentru ramura ambientală a şcolii behavioriste, ai cărei susţinători aveau vederi politice liberale.

Indiferent de motivaţia comportamentului lor, cei doi fraţi erau asasini de profesie, cărora le plăcea acest stil de viaţă, fără să le pese câtuşi de puţin dacă creierul lor fusese programat astfel încă înainte de-a se naşte sau căpătaseră asemenea apucături în anii copilăriei. Nu erau proşti. Dacă nu s-ar fi întâmplat ca testele de inteligenţă să încline de partea oamenilor cu carte, coeficientul realizat de ei i-ar fi situat uşor peste medie. Aveau suficientă inteligenţă animală cât să îngreuneze orice încercare a poliţiei de-a pune mâna pe ei şi suficientă experienţă a străzii cât să fie familiarizaţi cu legea în măsura în care să poată manipula sistemul legal cu un remarcabil succes. Fraţii Patterson erau şi oameni cu principii: beau de stingeau (la limita alcoolismului), dar nu consumau droguri. Faptul putea părea puţin ciudat, dar, întrucât nici unul dintre ei nu se sinchisea prea mult de lege, această neconcordanţă cu portretul-robot al unui delincvent nu-i deranja nici cât negru sub unghie.

Încă din adolescenţă, se făcuseră cunoscuţi în tot sudul Alabamei, jefuind, dând spargeri şi atacând locuitorii paşnici. Colegii de breaslă îi priveau cu un respect deosebit. Vreo câţiva îndrăzniseră să-l supere pe unul dintre ei sau pe amândoi (fiind gemeni, cine îl supăra pe unul îl supăra şi pe celălalt) şi plătiseră cu viaţa, în urma unor răni de suprafaţă (bâtă) sau penetrante (cuţit ori glonţ). Poliţia îi bănuia de cinci omoruri. Problema era care dintre ei înfăptuise crima? Faptul că erau gemeni crea de fiecare dată o complicaţie de ordin tehnic, pe care avocatul lor – unul foarte priceput, pe care-l descoperiseră în

primii ani de carieră – o folosise cu maximum de efect ori de câte ori făceau o victimă, poliţiştii puteau pune prinsoare pe leafa lor pe o lună că unul dintre fraţi – de regulă, cel care ar fi avut motive să ucidă victima – se găsea la zeci de mile depărtare, în prezenţa mai multor martori. În plus, victimele lor nu erau niciodată cetăţeni cinstiţi, ci membri ai aceleiaşi comunităţi a crimei – ceea ce invariabil domolea ardoarea poliţiei.

Nu însă şi de data asta.

Trecuseră paisprezece ani de la primul conflict oficial cu legea, dar acum toţi poliţiştii din Alabama aflaseră de la şefii lor că lui Henry şi Harvey li se înfundase. Poliţia îi arestase, în sfârşit, pentru delicte grave şi asta spre marea satisfacţie a oamenilor legii, graţie unei alte perechi de gemeni: două adorabile prostituate în vârstă de optsprezece ani, care cuceriseră inimile fraţilor Patterson. În ultimele cinci săptămâni, Henry şi Harvey nu se dezlipiseră de Noreen şi Doreen Grayson, în vreme ce patrulele de poliţie din zonă urmăriseră cum se înfiripa o idilă – principalul lor subiect de discuţii fiind cum dracu' reuşeau îndrăgostiţii să se deosebească între ei. Poliţiştii behaviorişti declarau că faptul nu avea cine ştie ce importanţă – afirmaţie pe care adepţii teoriei mediului o categoriseau drept „inepţie pseudoştiinţifică", dacă nu cumva chiar implicând perversiune sexuală. Totuşi, ambele tabere considerau problema una extrem de interesantă. Oricare ar fi fost adevărul, iată că iubirea curată se dovedise a fi pierzania fraţilor Patterson.

Henry şi Harvey hotărâseră să le scape pe surorile Grayson de individul care le procura droguri – un specimen de tristă faimă, dar cu atât mai redutabil, cu un trecut bogat în violenţe şi suspectat de dispariţia mai multor cliente ale sale. Ceea ce pusese capac la toate fusese bătaia zdravănă căpătată de cele două gemene drept pedeapsă pentru refuzul lor de a-i ceda traficantului câteva bijuterii primite în dar de la fraţii Patterson cu ocazia împlinirii unei luni de când erau împreună. Noreen se alesese cu falca ruptă, iar Doreen îşi pierduse şase dinţi – plus alte abuzuri care-i înfuriaseră cumplit pe fraţii Patterson, făcând totodată necesară internarea fetelor în Centrul Medical al Universităţii din Alabama de Sud. Gemenii nu erau oameni care să înghită o ofensă fără să riposteze, aşa că după o săptămână se ascunseseră pe o alee întunecoasă, unde puseseră capăt vieţii lui Elrod Mellvane, slujindu-se de două revolvere identice Smith & Wesson.

Ghinionul lor fusese că la doi paşi de locul cu pricina se găsea o maşină a poliţiei. Până şi poliţiştii erau însă de părere că, în acest caz, fraţii Patterson aduseseră un serviciu întregului oraş.

Locotenentul de poliţie îi chemase pe amândoi la interogatoriu. Obrăznicia lor caracteristică dispăruse fără urmă. Armele fuseseră

găsite la nici cincizeci de metri de locul crimei. Deşi pe una nu existau nici un fel de amprente semnificative – armele de foc nu furnizau întotdeauna astfel de probe – cele patru gloanţe scoase din trupul lui Mellvane se potriveau la amândouă. Pattersonii fuseseră arestaţi la patru blocuri mai încolo. Pe mâinile lor se găsise praf de puşcă, semn că se slujiseră de arme. În plus, motivul lichidării traficantului nu mai era un secret pentru nimeni. Singurul lucru de care mai aveau nevoie poliţiştii era o mărturisire completă. În cele din urmă, pe cei doi îi părăsise norocul. Le-o spusese până şi propriul lor avocat. Nici vorbă de-o înţelegere între jurişti – procurorul oraşului îi detesta mai mult chiar decât poliţia – şi, deşi îi păştea o pedeapsă aspră pentru crimă, vestea cea bună era că probabil aveau să scape de scaunul electric, întrucât era posibil ca juraţii să nu condamne la moarte pe asasinul unui proxenet şi traficant de droguri care-şi vârâse două dintre târfe în spital, după ce probabil omorâse alte câteva. Delictul putea fi socotit crimă pasională, care în legislaţia americană beneficia de circumstanţe atenuante.

Îmbrăcaţi în zeghe, fraţii Patterson stăteau amândoi în faţa biroului locotenentului de poliţie. Acesta nu putea cu nici un chip să facă distincţie între ei, dar nici nu se ostenea să-i întrebe, fiindcă probabil gemenii l-ar fi minţit, fie şi numai din răutate.

— Unde-i avocatul nostru? întrebă Henry sau Harvey.

— Chiar aşa, întări Harvey sau Henry.

— În cazul de faţă nu avem neapărată nevoie de avocat. Ei, băieţi. Ce-aţi zice să ne faceţi un mic serviciu? întrebă locotenentul. În situaţia că ajungem la o înţelegere, poate că şi noi vă acordăm o mică favoare.

Cu aceasta, problema asistenţei juridice fusese rezolvată.

— Rahat! remarcă unul dintre gemeni, evident ca parte din tranzacţie.

Amândoi se aflau pe muchie de cuţit. Îi păşteau ani grei de puşcărie şi, deşi nici unul dintre ei nu stătuse vreodată prea multă vreme la răcoare, câştigaseră suficientă experienţă cât să priceapă că nu era de glumă.

— Ce-aţi zice de-o condamnare pe viaţă? se interesă locotenentul, câtuşi de puţin impresionat de teribilismul celor doi. Ştiţi bine cum e treaba: până să fiţi reabilitaţi şi puşi în libertate, vor trece şapte-opt ani. Vă convine perspectiva, băieţi?

— Doar nu suntem tâmpiţi. Altfel de ce ne-aţi mai chemat aici? interveni celălalt Patterson, semn că era pregătit pentru negocieri.

— Dacă sunteţi de acord să faceţi o trebuşoară în contul nostru, aţi putea avea o surpriză dintre cele mai plăcute.

— Şi cam ce fel de trebuşoară?

Amândoi erau dispuşi să accepte târgul.

— I-aţi văzut pe Ramon şi Jesus?

— Piraţii? întrebă unul din gemeni. La dracu'!

În lumea delincvenţilor – ca în orice altă comunitate – exista o ierarhie. Cei ce se legau de femei şi copii rămâneau la baza piramidei. Pattersonii erau criminali înrăiţi, însă nu maltrataseră în viaţa lor o femeie. Nu atacau decât bărbaţi – majoritatea mai slabi decât ei, dar bărbaţi – fapt important pentru imaginea lor în ochii celorlalţi.

— Da, le-am văzut pe javrele alea, interveni al doilea, subliniind remarca succintă a fratelui său. S-au purtat ca nişte otrepe. Două jeguri! Auziţi, om fi făcut noi multe, da' nu ne-am dat în viaţa noastră la femei şi nici n-am făcut felu' la vreo puştoaică. Şi unde pui că scapă basma curată! Fir-ar mama lor a dracu'! Noi am scos din circulaţie un peşte nenorocit şi-acu' riscăm să ne punem gâtu-n laţ. Asta-i dreptate, domnu' poliţist? Rahat!

— Dacă lui Ramon şi Jesus li s-ar întâmplă ceva… Ceva foarte grav… începu liniştit locotenentul. Atunci poate că s-ar schimba situaţia. Vreau să spun, s-ar schimba în bine pentru voi, băieţi.

— Adică?

— Adică le-aţi putea vedea pe Noreen şi pe Doreen oricât de des doriţi. Poate chiar aţi reuşi să vă întemeiaţi câte o familie.

— Pe dracu'! pufni Henry sau Harvey.

— E o propunere extrem de avantajoasă, adăugă locotenentul.

— Ne cereţi să le lichidăm pe leprele alea două?

Întrebarea venea din partea lui Harvey – spre marea dezamăgire a fratelui său, care se considera cel mai deştept dintre ei doi.

Locotenentul se mulţumi să-i fixeze cu privirea.

— Am priceput, zise Henry. Da' cine ne garantează că n-o să ne trageţi în piept?

— Ce fel de vorbă-i asta? se miră locotenentul.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Ramon şi Jesus au omorât o familie de patru persoane, violându-le mai întâi pe femeie şi pe fetiţă. Probabil că tot ei s-au ocupat şi de uciderea unui poliţist din oraş, împreună cu soţia. Însă ceva n-a mers cum trebuia în procesul lor şi maximumul de pedeapsă pe care-l vor căpăta este de 20 de ani. Ceea ce de fapt înseamnă şapte sau opt. Pentru uciderea a şase oameni. Mie nu mi se pare deloc cinstit, nu credeţi?

Cei doi gemeni pricepuseră mesajul. Locotenentul citi acest lucru limpede în expresia identică din privirea lor. În momentul următor, decizia era luată. Coborâră pleoapele câteva secunde, chibzuind cum să-şi aducă hotărârea la îndeplinire. Apoi privirile fraţilor îşi recăpătară seninătatea. Amândoi dădură din cap în semn de încuviinţare şi cu aceasta târgul fu încheiat.

— De-acum, băieţi, fiţi cu băgare de seamă. Închisoarea poate fi un

loc al naibii de periculos.

Locotenentul se ridică şi chemă gardianul. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi răspuns că dorise (desigur, după ce ceruse permisiunea de-a discuta cu ei în absenţa unui avocat) să-i interogheze cu privire la o spargere în care nu erau amestecaţi, dar despre care ar fi putut deţine unele informaţii şi că, în schimbul acelor destăinuiri, se oferise să pună o vorbă bună pe lângă procurorul districtual. Din păcate, gemenii susţinuseră că nu cunoşteau nici un fel de amănunte în legătură cu spargerea respectivă, astfel încât după mai puţin de cinci minute îi trimisese înapoi în celula lor. De s-ar fi întâmplat ca cei doi să scape vreo vorbă despre subiectul real al conversaţiei avute cu locotenentul, cuvântul acestuia ar fi cântărit oricum mai greu decât cel al unor asasini de profesie, acuzaţi de crimă dovedită. Cel mult, s-ar fi ajuns la un articol de cinci pagini în ziarul *Mobile Register,* de regulă intransigent faţă de crime şi violenţe. Pe urmă le-ar fi fost destul de greu să se recunoască vinovaţi de un dublu asasinat, chiar dacă l-ar fi comis în folosul poliţiei.

Locotenentul era un om de onoare, drept care se ocupă imediat de partea sa din tranzacţie, în speranţa că şi fraţii Patterson îşi vor respecta promisiunea. Unul dintre cele patru gloanţe scoase din cadavrul lui Elrod McIlvane nu mai putea fi supus analizei balistice, dat fiind că se turtise – gloanţele din plumb fără carcasă de protecţie se deformau foarte uşor – iar celelalte, deşi constituiau probe destul de concludente, nu arătau cu mult mai bine. Locotenentul ceru ca gloanţele să-i fie aduse spre reexaminare, împreună cu raportul laboratorului balistic şi fotografiile realizate la locul crimei. Bineînţeles, trebuia să semneze pentru ele, ca să menţină „lanţul probelor”. Cererea trebuia formulată în scris, astfel încât să existe o evidenţă strictă asupra probelor urmând a fi aduse în instanţă, odată culese de la locul crimei şi recunoscute ca semnificative, cunoscându-se cu precizie locul şi persoana la care se aflau. Aceasta era o măsură de siguranţă, prevenind manipularea ilegală a dovezilor incriminatorii. Dacă se întâmplă să se rătăcească o probă, fiind recuperată ulterior, ea nu mai putea fi folosită în instanţă, datorită riscului de contrafacere. Locotenentul porni către laborator, unde tehnicienii tocmai se pregăteau să plece acasă. Îl întrebă pe expertul în balistică dacă nu putea verifica încă o dată gloanţele în cazul Patterson luni dimineaţă la prima oră. Omul răspunse că nu era nici o problemă. Unul dintre proiectile era cam deformat, dar putea fi adus ca probă în instanţă. Cu toate acestea, nu-l deranja să mai verifice o dată.

Locotenentul luă gloanţele şi se întoarse în biroul său. Săculeţul de pânză în care se aflau purta o etichetă cu numărul cazului. Întrucât dovezile se găseau în custodie legală, întărită de semnătura locotenentului, „lanţul probelor” nu fusese rupt. Scrise un bilet pe o

coală de sugativă, cum că nu voia să lase dovezile în birou pe timpul weekendului, drept care le luă acasă, urmând să le ţină încuiate în servieta sa cu cifru. Locotenentul avea cincizeci şi trei de ani, pregătindu-se să iasă la pensie peste trei luni, cu drepturi integrale. Treizeci de ani de serviciu îi ajungeau, îşi zise el, anticipând momentul când se va bucura din plin de barca sa de pescuit. Oricum, n-ar fi putut ieşi la pensie cu conştiinţa împăcată atâta timp cât i-ar fi lăsat pe cei doi asasini ai unui poliţist – şi nu numai – să scape doar cu opt ani de puşcărie.

Banii intraţi în Columbia de pe urma comerţului cu droguri produseseră tot felul de efecte secundare, printre care – printr-o uimitoare ironie a sorţii! – un nou şi sofisticat laborator criminalistic, pus la dispoziţia poliţiei columbiene. Rămăşiţele casei Untiveros fiind supuse obişnuitelor teste chimice, în câteva ore se determinase că agentul exploziv fusese un amestec de ciclotetrametilenetetranitramină şi trinitrotoluen. Cunoscute de regulă sub denumirea de HMX şi TOT, notase specialistul, aceste două substanţe, combinate în proporţie de şaptezeci la treizeci, formau un amestec exploziv numit Octol – foarte scump, foarte stabil şi foarte puternic, fabricat îndeosebi în SUA, dar furnizat şi de alte companii de pe continentul american şi european, ba chiar şi de pe cel asiatic. Considerându-şi încheiate obligaţiile pentru ziua în curs, chimistul înmână raportul secretarei, care-l trimise prin fax la Medellin, unde o altă secretară făcu o copie xerox. Douăzeci de minute mai târziu, exemplarul respectiv se găsea pe biroul lui Felix Cortez.

Raportul constituia încă un fragment ajutător pentru ca fostul ofiţer de informaţii să poată reconstitui adevărul celor întâmplate. Nici o exploatare minieră de prin partea locului nu folosea Octol. Costa prea mult, iar pentru necesităţile economice ale ţinutului erau suficiente gelurile explozive pe bază de nitraţi. Pentru detonări mai puternice, menite a desprinde stâncile din loc, pur şi simplu se săpa o groapă mai adâncă, unde se înghesuia mai mult explozibil. Forţele armate nu dispuneau însă de aceeaşi libertate de opţiune. Dimensiunea unui obuz era limitată de diametrul ţevii de tun, iar cea a unei bombe, de greutatea suplimentară impusă asupra avionului purtător. Prin urmare, organizaţiile militare erau permanent în căutare de explozibili mai puternici, astfel încât să obţină de la arme de dimensiuni reduse performanţe cât mai mari. Cortez scoase din raftul bibliotecii un tratat de specialitate, care-i confirmă faptul că Octolul era aproape exclusiv un exploziv militar… fiind utilizat ca detonator pentru arme nucleare. Descoperirea îi smulse un râs scurt, ca un lătrat.

Iată că astfel se lămureau încă vreo câteva lucruri. Primul său gând fusese acela că se folosise o tonă de dinamită. Dar aceleaşi rezultate

puteau fi obţinute cu mai puţin de cinci sute de kg. Luă din raft o altă carte, unde citi că pentru o bombă de o mie de kilograme cantitatea propriu-zisă de explozibil era de nici cinci sute de kilograme.

De ce însă nu existau schije? Mai mult de jumătate din greutatea unei bombe o constituia carcasa de oţel. Cortez renunţă pentru moment să elucideze enigma.

Ideea bombei lansate din avion explica o sumedenie de neclarităţi. Îşi aminti de instrucţia făcută în Cuba, unde ofiţerii nord-vietnamezi povestiseră clasei sale despre bombele inteligente care devastaseră podurile şi uzinele electrice din ţara lor în timpul scurtului, dar violentului bombardament Linebacker-II din 1972. După ani întregi de eşecuri costisitoare, bombardierele de luptă americane distruseseră în numai câteva zile zeci de ţinte bine păzite, cu ajutorul proiectilelor prevăzute cu dispozitive de ghidaj.

Odată dirijată către un camion, o astfel de bombă ar fi creat impresia unei maşini-capcană, nu-i aşa?

Totuşi, de ce nu se zărea nici o urmă de schijă? Reciti raportul primit de la laborator. Se descoperiseră urme de celuloză, pe care tehnicienii le socoteau provenite de la cutiile de carton în care fuseseră ambalaţi explozivii.

Celuloză? Asta însemna hârtie sau fibră de lemn, nu? O bombă făcută din hârtie? Cortez luă în mână una dintre cărţi – *Jane's Weapons System* – un tom gros, cu copertă tare şi rezistentă… carton învelit în pânză. Va să zică, asta era! Dacă putea fi realizată o hârtie tare în scopuri atât de prozaice ca legarea unei cărţi…

Cortez se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi aprinse o ţigară, felicitându-se pe sine şi pe *norteamericanos*. Ideea era strălucită. Trimiseseră un bombardier cu o bombă inteligentă care, odată dirijată spre camionul cel monstruos, explodase fără a lăsa nici o urmă ce ar fi putut constitui o probă. Se întrebă a cui fusese iniţiativa. Era uimit că americanii fuseseră capabili de un plan atât de inteligent. KGB-ul ar fi mobilizat grupuri de comando *Spetnatz,* care ar fi dat o luptă convenţională de infanterie, lăsând în urmă tot felul de probe şi transmiţând mesajul într-un mod tipic rusesc, adică foarte eficient, dar lipsit de subtilitate. Iată că americanii dăduseră şi ei o dată dovadă de o subtilitate demnă de un spaniol – de un Cortez, chicoti Felix. Un fapt cât se poate de remarcabil.

Acum ştia „cum" se petrecuse atentatul îi mai rămânea să afle şi „de ce". Păi, era limpede. Toată povestea aceea din ziarele americane despre un posibil război între bande. Existaseră paisprezece şefi supremi ai Cartelului. Acum mai trăiau doar zece. Americanii vor încerca să reducă numărul lor la… La cât? Îşi închipuiau cumva că o singură bombă va dezlănţui o luptă sângeroasă în interiorul organizaţiei? Nu, decise Cortez. Numai un incident nu era de ajuns.

Două poate – dar unul singur, nu.

Aşadar, americanii aveau grupuri de comando în munţii din sudul Medellinului. În plus, lansaseră o bombă şi se pregăteau de o nouă lovitură menită a pune capăt comerţului cu droguri. Şi acest lucru devenea cât se poate de limpede. Fără îndoială că doborau şi avioane. Aveau oameni care supravegheau aeroporturile, transmiţând informaţii pe baza cărora se iniţiau diverse acţiuni. Era vorba de o operaţiune complexă. Lucrul cel mai greu de crezut dintre toate era că planul funcţiona. Americanii hotărâseră să pună în aplicare o strategie care dădea şi rezultate. Iată un fapt *cu adevărat* surprinzător. De când se afla el în serviciul de contraspionaj, CIA abia dacă dovedise o eficienţă medie în culegerea de informaţii, însă nicidecum în acţiunile concrete.

Felix se ridică de la birou, îndreptându-se spre dulăpiorul-bar. Descoperirea necesita o analiză profundă, prin urmare şi un pahar bun de brandy. Îşi turnă o porţie triplă într-un pahar de coniac, agitând alcoolul şi lăsându-l să se încălzească de la căldura palmei, astfel încât aroma băuturii să-i incite simţurile încă înainte de-a lua prima sorbitură.

Limba chineză se baza pe idiograme. Cortez cunoscuse destule exemple de inteligentă chinezească – simbolul pentru *criză* fiind o combinaţie a simbolurilor *pericol* şi *ocazie.* Acest dualism îl şocase de prima oară când îl întâlnise şi nu-l mai uitase niciodată. Ocazii ca aceea de faţă erau extrem de rare, dar şi extrem de primejdioase. Îşi dădea seama că principalul pericol consta în faptul că nu ştia cum se desfăşura munca de informaţii la americani. Tot ce aflase până în prezent ducea la concluzia că exista un agent infiltrat în sânul organizaţiei. Cineva la nivel înalt, dar nu chiar atât de sus pe cât şi-ar fi dorit el să ajungă. Americanii reuşiseră să compromită pe cineva, aşa cum făcuseră de atâtea ori. Procedeul clasic al serviciilor de informaţii şi încă unul la care CIA se pricepea grozav de bine. Cineva. Dar cine? Cineva care fusese profund ofensat şi care acum dorea să se răzbune, obţinând în acelaşi timp şi un loc la masa şefilor. În această categorie intrau relativ puţine persoane, printre care şi Felix Cortez. Va să zică, în loc să se folosească de mijloace proprii în atingerea acestui scop, se putea baza pe sprijinul americanilor. I se părea de-a dreptul straniu să se bizuie pe americani – dar în acelaşi timp şi nespus de amuzant De fapt, cam aceasta era definiţia unei operaţiuni cu acoperire perfectă. Tot ce-i rămânea de făcut era să-i lase pe americani să-şi ducă planul la bun sfârşit, ţinându-se în umbră şi urmărind cum se desfăşurau lucrurile. O asemenea stratagemă cerea multă răbdare şi încredere în adversar – nemaipunând la socoteală riscurile asumate – însă Cortez intuia că merita efortul.

Neştiind cum să transmită anumite informaţii americanilor, decise

să lase totul în seama hazardului. Nu, nu, nu în seama hazardului. După toate probabilităţile, exista o cale prin care americanii primeau informaţii – aşadar, vor afla şi de data asta. Ridică receptorul şi dădu un telefon – obicei ce nu-i stătea în fire. După o scurtă chibzuinţă, luă încă o hotărâre. La urma urmei, nu se putea aştepta ca americanii să facă exact ceea ce dorea el şi atunci când dorea. Unele lucruri trebuia să le rezolve singur.

Avionul lui Ryan ateriză la Andrews puţin după ora şapte seara. Unul dintre asistenţii săi – ce grozav că-i avea la dispoziţie! – luă în primire documentele secrete şi le duse înapoi la Langley, în timp ce Jack îşi aruncă bagajul pe bancheta din spate a maşinii şi porni spre casă. Intenţiona să-şi ofere o noapte de odihnă, spre a atenua efectele călătoriei cu avionul, iar a doua zi să-şi reia munca la birou. Prima urgenţă – îşi zise el, cotind pe Interstate 50 – era să descopere ce punea la cale Agenţia în America de Sud.

Ritter clătină din cap cu uimire şi recunoştinţă. CAPER reuşise să intercepteze o nouă convorbire. De data asta era vorba de însuşi Cortez. Traficanţii nu pricepeau că sistemul lor de comunicaţii era vulnerabil. Fenomenul nu era, desigur, o noutate. Acelaşi lucru se întâmplase cu nemţii şi cu japonezii în cel de-al doilea război mondial, repetându-se de atunci în nenumărate rânduri. Era pur şi simplu o operaţiune la care americanii se dovedeau mari experţi. Nici că se găsea un moment mai oportun, întrucât portavionul mai rămânea disponibil doar pentru treizeci de ore. Abia dacă avea timp să transmită mesajul omului lor de pe *Ranger.* Ritter dactilografie instrucţiunile şi ordinul de misiune pe computerul său personal. Odată tipărite, le vârî într-un plic sigilat pe care-l înmână unuia dintre subordonaţii săi, acesta urmând să ia un avion militar până în Panama.

Căpitanului Robby Jackson îi creştea inima. Fie măcar şi pentru faptul că simţea greutatea celei de-a patra trese pe umerii bluzei sale albe, iar acvila de argint care înlocuise frunzele de stejar pe gulerul tunicii kaki era un simbol mult mai impresionant pentru un pilot. Această promovare îl desemna ca pe un candidat serios la comanda unei escadrile de portavion – ultima sa însărcinare ca pilot activ, o ştia prea bine, dar cea mai măreaţă dintre toate. Va avea de verificat diverse tipuri de avioane, răspunzând de peste optzeci de aparate împreună cu echipajele lor, precum şi de personalul de întreţinere, fără de care escadrila ar fi fost un simplu ornament pe puntea de zbor a portavionului.

Partea proastă era că ideile sale tactice nu dăduseră rezultatele

scontate. Totuşi, se consola cu gândul că nici o idee nouă nu putea prinde chiar de la început. Ştia că o parte din ideile sale originale prezentau unele neajunsuri, iar sugestiile avansate de unul dintre comandanţii de escadrilă de pe *Ranger* se dovediseră salutare, îmbunătăţind considerabil tactica iniţială. Şi asta era de aşteptat. La fel se putea spune şi despre proiectilele Phoenix, ale căror dispozitive de ghidaj funcţionaseră destul de bine. Nu chiar atât de bine pe cât făgăduise furnizorul, dar nici acesta nu era un lucru neobişnuit.

Robby se găsea la Centrul pentru Informaţii de luptă. Deocamdată nu se desfăşurau nici un fel de operaţiuni de zbor. Grupul de luptă se confrunta cu un cer plumburiu, norii promiţând să se risipească de-abia peste câteva ore. Mecanicii trebăluiau pe la avioane, în timp ce Robby şi ofiţerii superiori ai „apărării" revedeau pentru a şasea oară înregistrările scenelor de luptă. Forţele „inamice" se descurcaseră remarcabil. Intuind planul defensiv al celor de *pe Ranger,* acţionaseră prompt şi eficient, aducându-şi avioanele de asalt la distanţa potrivită pentru tragere. Nu mai conta faptul că avioanele de luptă de pe *Ranger* le „distruseseră" în timpul retragerii. Misiunea lor în cadrul exerciţiului de luptă era să „doboare" avioanele Backfire în momentul când acestea atacau.

Înregistrarea fusese realizată de radarul aflat la bordul aparatului Hawkeye E-2C, cu care zburase Robby pe durata primei ciocniri cu „inamicul". Şase reluări erau mai mult decât suficiente. Lămurise tot ce era de lămurit, aşa că acum îşi dădu frâu liber gândurilor. Văzuse din nou Intruder-ul alimentându-se în timpul zborului, apoi îndreptându-se spre Ecuador şi dispărând de pe ecranul radarului cu puţin înainte de-a ajunge deasupra ţărmului. Căpitanul Jackson se sprijini de speteaza scaunului, fără să participe la discuţiile celor din jurul său. Aceştia derulară înainte banda, căutând secvenţa întâlnirii cu „inamicul", după care pierdură mai mult de o oră vizionând din nou lupta propriu-zisă – atâta câtă fusese, remarcă Jackson şi în cele din urmă o derulară mai departe. Comandantul de escadrilă de pe *Ranger* era nemulţumit în primul rând de modul superficial în care se regrupaseră aparatele sale pentru a reveni pe puntea portavionului. Lipsa de organizare a avioanelor de luptă prilejui câteva comentarii caustice din partea căpitanului la a cărui funcţie râvnea Robby. Observaţiile acestuia, deşi oarecum profane, erau foarte pertinente. Discuţia continuă pe măsură ce se derula înregistrarea. Robby zări din nou avionul A-6, care se întorcea pe portavion după ce efectuase dracu' ştie ce misiune. Jackson era conştient că făcea simple presupuneri, lucru extrem de riscant pentru un ofiţer de carieră. Totuşi, nu se putea abţine să nu gândească astfel.

— Domnule căpitan Jackson…

Robby întoarse capul, dând cu ochii de un militar care ţinea în

mână o mapă cu documente. Era un ordin de acţiune, pentru care trebuia mai întâi să semneze de primire. Abia după aceea îl luă şi-l citi.

— Ce-i nou, Rob? întrebă ofiţerul de la Operaţiuni.

— Amiralul Painter urmează să zboare până la Şcoala de Instrucţie Militară şi-mi cere să merg să-l aştept acolo, în loc să mă întorc la Washington. Presupun că vrea să afle înaintea tuturor cum a evoluat noua şi superba mea schemă tactică, răspunse Jackson.

— Nu-ţi mai face atâta sânge rău. Doar n-o să-ţi ia tresele înapoi.

— Nici o clipă nu mi-a trecut prin gând una ca asta, replică Robby, arătând înspre ecran.

— Nimănui nu-i trece.

O oră mai târziu, *Ranger* ieşi din zona cu cer acoperit Primul avion care-şi luă zborul fu cel al comandantului de escadrilă, care se îndreptă spre Panama, ca să lase curierul şi să ia la bord diverse lucruri. Când se întoarse peste câteva ceasuri, „tehnicianul de întreţinere” îl aştepta, prevenit printr-un semnal recepţionat pe o frecvenţă sigură. De îndată ce luă cunoştinţă de mesaj, porni spre cabina comandantului Jensen.

Câteva copii ale fotografiei fură duse la „Ascunzătoare”, însă martorul cel mai de nădejde se afla la Alexandria, unde Murray decise să se deplaseze personal.

Avea destulă experienţă ca să nu întrebe de unde provenea fotografia. Cu alte cuvinte, ştia că fusese realizată de CIA, probabil în cursul unei misiuni de supraveghere, însă împrejurările concrete în care fusese făcută nu-l interesau – sau aşa i s-ar fi răspuns dacă ar fi pus vreo întrebare, ceea ce se abţinuse să facă. În definitiv, îi era indiferent, din moment ce oricum n-ar fi acceptat o „explicaţie” de felul acesta.

Moira mergea spre însănătoşire. Nu mai era supusă la nici un fel de restricţii, deşi continua tratamentul pentru unele efecte secundare ale pilulelor pe care le luase. Ceva în legătură cu funcţiile hepatice, din câte auzise Murray, însă pacienta reacţiona bine la medicaţie. O găsi stând în capul oaselor, sprijinită de căpătâiul patului, care putea fi ridicat prin simpla apăsare a unui buton. Orele de vizită se terminaseră. Copiii veniseră s-o vadă în aceeaşi seară – în opinia lui Murray, acesta era cel mai bun tratament de care putea beneficia. Versiunea oficială era că totul fusese un accident. Personalul spitalului cunoştea adevărul şi mai suflase câte o vorbă în dreapta sau în stânga, însă FBI-ul declarase public că era vorba de un accident, mai ales că Moira nu luase o doză letală. Psihiatrul FBI-ului o examina de două ori pe zi şi concluziile sale erau optimiste. Tentativa de sinucidere, deşi reală, fusese rezultatul unui impuls de moment, nu a

unei decizii îndelung cumpănite. Printr-o îngrijire atentă şi sfaturi adecvate, Moira avea să-şi revină, restabilindu-se complet. De asemenea, psihiatrul opina că ceea ce intenţiona Murray putea fi de mare ajutor pacientei.

— Arăţi cu mult mai bine, începu Dan. Cum o duc copiii?

— N-am să le mai fac una ca asta, răspunse Moira Wolfe. Cât am putut să fiu de proastă şi de egoistă.

— Ţi-am mai spus că te-a izbit un adevărat camion.

Murray se aşează pe scaunul de lângă pat şi deschise plicul pânzat pe care-l adusese cu sine.

— Nu cumva ăsta-i camionul cu pricina?

Moira apucă din mâna lui fotografia şi o fixă preţ de câteva secunde. Nu era un cadru prea reuşit. Luat de la o depărtare de peste două mile, nu avea nici măcar claritatea unui instantaneu făcut de un fotograf amator copilului său – deşi imaginea fusese realizată cu lentile foarte puternice şi apoi mărită pe computer. Totuşi, o fotografie însemna mai mult expresia de pe chipul unei persoane. Forma capului, pieptănătura, alura, felul în care-şi ţinea mâinile, aplecarea capului…

— El e, declară Moira. Juan Diaz. De unde ai poza?

— De la o agenţie guvernamentală, răspunse Murray, alegându-şi cuvintele astfel încât să nu-i spună nimic – acel nimic însemnând de fapt CIA. Desfăşurau o acţiune de urmărire discretă – nici nu ştiu precis unde – şi au făcut fotografia asta. S-au gândit c-ar putea fi omul nostru. Pentru informarea ta, e prima fotografie confirmată a colonelului Felix Cortez, ofiţer de contraspionaj. Acum măcar ştim cum arată.

— Trebuie să-l prindeţi, zise Moira.

— O să-l prindem, n-ai grijă, o asigură Murray.

— Ştiu ce am de făcut: să depun mărturie şi toate celelalte. Ştiu şi la ce trebuie să mă aştept din partea avocaţilor. Voi avea tăria să trec şi prin asta. Voi reuşi, domnule Murray.

Nu glumeşte, descoperi Dan. Nu era pentru prima oară când dorinţa de răzbunare contribuia la salvarea unei vieţi – constată cu bucurie Murray. Iată că Moira avea încă un motiv pentru care să trăiască. Misiunea lui era de-a se îngriji ca atât ea cât şi FBI-ul să se răzbune. Termenul folosit de FBI era acela de *răsplată,* însă cele câteva sute de agenţi care lucrau la acest caz încetaseră demult să-l mai folosească.

A doua zi la prima oră, când sosi în birou, Jack găsi obişnuitul teanc de lucrări ce aşteptau o rezolvare, iar deasupra lui un bilet de la judecătorul Moore.

„Convenţia se încheie astă-seară”, scria judecătorul. „Ţi-am

rezervat un loc la ultimul avion pentru Chicago. Mâine dimineaţă te prezinţi la guvernatorul Fowler pentru raport. Aşa se obişnuieşte în cazul candidaţilor la preşedinţie. Ţi-am anexat câteva idei de bază pentru raportul respectiv, precum şi un exemplar al raportului de securitate naţională realizat în timpul campaniei prezidenţiale din 1984. Poţi aduce în discuţie informaţii de uz restrâns sau confidenţiale, însă nimic secret. Trebuie să-mi prezinţi o ciornă înainte de ora 5.”

Cu asta, ziua era făcută praf. Ryan sună acasă, să-şi anunţe familia că va lipsi încă o noapte. Pe urmă se apucă de lucru. Acum nu va mai avea ocazia să-i ia la întrebări pe Ritter şi pe Moore până lunea viitoare. Aflase că Ritter urma să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei la Casa Albă. Al doilea telefon îl dădu la Bethesda, ca să ia legătura cu amiralul Greer şi să-i ceară sfatul. Află cu surprindere că Greer îşi redactase singur ultimul raport de acest fel. Nu-l mră faptul că bătrânul vorbea cu un glas mult mai slab decât la ultima lor convorbire. Tonul lui rămăsese optimist, dar, oricât de încurajator îi răsuna în urechi, Jack nu-şi putea alunga din minte imaginea unui patinator olimpic realizând o uimitoare performanţă pe o gheaţă subţire şi nesigură.

21
Explicaţii

Nu-şi închipuise niciodată că avionul comandantului era cel mai folosit aparat din escadrila portavionului. Bineînţeles că aşa stăteau lucrurile – teoretic, ştiuse asta întotdeauna – însă deplasările acelui avion unt şi greoi, propulsat de elice, prezentaseră prea puţin interes pentru un pilot „născut” într-un Phantom – II F-4N şi promovat curând după aceea la avioane de tip Tomcat F-14A. Nu pilotase de săptămâni întregi un avion de luptă, astfel încât, îndreptându-se spre aparatul comandantului – denumit oficial Greyhound C-2A, nume cât se poate de potrivit, întrucât zbura la fel ca un câine – decise să dea o fugă până la Pax River de îndată ce se va ivi ocazia, ca să-şi facă această plăcere preţ de câteva ore la bordul unui avion adevărat.

— Mi-e dor… murmură el ca pentru sine, cu chipul luminat de un surâs. Mi-e dor să iau viteză…

Zări avionul comandantului undeva în preajma catapultei. Mergând într-acolo, Robby dădu cu ochii de un alt Intruder A-6E, făcând parte tot dintre avioanele aflate la dispoziţia comandantului. Către marginea pistei exista un spaţiu îngust, numit „Ferma Bombelor”, folosit la depozitarea şi pregătirea armamentului. Era un loc convenabil, prea mic pentru a parcă un avion şi destul de aproape de balustradă pentru ca, la nevoie, bombele să poată fi aruncate peste bord. Acestea erau mişcate de colo-colo cu nişte cărucioare mici şi joase. Chiar în clipa când suia la bordul avionului, văzu un asemenea cărucior ducând către Intruder o bombă albastră „de manevră”. Bomba avea ataşate acele dispozitive ciudate pentru ghidajul prin laser.

Va să zică astă-seară mai avem un exerciţiu de lansare? Din nou îi veni să zâmbească. *Deci domnu’ Jensen bagă înc-o murătură la butoi*, îşi zise Robby.

Zece minute mai târziu decola îndreptându-se spre Panama, de unde urma să ia un avion militar spre California.

Ryan zbura deasupra vestului Virginiei, într-un avion DC-9 al Companiei American Airlines. Un pas înapoi faţă de aparatele militare pentru VIP-uri, însă de data asta nu existau suficiente motive spre a justifica un asemenea tratament preferenţial. De regulă îl însoţea un bodyguard cu care Jack începuse să se obişnuiască. Cel de acum era un ofiţer de caz care fusese rănit la datorie – suferise o căzătură zdravănă şi-şi vătămase grav şoldul. După însănătoşire avea probabil

să se întoarcă la secţia Operaţiuni. Numele lui era Roger Harris. Părea de vreo treizeci de ani şi – după opinia lui Jack – era chiar frumuşel.

— Cu ce te-ai ocupat înainte de-a lucra la noi? îl întrebă el pe Harris.

— Să vedeţi, domnule, eu…

— Te rog să-mi spui Jack. Funcţia mea de la birou nu înseamnă neapărat că port şi aureolă.

— Mă crezi c-am fost poliţist de stradă în Newark? Într-o bună zi m-am gândit că n-ar fi rău să-mi caut o slujbă mai puţin riscantă, aşa c-am venit aici. Ca să păţesc ce-am păţit, glumi el.

Avionul era pe jumătate gol. Ryan privi în jurul său, constatând că nu erau alţi pasageri pe aproape. În plus, ştia că aparatele de ascultare ar fi fost bruiate de huruitul motoarelor.

— Unde s-a întâmplat accidentul?

— În Polonia. La un miting. La un moment dat, am mirosit ceva suspect şi-am împrăştiat mulţimea. Tipul pe care pusesem ochii a reuşit s-o întindă, iar eu am vrut să-i ies în faţă. La două blocuri de ambasadă am vrut să sar un gard. Adică am încercat, numai că am dat peste un cotoi. Un maidanez nenorocit. Am călcat pe el, javra a miorlăit, iar eu m-am împiedicat şi mi-am fracturat şoldul, ca o babă care alunecă în cadă.

Zâmbi cu amărăciune şi adăugă:

— Prinderea unui spion e cu totul altceva decât ce vezi în filme, nu-i aşa?

Jack încuviinţă din cap.

— Cândva am să-ţi povestesc şi eu o întâmplare asemănătoare.

— Eşti în misiune? întrebă Harris, ştiind că Jack lucra la Informaţii, nu la Operaţiuni.

— E o poveste foarte palpitantă. Păcat că n-o pot spune nimănui.

— Atunci ce-ai să-i zici lui J. Robert Fowler?

— Tocmai asta-i nostimada. De la mine n-o să afle decât ceea ce citeşte şi-n ziare, numai că o informaţie e considerată oficială doar adică provine de la unul dintre noi.

În acel moment stewardesa se ivi lângă el. Zborul era prea scurt pentru ca cei doi să servească masa, aşa că Ryan comandă două beri.

— N-am voie să beau în timpul serviciului, protestă Harris.

— Tocmai ţi-am acordat o dispensă, zise Ryan. Nu-mi place să beau singur şi obişnuiesc să dau pe gât un păhărel de fiecare dată când zbor cu avionul.

— Am auzit că nu prea agreezi călătoriile aeriene, îndrăzni Harris.

— M-am vindecat şi de asta, răspunse Jack, spunând pe jumătate adevărul.

— Ia spune ce se întâmplă? întrebă Escobedo.

— Mai multe, răspunse Cortez, rostind cuvintele încet, atent şi gânditor.

Voia să-i lase lui *el jefe* impresia că încă nu aflase adevărul, dar că îşi dădea toată silinţa, punându-şi la bătaie întreaga capacitate analitică spre a găsi soluţia enigmei.

— Cred că americanii au în munţi două sau poate trei echipe de mercenari, care – după cum ştiţi – au atacat câteva rafinării. Obiectivul lor pare a fi mai curând unul psihologic. Localnicii au început să se teamă să lucreze pentru noi. Nu-i prea greu să sperii oamenii de felul lor. Odată atins acest scop, vom avea mari probleme cu producţia.

— Mercenari?

— E un termen tehnic, *jefe.* Din câte ştii, mercenarul e un individ care-şi vinde serviciile pe bani, însă de cele mai multe ori termenul denotă acţiuni paramilitare. Cine anume sunt? Am aflat că, vorbesc spaniola. Ar putea fi cetăţeni columbieni sau argentinieni. Ştii că *norteamericanos* foloseau militari din armata argentiniană ca să-i pregătească pe *contras*, nu? Numai tipi periculoşi din perioada Juntei. Poate că datorită tulburărilor din ţara lor, au decis să se angajeze la americani cu regim cvasipermanent. E doar una dintre ipoteze. Trebuie să înţelegi *jefe,* că astfel de operaţiuni se cuvine să aibă o acoperire plauzibilă. Indiferent cărei naţii aparţin, oamenii ăştia s-ar putea să nici nu aibă habar că lucrează pentru americani.

— Oricine-ar fi, ce propui să facem?

— Cum ce? Să-i hăituim şi să-i ucidem, răspunse Cortez cu un glas de gheaţă. Avem nevoie de vreo două sute de oameni înarmaţi, însă cu siguranţă că putem aduna atâţia. Deja am trimis patrule care să caute prin munţi. Îmi trebuie acordul tău pentru a mobiliza forţele necesare, astfel încât să nu rămână necercetată nici o palmă de pământ.

— Fă ce crezi de cuviinţă. Ce-ai aflat în legătură cu bomba de la vila lui Untiveros?

— Cineva a ascuns sub prelata camionului patru sute de kilograme de explozibil foarte puternic. O mişcare isteaţă, jefe. În alt vehicul ar fi fost cu neputinţă, dar în camion…

— *Si*, fiecare cauciuc cântărea mai mult de-atât. Cine a făcut isprava?

— Nu americanii şi nici mercenari de-ai lor, răspunse convins Cortez.

— Dar…

— Gândeşte-te o clipă, *jefe*, insistă Felix. Cine să fi avut acces la camion?

Escobedo chibzui câteva secunde. Amândoi se aflau pe bancheta din spate a limuzinei sale Mercedes. Era un 600, un model vechi, dar

întreţinut cu drag şi adus la performanţele unei maşini noi. Mercedes Benz era tipul de automobil preferat de persoanele care aveau motive să se teamă de duşmanii violenţi. Solid şi dotat cu un motor puternic, cel al lui Escobedo suporta cu uşurinţă cele peste o mie de kilograme de blindaj care acoperea părţile vitale, precum şi geamurile groase din policarbonat, care rezistau şi la gloanţele unui pistol automat de calibrul 30. Pneurile erau umplute cu cauciuc spongios, nu cu aer, astfel încât, odată perforat, să nu se dezumfle – cel puţin, nu imediat Rezervorul de benzină era prevăzut cu un grilaj de metal având aspectul unui fagure şi care, deşi nu putea preîntâmpina un incendiu, înlătura riscul de explozie. La cincizeci de metri în faţa şi în urma Mercedesului mergeau două BMW-uri – maşini puternice, pline cu paznici înarmaţi, întocmai ca automobilele însărcinate cu securitatea suitei prezidenţiale.

— Crezi că-i vorba de cineva dintre ai noştri? întrebă Escobedo după un moment de gândire.

— Tot ce se poate, *jefe.*

Tonul lui Cortez dădea a înţelege că faptul era mai mult decât probabil. Felix îşi drămuia cu grijă informaţiile, atent la cea mai mică reacţie a lui Escobedo.

— Bine, dar cine?

— Asta ar fi mai curând o întrebare la care să răspunzi tu, nu? Eu sunt ofiţer de informaţii, nu detectiv.

Minciuna sfruntată strecurată cu succes de Cortez era o dovadă în plus a paranoiei de care suferea Escobedo.

— Şi avionul care lipseşte?

— Nici asta nu se ştie, raportă Felix. Cineva a ţinut pistele de aterizare sub supraveghere – poate nişte grupuri paramilitare americane, dar mai degrabă aceiaşi mercenari ascunşi acum în munţi. Probabil că au sabotat avionul într-un fel sau altul – dacă nu cumva chiar în cârdăşie cu paznicii noştri. Bănuiesc că la plecare au ucis gărzile, ca să nu ciripească, după care au pus dinamită la depozitul de combustibil, ca să ne inducă în eroare. O manevră strălucită, care ar fi prins perfect dacă n-ar fi fost asasinatul de la Bogota.

Cortez trase aer în piept şi continuă.

— Atacul asupra americanilor de la Bogota a fost o greşeală, *jefe*. I-a determinat pe aceştia să-şi schimbe tactica de hărţuială cu una care ameninţă direct activitatea noastră. Au reuşit să infiltreze pe cineva în sânul organizaţiei şi şi-au luat revanşa bazându-se pe ambiţia sau furia unuia dintre confraţii dumneavoastră din conducerea Cartelului.

Cortez continua să vorbească pe un ton liniştit şi măsurat – acelaşi cu care-şi prezentase şi raportul către superiorii săi de la Havana – ca un profesor adresându-se unui student ascuţit la minte. Modul lui de a prezentă faptele amintea de atitudinea unui doctor, dovedindu-se

extrem de eficient şi de convingător, mai ales în cazul latinilor, firi pătimaşe, dar înclinate să-i respecte pe cei ce reuşeau să le ţină pasiunile în frâu. Reproşându-i lui Escobedo uciderea americanilor – şefului nu-i plăcea să primească reproşuri, lucru pe care Cortez îl ştia, iar Escobedo ştia la rândul său că Felix era conştient de asta – Cortez nu făcuse decât să-şi sporească credibilitatea.

— Americanii au comis imprudenţa de-a o afirma ei înşişi, poate într-o încercare neîndemânatică de-a ne induce în eroare, lansând ipoteza unui conflict în interiorul organizaţiei. De altfel, aceasta e o şmecherie inventată de americani: să te slujeşti de adevăr tocmai pentru a nega realitatea. Un truc inteligent, dar pe care l-au folosit prea des. Poate au impresia că organizaţia nu-l cunoaşte, dar oricine lucrează în informaţii este familiarizat cu acest procedeu.

Cortez forţase nota, inventând argumentul cu pricina, care – după părerea lui – suna convingător. Efectul fu cel scontat. Escobedo îşi aţinti privirea asupra geamurilor groase ale maşinii, rumegând ideea insinuată de Cortez.

— Mă întreb cine…

— Eu unul nu pot să-ţi dau răspunsul. Poate că în seara asta vei reuşi să clarifici problema împreună cu senor Fuentes.

Pentru Cortez, principala dificultate era să-şi menţină imaginea de om integru. Cu toată inteligenţa şi cruzimea sa, *el jefe* putea fi manipulat ca un copil, cu condiţia să-i cunoşti punctele nevralgice.

Drumul şerpuia pe fundul unei văi, paralel cu calea ferată şi cu poteca săpată în stâncă de un râu în care se vărsau pâraiele din munţi. Din punct de vedere tactic, Cortez ştia că locul nu prezenta prea multă siguranţă. Deşi nu fusese niciodată în armată – exceptând obişnuitele ore de pregătire militară din cadrul sistemului de învăţământ cubanez – îşi dădea seama de riscurile unui teren de joasă altitudine. În primul rând, puteai fi văzut de la o mare depărtare de către persoane aflate la înălţime. Indicatoarele rutiere căpătau o nouă semnificaţie, una de rău augur. Felix ştia tot ce era de ştiut despre maşină. Fusese modificată de cea mai mare firmă producătoare de blindaje din lume. Aceeaşi firmă trimitea specialişti pentru verificarea periodică. Geamurile erau înlocuite de două ori pe an, întrucât lumina soarelui altera structura cristalină a policarbonatului – cu atât mai mult în apropiere de Ecuator şi la mare altitudine. Geamurile rezistau chiar şi la gloanţe de mitralieră NATO de calibrul 7,62, iar scuturile de protecţie a portierelor şi motorului făceau faţă la nevoie şi unor proiectile mai mari. Cu toate acestea, Cortez era neliniştit, dar îşi impunea să nu-şi trădeze teama de pericol.

— Oare cine-ar putea fi? întrebă Escobedo, în timp ce maşina cotea pe o nouă serpentină.

Brusc, în faţa lor se iviră cinci grupuri de câte doi bărbaţi – un

trăgător şi-un încărcător de arme. Aveau mitraliere vest-germane MG3, recent introduse şi în armata columbiană deoarece foloseau gloanţe de calibrul 7,62, la fel ca arma lor standard, G3, tot de fabricaţie germană. Cele cinci mitraliere tocmai fuseseră „furate" dintr-un depozit al armatei – de fapt, cumpărate de la un sergent însărcinat cu transportul muniţiei şi ahtiat după bani. Bazate pe un model german mai vechi – MG-42, din timpul celui de-al doilea război mondial – MG3 reedita performanţa acestuia de o mie două sute de focuri pe minut, adică douăzeci pe secundă. Mitralierele fuseseră aşezate la treizeci de metri depărtare una de alta, două fiind aţintite asupra maşinii din avangardă, două asupra celei din ariergardă şi numai una asupra Mercedesului. Cortez nu avea chiar atât de multă încredere în blindajul limuzinei. Aruncă o privire către ceas. Trăgătorii apăruseră exact la ţanc. Escobedo dispunea de câţiva şoferi foarte pricepuţi. Dar şi Untiveros avusese servitori de nădejde.

Ţeava fiecărei arme era prevăzută cu un dispozitiv conic de mascare a focului. Contrar aşteptărilor unui profan, menirea dispozitivului era de-a proteja ochii trăgătorului, ferindu-i de sclipirea propriilor împuşcături. Ar fi fost practic imposibil să ascundă strălucirea de la gura ţevii de privirile celor din jur.

Toate cinci începură să răpăie în aceeaşi secundă. Din partea dreaptă a drumului ţâşniră cinci fulgere de lumină albă. Din fiecare ţeavă porniră gloanţe trasoare, care permiteau trăgătorilor să-şi atingă ţinta fără a mai ochi prin cătare.

Nici unul dintre ocupanţii celor trei maşini nu auzi zgomotul împuşcăturilor, în schimb auziră sunetul gloanţelor ricoşând în blindaj – cel puţin acei câţiva care mai apucară să scape.

Escobedo înlemni văzând trasoarele îndreptate spre automobilul M-3, care deschidea coloana. Acesta nu dispunea de un blindaj la fel de rezistent ca şi cel al Mercedesului. Farurile din spate clipiră, mai întâi stângul, apoi dreptul, după care BMW-ul părăsi şoseaua, dându-se peste cap întocmai ca o maşinuţă de jucărie de-a fiului său. Însă, înainte să se întâmple acest lucru, atât el, cât şi Cortez simţiră impactul gloanţelor trase asupra propriului lor automobil. Răpăitul lor amintea de grindina căzută pe un acoperiş de tablă. Numai că aici era vorba de grindină de gloanţe calibrul 150 izbind un blindaj din oţel şi kevlar, nu un acoperiş de tablă. Şoferul lor – un tip extrem de priceput şi cu reflexe foarte bune – răsuci în aceeaşi clipă volanul Mercedesului, ca să evite o ciocnire cu BMW-ul din faţă, apăsând în acelaşi timp pedala de acceleraţie. Motorul de şase cilindri al Mercedesului răspunse imediat la solicitare – şi el era protejat de un înveliş blindat – dublându-şi puterea şi propulsând maşina înainte, astfel că pasagerii fură azvârliţi înapoi pe banchete. Escobedo, care întorsese capul ca să-i vadă pe atacatori, avu impresia că trasoarele

erau îndreptate spre capul său, oprindu-se ca prin minune în geamurile groase, care totuşi începeau să crape sub violenta izbiturilor.

Cortez se aruncă peste Escobedo, trântindu-l pe podeaua maşinii. Nici unul dintre ei nu avusese răgaz să sufle o vorbă. În clipa când trăgătorii deschiseseră focul, maşina rula cu şaptezeci de mile pe oră. Acum atinse aproape nouăzeci, reuşind să scape din ambuscadă, înainte ca atacatorii să-şi poată regla tirul. Automobilul primise peste patruzeci de gloanţe. După alte două minute, Cortez îndrăzni să ridice capul.

Constată cu surprindere că vreo câteva gloanţe loviseră geamurile de pe partea stângă, străbătând maşina dintr-o parte într-alta. Ochitorii se dovediseră al naibii de buni: reuşiseră să străpungă geamurile blindate. Nu se zărea nici urmă din cele două maşini de escortă. Felix trase aer în piept. Tocmai câştigase cel mai periculos joc din viaţa lui.

— Ia-o pe primul drum lăturalnic! îi strigă el şoferului.

— Nu, se opuse imediat Escobedo. Mergi direct spre…

— E o tâmpenie! protestă Cortez, trecând peste ordinul şefului. Vrei să dăm peste o nouă ambuscadă? Nu vezi cum au ştiut unde să ne aştepte? Coteşte imediat! urlă el din nou către şofer.

Acesta tocmai avusese ocazia să înţeleagă ce însemna tactica de ambuscadă, aşa încât apăsă pe frână şi coti pe primul drum lateral. Era o stradă secundară, din care se desfăcea un adevărat păienjeniş de drumuri, ducând la diverse ferme din zonă.

— Găseşte un loc mai ferit şi opreşte, ordonă Cortez.

— Bine, dar…

— Ceilalţi se aşteaptă să fugim, nu să stăm şi să gândim. Îşi închipuie că procedăm aşa cum scrie în orice manual de pregătire antitero. Numai proştii reacţionează previzibil, adăugă Cortez, scuturându-şi fragmentele de policarbonat din păr.

Îşi scosese pistolul, pe care acum îl repuse ostentativ în teaca de sub braţ.

— Jose, ai condus ca un adevărat maestru.

— Am pierdut amândouă maşinile din escortă, îl anunţă şoferul.

— Nici nu mă miră, răspunse Cortez. Zău că nu. *Jesus Maria,* am scăpat ca prin urechile acului!

Oricâte păcate avea Escobedo, nu era un laş. Observă şi el geamul lovit de glonţ la numai câţiva centimetri de locul unde se aflase capul său. Două trasoare trecuseră prin maşină, rămânând înfipte în geam. *El jefe* desprinse unul, agitându-l în pumn ca pe un zar. Încă era cald.

— Trebuie să adresăm o reclamaţie firmei care ne-a furnizat geamurile blindate, zise el cu răceală, conştient că Felix îi salvase viaţa.

Ciudăţenia era că avea dreptate. Totuşi, pe Cortez îl impresiona mai curând faptul că reflexele sale – într-adevăr, reacţionase cu o promptitudine remarcabilă – îl scăpaseră. Trecuse cam multişor de când fusese supus testului de pregătire fizică cerut de Direcţia de Informaţii. În astfel de momente, chiar şi persoanele mai circumspecte ajungeau să se simtă invincibile.

— Cine ştia că mergem să-l vedem pe Fuentes? întrebă Felix.

— Trebuie…

Escobedo ridică receptorul telefonului, începând să formeze un număr. Cortez i-l luă cu blândeţe din mână şi-l puse în furcă.

— Ar fi o mare greşeală, *jefe!* explică liniştit Felix. Cu tot respectul, te rog să-mi îngădui să mă ocup eu de problema asta. E o treabă de profesionist.

Escobedo era impresionat de Cortez, aşa cum nu fusese niciodată.

— Vei fi răsplătit cum se cuvine, îl asigură el pe credinciosul său vasal.

În sinea lui, îşi reproşa că uneori îl tratase de sus şi – chiar mai rău decât atât – îi nesocotise sfaturile înţelepte.

— Acum ce-ar trebui să facem?

— Jose, se adresă Cortez şoferului. Găseşte un loc mai ridicat, de unde să putem vedea casa lui Fuentes.

Într-un minut, şoferul descoperi un cot al drumului, de unde se deschidea o perspectivă asupra întregii văi. Scoase maşina de pe carosabil şi coborâră toţi trei.

Jose cercetă starea automobilului. Din fericire, nici cauciucurile şi nici motorul nu fuseseră atinse. Deşi toată carcasa trebuia refăcută, maşina putea fi manevrată perfect. Jose o îndrăgea cu adevărat şi, deşi deplângea halul în care ajunsese, nu-şi mai încăpea în piele de mândrie că prin îndemânarea sa salvase trei vieţi.

În portbagaj se aflau câteva puşti – arme germane G3, la fel ca acelea folosite în armată, însă cumpărate cu acte în regulă – precum şi un binoclu. Cortez îi lăsă pe ceilalţi doi să ia puştile, în timp ce el duse binoclul la ochi, îndreptându-l asupra locuinţei luminate *a giorno* a lui Luis Fuentes, situată la o depărtare de vreo şase mile.

— Ce vrei să vezi? îl întrebă Escobedo.

— *Jefe*, dacă are vreun amestec în ambuscada de adineauri, cu siguranţă că la ora asta ştie că a dat greş, aşa încât acolo ar trebui să fie fierbere mare. Dacă n-a aflat nimic, atunci nu vom vedea nici o agitaţie deosebită.

— Ce crezi despre cei care au tras în noi?

— Îţi închipui că ăia ştiu că am scăpat?

Cortez clătină din cap şi urmă:

— N-au cum să fie siguri, astfel încât mai întâi vor căuta să se convingă de succesul operaţiunii şi că maşina noastră n-a putut

ajunge prea departe. Cu alte cuvinte, în primul rând vor încerca să ne găsească. Jose, cam câte viraje ai făcut ca să ne aduci aici?

— Şase, domnule şi prin părţile astea sunt o groază de drumuri, răspunse şoferul.

Arăta impresionant cu arma în mână.

— Înţelegi cum stă treaba, jefe? Afară de cazul când ceilalţi dispun de o echipă numeroasă, există prea multe şosele care se cer verificate. Noi nu avem de-a face cu poliţia, nici cu armata, altfel ne-am fi văzut de drum. Ambuscade ca aceea din care tocmai am scăpat – ţine minte de la mine *jefe!* – odată ratate, nu mai au nici o şansă de succes. Poftim.

Îi întinse binoclul. Sosise momentul să-şi arate bărbăţia. Deschise portiera şi scoase câteva sticle de Perrier. Escobedo se dădea în vânt după ele. Le destupă vârând capacele în orificiile lăsate de gloanţe în capacul portbagajului. Chiar şi Jose râse amuzat, în timp ce Escobedo nu-şi stăpâni uimirea faţă de sângele rece al lui Cortez.

— Pericolul mă face întotdeauna să-mi fie sete, explică Felix, întinzând fiecăruia câte o sticlă.

— Într-adevăr, a fost o noapte aventuroasă, întări Escobedo, trăgând o duşcă zdravănă din sticla sa.

Comandantul Jensen şi copilotul său erau de o cu totul altă părere. Prima misiune de acest gen fusese o ocazie deosebită – aşa cum se întâmplă întotdeauna când făceai un lucru pentru întâia oară. Acum devenise deja o rutină. Problema era că treaba mergea prea uşor. Când avea douăzeci de ani, Jensen înfruntase atât proiectile sol-aer, cât şi proiectile dirijate prin radar, testându-şi curajul şi îndemânarea în lupta împotriva trăgătorilor nord-vietnamezi, la rândul lor vicleni şi experimentaţi. Misiunea de faţă se dovedea la fel de palpitantă ca un drum până la cutia poştală, deşi – se corectă el – adeseori se întâmplă ca lucrurile importante să fie comunicate prin poştă. Operaţiunea se desfăşura punct cu punct conform planului. Computerul lansa bomba exact la momentul stabilit, iar copilotul nu-şi dezlipea privirea de pe dispozitivul de vizare, ţinând ţinta permanent sub observaţie. De data asta Jensen trase o clipă cu coada ochiului spre ecranul televizorului.

— Nu întreb ce anume l-a întârziat pe Escobedo, zise Larson.

— Poate că a ajuns acolo mai devreme, cugetă cu voce tare Clark, fără să-şi ia ochii de la obiectivul GLD.

— Poate, se învoi celălalt. Ai observat că de data asta n-au parcat nici o maşină lângă casă?

— Eh, ce-are a face? Bomba de-acum e reglată la o sutime de secundă, răspunse Clark şi va exploda exact în clipa când va ateriza pe masa din sala de conferinţă.

De la distanţă era şi mai impresionant, îşi zise Cortez. Nu văzuse bomba căzând, nu auzise avionul care o lansase – lucru destul de straniu, în opinia lui – în schimb zărise strălucirea exploziei încă înainte ca bubuitura să-i ajungă la urechi. *Americanii şi jucăriile lor*, îşi spuse Cortez. *Iată că pot fi periculoşi.* Dar cel mai periculos dintre toate era faptul că sursa lor de informaţii – oricare ar fi fost – se dovedea una foarte, foarte bună, iar Felix nu avea nici cea mai vagă idee cine anume îi trăda – o constatare cât se poate de îngrijorătoare.

— Se pare că Fuentes n-a avut nici un amestec, remarcă Felix încă înainte ca zgomotul exploziei să se audă până la ei.

— Când mă gândesc că puteam fi şi noi acolo.

— Aşa e, numai că n-am fost. E timpul să mergem, *jefe.*

— Ce-i asta? întrebă Larson.

Pe coasta muntelui, la vreo cinci mile depărtare, apăruseră două faruri de automobil. Nici unul dintre ei nu văzuse când oprise maşina la cotitură. Fuseseră atenţi numai la ţintă. Clark îşi făcea reproşuri că nu-i dăduse prin minte să cerceteze mai bine împrejurimile. O asemenea greşeală putea fi adeseori fatală, iar el scăpase pentru o clipă din vedere cât de mare era riscul.

De îndată ce fasciculele de lumină îşi schimbară direcţia, Clark aţinti Noctronul asupra lor. Era o limuzină mare…

— Ce fel de maşină are Escobedo?

— La alegere, răspunse Larson. Ca şi-n cazul hergheliei de la Churchill Downs. Porsche, Rolls, Benz…

— Ei, află că asta-mi pare a fi o limuzină dublă, probabil un Mercedes. Cam ciudat că bântuie pe coclaurile astea. Hai s-o întindem dracului de-aici. Două excursii în fundătura asta mi-au fost prea de-ajuns. Eu unul am terminat cu bombele.

Optzeci de minute mai târziu, automobilul Subaru în care se aflau fu silit să încetinească. Drumul era blocat de mai multe ambulanţe şi maşini de poliţie, în timp ce oameni în uniformă umblau de colo-colo în lumina girofarurilor. La marginea şoselei zăceau răsturnate două BMW-uri negre. Oricine ar fi fost pasagerii, era limpede că cineva le purtase sâmbetele. Deşi nu era o zonă cu trafic prea intens şi aici, ca pretutindeni în lume unde circulau maşini, şoferii încetineau ca să arunce o privire la locul accidentului.

— La dracu’, da ştiu că i-a ciuruit, murmură Larson.

Aprecierile lui Clark sunau ceva mai profesional.

— Gloanţele calibrul 30. Automate grele. S-a tras de foarte aproape. O ambuscadă fără prea multe şanse de scăpare. Alea-s BMW-uri M3.

— Maşini mari şi rapide. Deci cineva cu bani gârlă. Doar nu crezi…

— În meseria asta nu prea trebuie să „crezi”. Cât de repede poţi afla ce s-a întâmplat aici?

— Cam două ore după ce ne întoarcem.

— O.K.

Poliţiştii se uitau la fiecare maşină care trecea pe lângă ei, însă nu verificau nici una. Un poliţist îşi plimbă lanterna aprinsă în spatele dubiţei Subaru. Zări nişte obiecte mai ciudate, totuşi ca formă şi dimensiuni nu păreau a fi mitraliere. Le făcu semn să treacă mai departe. Lui Clark nu-i scăpă neobservat amănuntul, drept care se lăsă condus spre anumite ipoteze. Nu cumva războiul între bande, pe care spera să-l declanşeze, începuse deja?

Robby Jackson dispunea de un răgaz de două ore înainte de-a sui la bordul avionului militar C-141B, pe care instalaţia de realimentare îl făcea să semene cu un şarpe verzui. La bord se mai aflau vreo şaizeci de soldaţi în echipament complet. Ca pilot de avioane de luptă, îi privea uşor amuzat. Va să zică asta era meseria fratelui său mai mic. Un maior se aşeză lângă el, după ce-i ceruse permisiunea – Robby fiind mai mare în funcţie.

— De unde sunteţi?

— 7-infanterie uşoară.

Maiorul se lăsă pe spate, căutându-şi o poziţie cât mai confortabilă. Îşi ţinea casca în poală. Robby o ridică s-o cerceteze. Ca formă aducea cu căştile nemţeşti din timpul celui de-al doilea război mondial, numai că aceasta era confecţionată din kevlar şi acoperită cu o pânză de camuflaj, prinsă cu o bandă elastică verde, de care atârnau o mulţime de fâşii de stofă înnodate, ca şerpii de pe capul Meduzei.

— Şi fratele meu are una la fel. E destul de grea. La ce dracu’ foloseşte?

— Varza peticită? zâmbi maiorul, continuând să-şi ţină ochii închişi. Păi, kevlarul are rolul de-a opri anumite obiecte, care altfel ţi-ar face ţeasta praf, iar şomoioagele alea ascund forma rotundă, astfel încât să nu poată fi zărită printre tufe. Şi ziceţi că fratele dumneavoastră e unul de-ai noştri?

— E noua voastră achiziţie – cu grad de sublocotenent. I se zice Ninja şi mai nu ştiu cum…

— Trei-şaptesprezece. Brigada întâi. Eu sunt brigada a doua, la Informaţii. Dumneavoastră unde activaţi?

— Momentan la Pentagon. Când nu fac muncă de birou, pilotez avioane de luptă.

— Trebuie să fie grozav să lucrezi stând mereu pe scaun, îşi dădu cu părerea maiorul.

— Nu chiar, râse Robby. Avantajul e că pot pleca dracului din Dodge ori de câte ori e nevoie.

— Am înţeles, domnule căpitan. Ce vă aduce în Panama?

— Am avut o escadrilă care operează în larg, la bordul unui portavion. Am fost trimis să supraveghez manevrele. Dar dumneata?

— Instrucţia obişnuită a unuia dintre batalioane. De regulă, ne desfăşurăm activitatea în junglă şi pe teren accidentat. În meseria noastră ne ascundem aproape tot timpul, explică maiorul.

— Un fel de gherilă?

— Cam aşa ceva. Acesta a fost în esenţă un exerciţiu de recunoaştere, culegere de informaţii, raiduri şi altele de soiul ăsta.

— Cum a mers?

— Nu chiar atât de bine pe cât speram, mormăi maiorul. Am pierdut câţiva oameni de bază aflaţi pe poziţii importante – cum s-a întâmplat şi la dumneavoastră. Militarii ocupă poziţiile prin rotaţie şi durează ceva timp până când cei noi capătă experienţă, în orice caz, în primul rând unităţile de recunoaştere au pierdut oameni de nădejde, dar şi pe noi ne-a costat cam scump. De asta ne şi antrenăm, explică maiorul. Instrucţia e permanentă.

— La noi e cu totul altceva. Grupul îşi ocupă poziţia şi de regulă nu înregistrăm pierderi până la întoarcerea acasă.

— Întotdeauna am considerat că cei deja Marină au capete deştepte.

— E chiar aşa de rău la voi? Fratele meu mi-a spus c-au pierdut un foarte bun conducător de echipă. Este într-adevăr un fapt atât de grav?

— Posibil. Am avut un tip pe nume Munoz, teribil de priceput când era vorba să se strecoare prin desiş în misiuni de recunoaştere. Într-o bună zi a dispărut. Luat la un rahat de operaţiune specială – aşa mi s-a spus. Cel care-a venit în locul lui nu are nici pe departe valoarea lui. Ce vreţi, se mai întâmplă. N-ai ce-i face.

Lui Jackson numele Munoz îi păru cunoscut, însă nu-şi amintea în ce împrejurări îl auzise.

— Cum aş putea s-ajung la Monterey?

— Cum, dar e la o azvârlitură de băţ. Nu vreţi să veniţi cu noi, domnule căpitan? Bineînţeles, nu beneficiem de acelaşi confort ca la Marină.

— Nici noi n-o ducem întotdeauna ca pe roze, domnule maior. Ţin minte că odată nu ne-au schimbat cearşafurile vreme de trei zile încheiate. Tot în săptămână aia ne-au dat la cină hot-dogs. În viaţa mea n-am să uit cursa de-atunci! O porcărie fără seamăn. Presupun că Jeepurile voastre au aer condiţionat.

Căpitanul şi maiorul se priviră unul pe altul, după care amândoi izbucniră în râs.

Ryan primi un apartament la etajul de deasupra celui la care locuia

guvernatorul şi plătit cu banii acestuia – ceea ce constituia o adevărată surpriză. Ocuparea unui întreg nivel facilita asigurarea pazei, Fowler dispunând acum de o echipă completă din serviciile secrete, pe care urma s-o păstreze în preajmă până în noiembrie, iar dacă avea să câştige alegerile, încă patru ani. Hotelul era foarte frumos şi modern, cu pardoseli groase de beton, care totuşi nu reuşeau să oprească hărmălaia provenită de la chefurile ţinute la etajul de dedesubt.

În momentul când Jack ieşi de sub duş, se auziră ciocănituri în uşă. În cuier atârna un halat cu monograma hotelului. Ryan şi-l înfăşură repede în jurul trupului, după care se duse să deschidă. În prag stătea o femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată trăsnet – în roşu, culoarea „puterii”. Fără a fi expert în moda feminină, se miră în sinea lui de felul în care culoarea reuşea să sugereze şi altceva, dincolo de percepţia vizuală.

— Dumneavoastră sunteţi doctorul Ryan? întrebă ea.

Din prima clipă pe Jack îl impresionă neplăcut modul în care femeia pusese întrebarea, de parcă ar fi văzut în el pe purtătorul unei boli infecţioase.

— Da. Cu cine am onoarea?

— Numele meu e Elizabeth Elliot, răspunse ea.

— Domnişoară Eliot, i se adresă Jack (femeia arăta într-adevăr a domnişoară). Mă aflu într-o poziţie dezavantajată faţă de dumneavoastră. Nu ştiu cine sunteţi.

— Sunt consilier-adjunct pentru politica externă.

— Aha. O.K. Intraţi, vă rog.

Ryan deschise larg uşa, poftind-o înăuntru.

Ar fi trebuit să-şi amintească. Va să zică, aceasta era „E.E.”, profesoară de ştiinţe politice la Benington, ale cărei vederi geopolitice – în opinia lui Ryan – îl făceau pe Lenin să semene cu Theodore Roosevelt. De-abia când ajunse în mijlocul camerei îşi dădu seama că ea nu-l urmase.

— Intraţi sau nu?

— Cu dumneavoastră *aşa…*

Rămase în prag preţ de câteva secunde înainte de-a vorbi din nou. Jack continua să-şi zvânte părul cu prosopul, fără un cuvânt, curios să afle scopul vizitei.

— Ştiu bine cine sunteţi, declară ea pe un ton sfidător.

De ce dracu’ îl sfida? Jack nu avea nici cea mai mică idee. În orice caz, pentru el fusese o zi grea. Încă mai simţea urmările schimbării de fus orar în urma călătoriei în Europa, la care se adăuga încă o oră diferenţă faţă de ora oficială din SUA. Faptul explică în bună parte răspunsul său.

— Uitaţi ce este, aţi picat chiar în momentul când ieşeam de sub

duş. Am doi copii, o nevastă şi, fiindcă veni vorba, am absolvit tot la Benington. Nu sunt James Bond şi n-am obiceiul să-mi fac de cap. Dacă doriţi să-mi comunicaţi ceva, fiţi amabilă şi spuneţi-mi. În ultima săptămână am avut un program încărcat, aşa că-s frânt de oboseală şi vreau să mă culc.

— Întotdeauna sunteţi aşa de nepoliticos?

Iisuse!

— Domnişoară Elliot, dacă intenţionaţi să vă jucaţi cu copiii cei mari din Washington D.C., primul lucru de care trebuie să ţineţi seama e că afacerile sunt afaceri. Vreţi să-mi spuneţi ceva, daţi-i drumul. Aveţi ceva de întrebat, întrebaţi.

— Ce naiba căutaţi în Columbia? se răsti ea.

— La ce vă referiţi? i-o întoarse Jack, pe un ton oarecum mai potolit.

— Ştiţi foarte bine la ce mă refer. N-am nici cea mai mică îndoială.

— În acest caz, n-aţi vrea să-mi reîmprospătaţi memoria?

— Tocmai a fost lansată o altă bombă, ucigând încă un şef al Cartelului, zise ea, aruncând o privire neliniştită pe coridor, ca şi cum s-ar fi temut să n-o suspecteze cineva că tocmai negocia un preţ cu bărbatul din cameră.

Astfel de lucruri nu erau deloc o raritate la convenţiile politice, iar E.E. era o femeie destul de atrăgătoare.

— Nu am cunoştinţă de nici o operaţiune de acest gen, indiferent dacă a fost iniţiată de guvernul american sau de alte guverne. Cu alte cuvinte, nu posed nici un fel de informaţii privitoare la obiectul întrebării dumneavoastră. Nu pot şti absolut tot ce se întâmplă în lume. Indiferent dacă mă credeţi sau nu, chiar şi-atunci când ai privilegiul de-a lucra la CIA nu înseamnă că trebuie neapărat să fii la curent cu ce se petrece pe fiecare stâncă, în fiecare băltoacă şi pe fiecare dâmb de pe mapamond. Despre ce anume este vorba?

— Dar trebuie să ştiţi, protestă Elizabeth Elliot, acum de-a dreptul uluită.

— Domnişoară Elliot, cu doi ani în urmă aţi scris o carte despre capacitatea de infiltrare a americanilor. Asta mi-a amintit de o veche poveste evreiască. Cică într-un *shtetl* din Rusia ţaristă trăia cândva un bătrân. Omul avea doi pui şi o mârţoagă prăpădită şi obişnuia să repete tot timpul în gura mare acuzaţiile obişnuite rostite de antisemiţi: că evreii fac aşa şi pe dincolo. Întrebat de un vecin de ce vorbea astfel, moşul i-a răspuns că se simţea grozav văzând cât de puternic este. Aşa şi cu cartea dumneavoastră, iertaţi-mi sinceritatea: unu la sută fapte şi nouăzeci şi nouă la sută invective. Dacă ţineţi cu adevărat să ştiţi de ce suntem şi de ce nu suntem în stare noi, americanii, vă pot destăinui câte ceva – bineînţeles, cu excepţia informaţiilor secrete – şi vă asigur că în final veţi fi la fel de dezamăgită ca şi mine. Bine-ar fi să fim măcar pe jumătate atât de

puternici pe cât credeţi dumneavoastră.

— Dar aţi *ucis* oameni.

— Eu personal?

— Da.

Poate că asta explica atitudinea ei, îşi zise Jack.

— Da, am ucis oameni. Într-o bună zi, am să vă povestesc şi despre coşmarurile mele.

Tăcu o clipă, apoi urmă:

— Vreţi să ştiţi dacă sunt mândru de faptele mele? Nu, nu sunt. Dacă îmi pare bine că le-am comis? Ei bine, da. De ce? Pentru că, la momentul respectiv, era în joc fie viaţa mea, fie cea a soţiei şi a fetiţei mele, fie cea a unor oameni nevinovaţi. Am fost silit să ucid ca să-mi salvez propria viaţă sau pe a altora. Fără îndoială că vă amintiţi împrejurările cu pricina, nu-i aşa?

Dar Elisabeth Elliot nu se arătă câtuşi de puţin interesată de subiectul convorbirii.

— Guvernatorul vrea să vă vadă la ora opt şi un sfert.

Pentru Ryan asta însemna şase ore de somn.

— Voi fi acolo.

— Doreşte să vă întrebe despre Columbia.

— Atunci puteţi culege dumneavoastră toţi laurii, dându-i răspunsul mai devreme. Nu ştiu.

— Domnule Ryan, dacă guvernatorul va câştiga alegerile, sunteţi…

— În pom? îi tăie vorba Ryan, surâzând cu indulgenţă. Ştiţi, asta sună ca o replică dintr-un film de doi bani. Dacă şeful dumneavoastră câştigă, poate că veţi avea autoritatea să mă concediaţi. Aşa că daţi-mi voie să vă explic în ce măsură mă va afecta o asemenea măsură: mă veţi scuti de cele două ore şi jumătate petrecute zilnic la volanul maşinii, mă veţi lipsi de o slujbă grea şi riscantă, care mă ţine departe de familie în cea mai mare parte a timpului, mă veţi sili să duc o viaţă în limitele câştigului meu de acum zece ani, mă veţi obliga să mă întorc la munca mea, scriind cărţi de istorie sau poate predând iarăşi la catedră, unde de altfel mi-am luat şi doctoratul. Domnişoară Elliot, am văzut mitraliere îndreptate asupra soţiei şi fetiţei mele şi-am reuşit să fac faţă *acelei* ameninţări. Dacă vreţi cu adevărat să vârâţi spaima în mine, trebuie să găsiţi un motiv mai serios decât concedierea. Bănuiesc că ne vom revedea mâine dimineaţă, însă vă anunţ de pe acum că raportul meu e destinat exclusiv guvernatorului. Instrucţiunile pe care le-am primit menţionează că la întrevedere nu va participa o a treia persoană.

Cu aceasta, Jack închise uşa, o încuie şi puse lanţul. Era conştient de faptul că băuse câteva beri în avion, însă nimeni nu îndrăznise până atunci să-l înfrunte astfel.

În loc să se îndrepte către ascensor, domnişoara Elliot porni în jos

pe scări. Spre deosebire de cei mai mulţi oameni din suita guvernatorului, secretarul particular al acestuia era perfect treaz – de altfel, nu bea decât rareori – şi se afla deja la birou, elaborând planul unei campanii ce urma să înceapă peste o săptămână, în loc să aştepte până la Labor Day, după cum era obiceiul.

— Ei, bine? o întrebă el pe E.E.

— Zice că nu ştie nimic. Sunt convinsă că minte.

— Altceva? insistă Arnold van Damm.

— E un individ arogant, obraznic şi rău de gură.

— Ca şi tine, Elizabeth.

Amândoi izbucniră în râs. În realitate, nu se prea simpatizau unul pe altul, însă campaniile politice prilejuiau alianţe dintre cele mai bizare. Directorul campaniei electorale tocmai citea o notă informativă despre Ryan, primită de la congresmanul Alan Trent, noul preşedinte al Comitetului Camerei Reprezentanţilor pentru supravegherea serviciilor de informaţii. E.E. Încă nu văzuse raportul. Îi spusese lui van Damm – care era deja la curent (deşi nici unul dintre ei nu cunoştea motivul altercaţiei) – că Ryan îl înfruntase pe Trent cu prilejul unei întâlniri de la Washington, numindu-l „homosexual” în public. Trent era genul de om care nu uita şi nici nu ierta o insultă până la sfârşitul zilelor. De asemenea, nu-i stătea în fire să reverse laude asupra cuiva; şi totuşi, raportul lui îl copleşea pe Ryan cu epitete *ca inteligent, curajos* şi *cinstit*. Atunci ce dracu’ însemnau toate astea? se întrebă van Damm.

Era cea de-a treia noapte de când nu mai dăduseră nici o lovitură. Chavez nu avea nici cea mai mică îndoială. Ieşiseră din ascunzătoare imediat după apusul soarelui şi tocmai trecuseră pe la cel de-al doilea presupus punct de rafinare. Prezenta toate semnele unei asemenea operaţiuni. Pământul decolorat de la scurgerile de acid, solul bătătorit, tot felul de gunoaie – totul arăta că pe acolo trecuseră oameni care probabil vizitau cu regularitate locul. Nu însă şi în seara asta. Şi nici în cele două nopţi precedente. Ding ştia că ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta. Toate manualele şi prelegerile ascultate în cariera sa subliniau faptul că operaţiunile de comando erau un straniu amestec de plictiseală şi teroare; plictiseală pentru că în cea mai mare parte a timpului nu se întâmpla nimic, teroare pentru că atacul putea surveni în orice clipă. Acum înţelegea de ce oamenii aflaţi în misiune tindeau să lâncezească. La instrucţie ştiai întotdeauna ce se va întâmpla – sau măcar că ceva trebuia să se întâmple. Armata nu-şi pierdea vremea cu exerciţii în care inamicul să rămână invizibil. Pregătirea militară era prea costisitoare. Acum se confrunta cu un adevăr supărător şi anume că misiunile concrete de comando se dovedeau mai puţin palpitante decât antrenamentele, dar infinit mai periculoase – acest dualism fiind

suficient ca să-i dea oricui dureri de cap.

Oricum şi aşa era sătul de dureri. Ajunsese să înghită câteva pastile de Tylenol la fiecare patru ore, din pricină durerilor musculare şi a încheieturilor scrântite, a tensiunii şi a încordării. Deşi tânăr, învăţase că efortul fizic susţinut, combinat cu un puternic stres mintal îmbătrâneau pe cineva văzând cu ochii. De fapt, nu era mai obosit decât un funcţionar după o zi de lucru la birou, însă caracterul misiunii şi locul unde se află îl amplificau orice senzaţie. Bucuria şi tristeţea, entuziasmul şi deprimarea, teama şi sentimentul invincibilităţii – toate erau cu mult mai puternice, într-un cuvânt, operaţiunile de comando nu erau nici pe departe o joacă de copil. Atunci de ce… nu că nu-i plăceau, n-ar fi putut afirma asta, dar… ce? Chavez încercă să-şi alunge gândul. Simţea că-i scădea capacitatea de concentrare.

Deşi nu-şi dădea seama, acesta era răspunsul. Ding Chavez era un luptător de comando înnăscut. Tot aşa cum pe un chirurg nu-l încântau trupurile sfârtecate ale victimelor unui accident, la fel şi Chavez ar fi preferat să stea pe un scaun de bar, lângă o fată frumoasă sau să privească un meci de fotbal împreună cu prietenii. Însă chirurgul ştia că priceperea sa la masa de operaţie era esenţială pentru a salva viaţa pacienţilor, iar Chavez era conştient că însuşirile sale erau de o importanţă capitală pentru reuşita misiunii. Locul său era aici. În misiune totul era extrem de clar, cu excepţia momentelor sale de derută – dar chiar şi acestea se dovedeau clare, într-un mod cu totul diferit şi straniu. Simţurile lui căutau printre copaci asemenea unui radar, descoperind sunetele dincolo de ciripitul păsărilor sau foşnetul animalelor în desiş, afară de cazul când astfel de zgomote reprezentau ele însele un semnal de alarmă. Minţea lui păstra un echilibru perfect între paranoia şi încredere. Era o armă a ţării sale. Înţelegea perfect acest lucru şi, chiar şi atunci când îi era teamă sau când lupta cu plictiseala ori se străduia să-şi ţină atenţia trează, preocupat de siguranţa camarazilor lui, continua să rămână o maşină care respira şi gândea, singurul său tel fiind acela de a-i neutraliza pe duşmanii poporului său.

O muncă anevoioasă, însă Chavez era făcut pentru ea.

Dar în seara asta nu se zărea nici o mişcare. Nici un semn trădând o prezentă omenească mai recentă. Rafinăriile rămâneau pustii. Chavez se opri la punctul de întâlnire prestabilit, aşteptând ca restul echipei să-l ajungă din urmă. Îşi scoase ochelarii pentru vedere nocturnă – şi-aşa, abia dacă-i folosea o treime din timp – apoi bău câteva înghiţituri de apă. Bine măcar că apa era bună – curată, provenită din pâraiele de munte.

— Absolut nimic, domnule căpitan, îi spuse Ding lui Ramirez, de îndată ce acesta ajunse lângă el. N-am văzut şi n-am auzit nimic.

— Ceva urme de paşi sau de maşină?

— Numai două, însă vechi de vreo trei zile.

Ramirez se pricepea să determine vechimea unei urme, însă nu tot atât de bine ca sergentul Chavez. Răsuflă aproape uşurat.

— O.K, atunci ne întoarcem. Vă mai odihniţi câteva minute, apoi pornim.

— Am înţeles. Domnule căpitan…

— Ce e, Ding?

— Ţinutul ăsta pare părăsit.

— S-ar putea să ai dreptate. Oricum, va trebui să mai aşteptăm câteva zile ca să fim siguri, zise Ramirez.

Pe de o parte, se bucura că de la moartea lui Rocha nu mai existaseră ciocniri, motiv pentru care trecuse cu vederea anumite semnale de alarmă ce-ar fi trebuit să-i atragă atenţia. Inima îi spunea că totul era bine, în timp ce raţiunea şi perspicacitatea s-ar fi cuvenit să-l prevină că ceva nu era în regulă.

Nici Chavez nu sesiză amănuntul. Conştientiza vag că se petrecea ceva – o senzaţie asemănătoare liniştii dinaintea unui cutremur sau primilor nori iviţi pe cerul senin. Totuşi, era prea tânăr şi cu prea puţină experienţă ca să-şi dea seama despre ce era vorba. Avea calităţile necesare, putând fi socotit omul potrivit la locul potrivit, însă nu se afla în această postură de prea multă vreme – lucru de care iarăşi nu-şi dădea seama.

Avea însă de îndeplinit un ordin. Cinci minute mai târziu pornea în fruntea grupului, urcând din nou coasta muntelui, evitând cu grijă potecile bătute şi alegând un alt drum decât pe cel care veniseră. Atent la eventualele primejdii care-i puteau pândi la tot pasul, uita de un pericol mai îndepărtat, dar la fel de prezent.

Avionul C-141 B atinse pământul cu o zdruncinătură puternică, deşi soldaţii nu părură s-o observe. De fapt, cei mai mulţi dormeau adânc, astfel că trebuiră să fie treziţi din somn. Jackson dormea rareori în avion. După părerea lui, era un obicei prost în cazul unui pilot. Avionul încetini, apoi dădu câteva ocoluri, mişcându-se greoi, ca un avion de luptă aflat la marginea pistei de aterizare a unui portavion, după care, într-un târziu, uşile etanşe se deschiseră.

— Veniţi cu mine, domnule căpitan, îl invită maiorul.

Se ridică în picioare, săltându-şi în spate raniţa, care părea să fie grea.

— Am rugat-o pe soţie să aducă aici maşina personală.

— Şi cu ce se întoarce acasă?

— Va lua un automobil din parcul auto, îi explică maiorul. În acest fel, voi putea discuta despre manevre cu comandantul de batalion tot drumul până la Ord. Pe dumneavoastră vă lăsăm la Monterey.

— Mă puteţi duce chiar până la Fort. Tare-aş vrea să-l calc pe frate-

meu.

— De nu o fi în misiune.

— Vineri noaptea? Merită o încercare.

Adevăratul motiv al lui Robby era că discuţia avută cu maiorul fusese prima sa conversaţie cu un ofiţer de armată după ani şi ani de zile. Acum că fusese avansat căpitan, esenţialul era să se arate la înălţime. În acest caz, Robby era încrezător ca orice pilot de avioane de luptă, deşi pasul de la căpitan la contraamiral era cel mai greu de făcut – nu-i strica deloc să-şi extindă cunoştinţele devenind un şi mai bun ofiţer de Stat-Major. Astfel, după un post de comandă – dacă reuşea să-l obţină – se putea oricând întoarce la munca sa din Statul-Major.

— O.K.

Drumul de două ore între Baza Aeriană Travis şi Fort Ord – Ord era un aeroport mic, insuficient pentru a găzdui avioane de transport – se dovedi extrem de interesant. Bobby avu noroc. După două ore de istorisiri marinăreşti şi de război, timp în care află lucruri despre care nu auzise niciodată până atunci, îl vizită pe Tim, care tocmai se întorcea acasă după o lungă noapte petrecută în oraş. Fratele mai mare descoperi că nu-i mai trebuia decât un colţ unde să pună capul. Deşi neobişnuit să doarmă pe o simplă canapea, îşi zise că de data asta nu avea încotro şi trebuia să se împace cu situaţia.

Jack şi bodyguardul său se prezentară în apartamentul guvernatorului exact la ora fixată. Nu cunoştea pe nici unul dintre oamenii de pază, dar aceştia fuseseră anunţaţi de venirea lui şi oricum avea asupra sa legitimaţia CIA. De regulă o purta atârnată de gât cu un lănţişor, ca pe un talisman religios. Învelită în folie de plastic, legitimaţia avea mărimea unei cărţi de joc, pe care se aflau o fotografie şi un număr – fără a fi menţionat vreun nume. De data asta Jack o arătă agenţilor, după care o vârî din nou în buzunarul hainei.

Raportul fusese programat după toate regulile celei mai îndrăgite rutine politice: micul dejun de lucru. Nu la fel de important ca dejunul – cu atât mai puţin decât cina – micul dejun era socotit, dintr-un motiv sau altul, un moment esenţial al zilei şi constituia un eveniment foarte serios.

Onorabilul J. (de la Jonathan, nume care nu-i plăcea defel) Robert (spune-mi Bob) Fowler, guvernatorul statului Ohio, era un bărbat între cincizeci şi şaizeci de ani. Ca şi preşedintele în funcţie, Fowler fusese procuror al statului, cu o impresionantă experienţă în magistratură. Îşi câştigase reputaţia de-a fi ajuns din Cleveland în Camera Reprezentanţilor, însă saltul de aici la Casa Albă era ceva mai dificil, iar locurile din Senat pentru statul său erau extrem de stabile. Aşadar, cu şase ani în urmă devenise guvernator – după toate aparenţele,

unul cu adevărat eficient. Scopul său politic fusese formulat în urmă cu peste douăzeci de ani, iar acum se apropia momentul împlinirii acestei vechi năzuinţe.

Era un bărbat înalt şi fercheş, cu ochi căprui, părul uşor încărunţit la tâmple şi un aer obosit. America îşi solicita mult candidaţii prezidenţiali. Ryan se uită la acest om cu aproape douăzeci de ani mai vârstnic, care în ultimele şase luni consumase prea multă cafea şi hrană proastă în cadrul dejunurilor politice, dar care reuşea totuşi să zâmbească la glumele răsuflate ale persoanelor pe care nu le agrea şi – lucrul cel mai remarcabil dintre toate – putea ţine aceeaşi cuvântare şi de patru ori pe zi, făcând-o să sune la fel de nouă şi convingătoare pentru cine o asculta. După aprecierea lui Jack, Fowler se pricepea la politică externă tot atât cât avea el în comun cu Einstein şi teoria relativităţii – adică aproape deloc.

— Va să zică, dumneata eşti domnul Jack Ryan, i se adresă Fowler, luându-şi privirea de la ziarul de dimineaţă.

— Da, domnule.

— Iartă-mă, te rog, că nu mă ridic. Săptămână trecută mi-am scrântit glezna şi mă doare de văd negru înaintea ochilor.

Fowler făcu semn către bastonul de lângă el. Jack nu văzuse obiectul cu pricina, iar în telejurnalul din acea dimineaţă. Guvernatorul îşi rostise discursul şi se fâţâise de colo-colo prin faţa camerelor… cu o gleznă scrântită. Câtă bărbăţie. Jack se apropie de el şi-i strânse mâna.

— Am auzit că dumneata eşti acum directorul-adjunct al Agenţiei de Informaţii.

— Iertaţi-mă, domnule guvernator, dar funcţia mea este aceea de director-adjunct la departamentul Informaţii. Asta înseamnă că de regulă conduc unul dintre principalele departamente ale Agenţiei, celelalte fiind denumite Operaţiuni, Ştiinţă şi tehnologie şi Administraţie. Cu ce se ocupă Admin e limpede. Oamenii de la Ops culeg date în modul clasic, adică sunt tot timpul în misiune, în timp ce băieţii de la S & T lucrează cu programe prin satelit şi alte asemenea chestii ştiinţifice. Noi, cei de la Informaţii, încercăm să dăm un sens celor aflate de Ops şi S & T. Asta este şi principala mea sarcină. Adevăratul director-adjunct este amiralul James Greer, care…

— Am auzit şi eu. Regret din suflet. Mi s-a spus că-i un om extraordinar. Până şi duşmanii lui îi recunosc cinstea şi integritatea. Bănuiesc că nici nu există un compliment mai frumos. Doreşti să iei micul dejun cu mine?

Fowler era pe cale să împlinească prima cerinţă a vieţii politice – aceea de-a se arăta agreabil. Încântător.

— Mi-ar face plăcere, domnule. Îmi permiteţi să vă ajut?

— Nu-i nevoie, mă descurc şi singur.

Se sprijini în baston, ridicându-se în picioare.

— Eşti fost ofiţer de Marină, fost comerciant şi fost profesor de istorie. Am aflat povestea cu teroriştii de-acum câţiva ani. Oamenii mei, de fapt informatorii mei – adăugă el, zâmbind larg şi aşezându-se din nou – mi-au spus că ai avansat rapid în ierarhia CIA, însă nu mi-au putut preciza şi motivul. De altfel, amănuntul n-a fost dat publicităţii. Mărturisesc că sunt nedumerit.

— Domnule, obişnuim să păstrăm anumite secrete. Nu am căderea să discut despre tot ce-aţi dori dumneavoastră să ştiţi şi oricum va trebui să vă bazaţi pe alţii să vă vorbească despre mine, pentru că eu nu sunt obiectiv.

Guvernatorul dădu din cap binevoitor.

— Dumneata şi Al Trent v-aţi certat zdravăn cu câtva timp în urmă şi totuşi, iată că acum el te ridică în slăvi. Cum vine asta?

— Ar fi bine să-l întrebaţi chiar pe Al Trent, domnule.

— L-am întrebat, dar n-a vrut să-mi răspundă. De fapt, nu te simpatizează din cale-afară.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu am voie să discut pe această temă. Dacă veţi câştiga alegerile din noiembrie, veţi afla singur despre ce e vorba.

Cum să-i explice că Al Trent ajutase CIA să aranjeze fuga din ţară a şefului KGB-ului, ca să-şi răzbune un bun prieten rus, trimis într-un lagăr de muncă? Şi chiar de i-ar fi destăinuit întreaga tărăşenie, ce şanse avea de-a fi crezut?

— Iar aseară ai scos-o din sărite pe Beth Elliot.

— Domnule, doriţi să vă vorbesc ca un politician – ceea ce nu sunt – sau aşa cum îmi cere munca mea?

— Vorbeşte deschis, fiule. E una din rarele bucurii pe care le are cineva cu o poziţie ca a mea.

Ryan nu acordă nici o atenţie aluziei.

— Domnişoara Elliot mi-a făcut impresia unei femei încrezute şi impertinente. Nu-s obişnuit să fiu luat peste picior. Poate c-ar fi cazul să-i cer scuze, dar e de datoria ei să facă acelaşi lucru.

— Abia aşteaptă să te muşte de fund, iar campania încă nici n-a început, remarcă guvernatorul, râzând.

— Fundul meu aparţine altcuiva, domnule guvernator. Tot ce poate face „E.E.” e să-mi ardă un şut în el.

— Nu care cumva să candidezi pentru o funcţie publică, domnule Ryan.

— Să nu mă înţelegeţi greşit, domnule guvernator, dar nu m-aş preta în vecii vecilor la compromisuri ca acelea pe care trebuie să le accepte oameni cu poziţii ca a dumneavoastră.

— Ce-ai zice de o slujbă guvernamentală? E o sugestie, nu o ameninţare, explică Fowler.

— Domnule, fac ceea ce fac pentru că socotesc că este important şi că mă pricep bine la astfel de treburi.

— Adică ţara are nevoie de dumneata? întrebă cu nonşalanţă candidatul prezidenţial.

Replica lui îl ţintui pe Jack în fotoliu.

— E greu să-mi răspunzi, nu-i aşa? Dacă spui „nu”, atunci înseamnă că nu meriţi slujba, pentru că există alţii care ar face-o mai bine decât dumneata. Dacă spui „da”, atunci eşti un înfumurat care se pretinde mai deştept decât toţi ceilalţi. Cred c-ai putea să tragi multe învăţăminte, domnule Ryan. Asta-i lecţia pe care ţi-am dat-o astăzi. Acum s-o aud pe-a dumitale. Vorbeşte-mi despre lume – mă rog, versiunea dumitale.

Jack îşi scoase însemnările şi vorbi aproape o oră, timp în care bău aproape trei ceşti de cafea. Fowler se dovedi a fi un bun ascultător, iar întrebările sale erau cât se poate de pertinente.

— Dacă te-am înţeles bine, ai afirmat că nu ştii ce urmăresc sovieticii. Parcă ai avut o întrevedere cu Secretarul General, nu?

— Păi... ezită Ryan. Domnule, nu pot.. De fapt, am dat mâna cu el de două ori pe la recepţiile diplomatice.

— De fapt, v-aţi văzut pentru ceva mai mult decât o simplă strângere de mână, însă nu ai voie să vorbeşti despre asta? Foarte interesant. Nu eşti politician, domnule Ryan. Dumneata spui adevărul încă înainte de-a apuca să te gândeşti la o minciună. După toate aparentele, în opinia dumitale, la ora asta situaţia internaţională e cum nu se poate mai satisfăcătoare.

— Mi-aduc aminte de ocazii când a fost cu mult mai rea, domnule guvernator, zise Jack, recunoscător că interlocutorul renunţase să-l mai strângă cu uşa.

— Atunci de ce nu vrei să alegi o muncă mai relaxantă şi mai puţin belicoasă, aşa cum ţi-am propus?

— Cred că încă n-a sosit momentul.

— Ce se petrece în America de Sud?

— Nu ştiu.

— Adică, nu ştii cu ce ne îndeletnicim acolo, nu ştii dacă avem vreun amestec sau ştii, dar ţi s-a cerut să nu discuţi subiectul?

Vorbeşte ca un avocat.

— După cum i-am spus şi domnişoarei Elliot aseară, nu cunosc nimic în legătură cu această temă. E adevărul adevărat. V-am prezentat deja faptele cu care sunt la curent, dar despre care nu am voie să vorbesc.

— Mi se pare cam ciudat, dată fiind funcţia dumitale.

— Când s-a produs accidentul, mă aflam în Europa, la o conferinţă NATO a serviciilor de Informaţii. Eu sunt specialist în problemele europene şi sovietice.

— Cum crezi c-ar trebui să procedăm în cazul asasinării directorului Jacobs?

— Teoretic, ar trebui să reacţionăm prompt la uciderea oricărui cetăţean american, cu atât mai mult în cazul unei persoane oficiale ca directorul FBI. Nu uitaţi, însă, că eu lucrez la Informaţii, nu la Operaţiuni.

— Reacţie promptă însemnând chiar şi crimă cu sânge-rece? insistă Fowler.

— Dacă guvernul decide că uciderea unor oameni este o modalitate justă de-a ne servi interesele naţionale, atunci acest fel de omor nu se mai încadrează în definiţia legală a crimei, nu?

— Un punct de vedere teribil de interesant. Continuă.

— Datorită modului în care funcţionează guvernul nostru, uneori trebuie luate astfel de decizii… care să reflecte punctul de vedere al poporului american – mai precis, eventualul său punct de vedere, în caz că ar dispune de datele cunoscute legiuitorilor. Iată de ce controlează Congresul operaţiunile secrete: ca să se asigure că său nişte măsuri adecvate şi ca să le depolitizeze.

— Cu alte cuvinte, acest gen de decizii depinde de hotărârea rezonabilă a unor oameni rezonabili… de-a comite o crimă.

— Simplificând la maximum, da.

— Nu sunt de acord cu dumneata. Pentru crimele comise de cetăţeni americani există pedeapsa capitală. Nici asta nu-i ceva corect. Când procedăm astfel ne înjosim pe noi înşine, trădând idealurile naţiunii. Ce părere ai?

— Consider că vă înşelaţi, domnule guvernator, însă nu fac politica guvernului. Meseria mea e să furnizez informaţii celor care se ocupă cu aşa ceva.

Tonul lui Bob Fowler căpătă o nuanţă pe care Jack o auzea pentru prima dată în acea dimineaţă.

— Va să zică, acum ştim cu stăm. Domnule Ryan, eşti întocmai pe potriva reputaţiei dumitale. Într-adevăr eşti un om cinstit, dar, în pofida tinereţii dumitale, cred că opiniile pe care le împărtăşeşti reflectă vremuri de mult apuse. Oamenii ca dumneata *fac* politică guvernamentală, canalizându-şi analiza în direcţii alese de ei înşişi. Aşteaptă puţin, îl opri Fowler, ridicând mâna. Nu-ţi pun la îndoială integritatea. Sunt convins că-ţi dai toată silinţa în meseria dumitale, dar să afirmi că oamenii ca dumneata nu fac politica guvernului e o inepţie fără seamăn.

Ryan se roşi ca racul. Conştient de propria-i reacţie, încercă să se controleze, dar nu reuşi. Fowler nu-i punea la îndoială integritatea, ci următoarea stea din strălucitoarea sa constelaţie, inteligenţa. Tare ar fi vrut să-i răspundă exact cum îi venea la gură, însă îi era cu neputinţă.

— Acum ai să-mi spui probabil că, dacă aş şti ce ştii dumneata, aş gândi cu totul altfel, nu-i aşa? întrebă Fowler.

— Nu, domnule. Nu obişnuiesc să folosesc acest argument. E o mare tâmpenie. Puteţi să mă credeţi sau nu. Tot ce stă în puterea mea să fac e să determin acţiuni, nu convingeri. E posibil ca uneori să mă înşel, admise Jack, recăpătându-şi calmul. Nu pot să fac altceva decât să vă ofer ce am mai bun. Îmi îngăduiţi să vă dau şi eu o lecţie, domnule?

— Te rog.

— Lumea nu-i întotdeauna aşa cum ne-am dori-o noi, iar simpla noastră dorinţă nu va reuşi niciodată s-o schimbe.

Fowler era amuzat.

— Va să zică, ar trebui să-mi plec urechea la sfaturile dumitale chiar şi atunci când te înşeli? Dar dacă sunt conştient că n-ai dreptate?

Ar fi putut urma o minunată discuţie filosofică, însă Ryan ştia când să se recunoască învins. Pierduse zadarnic nouăzeci de minute. Poate că nu strica să-şi mai încerce o dată norocul.

— Domnule guvernator, în lumea asta există mulţi tigri. Cândva am stat la căpătâiul fetei mele, lângă un pat de spital, fiindcă cineva care mă ura pe mine a vrut s-o ucidă pe ea. Nu mi-a plăcut deloc ideea, dar, oricât m-am străduit să alung realitatea printr-o simplă dorinţă, n-am reuşit. Poate că am primit de la viaţă o lecţie ceva mai dură. Sper să nu trăiţi niciodată astfel de momente.

— Mulţumesc. La revedere, domnule Ryan.

Ryan îşi adună hârtiile şi ieşi. Întrevederea îi amintea vag de o scenă din Biblie. Fusese cântărit şi etichetat ca necorespunzător de către omul care ar fi putut prelua fotoliul prezidenţial. Dar cel mai mult îl deranja propria-i reacţie: *Dă-l în mă-sa*. Previziunile lui Fowler se dovediseră adevărate. Era o prostie să gândeşti.

— Sus, frăţioare! răsună glasul lui Tim Jackson.

Robby deschise anevoie un ochi. În faţa lui se găsea Timmy, înţolit cu uniforma lui multicoloră şi încălţat cu cizme.

— E ora alergării de dimineaţă.

— Mi-amintesc că ţi-am schimbat scutecele.

— Mai întâi va trebui să mă prinzi. Fuga! Ai cinci minute să fii gata!

Căpitanul Jackson zâmbi larg spre fratele mai mic. Acesta era un tânăr bine clădit şi maestru în artele marţiale.

— Să vezi ce-am să te dau cu fundul de pământ!

Mândria precedase căderea, avea să-şi spună căpitanul Jackson cu doar cincisprezece minute mai târziu. De altfel, ar fi preferat căderea, fiindcă măcar s-ar fi putut odihni câteva clipe. Văzându-i că se clătina pe picioare, Timmy încetini pasul.

— Ai câştigat, gâfâi Robby. În viaţa mea n-am să-ţi mai schimb scutecele.

— Hei, n-ai alergat decât două mile.

— Un portavion n-are decât o mie de picioare de la un cap la altul.

— Pariez că puntea aia de oţel face rău la genunchi. Hei, capul sus şi fugi să pregăteşti micul dejun. Eu mai am de făcut încă două mile.

— ’Ţeles, să trăiţi!

Unde-or fi beţişoarele de kendo? se întrebă Robby. *Cu alea i-aş putea veni de hac.*

Îi trebuiră cinci minute ca să ajungă la destinaţie. Pe drum întâlni o mulţime de ofiţeri care tocmai îşi începeau sau îşi terminau alergarea de dimineaţă. Pentru prima oară în viaţa lui, Robby Jackson se simţi bătrân. Nu era drept. Era unul dintre cei mai tineri căpitani din Marină şi un excepţional pilot de avioane de luptă. În plus, se pricepea să pregătească şi un mic dejun. Când Timmy îşi făcu apariţia, totul era gata aranjat pe masă.

— Să nu-ţi pară rău, Rob. E meseria mea. Eu nu ştiu să pilotez avioane.

— Tacă-ţi gura şi bea-ţi sucul de fructe.

— Unde dracu’ ziceai c-ai fost?

— La bordul navei *Ranger,* adică pe un portavion, băiete. I-am supravegheat pe nişte tipi de la Operaţiuni care-au zburat în Panama. În după-amiaza asta, şeful meu soseşte în Monterey, iar eu va trebui să merg să-l întâlnesc acolo.

— Chiar în locul unde explodează bombele? întrebă Robby.

Lucrurile începeau să se lege.

— Se pare c-a fost scos din circulaţie un alt traficant. Mă bucur că CIA sau cine-o fi fost – şi-a luat în sfârşit inima în dinţi. Tare-aş vrea să ştiu cum sunt lansate bombele.

— Ce vrei să spui? întrebă Robby.

— Rob, eu *ştiu* ce se întâmplă acolo. De misiunea asta se ocupă câţiva dintre oamenii noştri.

— Tim, zău dacă pricep ceva.

Locotenentul de infanterie Timothy Jackson se aplecă peste masă, cu aerul conspirativ caracteristic ofiţerilor tineri.

— Uite ce e, bineînţeles că totul e ţinut secret, dar ce dracu’. Nici nu-i nevoie să fii prea deştept ca să miroşi despre ce-i vorba. Un om de-al meu se află acolo în clipa asta. Ia gândeşte-te puţin. Unul dintre cei mai buni soldaţi ai mei dispare din senin, fără să se prezinte acolo unde ar fi trebuit să fie – adică acolo unde se crede că ar fi, pentru numele lui Dumnezeu. Tipul cu pricina e vorbitor de spaniolă – la fel ca şi alţi câţiva care s-au făcut dintr-odată nevăzuţi, de pildă Munoz, Leon şi încă doi. Toţi vorbesc spaniola, înţelegi tu? Şi iată că, pe nepusă masă, într-o republică bananieră are loc o lovitură de

proporţii. Zi şi tu, cât de isteţ ar trebui să fii ca să te prinzi?

— Ai mai povestit şi altcuiva?

— De ce să povestesc? Sunt niţel îngrijorat pentru Chavez, e omul meu şi mă preocupă soarta lui. Însă-i un soldat dat dracului. Din partea mea, n-are decât să lichideze câţi traficanţi o vrea. Eu nu ţin decât să aflu cum au lansat bombele. Poate că într-o bună zi curiozitatea îmi va fi satisfăcută. Mă bate gândul să intru şi eu la Operaţiuni Speciale.

Marina a lansat bombele, Timmy, fu cât pe ce să se scape Robby.

— Se vorbeşte mult pe chestia asta?

— Toată lumea-i de părere că prima bombă a fost o treabă foarte bună. Te referi la discuţii despre posibilul amestec al americanilor? Nu. Poate că sunt destui care gândesc ca mine, numai că de regulă nu comentez astfel de chestii. Din motive de securitate, pricepi?

— Da, Tim.

— Dacă nu mă înşel, îl cunoşti pe unul dintre şefii de la CIA.

— Oarecum. Naşul lui Jack junior.

— Atunci transmite-i că n-au decât să lichideze pe cine cred de cuviinţă.

— Am să-i spun, răspunse liniştit Robby.

Fără îndoială, era o acţiune CIA. Una secretă, dar nu într-atât cât ar fi dorit-o Agenţia. Dacă până şi-un boboc abia ieşit de pe băncile Academiei ghicea îndată despre ce era vorba… Cu siguranţă că cei de pe *Ranger,* ofiţerii de la personal şi mulţi comandanţi de armată adică o groază de lume – puseseră deja lucrurile cap la cap. Şi nu toţi cei care aflau zvonul se declarau de acord cu măsurile luate.

— Să-ţi vând un pont. Dacă auzi astfel de discuţii, spune-le oamenilor să-şi ţină gura. Când se pornesc să circule zvonuri despre o asemenea operaţiune, încep să dispară persoane.

— Hei, Rob, dar oricine ar vrea să lupte alături de Chavez, Munoz şi…

— Ascultă-mă bine, băiete. Eu am fost acolo. S-a tras în mine cu mitraliera, avionul meu a încasat un proiectil, a fost cât pe ce să-l omoare pe cel mai bun copilot pe care l-am avut vreodată. Acolo pericolul pândeşte la tot pasul, iar cine trăncăneşte îşi riscă pielea. Ţine minte ce-ţi spun. Nu mai eşti la colegiu, Tim.

Tim căzu pe gânduri câteva clipe. Fratele său avea dreptate. La rândul lui, Rob se întreba ce era de făcut – asta în caz că trebuia să ia o atitudine. Poate că era mai bine să-şi ţină gura şi să-şi vadă de ale lui, numai că era un om de acţiune, neobişnuit să stea cu braţele încrucişate. Într-un târziu, decise că nu strica măcar să-l prevină pe Jack că operaţiunea sa nu era chiar atât de secretă pe cât s-ar fi cuvenit să fie.

22
Dezvăluiri

Spre deosebire de generalii din armată şi aviaţie, cei mai mulţi amirali ai Marinei nu dispun de un avion care să-i ducă de colo-colo, astfel încât de regulă iau cursele obişnuite. Drept consolare, întreaga suită de aghiotanţi şi şoferi îi aşteaptă la terminalul aeroportului. Aşadar, pentru Robby Jackson nu era o situaţie ieşită din comun să-şi facă apariţia la Aeroportul San Jose în aceeaşi seară, tocmai când ateriza cursa 727. Desigur, fu nevoit să aştepte până coborâră pasagerii de la clasa întâi, deoarece chiar şi comandanţii zburau ca nişte pasageri de rând. Viceamiralul Joshua Painter era adjunctul comandantului operaţiunilor navale pentru luptă aeriană, cunoscut colaboratorilor sub indicativul OP-05 sau simplu „05”. Cele trei stele ale sale reprezentau un adevărat miracol. În primul rând, Painter era un om cinstit. Doi: avea obiceiul să spună exact ce gândea. Trei: considera că locul unui autentic ofiţer de Marină trebuia să fie în larg, nu pe fluviul Potomac. Şi ceea ce le întrecea pe toate – era o raritate printre colegii săi, întrucât scrisese o carte. Marina nu-şi încuraja oamenii să-şi aştearnă gândurile pe hârtie, cu excepţia vreunui studiu ocazional de termodinamică sau a unui articol privind comportamentul neutronilor într-un reactor nuclear. Intelectual, nonconformist şi activ într-un domeniu din ce în ce mai antiintelectual, mai conformist şi mai birocratic, amiralul se socotea o excepţie semnificativă în cadrul unei instituţii pe cale să devină autonomă. Originar din Vermont, Painter era un bărbat aspru şi scump la vorbă, scund şi subţire, cu ochii de un albastru aproape spălăcit şi o limbă ascuţită, care ar fi tăiat şi piatra. De asemenea, era idolul întregii aviaţii. Efectuase peste patru sute de misiuni deasupra Vietnamului de Nord, pilotând diverse modele ale avionului F-4 Phantom şi se putea lăuda cu două MIG-uri. În biroul său de la Pentagon era expus panoul lateral al avionului, având pictate două stele roşii, iar dedesubt următorul comentariu: „Sidewinder înseamnă să nu fii nevoit să pui «Iartă-mă»”. Deşi adept al perfecţiunii şi foarte exigent ca şef, pretindea ca piloţii şi în special echipajele sale să aibă parte de toate avantajele.

— Văd c-ai recepţionat mesajul, remarcă Josh Painter, întinzând degetul şi bătând uşor în noile şi strălucitoarele trese de pe umerii lui Robby.

— Da, domnule.

— Pe de altă parte, am aflat că noua dumitale tactică a fost o

catastrofă.

— Într-adevăr, era loc şi de mai bine, recunoscu căpitanul Jackson.

— Mda, important e ca portavionul să supravieţuiască. Poate că galoanele de comandant te vor ajuta ca pe viitor să ţii minte amănuntul. Tocmai te-am propus pentru funcţia asta, îl anunţă OP-05. Preiei comanda brigăzii şase de aviaţie. Când *Indy* va intra în revizie, vei zbura spre *Abe Lincoln.* Felicitări, Robby. Şi încearcă să nu faci prea multe boroboaţe în următoarele optsprezece luni. Ia zi, ce n-a mers cum trebuie la exerciţiul naval? întrebă amiralul, în timp ce se îndreptau amândoi către maşina care-i aştepta.

— „Ruşii" au trişat, răspunse Robby. Au fost isteţi.

Amiralul izbucni în râs. Cu toată severitatea lui, avea un ascuţit simţ al umorului. Continuară să discute pe tot parcursul drumului până la comandamentul şcolii navale de la Monterey, aflată pe coasta californiană.

— Mai ai ceva veşti în legătură cu nenorociţii ăia de traficanţi? întrebă Painter, în vreme de aghiotantul îi ducea bagajele înăuntru.

— Şi-au găsit naşul cu noi, nu-i aşa? glumi Jackson.

Amiralul încremeni în locul unde se afla.

— Ce tot spui acolo?

— Ştiu că n-ar trebui să fiu la curent, domnule amiral, dar nu uitaţi c-am fost acolo şi am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat.

Painter îi făcu semn să intre.

— Caută în frigider, poate găseşti o sticlă cu Martini, să stăm şi noi la un pahar de vorbă. Serveşte-te cu ce-ţi pofteşte inima.

Robby pregăti băuturile. Oricine se ocupa de aranjarea camerei amiralului ştia ce anume îi plăcea acestuia să bea. Jackson deschise pentru el o sticlă de Miller Lite.

Painter reveni în încăpere fără bluza de uniformă şi sorbi o înghiţitură din pahar. Făcu apoi semn aghiotantului că putea să plece şi-l fixă cu privirea pe Jackson.

— Te rog, repetă ce mi-ai spus în clipa când intram, domnule căpitan.

— Domnule amiral, ştiu că n-ar trebui să am acces la astfel de informaţii, însă nu-s nici eu orb. Am urmărit pe ecranul radarului cum avionul A-6 se îndrepta spre plajă şi-mi închipui că nu-i o simplă coincidenţă. Cei ce s-au ocupat de securitatea operaţiunii ar fi putut face o treabă mai bună, domnule.

— Jackson, te rog să mă scuzi, dar am petrecut cinci ore şi jumătate lângă motoarele unei vechituri de 727. Vrei să zici că cele două bombe care au lichidat pe câţiva dintre şefii Cartelului de droguri au fost lansate de unul din avioanele mele A-6?

— Da, domnule. N-aţi ştiut?

— Nu, Robby, n-am ştiut.

Goli paharul dintr-o înghiţitură, punându-l apoi pe masă.

— Iisuse Cristoase. Oare ce nebun a pus la cale toată comedia asta?

— Bine, dar noua bombă trebuia să… vreau să spun, ordinele şi-aşa mai departe… Ce naiba, într-un asemenea caz, ordinele trebuie comunicate prin 05.

— *Care* nouă bombă? aproape că strigă Painter, reuşind abia în ultima clipă să se stăpânească.

— Una cu un nou model de carcasă, din plastic, fibră de sticlă sau ceva de soiul ăsta. Solidă, cam la două mii de livre, prevăzută cu obişnuitul dispozitiv de ghidaj – numai că nu-i făcută din oţel sau din alt metal şi-i vopsită în albastru, ca o bombă de manevră.

— Aha. E drept că s-a lucrat un timp la o bombă greu detectabilă pentru ATA. Painter se referea la noul avion de asalt Stealth la care lucra Marina – dar ce dracu'. Abia au fost efectuate testele preliminare, deci cam zece lansări. Întregul program e experimental. Nu se foloseşte nici măcar încărcătura obişnuită pentru bombe. Probabil că voi respinge proiectul, fiindcă după părerea mea nu merită banii. Însă totul s-a desfăşurat doar în zona China Lake.

— Domnule amiral, erau câteva astfel de bombe în depozitul de muniţii de *pe Ranger.* Le-am văzut cu ochii mei. Le-am atins cu propria mea mână. Am observat cum una a fost suită într-un A-6, apoi am urmărit pe radar aparatul cu pricina pe durata exerciţiului naval, de la bordul avionului meu E-2. A-6 s-a îndreptat către plajă, însă s-a întors la bază venind din cu totul altă direcţie. Poate că lansarea bombei în acest interval e o simplă coincidenţă, însă n-aş pune mâna-n foc. Noaptea, când am revenit pe *Ranger,* am văzut cum încărcau a doua bombă, la bordul aceluiaşi avion. A doua zi am aflat că fusese distrusă locuinţa unui alt mare traficant. E limpede că o jumătate de tonă de explozibil e mai mult decât suficient pentru o asemenea ispravă, iar o carcasă inflamabilă nu lasă nici un fel de urme.

— Patru sute nouăzeci şi două de kilograme de Octol. Atât se foloseşte de regulă la bombe dintr-astea, pufni Painter. Bineînţeles că-i destul ca să facă o casă una cu pământul. Ai idee cine a pilotat avionul?

— Roy Jensen. E căpitanul…

— Îl cunosc. Am navigat împreună pe… Robby, ce mama dracului se petrece? Te rog să începi cu începutul şi să-mi povesteşti de-a fir-a-păr tot ce-ai văzut.

Căpitanul Jackson se conformă. Relatarea sa dură zece minute.

— De cine-a fost trimis „tehnicianul de întreţinere"? vru să ştie Painter.

— Nu l-am întrebat, domnule amiral.

— Pui prinsoare că la ora asta nu se mai găseşte la bord? Fiule, am

fost duşi de nas. Mai precis, eu. La dracu'. Ordinele respective ar fi trebuit să treacă prin biroul meu. Cum adică? Cineva foloseşte avioanele mele fără ca eu să am habar?

Robby înţelegea. Nu era vorba atât de bombele în sine, cât de principii şi de securitatea misiunii. Dacă operaţiunea ar fi fost concepută de Marină, ar fi mers mult mai bine. Painter şi expertul său în avioane A-6 s-ar fi îngrijit de toate detaliile, eliminând riscul ca alte persoane – cum fusese Robby în E-2C – să-şi dea seama ce se întâmpla. Lucrul de care se temea Painter era ca nu cumva oamenii săi să tragă ponoasele în urma unei acţiuni impuse de sus, fără a mai trece prin obişnuita ierarhie de comandă.

— Intenţionaţi să-l convocaţi aici pe Jansen? întrebă Robby.

— M-am gândit la asta, dar prea bate la ochi. I-am putea pricinui necazuri. Şi totuşi, trebuie să aflu de la cine a primit ordinul. *Ranger* mai rămâne în larg vreo zece zile, da?

— Aşa cred, domnule.

— Fără îndoială că aici e mâna CIA, zise liniştit Josh Painter. Chiar dacă operaţiunea a fost autorizată de undeva de sus, ea n-a putut fi pusă la cale decât de CIA.

— La nevoie, domnule amiral, am un bun prieten care ocupă un post destul de însemnat în Agenţie. Eu i-am botezat unul dintre copii.

— Cine anume?

— Jack Ryan.

— A, da. L-am cunoscut. A fost cu mine la bordul navei *Kennedy* acum o zi sau două, când… Dar cu siguranţă că n-ai uitat croaziera aia, Rob, zâmbi Painter. Chiar înainte de-a fi „lovit" de proiectilul acela… între timp, Ryan suise la bordul lui *Invincible.*

— *Cum?* Jack era pe navă? Atunci… de ce dracu' n-a venit să mă vadă?

— N-ai descoperit niciodată în ce consta operaţiunea aia, nu-i aşa? clătină din cap Painter, cu gândul la acţiunea *Octombrie Roşu*. E posibil să-ţi furnizeze câteva detalii. Eu, unul, nu pot.

Robby renunţă să mai pună alte întrebări şi reveni la problema aflată în discuţie.

— Operaţiunea are şi o fază de uscat, domnule amiral, reluă el, continuând cu explicaţiile vreme de alte câteva minute.

— Charlie Fox, zise Painter când Robby sfârşi de povestit.

Era versiunea prescurtată şi elegantă a unei expresii folosite în Marină. Pentru a descrie o operaţiune militară confuză şi autodistructivă.

— Robert, iei primul avion până la Washington, unde-i spui amicului tău că misiunea lui riscă să stârnească iadul pe pământ. Iisuse, oare clovnii ăia de la CIA nu se mai învaţă minte odată? Dacă treaba răsuflă – şi din câte-mi spui, aşa se va întâmpla – atunci o să dăm de

dracu'. Întreaga naţiune va trebui să suporte consecinţele. N-avem nevoie de asemenea belele, mai ales într-un an electoral şi cu un idiot de candidat ca Fowler. Mai spune-i lui Ryan că data viitoare când CIA o să vrea să se mai joace de-a soldaţii, e de preferat să ceară sfatul cuiva de meserie, înainte de-a călca în străchini.

Cartelul dispunea de o mulţime de oameni obişnuiţi să mânuiască armele, iar mobilizarea lor nu dură decât câteva ore. Cortez fusese însărcinat cu ducerea la bun sfârşit a acestei operaţiuni, pe care o coordona din satul Anserma, aflat în centrul zonei unde, după toate aparenţele, acţionau „mercenarii". Bineînţeles, nu-i destăinuise şefului său tot ce descoperise şi nici intenţiile sale. Cartelul era o organizaţie bazată pe cooperare. Se adunaseră circa trei sute de oameni, veniţi cu maşina, cu camionul sau cu autobuzul – fiecare făcând parte din suita personală a câte unui şef al Cartelului. Toţi erau bine clădiţi şi obişnuiţi cu violenţa. Prezenţa lor în Anserma reducea numărul gărzilor de corp ale conducătorilor rămaşi în viaţă – fapt ce-i oferea lui Escobedo un avantaj considerabil în încercarea de-a descoperi care dintre confraţii săi urmărea să pună mâna pe putere, în timp ce Cortez se ocupa de mercenari. Bineînţeles, acesta ţinea cu orice preţ să-i încolţească şi să-i ucidă pe soldaţii americani, însă nu era cazul să se grăbească. Felix avea toate motivele să bănuiască prezenţa unor trupe de elită – poate chiar Beretele Verzi, adversari redutabili, pentru care nutrea un profund respect. Prin urmare, se aştepta să sufere pierderi din raidurile oamenilor săi. Se întrebă câţi va trebui să ucidă pentru a schimba echilibrul de forţe din cadrul Cartelului în favoarea sa.

Desigur, nu avea rost să le spună toate acestea celor sosiţi la chemarea lui. Brutali şi cruzi, aceşti bărbaţi ştiau să-şi agite armele la fel ca samuraii japonezi din filmele de duzină după care se dădeau în vânt. Asemenea actorilor distribuiţi în roluri de asasini, se obişnuiseră ca ceilalţi să tremure de spaimă în faţa lor, atotputernicii şi invincibilii războinici ai Cartelului, care păşeau ţanţoşi pe uliţele satului, înarmaţi cu pistoale-mitralieră AK-47. Nişte bufoni şi nişte lepădături, îşi zise Cortez.

Într-adevăr, era de-a dreptul comic, ceea ce pe Cortez nu-l deranja câtuşi de puţin. Operaţiunea se anunţa distractivă şi palpitantă, la fel ca în urmă cu cinci secole, când brutele priponeau un urs într-o groapă, după care asmuţeau câinii asupra lui. Câinii de-acum trebuiau dresaţi cu totul altfel, ca să fie credincioşi noului stăpân. Era absolut minunat, îşi dădu seama Cortez după câteva clipe. Va juca un joc; folosindu-se de oameni, în loc de urşi şi câini. Un joc ce nu se mai practicase de pe vremea cezarilor. Acum înţelegea de ce unii dintre magnaţii drogurilor deveniseră aşa cum erau. Puterea nelimitată

distrugea sufletul. Va trebui să ţină minte acest lucra. Dar până atunci mai avea multe de făcut.

Pentru început îşi organiză oamenii, împărţindu-i în grupuri de circa cincizeci, fiecare echipă fiind repartizată pe o anumită zonă de operaţiuni. Comunicarea între ele urma să aibă loc prin radio, coordonatorul fiind Cortez, instalat la adăpost, într-o casă din afara satului. Singurul risc era o eventuală intervenţie a armatei columbiene. De asta avea să se ocupe Escobedo. M-19 şi FARC trebuiau să creeze o diversiune în altă parte, mobilizând acolo forţele armate.

„Soldaţii", cum se autointitulaseră din capul locului, înaintară printre dealuri cu ajutorul unor camioane. *Buena suerte,* le ură Cortez şefilor de echipă. Adică: „Noroc". Bineînţeles că, în sinea sa, nu le făcea deloc o asemenea urare. Norocul încetase să fie un factor decisiv al operaţiunii – spre satisfacţia fostului colonel de securitate. Într-o misiune pusă la punct în cele mai mici amănunte, norocul nu mai juca nici un rol.

Cei din munţi petrecuseră o zi liniştită. Chavez auzi dangătul clopotelor de la biserică răsunând pe firul văii şi chemând credincioşii la slujba de duminică. Să fi fost duminică? se întrebă Chavez. Pierduse noţiunea timpului. Indiferent în ce zi se găseau, zgomotele traficului rutier erau cât se poate de normale. Cu excepţia morţii lui Rocha, situaţia era destul de bună. Nici măcar nu consumaseră multă muniţie, iar peste câteva zile urmau să primească un nou stoc, adus cu elicopterul care deservea operaţiunea. Niciodată nu se putea spune că exista suficientă muniţie. Era un adevăr pe care-l învăţase şi Chavez. Fericirea consta într-o bandulieră plină. Plus o gamelă plină şi hrană caldă.

Aspectul văii le îngăduia să distingă orice zgomot cu maximum de claritate. Sunetele erau purtate în susul pantelor fără a-şi pierde aproape nimic din intensitate, iar aerul, deşi rarefiat, părea să confere fiecăruia o limpezime de cristal. Chavez auzi în depărtare duduit de camioane şi-şi aţinti binoclul asupra unei cotituri a drumului, să vadă ce era. Nu-şi făcea nici un fel de griji. Camioanele reprezentau nişte ţinte, nu motive de nelinişte, îşi reglă binoclul astfel încât să obţină o imagine de o claritate maximă. Chavez avea ochi buni. După vreun minut, zări trei camioane cu remorcă demontabilă, ca acelea ale fermierilor. Toate trei erau pline cu oameni părând să fie înarmaţi cu puşti.

Camioanele frânară şi cei din remorci săriră jos. Chavez îşi înghionti camaradul care dormea alături.

— *Oso,* adu-l imediat pe căpitan.

În mai puţin de un minut, Ramirez se găsea lângă el, înarmat cu

propriul său binoclu.

— Nu staţi în picioare domnule căpitan, mârâi Chavez. Ghemuiţi-vă la pământ, ce dracu'.

— Iartă-mă, Ding.

— Îi vedeţi?

— Da.

Deşi umblau de colo-colo, li se desluşeau clar puştile de pe umăr. Sub ochii lui Ding şi Ramirez, noii-sosiţi se împărţiră în patru echipe, părăsind şoseaua. Câteva clipe mai târziu, se pierdeau printre copaci.

— O să le ia vreo trei ore ca să ajungă aici, domnule căpitan, aprecie Ding.

— Până atunci vom fi la vreo şase mile mai spre nord. Pregătiţi-vă de plecare.

Ramirez îşi instală radioul cu comunicare prin satelit.

— VARIABLE, aici KNIFE. Terminat.

I se răspunse de la primul apel.

— KNIFE, aici VARIABLE. Vă auzim. Terminat.

— KNIFE raportează că nişte oameni înarmaţi au pătruns în pădure la cinci mile est-sud-est de poziţia noastră. Probabil un pluton cu efectiv sporit, care se îndreaptă spre noi.

— Sunt militari? Terminat.

— Nu. Repet: nu. Armele se văd clar, însă nu poartă uniforme. Ne pregătim de plecare.

— Mesaj recepţionat, KNIFE. Plecaţi imediat şi luaţi legătura cu noi de îndată ce se poate. Vom încerca să aflăm ce se întâmplă.

— Am înţeles. Terminat.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă unul dintre agenţii care se ocupau de caz.

— Habar n-am. Bine-ar fi să-l avem aici pe Clark, zise celălalt. Trebuie să raportăm la Langley.

Jackson reuşi să prindă un avion al Companiei United, care decola de pe Aeroportul San Francisco având ca destinaţie Aeroportul Internaţional Dulles. Amiralul Painter dăduse telefon în prealabil, aşa încât îl aştepta o limuzină a Marinei. Aceasta îl duse la Washington National, unde îşi parcase maşina sa Corvette, care printr-o minune nu fusese furată. Pe tot parcursul călătoriei, Robby frământase în gând evenimentele în fel şi chip. Teoretic, operaţiunile CIA erau captivante: pretutindeni mişunau spioni însărcinaţi cu cine ştie ce misiune. Nu-l preocupa în mod deosebit ce se întâmplă de data asta, dar ce dracu'. Acum se foloseau de Marină; or, nu era permis să facă aşa ceva fără ştirea nimănui. Trecu mai întâi pe acasă, unde îşi schimbă hainele, apoi formă un număr de telefon.

Ryan era acasă, lucru care-l încânta peste poate. Reuşise să ajungă la locuinţa sa vineri seara, cu câteva minute înainte de întoarcerea soţiei de la Hopkins şi dormise până târziu a doua zi, ca să mai atenueze efectul prelungit al călătoriei. În restul zilei se jucase cu copiii, îi dusese la liturghia de sâmbătă seara, apoi se pregătise de încă o noapte de odihnă, fără a uita bineînţeles să-şi consoleze soţia după o absenţă atât de îndelungată. Acum stătea călare pe maşina de tuns iarba. Chiar dacă se număra printre cei mai importanţi oameni din CIA, îşi păstrase obiceiul de-a tunde singur pajiştea. Alţii se ocupau de seminţe şi îngrăşăminte, însă pentru Jack actul pastoral de-a tunde iarba reprezenta o terapie. Era un ritual efectuat o dată la două săptămâni – ceva mai des primăvara. Acum însă ritmul de creştere a ierbii ajunsese destul de rezonabil. Îi plăcea mirosul de iarbă tăiată, prin urmare şi mirosul de pământ al maşinii, precum şi vibraţia motorului. Jack purta prins de curea un telefon mobil, a cărui sonerie electronică putea fi auzită în ciuda duduitului de motor. Jack opri maşina, apoi apăsă pe butonul telefonului.

— Alo?

— Jack? Sunt eu, Rob.

— Ce mai faci, Robby?

— Tocmai am fost avansat.

— Felicitări, domnule căpitan Jackson. Nu ţi se pare că eşti niţel cam tânăr pentru asta?

— M-am afirmat. Trebuie ca aviatorii să-i ajungă din urma pe atâţia capsomani. Ascultă, Sissy şi cu mine plecăm la Annapolis. Aveţi ceva împotrivă dacă trecem pe la voi?

— Cum să avem? La prânz e bine?

— Eşti sigur că nu vă deranjăm? întrebă Jackson.

— Ce fel de vorbă-i asta, Robby? replică Ryan. De când umbli cu politeţuri faţă de mine?

— De când ai ajuns mare mahăr.

Ryan îi adresă o frază care încălca toate principiile codului bunelor maniere.

— Atunci, peste vreo oră şi ceva suntem la voi.

— E-n regulă. Până atunci termin de tuns şi iarba. Pe curând, băiete.

Încheind convorbirea, Ryan formă numărul telefonului din casă, care avea trei linii: una interurbană (serviciul său făcea necesară legătura cu Washingtonul), alta cu Baltimore, pentru Cathy şi încă una locală pentru diverse probleme.

— Alo? răspunse Cathy.

— Rob şi Sis vin încoace pentru prânz, îşi informă Jack soţia. Ce-ai zice de nişte hot-dogs la gril?

— Bine, dar nu sunt coafată.

— O.K, am să-ţi pun şi părul la gril. Nu vrei s-aprinzi tu focul? Îmi mai trebuie vreo douăzeci de minute şi termin iarba.

În realitate, termină de-abia peste vreo jumătate de oră. Ryan parcă maşina de tuns iarba în garaj, lângă automobilul Jaguar şi intră în casă să se spele. Avea nevoie şi să se bărbierească, ceea ce şi făcu. Nici nu-şi sfârşi bine toaleta, că maşina lui Robby trase pe alee.

— Cum ai ajuns aşa de repede? se miră Jack, care încă purta pantalonii scurţi de lucru.

— Ai fi preferat să întârzii, domnule Ryan? îl întrebă Bobby, coborând din maşină cu soţia.

Cathy se ivi în prag. Toţi îşi strânseră mâinile şi se îmbrăţişară, întrebându-se ce mai făcuseră de când fuseseră împreună ultima oară. Apoi Cathy şi Sissy se duseră în salon, în timp ce Robby şi Jack luară cârnaţii pentru fript şi ieşiră în grădină. Cărbunii de sub grătar încă nu se înroşiseră.

— Ei, cum e când eşti căpitan?

— Ar fi şi mai bine de m-ar plăti atât cât merit.

Robby purta, într-adevăr, cele patru trese de căpitan, însă continua să primească salariul vechi.

— Voi fi numit şi comandantul unei brigăzi de aviaţie. Mi-a spus aseară amiralul Painter.

— Măi, să fie! exclamă Jack, bătându-l pe umăr. Ăsta-i următorul pas important, nu-i aşa?

— Cu condiţia să nu-mi alung singur norocul. Ştii cum e: Marina a dat, Marina a luat. Mai am de aşteptat un an şi jumătate, ceea ce înseamnă să renunţ la o parte din încântătorul meu sejur la Pentagon.

Robby tăcu o clipă, luându-şi un aer grav.

— Nu de asta am venit la tine.

— Nu?

— Jack, ce dracu’ puneţi la cale în Columbia?

— Nu ştiu, Rob.

— Uite ce e, Jack, mie să nu-mi îndrugi braşoave! Înţelege că sunt la curent cu tot ce se întâmplă. Cei care s-au ocupat de secretul operaţiunii au făcut o treabă de mântuială. Cunosc regulile voastre, apropo de ce e cazul să ţi se spună şi ce nu, însă şeful meu e supărat foc că-i folosiţi avioanele fără să-l anunţaţi şi pe el.

— Care şef?

— Josh Painter, răspunse Jackson. L-ai întâlnit pe *Kennedy,* ţii minte?

— *Cine ţi-a spus asta?*

— O sursă demnă de toată încrederea. M-am tot gândit la cele aflate. Pe atunci se vehicula că Ivan pierduse un submarin, iar noi îl ajutam să-l găsească. Pe urmă lucrurile au început să se complice. Am

fost nevoit să justific de ce un subaltern suportase o operaţie pe creier şi de ce avionul meu trebuia să rămână la sol trei săptămâni înainte de a se ridica din nou. Bănuiesc că afacerea avea şi alte dedesubturi, astfel încât n-a ajuns în paginile ziarelor. Păcat că nu-mi poţi povesti şi mie despre ce-a fost vorba. Poate altă dată. Acum uite de ce sunt aici. Ei bine, bombele care au distrus locuinţele celor doi şefi ai Cartelului au fost lansate dintr-un bombardier Intruder A-6E aparţinând Marinei Statelor Unite. Nu sunt singura persoană la curent cu toată tărăşenia. Indiferent cine a pus la cale operaţiunea, Jack, măsurile de securitate nu fac nici cât o ceapă degerată. Cunosc faptul că s-a trimis acolo un grup de militari. Habar n-am cu ce se ocupă, însă s-a aflat despre prezenţa lor în Columbia. Poate că îmi spui tu ce se întâmplă O.K, e secret de serviciu, ai ordin să nu scapi o vorbă, dar ascultă-mă pe mine, Jack, treaba a început să răsufle şi există câteva persoane în Pentagon care vor sări de şapte coţi atunci când va ieşi totul la iveală. Dobitocul care-a fost cu ideea va dezlănţui iadul asupra lui. Ordinul primit de sus precizează că noi, cei ce purtăm uniforme verzi cu albastru, nu trebuie – repet, *nu* trebuie – să fim amestecaţi cu nici un chip.

— Linişteşte-te, Rob, zise Ryan, deschizând o cutie de bere pentru Robby şi o alta pentru el.

— Jack, suntem prieteni şi nimic nu poate schimba relaţia noastră. Ştiu că n-ai fi în stare de o asemenea tâmpenie, dar…

— Nu înţeleg la ce te referi. Nu înţeleg, ce dracu'! Săptămână trecută am fost plecat în Belgia. Acolo am declarat acelaşi lucru. Vineri dimineaţă m-am prezentat la individul ăla, Fowler. Le-am spus şi lui şi secretarului său că nu sunt la curent cu evenimentul. Acum îţi repet şi ţie că nu am habar.

Jackson tăcu preţ de câteva clipe.

— Dacă ar fi vorba de altcineva, i-aş spune de la obraz că-i mincinos. Cunosc în ce constă noua ta slujbă, Jack. Îmi dai cuvântul tău? Îţi jur, Jack, că-i o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Pe onoarea mea, domnule căpitan. Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece.

Robby goli cutia, turtind-o apoi în palmă.

— Nu se întâmplă aşa de fiecare dată? murmură el. Trimitem oameni acolo cu misiunea de-a ucide, uneori pierdem o parte dintre ei şi nimeni nu ştie nimic. Iisuse, îmi place riscul. Nu mă deranjează să-mi pun viaţa în joc, dar măcar aş vrea să ştiu de ce.

— Voi face tot posibilul să aflu.

— Bună idee. Chiar nu ţi-a spus nimeni ce se întâmplă?

— Nici o vorbuliţă, dar te asigur că voi descoperi. N-ar fi rău să-i dai un sfat şefului tău, adăugă Jack.

— Ce fel de sfat?

— Avertizează-l că ar fi de preferat să nu facă valuri până nu iau legătura cu tine.

Orice îndoieli ar fi nutrit fraţii Patterson în legătură cu ce aveau de făcut, ele se risipiră în acea după-amiază de duminică. Era zi de vizită şi surorile Crayson veniseră să-i vadă, fiecare aşezându-se în faţa alesului ei – nici unul dintre cei patru nu avea probleme cu recunoaşterea partenerului – declarându-le iubire veşnică bărbaţilor care le scăpaseră de peştele lor. De-acum, celor doi gemeni nu le rămânea decât să-şi recapete libertatea. Decizia finală fu luată pe drumul de întoarcere către celulă.

Henry şi Harvey fuseseră închişi împreună, în primul rând din motive de securitate. Dacă ar fi avut celule separate, ar fi ajuns de pildă să-şi schimbe cămăşile între ei, fiecare strecurându-se apoi în celula celuilalt – gardienii cunoşteau aceste vicleşuguri – ca să încurce iţele pentru toată lumea. Un alt avantaj consta în faptul că gemenii nu se luau la bătaie – ceea ce se întâmpla frecvent cu restul puşcăriaşilor. Faptul că erau liniştiţi şi la locul lor le îngăduia să lucreze în bună pace.

Închisorile sunt prin forţa împrejurărilor constituite astfel încât să facă faţă oricăror violenţe. Podelele din beton armat nu erau acoperite, deoarece carpetele sau dalele puteau fi rupte sau sparte, slujind la aprinderea unui foc ori cine ştie ce altă blestemăţie. Prin urmare, pardoseala dură şi netedă de beton reprezenta o suprafaţă numai bună pentru şlefuirea anumitor obiecte. Nimeni până în prezent nu reuşise să proiecteze o puşcărie unde să nu existe o fărâmă de metal, iar un obiect metalic reprezenta o armă pe cinste. În închisori, astfel de arme erau cunoscute sub numele de „ţurloaie” – un cuvânt urât, însă pe potriva utilitari lor la fel de urâte. Legea prevedea ca închisorile să nu fie simple cuşti în care prizonierii să fie ţinuţi ca animalele de la grădina zoologică. Aşadar, această puşcărie – ca şi multe altele – avea un atelier meşteşugăresc. Somnul raţiunii zămisleşte monştri – lucru cunoscut de multă vreme de către judecători. Faptul că monştri dormitau în mintea infractorilor însemna că atelierele erau locul ideal de obţinere a materialului şi a uneltelor necesare confecţionării unor „ţurloaie” cât mai eficace. În cazul de faţă, fiecare geamăn îşi procurase o pană de lemn crestat şi nişte bandă izolatoare. Henry şi Harvey îşi frecau pe rând „ţurloiul” pe podeaua de beton, astfel încât să-l ascută ca pe un vârf de ac. Câtă vreme unul lucra, celălalt ţinea de şase să nu apară gardianul. Sârma era de bună calitate şi ascuţitul le luă câteva ore. Însă puşcăriaşii aveau la dispoziţie timp cu nemiluita. Odată încheiată această operaţiune, fiecare sârmă fu pusă în crestătura lemnului – în mod miraculos, şanţul respectiv avea exact lungimea şi adâncimea

necesară, fiind tăiat de un scandalagiu care lucra la atelier. După fixarea sârmelor în lăcaşul lor cu ajutorul benzii izolatoare, fiecare frate dispunea de un „ţurloi” lung de cincisprezece centimetri, putând pătrunde adânc într-un corp omenesc.

Amândoi îşi ascunseră armele – de regulă, puşcăriaşii erau foarte inventivi în astfel de situaţii – şi începură să elaboreze un plan de bătaie. Orice terorist sau combatant de gherilă ar fi fost profund impresionat. Deşi foloseau un limbaj needucat şi lipsit de termenii tehnici vehiculaţi de către profesioniştii genului, fraţii Patterson aveau o idee clară asupra conceptului de MISIUNE. Înţelegeau ce însemna abordarea în taină a obiectivului, îşi dădeau seama de importanţa manevrelor şi a diversiunii şi ştiau că, după îndeplinirea cu succes a misiunii, trebuiau să se facă nevăzuţi cât mai urgent. Pentru asta conta pe sprijinul tacit al colegilor de puşcărie. Cu toată faima lor de locuri ale cruzimii şi violenţei, puşcăriile rămâneau comunităţi de bărbaţi, iar „Piraţii” nu se bucurau deloc de simpatia confraţilor de detenţie, în timp ce gemenii Patterson erau extrem de respectaţi ca fiind oameni duri, dar „cinstiţi”. În plus toată lumea ştia că nu era recomandabil să te pui cu ei, ceea ce stimula cooperarea, descurajându-i pe turnători.

De asemenea, în închisori existai reguli stricte de igienă. Cum infractorii respingeau adeseori ideea băii sau a spălatului pe dinţi, făcând posibil riscul unor epidemii, duşurile periodice erau absolut obligatorii. Pe astă contau şi fraţii Patterson.

— Ce vrei să spui? îl întreb bărbatul cu accent spaniol pe domnul Stuart.

— Vreau să spun că peste opt ani vor fi puşi în libertate. Dat fiind că au asasinat o familie de patru persoane şi că asupra lor s-a găsit o cantitate considerabilă de cocaină, au scăpat cât se poate de ieftin, răspunse avocatul.

Nu-i convenea să lucreze duminica şi cu atât mai puţin să facă afaceri în propria-i casă, în timp ce familia sa stătea în grădină. Însă nu avea încotro, din moment ce alesese să trateze cu traficanţii. De fiecare dată îşi repeta de zece ori că făcuse o tâmpenie acceptând primul caz de acest gen, scoţându-şi clientul basma curată, mistificând probele şi silind judecătorii să claseze dosarul în baza clasicelor „chiţibuşuri avocăţeşti”. Această victorie îi adusese un câştig de cincizeci de mii de dolari pentru patru zile de muncă, creându-i şi un renume în lumea traficanţilor, care aveau bani cu ghiotura, permiţându-şi deci să-şi tocmească un avocat priceput. Pe astfel de indivizi nu-i puteai refuza cu una, cu două. Nu era de glumit cu ei. Nu se sfiau să-i *ucidă* pe avocaţii care nu le făceau pe plac. Pe de altă aparte, plăteau gras. Atât de bine, încât Stuart îşi îngăduia să-

şi irosească talentele şi în folosul unor clienţi mai săraci, care nu aveau cum să achite onorariul. Cel puţin, acesta era argumentul prin care încerca să-şi justifice compromisul cu „bestiile”, în nopţile în care nu-şi găsea somnul.

— Înţelege odată, pe tipii ăia îi aşteaptă scaunul electric – sau în cel mai bun caz detenţia pe viaţă – iar eu le-am redus condamnarea la douăzeci de ani, urmând de fapt să fie eliberaţi după numai opt ani. Pentru numele lui Dumnezeu, e o realizare excelentă.

— Ai fi putut obţine un verdict mai bun, răspunse celălalt, fixându-l cu o privire de nepătruns.

Glasul său era atât de glacial, încât părea al unui robot. În orice caz, înfricoşător pentru urechile unui avocat care în viaţa lui nu purtase armă şi nu trăsese un foc.

Problema mai avea un aspect. Traficanţii nu apelau numai la serviciile lui. Exista încă un avocat, care dădea sfaturi, fără însă a se implica direct. Era o elementară măsură de precauţie. Bineînţeles, din punct de vedete profesional era extrem de utilă părerea unui al doilea om al legii. În plus, traficanţii se asigurau că avocatul lor nu trata în paralel cu autorităţile – situaţie destul de frecventă în ţările lor de baştină. Ca şi în cazul de faţă. Stuart şi-ar fi putut vinde preţioasele informaţii privitoare la organizaţie, manevrând astfel încât dosarul să fie respins de instanţă. După părerea sa, şansele ar fi fost egale. Stuart era bun, ba chiar strălucit, însă la fel era şi Davidoff. Numai că nici un avocat din lume nu putea anticipa reacţia juriului într-un astfel de proces – mai ales reacţia unor juraţi din sudul Alabamei, cu un profund respect pentru lege. Oricine ar fi fost omul din umbră care-şi sfătuia clientul, ascuns în vizuina sa, fără îndoială că nu era la fel de bun ca Stuart. Probabil un profesor universitar – presupunea acesta – care-şi suplimenta câştigul din învăţământ oferind consultaţii neoficiale. Oricine ar fi fost el – sau ea? – Stuart îl detesta din instinct.

— Dacă fac ce-mi cereţi voi, riscăm să stricăm totul. Şi atunci chiar că vor ajunge amândoi pe scaunul electric.

O asemenea situaţie ar fi pus capăt şi carierei celor doi marinari din Paza de Coastă, care comiseseră într-adevăr o infracţiune, însă nici pe departe una la fel de gravă ca aceea săvârşită de clienţii lui Stuart. Datoria sa etică de avocat era să ofere clienţilor cea mai bună apărare posibilă, în limitele legii şi ale normelor de conduită profesională, slujindu-se de întreaga sa ştiinţă şi experienţă – sau de instinct, care era pe atât de real şi important pe cât de greu de estimat. Modul în care un avocat reuşea să se achite de îndatoriri în funcţie de aceste trei criterii făcea obiectul a nenumărate prelegeri în cadrul studiilor de drept. Numai că răspunsurile date la cursuri erau întotdeauna mult mai clare decât cele din lumea juridică reală care începea dincolo de pajiştile verzi ale campusului universitar.

— Şi totuşi, ar putea fi puşi în libertate.

Ăsta se gândeşte la o revocare a recursului, descoperi Stuart într-adevăr, consilierul său era un avocat de înaltă clasă.

— Sfatul profesional pe care-l dau clienţilor mei este să accepte compromisul pe care l-am negociat.

— Clienţii dumitale resping acest sfat. Mâine dimineaţă clienţii dumitale îţi vor spune… cum sună expresia? C-ai să rămâi lefter.

Omul arboră un zâmbet rece şi prevestitor de rău.

— Acestea sunt instrucţiunile. Am onoarea, domnule Stuart. Nu-i nevoie să mă conduci, cunosc drumul.

Robotul părăsi încăperea.

Stuart fixă cu privirea cărţile din rafturi timp de câteva minute, înainte de-a se hotărî să dea un telefon. Dacă tot trebuia, atunci la ce bun să-l mai amâne? Ce rost avea să-l facă pe Davidoff să aştepte? Verdictul nu fusese încă dat publicităţii, deşi zvonul începuse deja să circule. Se întrebă cum va reacţiona procurorul Statelor Unite. Nu era greu de ghicit ce-i va răspunde. Exclamaţia furioasă „Parcă ne-am înţeles într-un fel!” va fi urmată de o replică fără drept de apel: „Foarte bine! Să vedem ce zice juriul!” Davidoff îşi va pune la bătaie talentul remarcabil, astfel încât lupta dusă în tribunalul districtual se va desfăşura după toate regulile unui duel din literatură. În fond, aşa se întâmpla întotdeauna în instanţă. Va fi o fascinantă şi captivantă demonstraţie de teorie a dreptului, care – ca mai toate exerciţiile de acest gen – va avea prea puţin de-a face cu binele şi răul şi mai puţin cu cele petrecute la bordul lui *Empire Builder* şi absolut nici o tangenţă cu ideea de justiţie.

Murray se găsea în biroul său. Mutarea în locuinţa din oraş fusese o simplă formalitate. E drept că de cele mai multe ori dormea acolo, însă rămânea pe-acasă mult mai puţin decât stătuse în apartamentul oficial din Kensington, pe vremea când era consilier juridic la ambasada din Grosvenor Square. Faptul i se părea nedrept. La cât îl costase mutarea înapoi la Washington – oraşul de reşedinţă al guvernului Statelor Unite nu garanta locuinţe decente pentru salariaţii guvernamentali – ar fi trebuit măcar să poată folosi cum se cuvenea casa.

Bineînţeles, secretara lui nu lucra duminica, ceea ce însemna că trebuia să răspundă singur la telefon. De data asta apelul fusese primit pe linia directă şi particulară.

— Alo, Murray la aparat.

— Aici e Mark Bright. Cazul „Piraţilor” a luat o întorsătură despre care s-ar cădea să ştii. Avocatul apărării tocmai a discutat cu procurorul. L-a anunţat că renunţă la înţelegerea avută. Intenţionează să lupte până la capăt. Vrea să-i aducă pe cei doi de la Paza de Coastă

în faţa instanţei şi, pornind de la trăsnaia lor, să-şi scoată clienţii basma curată. Davidoff e îngrijorat.

— Tu ce părere ai?

— Păi, Stuart va schimba încadrarea cazului. Delict grav, legat de droguri. Dacă astfel îi va înfunda pe cei din Paza de Coastă, ei bine, ăsta-i preţul justiţiei. Sunt cuvintele lui, nu ale mele, preciză Bright.

Ca mulţi agenţi FBI şi el era membru al baroului.

— Bazându-mă pe experienţa mea, nu pe-a lui, aş spune că situaţia e cam albastră, Dan. Davidoff e bun – vreau să spun că ştie cum să li se adreseze juraţilor – dar la fel de bun e şi avocatul apărării, Stuart. Procurorul îl detestă pentru tupeu, dar trebuie să recunoască că tipul e al dracului de şmecher. Legea e interpretabilă. Care va fi verdictul judecătorului? Depinde de cine va prezida. Juraţii vor decide în funcţie de atitudinea şi de pledoaria judecătorului. Ca şi cum ai paria pe următoarea super-cupă chiar înainte de începerea sezonului – fără a mai pune la socoteală ce se va întâmplă la Curtea de Apel după încheierea procesului din tribunalul districtual. Indiferent cum evoluează lucrurile, cei de la Paza de Coastă au băgat-o pe mânecă. Păcat de ei. Oricum, Davidoff o să le ia un rând de piele drept pedeapsă că l-au vârât în porcăria asta.

— Trebuie avertizaţi, zise Murray.

Îl fulgeră gândul că fusese o afirmaţie făcută sub impulsul momentului, dar nu era aşa. Murray credea în lege, dar şi mai mult credea în ideea de dreptate.

— Vrei să repeţi ce-ai spus?

— Oamenii ăştia ne-au vândut pontul cu Operaţiunea TARPON.

— Domnule Murray… — dintr-odată încetase să mai fie „Dan” – aş putea fi nevoit să-i arestez. E posibil ca Davidoff să numească un juriu, pe sprânceană şi...

— Avertizează-i. E un ordin, domnule Bright. Bănuiesc că poliţia locală le-a pus la dispoziţie un avocat bun. Să ia legătura cu căpitanul Wegener şi oamenii săi.

Bright şovăi o clipă înainte de-a răspunde.

— Domnule, ce mi-ai spus adineauri riscă să fie interpretat drept…

— Mark, lucrez la FBI de ani de zile. Poate chiar de prea mulţi.

Murray începea să-şi trădeze oboseala, la care se adăugau şi alte necazuri.

— Refuz să stau cu braţele încrucişate şi să privesc senin cum marinarii ăia doi sunt strânşi cu uşa pentru o faptă care nouă ne-a fost de folos. Vor trebui să înfrunte rigorile legii, dar, pe Dumnezeul meu, vor dispune de aceleaşi avantaje ca şi javrele alea de „Piraţi”! Măcar atât le datorăm şi noi. Consideră c-ai primit ordin de la mine şi te rog să-l aduci la îndeplinire.

— Am înţeles, domnule.

Murray aproape că-l auzi pe Bright continuând în gând: *Fir-ar a dracului de treabă!*

— Mai există ceva în legătură cu acest caz unde să ai nevoie de ajutorul nostru?

— Nu, domnule. Se ocupă cei de la judiciar. Din punctul lor de vedere, cazul e beton. Probele de spermă recoltate de la acuzaţi se potrivesc cu cele descoperite în vaginul victimelor. De asemenea, analizele atestă că petele de sânge provin de la două dintre victime. Femeia era donatoare de sânge, aşa că s-a găsit un flacon recoltat de la ea într-un frigider al Crucii Roşii. Restul petelor de sânge sunt ale fetiţei. Davidoff ar putea avea câştig de cauză fie şi numai în baza acestor dovezi.

Noua tehnologie de laborator devenea tot mai mult una dintre armele incontestabile ale FBI-ului. Doi californieni care credeau că săvârşiseră un viol şi o crimă perfectă riscau să ajungă în camera de gazare graţie muncii a doi biochimişti de la FBI, precum şi unui test de laborator nu prea costisitor.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, sună-mă pe firul direct. Afacerea e strâns legată de asasinarea lui Emil, aşa că dispun de puteri nelimitate.

— Am înţeles. Iartă-mă că te-am deranjat duminica.

— Nu face nimic.

Puse receptorul în furcă şi-i veni să zâmbească. Se răsuci cu fotoliul rotativ astfel încât să privească afară spre Pennsylvania Avenue. Era o după-amiază frumoasă de duminică şi oamenii se plimbau pe strada preşedinţilor, asemenea unor pelerini, oprindu-se din loc în loc să cumpere îngheţată şi tricouri. Ceva mai departe, dincolo de Capitol Hill, în zone pe care turiştii le ocoleau cu grijă, alţi pelerini intrau să cumpere o altfel de marfă.

— Blestemate droguri, murmură Murray.

Oare cât rău aveau să mai pricinuiască de acum încolo?

Şi directorul-adjunct de la Operaţiuni se găsea în biroul său. În interval de două ore primise trei mesaje de la VARIABLE. Ei bine, era de aşteptat ca opoziţia să reacţioneze. Se mişcau mai rapid şi mai organizat – aşa se părea – decât îşi închipuise el, ceea ce totuşi nu constituia o noutate. La urma urmei, motivul principal pentru care folosea trupele respective era experienţa lor de luptă… şi caracterul lor anonim. De-ar fi apelat la Beretele Verzi din Centrul Special de Luptă John F. Kennedy de la Fort Bragg, Carolina de Nord, la Rangers din Fort Stewart, Georgia, ori la cei din noul Comandament pentru Operaţiuni Speciale de la Mac Dill, ar fi trebuit să mobilizeze prea mulţi oameni dintr-o comunitate restrânsă ca număr. Fără îndoială că faptul n-ar fi trecut neobservat. În schimb, infanteria uşoară dispunea

de patru divizii aproape complete şi aflate la mare depărtare unele de altele, adică peste patruzeci de mii de soldaţi răspândiţi de la New York până în Hawaii şi la fel de pricepuţi ca militarii din unităţile speciale. În plus, era infinit mai simplu să ia patruzeci de oameni din patruzeci de mii. Unii nu aveau să se mai întoarcă acasă niciodată. Ştia asta foarte bine, la fel cum ştiau şi militarii aleşi. Acum nu mai reprezentau decât nişte instrumente, iar instrumentele se pierdeau adeseori. Era un adevăr crud, dar aşa stăteau lucrurile în realitate. Dacă infanteriştii şi-ar fi dorit o viaţă lipsită de riscuri, ar fi optat pentru o altă meserie, nu s-ar fi înrolat în armată şi nu s-ar fi oferit ca voluntari într-o misiune care se anunţa dintru început periculoasă! Nu era vorba de funcţionari guvernamentali trimişi în junglă, cu ordinul de a-şi apăra pielea, ci de profesionişti care ştiau la ce să se aştepte.

Cel puţin aşa gândea Ritter. *Totuşi,* îşi spunea directorul, *dacă tu nu ştii la ce să te aştepţi, atunci de unde să ştie ei?*

Cea mai exasperantă parte a afacerii era că operaţiunea decurgea exact conform planului – la faţa locului. Ideea strălucită a lui Clark de-a declanşa o luptă pentru putere în interiorul Cartelului, pornind de la câteva acte de violenţă aparent fără legătură între ele, părea să dea roade. Altfel cum se explica ambuscada în care fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa Escobedo? Se bucura că atât Cortez, cât şi şeful său scăpaseră teferi. Acum avea să se dezlănţuie răzbunarea, neînţelegerea şi deruta, moment în care CIA se putea retrage în umbră, ştergând orice urmă a imixtiunii lor.

Cine? Noi? se vor mira agenţii CIA, ca răspuns la întrebările reporterilor care vor da năvală chiar a doua zi. Ritter nu se îndoia de asta nici o clipă. De fapt, era surprins că nu-şi făcuseră încă apariţia. Dar piesele mozaicului se risipeau în loc să se unească într-o imagine coerentă. Grupul de luptă de pe *Ranger* va naviga înapoi spre nord, continuându-şi manevrele pe tot parcursul drumului până la San Diego. Reprezentantul CIA părăsise deja portavionul, înapoindu-se în State cu versiunea finală a casetei video. Restul bombelor de manevră vor fi lansate în largul oceanului, asupra unor plute, ca făcând parte din manevrele obişnuite. Faptul că nu fuseseră scoase oficial de la baza de testare a armamentului, cu sediul în California, avea să rămână sub tăcere. Iar dacă s-ar fi aflat? Totul ar fi fost pus pe seama unor încurcături birocratice, ceea ce se întâmpla la tot pasul. Singurul lucru greu de explicat erau trupele trimise în Columbia. Le-ar fi putut rechema imediat, dar era de preferat să le mai lase vreo câteva zile. Poate s-ar mai fi ivit câte ceva de făcut pentru ele şi, atâta timp cât acţionau cu băgare de seamă, se aflau în deplină siguranţă. Opoziţia nu putea fi chiar atât de vigilentă.

— Prin urmare? îl întrebă colonelul Johns pe Zimmer.

— Trebuie schimbate motoarele. Ăsta-i atins. Injectoarele sunt în perfectă stare, în schimb compresorul ne dă de furcă. Poate că, la întoarcerea în ţară, băieţii îl vor pune la punct. Cu mijloacele de care dispunem aici, n-avem nici o şansă să-l reparăm.

— Cât durează drumul?

— Şase ore, dacă pornim chiar acum, domnule colonel.

— O.K., Buck.

Desigur, aduseseră cu ei două motoare de rezervă. Hangarul care adăpostea elicopterul Pave Low III nu era suficient de mare ca să încapă şi aparatul ME-130 pentru alimentarea în cursul zborului şi piesele de rezervă. Zimmer îi făcu semn unui militar să apese pe buton şi să deschidă uşa. În orice caz, aveau nevoie de un transportor special şi de un scripete ca să mişte din loc motorul turbo T-64.

Uşile hangarului culisară pe şinele lor metalice, în timp ce transportorul se îndrepta spre linia de zbor. Personalul auxiliar îl înconjură imediat. Era o zi fierbinte în zona Canalului – un ţinut unde zăpada nu se vedea decât pe ecranele televizoarelor – aşa că sosise momentul unor băuturi răcoritoare. Toţi îl cunoşteau pe cel ce conducea transportorul – un panamez care se ocupa dintotdeauna cu acest lucru, câştigând bani buni de pe urma ei.

Panamezul avea şi o îndelungată experienţă în materie de avioane. După ani în şir de observaţii, la care se adăugau şi unele conversaţii întâmplătoare cu personalul de întreţinere, se familiarizase cu tot ce ţinea de forţele aeriene ale Statelor Unite, devenind o sursă de informaţii extrem de utile pentru oricine s-ar fi gândit să-i ceară sfatul. Deşi adeseori plin de el, avusese de multe ori necazuri cu transportorul, pe care i-l reparase gratis şi pe loc un mecanic în salopetă verde. De Crăciun primea întotdeauna daruri atât pentru el, cât şi pentru fiii săi – toată lumea ştia că avea copii. În câteva rânduri îi plimbase cu elicopterul, arătându-le cum se vedea de sus locuinţa lor din afara bazei. Puţini părinţi reuşeau să facă asta pentru, copiii lor. *Norteamericanos* nu erau perfecţi – ştia asta foarte bine – în schimb erau corecţi şi generoşi dacă te purtai cinstit cu ei, cinstea fiind însuşirea pe care o pretindeau şi de la „băştinaşi”. Faptul era cu atât mai adevărat acum, când aveau necazuri cu bufonul ăla cu ţeastă ţuguiată aflat în fruntea guvernului ţării lor.

În timp ce-şi bea Coca-Cola şi-şi ronţăia biscuiţii, observă că în hangarul de vizavi se găsea un elicopter Pave Low III uriaş, impresionant – în felul său ciudat – foarte frumos. Asta explica prezenţa cisternei Combat Talon şi a paznicilor înarmaţi care-l abătuseră de la traseul lui obişnuit. Cunoştea o mulţime de lucruri despre ambele aparate şi, deşi n-ar fi destăinuit nimănui ce anume ştia despre însuşirile lor, n-ar fi fost o crimă să povestească despre simplul fapt că se aflau acolo.

Totuşi, după ce-şi luă banii, îşi propuse ca data viitoare să fie atent de câte ori veneau şi plecau cele două aparate.

În prima oră se mişcaseră foarte repede, apoi încetiniseră pasul, ajungând la ritmul lor de mers normal: încet, precaut şi vigilent. Deşi Ninja erau stăpânii nopţii, ziua rămânea un timp al tuturor, când omul se învăţa cu vânătoarea mai uşor decât pe întuneric. În vreme ce soldaţii continuau să aibă un avantaj asupra oricui s-ar fi aflat pe urmele lor – chiar şi asupra altor soldaţi – acest avantaj era mult redus în operaţiunile desfăşurate în cursul zilei. Asemenea unor jucători înrăiţi, militarii de la infanteria uşoară preferau să valorifice fiecare atu în parte.

Toţi erau vopsiţi în culori de camuflaj şi purtau mănuşi, în ciuda căldurii de afară. Ştiau că cea mai apropiată echipă SHOWBOAT se găsea la cincisprezece kilometri sud, aşa că fiecare om pe care-l zăreau era fie un localnic nevinovat, fie un duşman, iar pentru nişte soldaţi ascunşi în pădure, „nevinovat” reprezenta un termen destul de vag. Echipa urma să evite contactul cu orice şi cu oricine, iar dacă totuşi nu avea încotro, atunci trebuia să-şi anunţe imediat superiorii.

Toate regulile se schimbaseră. Oamenii nu mai înaintau în şir indian. Prea multe persoane mergând în aceeaşi direcţie lăsau urme uşor de identificat. Deşi Chavez se afla în frunte cu *Oso,* la douăzeci de metri mai în spate restul grupului înainta într-o singură linie, mişcându-se ca jucătorii pe un teren de fotbal, numai că pe o suprafaţă mai mare. Curând începură să se abată de pe potecă, spre a vedea dacă nu-i urmărea cineva. În acest caz, acel cineva ar fi avut o mare surpriză. Pentru moment, misiunea consta din deplasarea în direcţia unor puncte prestabilite şi estimarea forţelor inamice; apoi urmau să aştepte noi ordine.

Locotenentul de poliţie nu se ducea prea des la slujba ţinută la biserica baptistă, însă de data asta trecu pragul sfântului lăcaş. Liturghia începuse, dar se ştia că întotdeauna avea obiceiul să întârzie, chiar dacă de regulă se deplasa în maşina cu antenă radio. Opri la marginea parcării aglomerate, după care intră în biserică şi se aşeză pe unul dintre rândurile din spate, asigurându-se că va fi auzit cântând, chiar dacă vocea sa zgâria urechea.

Cincisprezece minute mai târziu, o altă maşină, cu aspect cât se poate de obişnuit, parcă lângă cea a locotenentului. Dinăuntru coborî un bărbat ţinând în mână o manivelă, cu care sparse geamul portierei de pe partea dreaptă. Individul demontă radioul şi luă revolverul din torpedo, precum şi servieta diplomat unde se aflau încuiate probele pentru instanţă. În mai puţin de un minut, se înapoie în maşina sa, care demară în trombă. Servieta ar mai fi fost regăsită numai dacă

fraţii Patterson nu şi-ar fi respectat cuvântul. Poliţiştii erau totuşi oameni cinstiţi.

23
Jocurile sunt făcute

Programul de dimineaţă era exact acelaşi, deşi Ryan lipsise aproape o săptămână. Şoferul său se trezi devreme şi-l conduse cu maşina personală până la Langley, unde trecu la volanul limuzinei oficiale Buick, după ce i se înmânară şi câteva documente oficiale pentru pasagerul său. Acestea se găseau într-o casetă de metal, având o încuietoare cu cifru şi un dispozitiv de autodistrugere. Deocamdată nimeni nu se legase de maşină sau de ocupanţii ei, ceea ce nu însemna că erau scutiţi pe veci de neplăceri. Şoferul – membru al corpului oficial de pază CIA deţinea un pistol Beretta 92-F de calibrul 9 mm, iar sub bordul maşinii se găsea un automat Uzi. Antrenat în Serviciul Secret, era expert în protejarea „şefului" – cum îl numea pe actualul director-adjunct în acelaşi timp, tare şi-ar fi dorit ca Ryan să fi locuit mai aproape de Washington sau măcar să-i fie plătită benzina consumată pe o distanţă atât de mare. Coti pe inelul interior al şoselei de centură a capitalei, iar la intersecţie apucă spre est, pe Maryland Route 50.

Jack Ryan se trezi pe la şase şi un sfert – o oră care i se părea tot mai matinală pe măsură ce se apropia de patruzeci de ani – iar apoi respectă rutina zilnică a celor mai mulţi salariaţi, deşi căsătoria cu o doctoriţă îi garanta un mic dejun alcătuit din alimente sănătoase, adică exact opusul celor care-i plăceau. În definitiv, cât rău făceau grăsimile, zahărul şi conservanţii?

La ora şapte fără cinci terminase micul dejun, se îmbrăcase şi citise mai mult de jumătate din ziar. Cathy avea sarcina de-a duce copiii la şcoală. Jack îşi sărută fiica, însoţind-o până la uşă. Jack junior se socotea prea mare pentru giugiuleli. Buick-ul Agenţiei tocmai trăsese la scară, la fel de punctual şi infailibil pe cât se străduia să se arate orarul trenurilor şi al avioanelor.

— Bună dimineaţa, domnule Ryan.

— Bună dimineaţa, Phil.

Jack prefera să-şi deschidă singur portiera, instalându-se pe partea dreaptă a banchetei din spate. În primul rând trebuia să termine lectura ziarului *Washington Post*, încheind ca de obicei cu benzile desenate şi cu Gary Larson. Dacă exista ceva absolut necesar unui salariat al Agenţiei, acel ceva era doza zilnică de benzi desenate *The Farside* – de departe cele mai apreciate la Langley. Motivul nici nu era greu de înţeles. Între timp maşina se angajase pe Route 50, încadrându-se în şuvoiul de automobile ce se îndreptau spre

Washington. Ryan descuie cifrul casetei, folosindu-se de legitimaţia sa CIA pentru a dezactiva dispozitivul de autodistrugere. Înăuntru se aflau documente extrem de importante, însă oricine ar fi atacat maşina ar fi fost mai interesat de persoana lui decât de vreun material scris; nimeni din cadrul Agenţiei nu-şi făcea iluzii privind abilitatea lui Ryan şi a altora de-a rezista oricăror încercări de a i se smulge informaţii, îi mai rămâneau patruzeci de minute să se pună la curent cu evenimentele petrecute în cursul nopţii – mai precis în weekend – astfel încât să fie pregătit cu întrebări inteligente atunci când şefii de brigăzi şi agenţii din tura de noapte aveau să se prezinte la raport.

Lectura prealabilă a ziarului reprezenta o modalitate discretă de verificare a rapoartelor oficiale CIA. Ryan îşi avea rezervele sale în privinţa ziariştilor, comentariile acestora fiind adeseori deficitare, însă adevărul era că reporterii îndeplineau aceeaşi misiune ca şi Agenţia, mai precis culegerea şi difuzarea de informaţii. Cu excepţia unor domenii extrem de specializate – de importanţă vitală în probleme cum ar fi fost controlul înarmării – realizările lor erau adeseori la fel de bune, dacă nu cumva superioare celor ale unor funcţionari guvernamentali cu pregătire specială, care îşi prezentau raportul la Langley. Desigur, un corespondent străin de calitate era plătit mai bine decât agentul cu însărcinări echivalente, iar talentul se orienta de cele mai multe ori în direcţia de unde ieşeau bani. În plus, reporterii puteau deveni şi autori de cărţi – scrisul fiind o sursă considerabilă de venit, cum se întâmplase de-a lungul anilor cu mulţi corespondenţi la Moscova. În decursul timpului, Ryan învăţase că munca în Serviciul Secret însemna în primul rând să dispui de surse de informaţii. Chiar şi în funcţia pe care o deţinea, adeseori se întâmplă ca informaţiile culese să nu difere prea mult de cele obţinute de un reporter competent. Deosebirea consta în faptul că Jack cunoştea sursa acelor informaţii – un criteriu de bază în stabilirea autenticităţii. Era o deosebire subtilă, dar de cele mai multe ori esenţială.

Raportul începea cu problema referitoare la Uniunea Sovietică, unde se petreceau tot felul de evenimente interesante, fără ca cineva să-şi poată da seama de semnificaţia sau de posibilele lor consecinţe. Bun. Ryan şi CIA se ocupau de când lumea de astfel de analize. Publicul aştepta ceva nou, ca şi cucoana aia, Elliot – îşi zise Jack – care detesta Agenţia pentru metodele ei, mai precis pentru vechile metode, pretinzându-i în schimb să cunoască tot ce mişca pe mapamond. Oare când îşi va veni în fire lumea, ca să priceapă că specialiştii din informaţii aveau tot atâtea şanse de-a prezice viitorul ca şi un cronicar sportiv care ar fi făcut pronosticuri în legătură cu echipele participante la un campionat? Păcat că la Vegas nu se deschisese o agenţie de pariuri cu privire la componenţa Politburo-ului

sovietic, sau la *glasnost* sau la modul cum avea să fie soluţionată „problema naţionalităţilor”, bombăni Ryan. L-ar fi ajutat să-şi facă o oarecare idee. Când maşina intră pe şoseaua de centură, Ryan deja frunzărea rapoartele despre America Latină şi cea de Sud. Ca să vezi, un magnat al drogurilor pe nume Fuentes fusese ucis cu o bombă.

Ce grozăvie, îşi zise el, pradă primului impuls. Dar, după această cugetare abstractă, coborî din nou cu picioarele pe pământ. Nu, moartea unui traficant de droguri nu era deloc o grozăvie. Ceea ce-l îngrijora pe Jack era faptul că individul fusese ucis cu o bombă lansată dintr-un avion american. Acesta era genul de lucruri pentru care Beth Elliot detesta CIA, îşi aminti Ryan. Acţiunile gen judecată urmată de execuţie şi care nu aveau nici o legătură cu noţiunile de bine sau rău. Pentru Beth, totul se rezuma la eficacitatea politică şi la aspectul estetic. Politicienii erau mai preocupaţi de „probleme” decât de „principii”, însă vorbeau ca şi cum ambele noţiuni ar desemna unul şi acelaşi lucra.

Iisuse, chiar că eşti cinic, de luni dimineaţa.

Cum dracu’ de-a descoperit Robby Jackson o afacere ca asta? Cine o fi pus la cale operaţiunea? Ce se va întâmpla dacă adevărul va ieşi la iveală?

Mai mult decât atât: *Oare pe mine trebuie să mă afecteze treaba cu pricina? Dacă da, de ce? Şi dacă nu, de ce nu?*

Aici e vorba de politică, Jack. Cum se împacă meseria ta cu politica? De fapt, chiar trebuie neapărat să se împace?

Aşa cum se întâmpla adeseori şi acesta ar fi fost un subiect excelent pentru o discuţie filosofică. Educaţia sa iezuită îi conferea lui Jack atât competenţa necesară, cât şi gustul pentru astfel de dezbateri. Însă situaţia de acum nu mai era o analiză abstractă a unor principii şi ipoteze. De data asta avea nevoie de răspunsuri. Cum ar fi dacă un membru al Comitetului Camerei Reprezentanţilor i-ar fi pus o întrebare pe care n-ar fi putut-o ocoli? Asta era oricând posibil. N-ar fi fost în stare să amâne răspunsul mai mult decât dura un dram cu maşina de la Langley la Capitol Hill.

Iar dacă minţea, ajungea la puşcărie. Iată reversul medaliei în cazul unei funcţii ca a lui.

Totodată, dacă ar fi declarat deschis că nu ştia, nu era exclus să nu-l creadă nimeni, cu atât mai puţin Comitetul sau un juriu. Nici măcar cinstea n-ar fi constituit o protecţie suficientă. Nu era de-a dreptul bizar?

Aruncă o privire pe geam. Tocmai trecea pe lângă templul mormonilor, situat dincolo de şoseaua de centură, în apropiere de Connecticut Avenue. În pofida aspectului ei straniu, era o construcţie impunătoare, cu coloane de marmură şi turle aurite. Credinţa simbolizată de acea clădire impunătoare îl intriga profund pe Ryan,

care toată viaţa lui fusese catolic, însă adepţii ei erau oameni harnici, cinstiţi şi extrem de devotaţi ţării lor, întrucât credeau cu toată convingerea în idealurile reprezentate de America. În definitiv, acesta era esenţialul. Ori reprezinţi ceva, ori nu, îşi zise Ryan. Orice dobitoc se putea ridica împotriva unei stări de lucruri, la fel ca un copil răsfăţat pretinzând că nu-i plăcea o legumă din care nici nu gustase. Era limpede ce reprezentau aceşti oameni. Mormonii îşi donau o parte din venituri, ceea ce îngăduise bisericii să ridice acest monument al credinţei, tot aşa cum ţăranii din evul mediu îşi rupseseră de la gură spre a construi catedrale, exact în acelaşi scop. Ţăranii fuseseră uitaţi de toată lumea, cu excepţia lui Dumnezeu, în care credeau. Catedralele – mărturii ale acelei credinţe – se înălţau impunătoare peste secole, slujind şi acum scopului pentru care fuseseră zidite. Cine îşi mai amintea problemele politice ale acelei epoci îndepărtate? Nobilii muriseră, castelele lor ajunseseră nişte ruine, descendenţa regală era în mare parte stinsă. Tot ce se păstrase din acele vremuri erau monumentele credinţei – o credinţă în ceva mai presus decât existenţa pământească şi exprimată în dantele de piatră lucrate de mâna omului. Oare exista o dovadă mai bună a ceea ce conta cu adevărat? Jack ştia că nu era primul care îşi punea această întrebare – nici vorbă! — însă rareori se întâmplă ca cineva să aibă o revelaţie atât de profundă a adevărului ca aceea trăită de Ryan în acea dimineaţă de luni. Ideea de eficienţă i se părea dintr-odată ceva superficial, efemer şi în ultimă instanţă inutil. Trebuia să decidă ce urma să facă, conştient că acţiunile sale puteau fi hotărâte de alţii. Ştia însă prin ce fel de criterii şi cu ce fel de măsură să-şi stabilească iniţiativele pe viitor. Deocamdată nici nu era nevoie de mai mult, îşi spuse el.

Un sfert de oră mai târziu maşina intra pe poartă, ocolind faţada clădirii şi îndreptându-se către garaj. Ryan vârî toate documentele înapoi în casetă şi luă ascensorul până la etajul şapte.

Când păşi în birou, Nancy pregătise deja automatul de cafea. Peste cinci minute urmau să apară oamenii săi, pentru raportul de dimineaţă. Îi mai rămâneau câteva momente să-şi pună ordine în gânduri.

Ceea ce se dovedise suficient pe parcursul drumului cu maşina lua cu totul alte proporţii între cei patru pereţi ai biroului. Acum trebuia să facă ceva şi, deşi intenţiona să se ghideze după principii, acţiunile sale trebuiau să urmeze o anumită tactică. Iar Jack habar nu avea cum să procedeze.

Şefii de direcţii sosiră la ora prevăzută, fiecare prezentând ultimele informaţii. În această dimineaţă directorul-adjunct li se păru neobişnuit de tăcut şi închis în sine. De regulă, punea întrebări sau făcea câte un comentariu ironic. Acum însă Ryan se mulţumi să dea

din cap, mormăind în barbă, fără să scoată aproape nici un cuvânt. Poate că nu-i prea priise în weekend.

Pentru alţii, dimineaţa zilei de luni însemna să meargă la tribunal, să aibă întâlniri cu avocaţii şi confruntări cu juraţii. Întrucât într-un proces penal inculpatul avea dreptul de-a se prezenta cât mai bine în faţa juriului, locatarii închisorii din Mobile tocmai îşi făceau duşul.

Ca în orice alt aspect al vieţii de închisoare şi de data asta măsurile de securitate aveau prioritate absolută. Uşile celulelor se deschiseră şi deţinuţii încălţaţi cu sandale şi purtând prosoape pe umăr mărşăluiră spre capătul coridorului, sub privirea vigilentă a trei gardieni cu experienţă. Conversaţia de dimineaţă între puşcăriaşi se desfăşura în limitele normale: mormăieli, glume şi înjurături. Atât în pauze, cât şi în timpul plimbării sau al mesei, prizonierii aveau tendinţa de-a se grupa în funcţie de rasă. Poliţiştii interziceau această segregaţie în clădirea închisorii, ştiind că era o invitaţie la violenţă, însă judecătorii care elaborau regulamentele se ghidau după principii, nu după realitate. În plus, dacă cineva era ucis, vina cădea asupra gardienilor. Aceştia se dovedeau a fi cei mai cinici dintre toţi apărătorii legii: ocoliţi de poliţiştii de pe stradă pentru meseria lor de simpli păzitori, detestaţi de puşcăriaşi şi nu prea bine văzuţi de semenii lor. Le venea destul de greu să-şi ia slujba în serios, principala lor grijă fiind să supravieţuiască. Primejdia îi ameninţa la tot pasul. Moartea unui deţinut nu era floare la ureche. De regulă urma o severă anchetă penală, desfăşurată atât de serviciul de pază, cât şi de poliţie – ba uneori chiar de către agenţii federali. Totuşi, pentru gardieni viaţa unui puşcăriaş conta mai puţin decât aceea a unui confrate de-al lor.

Cu toate acestea, paznicii se străduiau să-şi facă datoria cât mai bine. Cei mai mulţi dintre ei erau oameni cu experienţă, care ştiau la ce să se aştepte. Desigur, acelaşi lucru se putea afirma şi despre prizonieri, iar ceea ce se întâmplă între zidurile închisorii nu diferea ca principiu de cele petrecute pe un câmp de luptă sau în confruntările din umbră între diversele servicii de informaţii. Tactica prizonierilor evolua în funcţie de schimbarea măsurilor şi contramăsurilor de protecţie. Unii dintre ei se dovedeau a fi mai iscusiţi decât colegii lor. Câţiva erau de-a dreptul geniali. Alţii, îndeosebi cei tineri, erau cuminţi şi înspăimântaţi, nutrind un singur ideal, identic cu al gardienilor supravieţuirea într-un mediu plin de pericole. Fiecare categorie de prizonieri necesita un alt fel de supraveghere, ceea ce nu avea darul de-a uşura sarcinile gardienilor. Bineînţeles, anumite greşeli erau inevitabile.

Prosoapele erau atârnate în cuiere numerotate. Fiecare deţinut îşi avea propria sa bucată de săpun. Un paznic îi urmărea intrând goi-puşcă la cele douăzeci de duşuri, asigurându-se că nimeni nu

ascundea vreo armă. Numai că omul era novice în meserie şi încă nu învăţase că cine ţinea neapărat găsea o ascunzătoare. fraţi nu se simţea tocmai în largul său. Banda izolatoare aplicată pe cele două pene de lemn era netedă, însă avea muchii, aşa că amândoi făcuseră eforturi supraomeneşti ca să se îndrepte către duşuri în mers normal. Durea al dracului. Îndată începu să curgă apă fierbinte şi sala duşurilor se umplu de abur. Fraţii Patterson îşi aplicară săpun în anumite locuri spre a-şi putea recupera „ţurloaiele”, de altfel destul de vizibile la o privire mai atentă – însă amândoi ştiau că gardianul era nou în meserie. Harvey făcu un semn altor doi deţinuţi, aflaţi în celălalt capăt al sălii de duşuri. Piesa începu cu un dialog improvizat, de un gust destul de îndoielnic.

— Dă-mi înapoi blestematul ăla de săpun, jigodie împuţită ce eşti! se răsti primul.

— Ba pe-a mă-tii, răspunse liniştit celălalt.

Era o replică la care chibzuise îndelung.

Urmă o lovitură şi încă una.

— Terminaţi şi ieşiţi dracului de-acolo! strigă gardianul.

În aceeaşi clipă, alţi doi puşcăriaşi intrară în încăierare, unul cunoscându-şi perfect rolul, în timp ce celălalt – un tinerel înspăimântat – lupta cu disperare să se apere. Scandalul se întinse imediat, ca o reacţie în lanţ, cuprinzând întreaga sală a duşurilor. Gardianul ieşi grăbit ca să cheme ajutoare.

Henry şi Harvey se răsuciră pe călcâie, cu „ţurloaiele” ascunse în pumn. Ramon şi Jesus asistau la încăierare, privind exact în partea cealaltă şi decişi să nu se amestece. Nu aveau nici cea mai mică bănuială că totul era o înscenare.

Harvey se năpusti asupra lui Jesus, iar Henry îl luă în primire pe Ramon.

Jesus nu avu vreme să-şi dea seama ce se întâmpla. O siluetă întunecată se apropie de el ca o umbră, lovindu-l în piept o dată şi încă o dată. Se uită în jos şi văzu cum îi ţâşnea sângele dintr-o rană adâncă până în inimă. Cu fiecare bătaie a inimii rănile se căscau tot mai tare. Atunci mâna întunecată îl lovi din nou şi din pieptul său ţâşni un al treilea şuvoi de sânge. Îngrozit, încercă să-şi astupe rănile cu mâna, ca să oprească hemoragia, fără să ştie că cea mai mare parte a sângelui îi inundase pericardul, astfel încât moartea surveni prin congestia inimii. Se prăvăli pe spate, alunecând pe lângă perete şi rămase nemişcat pe podea. Jesus murise fără să înţeleagă de ce.

Henry, care se socotea mai deştept decât fratelui său, voise să-şi lichideze victima dintr-o singură lovitură. Ramon îi uşură sarcina: dându-şi seama de primejdie, încercă să fugă, însă Henry îl ţintui de perete şi-i înfipse „ţurloiul” în tâmplă, unde ştia că osul era subţire ca o coajă de ou. Odată pătruns în cavitatea craniană, în răsuci de la

stânga spre dreapta, apoi în sus şi-n jos. Ramon se zvârcoli câteva secunde ca un peşte prins în cârligul undiţei, după care se prăbuşi moale, ca o păpuşă de cârpe.

Fiecare geamăn îşi puse arma în mâna victimei fratelui său – nu aveau de ce se teme de amprente, câtă vreme se găseau la duş – iar apoi împinseră cadavrele unul lângă altul şi se duseră fiecare sub duşul său, frecându-se cu râvnă, ca să îndepărteze orice posibilă urmă de sânge. Între timp, scandalul se potolise. Cei doi puşcăriaşi care-şi disputaseră proprietatea asupra unui calup de săpun Dial îşi dăduseră deja mâna, cerându-i scuze gardianului, iar acum îşi terminau toaleta de dimineaţă. Aburul continua să umple sala de duşuri. Curăţenia era primul pas către divinitate, mai ales acolo unde se punea problema de urme ale crimei. Cinci minute mai târziu apa se opri şi oamenii ieşiră de sub duşuri.

Gardianul făcu numărătoarea – dacă exista ceva la care un gardian de închisoare se pricepea foarte bine, acel ceva era numărătoarea – ajungând la concluzia că lipseau doi deţinuţi. Ceilalţi optsprezece se ştergeau cu prosoapele, ciupindu-se în glumă de fund unul pe altul, aşa cum se distrau bărbaţii când erau numai între ei. Îşi vârî capul printre duşuri, gata să strige câteva cuvinte într-o spaniolă de liceu, dar în aceeaşi clipă zări prin perdeaua de aburi o formă aducând a corp omenesc.

— Ah, la dracu'!

Se răsuci pe călcâie, răcnind către ceilalţi gardieni să vină grabnic înapoi.

— Nu mişcă nimeni! urlă el înspre deţinuţi.

— Care-i baiul? întrebă unul dintre aceştia.

— Ascultă, omule, peste o oră trebuie să mă prezint la tribunal, zise un altul.

Fraţii Patterson se şterseră cu prosoapele, îşi încălţară sandalele şi rămaseră liniştiţi pe loc. Alţi complici poate că ar fi schimbat o privire mulţumită – în definitiv, tocmai comiseseră un dublu asasinat chiar sub nasul gardianului aflat la cincisprezece metri depărtare – însă cei doi gemeni nu aveau nevoie de aşa ceva. Fiecare din ei ştia perfect ce era în mintea celuilalt: libertatea. Evitaseră o crimă, comiţând alte două. Ştiau că poliţia se va ţine de cuvânt. Locotenentul era un copoi cinstit, iar copoii cinstiţi îşi respectau întotdeauna promisiunea.

Ştirea morţii „Piraţilor" se răspândi cu o viteză care ar fi stârnit invidia oricărui serviciu de informaţii. Când vestea ajunse la urechile locotenentului, acesta stătea la birou, unde tocmai scria un raport. Aflând ce se întâmplase, dădu din cap în semn că auzise, după care îşi reluă neplăcuta îndeletnicire de-a relata cum îi fusese spartă maşina de serviciu, de unde i se furaseră un radio valorând o groază de bani,

servieta diplomat şi – ceea ce era mai rău – o armă de foc. Acest ultim articol necesita îndeplinirea unor nesfârşite formalităţi.

— Poate că Cel de Sus a vrut să-ţi dea a înţelege c-ar fi mai bine să rămâi acasă şi să te uiţi la televizor, remarcă un alt locotenent.

— Ah, ticălos agnostic ce eşti. Parcă n-ai şti că până la urmă am hotărât să… Of, la dracu'!

— Care-i buba?

— Cazul Patterson. În servieta aia aveam toate gloanţele. Am uitat să le scot de-acolo. Acu' s-au dus, Duane. Am rămas fără gloanţe. Fără raportul legistului, fără fotografii, fără nimic!

— Procurorul districtual o să te felicite pentru asta. N-ai făcut nici mai mult, nici mai puţin decât să le redai libertatea gemenilor Patterson.

Şi zău c-a meritat, comentă în gând locotenentul.

În biroul său aflat la câteva blocuri mai departe, Stuart primi ştirea la telefon şi scoase un suspin de uşurare. Desigur, ar fi trebuit să-i fie ruşine – o ştia foarte bine – însă de data asta nu simţea nici cel mai mic imbold de a-şi jeli clienţii. Să deplângă sistemul care-i împinsese spre acest sfârşit, da – dar nu era cazul să regrete că-şi pierduseră viaţa, care la urma urmei nu adusese mari foloase nimănui. Pe deasupra, se alesese şi cu onorariul plătit în întregime, ca orice avocat isteţ care avea de-a face cu traficanţii.

Cincisprezece minute mai târziu, procurorul SUA dădu publicităţii o declaraţie în care afirma că era scandalizat de faptul că nişte prizonieri federali îşi găsiseră sfârşitul în asemenea împrejurări şi că cele două crime vor fi anchetate de autorităţile federale competente. Procurorul adăugă că spera să încadreze cele două decese în limitele legii, însă moartea legală reprezenta cu totul altceva decât aceea provocată de un asasin necunoscut în linii mari fusese o declaraţie excelentă, care avea să ajungă senzaţia ştirilor de prânz şi seară, fapt ce-l încânta pe Edwin Davidoff chiar mai mult decât cele două crime. Pierderea procesului i-ar fi tăiat orice şansă de-a candida pentru Senat. Acum toţi vor spune că, în definitiv, se făcuse dreptate, asociind acest lucru cu chipul şi afirmaţiile procurorului. Situaţia creată era aproape la fel de profitabilă ca o condamnare.

Bineînţeles, avocatul fraţilor Patterson se afla de faţă. Gemenii nu discutau niciodată cu poliţia altfel decât în prezenţa avocatului – cel puţin aşa credea el.

— Ascultă, zise Harvey. Dacă nimeni nu mă calcă pe bătătură, nici eu nu-mi vâr nasul unde nu trebuie. Am auzit ceva care suna a încăierare. Asta-i tot, omule. Când îţi ajunge la urechi aşa ceva într-un loc ca ăla, cel mai bun lucru e să nici nu întorci capu'. Înţelegi? Eşti

mai câştigat când nu ştii nimic.

— După toate aparenţele, clienţii mei nu vă pot fi de folos în cercetările dumneavoastră, se adresă avocatul agenţilor de poliţie. Nu cumva cei doi s-au omorât unul pe altul?

— Nu ştim. Deocamdată îi anchetăm pe cei care au fost martori la întâmplare.

— Înţeleg deci că nu aveţi intenţia să-i acuzaţi pe clienţii mei că ar fi avut vreo legătură cu acest regretabil incident.

— De data asta, nu, domnule avocat, răspunse inspectorul de poliţie.

— Perfect. Vreau să consemnaţi în procesul verbal. De asemenea, doresc să menţionaţi că cei doi clienţi ai mei nu deţin nici un fel de informaţii utile anchetei. În al treilea rând, cer ca procesul verbal să conţină o declaraţie potrivit căreia fraţilor Patterson nu li se vor pune întrebări decât în prezenţa mea.

— E-n regulă, domnule.

— Mulţumesc. Iar acum v-aş ruga să mă scuzaţi, însă trebuie să discut cu clienţii mei între patru ochi.

Consultaţia dură aproape un sfert de oră, timp în care avocatul află ce se întâmplase. Mai precis, nu „cunoştea” situaţia în sens metafizic sau legal şi nici în alt fel având de-a face cu etica juridică – însă ştia. Bineînţeles, etica profesională îl împiedica să profite de cele aflate fără a-şi călca jurământul de apărător al legii. Aşadar, procedă şi el cum putea, adică adăugă la dosarul penal al clienţilor săi un nou raport, urmând ca până la sfârşitul zilei să anexeze dovezi privitoare la ceea ce nu ştia.

— Bună dimineaţa, domnule judecător, salută Ryan.

— ’Mneaţa, Jack. Te rog să fii cât mai scurt. Peste câteva minute plec din oraş.

— Domnule, dacă mă întreabă careva ce se petrece în Columbia, ce trebuie să răspund?

— De data asta nu eşti la curent, aşa-i? i se adresă Moore.

— Aşa e, domnule.

— Ei bine, am avut ordin în acest sens. Nu-i greu de ghicit cine l-a dat. Tot ce pot să-ţi spun e că Agenţia n-a pus nici o bombă. E limpede? E drept că acolo se desfăşoară o operaţiune CIA, însă noi n-am lansat nici o bombă.

— Mă bucur să aud asta, domnule judecător. Nici mie nu-mi venea să cred că ne-am fi vârât în aşa ceva, declară Ryan, străduindu-se să se arate cât mai detaşat.

La dracu’! Va să zică şi judecătorul!

— Prin urmare, dacă primesc vreun telefon de la Capitoll Hill, acesta-i răspunsul pe care trebuie să-l dau, da?

Moore se ridică, zâmbind.

— Ai să te obişnuieşti să tratezi cu ei, Jack. Nu-i uşor şi adeseori te vei simţi chiar strâns cu uşa, însă vei vedea că se pricep să facă politică mai bine decât Fowler şi suita sa – din câte am aflat azi-dimineaţă.

— Era loc şi de mai bine, domnule, recunoscu Ryan. Înţeleg că de chestiunea asta s-a ocupat amiralul Cutter. Ar fi fost cazul să discut mai mult cu el înainte de-a lua avionul.

— Nimeni nu ţi-a pretins să fii perfect, Jack.

— Mulţumesc, domnule.

— Acum fug, să nu pierd cursa de California.

— Drum bun, domnule judecător, îi ură Ryan, ieşind din încăpere.

Ajuns în biroul său, închise uşa, renunţând în sfârşit la masca sa impasibilă.

— Dumnezeule, murmură el.

Dacă judecătorul Moore i-ar fi trântit o minciună sfruntată, ar fi înghiţit-o mai uşor. Dar lucrurile se petrecuseră cu totul altfel. Minciuna fusese elaborată cu grijă, probabil studiată până în cele mai mici amănunte, iar propoziţia repetată de mai multe ori. *Noi n-am lansat nici o bombă.*

Sigur că nu, în locul vostru le-a lansat Marina.

OK., Jack şi-acum ce dracu' ai să faci?

Habar nu avea, dar îi rămânea o zi întreagă ca să-şi frământe creierii.

Oricâte îndoieli ar fi avut Ding, zorii zilei de luni le risipiră pe toate. Cei veniţi în munţi rămăseseră pe loc. Îşi petrecuseră noaptea într-o tabără de-a lor, aflată câţiva kilometri mai la sud, iar acum Chavez îi auzea umblând de colo-colo pe la treburile lor. Urechea lui prinsese chiar şi zgomotul unei împuşcături, însă, indiferent în cine se trăsese, ţinta nu fusese unul dintre oamenii săi. Poate vreo căprioară sau un alt animal. Sau poate că cineva alunecase şi arma se descărcase din greşeală. În orice caz, nu era semn bun.

Grupul ocupa o poziţie riguros defensivă. Erau bine ascunşi, cu o deschidere perfectă pentru traiectoria armelor de foc, dar în primul rând, ascunzătoarea lor era greu previzibilă. Îşi umpluseră gamelele pe drum, iar acum se găseau departe de orice sursă de apă. Oricine i-ar fi căutat, s-ar fi aşteptat să-i găsească în apropierea unui izvor. De asemenea, i-ar fi căutat undeva în susul muntelui, însă locul aflat de ei era la fel de bun. Coasta muntelui era acoperită cu vegetaţie, prin care nu-ţi puteai face drum fără a fi auzit. Panta era periculoasă, iar toate celelalte poteci ducând până la ascunzătoarea lor puteau fi văzute ca-n palmă, îngăduind grupului să pândească un moment prielnic şi să-şi ia tălpăşiţa în caz de nevoie. Ramirez avea ochiul ager.

Principala lor sarcină era aceea să evite pe cât posibil o întâlnire frontală, iar dacă nu, să lovească şi să dispară. Dar asta însemna că Chavez şi însoţitorii săi nu mai erau singurii vânători din pădure. Nici unul dintre ei n-ar fi mărturisit că-i era teamă, însă deveniseră cu toţii mult mai circumspecţi.

Chavez se găsea în afara taberei, într-un punct de observaţie care-i oferea o perspectivă cum nu se poate mai bună asupra tuturor căilor de acces posibile în direcţia lor, precum şi o potecă secretă pe care se putea înapoia lângă ceilalţi. Guerra, sergentul de la Operaţiuni, se afla lângă el Ramirez ceru ca ambele SAW-uri să fie instalate la îndemână.

— Poate că totuşi vor pleca, gândi Ding cu voce tare, de fapt într-o şoaptă abia auzită.

Guerra pufni dispreţuitor.

— Cred că i-am călcat pe coadă de prea multe ori, bătrâne. Acu' ne-ar trebui o gaură de şoarece.

— Se pare că s-au oprit să-şi ia gustarea de prânz. Mă întreb cât vor rămâne pe loc.

— Din câte văd, ăştia se deplasează în sus şi-n jos, întocmai ca o mătură. Dacă nu mă înşel, or să-şi facă apariţia cam pe-acolo, pe urmă or să coboare în vâlcea şi-or să suie coasta, ajungând exact la noi.

— S-ar putea să ai dreptate, Paco.

— Ar fi cazul s-o întindem.

— Mai bine când se lasă întunericul, răspunse Ding. Acum că ştim ce au de gând, ne putem feri de ei.

— Posibil. Cred c-o să plouă, Ding. Ce zici, ăştia or să se întoarcă acasă sau or să stea să-i ude ploaia, ca pe tâmpiţii de noi?

— Vom afla peste un ceas sau două.

— Dacă începe ploaia, n-o să mai vedem nici la doi paşi.

— Trebuie să ţinem cont şi de asta.

— Priveşte, îi arătă Guerra.

— I-am reperat.

Chavez îşi îndreptă binoclul spre un pâlc de copaci aflat la o oarecare distanţă. Imediat zări doi oameni, cărora în mai puţin de un minut li se alăturară alţi şase. Chiar şi de la o depărtare de câteva mile se vedea limpede că suflau din greu. Unul se opri şi trase o duşcă zdravănă dintr-o sticlă – să fi fost bere? se întrebă Ding – chiar acolo în luminiş, parcă invitând să fie luat drept ţintă vie. Cine erau derbedeii ăştia? Purtau haine obişnuite, fără culori de camuflaj, în schimb aveau banduliere ca a lui Chavez. Armele erau fără îndoială de tip AK-17, majoritatea rabatabile.

— Şase, aici e Punctul. Terminat.

— Aici Şase.

— Văd opt… ba nu, zece inşi cu AK-uri, la vreo juma' de kilometru

spre est, la poalele colinei doi-zero-unu. Pentru moment nu fac nimic, pur şi simplu stau acolo. Terminat.

— Încotro se uită? Terminat.

— Cam în toate părţile, domnule. Terminat.

— Ţine-mă la curent, ceru căpitanul Ramirez.

— Am înţeles. Am încheiat transmisia.

Chavez îşi reluă observarea prin binoclu. Unul dintre cei aflaţi în vale făcu semn cu mâna către vârf. Alţi trei se urniră în direcţia indicată, fără prea mare tragere de inimă.

— Ţe s-a-ntâmplat? Bebe mic nu vlea să ulce pe muntele cel blestemat? întrebă Ding.

Guerra nu ştia că Chavez îl citase pe sergentul de pluton cu care luptase în Coreea.

— Cred c-au obosit, Paco.

— Foarte bine. Poate pleacă acasă.

Într-adevăr, urmăritorii obosiseră. Cei trei urcară panta înaintând cu viteza melcului. Odată ajunşi sus, strigară către cei din vale că nu se vedea nici ţipenie de om. Ceilalţi rămăseseră în loc deschis – ca nătângii, remarcă surprins Ding. Încrederea era o însuşire importantă pentru un soldat, numai că aici nu era vorba de încredere şi nici cei de jos nu erau soldaţi. Când cei trei trimişi în recunoaştere ajunseră pe la jumătatea coborâşului, soarele se ascunse în nori. Aproape în aceeaşi clipă se porni şi ploaia. Pe coasta vestică a muntelui de dezlănţui o furtună violentă, însoţită de descărcări electrice. La două minute după începerea ploii cerul se aprinse de fulgere. Un fulger lovi creştetul muntelui chiar în punctul unde se aflaseră cei trei, zăbovind acolo pentru o fracţiune de secundă ce părea că nu se mai termina, asemenea degetului unui zeu înfuriat. Urmară altele şi altele, iar ploaia se preschimbă într-o perdea de apă. Vizibilitatea perfectă de până atunci se reduse la o rază de circa patru sute de metri, care se extindea sau se restrângea în funcţie de ploaia aproape compactă. Chavez şi Guerra schimbară o privire îngrijorată. Misiunea lor era de-a sta la pândă şi de-a trage cu urechea, dar acum nu mai vedeau nici la doi paşi, iar de auzit nici atât. Pe deasupra, chiar după încetarea furtunii, pământul avea să rămână ud. Frunzele şi crenguţele n-ar mai fi trosnit sub pasul cuiva care ar fi încercat să se apropie de ei. Umiditatea absorbea zgomotul. Caraghioşii pe care-i ţinuseră sub observaţie până atunci aveau toate şansele să ajungă lângă ei fără a fi remarcaţi. Pe de altă parte, dacă echipa hotăra să-şi părăsească postul, se putea mişca mai rapid şi cu mai puţine riscuri de-a fi descoperită. Ca întotdeauna, natura înconjurătoare rămânea mută, oferind avantaje numai acelora care ştiau s-o înţeleagă şi uneori impunând aceleaşi neajunsuri ambelor tabere.

Furtuna dură toată după-amiaza, stratul de apă ridicându-se la

câţiva centimetri. Un fulger lovi la vreo sută de metri de sergenţi – o experienţă nouă pentru amândoi şi la fel de înfricoşătoare ca un baraj de artilerie, prin explozia neaşteptată de zgomot şi lumină. După aceea se lăsară doar frigul şi umezeala, strecurând în sufletul oamenilor o profundă deprimare, pe măsură ce temperatura cobora spre 10° C.

— Ding, uită-te în faţă, ceva mai la stânga, şopti nelinişţit Guerra.

— Ah, la dracu'!

Chavez nici nu avea nevoie să se mire în gura mare cum de ajunseseră urmăritorii atât de aproape. Încă asurziţi de bubuitura tunetului şi cu toată umezeala din jur, nu-i zăriseră pe cei doi indivizi aflaţi acum la nici două sute de metri depărtare.

— Şase, aici Punctul. Sunt la vreo două sute de metri sud-est de noi, îi raportă Guerra căpitanului. Rămâneţi pe recepţie. Terminat.

— Am înţeles. Rămânem pe recepţie, răspunse Ramirez. Nu-ţi pierde firea, Paco.

Drept răspuns, Guerra apăsă pe butonul transmiţătorului.

Chavez se mişcă foarte încet, aducându-şi arma în poziţie de tragere, asigurându-se că piedica era pusă, dar cu degetul pe ea. Ştia că erau aproape invizibili, bine ascunşi în desiş şi printre copacii tineri. Fiecare dintre ei îşi vopsise obrazul în culori de camuflaj, astfel încât chiar şi de la cincizeci de metri se confundau cu peisajul. Trebuiau însă să stea neclintiţi, întrucât ochiul omenesc sesiza imediat mişcarea. Atâta vreme cât nu schiţau nici un gest, rămâneau invizibili. Era o demonstraţie practică a motivelor pentru care armata îşi instruia oamenii în spiritul disciplinei. Amândoi sergenţii regretau că nu-şi luaseră uniformele de camuflaj, însă acum era prea târziu. Oricum, echipamentul kaki se murdărise de apă şi noroi. În urma unui acord tacit, fiecare supraveghea un anumit sector, spre a nu fi siliţi să întoarcă prea mult capul. Ştiau că puteau vorbi în şoaptă unul cu altul, însă preferau s-o facă doar dacă era absolut necesar.

— Aud ceva în spatele nostru, zise Chavez zece minute mai târziu.

— Mai bine uită-te în urmă, răspunse Guerra.

Lui Ding îi trebuiră peste treizeci de secunde ca să-şi rotească trupul şi capul.

— Hopa!

Zărise mai mulţi bărbaţi aşternându-şi sacii de dormit.

— Ăştia rămân aici peste noapte.

Era limpede ce se întâmplase. Cei pe care-i supravegheaseră continuaseră patrularea de rutină, ajungând să-şi instaleze tabăra chiar în postul de observaţie al grupului de comando.

Cei doi sergenţi auzeau şi vedeau clar mai mult de douăzeci de oameni.

— O să fie o noapte de pomină, şopti Guerra.

— Da, da, iar colac peste pupăză, îmi vine să fac pipi.

Fusese o palidă tentativă de-a glumi. Ding îşi ridică ochii către cer. Ploaia se mai rărise, dar norii rămâneau la fel de denşi. Avea să se întunece ceva mai devreme, poate peste vreo două ore.

Inamicul se împărţise în trei echipe, ceea ce nu era o idee rea, numai că fiecare grup aprinsese câte un foc ca să prepare cina – o tâmpenie fără seamăn. În plus, toţi erau gălăgioşi, pălăvrăgind de parcă s-ar fi instalat să ia masa în cine ştie ce cantină de provincie. Pentru Chavez şi Guerra era un semn bun, întrucât se puteau folosi din nou de radio.

— Şase, aici e Punctul. Terminat.

— Aici Şase.

— Şase, ăăă… şovăi Chavez. Băieţii cei răi şi-au ridicat tabăra de jur împrejurul nostru. Habar n-au că suntem aici.

— Spuneţi-mi ce vreţi să faceţi?

— Deocamdată nimic. Poate reuşim s-o întindem de aici după ce se întunecă. Vă dăm de ştire când a sosit momentul.

— Am înţeles. Terminat.

— O întindem? întrebă în şoaptă Guerra.

— N-are rost să-şi facă grijă pentru noi, Paco.

— Ascultă, *mano.* Sunt al dracului de speriat.

— Asta n-ajută la nimic.

Ryan tot nu aflase vreun răspuns. Plecă de la birou după ceea ce păruse a fi o zi normală de lucru, în care îşi rezolvase corespondenţa şi citise tot felul de rapoarte. Şi totuşi, nu muncise cine ştie ce. Îl frământau prea multe gânduri, pe care nu reuşise să şi le alunge.

Îi spuse şoferului să-l ducă la Bethesda. Nu sunase la telefon în prealabil, dar un drum până acolo nu însemna o abatere prea mare de la programul obişnuit.

Paza de la rezerva VIP era la fel de strictă ca întotdeauna, însă toţi îl cunoşteau pe Ryan. Omul de la uşă clătină mâhnit din cap în clipa când Jack puse mâna pe clanţă. Zăbovi o clipă, încercând să-şi ia expresia obişnuită. Greer nu avea nevoie de vizitatori pe care să-i şocheze starea sa. Dar ceea ce simţi Jack nu se putea numi altfel decât şoc.

Amiralul abia dacă mai cântărea vreo cincizeci de kilograme – o umbră a bărbatului de altădată, a ofiţerului de carieră care comandase nave şi marinari în serviciul ţării sale. Cel ce trudise cincizeci de ani în slujba guvernului american zăcea acum agonizând pe un pat de spital. Priveliştea ce se înfăţişa ochilor lui Jack însemna mai mult decât moartea unui om. Ea reprezenta apusul unei epoci şi al unor norme de comportament. Cincizeci de ani de experienţă, înţelepciune şi gândire erau sortiţi pieirii. Jack îşi trase un scaun lângă

pat şi-i făcu semn omului de pază să-l lase singur cu amiralul.

— Noroc, şefule.

Greer deschise ochii.

Ce *să-i spun? Să-l întreb cum se mai simte? Cum să spui aşa ceva unui om care trage să moară?*

— Cum a fost voiajul, Jack?

Vorbise cu un glas abia auzit.

— În Belgia a mers bine. Toată lumea v-a transmis salutări. Vineri a trebuit să-i dau raportul lui Fowler, cum aţi făcut şi dumneavoastră data trecută.

— Ce părere ai despre el?

— Cred că are nevoie de oarecare îndrumare în ce priveşte politica externă.

Amiralul surâse.

— Aşa zic şi eu. Dar de vorbit, vorbeşte bine.

— Am cam dat-o în bară cu una dintre asistentele lui. Fata aia de la Benington, Elliot. Periculoasă foc. M-a ameninţat că, dacă şeful ei câştigă alegerile, voi fi silit să-mi iau catrafusele.

Nu fusese un subiect de discuţie prea inspirat. Greer încercă să se mişte, însă nu reuşi.

— Atunci caut-o, sărut-o şi împăcaţi-vă. Chiar de-ar trebui s-o pupi în fund ziua-n amiaza mare pe treptele de la Benington. Când ai să te înveţi minte să renunţi la căpoşenia ta de irlandez? Întreabă-l pe Basil câţi bani dă pe oamenii pentru care-i nevoit să lucreze. Datoria ta e să-ţi serveşti *ţara,* Jack, nu numai pe inşii care-ţi cad cu tronc.

Nici directa unui boxer profesionist nu l-ar fi durut pe Jack mai tare.

— Da, domnule amiral. Aveţi dreptate. Încă mai am multe de învăţat.

— Învaţă repede, băiete. Nu mi-a rămas prea multă vreme să-ţi dau lecţii.

— Să nu spuneţi asta, domnule amiral.

Tonul lui Jack sunase ca o rugăminte de copil.

— Mi-a sunat ceasul, Jack. O parte dintre băieţii cu care am făcut armata au murit acum cincizeci de ani pe Insula Savo, la Leyte sau în cine ştie ce colţ de ocean. Eu am avut mai multă baftă decât ei. Dar simt că mi se termină aţa de pe mosor. E rândul tău să preiei ştafeta. Vreau să rămâi în locul meu, Jack.

— Am nevoie de sfatul dumneavoastră, domnule amiral.

— Columbia?

— V-aş putea întreba de unde ştiţi, dar mă abţin.

— Când un om ca Arthur Moore se fereşte să te privească în ochi, înţelegi că ceva e în neregulă. Moore a venit la mine sâmbătă şi tot timpul mi-a evitat privirea.

— Şi pe mine m-a minţit astăzi.

Ryan continuă să-i explice situaţia timp de câteva minute, subliniind ceea ce ştia, apoi destăinuindu-i amiralului bănuielile şi temerile sale.

— Vrei să-ţi spun ce trebuie să faci? întrebă Greer.

— Mi-ar prinde bine un sfat, domnule amiral.

— N-ai nevoie de sfaturi, Jack. Eşti suficient de inteligent. Dispui de toate relaţiile necesare. În plus, cunoşti calea cea dreaptă.

— Dar cum rămâne cu…

— Politica? Porcăria aia? aproape că râse Greer. Vezi tu, Jack, când zaci într-un pat, aşa ca mine, ştii la ce te gândeşti? La toate lucrurile pe care ai vrea să le faci din nou, de data asta fără să greşeşti, la toate erorile tale, la toţi oamenii cu care te-ai fi putut purta mai cumsecade – şi-i mulţumeşti lui Dumnezeu că n-a fost şi mai rău. Jack, cinstea e un lucru pe care n-ai să-l regreţi niciodată, chiar dacă prin ea i-ai rănit pe unii dintre semenii tăi. Când ai fost numit locotenent de Marină, ai rostit un jurământ înaintea lui Dumnezeu. Acum înţeleg la ce slujeşte acel legământ. E un sprijin, nu o ameninţare. Menirea lui e să-ţi reamintească ce importante sunt cuvintele. Cuvintele au o mare însemnătate, iar cuvântul tău mai mult ca toate. Cuvântul tău arată cine eşti. Iată ultima lecţie pe care ţi-o dau, Jack. De-acum încolo va trebui să te descurci singur.

Tăcu şi Jack văzu cum îl răzbeau durerile, în ciuda puternicelor analgezice ce i se administra.

— Ai o familie, Jack. Du-te acasă la ei. Transmite-le cele mai bune gânduri din partea mea şi spune-le copiilor că îl consider pe tăticul lor un om deosebit, de care trebuie să fie mândri. Noapte bună, Jack.

Şi amiralul se cufundă în somn.

Jack rămase aşezat încă vreo câteva minute, până când reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine. Îşi şterse ochii şi ieşi din rezervă chiar în clipa când intra doctorul.

Jack îl opri şi se prezentă.

— Nu mai durează mult. Poate nici o săptămână. Îmi pare nespus de rău, dar nu avea nici o şansă.

— Scutiţi-l măcar de dureri, zise încet Ryan.

Din nou vorbise cu un glas rugător.

— Asta şi facem, răspunse oncologul. E motivul pentru care doarme cam tot timpul. Când e treaz, e încă lucid. Am avut cu el câteva discuţii extrem de interesante. Şi eu îl apreciez mult.

Doctorul era obişnuit să-i moară pacienţii, dar nu era o stare de lucruri de natură să-l bucure.

— Peste câţiva ani poate că am fi reuşit să-l salvăm. Din păcate, ştiinţa nu avansează destul de rapid.

— Şi niciodată atât de rapid pe cât ar trebui. Oricum, vă mulţumesc că v-aţi dat silinţa, domnule doctor.

Ryan luă ascensorul şi coborî din nou la parter, spunând şoferului să-l ducă acasă. Pe drum, trecură din nou pe lângă templul mormonilor a cărui marmură era scăldată în lumini. Jack încă nu ştia cu precizie ce va face, însă era sigur de ceea ce trebuia să îndeplinească. Făcuse un legământ la căpătâiul unui muribund şi nu exista jurământ mai important decât acesta.

Norii se risipiseră şi în curând avea să apară luna. Sosise momentul. Inamicul îşi postase santinele de jur împrejur. Acestea patrulau la fel ca aceia care păziseră rafinăriile. Focurile încă ardeau, dar conversaţiile încetaseră şi oamenii aţipiseră unul câte unul.

— Trebuie să ieşim împreună, zise Chavez. Dacă ne văd furişându-ne sau târându-ne pe jos, vor şti că suntem ăia răi. Dacă ne văd mergând liniştiţi, o să creadă că facem parte dintre ai lor.

— Ai dreptate, încuviinţă Guerra.

Amândoi îşi agăţară armele la piept. Formatul acestora ar fi dat imediat de bănuit duşmanului, dar, lipite de trupurile lor, contururile le erau disimulate şi în plus le aveau pregătite pentru orice eventualitate. Ding ştia că la nevoie MF5-SD2-ul său putea ucide fără zgomot. Guerra îşi scoase maceta. Lama metalică era desigur vopsită în negru şi singura parte strălucitoare era muchia ascuţită ca briciul. Guerra se pricepea grozav la armele tăioase şi îşi ascuţea veşnic maceta. Pe lângă aceasta, era ambidextru, aşa că ţinea maceta cu stânga, în timp ce dreapta se încleştase pe pistolul automat M-16.

Echipa se aliniase la vreo sută de metri de tabăra pe lângă care cei doi sergenţi urmau să meargă la pas, gata să le sară în ajutor la momentul potrivit. O asemenea situaţie ar fi fost extrem de delicată şi fiecare dintre ei spera să nu fie silit să acţioneze astfel.

— În regulă, Ding, mergi în frunte.

De fapt, Guerra era mai mare în grad decât Chavez, însă în situaţia de acum experienţa conta mai mult decât gradul.

Chavez porni în josul dealului, încercând pe cât posibil să rămână ascuns, apoi coti la stânga, către nord, unde aveau să se găsească în siguranţă ochelarii de noapte se aflau în raniţa pe care o lăsase la punctul de observaţie, întrucât ar fi trebuit să fie înlocuit în post înainte de căderea nopţii. Faptul că nu vedea în întuneric îi dădea grozav de mult de furcă.

Cei doi bărbaţi înaintau, străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. Terenul mocirlos de după ploaie le era de mare folos, însă cărarea pe care apucaseră se îngusta mereu şi pădurea devenea tot mai deasă. Le mai rămâneau de parcurs încă vreo trei-patru sute de metri şi ar fi ajuns la adăpost, numai că de data asta distanţa era prea lungă.

Bineînţeles, nu mergeau chiar pe drum deschis, însă nici nu aveau

cum să-l evite. La un moment dat poteca făcu o cotitură, iar Chavez şi Guerra se treziră cu doi indivizi la nici zece paşi în faţa lor.

— Ce căutaţi în pădure? întreb unul dintre ei.

Chavez schiţă un gest amical, sperând că astfel omul se va opri pe loc, însă acesta continuă să se apropie, vrând să vadă cine erau cei doi. Însoţitorul lui păşea alături. În clipa când remarcă tipul de armă pe care-l purta Chavez, era deja prea târziu pentru toţi patru.

Chavez, care-şi ţinea ambele mâini încleştate pe arma automată, o răsuci brusc în bandulieră, trăgând o singură salvă sub bărbia individului. Gloanţele îi pulverizară ţeasta. Guerra se întoarse, rotindu-şi braţul cu maceta şi la fel ca în filme, capul celuilalt ins se rostogoli la pământ. Şi el şi Chavez săriră să-şi prindă în braţe victimele, ca să nu facă prea mult zgomot.

La dracu'! înjură în gând Ding. Acum vor afla că cineva trecuse pe acolo. Nu aveau destul timp să tragă cadavrele într-un loc mai ferit, căci riscau să dea nas în nas cu alţii. Dacă aşa stăteau lucrurile, îşi zise el, atunci trebuiau să profite cât mai mult de pe urma celor două omoruri. Găsi capul desprins de trap şi-l aşeză pe pieptul victimei lui Guerra, înţepenindu-l între mâinile fără viaţă. Mesajul era limpede: *Cu noi nu-i de glumit*.

Guerra încuviinţă din cap şi Ding porni din nou înainte, către vale. După vreo zece minute auziră un şuierat imediat în dreapta lor.

— Sunt cu ochii pe voi de nu ştiu când, şopti *Oso.*

— Sunteţi teferi? întrebă încet Ramirez.

— Ne-au ieşit în cale doi tipi. Amândoi sunt morţi, răspunse Guerra.

— Hai s-o ştergem până nu-i descoperă ceilalţi.

Nu mai apucară. O clipă mai târziu se auzi o bufnitură de corp în cădere, urmată de un răcnet, apoi o rafală sălbatică de armă automată AK-47. Gloanţele zburaseră în cu totul altă direcţie, însă fuseseră de-ajuns ca să trezească orice suflare omenească pe o rază de câţiva kilometri. Grupul de comando îşi pregăti echipamentul pentru deplasare pe timp de noapte, ca să se îndepărteze prin pădure cât mai curând posibil. În tabăra inamică se stârni o zarvă fără seamăn: din toate părţile răsunau zgomote, strigăte şi înjurături. Oamenii lui Ramirez continuară să înainteze fără oprire vreme de două ore. Consemnul era la fel de strict ca şi ordinele primite prin reţeaua de comunicaţii prin satelit: acum ei erau cei vânaţi.

Totul se petrecuse cu o repeziciune neobişnuită, la o sută de mile de Insulele Capului Verde. Camerele de filmare din satelit supravegheaseră zona vreme de câteva zile, reperând furtuna pe diferite frecvenţe. Fotografiile fuseseră transmise pe Pământ, fiind recepţionate de oricine ar fi avut aparatura potrivită, iar navele îşi schimbaseră deja cursul, ca să iasă din zona furtunii. Dinspre deşertul

vest-african se răspândea un val de aer fierbinte şi uscat, vara fiind deja caniculară. Mânat de vânturile din est şi în contact cu aerul umed de deasupra oceanului, acest val de aer dăduse naştere la sute de furtuni violente, care începuseră să se unească între ele. Norii coborâră până deasupra apei calde de la suprafaţă, producând şi mai multă căldură, care la rândul său suplimenta energia deja existentă în atmosferă. Odată atinsă o masă critică de căldură, ploaie şi nori, începu să se formeze furtuna. Specialiştii de la Centrul Naţional pentru Studiul Uraganelor tot nu înţelegeau cauzele fenomenului – sau, date fiind împrejurările, de ce acesta avea ioc atât de rar – însă iată că se petrecea acum. Şeful colectivului de cercetare apăsa pe tastele computerului, derulând înainte şi înapoi imaginile luate din satelit. Acum vedea limpede. Norii începuseră să se învârtească în sens invers celor ceasornicului, în jurul unui punct unic din spaţiu. Nucleul furtunii era pe cale să se constituie, mişcarea circulară, sporindu-i coeziunea şi forţa, ca şi cum ar fi ştiut că în felul acesta putea prinde viaţă. Existaseră şi furtuni mai timpurii decât cea de acum, însă anul în curs oferea condiţii neobişnuit de „favorabile” pentru formarea lor. Ce frumoase apăreau în imaginile luate prin satelit. Ca nişte creaţii de artă modernă, înfăţişând vârtejuri difuze de nori diafani. Aşa ar fi şi în realitate – îşi spuse şeful echipei de specialişti – dacă n-ar ucide atâta lume. La urma urmei, dacă cercetătorii dădeau furtunilor un nume, asta se întâmplă pentru că li se părea inadmisibil ca sute şi mii de vieţi omeneşti să fie curmate de un simplu număr. Ca şi în cazul de faţă, îşi zise meteorologul. Deocamdată se numea „depresiune tropicală”, dar, dacă fenomenul îşi va intensifica puterea şi aria de cuprindere, atunci va deveni o furtună tropicală. Începând din acel moment, o vor numi Adele.

Singurul adevăr prezentat în filme, îşi zise Clark, era acela că de cele mai multe ori spionii se întâlneau în baruri. În ţările civilizate barurile erau foarte utile, reprezentând locuri unde bărbaţii se puteau duce să bea un păhărel, să cunoască alţi oameni şi să stea de vorbă despre una sau alta în încăperi luminate discret, de regulă în sunetul unei muzici de proastă calitate, suficientă cât să le acopere vocile, împiedicându-i să fie auziţi de cei din jur. O clipă mai târziu îşi făcu apariţia Larson, care se strecură spre colţul unde stătea Clark. Barul nu avea scaune, ci numai o bară de alamă pe care clienţii să-şi sprijine piciorul. Larson comandă o bere – marca locală – băutură la care columbienii erau tare pricepuţi. De altfel, se pricepeau la o groază de lucruri, cugetă Clark. Dacă n-ar fi fost traficul de droguri, ţara asta ar fi ajuns mare. Columbia suferea la fel de mult ca propria sa ţară. Guvernul columbian se confrunta cu trista realitate de-a fi purtat un război împotriva traficanţilor de droguri şi de-a fi pierdut

partida… Spre deosebire de America? se întrebă agentul CIA. Spre deosebire de America, guvernul columbian se simţea ameninţat? Păi, da, bineînţeles – îşi răspunse el singur – noi o ducem bine comparativ cu statul ăsta.

— Ei, bine? întrebă el când patronul barului se duse la celălalt capăt al tejghelei.

Larson începu să vorbească încet, în spaniolă.

— Informaţia e sigură. Trupele trimise pe teren de ai noştri au aterizat deja.

— Şi încotro au luat-o?

— Cineva mi-a zis că spre sud-vest. Se vorbeşte despre o expediţie de vânătoare în munţi.

— Iisuse, murmură Clark în englezeşte.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi… sunt vreo patruzeci de militari de la infanteria uşoară…

Continuă să-i explice timp de câteva minute.

— Adică am organizat o *invazie!* se cruci Larson, cu ochii ţintă la tăblia barului. Doamne sfinte, cine-i dementul căruia i-a dat prin cap o asemenea idee?

— Amândoi suntem în slujba lui; adică a lor, din câte cred.

— La dracu'! Există un singur lucru pe care nu-l putem face şi ăla-i să-i băgăm în mă-sa pe toţi tipii ăştia!

— Bun, atunci ia avionul înapoi la Washington şi povesteşte-i directorului-adjunct întreaga tărăşenie. Dacă Ritter e în toate minţile, o să-i cheme înapoi fără zăbavă, înainte să se întâmple vreo nenorocire.

Clark se întoarse către Larson. Creierul său lucra febril şi nu-i plăceau deloc concluziile la care ajunsese. Îşi amintea perfect de o misiune în cadrul Corpului I, când…

— Ce-ar fi să mergem mâine amândoi, să aruncăm o privire prin partea locului?

— Tu chiar vrei să mă deconspir? replică Larson.

— Ai o vizuină?

Clark se referea la refugiul pe care orice agent plecat în misiune trebuia să-l aibă pregătit în caz de nevoie: un loc sigur, unde să se ascundă dacă era necesar.

— E Papa polonez? pufni dispreţuitor Larson.

— Cum rămâne cu amica ta?

— Deocamdată nu ne ocupăm de ea. Nu uita că am experienţă în treburi de-astea.

CIA încuraja loialitatea faţă de agente, chiar şi atunci când nu se ajungea la relaţii amoroase, iar Larson nutrea o afecţiune firească pentru femeile care-i fuseseră amante de-a lungul anilor.

— Vom încerca să dăm excursiei aparenţa unei expediţii de

prospectare, însă după cele petrecute, în baza autorizaţiei primite de mine, acoperirea ta e nulă, aşa că va trebui să te întorci la Washington pentru o nouă numire. La fel şi ea. E un ordin.

— Nu ştiam că aveai…

Clark zâmbi.

— Oficial nici nu am, dar vei afla curând că între mine şi domnul Ritter există o înţelegere. Eu mă ocup cu munca de teren, iar el nu-şi vâră nasul în treburile mele.

— Nimeni n-ar avea tupeul ăsta.

Singurul răspuns primit de Larson fu o sprânceană ridicată şi o privire sfredelitoare, care se dovedi mai primejdioasă decât şi-ar fi închipuit vreodată pilotul.

Cortez stătea aşezat în singura încăpere demnă de acest nume din întreaga casă: bucătăria – foarte spaţioasă, faţă de altele de prin partea locului – unde avea o masă pe care să-şi instaleze aparatele de radio şi hărţile, precum şi un registru în care ţinea o evidenţă a desfăşurării evenimentelor. Până în prezent pierduse unsprezece oameni în ciocniri scurte, violente şi de cele mai multe ori tăcute – fără a obţine nimic în schimb. „Soldaţii" trimişi de el în misiune erau încă prea porniţi ca să simtă frica – fapt ce se potrivea de minune cu intenţiile lui. Principala hartă tactică era acoperită cu o folie de plastic transparentă, pe care Cortez însemnase cu un creion roşu zonele de acţiune. Contactase două – poate chiar trei – dintre echipele americane. Bineînţeles, pentru aceasta fusese obligat să-şi sacrifice unsprezece oameni. Îi plăcea să creadă că-i pierduse pe cei mai ageamii. Desigur, era o apreciere relativă, întrucât pe un câmp de luptă intervenea întotdeauna hazardul, însă în general istoria demonstra că primii care mureau erau cei săraci cu duhul şi că într-o bătălie se producea o selecţie darwiniană. Estima că va mai suferi vreo cincizeci de pierderi înainte de-a schimba strategia. Pe urmă va cere întăriri, reducând astfel numărul gărzilor de corp ale conducătorilor Cartelului. După aceea îşi va suna şeful, anunţându-l că-i identificase pe doi sau trei dintre confraţii lui, ai căror oameni aveau o comportare cam ciudată – evident, ştia de pe acum pe cine anume va acuza – pentru ca a doua zi să-l prevină pe unul dintre aceştia (ales şi el cu grijă) că şeful său avea o atitudine bizară şi că el, Cortez, datora loialitate organizaţiei care-l plătea, nu unor persoane anume. Planul lui era ca Escobedo să fie suprimat. Era o etapă necesară şi nu neapărat regretabilă. Americanii îi lichidaseră deja pe doi dintre traficanţii cu adevărat inteligenţi, iar el intenţiona să contribuie la eliminarea celorlalte două creiere ale organizaţiei. Capii rămaşi în viaţă vor avea nevoie de Cortez şi vor fi conştienţi de acest lucru. Poziţia lui ca şef al pazei şi informaţiilor urma să-i asigure un loc

în conducere, în timp ce Cartelul va fi restructurat în conformitate cu concepţia sa despre o organizaţie dinamică şi sigură. Într-un an, va deveni primul între egali. Peste încă un an va fi doar primul. Nici măcar nu va trebui să se descotorosească de ceilalţi. Escobedo făcea parte dintre cei deştepţi şi, în plus, se dovedise uşor de manipulat. Restul vor fi ascultători ca nişte copii, manifestând mai mult interes pentru bani şi pentru jucăriile lor costisitoare decât pentru ceea ce putea realiza organizaţia. În această privinţă, Cortez avea idei destul de vagi. Nu era omul care să gândească zece etape dintr-odată. Patru sau cinci erau de-ajuns.

Studie din nou harta. Curând americanii se vor alarma în faţa pericolului reprezentat de operaţiunea lui şi vor reacţiona într-un fel. Îşi deschise mapa, comparând fotografiile aeriene cu hărţile. Acum ştia că americanii fuseseră aduşi – şi continuau să fie aprovizionaţi – de un singur elicopter. Era o iniţiativă îndrăzneaţă până la imprudenţă. Oare americanii nu învăţaseră cum era cu elicopterele încă de pe câmpiile Iranului? Trebuia să identifice zonele de aterizare… dacă nu cumva le şi ghicise.

Cortez închise ochii, impunându-şi să se limiteze la principiile de bază. Acesta era riscul în astfel de operaţiuni. Te implicai atât de mult în evenimentele concrete, încât pierdeai din vedere situaţia de ansamblu. Poate că mai exista o cale. Americanii îl ajutaseră deja o dată. Era posibil să-i acorde sprijinul din nou. Oare cum să-i determine s-o facă? Ce serviciu le-ar putea oferi în schimb? Şi cum i-ar putea fi ei de folos? Iată un lucru la care avea să cugete pentru tot restul acelei nopţi fără somn.

Vremea rea îi împiedicase să testeze noul motor cu o noapte în urmă şi din aceleaşi motive trebuiau să aştepte până la trei – ora locală – în cea de-a doua noapte pentru a realiza experimentul. Pave Low nu avea voie să se arate cu nici un chip pe timpul zilei, afară de cazul când primea ordin de sus.

Un transportor scoase elicopterul din hangar, apoi rotorul fu montat la locul său şi motoarele porniră. Colonelul şi căpitanul Willis măriră turaţia, în timp ce sergentul Zimmer supraveghea aparatele de bord. Rulară cu viteză normală până ajunseră pe pistă, de unde decolară în maniera tipică elicopterelor, legănându-se uşor în timp ce tonele de metal şi combustibil se desprindeau cu greu de sol, înălţându-se în aer ca un copil care suia pentru prima oară o scară.

E greu de spus ce anume se întâmplase mai întâi. La urechea pilotului ajunse un scârţâit îngrozitor, pătrunzând chiar şi prin izolaţia căştii Darth Vader. În acelaşi moment, sau poate cu o miime de secundă mai devreme, Zimmer scoase un strigăt de avertisment, care răsună tare în interfon. Colonelul Johns îşi aruncă ochii pe instrumentele de bord şi văzu că toate indicatoarele pentru motorul

unu o luaseră razna. Willis şi Zimmer opriră la cincizeci de picioare deasupra pistei. În mai puţin de trei secunde ateriză din nou, reducând turaţia unicului motor care mai funcţiona până când acesta se opri cu totul.

— Ce s-a întâmplat?

— Motorul cel nou, domnule. Pur şi simplu s-a decuplat. Probabil că ne-a lăsat compresorul. Poate chiar mai rău de-atât. Va trebui să arunc o privire, să văd dacă nu s-au produs şi alte stricăciuni, raportă Zimmer.

— Ai avut ceva necazuri când ai montat motorul?

— Nu. Totul a mers ca la carte, domnule colonel. E a doua oară când păţim aşa cu lotul ăsta de motoare, domnule. Furnizorul ne trage în piept cumva cu noile lame de turbine. Vom fi siliţi să verificăm funcţionarea întregului motor – până când depistăm unde-i buba. Deocamdată nu mai decolează nici un aparat echipat cu astfel de motoare, nici ale noastre, nici ale Marinei, nici ale Armatei, absolut nici unul.

Noul proiect de motor folosea lame de compresor pentru turbină confecţionate din ceramică în loc de oţel. Era un material mai uşor (permiţând încărcarea unei cantităţi suplimentare de combustibil) şi mai ieftin (cu aceiaşi bani se puteau cumpăra mai multe motoare), iar testele de fabricaţie demonstraseră că noul model era la fel de bun ca precedentele… până când ajunsese să fie fabricat în serie. Prima defecţiune fusese pusă pe seama unei păsări intrate între palete, însă două elicoptere ale Marinei acţionate de acest motor dispăruseră fără urmă în adâncul oceanului. Zimmer avea dreptate. Toate aparatele echipate cu acest tip de motor trebuiau să rămână la sol până când se lămurea şi se soluţiona defecţiunea.

— Grozavă treabă, Buck, zise Johns. Ce se-aude cu motorul de rezervă?

— Dumneavoastră ce credeţi, domnule colonel? răspunse Zimmer. Aş putea să le cer să ne trimită unul dintre cele vechi.

— Dumneata ce părere ai?

— Eu zic să montăm unul de tip vechi sau să umflăm unul de la un elicopter întors la Huribut.

— Dă sfoară în ţară imediat după ce coborâm, ordonă colonelul. Vreau să-mi fie aduse *două* motoare bune. Cât mai curând posibil.

— Am înţeles, domnule colonel.

Willis şi Zimmer schimbară o privire îngrijorată. Ce se va întâmplă acum cu oamenii pe care trebuiau să-i aprovizioneze?

Se numea Esteves. Şi el era sergent de Stat-Major în armata Statelor Unite. Înainte să înceapă toată povestea, făcuse parte din unitatea de recunoaştere a batalionului 5, regimentul 14 infanterie,

prima brigadă a diviziei 25 infanterie (uşoară) Fulgerul Tropical, cu baza la Schofield, Hawaii. Tânăr, rezistent şi mândru ca toţi militarii din SHOWBOAT, se simţea în egală măsură obosit şi frustrat. Pentru moment, chiar bolnav. Probabil că mâncase ceva ce nu-i priise sau poate că băuse prea mult. La timpul cuvenit, va merge să fie examinat de medic, poate că va lua câteva pastile. Deocamdată însă, intestinele îi bolboroseau şi braţele îi erau lipsite de vlagă. Porniseră în misiune exact cu douăzeci şi şapte de minute în urma echipei KNIFE, dar nu avuseseră nici o ciocnire după distrugerea micului aeroport. Descoperiseră şase rafinării, dintre care patru folosite de curând, însă nici urmă de prezenţă omenească. Esteves voia să-şi sporească palmaresul, aşa cum era convins că se întâmplă cu celelalte grupuri. La fel ca Chavez şi el crescuse într-un cartier unde mişunau tot soiul de bande, dar, spre deosebire de Ding, chiar se înhăitase cu una dintre ele, până când soarta îl îndepărtase suficient cât să se înroleze în armată. Tot spre deosebire de Chavez, luase cândva droguri, până în ziua când sora sa murise dintr-o supradoză de heroină pură. Fusese de faţă la moartea ei şi văzuse cum i se scurgea viaţa din trup, ca şi cum cineva ar fi scos un ştecher dintr-o priză. În seara următoare îl căutase pe individul care-i adusese fetei drogurile, iar apoi intrase în armată ca să scape de acuzaţia de crimă. Nici o clipă nu se gândise că va deveni soldat profesionist şi nici că viaţa oferea şi altfel de ocazii, pe lângă spălatul de maşini şi cecurile pentru alocaţii de stat. Profitase de această şansă pentru a-şi regla conturile cu nemernicul care-i ucisese sora şi înrobise populaţia. Totuşi, încă nu lichidase nici un traficant, nu trecuse pe nimeni pe răboj. Oboseala şi obstacolele întâmpinate reprezentau o combinaţie fatală când te găseai faţă în faţă cu duşmanul.

În sfârşit, îşi zise el. Zărise strălucirea unui foc la vreo jumătate de kilometru depărtare. Procedă aşa cum fusese instruit, raportându-i căpitanului cele văzute, după care aşteptă ca echipa să se împartă în două grupuri şi să-i lichideze pe cei zece oameni care se bălăceau prosteşte. Cu toată oboseala şi nerăbdarea pe care le resimţea, disciplina continua să rămână principiul de bază al existenţei sale. Îi conduse pe cei doi soldaţi din subordine până într-un punct de unde puteau deschide focul la nevoie, în timp ce căpitanul se ocupa de atacul propriu-zis. Tocmai când îşi spunea că noaptea aceea se va deosebi de celelalte, gândurile i se confirmară.

De data asta nu exista nici o cuvă şi nici baloturi cu frunze de coca, ci numai cincisprezece oameni înarmaţi. Transmise prin radio semnalul de primejdie, dar nu primi nici un răspuns. Nu ştia că în urmă cu zece minute o creangă îi rupsese antena. Se ridică în picioare, încercând să-şi dea seama ce era de făcut şi uitându-se în jur după vreun semn sau vreun indiciu, timp în care ceilalţi doi soldaţi de

lângă el se întrebau ce dracu' se întâmplase, în clipa acea simţi din nou un junghi în stomac. Esteves se îndoi de mijloc, poticnindu-se de o rădăcină şi scăpă arma din mână. Aceasta nu detonă, în schimb patul puştii se lovi cu putere de pământ, făcând ca piedica să sară scoţând un sunet metalic. În aceeaşi clipă, Esteves descoperi că la douăzeci de paşi mai încolo se găsea un om a cărui prezenţă n-o remarcase până atunci.

Individul era treaz şi-şi masa gambele amorţite, ca să poată trage un pui de somn. La auzul clinchetului, tresări, luat prin surprindere. Obişnuit cu vânătoarea, prima sa reacţie fu una de neîncredere. Cum să fi fost careva acolo? Doar se asigurase că nici unul dintre camarazi nu depăşise punctul lui de observaţie. Şi totuşi, fusese un zgomot cauzat de o fiinţă omenească, ceva ce nu putea proveni decât de la o armă. Echipa lui fusese deja avertizată asupra unor ciocniri cu... Cine dracu' erau ăia care-i uciseseră pe cei porniţi la rândul lor să-i vâneze? Faptul îl uimea şi-l îngrijora pe omul nostru. Clinchetul neaşteptat îl făcu mai întâi să tresară, dar surprinderea se preschimbă, repede în teamă, întoarse puşca spre stânga şi goli un încărcător întreg. Patru gloanţe îl nimeriră pe Esteves, care muri suficient de încet cât să aibă răgazul de a-şi blestema soarta. Cei doi însoţitori ai săi se furişară în direcţia din care veniseră împuşcăturile, lichidându-l zgomotos şi violent pe cel care trăsese.

Între timp însă, ceilalţi adunaţi în jurul focului săriseră deja în picioare, dând fuga la locul măcelului, înainte ca grupul de atac să-şi fi ocupat poziţia. Auzind zarva care se iscase, căpitanul reacţionă exact aşa cum era de aşteptat. Una dintre echipele sale de trăgători fusese prinsă în ambuscadă, iar el trebuia să atace obiectivul, venindu-le în ajutor. Cealaltă echipă îşi îndreptă tirul spre tabără, descoperind că acolo mai rămăseseră câţiva bărbaţi. Cei mai mulţi fugiră de lângă foc, dând nas în nas cu grupul de asalt, care alerga din direcţia opusă.

Un eventual raport asupra operaţiunii ar fi ajuns la concluzia că ambele părţi pierduseră controlul asupra situaţiei. Căpitanul care conducea grupul de asalt reacţionase pripit. Trecând în fruntea oamenilor săi în loc să rămână pe loc şi să chibzuiască ce era de făcut, căzuse printre primii. Echipa era acum lipsită de un şef, însă *nimeni* nu avea habar de acest lucru. Desigur, soldaţii dădură dovadă de aceeaşi bravură ca întotdeauna, numai că militarii erau în primul şi în ultimul rând membrii unei echipe, aceasta reprezentând un organism care respira şi gândea şi a cărui putere globală era mai mare decât simpla însumare a părţilor sale componente. Fără un om care să-i conducă, soldaţii fură nevoiţi să se bazeze pe cele învăţate la instrucţie, numai că se simţeau derutaţi de zgomot şi de întuneric. Cele două grupuri de oameni se amestecaseră unii cu alţii, dar lipsa de antrenament şi de conducători a columbienilor nu mai conta atât

de mult acum, când de o parte luptau inşi răzleţi, iar de cealaltă perechi ajutându-se unele pe altele. Zăpăceala şi vărsarea de sânge nu dură nici cinci minute. Perechile „câştigară” bătălia. Uciseră cu cruzime şi eficienţă, apoi se îndepărtară târâş de locul încăierării şi se ridicară în picioare, alergând spre punctul de adunare, în vreme ce supravieţuitorii din tabăra adversă continuau să tragă, îndeosebi unii în alţii. Numai cinci soldaţi reuşiră să ajungă la punctul de întâlnire: trei din grupul de atac şi doi însoţitori ai lui Esteves. Jumătate dintre membrii echipei muriseră, printre care căpitanul, doctorul şi radiotelegrafistul. Soldaţii încă nu-şi dădeau seama ce se întâmplase. Datorită unei bruieri a transmisiunilor radio, nu fuseseră avertizaţi asupra acţiunilor declanşate de Cartel împotriva lor. Dar ceea ce ştiau era suficient de grav. Aşa că se întoarseră la bază, unde-şi strânseră lucrurile şi-şi luară tălpăşiţa.

Columbienii ştiau chiar mai puţin. Ştiau că omorâseră cinci americani – încă nu-l descoperiseră pe Esteves – şi că pierduseră douăzeci şi şase de oameni, unii ucişi probabil chiar de propriii lor camarazi. Nu aveau idee dacă scăpase vreunul dintre duşmani, nu cunoşteau efectivul unităţii care-i atacase şi nici măcar dacă fuseseră atacaţi de americani. Armele găsite erau îndeosebi de fabricaţie americană, însă erau folosite frecvent în toată America de Sud. La fel ca aceia pe care-i puseseră pe goană şi ei erau conştienţi că se întâmplase ceva îngrozitor. Se strânseră laolaltă, unii trântiţi pe jos, alţii vomitând, trăind cu toţii şocul imediat următor ciocnirii. Experienţa îi învăţase că simplul fapt de-a avea o armă automată nu-i transforma neapărat în zei. Pe măsură ce-şi recuperau morţii, starea de şoc făcea treptat loc mâniei.

Echipa BANNER – sau ceea ce mai rămăsese din ea – nu se bucura de acelaşi privilegiu. Ei nu aveau timp să se gândească cine câştigase şi cine pierduse bătălia. Fiecare primise o aspră lecţie de luptă. Cineva mai cultivat poate că le-ar fi explicat că lumea nu era guvernată de determinism, însă fiecare dintre cei cinci supravieţuitori ai echipei BANNER se consola cu cea mai sumbră dintre replicile soldăţeşti: când era să se aleagă praful, se alegea.

24
Reguli de bază

Clark şi Larson porniră cu mult înainte de ivirea zorilor, îndreptându-se din nou spre sud cu microbuzul lor închiriat marca Subaru. Lângă scaunul din faţă se găsea o servietă-diplomat în spate erau câteva cutii cu roci, sub care se aflau ascunse două pistoale automate Beretta, cu ţevile înfăşurate pentru amortizarea zgomotului. Era un sacrilegiu să aşeze toate acele pietre peste arme, însă nici Clark, nici Larson nu se gândeau să le ia cu ei acasă odată îndeplinită misiunea şi oricum, amândoi sperau din suflet să nu fie nevoiţi să le folosească.

— De fapt, ce căutăm? întrebă Larson după ce vreme de un ceas nu deschisese gura.

— Nădăjduiam întrucâtva că ştii. Ceva ieşit din comun.

— Prin părţile astea nu-i deloc ieşit din comun să vezi oameni înarmaţi umblând de colo-colo. În caz că n-ai remarcat până acum.

— Activitate organizată?

— Şi asta, însă oricum, e cazul să ne dea de gândit. Nu vom avea prea des ocazia de-a vedea activitate militară, zise Larson.

— De ce?

— Noaptea trecută trupele de gherilă au atacat din nou un mic post al armatei. Am auzit azi-dimineaţă la radio. Ori M-19, ori FARC. Au început să-şi cam facă de cap.

— Cortez, zise imediat Clark.

— Da, mi se pare logic. O tentativă de derutare a cercetărilor.

— Trebuie cu orice preţ să-l cunosc pe flăcăul ăsta, murmură Clark, cu ochii la peisajul ce defila pe lângă ei.

— Şi? întrebă Larson.

— Tu ce crezi? Javra asta a făcut parte dintr-un complot în care au fost asasinaţi unul dintre ambasadorii noştri, directorul FBI şi cel al DEA, plus un şofer şi nu ştiu câţi bodyguarzi. E un terorist.

— Îl ducem în State?

— Am eu mutră de copoi? întrebă Clark.

— Uite ce e, omule, noi nu…

— Ba eu, da. Apropo, ai uitat de cele două bombe? Dacă nu mă înşel, erai şi tu acolo.

— Asta a fost…

— Altceva? chicoti Clark. Aşa se spune întotdeauna: „Asta-i altceva”. Larson, eu n-am fost la Dartmouth ca tine, dar poate că deosebirea nici nu mai contează.

— Aici nu suntem la cinematograf, se înfurie Larson.

— Carlos, dacă am juca într-un film, tu ai fi o blondă cu ţâţe mari şi cu bluza descheiată. Află că eu mă ocup cu astfel de treburi încă de când tu conduceai maşini fabricate de Matchbox şi în viaţa mea nu m-am lăsat copleşit de sentimentalisme. În viaţa mea. Nici măcar o singură dată. Nu mi se pare deloc cinstit.

Ar fi putut adăuga că era însurat şi-şi lua căsnicia în serios, dar la ce bun să-i mai impuie capul? Îşi atinsese scopul. Larson zâmbi. Tensiunea se risipise.

— Mă gândesc să te duc până acolo.

— Unde-i tipa?

— Lipseşte până duminică seara. E plecată în Europa. I-am lăsat bilet în trei locuri. Vreau să zic, i-am spus să se cărăbănească. De cum se întoarce, va sui în primul avion către Miami.

— Măi, dar complicaţi mai sunteţi. Când se termină totul, ia-o de nevastă, fă-te om la casa ta şi întemeiază-ţi o familie.

— M-am gândit şi eu. Dar cum rămâne… adică e corect să…

— Statistic vorbind, slujba ta e mai puţin periculoasă decât să ţii o prăvălie de spirtoase într-o mare metropolă. Toţi confraţii noştri au familie. Singurul lucru care-ţi menţine moralul ridicat, atunci când eşti plecat în misiune cine ştie unde, e gândul că ai la cine să te întorci. Crede-mă pe cuvânt că aşa este, fiule.

— Deocamdată ne găsim chiar în locul unde voiai să arunci o privire. Ce facem acum?

— Începem să cutreierăm drumurile lăturalnice. Nu merge prea repede.

Clark coborî geamul portierei, trăgând în piept aerul de afară. Apoi deschise servieta-diplomat, de unde dădu la iveală o hartă topografică. Preţ de câteva minute nu scoase o vorbă, încercând să raţioneze în funcţie de circumstanţe. Sus în munţi erau soldaţi – oameni bine antrenaţi, ascunşi, hăituiţi de duşmani cu care evitau să aibă vreo ciocnire directă. Clark se strădui să se pună în locul lor, privind când la peisaj, când la hartă.

— Dumnezeule, în clipa asta aş fi în stare să fac moarte de om pentru un radio ca lumea.

E vina ta, Johnny, îşi zise el. *N-aveai decât să ceri unul. Trebuia să-i fi spus lui Ritter că era nevoie de cineva la sol care să ia legătura cu soldaţii, în loc să-i contacteze prin satelit, ca într-un blestemat de studiu destinat Statului-Major.*

— Ca să vorbeşti cu ei?

— Ascultă, fiule, câţi paznici ai văzut până acum?

— Cum câţi? Nici unul.

— Întocmai. Dacă aş avea un radio, i-aş chema pe soldaţi să coboare din munţi, iar noi i-am culege cu microbuzul, i-am spăla niţel

şi i-am duce până la un nenorocit de aeroport de unde să ia avionul până acasă, zise Clark, cu un glas care-i trăda dezamăgirea.

— Asta-i o adevărată neb... Iisuse, ai dreptate. Toată afacerea e o ţicneală curată.

Acum că avusese revelaţia, Larson nu-şi putea stăpâni uimirea la gândul că se înşelase atât de cumplit asupra întregii situaţii.

— Ţine minte de la mine că aşa se întâmplă atunci când conduci o operaţiune de la Washington şi nu de pe teren. Să nu uiţi asta cât trăieşti. Într-o bună zi s-ar putea să devii şef. Ritter gândeşte ca un şef peste spioni, nu ca un animal de câmp ca mine. În plus, n-a mai fost plecat în misiune de un car de vreme. Asta e buba la Langley. Tipii care regizează spectacolul au cam uitat cum e pe scenă, iar regulile s-au schimbat radical de pe vremea când infiltrau agenţi la Budapesta. Mai mult decât atât: situaţia concretă diferă mult de felul în care şi-o imaginează ei. Aici nu-i vorba de culegere de informaţii, ci de un război mocnit. Dar trebuie să ştii şi când să te deconspiri. Înţelegi deci că jocul e cu totul altul.

— Nimeni nu ne-a pomenit despre aşa ceva la „Fermă”.

— Nici nu-i de mirare. Majoritatea instructorilor sunt din vechii...

Se opri brusc.

— Încetineşte puţin.

— Ce s-a întâmplat?

— Opreşte maşina.

Larson se supuse, scoţând microbuzul de pe drumul acoperit cu pietriş. Clark sări jos, cu servieta în mână – un gest într-adevăr straniu – nu înainte de-a lua cu sine cheile maşinii. Următoarea mişcare fu să deschidă uşa din spate, aruncându-i cheile înapoi lui Larson. Clark scormoni într-una dintre cutii, dând la o parte mostrele de roci şi-şi luă pistolul Beretta cu amortizor. Purta o bluză în culori de camuflaj. Îşi azvârli arma în spinare, iar apoi îi făcu semn lui Larson să nu sufle o vorbă şi să-l urmeze încet, la volanul maşinii. Porni pe drum, ţinând în mână harta şi fotografia. La o cotitură a şoselei se treziră în faţa unui camion, în preajma căruia se găseau câţiva oameni înarmaţi. Clark tocmai studia harta, când aceştia îl strigară şi el îşi ridică privirea, vădit surprins. Unul dintre indivizi îndreptă brusc arma în direcţia lui, într-un fel care nu mai avea nevoie de cuvinte: *Vino încoace imediat*, *altfel trag.*

Larson simţi că era pe punctul să se ude în pantaloni, dar Clark îi făcu semn să-l urmeze şi se apropie fără teamă de camion. Remorca era acoperită cu o prelată, dar Clark ştia deja ce se afla dedesubt. Ghicise după miros. Acesta era motivul pentru care oprise la cotitură.

— Bună ziua, i se adresă el celui mai apropiat, înarmat cu o puşcă.

— Proastă zi ţi-ai ales să baţi drumurile, prietene.

— Mi s-a spus că veţi fi aici. Am primit aprobare, răspunse Clark.

— Ce? Care aprobare? A cui aprobare?

— Cum a cui? A lui senor Escobedo, îl auzi Larson explicând.

Iisuse, nu-i cu putinţă! Te implor, spune-mi că visez!

— Cine eşti dumneata? întrebă individul pe un ton iritat şi bănuitor.

— Sunt prospector. Caut aur. Uite! zise Clark, arătându-i fotografia. Mi-am însemnat zona asta. Cred că aici se găseşte aur. Bineînţeles că n-aş fi venit fără îngăduinţa domnului Escobedo. Dânsul m-a sfătuit să le spun celor pe care-i voi întâlni pe drum că mă aflu sub protecţia lui.

— Aur? Cauţi aur? se interesă un altul, apropiindu-se de ei.

Cel care vorbise mai întâi se retrase respectuos un pas înapoi şi Clark înţelese că avea de-a face cu şeful.

— Veniţi să vă arăt.

Clark îi conduse pe-amândoi în spatele microbuzului Subaru, scoţând două pietre din cutia de carton.

— Şoferul meu se numeşte senor Larson. El m-a prezentat lui senor Escobedo. Dacă-l cunoaşteţi pe senor Escobedo, cu siguranţă că-l cunoaşteţi şi pe el, nu?

Era limpede că omul nu ştia ce să facă şi nici ce să creadă. Clark vorbea o spaniolă corectă, cu un uşor accent, dar discuta absolut normal, ca şi cum ar fi cerut indicaţii unui poliţist.

— Uitaţi, vedeţi aici? adăugă el, arătând fragmentul de rocă. Ăsta-i aur. Ar putea fi cel mai mare filon descoperit de la Pizzaro încoace. Sunt convins că senor Escobedo şi prietenii săi vor cumpăra tot acest teren.

— Mie nu mi s-a spus nimic, încercă să tragă de timp celălalt.

— Sigur că nu. E secret. Şi trebuie să vă previn, senor, să nu pomeniţi nimănui despre cele auzite de la mine, altfel veţi avea necazuri cu senor Escobedo!

Larson abia mai reuşea să-şi controleze vezica.

— Când plecăm? strigă cineva din camion.

Clark privi de jur împrejur, în vreme ce indivizii cu care vorbise chibzuiau ce să facă. În camion rămăsese şoferul şi probabil încă cineva. Nu vedea şi nici nu auzea alte persoane. Se îndreptă spre camion. Încă doi paşi şi zări ceea ce dorea – şi se temea – să vadă. De sub marginea prelatei răzbătea capătul unei ţevi de M-16 A2. În mai puţin de o secundă decizia sa fusese luată. Chiar şi el era uluit cât de rapid îi reveneau vechile reflexe.

— Stai! îl opri şeful.

— Pot să-mi încarc şi eu mostrele în camionul vostru? întrebă Clark, fără să privească în urmă. Aş vrea să i le duc lui senor Escobedo. Vă asigur că va fi încântat să afle ce-am descoperit, adăugă Clark.

Cei doi inşi alergară după el ca să-l oprească, ţinându-şi puştile în mână. Când ajunseră la zece paşi în urma lui, Clark se întoarse. Totodată, cu mâna dreaptă scoase Beretta din tocul de la şold, în timp

ce cu stânga flutura harta şi fotografia. Nici unul dintre cei doi nu avu vreme să se dumirească – îşi dădu seama Larson. Totul se petrecuse cât ai clipi.

— Nu în camionul ăsta, senor, eu…

Pentru el fu o nouă surpriză, dar şi ultima. Clark ridică braţul şi-l împuşcă în frunte de la cinci paşi. Şeful nici nu apucă să se prăbuşească la pământ că însoţitorul lui muri în acelaşi fel. Clark nu zăbovi nici o clipă, ocolind camionul prin dreapta. Sărind pe aripa roţii, văzu că în cabină nu era decât şoferul. Îl împuşcă în cap şi pe acesta, fără să facă nici cel mai mic zgomot între timp, Larson coborâse din maşină. Apropiindu-se pe la spatele lui Clark, fu cât pe ce să se aleagă şi el cu un glonţ.

— Să nu mai faci asta! se stropşi Clark, trăgând la loc piedica armei.

— Dumnezeule, dar nu voiam decât..

— Într-o astfel de situaţie îţi anunţi prezenţa. Pentru o asemenea imprudentă puteai plăti cu viaţa. Ţine minte cât vei trăi. Acum, hai.

Clark sări în remorcă şi trase deoparte prelata.

Judecând după veşminte, majoritatea morţilor erau localnici, dar printre ei existau două chipuri vag cunoscute lui Clark. În câteva clipe îşi aminti…

— Domnule căpitan Rojas… îmi pare rău, fiule… murmură el către cadavru.

Cine e?

— Cel care a avut comanda echipei BANNER. Unul dintre ai noştri. Ticăloşii ăştia au omorât câţiva oameni de-ai noştri.

Glasul lui suna obosit.

— Se pare că nici băieţii noştri n-au stat cu braţele încrucişate…

— Să-ţi explic ceva, flăcăule. Într-o luptă există două tabere: oamenii tăi şi ceilalţi. Cea de-a doua categorie ar putea include şi necombatanţi, pe care trebuie să-i cruţi pe cât posibil, însă singurii care contează cu adevărat sunt camarazii tăi. Ai o batistă?

— Două.

— Dă-le încoace şi urcă-i pe ăştia doi în camion.

Clark scoase capacul rezervorului de benzină aflat sub cabină. Înnodând cele două batiste cap la cap, le vârî înăuntru. Rezervorul fiind plin, batistele se îmbibară imediat cu benzină.

— Fuga înapoi la microbuz.

Clark îşi scoase pistolul, punându-l la loc în cutia cu pietre, iar apoi închise portiera din spate şi se aşeză pe locul său în faţă, după care îşi scăpără bricheta.

— Apropie-te de camion.

Larson se execută, ajungând cu microbuzul în dreptul camionului exact în clipa când bricheta se aprinse. Clark întinse braţul pe geam şi

îndreptă flacăra spre batistele muiate în benzină. Acestea luară foc numaidecât. Larson nu mai aşteptă ordinul lui Clark, ci demară în trombă. Când izbucni vâlvătaia, deja se aflau la următoarea serpentină.

— Întoarce-te în oraş cât poţi de repede, îi ceru Clark. Care-i calea cea mai rapidă de-a ajunge în Panama?

— Te pot duce acolo în câteva ore, dar asta înseamnă…

— Ai codurile radio pentru stabilirea contactului cu o bază aeriană?

— Dar, dar…

— Eşti în afara graniţelor, aşa că s-a zis cu acoperirea, îi zise Clark. Transmite-i un mesaj iubitei tale înainte de-a se înapoia acasă. Spune-i s-o şteargă, să ia vaporul sau primul avion, numai să nu se întoarcă aici. Şi ea e deconspirată. Amândoi sunteţi în primejdie de moarte. Nu-i de glumă. Poate că am fost urmăriţi. Ori poate că cineva te-a văzut ducându-mă cu maşina. Poate că a observat careva că ai împrumutat de două ori maşina asta. Eu, unul, nu cred, dar în meseria noastră nu apuci s-ajungi la bătrâneţe dacă rişti inutil. Nu mai aveţi cu ce să mă ajutaţi în misiunea asta, aşa că luaţi-vă picioarele la spinare cât mai urgent.

— Am înţeles.

De-abia când ieşiră în şoseaua principală, Larson îndrăzni să deschidă din nou gura.

— Ce-ai făcut mai adineauri…

— Da, ce-i cu asta?

— Ai avut dreptate. Nu-i putem lăsa să comită astfel de…

— Te înşeli. Nu ştii de ce-am procedat aşa, nu? îl întrebă Clark.

Vorbea ca un profesor în faţa unei clase de elevi, însă se mulţumi să-i dea lui Larson numai una dintre motivaţii.

— Gândeşti ca un spion, dar aici nu mai avem de-a face cu o operaţiune secretă. Oamenii noştri – soldaţii noştri – rătăcesc şi se ascund în munţii de colo. Scopul meu a fost să creez o *diversiune.* Dacă-şi închipuie că americanii au venit ca să-şi răzbune morţii, s-ar putea să-i recheme pe o parte dintre cei trimişi în munţi, trimiţându-i după cai verzi pe pereţi şi lăsând echipele să-şi mai tragă sufletul. Nu-i mare lucru, dar era singurul mod în care-i puteam ajuta.

Tăcu o clipă.

— Nu zic că nu mi-a mers la inimă. Nu-mi place să văd cum sunt ucişi camarazi de-ai mei şi mai ales nu suport să nu mi se îngăduie să ripostez. De prea multe ori s-a întâmplat aşa – în Orientul Mijlociu şi-n alte părţi, când am pierdut oameni şi n-am mişcat un deget. De data asta am avut o scuză. Am înghiţit în sec în atâtea rânduri. Şi vrei să-ţi spun ceva? Află că m-a uns pe suflet, declară cu răceală Clark. Iar acum taci şi vezi-ţi de volanul tău. Eu trebuie să-mi pun ordine în gânduri.

Ryan se găsea în biroul său. Continua să tacă şi să chibzuiască. Judecătorul Moore inventa fel şi fel de scuze ca să absenteze. Ritter îşi petrecea o groază de timp pe teren. Dacă amândoi lipseau, Jack nu avea cui să pună întrebări şi să ceară răspunsuri. Totodată, rămânea singurul şef prezent la birou, ceea ce-i aducea pe cap o mulţime de hârţoage şi de telefoane. Poate că reuşea să întoarcă situaţia în favoarea lui. De un singur lucru era sigur trebuia să descopere ce dracu' se întâmpla. De asemenea, era limpede că Moore şi Ritter comiseseră la rândul lor două greşeli. Mai întâi, îşi închipuiseră că Ryan nu ştia nimic. Ar fi fost cazul să nu-l subaprecieze. Ryan avansase într-o funcţie atât de înaltă în cadrul Agenţiei tocmai datorită capacităţii de-a înţelege ce se petrecea în jurul său. Cea de-a doua greşeală fusese aceea de-a presupune că lipsa lui de experienţă îl va împiedica să pună prea multe întrebări, chiar şi în cazul când ar fi mirosit că ceva nu era în regulă.

În esenţă, amândoi gândeau ca nişte birocraţi. Persoanele care-şi făceau veacul în birocraţie se fereau de obicei să încalce orice fel de regulă. Era calea cea mai sigură spre concediere şi oamenii se temeau să nu-şi distrugă cariera. Însă decizia lui Jack în această privinţă era luată de multă vreme. Nici nu ştia care era de fapt profesia sa. Fusese ofiţer de Marină, agent de bursă, asistent la catedra de istorie, după care intrase în CIA. Se putea oricând întoarce în învăţământ. Universitatea din Virginia o solicitase deja pe Cathy pentru postul de profesor titular la Facultatea de Medicină şi însuşi Jeff Pelt ar fi vrut ca Ryan să dea culoare cursurilor de istorie măcar ca lector temporar. Ar fi fost grozav să poată preda din nou, îşi zise Jack. Oricum, de-o mie de ori mai simplu decât ce făcea acum. Indiferent ce-i oferea viitorul, nu se simţea legat pe veci de slujba sa. În plus, James Greer îi dăduse cel mai util sfat cu putinţă: *Fă aşa cum crezi că e bine*.

— Nancy, rosti Jack, apăsând pe butonul interfonului. Când se întoarce domnul Ritter?

— Mâine dimineaţă. Urma să aibă o întâlnire cu cineva la „Fermă".

— Bine, mulţumesc. Poţi s-o suni pe soţia mea şi să-i laşi vorbă că astă-seară am să întârzii?

— Desigur, domnule.

— Mulţumesc. Am nevoie de dosarul cu verificările FNI şi de raportul preliminar SCAS.

— Doctorul Molina e plecat în Sunnyvale cu judecătorul, îl anunţă Nancy.

Tom Molina era şeful Secţiei de Cercetări asupra Armelor Strategice, unde se efectua acum verificarea altor două departamente în legătură cu procedeele de control ale Tratatului pentru Forţele Nucleare Intermediare.

— Ştiu. Vreau doar să frunzăresc puţin raportul, ca să-l pot discuta cu el când se întoarce.

— Îl veţi avea cam într-un sfert de oră.

— Nu-i nici o grabă, răspunse Jack, închizând interfonul.

Documentul cu pricina l-ar fi putut reţine chiar şi pe regele Solomon vreme de trei zile, oferindu-i o scuză cât se poate de plauzibilă pentru a rămâne peste program. Congresul începuse să se arate extrem de meticulos în legătură cu unele probleme tehnice, în vreme ce părţile negociatoare se angajau să-şi distrugă ultimele lansatoare. Ryan şi Molina urmau să apară în faţa Congresului peste o săptămână. Jack trase masa de scris pliantă, aflată într-o parte a biroului. Acum ştia ce va face după plecarea lui Nancy şi a celorlalţi angajaţi.

Cortez era un observator politic foarte atent. De asta şi ajunsese atât de devreme la gradul de colonel într-un serviciu atât de birocratizat ca Direcţia Generală de Informaţii. Bazată pe modelul sovietic al KGB-ului, DGI pregătise deja o pleiadă de funcţionari, agenţi şi ofiţeri de securitate care ar fi pus în cofă CIA, fapt ce făcea cu atât mai surprinzătoare relativa eficienţă a celorlalte agenţii. Cu toate avantajele de care dispuneau, americanilor le lipsea voinţa politică. Veşnic aveau dispute asupra unor probleme care ar fi trebuit să fie clare. Un profesor de la Academia KGB îi comparase cu vechiul Parlament polonez – o colecţie de peste cinci sute de baroni bătrâni, care fuseseră nevoiţi să cadă cu toţii la învoială încă înainte de-a se petrece ceva. Din pricina lor nu se întâmplase nimic, astfel încât Polonia fusese jecmănită de primul sosit capabil să ia o decizie simplă.

Şi totuşi, în situaţia de atunci americanii acţionaseră corect şi decisiv. Oare ce se schimbase?

Schimbarea – de altfel, inevitabilă – constă în faptul că americanii ajunseseră să-şi încalce propriile legi. Reacţia lor fusese emoţională… şi nu era drept, îşi spuse Felix. Ripostaseră vehement la o provocare directă şi arogantă, exact cum ar fi răspuns şi sovieticii – desigur, cu unele mici diferenţe de ordin tactic. Aspectul emoţional era acela că dăduseră riposta cuvenită încălcându-şi totodată incredibilele lor legi privind păstrarea secretului informaţiei. Şi când te gândeşti că Statele Unite se aflau într-un an electoral…

— Ah! exclamă cu voce tare Cortez.

Va să zică, la urma urmei era chiar atât de simplu? Americanii, care îl ajutaseră deja, aveau să-i acorde sprijinul şi a doua oară. Lui nu-i rămânea decât să determine ţinta potrivită. Alegerea nu-i luă decât zece minute. Ce bine că în armată avusese grad de colonel, îşi zise el. În toată istoria latino-americană din ultimul secol, de fiecare dată coloneii fuseseră cei ce preluaseră iniţiativa.

Ce-ar zice Fidel? Ideea îl amuză atât de mult, încât aproape că-i

veni să râdă în hohote. De când se ştia pe lume, bătrânul ideolog îi ura pe *norteamericanos* întocmai cum ar fi detestat un evanghelist păcătos. Liderul cubanez se bucurase de cele mai mărunte necazuri pe care reuşise să le pricinuiască americanilor, îşi trimisese toţi ticniţii şi infractorii pe capul unui naiv ca Jimmy Carter – de altfel, oricine ar fi putut profita de prostia unuia ca el, se veseli în sinea sa Cortez – şi apelase la toate căile diplomaţiei de gherilă ca să lupte împotriva Statelor Unite. Fidel chiar că ar fi apreciat o asemenea idee. Tot ce avea Felix de făcut era să găsească un mijloc de-a transmite mesajul. Era un pas îndrăzneţ, dar până acum sorţii fuseseră de partea sa şi ardea de nerăbdare să arunce zarurile.

Poate că fusese o greşeală, cugetă Chavez. Poate că, aşezând capul retezat pe pieptul victimei, nu făcuse decât să-l înfurie pe adversar. Indiferent din ce motiv, columbienii porniseră să răscolească pădurea fără milă. Încă nu dăduseră de urma echipei KNIFE – soldaţii se străduiau să nu lase nici un semn al trecerii lor – dar pentru Chavez un lucru era sigur columbienii vor trage asupra lor până când îi vor scoate şi din gaură de şarpe, iar masacrul nu va întârzia prea mult.

Căpitanul Ramirez încă nu pricepuse ce-i aştepta. Ordinele sale prevedeau evitarea unei ciocniri cu inamicul pe care continua să-l urmărească. Cei mai mulţi soldaţi nu-i puneau întrebări cu privire la aceste dispoziţii, în schimb Chavez se îndoia de eficacitatea lor sau, mai precis, ar fi vrut să le discute cu superiorul. Numai că sergenţii nu-şi luau la întrebări căpitanii – cel puţin nu prea des şi asta doar atunci când sergentul ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu căpitanul între patru ochi. Dacă tot urma să aibă loc o luptă – ceea ce părea absolut inevitabil – de ce să nu-şi asigure toate avantajele de partea lor? Zece oameni de nădejde, înarmaţi cu automate şi grenade, plus două SAW-uri, ar fi putut crea o ambuscadă fără scăpare. Tot ce le trebuia era o pistă care să-i conducă în tabăra duşmanului. Încă mai aveau câte o săbii cu lamă scurtă şi lată. Cu puţin noroc, în primele trei secunde ar fi doborât între zece şi cincisprezece inşi. După aceea s-ar fi ocupat de cei câţiva mai iuţi de picior. I-ar fi făcut să se scape în pantaloni. Şi-atunci nimeni n-ar mai fi îndrăznit să se aventureze în urmărirea lor. Cum de nu-şi dădea seama Ramirez că aşa trebuiau să procedeze? În schimb, căpitanul îşi deplasa oamenii de colo-colo, secătuindu-i de puteri, în loc să caute un adăpost bun pentru odihnă, ca apoi să pregătească o ambuscadă de mari proporţii, căsăpindu-şi adversarul şi pe urmă luând-o din loc. Uneori trebuia să fii prudent. Alteori însă era cazul să lupţi. Sensul cuvântului „iniţiativă” – cel mai îndrăgit termen din lexiconul militar – era ca cineva să ia decizia asupra a ceea ce trebuia făcut într-un anumit moment. Chavez ştia asta din instinct. Bănuiala lui era că Ramirez chibzuia prea mult. Cu

privire la ce? Chavez n-ar fi putut spune, însă îndelungata ezitare a căpitanului începea să-l pună pe gânduri pe sergent.

Larson înapoie microbuzul închiriat, după care îl conduse pe Clark la aeroport cu BMW-ul său personal. În timp ce se îndreptau spre avion, acesta îşi dădu brusc seama că va duce dorul micului Subaru. Bagajul lui Clark consta în documente secrete şi aparatură. Atât şi nimic mai mult. Nu se obosise să-şi mai ia cu sine altceva, nici măcar aparatul de ras; în schimb, pistolul Beretta 92-F cu amortizor se odihnea ascuns în tocul de la subsuoară. Mergea cu pas firesc şi detaşat, însă Larson îl ştia deja cum se comporta în clipele de tensiune. Clark părea mai relaxat ca de obicei, mai degajat, poate chiar mai distrat – şi cu atât mai inofensiv în ochii celor din jur. Iată o mâţă blândă care zgârie rău, îşi zise Larson. Îşi aminti cum îi lichidase Clark pe indivizii din camion, alungându-le mai întâi bănuielile, ducându-i cu vorba şi cerându-le ajutorul. Habar nu avea că la Agenţie existau astfel de oameni.

Clark sui în avion, aruncându-şi bagajul undeva în spate. Trădă o uşoară nelinişte cât timp Larson se pregăti de decolare. De-abia când avionul îşi trase roţile sub el, reuşi să-şi recapete calmul său obişnuit.

— Cât facem până, în Panama?

— Două ore.

— Ia-o cât mai repede pe deasupra oceanului.

— Ţi-e teamă?

— În momentul de faţă numai de felul cum pilotezi tu, răspunse Clark în microfonul din cască.

Privi spre Larson şi zâmbi.

— Ceea ce mă îngrijorează e gândul la cei treizeci de flăcăi ai noştri. Nu cumva să atârne deja pe frânghie ca rufele la uscat.

Patruzeci de minute mai târziu ieşiseră din spaţiul aerian columbian. Odată ajunşi deasupra Golfului Panama, Clark întinse mâna după bagaj, apoi deschise uşa şi-i făcu vânt în ocean.

— Te superi dacă te întreb...?

— Pentru moment, să presupunem că întreaga operaţiune e pe cale să se ducă de râpă. Câte probe ai vrea să prezinţi în cadrul audierii de la Senat?

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Bineînţeles, nu riscăm prea mult, dar, dacă suntem văzuţi cu toate astea după noi, lumea o să se întrebe ce reprezintă şi de ce le avem asupra noastră.

— Aha. Bun, am înţeles.

— Gândeşte-te şi tu, Larson. Henry Kissinger spunea: Chiar şi paranoicii au prieteni. Dacă cei de sus nu ezită să-i lase de izbelişte pe soldaţii ăia, atunci cum rămâne cu noi?

— Dar domnul Ritter…

— Îl cunosc pe Bob Ritter de câtăva vreme. Abia aştept să-i pun unele întrebări. Tare-aş vrea să ştiu dacă îmi poate da răspunsuri satisfăcătoare. Sunt al dracului de convins că nu ne-a ţinut la curent cu unele lucruri de care s-ar fi cuvenit să avem idee. Poate că-i vorba tot de felul în care se văd lucrurile de la Washington. Dar e posibil să existe şi alte motive.

— Doar nu crezi asta cu adevărat?

— Nici nu ştiu ce să mai cred. Ia legătura prin radio, îi ceru Clark.

Nu avea rost să-i dea de gândit lui Larson. Nu lucra la CIA chiar de atâta timp încât să înţeleagă toate problemele Agenţiei.

Pilotul încuviinţă din cap şi se conformă ordinului. Reglă radioemiţătorul pe o frecvenţă rar folosită şi începu să transmită mesajul.

— Howard Approach, aici zborul special Raza X Golf Whiskey Delta. Cerem permisiunea de-a ateriza.

— Whiskey Delta, aici Howard Approach. Rămâneţi pe recepţie, răspunse un glas anonim de la controlul aerian, care îşi verifica tocmai atunci codurile radio.

Habar nu avea cine era XGWD, însă indicativul cu pricina figura pe lista sa specială. CIA, îşi spuse el, sau o altă agenţie care-şi planta oamenii pe cine ştie ce coclauri. Nici nu-l interesa mai mult.

— Whiskey Delta, aici unu-trei-unu-şapte. Aveţi toate condiţiile pentru aterizare. Vântul suflă cu o viteză de unu-nouă-cinci la zece noduri.

— Am recepţionat mesajul. Mulţumesc. Terminat.

Ceva tot a mers bine, îşi zise Larson.

Zece minute mai târziu aşeză avionul Beech pe sol, lăsându-se condus de un Jeep spre parcarea de lângă aeroport. Acolo pe cei doi îi aşteptau forţe ale poliţiei şi pazei aeriene, care făcură semn celor doi ofiţeri să se îndrepte spre baza de operaţiuni. Aici tocmai se efectua un exerciţiu de alarmă. Toţi purtau uniforme verzi şi cei mai mulţi aveau arme. Exerciţiul se adresa şi şefilor direcţiei Operaţiuni, majoritatea fiind îmbrăcaţi în uniforma de zbor, care le dădea un aer combativ.

— Care-i primul avion spre casă? o întrebă Clark pe o tânără femeie cu grad de căpitan.

Pe uniforma ei frumos croită se vedeau aripile argintii desemnându-i pe aviatori, iar Clark se întrebă ce fel de aparat pilota.

— Avem un 141 cu destinaţia Charleston, răspunse femeia. Dar, dacă vreţi să suiţi la bord…

— Domnişoară, te rog să te uiţi în ordinul dumitale operativ, îi zise Clark, întinzându-i paşaportul pe numele de J.T. Williams. La secţiunea 15, adăugă el îndatoritor.

Tânără cu grad de căpitan se ridică de la locul ei, trăgând sertarul de sus al fişierului secret, cel având încuietoare cu cifru dublu. Scoase de acolo un dosar cu spirală şi cu margini roşii, deschizându-l la ultima acţiune, cea a „Informaţiilor speciale", unde erau menţionate anumite lucruri şi persoane infinit mai bine păzite decât un simplu secret în câteva secunde se întoarse către Clark.

— Vă mulţumesc, domnule colonel Williams. Avionul decolează peste douăzeci de minute. Mai aveţi nevoie de ceva, dumneavoastră sau pilotul care vă însoţeşte?

— Cereţi, vă rog, la Charleston să ni se pregătească un Jeep care să ne ducă la Washington. Îmi pare rău că v-am luat aşa pe nepusă-masă. Mulţumesc pentru sprijinul acordat.

— Nu aveţi pentru ce, domnule colonel, răspunse tânără, surâzând la politeţea ofiţerului.

— Aşadar, eşti colonel? îl întrebă Larson în timp ce ieşeau afară din birou.

— Nici mai mult nici mai puţin decât la Operaţiuni Speciale. Destul de convenabil pentru un bătrân lup de mare înrăit ca mine, nu-i aşa?

În cinci minute un Jeep îi transporta până la avionul Lockheed Starlifter. Compartimentul de bagaje în formă de tunel era gol. Avionul făcea parte din aparatele de rezervă, le explică şeful încărcătorilor. Oamenii lăsaseră la sol o parte din ceea ce transportase avionul, iar acum urmau să călătorească gratis în State. Situaţia îi convenea de minune lui Clark, care îndată după decolare se întinse să tragă un pui de somn.

Uluitor câte lucruri bune puteau face compatrioţii săi, cugetă el, înainte să adoarmă. În numai câteva ore, de pildă, treceai de la primejdia de moarte la siguranţa deplină. Aceeaşi ţară care-şi trimitea oamenii în misiune, fără a reuşi să le acorde sprijinul cuvenit, îşi trata locuitorii ca pe nişte VIP-uri atâta vreme cât deţineau o anumită legitimaţie sau figurau într-un anumit registru – ca şi cum aceste amănunte ar fi schimbat cumva situaţia. *E de-a dreptul înnebunitor câte putem să realizăm şi câte nu.* O clipă mai târziu sforăia lângă Carlos Larson, care-l privea uimit. Nu se trezi decât peste cinci ore, exact înainte de aterizare.

Ca şi alte agenţii aflate în slujba guvernului, CIA avea un program zilnic bine stabilit. La orele trei şi jumătate, cei care veneau la lucru devreme, conform unui program liber ales, se îndreptau deja către ieşire, pregătindu-se să înfrunte traficul aglomerat La ora cinci şi jumătate tăcerea se aşternuse chiar şi asupra etajului şapte. În anticamera biroului lui Jack, Nancy Cummings puse husa peste maşina de scris IBM – lucra şi cu procesorul de cuvinte, însă rămânea legată sentimental de maşinile de scris – şi apăsă pe butonul

interfonului.

— Mai aveţi nevoie de mine, domnule Ryan?

— Nu, mulţumesc. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Bine. Noapte bună, domnule Ryan.

Jack se răsuci pe scaun, aţintindu-şi din nou privirea asupra copacilor care ascundeau clădirea agenţiei, astfel încât să nu poată fi văzută din stradă. Încerca să se gândească, sperând să nu găsească nimic. Era conştient că fapta sa îl va costa cariera în cadrul Agenţiei, dar nu mai dădea doi bani.

Oare ce-ar zice amiralul?

Jack ar fi putut răspunde. Scoase din sertarul biroului un roman ieftin şi începu să citească. Parcurse câteva zeci de pagini, timp în care se făcu ora şapte.

Sosise momentul. Ryan ridică receptorul, sunând în biroul pazei de etaj. După plecarea secretarelor, paznicii erau cei care executau comisioanele.

— La telefon Ryan. Am nevoie de câteva documente din dosarele centrale.

Rosti trei numere.

— Sunt mari, îl preveni el pe omul de la celălalt capăt al firului. N-ar fi rău să iei cu dumneata pe cineva care să te ajute.

— E-n regulă, domnule. Ne ducem într-o clipă.

— Nu-i nici o grabă, zise Ryan şi puse receptorul la loc în furcă.

Era cunoscut ca fiind un şef îngăduitor. De îndată ce închise telefonul, sări în picioare şi-şi puse în funcţiune xeroxul personal. Imediat după aceea ieşi din birou, oprindu-se în anticamera unde lucra Nancy şi ascultă paşii celor doi paznici îndepărtându-se pe coridor.

La etajul său uşile birourilor nu se încuiau niciodată. N-ar fi avut nici un sens. Ca să ajungi până aici trebuia să treci prin vreo zece puncte de control, fiecare păzit de agenţi înarmaţi şi supravegheat dintr-un birou separat de la etajul întâi. Mai existau echipe de paznici care patrulau pe coridoare. La CIA măsurile de securitate erau infinit mai stricte decât într-o închisoare federală şi la fel de stresante. Totuşi, ele nu se aplicau şi directorilor, astfel încât singurul lucru pe care-l avea de făcut Jack era să străbată coridorul şi să intre în biroul lui Bob Ritter.

Seiful directorului-adjunct al departamentului Operaţiuni – firidă ar fi fost un cuvânt mai potrivit – era construit la fel cu acela al lui Ryan, în spatele unui fals lambriu din perete. Această dispunere avea în vedere nu atât păstrarea secretului, cât unele raţiuni de ordin estetic. Jack dădu deoparte panoul, formând cifrul care deschidea seiful. Se întrebă dacă Ritter ştia că Greer cunoştea combinaţia. Poate că da, însă cu siguranţă nu bănuia că amiralul o notase undeva. Era un lucru

atât de straniu pentru Agenţie, încât nimeni nu se gândise vreodată la această posibilitate. Chiar şi cei mai isteţi oameni din lume îşi aveau punctele lor nevralgice.

Bineînţeles că uşa seifului era prevăzută cu alarmă. Sistemul de alarmă era astfel conceput încât să nu se declanşeze de la sine şi să funcţioneze la fel ca siguranţele armelor nucleare. Oricum, nu existau altele mai bune. Dacă nu formai combinaţia corectă, se declanşa alarma. În caz că ratai prima încercare, deasupra discului se aprindea o lumină, avertizând că aveai la dispoziţie zece secunde ca să-ţi corectezi eroarea, altfel se aprindeau alte două lumini în două camere de pază separate. O a doua greşeală punea în funcţiune mai multe alarme. O a treia încuia seiful timp de două ore. Existau câţiva directori CIA care ajunseseră să înjure sistemul, devenind ţinta unor glume pentru cei din echipele de pază. Nu şi Ryan, pe care nu-l intimidau combinaţiile de cifruri. Computerul care ţinea evidenţa accesului la seif hotărî că era vorba de domnul Ritter – şi cu asta basta.

Inima lui Jack începu să bată mai repede. Înăuntru se găseau peste douăzeci de registre, iar el nu dispunea decât de câteva minute. Tot obiceiurile Agenţiei îi veniră în ajutor. În interiorul copertei fiecărui dosar se afla un rezumat, specificând în ce consta Operaţiunea CUTARE. Jack nu acordă prea mare atenţie acestor prezentări, slujindu-se de ele doar cât să identifice temele care-l interesau. În mai puţin de două minute descoperise dosarele EAGLE EYE, SHOWBOAT 1 şi 2, CAPER şi RECIPROCITY. Stiva de dosare măsura în total aproape o jumătate de metru. Jack îşi însemnă cu grijă în minte unde era locul fiecăruia, iar apoi închise seiful, fără să-l încuie. După aceea se întoarse în biroul său, aşezând dosarele pe podea, în spatele biroului. Primul pe care-l deschise era EAGLE EYE.

— Iisuse Cristoase!

Detectarea şi stoparea transporturilor ilegale de droguri – înţelese numaidecât – însemna doborârea avioanelor cu pricina. Chiar atunci răsună o ciocănitură în uşă.

— Intră.

Erau paznicii, care-i aduseseră dosarele cerute. Ryan îi ragă să lase documentele pe un scaun, apoi le spuse că puteau să plece.

După socoteala sa, avea la dispoziţie o oră – cel mult două – ca să realizeze ce-şi pusese în gând. Pentru fiecare operaţiune exista un sumar mai amănunţit al obiectivelor şi metodelor, plus o evidenţă a evenimentelor şi un raport zilnic asupra evoluţiei misiunii. Xeroxul lui Jack era un aparat mare şi sofisticat, care putea să ordoneze şi să colaţioneze foile şi – mai important decât orice – le putea citi foarte rapid. Începu să vâre foile în maşină una câte una. Sistemul automat de introducere a materialului îi îngăduia să-l citească şi să-l copieze în

acelaşi timp. Nouăzeci de minute mai târziu copiase peste şase sute de pagini – poate un sfert din materialul luat. Nu era suficient, dar trebuia să se mulţumească numai cu atât. Chemă paznicii, rugându-i să ducă înapoi dosarele cerute – bineînţeles, după ce-şi rezervase câteva minute să le răsfoiască. De cum rămase iarăşi singur, adună dosarele pe care le… le furase? se întrebă Jack. Brusc, îşi dădu seama că tocmai încălcase legea. La asta nu se gândise. Chiar că nu. În timp ce punea dosarele la loc în seif, îşi repetă că în realitate nu încălcase nimic. În calitate de director, avea dreptul să cunoască astfel de lucruri, iar regulamentul cu pricina nu i se aplica de fapt lui… Totuşi – îşi aminti Jack – acesta era un mod periculos de-a gândi. El slujea o cauză mai înaltă. Făcea Ceea Ce Era Bine. Făcea…

— La dracu'! exclamă cu voce tare Ryan, închizând uşa seifului. Nici nu-ţi dai seama ce faci.

Într-un minut era înapoi în birou.

Era timpul să plece. Mai întâi se trecu în registrul de evidenţă a copiilor xerox. Nicăieri în toată clădirea CIA nu se îngăduia folosirea copiatoarelor altfel decât sub semnătură, însă Ryan se gândise la asta din vreme. Un număr adecvat de pagini fură strânse în teanc şi depuse în seif – chipurile, o copie a raportului SCAS pe care i-l adusese Nancy. Directorii de secţii nu întâmpinau nici un fel de restricţii la copierea unor asemenea materiale. În interiorul seifului descoperi manualul cu instrucţiuni pentru utilizarea cifrului. Copiile realizate în secret îşi găsiră loc în servieta-diplomat. Ultimul lucru de care se îngriji înainte de plecare fu să schimbe vechiul cifru, înlocuindu-l cu o combinaţie pe care nimeni n-ar fi fost în stare s-o ghicească. Porni spre ieşire, dând din cap spre ofiţerul de pază de lângă ascensor. Coborî în garajul de la subsol, unde îl aştepta Buick-ul.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te reţin până acum, Fred, zise Jack, suind în maşină.

Fred era şoferul său de seară.

— Nici o problemă, domnule. Mergeţi acasă?

— Da.

Cu greu se stăpâni să nu înceapă lectura pe drum. În schimb, se sprijini de spătarul banchetei, impunându-şi să tragă un pui de somn. Era convins că în noaptea aceea nu va avea parte de altă odihnă.

Clark ajunse la Andrews puţin după ora opt. Prima sa grijă fu să-i telefoneze lui Ritter, însă cineva intră pe fir, înştiinţându-l că directorul-adjunct nu era disponibil până a doua zi de dimineaţă. Neavând altceva mai bun de făcut, Clark şi Larson traseră la un motel de lângă Pentagon. După ce-şi cumpără o periuţă de dinţi şi ustensile de bărbierit de la magazinul de suveniruri Mariott's, Clark se culcă din nou, uluindu-l pentru a doua oară pe tânărul său însoţitor, care îşi

simţea nervii prea încordaţi ca să-i urmeze exemplul.

— Cât de rău stăm în prezent? întrebă preşedintele.

— Am pierdut nouă oameni, răspunse Cutter. Era inevitabil, domnule preşedinte. Am ştiut de la bun început că va fi o misiune periculoasă. Ştiau şi băieţii. Ceea ce ne rămâne de făcut..

— Ceea ce ne rămâne de făcut e să suspendăm operaţiunea şi asta fără întârziere. Inutil să adaug că totul trebuie ţinut în cel mai strict secret. Nu s-a întâmplat nimic, iar eu nu am nici un amestec, atât în ce priveşte victimele din rândul populaţiei civile, cât mai ales în moartea celor nouă americani. La dracu', domnule amiral, m-ai asigurat că băieţii ăştia sunt aşa de grozavi, că…

— Domnule preşedinte, niciodată n-am crezut…

— Pe dracu' n-ai crezut! exclamă preşedintele suficient de tare cât să-l facă să tresară pe agentul de la Serviciile Secrete care stătea de pază la uşa biroului de la etaj. Cum naiba m-ai vârât în toată porcăria asta?

Chipul aristocratic al lui Cutter deveni dintr-odată cadaveric. Rodul muncii lui, acţiunea pe care o propusese vreme de trei ani… Iar acum Ritter culegea toţi laurii. Asta îl înnebunea cel mai mult.

— Domnule preşedinte, am urmărit să dăm o lovitură Cartelului. Scopul nostru a fost atins. Agentul CIA care răspunde de operaţiunea RECIPROCITY şi care în momentul de faţă se află în Columbia a declarat că putea declanşa lupta între facţiunile din interiorul Cartelului, exact ceea ce-am realizat noi. Traficanţii tocmai au încercat să-l asasineze pe unul de-ai lor, Escobedo. Cantitatea de droguri introdusă ilegal în State a scăzut simţitor. Încă n-am dat publicităţii această ştire, însă în presă a şi început să se vorbească despre creşterea preţului de vânzare a drogurilor. Suntem pe cale să câştigăm.

— Grozav, n-am ce zice. Să văd cum ai să-i spui asta lui Fowler.

Preşedintele trânti pe birou dosarul aflat în faţa sa. Sondajele electorale neoficiale demonstrau că Fowler îl întrecuse cu paisprezece puncte.

— Domnule preşedinte, după convenţie candidatul opoziţiei întotdeauna…

— Acum ce faci, îmi dai sfaturi politice? Până-n prezent nu te-ai arătat prea competent într-un domeniu în care se pre supunea că eşti specialist.

— Domnule preşedinte, eu…

— Vreau ca toată afacerea să fie muşamalizată, să nu răsufle nimic. De asta ai să te ocupi personal şi încă foarte repede. Dumneata m-ai vârât în porcăria asta, aşa că te poftesc s-o descurci cum ştii.

Cutter şovăi.

— Cum doriţi să procedez, domnule preşedinte?

— Nu mă interesează ce faci, mie să-mi dai de ştire numai când ai terminat.

— Domnule preşedinte, în acest caz s-ar putea să fiu nevoit să dispar pentru un timp.

— Atunci *dispari!*

— Absenţa mea riscă să nu treacă neobservată.

— Atunci vei spune că te afli în misiune specială şi secretă, la cererea preşedintelui. Domnule amiral, vreau să pui punct întregii afaceri. Nu-mi pasă prin ce metode. Numai fă-o.

Cutter ciuli urechile. Încă îşi amintea cum se proceda în astfel de cazuri.

— Am înţeles, domnule preşedinte.

— Schimbă cârma, ordonă Wegener.

Panache se învârti în loc, ca urmare a rotirii cârmei şi a manevrelor efectuate de maşini, întorcându-se cu prova spre Canal.

— Cârma drept la mijloc.

— Am înţeles, domnule. Cârma la mijloc. Executat manevra, anunţă tânărul timonier, urmărit de privirea vigilentă a şefului său direct, Oreza.

— Perfect. Drept înainte unu pe trei, menţine cursul unu-nouă-cinci.

Wegener se uită spre ofiţerul de punte.

— Preiei comanda. Dă-i bătaie.

— Am înţeles, domnule. Preiau comanda, repetă oarecum surprins locotenentul de marină.

„Dă-i bătaie” însemna de regulă „scoate-o în larg”, dar în ziua cu pricina căpitanul se arăta neobişnuit de prudent. Puştiul de la timonă nu avea cum să manevreze nava în acest loc. Wegener îşi aprinse pipa şi urcă pe punte. Oreza veni după el.

— Nu-mi mai încap în piele de bucurie că ieşim în larg, zise Wegener.

— Înţeleg ce vrei să spui, domnule căpitan.

Avusese o zi cumplită. Una singură, dar fusese de-ajuns. Avertismentul agentului FBI căzuse ca o lovitură de trăsnet. Wegener îşi luase oamenii la întrebări unul câte unul – treabă pe cât de dezgustătoare, pe atât de zadarnică – încercând să afle care dintre ei o făcuse lată. Oreza bănuia ceva, dar nu era sigur şi-i mulţumea lui Dumnezeu că nici nu trebuia să se convingă. Pericolul trecuse o dată cu moartea „Piraţilor” în puşcăria din Mobile, însă atât el, cât şi Wegener învăţaseră lecţia. Pe viitor nu se vor mai abate de la reguli.

— Domnule căpitan, de ce crezi că ne-a prevenit tipul de la FBI?

— Bună întrebare, Navlositorule. Îmi închipui că prin informaţiile stoarse de noi de la nemernicii ăia s-a ajuns la blocarea banilor în

bănci. Şi-or fi zis că ne-au rămas datori. În plus, agentul local spune că însuşi şeful lui din Washington i-a ordonat să ne pună în gardă.

— Cred că-i datorăm şi noi ceva, zise Oreza.

— De acord cu tine.

Amândoi rămaseră pe punte, bucurându-se de încă un asfinţit de soare în largul mării, în timp *ce Panache* luase cursul unu-opt-unu, îndreptându-se spre punctul de control din Canalul Yucatan.

Chavez ajunsese la ultimul set de baterii. Situaţia se înrăutăţise. Undeva în spatele lor exista un grup, ceea ce presupunea organizarea unei ariergărzi. N-ar fi trebuit să-l preocupe asta atâta timp cât se afla în fruntea echipei şi totuşi neliniştea continua să fie la fel de prezentă ca şi febra musculară care-l făcea să se îndoape cu Tylenol odată la câteva ore. Poate că erau urmăriţi. Posibil să fi fost o simplă întâmplare, sau poate că tactica lui Ramirez de evitare a inamicului devenise previzibilă. Chavez respingea această eventualitate, însă pe de altă parte se simţea din ce în ce mai obosit ca să poată gândi limpede, fapt de care era conştient. Poate că şi căpitanul păţise acelaşi lucru, îi trecu prin minte. Gândul era deosebit de îngrijitor. Sergenţii primeau soldă ca să lupte, iar căpitanii ca să gândească. Dar, dacă Ramirez se simţea prea istovit pentru asta, ori cu el, ori fără el era tot un drac.

Un zgomot. Foşnetul unei crengi mişcându-se prin aer. Numai că în clipa aceea nu sufla nici cea mai mică adiere. Poate vreun animal. Sau poate nu.

Chavez se opri şi ridică braţul drept în sus. Vega, care venea la cincizeci de metri în urma lui, repetă la rândul său semnalul. Ding se strecură după trunchiul unui copac, rămânând în picioare pentru a cuprinde cu privirea cât mai mult. Vru să se sprijine de copac şi-l cuprinse ameţeala. Îşi scutură capul ca să-şi alunge starea de slăbiciune. Simţea cum îl ajungea oboseala.

Acolo. Mişcare. Un bărbat. O siluetă spectrală, de culoare verde, o simplă linie verticală pe display-ul ochelarilor de noapte, la circa două sute de metri în faţa lui Ding şi mai spre dreapta. Silueta urca povârnişul şi… iată o alta la vreo douăzeci de metri în urma celei dintâi. Înaintau ca nişte… soldaţi, cu acel pas rar şi atent care părea atât de ridicol executat de alţii…

Exista o singură posibilitate de verificare. În partea de jos a ochelarilor PVS-7 se găsea o mică lumină infraroşie pentru citirea hărţilor. Invizibilă ochiului omenesc, ea apărea clar oricui purta acelaşi tip de ochelari. Nici nu era nevoie să se manifeste altfel. Ceilalţi se uitau tot timpul de jur împrejur.

Desigur, încercarea comporta şi o doză de risc.

Chavez se dezlipi de trunchiul copacului. Se găsea prea departe ca

să vadă dacă ceilalţi purtau ochelarii speciali şi dacă… Da. Cel din frunte întorcea mereu capul în dreapta şi în stânga. Brusc, rămase cu privirea pironită spre locul unde se afla Chavez. Ding îşi săltă puţin ochelarii ca să expună lumina infraroşie, pe care o stinse şi o aprinse scurt de trei ori. Apoi îşi puse repede ochelarii la ochi, exact la timp pentru a-l vedea pe celălalt cum repeta semnalul.

— Cred că-s ai noştri, şopti Chavez în microfonul radioemiţătorului.

— Asta înseamnă că s-au rătăcit, auzi el în cască glasul lui Ramirez. Ai grijă, sergent.

Clic-clic. Era în regulă.

Chavez aşteptă ca *Oso* să-şi instaleze SAW-ul într-o poziţie convenabilă, apoi păşi spre cel din faţa sa, atent să se deplaseze pe o anumită direcţie, astfel încât Vega să-l poată acoperi la nevoie. I se părea că aveau de parcurs o distanţă nesfârşită, fără să-şi poată fixa arma asupra ţintei – dar cum să facă asta? Zări încă o siluetă, probabil că mai erau şi altele prin preajmă, pândindu-l prin cătarea armelor. Dacă nu erau oamenii lor, atunci şansele lui de-a apuca răsăritul soarelui erau aproape nule.

— Ding, tu eşti? şopti cineva la zece metri în faţa lui. Sunt eu, Leon.

Chavez încuviinţă din cap. Amândoi bărbaţii răsuflară adânc, după care păşiră unul către celălalt şi se îmbrăţişară. Date fiind împrejurările, nu ajungea o simplă strângere de mână.

— V-aţi rătăcit, Berto.

— La dracu', aşa e. Ştiu bine unde suntem şi, cu toate astea, am pierdut drumul.

— Ce-i cu căpitanul Rojas?

— Mort. La fel şi Esteves, Delgato… Jumătate dintre noi.

— O.K. Aşteaptă puţin.

Ding apăsă pe butonul radioemiţătorului.

— Şase, aici Punctul. Tocmai ne-am întâlnit cu BANNER. Au avut necazuri, domnule căpitan. Ar fi mai bine să veniţi încoace.

Clic-clic.

Leon le făcu semn oamenilor lui să se apropie. Chavez nu mai avu nevoie să-i numere. Se vedea limpede că lipsea jumătate din echipă. Se aşeză alături de Leon, pe un buştean căzut la pământ.

— Ce s-a întâmplat?

— Am luat plasă, fiule. Credeam că-i o rafinărie. Ei bine, nu era. Acolo tre' să fi fost vreo treizeci-patruzeci de indivizi. Bănuiesc că Esteves a dat greş şi-atunci s-a dus de râpă tot planul.. S-a încins o luptă ca-n Vestul sălbatic. Pe urmă a căzut căpitanul Rojas şi… O adevărată grozăvie, *mano.* De-atunci fugim unde vedem cu ochii.

— Şi noi avem oameni pe urmele noastre.

— Ceva veşti bune? întrebă Leon.

— În ultima vreme n-am primit nimic de soiul ăsta, Berto, răspunse

Ding. Cred c-a sosit vremea să ne săltăm fundu' şi s-o luăm din loc.

— S-a marcat, încuviinţă sergentul Leon.

În aceeaşi clipă îşi făcu apariţia căpitanul Ramirez şi sergentul îi dădu raportul.

— Domnule căpitan, interveni Chavez când Leon sfârşi de povestit. Suntem cu toţii la pământ. Tre' să găsim un loc unde să ne refacem forţele.

— Are dreptate, îl susţinu Guerra.

— Cum rămâne cu cei de pe urmele noastre?

— În ultimele două ceasuri n-am mai auzit nimic, domnule căpitan, îi reaminti Guerra. Dâmbul de colo îmi pare cum nu se poate mai potrivit.

Nu putea insista mai mult de atât, dar sugestia sa se dovedi de-ajuns.

— Du oamenii sus. Stabiliţi perimetrul taberei şi fixaţi două avanposturi. Vom încerca să ne odihnim până în zori. Între timp, sper să prind legătura şi să cer ajutoare.

— Grozav, domnule căpitan! exclamă Guerra, îndepărtându-se să îndeplinească ordinele.

Chavez plecă imediat să facă o recunoaştere prin împrejurimi, în timp ce restul echipei se deplasa spre tabăra de noapte. Numai că avea să fie şi o tabără de zi, îşi zise Chavez. Era o tentativă de umor negru, dar în împrejurările date nici nu i se putea pretinde mai mult.

— Dumnezeule, murmură Ryan.

Se făcuse ora patru dimineaţa şi el continua să rămână treaz din cauza cafelei şi a spaimei. Descoperise destule lucruri murdare în cadrul Agenţiei, dar nici unul ca acesta. În primul şi în primul rând trebuia să… ce?

Culcă-te puţin, *măcar câteva ceasuri*, se îndemnă singur.

Ridică receptorul, formând numărul de la birou. Întotdeauna la sediu rămânea un paznic de noapte.

— Aici Jack Ryan. Am să întârzii. Cred c-am mâncat ceva care nu mi-a priit. Am vomitat toată noaptea. Nu – nu, cred c-am depăşit criza, însă am nevoie să dorm câteva ore. Mâine… adică azi, se corectă el, vin cu maşina mea. Da, bine. Mulţumesc. La revedere.

Lasă un bilet prins de uşa frigiderului, pentru soţie şi se lungi pe o canapea, ca să n-o deranjeze.

Pentru Cortez, transmiterea mesajului era partea cea mai uşoară a afacerii. Oricare altul în afară de el s-ar fi văzut pus la grea încercare, însă una dintre primele griji ale lui Felix după intrarea în Cartel fusese aceea de a-şi procura anumite numere de telefon din Washington D.C. Nu-i fusese prea greu. Ca de fiecare dată, problema consta în a găsi

pe cineva care să ştie ceea ce doreai să afli. Era una dintre specialităţile lui Cortez. Odată obţinută lista de numere (îl costase zece mii de dolari, cel mai util mod în care-şi cheltuise vreodată banii – de fapt, banii altcuiva) totul se rezumă la a afla programul zilnic al fiecărei persoane avute în vedere. Bineînţeles că nu era chiar simplu. Respectivul putea să nu fie acasă, ceea ce însemna risc de descoperire, însă prefixul corect l-ar fi îndepărtat probabil pe un observator întâmplător. Secretarele unor astfel de persoane erau de regulă fiinţe disciplinate, care ştiau că excesul de curiozitate le putea lăsa fără slujbă.

Însă ceea ce-i înlesnea cel mai mult sarcina era o recentă realizare tehnologică, faxul. Aparatul reprezenta cel mai modern simbol al poziţiei sociale. Fiecare se cuvenea să aibă aşa ceva, după cum fiecare – îndeosebi personalităţile marcante – trebuia să deţină un fir telefonic privat, care nu mai trecea pe la secretară. Firul direct şi faxul erau interdependente. Cortez se dusese cu maşina la Medellin, în biroul personal, unde tastase singur mesajul. Bineînţeles, ştia cum trebuia să arate o comunicare oficială şi-şi dăduse toată silinţa s-o reproducă în cele mai mici amănunte. În susul paginii scrisese EYES-ONLY NIMBUS, iar la „expeditor” trecuse un nume fictiv. Totuşi, numele „destinatarului” era real, fapt ce-ar fi trebuit să atragă atenţia persoanei respective. Conţinutul mesajului, concis şi la obiect, indica o adresă unde urma să fie trimis un răspuns codificat. Cum avea să reacţioneze destinatarul? Cortez nu putea şti. Dar, chiar şi aşa, i se părea că merita să rişte. De îndată ce recepţionă semnalul electronic al celuilalt fax, începu să transmită mesajul. Cortez scoase originalul din maşină, îl împături şi-l puse cu grijă în portofel.

Destinatarul întoarse surprins capul, auzind bâzâitul faxului care tipărea un mesaj. Probabil ceva oficial, întrucât numai vreo şase persoane cunoşteau numărul telefonului său particular. (Nu-i trecu prin minte nici o clipă că numărul se afla înscris în computerul companiei telefonice.) Îşi văzu de îndeletnicirile sale şi abia când termină întinse mâna să ia mesajul.

Ce dracu’ o fi NIMBUS *ăsta?* se miră el. Orice-ar fi fost, era confidenţial, aşa că începu să-l citească, sorbindu-şi cea de-a treia ceaşcă de cafea. Avu mare noroc că, atunci când se înecă şi-l apucă tuşea, reuşi să împroaşte doar biroul, nu şi propriii pantaloni.

Cathy Ryan era recunoscută pentru punctualitatea sa. Telefonul din sufragerie sună exact la ora opt şi treizeci de minute. Capul lui Jack zvâcni pe pernă ca sub efectul unui şoc electric, întinse mâna să apuce instrumentul de tortură.

— Alo?

— Bună dimineaţa, Jack, îl salută veselă soţia. Ce-ai păţit?

— A trebuit să stau târziu azi-noapte. Am avut ceva de lucru. Ai luat cu tine chestia aia?

— Da, dar care-i…?

— Ştiu şi eu despre ce-i vorba, scumpo, o întrerupse Jack. Poţi să dai telefon? E important.

Doctoriţa Caroline Ryan era suficient de inteligentă ca să prindă sensul spuselor lui.

— O.K., Jack. Cum te simţi?

— Groaznic. Dar am o groază de treburi.

— Şi eu, iubitule. Pa.

— La revedere.

Jack puse receptorul în furcă şi-şi impuse să se dea jos din pat.

Înainte de toate, *un duş*, îşi spuse el.

Cathy se afla în drum spre secţia de chirurgie, aşa că trebuia să se grăbească. Doctoriţa ridică receptorul telefonului de serviciu, formând un număr pe linia de uz intern a spitalului. Telefonul nu sună decât de două ori.

— Dar Murray.

— Dan, aici e Cathy Ryan.

— Bună. Cu ce-ţi pot fi de folos într-o zi superbă ca asta, doamnă doctor?

— Jack m-a rugat să-ţi spun că trece pe la tine imediat după ora zece. Vrea să-i dai voie să parcheze pe aleea principală şi-ar dori să nu ştie nimeni din sală de venirea lui. Habar n-am ce înseamnă toate astea. Nu fac decât să-ţi transmit un mesaj.

Cathy nu ştia dacă era cazul să râdă sau nu. Lui Jack îi plăcea să joace farse – ea, una, le socotea destul de stupide – celor care-i asigurau acoperirea, aşa că se întrebă dacă şi aceasta era tot o glumă. Jack se amuza cel mai mult jucând astfel de renghiuri prietenului său din FBI.

— O.K., Cath. Am reţinut.

— Acum trebuie să fug. Am de cusut un glob ocular. Sărut-o pe Liz din partea mea.

— Cu plăcere. Mult succes.

Murray aşează receptorul în furcă, în timp ce pe chip i se întipărise o expresie nedumerită. *Să nu ştie nimeni din sală de venirea lui.* „Nimeni din sală” era o expresie pe care Murray o folosise cu ocazia primei lor întâlniri, la Spitalul St Thomas din Londra, pe vremea când ocupa postul de consilier juridic la Ambasada Americană din Grosvenor Square. „Cei din sală” erau agenţii CIA.

Dar Ryan se număra printre primii şase în ierarhia de la Langley, de nu cumva chiar printre primii trei.

Ce dracu' însemnau toate astea?

— Hm!

Îşi sună secretara, rugând-o să-i anunţe pe oamenii de pază să-l lase pe Ryan să intre pe aleea care trecea de poarta principală a Clădirii Hoover. Indiferent despre ce era vorba, nu-i rămânea decât să aştepte.

Clark sosi la Langley în aceeaşi dimineaţă la ora nouă. Nu deţinea un permis de liberă trecere – nu era genul de obiect pe care să-l păstrezi asupra ta atunci când plecai în misiune – astfel încât fu nevoit să folosească o parolă ca să se vadă dincolo de poarta principală – un moment cu adevărat conspirativ. Parcă în zona rezervată vizitatorilor – la CIA exista şi aşa ceva – iar apoi se îndreptă spre intrare, cotind imediat spre stânga. Aici îşi puse repede un ecuson electronic. O luă în dreapta, mergând de-a lungul picturilor murale care arătau de parcă un pui de uriaş ar fi mânjit pereţii cu noroi de sus şi până jos. Clark era convins că sursa acestor decoraţiuni interioare trebuia să fi fost KGB-ul – sau poate că CIA acceptase oferta cea mai avantajoasă. Ascensorul îl duse până la etajul şapte, unde Clark porni către birourile conducerii, situate pe un coridor separat şi având ferestre la faţadă. Se opri în faţa secretarei directorului-adjunct al secţiei Operaţiuni.

— Numele meu e Clark şi aş dori să vorbesc cu domnul Ritter.

— Sunteţi programat pentru audienţă? întrebă secretara.

— Nu, dar cred că dumnealui vrea să mă vadă, răspunse politicos Clark.

Nu avea nici un rost să i se adreseze în doi peri. În plus, fusese educat în spiritul respectului faţă de femei. Secretara ridică receptorul şi transmise mesajul.

— Puteţi intra, domnule Clark.

— Mulţumesc.

Clark închise uşa în urma sa. Desigur, aceasta era masivă şi capitonată. Oricum, îi era tot una.

— Ce naiba cauţi aici? îl întrebă directorul-adjunct.

— Va trebui să sistaţi Operaţiunea SHOWBOAT, declară Clark, fără a mai pierde vremea cu alte introduceri. Situaţia a scăpat de sub control. Traficanţii îi vânează pe băieţii noştri unul câte unul şi…

— Ştiu. Am aflat azi-noapte. Uite ce e, nici o clipă nu mi-am făcut iluzia că operaţiunea se va desfăşura fără pierderi de vieţi omeneşti. Una dintre echipe a fost măcelărită aproape în întregime în urmă cu treizeci şi şase de ore, dar, aşa cum reiese din mesajele interceptate, se pare că pierderile celorlalţi sunt mai mari ca ale noastre. Mai mult decât atât şi-au reglat conturile cu alţi câţiva, care…

— Acolo a fost mâna mea, îl întrerupse Clark.

— Ce? sări uluit Ritter.

— Ieri pe vremea asta mă aflam în maşină, împreună cu Larson şi am dat peste trei indivizi din ăştia. Tocmai suiseră cadavrele în remorca unui camion. Nu văd ce rost avea să-i las în viaţă, încheie Clark pe un ton absolut firesc.

De multă vreme nimeni de la CIA nu mai îndrăznise să vorbească astfel.

— Iisuse, John.

Ritter era prea şocat ca să-l mai bruftuluiască pe Clark pentru că îşi periclitase acoperirea iniţiind o operaţiune pe cont propriu.

— L-am recunoscut pe unul dintre morţi, urmă Clark. Era căpitanul Emilio Rojas, din armata Statelor Unite. Şi aflaţi de la mine că a fost un tip de milioane.

— Îmi pare nespus de rău. Dar nimeni n-a afirmat că nu există riscuri.

— Sunt convins că familia lui – dacă are vreuna – va aprecia această precizare. Operaţiunea a eşuat. E timpul să punem capăt pierderilor. Cum facem să-i scoatem pe băieţi de-acolo? întrebă Clark.

— Îmi trebuie timp de gândire. Sunt silit să ţin cont de încă cineva. Nu-s chiar aşa de sigur că va fi de acord.

— În cazul acesta, i se adresă Clark şefului său, vă sfătuiesc să vă căutaţi un avocat bun.

— Mă ameninţi? întrebă liniştit Ritter.

— Nu, domnule, aş prefera să nu-mi luaţi vorbele drept ameninţare. Pur şi simplu vă previn, pe baza experienţei mele, că operaţiunea trebuie sistată fără întârziere. Dumneavoastră vă revine sarcina de-a explica necesitatea acestei măsuri celor care au autorizat misiunea. Dar chiar şi în lipsa acordului lor, v-aş sfătui să încheiaţi oricum operaţiunea.

— Pentru aşa ceva mi-aş putea pierde slujba, îi atrase atenţia directorul-adjunct.

— După ce-am identificat cadavrul căpitanului Rojas, am dat foc camionului, ca să las în urma mea nişte cadavre imposibil de recunoscut. În viaţa mea n-am ars trupul unui prieten. Mi-a fost cumplit de greu s-o fac. Larson nu înţelege nici acum de ce am procedat astfel. E prea tânăr să priceapă asemenea lucruri. Dumneavoastră nu, domnule. I-aţi trimis pe oamenii aceia în misiune şi sunteţi răspunzător de soarta lor. Dacă veniţi şi-mi spuneţi că slujba dumneavoastră e mai importantă decât vieţile lor, atunci să ştiţi de la mine că vă înşelaţi.

Clark nu ridicase tonul, continuând să vorbească la fel ca orice om raţional care ar fi discutat o chestiune de rutină, însă pentru prima oară după multă vreme Bob Ritter se simţi direct ameninţat.

— Ei bine, încercarea dumitale de diversiune a avut succes, în

prezent, patruzeci de inşi din opoziţie fac investigaţii în cu totul altă parte.

— Excelent! Asta va înlesni operaţiunea de retragere din zonă a oamenilor noştri.

— John, nu-mi poţi da ordine.

— Departe de mine gândul, domnule. Eu doar v-am spus ce ar trebui făcut. M-aţi asigurat că eu răspund de misiune.

— Mă refeream la RECIPROCITY, nu la SHOWBOAT.

— Acum n-avem vreme de semantică, domnule. Dacă nu rechemaţi soldaţii imediat, cei mai mulţi – dacă nu cumva chiar toţi – vor fi ucişi. Îi veţi avea pe conştiinţă. Nu puteţi trimite oameni în misiune lipsindu-i de orice sprijin. Ştiţi asta foarte bine.

— Sigur că ai dreptate, încuviinţă Ritter după o clipă. Numai că nu pot acţiona de capul meu. Trebuie să-l informez pe... ştii doar... Lasă totul în seama mea. Îi vom scoate de acolo cât mai curând posibil.

— Bun.

Clark se relaxă. Ritter era un om sever – uneori chiar prea sever în relaţiile cu subalternii – însă întotdeauna îşi respecta cuvântul dat. În plus, directorul-adjunct era mult prea inteligent ca să ajungă la conflict cu Clark într-o asemenea situaţie. Clark nu se îndoia de asta câtuşi de puţin. La rândul său, arătase limpede pe ce poziţie se situa, iar Ritter recepţionase mesajul cum nu se poate mai clar.

— Cum rămâne cu Larson şi curiera lui?

— I-am retras pe amândoi. Avionul lui e în Panama, iar el se află la o zvârlitură de băţ de noi, la Marriott. Fiindcă veni vorba, e un flăcău de nădejde, însă în ce priveşte Columbia, s-a zis cu acoperirea lui. Cred că amândoi ar avea nevoie de câteva săptămâni de concediu.

— De acord. Dar dumneata?

— Dacă doriţi, mă pot întoarce acolo şi mâine. Poate vreţi să dau o mână de ajutor la retragerea soldaţilor noştri.

— Nu-i exclus să fi prins un fir către Cortez.

— Zău?

— Iar dumneata eşti cel care l-a fotografiat pentru prima oară.

— Aha! Unde? La vila lui Untiveros? Tipul ăla care ne-a scăpat ca prin urechile acului?

— Întocmai. L-a identificat femeia pe care a sedus-o. Oamenii trimişi pe teren sunt conduşi de el, dintr-o căsuţă de lângă Anserma.

— Pentru asta va trebui să-l iau cu mine pe Larson.

— Crezi că merită riscul?

— Ca să-l prindem pe Cortez?

Clark căzu pe gânduri câteva secunde.

— Depinde. În orice caz, merită să aruncăm o privire. Ce ştim despre paza din jurul lui?

— Nimic, recunoscu Ritter. Cunoaştem numai unde se găseşte

casa. Am aflat dintr-un mesaj interceptat. Ar fi grozav să punem mâna pe el viu. Ştie o groază de lucruri care ne interesează. Îl aducem aici şi-i punem în seamă o acuzaţie de omucidere. Ceva care să-i aducă pedeapsa cu moartea.

Clark dădu din cap cu un aer gânditor. Un alt clişeu al literaturii de spionaj era imaginea agentului din serviciile secrete gata să înghită capsule cu cianură sau să înfrunte plutonul de execuţie cu inima uşoară. Realitatea demonstra exact contrariul. Oamenii primeau cu îndrăzneală moartea numai atunci când nu exista o alternativă tentantă. Toată şmecheria consta în a le oferi o posibilitate de alegere – iar pentru asta nu era nevoie de geniul unui savant. Dacă-l prindeau pe Cotez, în mod normal l-ar fi adus în faţa tribunalului, condamnându-l la moarte – pentru asta trebuind doar să aleagă judecătorul potrivit, iar în problemele de securitate naţională existau o mulţime de derogări – pentru ca apoi să înceapă cu presiunile asupra lui. La un moment dat Cortez avea să clacheze – poate chiar înainte de începerea procesului. La urma urmei, era uns cu toate alifiile şi ştia cum şi când să cadă la învoială. Deja îşi vânduse propria tară. În comparaţie cu asta, trădarea Cartelului nici nu mai conta.

Clark încuviinţă.

— Dă-mi un răgaz de câteva ore să mă gândesc.

Ryan coti la stânga, spre nord-vest, ieşind de pe 10 th Street şi angajându-se pe aleea principală. Peste tot mişuna de paznici în uniformă sau în civil. Unul dintre ei se apropie de maşină. Ţinea în mână o listă de nume.

— Sunt Jack Ryan. Merg la Dan Murray.

— Legitimaţia dumneavoastră, vă rog.

Jack îi prezentă legitimaţia CIA. Paznicul o recunoscu imediat şi-i făcu semn unui coleg de-al său. Acesta apăsă pe un buton, ridicând bariera de oţel care avea menirea de-a împiedica eventualele maşini-capcană să pătrundă în incinta FBI-ului. Ryan trecu de barieră, apoi îşi găsi un loc unde să parcheze. Un tânăr agent îl întâmpină în holul de la intrare, înmânându-i un permis ce deschidea poarta electronică. Dacă cineva ar inventa virusul potrivit – îşi zise Jack – jumătate din membrii guvernului n-ar mai putea merge la lucru. Şi poate că astfel ţara s-ar afla un timp în siguranţă, până când s-ar rezolva problema.

Clădirea Hoover fusese construită după un proiect bizar, unde un labirint de coridoare diagonale se intersectau cu altele cotind în unghi drept, astfel că celor străini de partea locului le era mai greu să se descurce decât în incinta Pentagonului. Ryan rătăci câtăva vreme prin clădire, până când ajunse în dreptul biroului pe care-l căuta. Aici îl aştepta Dan, care-l conduse în cabinetul său de lucru, Jack închise uşa în urma sa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Murray.

Ryan îşi aşeză servieta-diplomat pe biroul lui Dan, după care o deschise.

— Am nevoie de un sfat.

— Privitor la ce anume?

— La ceea ce este probabil o operaţiune ilegală – de fapt nu una, ci mai multe.

— Cât de ilegală?

— Asasinat, declară Jack, încercând să nu sune dramatic.

— Te referi la maşinile-capcană din Columbia? întrebă Murray din fotoliul său rotativ.

— Eşti perspicace, Dan. Numai că n-au fost maşini-capcană.

Nu?

Dan se lăsă pe spate în fotoliu, rămânând pe gânduri câteva secunde. Nu uitase că acţiunile din Columbia constituiau represaliile pentru uciderea lui Emil şi a celorlalţi.

— Indiferent despre ce-i vorba, ştii bine că-n privinţa asta legea e destul de vagă. Interdicţia de-a ucide oameni în cadrul activităţii serviciilor secrete reprezintă un ordin executiv promulgat de preşedinte. Dacă preşedintele scrie în josul ordinului menţiunea „Cu excepţia acestui caz", atunci omorul devine legal.

— Mă rog, un fel de-a spune. Legea care reglementează asemenea probleme e de-a dreptul bizară. Aici avem de-a face în primul rând cu o problemă constituţională, iar Constituţia ştie foarte bine când trebuie să sune frumos şi confuz.

— Da, sunt conştient de asta. Dar ceea ce face ca operaţiunea să fie ilegală este faptul că mi s-a cerut să prezint Congresului informaţii false. În cazul în care congresmenii ar fi la curent cu ce se petrece, acţiunea nu s-ar mai numi asasinat, ci o măsură politică guvernamentală, luată în urma unei îndelungi chibzuinţe. În realitate – aşa cum înţeleg eu legea – nu s-ar putea vorbi de asasinat nici dacă am comite întâi fapta şi-abia apoi am anunţa Congresul, întrucât am dispune de suficient răgaz spre a organiza o operaţiune de acoperire în timpul cât tipii care ne verifică ar lipsi din oraş. Dar dacă mi se cere să comunic Congresului nişte date false, atunci înseamnă că am comis o crimă, pentru că n-am respectat legea. Asta-i vestea cea bună, Dan.

— Continuă.

— Vestea proastă e că prea mulţi sunt la curent cu ce se petrece şi că, dacă toată treaba răsuflă, o parte din oamenii trimişi de noi în misiune vor da de bucluc. Deocamdată las la o parte implicaţiile politice, deşi aş vrea să te previn că nu-s puţine. Dar, pur şi simplu nu ştiu ce dracu' aş putea să fac.

Aşa cum îi era obiceiul, Ryan reuşise şi de data asta o analiză foarte

corectă a situaţiei. Totuşi, comisese o singură greşeală. Nu ştia care era adevărata veste proastă.

Murray zâmbi, nu pentru că ar fi avut chef de râs, ci fiindcă prietenul său simţea nevoia unei încurajări.

— Ce te face să crezi că eu ştiu?

Încordarea lui Ryan se mai risipi puţin.

— Păi, m-aş putea duce şi la un duhovnic să-i cer sfatul, numai că n-ar avea acces la informaţiile secrete. În schimb tu ai, iar FBI-ul reprezintă cea mai de nădejde instituţie după biserică, nu-i aşa?

Era o glumă mai veche de-a lor. Amândoi absolviseră colegiul din Boston.

— De unde e condusă operaţiunea?

— Ia ghici. Nu de la Langley, adică nu chiar. Cartierul general se află pe aceeaşi stradă, la zece blocuri mai încolo.

— Asta înseamnă că nu mă pot adresa nici măcar procurorului general.

— Nu, fiindcă i-ar putea spune şefului.

— Va să zică, intru la apă din pricina birocraţiei, glumi Murray.

— Oare merită o slujbă la guvern atâta bătaie de cap? mormăi cătrănit Jack, simţind cum îi revenea proasta dispoziţie. La dracu', poate reuşim să ne găsim amândoi alt serviciu. Există cineva în care ai încredere?

— Bill Shaw, răspunse fără ezitare Murray, ridicându-se din fotoliul său. Să mergem la el.

Loop era unul dintre acele cuvinte provenite din lumea computerelor şi ajunse la mare vogă în vorbirea curentă. Termenul desemna lucrurile care se petreceau şi persoanele care le determinau – un ciclu de acţiune şi decizie existând independent de tot ce se afla în jurul său. Orice guvern deţinea o colecţie practic infinită de asemenea cicluri, fiecare cu propriile sale legi, înţelese numai de cei implicaţi. În următoarele câteva ore luase fiinţă un nou *loop.* Acesta includea anumiţi membri ai FBI-ului, nu însă şi pe procurorul general al Statelor Unite, care avea autoritate asupra Biroului. De asemenea, făceau parte şi agenţi ai Serviciului Secret, dar nu şi şeful lor, secretarul trezorier. Cercetările de acest fel constau îndeosebi în analize şi hârţogăraie, iar Murray – care primise însărcinarea să coordoneze activitatea – observă că unul dintre „subiecţi" plecase de curând într-o deplasare. Faptul că omul pleca la Baza Aeriană Andrews era de natură să complice şi mai mult lucrurile.

Între timp, Ryan se întoarse la birou. Colegii îi remarcară paloarea, dar toată lumea aflase deja că îi fusese rău cu o noapte în urmă. Mâncase ceva care-i căzuse greu. Acum Ryan ştia ce avea de făcut nimic. Ritter era plecat, iar judecătorul încă nu se întorsese. Nu era

deloc simplu să stea cu braţele încrucişate. Dar şi mai greu era să facă lucruri care în momentul de faţă nu contau nici cât negru sub unghie. Cu toate acestea, se simţea ceva mai liniştit. De-acum nu mai era doar problema lui. Încă nu-şi dădea seama că acesta nu reprezenta un motiv de linişte.

25
Dosarul ODYSSEY

Bineînţeles, Murray trimise îndată un agent cu experienţă la Andrews, acesta sosind la destinaţie numai bine ca să asiste la decolarea micului avion cu reacţie ce-şi luase zborul de pe pista unu-stânga. Folosindu-se de legitimaţie, agentul pătrunse până în biroul colonelului aflat la comanda escadrilei militare 89, de la care obţinu planul de zbor al aparatului care tocmai decolase. Îl sună pe Murray de la telefonul din birou, punându-l în gardă pe colonel că nu călcase până atunci la Andrews şi că pentru prima oară desfăşura o anchetă oficială făcând parte dintr-o amplă cercetare penală, cunoscută sub denumirea codificată de ODYSSEY.

La un minut după încheierea convorbirii telefonice, Murray şi Shaw se aflau împreună. Shaw descoperise că putea îndeplini îndatoririle de serviciu ale unui director plin. Era convins că nu va fi o slujbă permanentă şi că, odată găsită persoana potrivită, el îşi va relua funcţia de director-adjunct al secţiei Investigaţii, într-un fel, îi părea rău. De ce n-ar fi fost condus Biroul de un poliţist cu experienţă? Desigur, aici era vorba de politică, nu de treburile poliţiei, iar după treizeci de ani de muncă în poliţie descoperise că politica nu se număra printre pasiunile sale.

— Trebuie să trimitem pe careva acolo, zise Shaw. Dar *cum*, pentru numele lui Dumnezeu?

— De ce nu pe consilierul juridic din Panama? întrebă Murray. Îl cunosc. Se poate conta pe el.

— E plecat să rezolve nişte treburi la Administraţia de Luptă împotriva Drogurilor. Nu revine la birou decât peste câteva zile. Pe adjunctul lui nu-i cazul să punem bază. E prea lipsit de experienţă ca să conducă singur operaţiunea.

— Morales e disponibil la Bogota... dar manevra nu va trece neobservată... Iar ne jucăm de-a prinselea, Bill şi tipul ăla zboară încoace cu avionul la o viteză de cinci sute de mile pe oră... Ce-ai zice de Mark Bright? Poate reuşeşte să şterpelească un avion de la Paza Aeriană.

— Ia legătura cu el.

— Agent special Bright, zise Mark, ducând receptorul la ureche.

— Mark, aici e Dan Murray. Am o treabă pentru tine. Ia creionul şi notează.

Murray continuă să vorbească. Două minute mai târziu, Mark trase

o înjurătură „mai cu perdea” şi-şi scoase la iveală agenda telefonică. Mai întâi sună la Baza Aeriană Eglin, apoi la Paza de Coastă şi în sfârşit acasă. Era mai mult decât convins că nu va ajunge acasă ca să ia cina. Un agent se deplasă ca să-l repeadă cu maşina până la sediul Pazei de Coastă, unde deja îl aştepta elicopterul. La un minut după ce Mark sui la bord, aparatul decolă, îndreptându-se spre Baza Aeriană Eglin.

Aviaţia dispunea de numai trei avioane F-15 E Strike-Eagle, toate prototipuri pentru versiunea de atac la sol a uriaşului avion de luptă bimotor. Dintre acestea, două se găseau la Eglin pentru teste tehnice, până când Congresul avea să decidă dacă aparatul urma să fie construit în producţie de serie. Cu excepţia câtorva avioane de antrenament găzduite în altă parte, acesta era singurul model cu două locuri al avionului de luptă de mare performanţă aflat în dotarea aviaţiei. Când Bright coborî din elicopter, maiorul care-l pilota stătea în picioare lângă aparat. Câţiva militari îl ajutară pe agentul special să-şi îmbrace costumul de zbor, fixându-i paraşuta şi vesta de salvare. Casca se găsea pe locul ejectabil din spate. În zece minute avionul era gata de decolare.

— Unde mergem?

— Trebuie să ajung în Panama cât mai repede cu putinţă.

— Aha, va să zică vrei să zbor cu cea mai mare viteză? rosti maiorul, izbucnind în râs. Atunci n-are rost să ne grăbim.

— Cum ai spus?

— Avionul-cisternă a decolat acum trei minute. Îl vom lăsa să atingă altitudinea de nouă mii de metri, după care pornim şi noi. Un alt avion-cisternă va pleca din Panama, ca să ne iasă în cale. Prin urmare, vom avea suficient combustibil ca să aterizăm, domnule. În acest fel, putem zbura cu viteză supersonică în cea mai mare parte a drumului. Şi chiar te grăbeşti?

— Îhî.

Bright se chinui să-şi potrivească pe cap casca de zbor. Nu-i venea prea bine. În carlingă era foarte cald, iar aerul condiţionat încă nu se făcea simţit.

— Ce se întâmplă dacă nu se arată celălalt avion-cisternă?

— Eagle e un aparat foarte bun, îl asigură maiorul. Nu va trebui să înotăm *prea* mult.

În urechile lui Bright răsunară pârâiturile unui mesaj radio. Maiorul îl recepţionă, iar apoi se adresă pasagerului său:

— Ia-ţi inima în dinţi, domnule. A sosit momentul.

Avionul Eagle porni spre capătul pistei, unde rămase nemişcat o clipă, în timp ce pilotul mări la maximum turaţia motoarelor, care huruiau făcând să trepideze aparatul. Maiorul eliberă frânele. Zece secunde mai târziu, Bright se întreba dacă decolarea prin catapultare

de pe un portavion putea fi mai spectaculoasă decât experienţa pe care o trăia. Aparatul F-15 E continuă să urce în unghi de patruzeci de grade, sporind mereu viteza, în timp ce Golful Florida rămânea undeva în urmă. Se alimentară cu combustibil la o sută de mile în largul oceanului – Bright era prea fascinat ca să-i fie frică, deşi aparatul se zgâlţâia considerabil. Odată desprins de cisternă, F-15 E sui la altitudinea de o mie două sute de metri, iar pilotul mări puterea injectoarelor. Partea din spate a carlingii era destinată în primul rând lansării de bombe şi proiectile asupra ţintelor, dar dispunea şi de câteva instrumente. Unul dintre acestea îi indica agentului că tocmai atinseseră viteza de o mie de mile pe oră.

— De ce ne grăbim aşa?

— Trebuie să ajung în Panama înaintea altcuiva.

— Îmi poţi da câteva detalii? E posibil să-mi fie de folos.

— Unul dintre avioanele cu reacţie… cred că un G-III a decolat de la Andrews acum optzeci şi cinci de minute.

Pilotul pufni în râs.

— Asta-i tot? La dracu', până aterizează ăla, ai timp să-ţi rezervi şi cameră la hotel. Deja i-am luat-o înainte. Dacă o tot ţinem cu viteza asta, irosim degeaba combustibilul.

— Iroseşte-l.

— N-am nimic împotrivă, domnule. Ori că zbor, ori că stau locului, leafa merge înainte. O.K., reţine că vom ajunge cu o oră şi jumătate înaintea celuilalt. Cum îţi place călătoria?

— Unde-s băuturile?

— Tre' să fie o sticlă chiar lângă genunchiul dumitale drept. Vin sănătos, de casă, cu buchet plăcut, dar fără pretenţii.

Bright luă sticla şi gustă din simplă curiozitate.

— Sare şi electroliţi ca să te ţină cu mintea trează, îi explică pilotul câteva clipe mai târziu. Eşti de la FBI, am dreptate?

— Corect.

— Cu ce treburi?

— N-am voie să vorbesc. Ce-i asta? întrebă el, auzind un semnal în căşti.

— Radarul SAM, explică maiorul. Acolo e Cuba. În punctul acela au o instalaţie radar care nu prea simpatizează avioanele americane. N-aş şti să spun de ce. Oricum, suntem în afara razei lui. Nu te speria. E o chestie de rutină. Ne folosim de aparatele lor ca să ne calibrăm propriile sisteme. Face parte din joc.

Murray şi Shaw citeau materialul pe care li-l lăsase Jack. Problemele imediate erau ca în primul rând să afle ceea ce se presupunea că se întâmpla, iar apoi să determine dacă acţiunea era legală. În caz contrar, urmau să ia măsurile cuvenite – de îndată ce-ar fi stabilit în

ce constau acestea. Ceea ce adusese Ryan pe biroul lui Murray nu era o simplă cutie a Pandorei, ci una cu şerpi veninoşi.

— Ai idee cum s-ar putea termina toate astea?

Shaw se îndepărtă de birou.

— Ţara nu are nevoie de încă o experienţă de acest gen.

Cel puţin, nu ieşită din mâna mea, completă el în gând.

— Deja ne-a căzut o belea pe cap, indiferent că avem nevoie de ea sau nu, ripostă Murray. Recunosc că o parte din mine înclină să admită ceea ce se întâmplă acolo, dar, din câte spune Jack, e vorba de cel puţin o încălcare procedurală a legilor de supraveghere a serviciilor de informaţii şi în orice caz de o violate a ordinului executiv.

— Afară de situaţia când există un codicil secret de care nu ştim nimic. Ce-ai zice dacă procurorul general ar fi în temă?

— Ce-ai zice dacă ar fi chiar implicat direct? În ziua când a fost asasinat Emil, procurorul a zburat la Camp David, împreună cu toţi ceilalţi. Ţii minte?

— Ceea ce-aş vrea eu să ştiu e de ce se duce amicul nostru în Panama?

— Poate că vom afla. Oricum, se duce singur. Fără pază, fără nimic. Nimeni nu suflă un cuvânt. Pe cine-ai putea trimite la Andrews să stoarcă ceva de la ei?

— Pe Pat O'Day, răspunse Murray.

Lucrurile începeau să se clarifice.

— Vreau ca Pat să se ocupe să ia legătura şi cu Serviciul Secret. Au lucrat multă vreme mână în mână. Nu acum, ci la momentul oportun. Deocamdată nu suntem nici pe departe pregătiţi să luăm taurul de coarne.

— Aşa e. Dispunem de optsprezece oameni care lucrează la ODYSSEY. Nu-i suficient.

— Pentru moment nu trebuie să facem vâlvă, Bill. Cred că pasul următor ar fi să găsim pe cineva de la Justiţie care să aibă grijă de fundul nostru. Dar cine?

— Iisuse. Nu ştiu nici eu, răspunse exasperat Shaw. E cu totul altceva să desfăşori o anchetă despre care procurorul general are cunoştinţă, deşi nu este implicat direct. Nu-mi aduc aminte să fi efectuat vreodată investigaţii de care el să nu aibă habar.

— Atunci să nu ne grăbim. În clipa de faţă, esenţialul e să reconstituim planul operaţiunii, urmând ca acesta să fie punctul nostru de plecare.

Murray gândise cât se poate de logic. Dar în acelaşi timp făcuse şi o eroare. Ziua cu pricina avea să fie o zi a erorilor.

Aparatul F-15 E ateriză la Howard Field exact la ora stabilită, cu optzeci de minute înaintea sosirii avionului de la Andrews. Bright îi

mulţumi pilotului, iar acesta făcu plinul şi decolă imediat spre Eglin, pentru o călătorie mai puţin stresantă. Ofiţerul de informaţii al bazei îl întâmpină pe Bright, însoţit de şeful agenţilor din cadrul biroului consilierului juridic al oraşului Panama – un băiat tânăr şi isteţ, dar prea nou în funcţie pentru un caz atât de delicat. Bright îşi puse repede colegii la curent cu puţinul pe care-l cunoştea, cerându-le să păstreze un secret absolut. Pentru început, era suficient. Următoarea escală o făcu la magazia de efecte, unde îşi alese nişte haine de rând. Ofiţerul de informaţii îi procură o maşină cât se poate de comună, cu număr de înmatriculare local. Lăsară automobilul la intrare, în interiorul bazei urmând să folosească o limuzină a aviaţiei, de un albastru anonim. În momentul aterizării avionului VC-20 A, Plymouth-ul se afla chiar lângă pista de zbor. Bright îşi scoase din raniţă aparatul de fotografiat Nikon, la care ataşă un teleobiectiv de o mie de milimetri. Avionul se opri în dreptul unuia dintre hangare, coborându-şi scara pliantă. Bright fixă bine aparatul de fotografiat şi se apucă să tragă cadru după cadru de la câteva sute de metri depărtare, începând cu clipa când unicul pasager al avionului se ivi în capul scărilor şi până când sui într-o maşină care-l aştepta.

— Iisuse, e chiar el, murmură Bright, derulând filmul şi scoţându-l din aparat.

Înmânând caseta celuilalt agent FBI, încărcă în aparat un al doilea film de treizeci şi şase de cadre.

Automobilul pe care-l urmăreau – copie identică a limuzinei împrumutate de ei din parcul de maşini al aviaţiei – trecu în viteză de postul de control, astfel încât Bright şi confratele său abia avură timp să sară în cealaltă maşină. Cum colonelul de aviaţie aflat la volan parcă se ambiţiona să participe la raliul NASCAR, Bright îl urmă la o distanţă sigură de o sută de metri.

— De ce n-o fi având escortă? întrebă el.

— Mi s-a spus că de regulă nu-i interesează, răspunse Bright. Sună cam bizar, nu?

— La dracu’. Sigur că da, când te gândeşti cine e, ce ştie şi unde se află în clipa de faţă.

Intrară în oraş fără a se face remarcaţi. Limuzina aviaţiei îl lăsă pe Cutter în faţa unui hotel luxos de la marginea oraşului Panama. Bright sări din maşină, prinzând tocmai momentul când Cutter rezerva o cameră – asemenea unui om obişnuit aflat într-o călătorie de afaceri. Celălalt agent îl urmă în holul hotelului, în timp ce ofiţerul de informaţii rămăsese în maşină.

— Acum ce facem?

— Ai încredere în careva de la poliţie? întrebă Bright.

— Nici pomeneală. Cunosc câţiva poliţişti, băieţi de treabă, n-am ce zice. Dar dacă-i vorba de încredere… Aşa ceva, amice, nu există prin

părţile astea.

— Oricum, există şi căile bătătorite, remarcă Bright.

— E-n regulă.

Agentul de la consulatul juridic vârî mâna în buzunar după portofel şi se apropie de recepţie. Două minute mai târziu se întoarse lângă Bright.

— FBI-ul îmi datorează douăzeci de dolari. Tipul s-a trecut în registru cu numele de Robert Fisher. Are o carte de credit American Express.

Îi întinse lui Mark o foaie de indigo mototolită, unde figura semnătura celui pe care-l urmăreau.

— Sună la FBI şi spune-le să intre în acţiune. Noi trebuie să fim cu ochii pe camera de la hotel. Avem nevoie... Dumnezeule mare. De ce forţe dispunem?

— Nu suficiente pentru ceva de calibrul ăsta.

O clipă, chipul lui Bright se contorsionă într-o grimasă. Nu-i era uşor să ia decizia de-a da un anumit telefon. ODYSSEY era un caz cu denumire codificată, iar Murray îi ceruse mai presus de orice să păstreze un secret absolut. Dar... – întotdeauna exista şi un „dar” – pur şi simplu nu avea încotro.

Cum el răspundea de întreaga operaţiune, se vedea silit să dea telefonul cu pricina. Ştia bine că astfel de situaţii puteau duce la glorie sau la pierzanie. Aerul era îngrozitor de umed şi fierbinte, dar acesta nu era singurul motiv pentru care pe Mark îl treceau toate năduşelile.

— O.K. Spune-le că avem nevoie de şase oameni de nădejde, ca să ne ajute la supraveghere.

— Eşti sigur că...

— În clipa de faţă nu sunt sigur de nimic. Omul pe care-l ţinem sub urmărire – dacă-l suspectăm de ceva... Dumnezeule mare, auzi colo, dacă-l suspectăm de ceva...!

Bright tăcu brusc.

— N-ar mai fi mare lucru de adăugat, aşa-i?

— Aşa e.

— Eu o să mă învârt pe aici. Spune-i colonelului să organizeze acţiunea.

Curând se dovedi că nu ar fi avut de ce să se grăbească. După trei ore subiectul – căci asta era de-acum, în opinia lui Bright – coborî în hol, arătând odihnit în costumul său tropical. Afară îl aşteptau patru maşini, însă Cutter ştia doar de micul Mercedes alb în care amiralul sui, pornind către nordul oraşului. Celelalte trei îl urmară, păstrând exact atâta distanţă cât să nu-l scape din ochi.

Începea să se întunece. Bright nu trăsese decât trei cadre din cel de-al doilea film. Îl scoase din aparat, înlocuindu-l cu o peliculă alb-negru pentru viteză mare. Făcu vreo câteva fotografii ale maşinii, cât

să se asigure că prindea clar numărul de înmatriculare. La volan nu se mai afla ofiţerul de informaţii, ci un sergent de la cercetări penale, care cunoştea zona şi era emoţionat la culme că lucra la un caz ultrasecret, în colaborare cu FBI-ul. Sergentul identifică imediat reşedinţa în incinta căreia pătrunse Mercedesul. Bright ar fi trebuit să-şi dea seama dinainte.

Sergentul ştia un dâmb, la nici o mie de metri mai încolo, de unde se deschidea o perspectivă largă asupra casei, însă ar fi durat prea mult ca să se ajungă acolo şi nici nu puteau lăsa maşina în şosea. Bright şi agentul local FBI coborâră şi-şi găsiră o ascunzătoare – umedă şi urât mirositoare – unde se postară, începând să aştepte. Sergentul le lăsă un radioemiţător prin care să-l cheme la nevoie, iar apoi le ură baftă.

Desigur, proprietarul casei era plecat cu treburi de interes naţional, însă avusese amabilitatea de-a le pune locuinţa sa la dispoziţie, împreună cu servitorii – puţini la număr, dar discreţi – care le aduseră oaspeţilor aperitive uşoare şi băuturi, după care se retraseră, lăsând magnetofoanele deschise (amândoi vizitatorii erau ferm convinşi de ăsta) ca să înregistreze conversaţia. La urma urmei, ce mai conta?

La dracu', păi cum să nu conteze! Şi unul şi celălalt înţelegeau perfect că urma o discuţie foarte delicată. Spre surprinderea interlocutorului, Cortez fu cel care-i propuse cât se poate de politicos să stea de vorbă afară, fără a ţine seama de vreme. Amândoi îşi scoaseră sacourile, ieşind pe terasă şi de acolo în grădină. Singurul avantaj era impresionanta colecţie de aparate albăstrui, care atrăgeau şi electrocutau miile de insecte. Bâzâitul lor ar fi zădărnicit orice tentativă de înregistrare a conversaţiei. Dar cine s-ar fi aşteptat ca cei doi să renunţe la aerul condiţionat din interiorul locuinţei?

— Vă mulţumesc că aţi răspuns la mesajul meu, vorbi Cortez pe un ton deferent.

Nu era momentul de politeţuri sau ameninţări. Sosise vremea să treacă la afaceri, iar el trebuia să se arate umil în faţa acestui om. Faptul nu-l deranja deloc. Era o atitudine necesară atunci când trata cu persoane având funcţii înalte şi spera să se obişnuiască s-o adopte. Indivizii ca acela cu care avea de-a face trebuiau abordaţi cu respect în acest fel, cedau mai uşor.

— Despre ce anume doriţi să discutăm? întrebă amiralul Cutter.

— Despre operaţiunile întreprinse de dumneavoastră împotriva Cartelului, bineînţeles.

Cortez îşi invită oaspetele să ia loc într-un fotoliu de trestie. Dispăru câteva clipe, înapoindu-se cu o tavă pe care se aflau pahare şi sticle cu băutură. În noaptea aceea amândoi preferară apa minerală Perrier. Nici unul dintre ei nu se atinse de alcool. Pentru Felix, acesta era primul semn de bun augur.

— La ce operaţiuni vă referiţi?

— Trebuie să vă spun că n-am avut nici un amestec în asasinarea domnului Jacobs. Numai un dement ar fi putut pune la cale aşa ceva.

— Şi de ce v-aş crede?

— În momentul acela mă aflam în America. N-aţi fost informat?

Cortez începu să-i explice câteva detalii.

— O sursă de informaţii ca doamna Wolfe, încheie el, valorează infinit mai mult decât o răzbunare pătimaşă şi prostească. E cea mai mare tâmpenie să provoci atât de făţiş o naţiune aşa de puternică. Reacţia dumneavoastră a fost cât se poate de îndreptăţită. De altfel, operaţiunile pe care le desfăşuraţi sunt de-a dreptul impresionante. Eu, unul, n-am avut nici cea mai vagă bănuială asupra misiunilor de supraveghere a pistelor noastre de zbor decât după încheierea acestora. Pe urmă, modul în care aţi simulat explozia unui automobil-capcană a fost o adevărată operă de artă – dacă pot să mă exprim astfel. Îmi puteţi destăinui obiectivul strategic al operaţiunii dumneavoastră?

— Domnule colonel, doar nu vă aşteptaţi la una ca asta?

— Domnule amiral, stă în puterea mea să dezvălui presei în totalitate acţiunile dumneavoastră, reluă Felix, aproape cu tristeţe. Ori îmi spuneţi mie, ori propriului dumneavoastră Congres. Veţi vedea că eu sunt cu mult mai îngăduitor. În definitiv, amândoi avem aceeaşi meserie.

Cutter chibzui o clipă, apoi îi dezvălui totul. Spre marea sa iritare, interlocutorul începu să râdă.

— Strălucit, declară Cortez, după ce se mai potoli din râs. Într-o zi mi-ar plăcea să-l cunosc pe tipul care a avut ideea asta. Un adevărat profesionist.

Cutter încuviinţă din cap, de parcă ar fi acceptat complimentul. O clipă Felix se întrebă dacă aşa se petrecuseră lucrurile în realitate... Nu i-ar fi fost prea greu să afle.

— Trebuie să-mi cer scuze, domnule amiral Cutter. V-aţi închipuit probabil că am luat în derâdere operaţiunea dumneavoastră. Vă spun cu mâna pe inimă că nu-i deloc aşa. De fapt, chiar v-aţi atins scopul.

— Ştim. Ştim şi că cineva a încercat să vă ucidă pe dumneavoastră şi pe Escobedo.

— Întocmai, întări Felix. Desigur, aş fi încântat să aflu şi cum de reuşiţi să obţineţi atâtea informaţii privitoare la noi, însă sunt convins că nu-mi veţi spune.

Cutter decise să-şi joace cartea după cât socotea el că valora.

— Dispunem aici de mai mulţi agenţi decât vă imaginaţi, domnule colonel.

Presupusul atu nu valora cine ştie ce.

— Nu mă îndoiesc, îi cântă în strună Cortez. Cred totuşi că avem un

interes comun.

— Şi care-ar fi acesta?

— Dumneavoastră urmăriţi să declanşaţi o luptă în interiorul Cartelului. Este şi scopul meu.

Cutter se trădă prin felul în care îşi ţinuse respiraţia.

— Zău? Cum aşa?

Cortez ştia deja că bătălia fusese câştigată. Şi când te gândeai că un asemenea idiot îi dădea sfaturi preşedintelui Americii.

— De fapt, doresc să particip activ la operaţiunea dumneavoastră şi să restructurez Cartelul – ceea ce, bineînţeles, implică eliminarea câtorva membri mai periculoşi.

Cutter nu era chiar sărac cu duhul, însă comise o altă eroare, punând sub semnul întrebării un fapt limpede ca lumina zilei.

— Dumneavoastră urmând a fi noul şef?

— Ştiţi ce fel de oameni sunt baronii drogurilor? Nişte ţărănoi lipsiţi de inimă. Necioplţi, fără un dram de educaţie, însetaţi de putere; şi mai au tupeul să se plângă ca nişte plozi răsfăţaţi că nimeni nu-i *respectă.*

Cortez zâmbi, ridicându-şi privirea către stele.

— Nu-s genul de persoane care să merite atenţia unuia ca dumneavoastră sau ca mine. Desigur, sunteţi de acord că lumea va fi mai liniştită fără ei.

— Şi mie mi-a dat prin minte acelaşi lucru, cum aţi precizat de altfel mai devreme.

— Atunci ne-am înţeles.

— Cu privire la ce?

— Maşinile-capcană puse de americani au lichidat deja cinci şefi ai Cartelului. Mă oblig să continuu eu însumi treaba asta. Lista neagră îi va include pe toţi cei ce-au fost de acord cu asasinarea ambasadorului şi a celorlalţi din suită. Astfel de acţiuni nu pot fi lăsate nepedepsite, altfel lumea se va cufunda în haos. În plus, ca să vă demonstrez buna mea credinţă, voi reduce din proprie iniţiativă cu cincizeci la sută transporturile de cocaină înspre ţara dumneavoastră. Comerţul cu droguri este o îndeletnicire fără legi şi adeseori violentă, declară judicios fostul colonel de informaţii. E necesar să fie reorganizat.

— Dar noi vrem să-l sistăm cu totul! exclamă Cutter.

Nici nu-şi sfârşi bine fraza, că înţelese absurditatea unei asemenea afirmaţii.

Cortez sorbi din paharul cu Perrier, continuând să vorbească pe un ton cumpătat.

— Asta nu se va întâmplă niciodată. Câtă vreme cetăţenii dumneavoastră vor dori să-şi distrugă creierele, se vor găsi destui gata să-i „ajute”. Aşadar, întrebarea e cum să procedăm ca acest comerţ să se desfăşoare după anumite legi. Eforturile noastre

educaţionale vor restrânge într-un târziu cererea de droguri până la un nivel rezonabil. Însă până atunci pot organiza acest proces astfel încât daunele aduse societăţii americane să fie minime. Voi reduce exportul. Ba chiar pot să vă dezvălui câteva nume importante, astfel încât scăderea exporturilor, să nu trezească bănuielile poliţiei. Dacă nu mă înşel, în Statele Unite e un an electoral, nu?

Cutter simţi din nou că i se tăia răsuflarea. Discuţia semăna cu un joc de pocher pe mize uriaşe, iar Cortez tocmai îi dăduse de ştire că avea cărţi măsluite.

— Continuaţi, abia izbuti el să articuleze.

— Nu acesta a fost obiectivul operaţiunilor dumneavoastră în Columbia? Să loviţi Cartelul şi să reduceţi traficul cu droguri? Eu vă ofer reuşita, acel gen de reuşită pe care şi-l doreşte preşedintele SUA. Restrângerea exporturilor, câteva confiscări de marfă şi arestări spectaculoase, o luptă în sânul Cartelului pentru care nimeni nu vă va putea acuza, dar de care veţi beneficia şi dumneavoastră. Vă ofer victoria, încheie Cortez.

— În schimbul…?

— Desigur şi eu trebuie să obţin mica mea izbândă, consolidându-mi poziţia printre capii organizaţiei, aşa-i? Veţi retrage trupele trimise în sprijinul Beretelor Verzi pe care le-aţi pus să cutreiere munţii ăştia îngrozitori. Mă refer la soldaţii pe care-i aprovizionaţi cu elicopterul acela mare şi negru aflat în hangarul 3 al Bazei Aeriene Howard. Vedeţi dumneavoastră, şefii pe care vreau eu să-i detronez sunt înconjuraţi de o pază numeroasă, aşa că pentru mine cea mai simplă cale de a-i elimina e ca oamenii dumneavoastră s-o facă în locul meu. Din păcate însă, pentru a câştiga bunăvoinţa *superiorilor* mei – cuvântul fusese rostit cu o ironie muşcătoare – este absolut obligatoriu ca sângeroasa şi costisitoarea acţiune iniţiată de mine să se încheie cu succes. O necesitate regretabilă. Dar care, din punctul dumneavoastră de vedere, rezolvă o importantă problemă de securitate. Adevărat?

Dumnezeule! Cutter evită să se uite la Cortez, privind dincolo de becurile albăstrui, înspre întunericul junglei.

— Despre ce crezi că discută?

— Să mă ia dracu’ dacă ştiu, răspunse Bright.

Ajunsese la ultimul film. Chiar şi la repeziciunea cu care se derulau cadrele, pentru a obţine o imagine clară era nevoie să mărească timpul de deschidere a diafragmei, ceea ce însemna să menţină aparatul absolut nemişcat, ca pe o puşcă de vânătoare aţintită de la distanţă asupra unei antilope.

Cum se exprimase preşedintele? Sistează, operaţiunea, puţin îmi

pasă pe ce cale...

Dar nu pot să fac una ca asta.

— Regret, zise Cutter. E imposibil.

Cortez îşi desfăcu braţele în lături, ridicând din umeri în semn de neputinţă.

— Atunci voi informa întreaga lume că guvernul dumneavoastră a invadat Columbia, comiţând un asasinat în masă. Vă daţi desigur seama ce se va întâmplă cu dumneavoastră, cu preşedintele şi cu multe alte înalte oficialităţi din guvern. Abia aţi reuşit să vă reabilitaţi după alte scandaluri. Trebuie să fie tare neplăcut să te afli în slujba unui guvern care nu-şi respectă propriile legi, slujindu-se de ele împotriva poporului.

— Nu puteţi şantaja guvernul Statelor Unite.

— De ce nu, domnule amiral? Meseria noastră comportă riscuri, nu-i aşa? Pe mine era cât pe ce să mă ucideţi când cu primul „automobil-capcană" şi totuşi nu v-am păstrat ranchiună. Riscul asumat de dumneavoastră este ca totul să fie dat la iveală. Ştiţi bine că în casă se găsea familia lui Untiveros – soţia şi cei doi copii – precum şi unsprezece servitori, dacă nu mă înşel. Toţi au murit în urma exploziei. Fără să-i mai pun la socoteală pe paznicii înarmaţi. Ca soldaţi, ştiau că în orice clipă îi pândea moartea. La fel cum am ştiut şi eu. La fel cum trebuie să ştiţi şi dumneavoastră, cu excepţia faptului că nu vă asumaţi aceleaşi riscuri ca un militar. Problema dumneavoastră va fi să înfruntaţi tribunalele şi presa americană, precum şi comisiile Congresului.

Care era crezul soldatului de altădată? se întrebă Cortez. *Mai bine moartea decât dezonoarea*. Era convins că oaspetele său nu avea tăria să se confrunte nici cu una, nici cu alta.

— Îmi trebuie un răgaz de...

— De gândire? Regret, domnule amiral, însă peste patru ore trebuie să fiu înapoi, ceea ce înseamnă că voi pleca de aici peste exact cincisprezece minute. Şefii mei nu ştiu că lipsesc din ţară, aşa că nu am timp. Şi nici dumneavoastră. Vă ofer victoria la care visaţi atât dumneavoastră, cât şi preşedintele. Dar pretind şi eu ceva în schimb. Dacă nu ajungem la o înţelegere, atunci urmările vor fi neplăcute pentru amândoi. E cât se poate de simplu. Prin urmare, da sau nu, domnule amiral?

— De ce crezi că bat palma?

— Cutter nu pare prea încântat. Cheamă maşina. Se pare c-o s-o şteargă de aici.

— Cu cine s-o fi întâlnit? Nu-mi dau seama cine e. Dacă-i vreun jucător, atunci nu-i unul de prin partea locului.

— Habar n-am.

Maşina întârzie, dar celelalte două escorte îl urmară pe Cutter până la hotel. Ajungând la aeroport, Bright află că „subiectul” său îşi propusese o noapte de odihnă. Avionul VC-20 A avea să decoleze abia a doua zi la prânz, în direcţia Andrews. Bright plănuia să i-o ia înainte, prinzând o cursă de Miami şi de acolo o alta, cu destinaţia Washington. Va sosi în capitală rupt de oboseală, dar primul.

Ryan primi mesajul la telefonul din biroul directorului. Judecătorul Moore se întorsese în sfârşit, însă avea să ajungă la Dallas de-abia peste trei ore. În clipa când directorul-adjunct pătrunse în garaj, şoferul său îl aştepta deja, gata de plecare. Demarară fără întârziere, pornind spre Spitalul Bethesda. Cu toate acestea, sosiră prea târziu. Când Jack deschise uşa salonului, patul fusese acoperit cu un cearşaf. Doctorii deja plecaseră.

— Am fost aici chiar înainte de a-şi da ultima suflare. A murit uşor, îi spuse unul dintre agenţii CIA.

Jack nu-l recunoscu, deşi omul părea să-l fi aşteptat tocmai pe el.

— Dacă nu mă înşel, sunteţi domnul Ryan.

— Întocmai, răspunse încet Jack.

— Cam cu o oră înainte de a-şi pierde cunoştinţa, a zis ceva de genul să vă amintiţi de cele discutate împreună între patru ochi. Nu ştiu la ce s-a referit, domnule.

— Iar eu nu ştiu cine sunteţi dumneavoastră.

— John Clark.

Bărbatul se apropie de Jack ca să-i strângă mâna.

— Lucrez la Operaţiuni, dar amiralul Greer m-a racolat şi pe mine, cu multă vreme în urmă.

Clark oftă adânc.

— Mă simt ca şi cum aş fi pierdut un tată. E a doua oară în viaţă când trăiesc senzaţia asta.

— Da… încuviinţă cu un glas răguşit Ryan.

Era prea obosit şi prea tracasat ca să-şi mai ascundă sentimentele.

— Veniţi, fac cinste cu o cafea. Am să vă povestesc şi câteva istorioare cu bătrânul.

Clark era trist, dar în acelaşi timp obişnuit cu moartea. Era limpede că, în ce-l privea pe Ryan, lucrurile stăteau cu totul altfel – din fericire pentru el.

Cafeneaua era închisă, aşa că se serviră de la automatul din sala de aşteptare. Cafeaua era reîncălzită şi plină de acid, însă Ryan nu se grăbea să plece acasă.

Într-un târziu îşi aminti că venise la spital cu maşina personală. În seara aceea era nevoit să conducă singur până acasă. Se simţea prea istovit ca să se aşeze la volan. Hotărî să sune acasă şi să o anunţe pe Cathy că va rămâne peste noapte în oraş.

CIA încheiase un contract în acest sens cu unul din hotelurile concernului Marriott.

Clark se oferi să-l ducă până acolo cu maşina lui, aşa că Jack îi dădu liber şoferului. Între timp, amândoi ajunseseră la concluzia că n-ar fi fost rău să bea ceva.

Larson lipsea din oraş. Lăsase un bilet prin care-l vestea pe Clark că Maria sosea târziu în noaptea aceea, iar el plecase s-o aştepte. Clark avea o sticlă mică de whisky, iar la hotel se găseau pahare potrivite. Pregăti băuturile pentru amândoi şi-i întinse un pahar lui Jack Ryan.

— Pentru James Greer, ultimul om cumsecade, zise Clark, ridicând paharul.

Jack sorbi o înghiţitură. Clark făcuse băutura ceva cam tare şi Ryan aproape că se înecă.

— Dacă v-a racolat, cum se întâmplă că…

— Vă referiţi la Operaţiuni? zâmbi Clark. Domnule, n-am urmat niciodată colegiul, dar Greer m-a ţinut sub ochi prin câţiva prieteni de-ai lui din Marină. E o poveste lungă, din care unele părţi ar trebui trecute sub tăcere, însă drumurile noastre s-au întâlnit deja de trei ori.

— Zău?

— Atunci când au venit francezii ca să-i salte pe tipii de la *Action Direct,* identificaţi de dumneavoastră în fotografiile luate din satelit, eu eram ofiţer de legătură în Ciad. A doua oară când au intervenit francezii, după ce-aţi căzut în dizgraţia celor de la ULA, mă găseam în elicopter. Şi tot eu sunt ţicnitul care s-a dus pe plajă ca să le aducă pe doamna Gherasimov şi pe fiica ei. Şi totul numai din vina dumneavoastră. Eu mă ocup de treburile ieşite din comun, explică Clark, adică de toate acţiunile în care băieţii de la spionaj se scapă-n pantaloni. Bineînţeles, se prea poate ca ei să fie mai şmecheri decât mine.

— N-am ştiut.

— Nici nu era cazul. Regret că n-am reuşit să punem mâna pe netrebnicii de la ULA. De mult voiam să vă cer scuze pentru asta. Francezii s-au descurcat foarte bine. Erau atât de încântaţi că ne-am asumat răspunderea misiunii *Action Direct*, încât ne-ar fi oferit pe tavă capetele ălora de la ULA. Din păcate, blestemata aia de unitate libiană tocmai ieşise la manevre şi elicopterul a dat nas în nas cu noi – ăsta-i riscul atunci când zbori prea jos. Până la urmă a reieşit că tabăra era oricum pustie. Tuturor le-a părut rău că acţiunea nu s-a desfăşurat aşa cum fusese plănuită. V-ar fi scutit în parte de necazuri. Ne-am dat silinţa, domnule Ryan. Zău că ne-am dat silinţa.

— Spune-mi Jack, spuse Ryan, întinzându-i paharul pentru a fi umplut din nou.

— E-n regulă. Te rog să-mi spui John.

Clark turnă iarăşi în pahare.

— Amiralul zicea că-ţi pot relata toate acestea. Tot el mi-a destăinuit c-ai descoperit ce se petrecea acolo, în sud. Şi eu am fost în Columbia, adăugă Clark. Ce vrei să ştii?

— Eşti sigur că-mi poţi povesti?

— Aşa m-a asigurat amiralul. Este… iartă-mă, *a fost* director-adjunct şi-mi închipui că am voie să fac aşa cum m-a îndemnat. Atâta birocraţie derutează un biet om de teren ca mine, dar bănuiesc că nu greşeşti prea mult atunci când spui adevărul. În plus, Ritter mi-a declarat că tot ce-am întreprins acolo era perfect legal şi că deţinea aprobarea necesară pentru o asemenea expediţie de vânătoare. Acordul cu pricina nu putea veni decât dintr-un singur loc. Cineva a decis că traficul de droguri era un „pericol iminent” – am încheiat citatul – pentru securitatea Statelor Unite. Doar un singur om are puterea să afirme categoric aşa ceva, iar dacă susţine un asemenea lucru, atunci are şi autoritatea de-a lua măsurile cuvenite. N-oi fi mers eu la colegiu, dar de citit, citesc pe rupte. Cu ce vrei să încep?

— Cu începutul, răspunse Jack.

Relatarea lui Clark dură mai mult de-o oră.

— Te întorci acolo? întrebă Ryan când Clark sfârşi ce avusese de spus.

— Cred că şansa de a-l prinde pe Cortez merită riscul. În plus, aş putea ajuta la recuperarea băieţilor noştri ascunşi în munţi. Nu mă încântă ideea, dar aşa-mi câştig pâinea îmi imaginez că nici soţiei tale nu-i place tot ce are de făcut ca medic.

— Trebuie să te întreb ceva. Ce-ai simţit când ai lansat bombele?

— Dar tu ce-ai simţit când ai împuşcat oameni?

Jack dădu din cap.

— Iartă-mă. Cunosc sentimentul.

— Am făcut armata în Marină, la SEAL. Am stat multă vreme în Asia de Sud-Est. Primeam ordin să mă duc şi să ucid oameni, ca atare, mă duceam şi-i ucideam. Nici acolo nu era un război declarat, am dreptate? Nu te prea poţi fuduli cu ce faci, dar aşa-i meseria. De când am intrat în CIA, am mai rărit-o cu treburile astea. Adeseori regret că n-am continuat în acelaşi fel, poate că aş fi reuşit să mai cruţ câteva vieţi omeneşti. Am avut capul lui Abu Nidal în cătarea puştii, dar n-am primit îngăduinţa să-l lichidez pe ticălos. Tot aşa s-a întâmplat cu alţi doi indivizi la fel de periculoşi. Ar fi fost o treabă curată, uşor de dezminţit – avantajul era de partea noastră – dar „demoazelele” de la Langley nu s-au dovedit capabile să ia o decizie. Mi-au cerut să văd dacă operaţiunea era posibilă – deşi să constaţi e la fel de periculos ca şi să apeşi pe trăgaci – însă niciodată n-am primit mână liberă să duc misiunea la bun sfârşit. Din punctul meu de vedere, este o acţiune binevenită. Nemernicii ăia sunt duşmanii ţării noastre. Omoară cetăţeni americani – ba chiar lichidează oameni ai Agenţiei şi încă fără

menajamente – iar noi stăm cu braţele încrucişate. Spune şi dumneata, cum vine asta? Totuşi, mă supun ordinelor, aşa cum e de datoria mea să fac. De când sunt în activitate, o dată nu mi s-a întâmplat să nesocotesc un ordin.

— Ce-ai zice să povesteşti totul la FBI?

— Glumeşti? Chiar dac-aş vrea – dar nu vreau – principala mea grijă sunt copilandrii ăia din munţi. Dacă m-ai reţine aici, Jack, o parte din ei ar putea să moară. Pe seară m-a sunat Ritter ca să mă întrebe dacă doresc să mă întorc. Mâine dimineaţă la opt şi patruzeci pornesc spre Panama, iar de-acolo înapoi în Columbia.

— Ştii cum să iei legătura cu mine?

— Nu-i rea ideea, încuviinţă Clark.

Odihna le prinsese bine tuturor. Durerile se mai atenuaseră şi toţi sperau că înţepeneala din încheieturi va dispărea după primele ore de mişcare. Căpitanul Ramirez îşi adună oamenii, explicându-le noua situaţie în care se aflau. Stabilise legătura prin satelit şi ceruse ca trupele să fie retrase din Columbia. Vestea se bucură de aprobarea unanimă. Din păcate, urmă căpitanul, cererea sa trebuia prezentată la nivel mai înalt şi bineînţeles susţinută cu căldură, aşa-i spusese VARIABLE. În orice caz, elicopterul se găsea la sol, urmând să-i fie schimbat un motor. Vor mai rămâne în zonă o noapte, poate chiar două. Între timp, misiunea lor era să evite o ciocnire directă şi să caute un loc prielnic de unde să fie evacuaţi. Identificaseră deja câteva, iar Ramirez îl indicase pe cel spre care se îndreptau. Acesta se afla la cincisprezece kilometri sud. Aşadar în noaptea aceea sarcina lor consta în a ocoli grupul care-i hăituise. Nu era uşor, dar, odată scăpaţi de ei, puteau înainta fără teamă pe un teren deja cercetat. În cursul nopţii vor încerca să parcurgă opt-nouă kilometri, iar restul în noaptea următoare. În orice caz, misiunea se încheiase, aşa că se pregăteau să se înapoieze acasă. Nou-veniţii din grupul BANNER aveau să formeze o a doua echipă de trăgători, sporind capacitatea de tir oricum considerabilă a lui KNIFE. Fiecare mai avea cel puţin două treimi din muniţiile cu care fusese dotat iniţial. Hrana era pe sfârşite, dar proviziile ajungeau pentru încă două zile, cu condiţia ca nimeni să nu se plângă dacă-i mai ghiorăia stomacul când şi când. Ramirez îşi încheie micul discurs pe o notă optimistă. Nu scăpaseră prea ieftin şi nici nu le fusese uşor, însă îşi îndepliniseră misiunea, dând lovituri usturătoare traficanţilor. Acum trebuiau să rămână în viaţă, ca să se întoarcă în ţară împreună. Soldaţii încuviinţară din cap, pregătindu-se de plecare.

Douăzeci de minute mai târziu, Chavez porni în fruntea lor. Ideea era să se deplaseze la o altitudine cât mai mare. Inamicul manifesta tendinţa de a-şi face tabără mai la vale, ceea ce le oferea americanilor

mari şanse de a nu fi remarcaţi. Ca şi până atunci, Chavez trebuia să ocolească tot ce aducea a aşezare omenească. Cu alte cuvinte, să evite plantaţiile de cafea şi satele din preajma acestora – exact cum procedaseră şi până în acel moment. De asemenea, era necesar să înainteze cât mai rapid cu putinţă, adică la limita prudenţei – ceea ce însemna reducerea măsurilor de prevedere. La instrucţie aşa se proceda adeseori, întotdeauna cu încredere. Încrederea lui Ding în astfel de manevre se diminuase pe măsură ce căpătase experienţă în teren. Din punctul lui de vedere, vestea cea bună era că Ramirez reîncepuse să se comporte ca un ofiţer. Probabil că şi pe el îl ajunsese oboseala.

Vecinătatea plantaţiilor de cafea avea avantajul că vegetaţia nu mai era atât de deasă. Oamenii mergeau în pădure să-şi ia lemne de foc, astfel încât copacii se mai răriseră. Faptul că acest obicei atrăgea după sine erodarea solului nu se număra printre preocupările lui Chavez. Ceea ce-l interesa pe el era că puteau înainta mai repede, parcurgând aproape doi kilometri pe oră – adică mult mai rapid decât se aşteptase. Pe la miezul nopţii durerea din picioare începu să-şi spună cuvântul. Din nou afla pe pielea lui că oboseala era o stare cumulativă. Ca să-i alunge în totalitate efectele, era necesară mai mult de o zi de odihnă – indiferent de condiţia fizică a fiecăruia. Se întrebă dacă nu cumva era de vină şi altitudinea. În orice caz, încă se străduia să ţină pasul, să se menţină în formă şi să nu piardă poteca pe care trebuia s-o urmeze. Operaţiunile de infanterie erau mult mai istovitoare decât îşi închipuia lumea, iar prima victimă a epuizării era intelectul.

Îşi aminti de un sătuc marcat pe hartă undeva în vale, la vreo jumătate de kilometru de locul unde se afla acum. În urmă cu un kilometru, în dreptul indicatorului, cotise la dreapta. Verificase traseul la punctul de popas, unde se opriseră să-şi tragă sufletul cu patruzeci de minute în urmă. Din direcţia satului răsunau diverse zgomote. I se păru bizar. I se spusese că localnicii munceau din greu pe plantaţiile cafea. La ora asta ar fi trebuit să doarmă. Ding nu remarcă semnalul, altminteri vizibil. Nu auzi nici ţipătul – sau mai curând un icnet – genul de sunet scos atunci când…

Îşi puse ochelarii pentru vederea pe timp de noapte şi zări o siluetă alergând spre el. Nu o distingea… apoi o desluşi limpede. Era o fată care se mişca prin desiş cu mare dibăcie. În spatele ei se auzeau paşii unui urmăritor mai puţin familiarizat cu jungla. Chavez transmise prin radio semnalul de primejdie. Toţi cei din urma lui se opriră, aşteptându-i ordinul pentru a porni din nou.

Numai că nu veni nici un ordin. Fata se poticni, schimbându-şi direcţia. Câteva secunde mai târziu se împiedică din nou, prăvălindu-se chiar la picioarele lui Chavez.

Sergentul îi astupă gura cu palma stângă, ducând arătătorul celeilalte mâini la buze – semnalul universal de impunere a tăcerii. Ea făcu ochii mari văzându-l – sau mai curând, zărind amestecul de culori de camuflaj parcă desprins dintr-un film de groază.

— Domnişoară, nu trebuie să te temi de mine. Sunt soldat. Nu fac rău unei femei. Cine te urmăreşte?

Îi luă mâna de la gură, în speranţa că fata nu va ţipa.

Dar şi să fi vrut, ea tot nu era în stare decât să articuleze un răspuns gâfâit. Alergase prea repede.

— Un „soldat” de-al lor… Cei cu puşti… Eu…

Chavez îi puse din nou mâna la gură, pe măsură ce zgomotul de paşi răsuna tot mai aproape.

— Unde eşti? întrebă un glas de bărbat.

Porcăria dracului!

— Ia-o pe acolo, o îndemnă Chavez, indicându-i o anumită direcţie. Nu te opri şi nu privi în urma ta. Fugi.

Fata o luă la picior, iar urmăritorul porni după ea, călăuzindu-se după zgomotul de paşi şi trecând la numai o jumătate de metru de Chavez. Sergentul îl prinse cu palma peste obraz, trântindu-l la pământ şi dându-i capul pe spate. În clipa când amândoi atinseră solul, pumnalul de luptă a lui Ding făcu o singură tăietură laterală. Sunetul îl surprinse. Aerul din trahee, combinat cu sângele ţâşnit din rană, produse un gâlgâit care-l înfioră până în măduva oaselor. Omul se zvârcoli inutil timp de câteva secunde, apoi rămase nemişcat. Şi victima avea asupra sa un pumnal. Chavez îl înfipse în rană. Spera că bănuiala nu va cădea asupra fetei, însă făcuse tot ce-i stătuse în putinţă s-o ajute. După un minut apăru şi căpitanul Ramirez, câtuşi de puţin încântat de cele întâmplate.

— N-am avut încotro, domnule, îi explică Chavez.

În realitate, se simţea chiar mândru de fapta sa. La urma urmei, misiunea unui soldat era să-i apere pe cei slabi.

— Cară-te dracului de-aici!

Grupul se deplasa acum mai repede, ca să se îndepărteze de locul cu pricina. Chiar dacă într-un târziu cineva veni să-l caute pe amorezul nocturn, nimeni nu sesiză vreun zgomot. Fusese ultimul incident al nopţii. Ajunseră la următorul loc de popas chiar înaintea de ivirea zorilor. Ramirez îşi puse în funcţiune radioul, încercând să prindă legătura.

— Am înţeles, KNIFE. Am notat poziţia şi obiectivul nostru. Deocamdată n-am primit confirmarea pentru operaţiunea de evacuare. Chemaţi-ne din nou în jur de optsprezece, ora Limei. Până atunci lucrurile trebuie să se clarifice. Terminat.

— Am înţeles. Revenim la ora optsprezece. Am încheiat transmisia.

— Păcat de BANNER, se adresă unul dintre radiotelegrafişti colegului său.

— Ce vrei? Se întâmplă.

— Vă numiţi Johns?

— Exact, răspunse colonelul fără să-şi întoarcă faţa.

Tocmai se înapoiase dintr-un zbor de încercare. Noul motor – de fapt, vechi de cinci ani, dar refăcut – funcţiona perfect. Pave Low III se dusese la treburile lui. Colonelul Johns se răsuci să vadă cu cine stătea de vorbă.

— Mă recunoşti? îl întrebă scurt amiralul Cutter.

Era îmbrăcat în uniformă completă. N-o purtase de luni întregi, iar acum cele trei stele de pe fiecare epolet străluceau în lumina soarelui de dimineaţă, la fel ca panglicile şi insigna de ofiţer de luptă la suprafaţă. De fapt, efectul general al uniformei de un alb sclipitor era copleşitor, fără a mai pune la socoteală pantofii albi din piele de căprioară. Exact cum mizase şi amiralul.

— Da, domnule amiral. Vă rog să mă scuzaţi.

— Ordinul a fost schimbat, domnule colonel. Te vei înapoia cât mai curând la baza căreia îi aparţii. Adică în cursul zilei de astăzi, sublinie Cutter.

— Dar cum rămâne cu…

— Ne vom ocupa pe alte căi. Mai e nevoie să specific din a cui dispoziţie mă adresez dumitale în clipa de faţă?

— Nu, domnule amiral, nu-i nevoie.

— Nu vei discuta această problemă cu absolut nimeni, nicăieri şi niciodată. Sunt necesare şi alte explicaţii, domnule colonel?

— Nu, domnule. Ordinele dumneavoastră sunt foarte clare.

— Perfect.

Cutter îi întoarse spatele, îndreptându-se spre maşina de serviciu, care demară fără întârziere. Următoarea escală era vârful unei coline de lângă Galliard Cut. Acolo se afla un microbuz de la transmisiuni. Cutter trecu pe lângă santinela înarmată – care deşi purta uniforma Marinei, era un civil – şi intră în microbuz, unde ţinu un discurs asemănător celui adresat colonelului Johns. Amiralul află cu surprindere că va fi dificil să mute microbuzul din loc, pentru asta fiind necesar un elicopter, deoarece maşina era prea lată pentru a coborî pe drumeagul cel îngust. Tot ce izbuti să facă amiralul fu să ordone sistarea operaţiunii de ascultare, urmând ca el să se ocupe de găsirea unui elicopter cu ajutorul căruia să scoată microbuzul de acolo. Până atunci, cei dinăuntru trebuiau să stea cuminţi şi să nu mai întreprindă nimic. Se deconspiraseră – le explică el – şi orice alte transmisiuni n-ar fi reuşit decât să pună în pericol viaţa celor cu care comunicau. După ce se asigură că pricepuseră şi acest lucru, amiralul plecă. La ora

unsprezece dimineaţa sui la bordul avionului său. Avea să aterizeze la Washington tocmai bine pentru ora cinci.

Mark Bright ajunse la destinaţie imediat după prânz. Înmână filmele unui expert de la laboratoare şi se îndreptă spre biroul ultrasolicitat al lui Dan Murray, raportându-i acestuia ce văzuse.

— Nu ştiu cu cine s-a întâlnit, dar poate că dumneavoastră îl veţi recunoaşte. Cum e cu numărul cărţii de credit American Express?

— E vorba de un cont CIA la care a avut acces în ultimii doi ani. Totuşi, este prima oară când s-a folosit de ea. Agentul local ne-a transmis prin fax o copie, ca să-i putem lua semnătura. Grafologii ne-au furnizat deja un specimen de semnătură, zise Murray. Pari frânt de oboseală.

— Nici eu nu ştiu de ce. La naiba, cred că de-o zi şi jumătate încoace n-am dormit mai mult de trei ore. Mi-am făcut norma la Washington. Şederea la Mobile ar fi trebuit să fie pentru mine ca un fel de vacanţă.

Murray zâmbi larg.

— Bun venit înapoi în lumea ireală a Washingtonului.

— Am avut nevoie de nişte ajutoare ca să descurc afacerea asta, adăugă Bright.

— Ce fel de ajutoare? întrebă Murray.

Zâmbetul i se topise.

— Nişte tipi de la aviaţie, de la serviciile secrete şi de la contrainformaţii. Le-am spus că misiunea era ultrasecretă. La dracu', chiar dacă le-aş fi destăinuit tot ce ştiu – dar te asigur că n-am făcut-o – nici eu n-am habar despre ce-i vorba. Bineînţeles, îmi asum toată responsabilitatea, dar dacă n-aş fi procedat astfel, probabil că n-aş fi izbutit să iau fotografiile.

— Sunt convins c-ai procedat exact cum trebuie, îl linişti Murray. Presupun că oricum nu prea aveai de ales. Uneori aşa se întâmplă.

Bright acceptă iertarea oficială.

— Mulţumesc.

Fură nevoiţi să mai aştepte încă cinci minute până când aveau să fie developate fotografiile. Birourile fuseseră eliberate în acest scop, dar chiar şi priorităţile luau destul de mult timp – spre iritarea tuturor. Tehnicianul – de fapt şeful laboratorului – sosi aducând cu sine clişeele încă umede.

— Am bănuit că sunteţi tare nerăbdător să vă vedeţi bebeluşii.

— Nu te-ai înşelat, Marv… Doamne sfinte! exclamă Murray, dar e o misiune secretă.

— Mi-ai mai spus o dată, Dan. Toţi suntem cu fermoar la gură. Le mai putem mări puţin, dar va dura încă o oră. Vrei să m-apuc de treaba asta?

— Cât mai urgent posibil, încuviinţă Murray şi tehnicianul se făcu nevăzut.

— Iisuse, murmură pentru a doua oară Murray, studiind din nou clişeele. Mark, dar prost mai fotografiezi.

— Cine e-n poză?

— Felix Cortez.

— Ăsta cine mai e?

— Înainte a fost colonel de informaţii. Când l-am prins pe Filiberto Ojeda, Cortez ne-a scăpat printre degete.

— Cazul Macheteros?

Mark nu mai pricepea nimic.

— Nu, nu chiar, clătină din cap Murray.

Vorbise aproape cu respect. Chibzui câteva clipe, după care îl rugă pe Bill Shaw să coboare până la el. Directorul veni în birou în mai puţin de un minut.

Cum agentul Bright continua să rămână la fel de nedumerit, Murray i se adresă şefului său, arătându-i nişte fotografii.

— Bill, hai să vezi ceva ce n-ai să-ţi crezi ochilor.

— La urma urmei, cine dracu' e Felix Cortez? întrebă Bright.

Shaw fu cel care-i răspunse la întrebare:

— După ce-a fugit din Porto-Rico, a început să lucreze pentru Cartel. Are un oarecare amestec în asasinarea lui Emil. Nu ştiu exact în ce măsură, dar cu siguranţă c-a fost implicat. Şi acum, iată-l stând la taifas cu consilierul prezidenţial pe problemele de securitate naţională. Ce crezi c-au avut de discutat împreună?

— Am o fotografie – nu-i aici în teanc – unde îşi strâng mâna, îl înştiinţă agentul Bright.

Auzindu-l, Shaw şi Murray rămaseră cu ochii ţintă la el, iar apoi se priviră unul pe altul.

Şeful securităţii naţionale din suita preşedintelui strânsese mâna cuiva care lucra pentru Cartelul drogurilor...?

— Dan, articulă Shaw, ce mama dracului se întâmplă? Oare s-a întors lumea cu fundu-n sus?

— Cam aşa se pare, nu?

— Sună-l pe prietenul tău Ryan. Spune-i... Spune-i secretarei lui că-i vorba de un act terorist... Ba nu! Nu putem să ne asumăm un asemenea risc. Ce-ar fi să-l ducem cu maşina până acasă?

— Îşi are propriul şofer.

— Ne-ar fi de mare ajutor.

— Am înţeles.

Murray ridică receptorul, formând un număr de Baltimore.

— Cathy? La telefon Dan Murray. Da, suntem bine cu toţii, mulţumesc. La ce oră îl aduce de regulă şoferul pe Jack acasă? N-a ajuns încă? Bun, atunci ascultă. Am nevoie să mă ajuţi cu ceva. E

foarte important, Cathy. Spune-i soţului tău ca, în drum spre casă, să se oprească la Danny’s ca să... să ia cărţile. Atât şi nimic mai mult, Cathy. Nu glumesc deloc. Poţi să faci asta pentru mine? Mulţumesc, doamnă doctor.

Puse receptorul la loc în furcă.

— Aşa-i c-am avut un aer conspirativ?

— Cine-i Ryan ăsta? Cumva din CIA?

— Exact, răspunse Shaw. Acelaşi care ne-a dezvăluit toată afacerea. Din păcate, Mark, tu n-ai acces la operaţiunile secrete.

— Înţeleg, domnule.

— Ce-ar fi să-ţi iei zborul înapoi spre casă şi să vezi cât ţi-a mai crescut bebeluşul? Ai făcut o treabă foarte bună. Fii convins că n-am să uit, îi făgădui directorul în exerciţiu.

Pat O’Day, proaspăt avansat ca inspector cu însărcinări în afara sediului FBI, stătea în parcare, privindu-l pe unul dintre subordonaţi, aflat pe linia de zbor, într-o uniformă murdară de mecanic de aviaţie. La Baza Aeriană Andrews era o zi senină şi călduroasă. Un aparat F-4C al Pazei Aeriene Naţionale din Washington aterizase exact înaintea avionului VC-20A. Acesta din urmă se deplasa spre capătul pistei 89, din partea vestică a aeroportului. Fu coborâtă scara pe care apăru Cutter, îmbrăcat în civil. Prin contribuţia serviciului de informaţii secrete al aviaţiei, FBI-ul aflase deja că în cursul aceleiaşi dimineţi amiralul luase legătura cu echipajul unui elicopter şi cu un microbuz de radio-comunicaţii. Până în prezent, nici piloţii, nici radiotelegrafiştii nu fuseseră interogaţi asupra motivului vizitelor respective, deoarece FBI-ul se străduia deocamdată să reconstituie evenimentele. Fără nici o şansă de succes – îşi spuse abătut O’Day – dar aşa se întâmpla de fiecare dată la sediul central. Tânjea să se întoarcă la munca de teren, unde lucrau adevăraţii poliţişti, deşi cazul de faţă avea un farmec aparte. Cutter se îndreptă spre locul unde se găsea parcată maşina sa personală, îşi aruncă bagajul pe bancheta din spate şi demară, cu O’Day şi şoferul acestuia urmărindu-l de la distanţă, cât să nu-l piardă din ochi. Consilierul preşedintelui pe problemele de securitate naţională porni pe Suitland Parkway, îndreptându-se către D.C., iar odată intrat în oraş coti pe I-395. Urmăritorii se aşteptau să-l vadă părăsind şoseaua la intersecţia cu Maine Avenue, având ca destinaţie probabilă Casa Albă, însă Cutter îşi continuă drumul spre reşedinţa oficială de la Fort Myer, Virginia. Pentru un observator întâmplător, putea părea una dintre deplasările de rutină ale amiralului.

— Cortez? Numele ăsta îmi spune ceva. Cutter s-a întâlnit deci cu un fost colonel de informaţii? întrebă Ryan.

— Uite fotografia.

Murray i-o întinse peste birou. Cei de la laborator măriseră

imaginea prin computer. Procedeul respectiv – unul dintre cele mai secrete printre multiplele tehnici FBI în sprijinul legii – transformase punctele unui cadru fotografic într-un clişeu strălucitor. Moira Wolfe îl identificase din nou pe Cortez, astfel încât nu exista nici un dubiu.

— Priveşte şi aici.

Cea de-a doua fotografie îi arăta pe interlocutori strângându-şi mâna.

— Astea vor face senzaţie la proces, remarcă Ryan, înapoindu-i clişeele.

— Numai că nu pot fi considerate probe, replică Murray.

— Cum?

Shaw începu să-i explice.

— Înalţii funcţionari guvernamentali se întâlnesc cu… persoane dubioase mai tot timpul. V-aduceţi aminte de zborul secret al lui Kissinger în China?

— Bine, dar atunci a fost…

Ryan tăcu brusc, dându-şi seama cât de stupid suna obiecţia sa. Îşi amintise de o întâlnire clandestină cu secretarul general al P.C.U.S., dar despre asta nu putea sufla o vorbă oamenilor FBI-ului. Cu ce ochi ar fi văzut unii dintre ei un astfel de eveniment?

— Fotografiile nu dovedesc o încălcare a legii şi nici măcar existenţa unei conspiraţii, decât în situaţia în care am afla că subiectul conversaţiei lor s-ar abate de la prevederile legii, îi spuse Murray lui Jack. Avocatul lui Cutter va susţine – probabil cu succes – că întâlnirea dintre clientul său şi Cortez, în ciuda aparenţelor ilegale, avea drept scop aplicarea unei politici guvernamentale delicate, dar corecte.

— Rahat, mormăi Jack.

— Procurorul ar obiecta asupra cuvintelor alese de dumneata, iar judecătorul ar cere să fie scoase din stenogramă, rugând juraţii să nu le ia în consideraţie şi totodată mustrându-te pentru felul în care te exprimi în faţa unui tribunal, domnule Ryan, interveni Shaw. Ceea ce avem aici este o informaţie extrem de interesantă, însă nu şi dovada unei infracţiuni – până în momentul în care ni se confirmă că a fost comisă o infracţiune. Bineînţeles că ai dreptate când spui „Rahat!”.

— Ei bine, l-am întâlnit pe tipul care a aruncat în aer „automobilele-capcană” o dată cu ţintele lor.

— Unde-i acum? întrebă imediat Murray.

— Probabil că s-a întors deja în Columbia.

În câteva minute Ryan le relată întrevederea sa cu Clark.

— Iisuse, cine-i omul ăsta? întrebă Murray.

— Pentru moment, aş prefera să-i trec numele sub tăcere.

— Ba eu cred c-ar trebui să stăm de vorbă cu el, obiectă Shaw.

— În schimb, pe el nu-l interesează să discute cu dumneata. N-are chef să ajungă după gratii.

— Îţi garantez că nu va ajunge.

Shaw se ridică de pe scaun, începând să măsoare încăperea în lung şi-n lat.

— Poate că nu v-am spus până acum, dar şi eu sunt avocat. De fapt, chiar am doctoratul în drept. Dacă s-ar încerca punerea lui sub acuzaţie, avocatul apărării ar invoca în favoarea clientului său cazul Martinez-Barker. Ştiţi ce reprezintă? E un aspect mai puţin cunoscut al afacerii Watergate. Martinez şi Barker au fost nişte conspiratori amestecaţi în scandalul Watergate, aşa-i? Avocatul apărării – probabil de bună-credinţă – a susţinut că clienţii săi fuseseră convinşi că infracţiunea lor avea aprobarea unei înalte autorităţi, ca făcând parte dintr-o anchetă privind securitatea naţională. Cu o majoritate apreciabilă, Curtea de Apel a decretat că nu existase nici o intenţie criminală, acuzaţii acţionând cu bună-credinţă, astfel încât nu fusese comis nici un delict propriu-zis. Odată aflat la bară, amicul nostru va spune că, de îndată ce auzise din gura şefilor săi formula „pericol iminent”, primind totodată asigurarea că avea aprobare de foarte sus, nu făcuse decât să se supună ordinelor date de persoanele care deţineau suficientă autoritate constituţională pentru a proceda astfel. Îmi închipui că Dan v-a precizat deja că într-un caz ca acesta nu există practic nici un fel de lege. Ce dracu’, cei mai mulţi dintre agenţii mei ar fi încântaţi să-i facă tipului cinste cu o bere pentru c-a răzbunat moartea lui Emil.

— Tot ce pot eu să vă spun despre amicul nostru e că-i un veteran în meseria lui şi, din câte mi-am dat seama, un om foarte cinstit.

— Nu mă îndoiesc. În ce priveşte cazurile de omucidere, am întâlnit şi avocaţi care susţineau că acţiunile trăgătorilor de elită din cadrul poliţiei nu se deosebeau aproape cu nimic de crima cu sânge-rece. Delimitarea dintre munca de poliţie şi acţiunile de luptă nu-i întotdeauna atât de simplă pe cât am vrea noi. În cazul de faţă, cum tragi linia între omor şi o operaţiune antiteroristă legală? La naiba! Decizia va reflecta în primul rând convingerile politice ale magistraţilor care judecă procesul, recursul şi toate celelalte. Asta-i politica. Vedeţi, încheie Shaw, era de-o mie de ori mai simplu pe vremea când arestai un spărgător de bancă. Măcar atunci ştiai de partea cui era dreptatea.

— Există totuşi o cheie a întregii afaceri, zise Ryan. Pun prinsoare cu voi pe ce vreţi că toată tărăşenia a început fiindcă suntem într-un an electoral.

În clipa aceea se auzi sunând telefonul lui Murray.

— Alo? Bine, mulţumesc.

Puse receptorul în furcă.

— Amiralul Cutter tocmai s-a suit în maşină şi se îndreaptă către George Washington Parkway. Ia ghiciţi unde se duce?

26
Instrumente ale statului

Inspectorul O’Day mulţumi stelei sale norocoase – fiind irlandez, credea în astfel de lucruri – că amiralul era atât de dobitoc. Ca toţi predecesorii săi la postul de consilier pe problemele de securitate naţională şi Cutter declarase că nu-i trebuia o escortă de agenţi secreţi, motiv pentru care era limpede că nu avea habar cum se depista un eventual urmăritor. Amiralul străbătu la volan George Washington Parkway şi porni către nord, ferm convins că circulă absolut incognito. Nu se întorsese din drum, nu încercase să creeze o diversiune angajându-se pe sens unic – într-un cuvânt, nimic din ce-ar fi putut învăţa privind la televizor un film poliţist sau – şi mai bine – citind un roman de aventuri cu Philip Marlowe, adică exact cartea cu care-şi omora timpul Patrick O’Day. Chiar şi atunci când se afla în misiune de filaj îi plăcea să-şi pună casete de-ale lui Chandler. Rezolvarea acelor cazuri fictive îi dădea mai multă bătaie de cap decât situaţiile concrete cu care se confrunta – dovadă că Marlowe ar fi fost un meseriaş pe cinste. Misiunea de faţă nu-i cerea chiar aşa de mult talent. O fi fost Cutter un ofiţer de marină cu trei stele, dar în materie de conspirativitate se dovedea neştiutor ca un nou-născut. Maşina amiralului nici măcar nu schimbase traseul, gonind direct spre CIA. Afară doar de cazul – îşi zise O’Day – când amiralul avea o anumită treabă la Secţia de Cercetări a Administraţiei Federale, de pe Fairbanks Avenue, mai mult ca sigur închisă la această oră. Singurul neajuns rămânea reluarea urmăririi în clipa când Cutter se va urca din nou la volan. Paza la CIA fiind extrem de strictă, O’Day nu prea avea unde să-şi ascundă maşina. Irlandezul îi spuse însoţitorului său să coboare şi să-şi continue supravegherea din pădurea de pe marginea şoselei, apoi opri o altă maşină pentru a-i sta la dispoziţie în caz de nevoie. Era convins că amiralul îşi va face apariţia în curând, pornind înapoi spre casă.

Fără să aibă nici cea mai mică bănuială că era urmărit, consilierul pe problemele de securitate naţională îşi parcă maşina în porţiunea rezervată VIP-urilor. Ca de fiecare dată, cineva îi deschise portiera, conducându-l până la biroul lui Ritter, aflat la etajul şapte. Fără vreun cuvânt de salut, amiralul se instală într-un fotoliu.

— Operaţiunea dumitale a scăpat de sub control, i se adresă el cu asprime directorului-adjunct.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că aseară m-am întâlnit cu Felix Cortez. Ştie

despre trupe. Ştie despre raidurile noastre pe aeroporturile lor. Ştie despre bombe şi despre elicopterul care sprijină misiunea SHOWBOAT. Sistez totul. Am ordonat deja elicopterului să se înapoieze la Eglin şi am cerut echipei de transmisiuni VARIABLE să înceteze orice activitate.

— La dracu', n-ai putut face una ca asta.

— Să crezi dumneata că nu. Nu uita că te afli la ordinele mele, Ritter. E limpede?

— Şi cum rămâne cu oamenii noştri? întrebă directorul-adjunct.

— Am avut eu grijă. Nu-i cazul să-ţi spun în ce fel. Totul va fi muşamalizat, urmă Cutter. Ţi-ai atins scopul. A izbucnit un conflict în sânul Cartelului. Exportul de stupefiante va fi redus la jumătate. Putem declara presei că războiul drogurilor e pe cale să fie câştigat.

— Iar Cortez urmează să preia conducerea, aşa-i? Te-ai gândit vreo clipă că, odată instalat în fruntea organizaţiei, va reveni la situaţia de mai înainte?

— Iar dumneata te-ai gândit vreo clipă că poate da oricând totul la iveală? Şi-atunci ce crezi că se va întâmplă cu dumneata şi cu procurorul?

— Exact ceea ce se va întâmpla cu dumneata, replică printre dinţi Ritter.

— Nu-ţi face iluzii. Doar am fost de faţă şi eu şi procurorul general. Preşedintele nu te-a autorizat în nici un fel să ucizi oameni. Şi nici n-a pomenit vreun cuvânt despre invazia unei ţări străine.

— Ideea operaţiunii îţi aparţine în întregime, domnule amiral Cutter.

— Nu, zău? Deţii cumva semnătura mea în acest sens? întrebă amiralul. Dacă răsuflă toată treaba, singurul lucru la care poţi spera este să fim închişi în aceeaşi puşcărie. Dacă se întâmplă să câştige individul ăla, Fowler, am sfeclit-o amândoi. Ceea ce înseamnă că nu trebuie cu nici un chip să ajungem până acolo, pricepi?

— Am semnătura dumitale.

— Operaţiunea s-a încheiat, iar de pe urma ei nu s-au păstrat nici un fel de dovezi. Şi, atunci, cum ai putea să mă demaşti fără să te expui atât pe dumneata, cât şi Agenţia, unor acuzaţii infinit mai grave?

Cutter se simţea mândru de el. În timp ce se întorcea cu avionul din Panama, îşi pregătise cu grijă toate argumentele.

— În orice caz, eu sunt cel care comandă. Implicarea CIA în această operaţiune este nulă. Dumneata eşti singurul împotriva căruia există probe. Te sfătuiesc să le distrugi. Toate mesajele dintre SHOWBOAT, VARIABLE, RECIPROCITY şi EAGLE EYE trebuie să dispară. Îl putem menţine pe CAPER. E singura etapă a operaţiunii de care partea adversă nu are cunoştinţă. Dacă o transformăm într-o misiune cu acoperire, ne putem încă servi de ea. Acestea sunt dispoziţiile.

Grăbeşte-te să le aduci la îndeplinire.

— Tot se vor găsi unii care să vorbească.

— Cine? Crezi că există careva dornic să ajungă într-o închisoare federală? Crezi că domnul Clark al dumitale va striga în gura mare că a ucis mai mult de treizeci de persoane? Crezi că echipajul acela de piloţi de pe portavion va scrie o carte despre cum a lansat două bombe cu detector asupra unor locuinţe particulare dintr-o ţară prietenă? Transmisioniştii dumitale de la VARIABLE n-au văzut de fapt nimic. Pilotul avionului de luptă a cufundat în mare câteva aparate, dar cine va vorbi despre asta? Avionul-radar care-l ghida n-a văzut nimic. Cei de la Operaţiuni Speciale care s-au ocupat de partea terestră a misiunii de la Pensacola nu vor sufla un cuvânt. Mai sunt cei câţiva din echipajele de zbor capturate de noi. Dar, fără îndoială, vom găsi o soluţie şi în privinţa asta.

— Uiţi de soldaţii rămaşi în munţi, zise încet Ritter.

Cunoştea deja acest aspect al problemei.

— Aştept să fiu informat unde se află, ca să pot organiza evacuarea lor. Dacă n-ai nimic împotrivă, voi rezolva această chestiune aşa cum ştiu. Dumneata furnizează-mi datele necesare.

— Nu.

— N-a fost o rugăminte. Vezi dumneata, te-aş putea denunţa oricând autorităţilor şi-atunci strădaniile dumitale de a mă amesteca în povestea asta ar fi socotite o încercare jalnică de-a te dezvinovăţi.

— Chiar şi-aşa, alegerile ar putea fi prejudiciate.

— Dar în acelaşi timp, fii sigur c-ai să ajungi la puşcărie. Ce dracu', Fowler e categoric împotriva executării pe scaunul electric chiar şi-atunci când e vorba de criminalii în serie. Cum crezi că va reacţiona la vestea lansării de bombe asupra unor persoane care nici măcar n-au suferit o condamnare? Şi cum rămâne cu „pierderile colaterale", în privinţa cărora protestai cu atâta nobleţe de caracter? Ascultă-mă pe mine, Ritter, nu există altă cale.

— Clark s-a înapoiat în Columbia. L-am trimis după Cortez. În acest fel, lucrurile se vor lămuri.

Era ultima carte a lui Ritter, dar nu destul de bună.

Cutter tresări violent în fotoliul său.

— Şi dacă deconspiră totul? Nu merită riscul. Cheamă-ţi dulăul înapoi. Şi ăsta-i tot un ordin. Iar acum, dă-mi informaţiile pe care ţi le-am cerut şi apoi distruge dosarele.

Ritter n-ar fi vrut s-o facă, dar nu vedea nici o portiţă de scăpare. Directorul-adjunct se duse la seiful din perete (panoul de lemn era deja deschis), de unde scoase dosarele. În cel denumit SHOWBOAT-II se găsea o hartă tactică, pe care fuseseră însemnate punctele de evacuare. Îi întinse harta lui Cutter.

— Vreau să aduci ordinul la îndeplinire chiar în această seară.

Ritter răsuflă adânc.

— Am înţeles.

— Perfect.

Cutter împături harta, vârând-o în buzunarul hainei, apoi părăsi biroul fără a-i mai adresa lui Ritter alt cuvânt.

Va să zică, aici s-a ajuns, cugetă directorul-adjunct. După treizeci de ani de muncă în serviciul guvernului, timp în care coordonase agenţi din întreaga lume, făcând tot ce era necesar în folosul ţării sale, acum avea de ales între a se supune unui ordin ruşinos sau a fi adus în faţa Congresului, iar apoi a fi târât prin tribunale şi vârât la puşcărie. În cel mai bun caz, îi putea trage şi pe alţii după el. Nu merita efortul. Bob Ritter continua să-şi facă griji pentru tinerii ascunşi în munţi, însă Cutter îl asigurase că se va ocupa singur de salvarea lor. Directorul-adjunct al secţiei Operaţiuni din cadrul CIA îşi repetă în gând că se putea baza pe cuvântul amiralului, deşi în adâncul sufletului se îndoia de Cutter, fiind totodată conştient de faptul că ar fi fost o laşitate din partea sa să pretindă contrariul.

Ridică dosarele de pe rafturile metalice, cărându-le pe biroul său de lucru. Lângă perete se afla o maşină de tocat hârtie – unul dintre cele mai importante instrumente ale guvernelor contemporane. Avea în faţa sa singurele exemplare ale documentelor respective. Transmisioniştii postaţi în vârful acelui deal din Panama distruseseră toate hârtiile pe măsură ce expediaseră mesajele spre biroul lui Cutter. CAPER transmitea către ANS, unde nu exista o prea mare operativitate în prelucrarea informaţiilor, astfel încât dosarele se rătăciseră probabil prin multitudinea de documente din subsolul complexului de la Fort Meade.

Tocătorul de hârtie era o maşină voluminoasă, cu alimentare automată. Pentru înaltele oficialităţi din guvern era cât se poate de firesc să distrugă anumite documente. Copiile unor dosare ultrasecrete nu reprezentau valori, ci riscuri. Nimeni nu avea să remarce că sacul de plastic golit ceva mai devreme se umpluse cu fâşii minuscule din ceea ce până nu demult fusese un important document secret. CIA ardea zilnic tone de asemenea deşeuri, folosind o parte din căldura degajată la încălzirea apei din cabinetele de toaletă. Ritter vârî foile în lăcaşul aparatului, în teancuri groase de un centimetru, privind cum se alegea praful de întreaga istorie a operaţiunilor sale pe teren.

— A apărut, vorbi agentul în transmiţătorul său portabil. O ia spre sud.

O’Day îl preluă pe Cutter trei minute mai târziu. Maşina auxiliară era deja pe urmele lui şi în momentul când O’Day îl ajunse din urmă, era deja limpede că amiralul se înapoia direct la Fort Myer, în zona VIP

de lângă Sherman Road, la est de clubul ofiţerilor. Cutter locuia într-o casă de cărămidă roşie, a cărei verandă acoperită dădea spre Cimitirul National Arlington – Grădina eroilor. O'Day, fost luptător în Vietnam, nu cunoştea prea multe despre amiral şi despre cazul în care era amestecat, dar chiar şi aşa, i se părea un sacrilegiu ca acest om să locuiască acolo. Agentul FBI îşi zise că poate judeca pripit. Şi totuşi, privindu-l pe amiral cum îşi încuia maşina, pornind apoi spre casă, instinctul îi spunea că nu se înşela.

Unul dintre avantajele de a lucra pentru preşedinte era acela că, ori de câte ori dorea, putea beneficia de o excelentă gardă personală şi de cele mai sofisticate dispozitive tehnice de securitate. Serviciul Secret şi celelalte agenţii guvernamentale trudeau din greu şi fără încetare ca să-şi ferească liniile telefonice de orice risc de interceptare. FBI-ul ar fi trebuit să lămurească orice tentativă de ascultare a convorbirilor sale, obţinând în prealabil un mandat al tribunalului – însă nu făcuse nici una, nici alta. Cutter formă un număr WATS – având prefixul 800, scutit de taxă – şi spuse câteva cuvinte în receptor. Oricine ar fi interceptat sau ar fi auzit întâmplător conversaţia, ar fi întâmpinat mari probleme ca să-i descifreze sensul. Fiecare cuvânt rostit figura primul pe o anumită pagină a unui dicţionar, numărul fiecărei pagini având trei cifre. Vechiul dicţionar îi fusese dat înainte de-a părăsi casa din Panama şi nu peste multă vreme avea să-l arunce. Codul era pe cât de simplu şi uşor de utilizat, pe-atât de eficient, iar puţinele cuvinte spuse în receptor indicau pagini ale căror numere se combinau dând coordonatele pe hartă ale punctelor unde se găseau soldaţii americani trimişi în Columbia. Interlocutorul repetă cele auzite şi închise telefonul. Convorbirea WATS va urma să apară pe nota de plată a lui Cutter drept interurbană. Codul WATS expira a doua zi. Ultima sa grijă fu să scoată din buzunar o mică dischetă. Ca mulţi alţii şi el avea un magnet cu care lipea mesaje pe uşa frigiderului. Îl plimbă de câteva ori pe faţa dischetei, ca să distrugă datele înscrise pe ea. Discheta reprezenta ultima înregistrare făcută de militarii participanţi la Operaţiunea SHOWBOAT. Dar în acelaşi timp era şi singura posibilitate de-a relua legătura cu ei prin satelit. Aruncă mica dischetă la coşul cu gunoi. SHOWBOAT nu existase niciodată.

Sau cel puţin aşa îşi spunea viceamiralul James A. Cutter din Marina Statelor Unite. Îşi pregăti ceva de băut şi ieşi pe verandă, privind covorul verde de iarbă presărată cu nenumărate lespezi de mormânt. De multe ori se plimbase până la Mormântul Soldatului Necunoscut, ca să se uite cum soldaţii din garda preşedintelui dădeau mecanic onorul în faţa locurilor de odihnă veşnică ale unor oameni care făcuseră pentru ţara lor sacrificiul suprem. Îl fulgeră gândul că vor mai

fi şi eroi necunoscuţi, căzuţi prin ţinuturi fără nume. Întâiul soldat necunoscut murise în Franţa, în timpul primului război mondial, ştiind pentru ce anume luptase. Sau măcar îşi închipuise că ştia, se corectă amiralul. De cele mai multe ori, militarii de rând habar nu aveau ce se întâmpla. Ceea ce li se spunea nu era întotdeauna purul adevăr, dar la chemarea patriei plecau cu toţii să-şi facă datoria. Şi totuşi, ca să înţelegi ce se petrecea şi cum era jocul, aveai nevoie de o perspectivă. Iar aceasta se potrivea arareori – sau poate că nu se potrivea niciodată – cu ceea ce li se povestea soldaţilor.

Îşi aminti de vremea când el însuşi luptase în apele de coastă ale Vietnamului, ca ofiţer inferior pe un distrugător, privind cum tunurile de 12,5 centimetri bombardau plaja şi întrebându-se cum era să fii infanterist şi să te tăvăleşti prin noroi. Dar şi infanteriştii plecau fără crâcnire la chemarea patriei, fără să-şi pună problema dacă aceasta avea sau nu nevoie să fie slujită. Armata era alcătuită din tineri care-şi făceau datoria fără să înţeleagă pentru ce şi care-şi puneau la dispoziţia ţării propriile lor vieţi – în cazul de faţă, propria lor moarte.

— Sărmani nenorociţi, murmură el.

Într-adevăr, era mare păcat. Dar nu exista altă cale.

Toţi erau uluiţi că nu reuşeau să realizeze comunicarea prin radio. Sergentul de la transmisiuni spuse că aparatul funcţiona foarte tine, dar că nu primea nici un răspuns de la VARIABLE la 6.00, ora locală. Căpitanul Ramirez socoti faptul ca fiind de rău augur, dar decise să insiste, asupra evacuării grupului. De la incidentul cu Chavez şi aşa-zisul violator nu mai avusese loc nici o ciocnire, astfel încât tânărul sergent trecu în fruntea echipei, sperând că o conducea pentru ultima oară. Duşmanul cercetase deja această zonă, superficial şi neprofesionist, aşa că nu avea să revină prea curând. Avură o noapte liniştită. Se deplasau spre sud, în etape de câte o oră, oprindu-se din loc în loc ca să-i aştepte pe cei aflaţi în urmă şi abătându-se de la cărare în scopul depistării eventualilor urmăritori – un luminiş la poalele unui pisc de două mii cinci sute de metri, mai mic decât adevăratele creste ale munţilor, dar la poalele căruia aterizarea unui elicopter ar fi trecut neobservată. Bineînţeles, elicopterul i-ar fi putut culege de oriunde, însă esenţial era ca operaţiunea să se desfăşoare în cea mai mare taină. Vor fi evacuaţi de acolo şi nimeni nu va şti nimic. Era mare păcat de oamenii pe care-i pierduseră, dar nu se va afla niciodată motivul pentru care fuseseră trimişi acolo, iar operaţiunea – deşi plătită cu sânge – reuşise. Aşa declarase căpitanul Ramirez.

Îşi postă oamenii din loc în loc pe o suprafaţă largă, astfel încât să poată depista pe oricine ar fi încercat să se apropie şi stabili poziţii de retragere sau defensive, în caz că s-ar fi petrecut ceva neobişnuit sau

neaşteptat. Terminând cu aceasta, instală din nou radiotransmiţătorul, începând să emită. VARIABLE nu răspundea nici de data asta. Chavez nu ştia ce se întâmpla, dar până atunci nu întâmpinaseră nici un fel de probleme. În plus, orice ofiţer de infanterie avea idee ce însemna perturbarea unei linii de comunicaţii. Chavez nu se simţea îngrijorat. Cel puţin deocamdată.

Clark fu luat prin surprindere de mesajul primit, care sosi tocmai când el şi Larson plănuiau să zboare înapoi în Columbia. Acea simplă comunicare, constând în câteva cuvinte codificate, fu de-ajuns ca să-l înfurie pe Clark. Îl cuprinse o asemenea mânie, încât luptă din răsputeri să şi-o controleze, conştient că era cel mai periculos duşman al său. Ar fi vrut să sune la Langley, dar se hotărî să n-o facă, temându-se că ordinul va fi reformulat astfel încât să fie constrâns să-l aducă la îndeplinire. Pe măsură ce-şi regăsea calmul, mintea lui începu din nou să lucreze. Acesta era marele neajuns al firii sale irascibile, îşi aminti Clark, îl împiedica să gândească. Iar acum, mai presus de orice, avea nevoie de luciditate. Într-un minut, decise că sosise timpul să întreprindă ceva concret.

— Hai, Larson. Ieşim puţin la plimbare.

Nimic mai simplu. În aviaţie încă trecea drept „colonelul Williams”, aşa că nu-i fu greu să-şi procure o maşină. Îndată făcu rost şi de o hartă, pe care se strădui să reconstituie traseul până în vârful acelei coline. Îi luă mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă sus, ultimele sute de metri fiind un hăţiş de drumeaguri pe jumătate pietruite. Microbuzul era tot acolo, la fel şi singura santinelă înarmată, care le ieşi în întâmpinare cu un aer nu prea prietenos.

— Fii pe pace, amice, am mai fost pe-aici.

— A, dumneavoastră sunteţi. Domnule, am ordin să…

Dar Clark îi tăie vorba.

— Nu-i cazul să-mi explici. Cunosc ordinul. De ce dracu’ crezi că sunt aici? Acum fii băiat de treabă şi pune arma deoparte, nu cumva să te răneşti.

Clark trecu pe lângă el, spre uimirea lui Larson, care se simţea extrem de intimidat în prezenţa unei arme încărcate şi aţintită asupra lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clark, intrând în microbuz.

Îşi roti privirea de jur-împrejur. Nici un aparat nu era pus în funcţiune. În interior nu se auzea decât bâzâitul instalaţiei de aer condiţionat.

— Ni s-a ordonat să încetăm orice activitate, îl informă şeful echipei de transmisiuni.

— Cine a dat ordinul?

— Nu vă pot spune cine, dar aşa sună ordinul şi cu asta basta. Dacă vreţi să aflaţi mai multe, discutaţi cu domnul Ritter.

Clark se apropie de cel care vorbise.

— Ritter e prea departe.

— Iar eu execut un ordin.

— Ce ordin?

— Să sistez activitatea, nu pricepeţi? N-am transmis şi n-am recepţionat nimic de ieri de la prânz, se răsti omul.

— Cine ţi-a dat ordinul?

— N-am voie să spun.

— Cine se ocupă de echipele aflate în minune?

— Nu ştiu. Altcineva. Nouă ni s-a explicat c-am fost deconspiraţi şi că treaba noastră va fi preluată de altcineva.

— De cine? Măcar asta poţi să spui, insistă Clark cu un calm straniu.

— Nu, nu pot.

— Poţi chema militarii de pe teren?

— Nu.

— De ce nu?

— Aparatele lor de transmisie prin satelit au coduri. Algoritmul se află pe o dischetă. Am preluat pe dischete separate toate trei copiile codului, iar două le-am şi şters. El a stat cu noi pe tot parcursul acestei operaţiuni, după care a luat cu sine cea de-a treia dischetă.

— Cum poate fi restabilită legătura?

— Cu neputinţă. Era un algoritm unic, bazat pe transmisiunile sateliţilor NAVSTAR. Un mijloc absolut sigur, însă imposibil de reconstituit.

— Cu alte cuvinte, tinerii ăia au rămas complet izolaţi pe lume?

— Păi… nu… Tipul a luat cea de-a treia dischetă şi există altcineva care…

— Dumneata chiar crezi asta? îl întrerupse Clark.

Ezitarea celuilalt era în sine un răspuns suficient. Clark vorbi din nou, pe un ton ce nu mai admitea nici o replică.

— Adineauri mi-ai spus că legătura era absolut sigură şi totuşi ai crezut atunci când cineva pe care nu l-ai văzut în viaţa dumitale ţi-a declarat că aţi fost deconspiraţi. Treizeci de tineri au rămas acolo, iar eu am convingerea că au fost abandonaţi. Aştept să-mi spui cine ţi-a dat ordinul.

— Cutter.

— A venit *aici!*

— Chiar ieri.

— Iisuse! exclamă Clark, privind de jur împrejur.

Celălalt nu găsea curajul să-l privească în ochi. Amândoi analizaseră în gând ce se întâmplă, ajungând la aceeaşi concluzie.

— Cine a elaborat planul de transmisiuni pentru misiunea asta?

— Eu.

— Ce-mi poţi spune despre radioemiţătoarele tactice din dotarea

echipelor?

— Majoritatea sunt aparate din comerţ, cărora li s-au adus unele îmbunătăţiri. Au o plajă de zece frecvenţe SSB.

— Le cunoşti?

— Păi… da… dar…

— Dă-mi-le chiar în clipa asta.

Omul vru mai întâi să-i spună că nu putea face aşa ceva, dar se răzgândi. Va declara pur şi simplu că Clark îl ameninţase, iar el considerase că nu era cazul să se lupte amândoi în microbuz. Versiunea se apropia destul de mult de adevăr. În momentul de faţă, Clark chiar îi inspira teamă. Scoase din sertar lista de frecvenţe. Lui Cutter nu-i dăduse prin minte să distrugă şi această dovadă. Oricum, transmisionistul îşi fixase frecvenţele în memorie.

— Dacă întreabă careva…

— Nici n-aţi călcat pe-aici, domnule.

— Perfect.

Clark se strecură în întunericul de afară.

— Înapoi la baza aeriană, îi spuse el lui Larson. Trebuie să găsim un elicopter.

Cortez se întorsese la Anserma fără ca cineva să-i fi remarcat absenţa timp de şapte ore. Iniţiase în schimb o linie de comunicări prin care putea fi conectat, astfel încât, după ce se odihni şi făcu o baie, începu să aştepte să sune telefonul. Se putea mândri cu două realizări: unu, stabilirea unei reţele de transmisiuni în America imediat după ce-şi va lua în primire slujba din Cartel şi doi, felul în care negociase cu Cutter – deşi nu-i fusese atât de greu. De fapt, nici n-ar fi avut cum să piardă, iar americanul îi înlesnise sarcina prin prostia de care dăduse dovadă. Cu totul altceva decât situaţia cu Carter şi *marielitos,* deşi fostul preşedinte fusese măcar motivat de scopuri umanitare, nu de ambiţii politice. Acum nu-i rămânea decât să aştepte. Partea cea mai amuzantă era codul de carte pe care-l folosea. Exact pe dos decât de obicei. În mod normal, un astfel de cod transmitea numere prin care se identificau cuvinte. De data asta, cuvintele trimiteau la nişte numere. Cortez era deja în posesia hărţilor tactice americane – oricine putea cumpăra hărţi militare americane de la Agenţia Cartografică a Departamentului Apărării – de care se slujise pentru a-şi coordona operaţiunea declanşată împotriva Beretelor Verzi. Sistemul codului de carte fusese întotdeauna o metodă sigură de transmitere a informaţiilor, iar acum mai mult ca oricând.

Şi pentru Cortez aşteptarea era la fel de grea ca pentru oricare altul, aşa că Felix încercă să-şi omoare timpul făurind noi planuri. Ştia care vor fi următoarele două mutări, dar ce se va întâmplă după aceea? Îşi spuse că şefii Cartelului neglijaseră piaţa europeană şi

japoneză, ambele gemând de valută forte. Dacă Japonia era mai greu accesibilă – importul legal fiind extrem de sever controlat – în schimb Europa reprezenta o pradă uşoară. O dată cu constituirea Comunităţii Europene şi transformarea continentului într-o unică entitate politică, barierele ridicate în calea comerţului aveau să se prăbuşească una câte una. Pentru Cortez, era o ocazie excelentă. Tot ce trebuia să facă era să găsească porturi de intrare cu o pază mai puţin severă sau negociabilă, după care să creeze o reţea de distribuire. La urma urmei, reducerea exporturilor spre America nu trebuia cu nici un chip să afecteze veniturile Cartelului. Europa era o piaţă prea puţin cunoscută, aşa că va începe să extindă aici influenţa Cartelului, importând surplusul de producţie. În America scăderea exportului va duce automat la creşterea preţului. De fapt, spera că făgăduiala lui faţă de Cutter – bineînţeles, pe termen scurt – va avea un efect pozitiv asupra veniturilor Cartelului. În acelaşi timp, o dată cu reducerea cantităţii de marfă, se va opera şi o triere a reţelelor americane de distribuire, care lucrau atât de haotic. Cele puternice şi eficiente vor supravieţui şi, odată consolidate, îşi vor continua afacerile în mod organizat. *Yanquis* îşi băteau capul mai mult cu crime şi violente decât cu consumul de droguri, care era cauza lor directă. În momentul când va scădea valul de violenţe, consumul de droguri va înceta să se numere printre marile probleme ale societăţii americane. Cartelul nu va avea de suferit. Câtă vreme omenirea îi va solicita produsele, organizaţia nu va face decât să-şi sporească averea şi puterea.

În acelaşi timp, Columbia va continua să fie coruptă, dar într-un mod mai subtil. Iată încă un domeniu în care Cortez fusese instruit ca un profesionist. Şefii actuali se foloseau de forţa brută, pe de-o parte oferind bani, iar pe de altă parte proferând ameninţări cu moartea. Şi aceste practici trebuiau să înceteze. Cererea de cocaină în ţările dezvoltate era doar temporară, nu? Mai devreme sau mai târziu, consumul de droguri va înceta să mai fie la modă, iar cererea va scădea treptat şi ea. Iată ce nu înţelegeau şefii Cartelului. În momentul în care se va petrece fenomenul, organizaţia va trebui să aibă o bază politică solidă şi o reţea economică diversificată, dacă voia să supravieţuiască crizei de putere. O asemenea situaţie necesita o poziţie de compromis cu ţara sa de origine, poziţie pe care Cortez era pregătit s-o iniţieze. Eliminarea câtorva dintre şefii cei mai periculoşi va fi un pas uriaş în această direcţie. Istoria îl învăţa pe om că putea ajunge la un *modus vivendi* cu oricine. Iar Cortez tocmai dovedise validitatea acestui precept în clipa aceea sună telefonul. Cortez ridică receptorul. Notă cuvintele care-i fuseseră transmise, iar apoi închise telefonul şi luă dicţionarul. Un minut mai târziu făcea însemnări pe harta sa tactică. Totodată, constată că soldaţii din Beretele Verzi nu erau nişte naivi. Toate taberele lor fuseseră

instalate în puncte greu accesibile. Atacarea şi distrugerea urma să fie scump plătită. Păcat! Însă totul are un preţ. Îşi adună oamenii şi începu să transmită mesaje prin radio. Peste o oră grupurile de urmărire aveau să coboare din munţi, intrând în formaţie de luptă. Decise să lovească taberele pe rând. Astfel putea dispune de un efectiv superior celui inamic, înregistrând totodată suficiente pierderi cât să-i îngăduie să se folosească pe mai departe de oamenii şefului Cartelului. Desigur, nu-i va însoţi personal în munţi. Mare păcat. Ar fi fost amuzant să asiste la ciocnire.

Ryan dormise foarte prost. O conspiraţie îndreptată asupra unui inamic din afară însemna cu totul altceva. Întreaga sa carieră în CIA constase tocmai în efortul de-a întoarce o situaţie în avantajul ţării sale – adeseori prin dezavantajarea, sau chiar lezarea unei alte părţi. În asta consta datoria sa de funcţionar în slujba guvernului. Acum însă făcea parte dintr-o conspiraţie împotriva guvernului însuşi. De aceea nu-şi găsea somnul.

Stătea în bibliotecă, singura lumină din încăpere fiind veioza sa de pe birou. Avea alături două telefoane – unul sigur, altul nu. Acesta din urmă începu să sune:

— Alo?

— Eu sunt, John, zise glasul.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a ordonat sistarea ajutoarelor pentru echipele în misiune.

— Bine, dar de ce?

— Poate că pur şi simplu se doreşte suprimarea lor.

Ryan simţi un fior de gheaţă pe spinare.

— Unde eşti acum?

— În Panama. Transmisiunile au încetat, iar elicopterul şi-a luat zborul. În clipa de faţă treizeci de tineri rătăcesc prin munţi, aşteptând un ajutor care n-o să vină niciodată.

— Cum pot să dau de tine?

Clark îi indică un număr de telefon.

— Bun, te caut peste câteva ore.

— N-avem vreme de pierdut.

Se auzi un declic, semn că Clark închisese telefonul.

— Dumnezeule, rosti Jack, cu ochii pironiţi în penumbra bibliotecii.

Sună la birou, ca să anunţe că va veni la lucru cu maşina personală. Apoi formă numărul lui Dan Murray.

O oră mai târziu Ryan se înapoia în clădirea FBI-ului, trecând pe sub arcada de la intrare. Murray îl aştepta şi îl conduse în biroul de la etaj. Shaw era şi el acolo. Fiecare îşi turnă o binevenită ceaşcă de cafea.

— Omul nostru din Columbia mi-a telefonat acasă. VARIABLE a

sistat emisia, iar echipajul elicopterului care ar fi trebuit să aducă militarii în ţară a fost retras. Tipul crede că băieţii vor fi... la dracu'! Crede că...

— E limpede, vorbi Shaw. În acest caz avem probabil de-a face cu o încălcare a legii. O conspiraţie în scopul comiterii unei crime. Să ştiţi însă că nu ne va fi uşor s-o dovedim.

— Mai slăbeşte-ne cu legea ta. Ce se întâmplă cu soldaţii?

— Cum îi scoatem de acolo? întrebă Murray. Să cerem sprijinul... Nu. Nu-i putem implica pe columbieni, adevărat?

— Şi cum crezi c-ar primi vestea invadării ţării lor de către o armată străină? replică Shaw. Cam tot aşa cum am reacţiona şi noi.

— Ce-ar fi să încercăm unele presiuni asupra lui Cutter? propuse Jack.

— Ce fel de presiuni? îi răspunse Shaw. Ce dovezi avem? Mai nimic. Sigur, am putea sta de vorbă cu cei de la transmisiuni şi cu echipajul elicopterului, însă nu vor ceda prea curând. Şi chiar dacă ar accepta să-şi dezlege limba, până când vom întocmi noi un dosar, tinerii ăia vor fi morţi.

— Dar dacă-i scoatem de acolo, ce fel de dosare mai întocmim? i-o întoarse Murray. Toţi vor fugi care încotro, sub diferite alibiuri, documentele vor fi distruse...

— Dacă-mi permiteţi o sugestie, domnilor, de ce nu lăsăm deocamdată la o parte tribunalele, ca să găsim o cale de a-i evacua pe amărâţii ăia din ţinuturile indiene?

— Sigur c-ar fi bine să-i evacuăm, dar...

— Crezi că acuzaţia va fi mai bine susţinută cu treizeci-patruzeci de victime? mârâi Ryan. Noi despre ce vorbim acum?

— Nu e cazul să mă iei peste picior, Jack, zise Murray.

— Pe ce vrei să-ţi construieşti acuzaţia? Dar dacă preşedintele a autorizat operaţiunea, desemnându-l pe Cutter drept coordonator, în absenţa oricărui ordin scris? CIA a acţionat conform unor ordine verbale, teoretic legale, cu excepţia faptului că mi s-a cerut să induc în eroare Congresul în caz că ar fi pus întrebări, *ceea ce nu a făcut încă.* Mai este apoi şi acea chichiţă a legii care spune că putem declanşa o operaţiune secretă fără a spune Congresului, indiferent despre ce e vorba – nu uitaţi că limitele impuse operaţiunilor noastre secrete vin prin ordin executiv emis de Casa Albă – atât timp cât în cele din urmă îi punem la curent. Prin urmare, un omor autorizat de cel care emite ordinul executiv nu poate fi considerat *retroactiv* asasinat atâta timp cât *nu* survine ceva neprevăzut. Mă întreb ce cretin a conceput aceste articole dezlege? Oare au fost vreodată dezbătute cum se cuvine de jurişti?

— Ai uitat ceva, interveni Murray.

— Bineînţeles. Mai mult ca sigur, Cutter va răspunde că nu-i vorba

de o operaţiune secretă ci de una paramilitară, îndreptată împotriva teroriştilor. Această versiune eludează integral problema coordonării misiunii de către serviciile de informaţii. Intrăm astfel sub incidenţa Rezoluţiei privind forţele de luptă, având la bază cu totul alte criterii. Repet: legile astea chiar n-au fost niciodată puse în discuţia unui tribunal?

— Nu prea, răspunse Shaw. Au fost dezbătute în fel şi chip, fără a pune însă punctul pe i. Rezoluţia privind forţele de luptă este o problemă constituţională pe care ambele părţi se tem s-o supună deciziei unui judecător. Dumneata pe ce lume trăieşti, Ryan?

— Trebuie să protejez o agenţie, nu? Dacă aventura asta iese la iveală, atunci CIA va redeveni ceea ce era prin anii ’70. De pildă, ce s-ar întâmpla cu programele voastre antiteroriste dacă noi am înceta să vă mai furnizăm informaţii?

Acum suntem chit, îşi zise Jack: CIA era un partener tacit în lupta antiteroristă, oferind FBI-ului majoritatea datelor de care dispunea – lucru fără doar şi poate cunoscut de Shaw.

— Pe de altă parte, din câte am discutat în ultimele zile, pe ce bază putem construi o acuzaţie? Dacă prin retragerea sprijinului acordat misiunii SHOWBOAT Cutter a înlesnit lichidarea soldaţilor de către Cortez, atunci avem de-a face cu o încălcare a legii D.C. Cu privire la conspiraţia cu scop de crimă, în absenţa unei legi federale, o crimă comisă pe o proprietate federală cade sub incidenţa legii municipale referitoare la delictul respectiv. Cutter a comis infracţiunea în parte aici, în parte pe o altă proprietate federală. Iată cum se stabileşte jurisdicţia. Aşa se anchetau cazurile în anii ’70.

— Ce fel de cazuri erau? îl întrebă Jack pe Shaw.

— Totul a pornit de la audierile Comisiei Church. Pe atunci se cercetau comploturile CIA având drept scop asasinarea lui Castro şi a altor câţiva. Nici până-n ziua de azi nu s-a ajuns la proces. Legea care ar fi trebuit aplicată era cea cu privire la conspiraţii, dar implicaţiile constituţionale s-au dovedit atât de nebuloase, încât ancheta s-a fâsâit de la sine – spre marea uşurare a tuturor.

— Ca şi în cazul nostru, nu-i aşa? Atât doar că, în timp ce noi întoarcem pe faţă şi pe dos…

— Te-am înţeles, îl întrerupse directorul în exerciţiu. Problema numărul unu e să ne repatriem militarii, indiferent pe ce cale. Există vreo modalitate de a-i evacua în secret?

— Încă nu ştiu.

— Eu zic ca pentru început să luăm legătura cu omul nostru de acolo, propuse Murray.

— El nu…

— Îi garantez imunitatea şi tot ce cere, declară fără ezitare Shaw. Pe cuvântul meu de onoare. Ce dracu’, din câte înţeleg, n-a încălcat

nici o lege – apropo de cazul Martinez-Barker – însă oricum, îţi dau cuvântul meu, Ryan, că nu i se va întâmplă nimic rău.

— O.K., acceptă Jack, scoţând din buzunarul cămăşii un petic de hârtie.

Bineînţeles, numărul lăsat de Clark nu era cel real, însă adunând sau scăzând un număr la fiecare cifră, Ryan reuşi să obţină legătura.

— Sunt eu, Ryan. Te sun de la sediul FBI. Rămâi pe fir şi ascultă.

Cu aceasta, îi trecu receptorul lui Shaw.

— La telefon Bill Shaw, directorul în exerciţiu. În primul rând, tocmai i-am promis lui Ryan că sunteţi absolvit de orice răspundere. Aveţi cuvântul meu de onoare că nu vi se va imputa nimic. Mă credeţi? Bun.

Shaw zâmbi surprins.

— O.K. Vă vorbesc pe linia directă. Cred că şi dumneavoastră vorbiţi tot pe firul privat. Vreau să ştiu ce se întâmplă după părerea dumneavoastră şi ce consideraţi că trebuie făcut. Cunoaştem în ce situaţie sunt soldaţii noştri şi încercăm să găsim o cale de a-i scoate de-acolo. Din spusele lui Jack, se pare că deja aveţi o idee. Vă ascult.

Shaw apăsă pe butonul care acţiona difuzorul telefonului şi toţi începură să-şi facă însemnări.

— Cât de curând crezi că poate fi restabilită legătura radio? întrebă Ryan când Clark sfârşi ce avea de zis.

— Tehnicienii vor începe să lucreze pe la şapte şi jumătate, prin urmare, probabil până la prânz. Cum facem cu transportul?

— De asta mă ocup eu, spuse Jack. Dacă vrei să fie totul ţinut în secret, atunci aşa voi aranja. Ar însemna să mai cooptăm încă pe cineva, o persoană de încredere.

— N-avem cum lua legătura cu ei? i se adresă Shaw lui Clark, al cărui nume încă nu-l cunoştea.

— Nu, răspunse cel întrebat. Sunteţi convinşi că puteţi rezolva partea voastră de treabă?

— Nu chiar, dar merită încercat, zise Shaw.

— Atunci pe diseară, încheie Clark, punând receptorul în furcă.

— Acum, tot ce ne rămâne de făcut e să furăm câteva avioane, gândi cu voce tare Murray. Poate chiar şi o navă. Dacă reuşim să trecem totul sub tăcere, e cu atât mai bine, nu?

— Poftim? se miră Ryan.

Murray începu să-i explice.

La ora şase şi un sfert, amiralul Cutter ieşi din casă pentru alergarea zilnică. Coborî colina, îndreptându-se spre fluviu, apoi porni pe aleea paralelă cu George Washington Parkway. În urma lui venea agentul O’Day. Întrucât se lăsase de fumat, nu întâmpină dificultăţi în a ţine pasul cu amiralul, rămânând totodată cu ochii în patru, dar nu

se petrecu nimic neobişnuit. Nimeni nu-i înmână vreun mesaj, nimeni nu se prefăcu a scăpa un obiect pe jos în calea lui. Era pur şi simplu un bărbat de vârstă mijlocie care încerca să se menţină în formă.

Un alt agent îi luă locul lui O'Day, urmărindu-l pe Cutter pe drumul de înapoiere către casă. O'Day se duse să-şi schimbe hainele, ca să-l supravegheze pe Cutter în timp ce se îndrepta către serviciu. Agentul se întreba dacă de data asta va remarca ceva deosebit.

Jack ajunse la birou la ora obişnuită, arătând la fel de obosit pe cât se simţea. Conferinţa de dimineaţă din cabinetul judecătorului Moore începu la opt şi jumătate. În sfârşit se adunaseră cu toţii – deşi doar ca persoane fizice. Directorul de la Informaţii şi adjunctul de la Operaţiuni erau foarte tăcuţi, mărginindu-se să dea din cap, fără a-şi lua prea multe notiţe.

Cei doi erau… nu chiar prieteni, îşi zise Ryan. Amiralul Greer fusese prietenul şi mentorul său. Însă judecătorul Moore se dovedise un şef bun şi, cu toate că nu se înţelesese niciodată prea bine cu Ritter, directorul-adjunct de la Operaţiuni avusese întotdeauna o comportare corectă faţă de el. Trebuia să le mai acorde o şansă – decise Jack sub impulsul momentului. La încheierea conferinţei, începu să-şi adune tacticos lucrurile, aşteptând ca ceilalţi să iasă din cabinet. Moore pricepu îndată că dorea să mai rămână. La fel Ritter.

— Vrei să ne spui ceva, Jack?

— Nu cred că sunt omul potrivit pentru postul pe care-l ocup, zise Ryan.

— De ce faci o asemenea afirmaţie? întrebă judecătorul Moore.

— Se întâmplă ceva despre care dumneavoastră nu-mi suflaţi o vorbă. Dacă nu aveţi încredere în mine, atunci înseamnă că nu-mi merit funcţia.

— Aşa sună ordinele, răspunse Ritter, fără a-şi putea ascunde stânjeneala.

— În acest caz, v-aş ruga să vă uitaţi în ochii mei şi să mă asiguraţi că totul este legal. Trebuie să ştiu ce se petrece. Am dreptul să ştiu.

Ritter aruncă o privire spre judecătorul Moore.

— Aş dori din tot sufletul să-ţi împărtăşim secretul, domnule Ryan, vorbi judecătorul.

Încercă să ridice ochii spre Jack, dar nu reuşi să-şi ducă gestul până la capăt şi rămase cu privirea fixată pe o pată din perete.

— Şi eu trebuie să mă supun aceluiaşi ordin.

— O.K. Mai am un rest de concediu. Vreau să chibzuiesc asupra anumitor lucruri. Hârtiile mele sunt la zi. Lipsesc câteva zile. Plec peste o oră.

— Mâine e înmormântarea, Jack.

— Ştiu. Vor fi acolo, domnule judecător, minţi Ryan, după care

părăsi încăperea.

— A aflat, zise Moore în clipa în care uşa se închise în urma lui Ryan.

— Nici vorbă.

— A aflat şi vrea să scape de răspundere.

— Şi-n caz că ai dreptate, ce ne facem?

De data asta directorul CIA ridică privirea.

— Nimic. Deocamdată e cea mai bună soluţie.

Era limpede că amiralul realizase mai multe decât îşi închipuia el. Distrugând cifrul prin care se efectua comunicarea radio între cele patru echipe – KNIFE, BANNER, FEATURE şi OMEN – blocase toate căile prin care Agenţia ar fi putut interveni în cursul evenimentelor. Nici Ritter, nici Moore nu se aşteptau să-l vadă pe consilierul pe problemele de securitate naţională evacuând soldaţii din Columbia, însă nu dispuneau de o alternativă care să nu le afecteze propria persoană, Agenţia, pe preşedinte – şi posibil chiar statul. Dacă Ryan intenţiona să se dea la o parte în eventualitatea că totul ieşea la iveală – cugetă Moore – însemna că mirosise ceva. Iar directorul CIA nu-l putea condamna că voia să-şi scape pielea.

Desigur, mai rămâneau de pus la cale câteva lucruri. Ryan părăsi clădirea imediat după ora unsprezece. Maşina sa Jaguar dispunea de telefon şi Jack formă un număr de la Pentagon.

— Cu căpitanul Jackson, vă rog, ceru el când cineva răspunse la celălalt capăt al firului. Numele meu este Jack Ryan.

Câteva secunde mai târziu, auzi glasul lui Robby.

— Noroc, Jack.

— Ce-ai zice să luăm prânzul împreună?

— Excelent! Vin eu la tine sau tu la mine?

— Ştii unde-i Artie’s Deli?

— Da, pe K Street, lângă fluviu.

— Să fii acolo peste o jumătate de oră.

— S-a făcut.

Robby îşi zări prietenul stând la masa din colt şi veni drept spre el. Tacâmurile fuseseră deja aranjate. Ryan era însoţit de încă un bărbat.

— Sper că-ţi plac conservele din carne de vită, i se adresă Jack.

Arătând spre cel de lângă el, adăugă:

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Dan Murray.

— De la FBI? întrebă Robby, strângându-i mâna.

— Exact, domnule căpitan. Sunt subdirector.

— În ce domeniu?

— Păi, se presupune că la criminalistică, însă de când m-am întors în ţară n-am făcut altceva decât să mă ocup de două cazuri

importante. Bănuiesc că aţi ghicit la ce mă refer.

— Aha! exclamă Robby, muşcând din sandviş.

— Avem nevoie de ajutor, Rob, interveni Jack.

— Ce fel de ajutor?

— De pildă, să ne duci în mare taină într-un anumit loc.

— Unde?

— Aeroportul Huribut, de pe lângă…

— Eglin. Ştiu. De acolo decolează avioanele direcţiei pentru Operaţiuni Speciale. E chiar lângă Pensacola. În ultima vreme, o groază de lume a împrumutat avioane ale Marinei. Şefului meu nu-i prea place chestia asta.

— Îi putem spune despre ce e vorba, îl asigură Murray, cu condiţia să nu mai povestească şi altcuiva. Încercăm să dregem o treabă.

— Ce anume?

— E secret, Rob, răspunse Jack. Legat de ceea ce am aflat de la tine. Porcăria e mai mare decât crezi. Trebuie să ne mişcăm foarte repede şi fără ştirea nimănui. Deocamdată avem nevoie de un taxi aerian cât mai discret.

— Se poate, însă va trebui să-l pun în temă şi pe amiralul Painter.

— Şi după aia?

— Ne întâlnim la ora două la Pax River, în vale, la Strike. La dracu', oricum îmi doream să fac un zbor de antrenament.

— Mai întâi termină-ţi sandvişul.

Cinci minute mai târziu Jackson plecă. Ryan şi Murray îi urmară exemplu, pornind cu maşina spre locuinţa lui Dan. Jack telefonă de aici soţiei sale, anunţând-o că va lipsi din oraş câteva zile, dar că nu trebuia să se îngrijoreze. Încheind convorbirea, suiră amândoi în jaguarul lui Ryan.

Centrul de testări aero-navale Patuxent River se afla cam la o oră de mers cu maşina de Washington, pe malul vestic al Golfului Chesapeake. Cândva una dintre cele mai frumoase plantaţii ale Marylandului antebelic, terenul era acum principalul centru de testare şi evaluare a avioanelor, îndeplinind majoritatea funcţiilor cunoscutei Baze Aeriene Edwards din California. Aici se afla şcoala de testare a piloţilor din cadrul Marinei, unde Robby lucrase ca instructor, precum şi diverse secţii de testare, dintre care una, situată la o milă sau două mai la vale de principala pistă de zbor, era cunoscută sub numele de Strike. Secţia Strike se ocupa de frumoasele şi rapidele avioane de luptă şi atac. Legitimaţia FBI a lui Murray se dovedi suficientă pentru a le permite accesul în interiorul bazei. Odată efectuată verificarea la ghereta de control a secţiei Strike, cei doi vizitatori îşi găsiră un loc unde să aştepte, în vuietul asurzitor al motoarelor cu reacţie. După douăzeci de minute sosi şi maşina Corvette a lui Robby. Noul căpitan îi conduse în hangar.

— Aveţi noroc, le spuse el. Trebuie să ducem câteva Tomcat-uri până în Pensacola. Am fost anunţaţi telefonic de către amiral, aşa că avioanele sunt gata de plecare. Eu… da?

În faţa lor se ivi un ofiţer.

— Domnul căpitan Jackson? întrebă el. Sunt Joe Bramer, se prezentă locotenentul. Am auzit că pornim spre sud, domnule.

— Întocmai, domnule locotenent. Domnii vin cu noi. Dumnealor sunt Jack Murray şi Dan Tomlinson, funcţionari guvernamentali care doresc să se familiarizeze cu procedeele de zbor ale Marinei. Crezi că poţi face rost de salopete şi căşti?

— Nici o problemă, domnule. Le aduc într-o clipă.

— Voiai să călătoreşti incognito? Dorinţa ţi s-a îndeplinit, râse Jackson.

Îşi scoase din sacul de voiaj costumul de zbor şi casca de pilot.

— Ce bagaje aveţi?

— Trusa de bărbierit. Şi un singur sac de voiaj, răspunse Murray.

— Perfect.

După un sfert de oră, toţi urcară scăriţa, suind la bordul avionului. Jack se aşeză lângă prietenul său. Cinci minute mai târziu, aparatul Tomcat rula spre capătul pistei.

— Ia-o încet, Rob, zise Ryan, în timp ce aşteptau aprobarea de decolare.

— Ca un avion de pasageri, îi făgădui Jackson.

Lucrurile nu stăteau chiar aşa. Avioanele de luptă se ridicau brusc de la sol, atingând altitudinea de zbor aproape de două ori mai repede decât un 727, însă, odată ajuns la înălţimea dorită, Jackson menţinu un curs constant şi lin.

— Ce e, Jack? întrebă el prin interfon.

— Robby, nu pot…?

— Nu ţi-am povestit niciodată de câte minuni este în stare bebeluşul ăsta? Jack, băiete, pot să-l fac să şi cânte.

— Robby, ceea ce încercăm este să salvăm nişte oameni lăsaţi probabil de izbelişte. Dacă te-apuci să spui asta şi altora – fie chiar şi amiralului – n-ai să reuşeşti decât să complici situaţia pentru noi toţi. De-aici încolo sper că nu mai sunt necesare alte explicaţii.

— O.K. Cum rămâne cu maşina voastră?

— Las-o acolo unde e.

— Am să rog pe careva să pună o placardă în dreptul ei.

— Bună idee.

— Constat că suporţi din ce în ce mai bine zborul, Jack. Nu te-ai văicărit nici măcar odată.

— Păi, azi mai am încă o cursă într-un blestemat de elicopter. N-am mai pus piciorul în aşa ceva din ziua când mi-am rupt spinarea în Creta.

Îi făcea plăcere să spună acest lucru. Desigur, adevărata problemă era dacă vor obţine sau nu elicopterul. Aici începea rolul lui Murray. Jack întoarse capul, privind în jurul său şi constată uluit că celălalt Tomcat zbura la nici doi metri depărtare de aripa lor dreaptă. Murray flutură mâna în direcţia lui.

— Iisuse, Robby!

— Mm?

— Celălalt avion?

— La dracu'! Doar i-am spus s-o lase mai uşor. Trebuia să se ţină la o distanţă de şase metri. Întotdeauna zburăm în formaţie.

— Felicitări, tot te plângeai că nu mă văicăresc.

Zborul dură ceva mai mult de o oră. Golful Mexic se ivi la orizont mai întâi ca o panglică albastră, apoi din ce în ce mai mare, devenind o nesfârşită întindere de apă, pe măsură ce ambele avioane de luptă pierdeau din înălţime, dirijându-se către uscat. Pistele de la Pensacola se zăriră câteva clipe undeva spre est, după care se pierdură în ceaţă. Lui Ryan i se părea ciudat că zborul îi inspira mai puţină teamă acum că se afla la bordul unui aparat militar. Vizibilitatea era mai bună, făcându-l să se simtă cu totul altfel. Avioanele de luptă executau şi aterizarea în formaţie – ceea ce Jack socotea a fi o manevră nebunească şi periculoasă – însă nu se întâmplă nimic. Aparatul din dreapta lor ateriză primul, iar o secundă sau două mai târziu atinse solul şi cel al lui Robby. Amândouă se răsuciră în loc, îndreptându-se spre capătul pistei, unde opriră lângă două maşini. Aici aşteptau câţiva oameni din personalul aeroportului, cu scările gata pregătite.

— Succes, Jack, îi ură Robby, în timp ce scara era lipită de corpul avionului.

— Mulţumesc pentru călătorie, prietene.

Jack reuşi să iasă din avion fără ajutorul nimănui, începând să coboare scara. Un minut mai târziu îl ajunse din urmă Murray. Amândoi suiră în maşinile care aşteptau, în vreme ce în spatele lor avioanele Tomcat se înapoiau pe pistă, ca să-şi continue zborul spre Baza Aeriană a Marinei, aflată nu departe, la Pensacola.

Murray dăduse telefon în prealabil. Cel care le ieşi în întâmpinare era şeful serviciului de informaţii 1 al flotilei pentru operaţiuni speciale.

— Trebuie să vorbim cu colonelul Johns, zise Murray de îndată ce se prezentă.

Deocamdată nici nu era nevoie de mai multe explicaţii. Trecură cu maşina pe lângă cele mai mari elicoptere pe care le văzuse Ryan în viaţa lui, apoi opriră în dreptul unei clădiri joase, cu ferestre ca de cazarmă. Ofiţerul de informaţii îi conduse înăuntru, prezentându-i pe vizitatori – pe Ryan îl socotise ca fiind tot de la FBI – iar apoi îi lăsă pe toţi trei singuri în încăpere.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă cu un aer plictisit colonelul.

— Am dori să discutăm despre zborurile dumneavoastră în Panama şi Columbia, răspunse Murray.

— Regret, dar nu avem voie să vorbim despre misiunile noastre. De asta se şi numesc Operaţiuni Speciale.

— Acum câteva zile aţi primit anumite ordine de la viceamiralul Cutter. În acel moment vă aflaţi în Panama, zise Murray. Înainte de asta, aţi transportat trupe înarmate în Columbia. Mai întâi le-aţi debarcat în ţinuturile joase de coastă, după care le-aţi recuperat de acolo, ducându-le în munţi. Adevărat?

— Domnule, nu pot face nici un comentariu. Deducţiile vă aparţin dumneavoastră, nu mie.

— Sunt poliţist, nu reporter. Aţi primit un ordin ilegal. Dacă-l aduceţi la îndeplinire, aţi putea fi acuzat de complicitate la o infracţiune gravă.

Era de preferat să joace cu toate cărţile pe masă, îşi zise Murray. Micul său discurs avu efectul scontat. Auzind din gura unuia dintre şefii FBI-ului că ordinele ar fi fost ilegale, Johns se socoti dator să dea unele lămuriri, deşi doar parţiale.

— Domnule, îmi puneţi o întrebare la care nu ştiu cum să vă răspund.

Murray vârî mâna în sacul de voiaj, de unde scoase un plic de pânză. Luând dinăuntru o fotografie, o întinse colonelului Johns.

— Cu siguranţă că cel ce v-a dat ordinul a fost consilierul preşedintelui pe problemele de securitate naţională. Numai că înainte de-a lua legătura cu dumneavoastră, s-a întâlnit cu individul din fotografie. Este vorba de colonelul Felix Cortez, fost ofiţer de informaţii, actualmente şeful securităţii din Cartelul drogurilor. A avut un rol esenţial în asasinatele de la Bogota. Nu ştiu exact la ce înţelegere au ajuns, dar vă pot spune ce cunoaştem. Pe vârful colinei de lângă Galliard Cut se află un microbuz de radiotransmisiuni care a realizat comunicarea prin radio cu cele patru echipe în misiune. Cutter a trecut pe acolo şi le-a cerut să sisteze transmiterea oricăror mesaje. După aceea a venit la dumneavoastră, ordonându-vă să vă înapoiaţi acasă şi să nu suflaţi o vorbă despre misiune. Acum puneţi cap la cap toate elementele, trageţi concluziile de rigoare şi spuneţi-mi dacă doriţi să fiţi implicaţi în această afacere.

— Nu ştiu, domnule, răspunse mecanic Johns, cu obrazul arzând ca focul.

— Domnule colonel, echipele acelea au suferit deja pierderi. Se pare că ordinele primite de dumneavoastră au drept scop suprimarea soldaţilor până la unul. În clipa de faţă sunt deja vânaţi prin munţi, urmă Ryan. E nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să-i putem evacua de acolo.

— De fapt cine sunteţi?

— CIA.

— Bine, dar porcăria asta e chiar opera voastră!

— Nu, nu este, însă nu-i cazul să vă bat capul cu detalii, răspunse Jack. Avem nevoie de sprijinul dumneavoastră, altfel militarii noştri n-au să mai ajungă în vecii vecilor acasă. Iată adevărul gol-goluţ.

— Va să zică, ne trimiteţi înapoi pe noi, să curăţăm mizeria rămasă de pe urma voastră. Aşa procedaţi întotdeauna, ne expediaţi pe noi...

— De fapt, îl întrerupse Murray, intenţionăm să mergem împreună cu dumneavoastră – cel puţin o parte din drum. Cât de curând vă puteţi ridica de la sol?

— Spuneţi-mi exact ce doriţi de la mine.

Murray îi îndeplini cererea. Colonelul Johns dădu din cap, uitându-se la ceas.

— Peste nouăzeci de minute.

Elicopterul MH-53 J era cu mult mai mare decât acel CH-46 care fusese cât pe ce să-i pună capăt vieţii lui Ryan la numai douăzeci şi trei de ani; cu toate acestea, i se părea la fel de înfricoşător. Se uită la unica elice, amintindu-şi că urmau să efectueze un zbor lung deasupra mării. Echipajul priceput şi profesionist îi călăuzi pe cei doi prin interfon, spunându-le unde să se aşeze şi ce să facă. Ryan era extrem de atent la instructajul pentru cazurile de extremă urgenţă. În schimb, Murray nu-şi lua ochii de la impresionantele minimitraliere cu şase ţevi, instalate lângă nişte lăzi enorme pline cu muniţii. Aparatul era dotat cu trei astfel de arme. Elicopterul se ridică de la sol curând după ora patru, îndreptându-se către sud-vest. De îndată ce atinseră altitudinea dorită, Murray rugă pe cineva din echipaj să-l lege cu un cordon de siguranţă lung de şase metri, astfel încât să se poată deplasa de colo-colo. Uşa din spate a elicopterului rămăsese pe jumătate deschisă, aşa că Dan se duse să privească oceanul peste care zburau. Ryan nu se clinti de la locul său. Zborul era mai suportabil decât cele efectuate în elicopterele corpului de puşcaşi marini. Cu toate acestea, se simţea de parcă ar fi stat călare pe un candelabru în timpul unui cutremur, cu elicopterul vibrând şi legănându-se sub enorma sa elice cu şase palete. Privind spre partea din faţă a aparatului, îi văzu pe unul dintre piloţi, aşezat confortabil ca la volanul unei maşini. Numai că – îşi spuse Ryan – nu era câtuşi de puţin vorba de o maşină.

Singurul lucru la care nu se gândise era alimentarea din zbor. Simţi cum elicopterul lua viteză, ridicându-se uşor cu botul în sus. Apoi zări prin parbriz aripa unui alt avion. Murray se grăbi să ajungă lângă scaunul pilotului ca să asiste la manevră, postat în spatele şefului de echipaj, sergentul Zimmer.

— Ce se întâmplă dacă furtunul se înfăşoară pe elice? întrebă Murray, în timp ce se apropiau de celălalt aparat.

— Nu ştiu, răspunse detaşat colonelul. Încă n-am păţit aşa ceva. Şi-acum, v-aş ruga să nu mă ţineţi de vorbă, domnule.

Ryan se uită de jur împrejur, după vreun „accesoriu”. Descoperi ceva ce aducea cu rucsacul unui excursionist, dar ca să ajungă până acolo, ar fi trebuit să-şi scoată centura de siguranţă. Jack decise că era mai bine să n-o facă. Alimentarea cu combustibil se încheie fără incidente, Ryan fiind convins că acest lucru se datora exclusiv rugăciunilor sale.

Panache naviga spre portul său de domiciliu, situat în Canalul Yucatan, între Cuba şi ţărmul mexican, urmând exact acelaşi traseu pe care plecase. De la ridicarea ancorei, echipajul cuterului nu avusese prea mult de lucru, bucurându-se numai de simplul fapt că se afla înapoi în larg. Principala atracţie în momentul de faţă era să stea cu ochii pe noile lor colege: o tânără cu gradul de locotenent, proaspătă absolventă a Academiei pentru Paza de Coastă din Connecticut, vreo şase femei nu prea pricepute la navigaţie şi alte două, cu grad de ofiţer inferior şi specialitatea electronică, despre care bărbaţii se văzură siliţi să admită că-şi cunoşteau meseria. Căpitanul Wegener o privi pe tânăra cu grad de locotenent care era ofiţer de cart pe punte. Ca orice proaspăt absolvent, fata era emoţionată, preocupată şi chiar puţin speriată, mai ales când căpitanul se găsea pe puntea de comandă. În plus, arăta trăsnet – ceea ce Wegener remarca pentru întâia oară la un locotenent.

— Alo, puntea de comandă. Puntea de comandă, răsună un glas în megafon.

Wegener apucă receptorul telefonului de lângă scaunul său.

— Aici căpitanul. Ce s-a întâmplat?

— E nevoie de dumneavoastră în cabina de transmisiuni, domnule căpitan.

— Pornesc într-acolo.

Red Wegener se ridică în picioare.

— Menţineţi cursul, zise el, îndreptându-se spre pupa.

— Domnule căpitan, i se adresă tânăra de la transmisiuni. Tocmai am primit un mesaj de la un elicopter al aviaţiei. Zice că trebuie să debarce pe cineva la bord. Cică-i secret, domnule căpitan. În programul meu nu se pomeneşte nimic în sensul ăsta şi... şi n-am ştiut ce să răspund. V-am chemat pe dumneavoastră.

Femeia îi înmână microfonul. Wegener apăsă pe butonul TRANSMIT.

— *Aici Panache.* Vă vorbeşte căpitanul. Cine sunteţi?

— *Panache.* Aici CAESAR. Elicopterul se îndreaptă către voi, pentru Sierra-Oscar. Trebuie să lăsăm pe cineva la bord. Terminat.

„Sierra-Oscar” se referea la o operaţiune specială. Wegener chibzui o clipă, apoi decise că nu putea fi vorba de ceva prea important.

— Am recepţionat mesajul, CAESAR. Defineşte-ţi ETA[3].

— ETA – zece minute.

— Am înţeles. Zece minute. Vă aşteptăm. Terminat.

Wegener înapoie microfonul fetei şi se întoarse pe punte.

— Alo, puntea de zbor, vorbi el în interfon. Domnişoară Walters, schimbă cursul la Hotel Corpin.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Pregătirile se desfăşurară rapid şi eficient. Şeful de echipaj se adresă oamenilor săi.

— Puntea de zbor, puntea de zbor. Toată lumea la posturi.

Marinarii îşi aruncară ţigările în apă şi-şi scoaseră beretele, ca nu cumva să le fie smulse de suflul vreunui motor. Locotenentul Walters verifică din ce direcţie bătea vântul. Schimbă cursul navei şi mări viteza la cincisprezece noduri, aducând vasul pe direcţia Hotel Corpin, cea mai propice operaţiunilor de zbor. Şi totul fără a mai aştepta vreun ordin de la nimeni, îşi spuse ea cu mândrie. Wegener întoarse capul, zâmbind încântat. Era unul dintre nenumăraţii „primi paşi” în cariera unui nou ofiţer. Fata ştiuse ce avea de făcut şi executase manevra fără vreo altă indicaţie. Pentru căpitan era ca şi cum şi-ar fi privit copilul învăţând să meargă. Deşteaptă şi frumoasă.

— Iisuse, mare mai e! exclamă Riley pe puntea de comandă.

Wegener ieşi să vadă aparatul.

Elicopterul era un AF-53, mult mai voluminos decât oricare dintre cele aflate în dotarea Pazei de Coastă. Pilotul se apropie dinspre pupa, apoi întoarse aparatul astfel încât să zboare într-o parte a vasului. De cablul său era agăţat un om, care fu coborât pe punte în braţele a patru marinari. În clipa când omul se desprinse din „harnaşament”, elicopterul se înclină cu botul în jos, luându-şi zborul spre sud. Rapid şi eficient, constată Red.

— Nu ştiam că avem oaspeţi, domnule, comentă Riley, scoţându-şi un trabuc.

— Suntem tot pe puntea de comandă, şefule, se auzi de la timonerie glasul sever al locotenentului Walters.

— Ah, domnişoară, iertaţi-mă. Am uitat, răspunse şeful de echipaj, furişând o privire şireată către Wegener.

Fata mai trecuse o probă. Nu se sfiise să-l dojenească pe şeful de echipaj, deşi acesta era mai vârstnic decât propriul ei tată.

— Poţi părăsi puntea de comandă, i se adresă căpitanul. Nici eu n-am ştiut, se întoarse el spre Riley. Mă duc la pupa să văd cine este.

O auzi pe domnişoara Walters dând ordine, sub supravegherea unui

---

3 Estimed Time of Arrival (engl.) – ora probabilă de sosire. (N.T.).

locotenent şi a altor câţiva oameni din comandă.

Ajunse pe punte tocmai când vizitatorul îşi scotea costumul verde de zbor. Observă că nu avea nici un bagaj – ceea ce i se păru bizar. În clipa când omul se întoarse spre el, pe chipul căpitanului se aşternu o uimire fără margini.

— Salut, domnule căpitan! zise Murray.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai un loc liniştit, unde să putem sta de vorbă?

— Hai cu mine.

După câteva minute se găseau în cabina lui Wegener.

— Cred că ţi-am rămas oarecum dator. Puteai să-mi faci zile negre după gluma aia prostească. Mulţumesc şi pentru pontul cu avocatul. Mi-a destăinuit nişte chestii cumplite, numai că soarta a vrut să iau legătura cu el de-abia după uciderea celor doi nemernici. În viaţa mea nu mai comit asemenea tâmpenii! făgădui Wegener. Ai venit să-ţi iei revanşa, nu?

— Ai ghicit.

— Ce se petrece? Îmi închipui că nimeni nu-ţi împrumută un elicopter de la operaţiuni speciale numai aşa, de ochi frumoşi.

— Mâine seară trebuie să fiţi într-un anumit loc.

— Unde?

Murray scoase un plic din buzunar.

— Iată coordonatele. Am şi planul radiolocaţiilor.

Dan îi comunică încă vreo două detalii.

— Astea le-ai făcut de unul singur, nu-i aşa?

— Da, de ce?

— Pentru c-ar fi trebuit să iei în calcul şi buletinul meteo.

26
Bătălia de pe dealul Ninja Hill

Armatele au anumite obiceiuri. Acestea par adeseori bizare sau chiar trăsnite în ochii unui neiniţiat, însă toate au un scop bine definit, învăţat în cele patru milenii de-a lungul cărora oamenii s-au luptat între ei în mod organizat. Experienţa acumulată este cu precădere negativă. Ori de câte ori mor oameni inutil, armata trebuie să înveţe din propriile-i greşeli şi astfel să se asigure că faptul nu se va repeta. Bineînţeles, eroarea revine la fel de frecvent în profesiunea armelor ca în oricare altă meserie, însă, tot ca în celelalte profesii, bunii practicieni sunt cei ce nu uită niciodată principiile de bază. Căpitanul Ramirez făcea parte din această categorie. Deşi descoperise din proprie experienţă că era mult prea sentimental, acceptând cu greu ideea că pierderea de vieţi omeneşti ţinea de meseria aleasă de el, îşi amintea şi celelalte lecţii învăţate în cariera sa de militar, îndeosebi una bazată pe o revelaţie recentă şi cât se poate de neplăcută. Încă spera că în seara aceea va veni un elicopter să-i ia şi era destul de convins că evitase ciocnirea cu echipele trimise să vâneze echipa KNIFE. Şi totuşi, nu-i ieşeau din minte unele experienţe din trecut, când mulţi soldaţi muriseră din pricina unor întorsături imprevizibile, pentru că se încrezuseră în aparenţe, uitând esenţialul.

Regula spunea că o unitate aflată într-o poziţie fixă era întotdeauna vulnerabilă, iar pentru a reduce riscurile, un comandant inteligent elabora un plan de apărare. Ramirez cunoştea acest amănunt şi nu-şi pierduse simţul de orientare pe teren. Nu-şi închipuia că va veni cineva să-i tulbure oamenii în noaptea aceea, doar se pregătise pentru orice eventualitate.

Felul cum îşi plasase soldaţii în dispozitiv reflecta pericolul care-i pândea. Bănuia că avea de-a face cu forţe numeroase, însă fără prea multă pregătire, în timp ce el dispunea de două avantaje deosebite: unu – fiecare militar purta asupra sa un radioemiţător şi doi – grupul era dotat cu trei arme cu amortizor. Ramirez nădăjduia că nu vor primi vizitatori nepoftiţi, dar, chiar şi-n acest caz, intenţiona să le ofere câteva surprize, nu dintre cele mai plăcute.

Soldaţii din subordinea sa erau împărţiţi în echipe de câte doi, ca să se poată ajuta unul pe altul. Nimic nu era mai rău decât să te simţi singur în luptă. Eficienţa unui militar creştea însutit prin simpla prezenţă a unui camarad. Fiecare pereche săpase trei gropi – denumite Primară, Alternativă şi Suplimentară – făcând parte din trei sisteme defensive separate, bine camuflate şi situate astfel încât să

se poată susţine reciproc. Unde fusese posibil, mai rupseseră crengi şi frunziş, creând linii de tir pe o direcţie oblică, astfel încât glonţul să-l surprindă pe atacator dintr-o parte, nu frontal. Planul prevedea şi forţarea inamicului într-o anumită direcţie, prestabilită de echipă. În sfârşit, dacă toate aceste sisteme dădeau greş, existau trei trasee de retragere, la capătul fiecăruia găsindu-se un punct de regrupare. Soldaţii munciseră toată ziua, săpând gropi, pregătindu-şi adăposturile, plasând minele rămase, până când căzuseră rupţi de oboseală, adormind numaidecât, fără a mai avea timp să stea de vorbă. Însă Ramirez, care nu fusese atât de ocupat, nu putea scăpa de gândurile ce-i dădeau târcoale.

În cursul zilei situaţia se înrăutăţise. Legătura radio nu fusese restabilită şi de fiecare dată când Ramirez chema la oră fixă celălalt post, care continua să rămână mort, explicaţiile lui deveneau din ce în ce mai şubrede. Nu mai putea argumenta că ar fi fost vorba de o defecţiune a aparatelor sau de o întrerupere a curentului. Toată după-amiaza îşi repetă că era cu neputinţă să fie total izolaţi – nici o clipă nu-i dădu prin minte că ar fi fost *tăiată* orice legătură – însă în sufletul său începea să crească bănuiala că el şi oamenii lui se găseau singuri, departe de casă, expuşi unor posibile primejdii, fără alte surse decât ceea ce duceau în raniţe.

Elicopterul ateriză în acelaşi loc de unde decolase cu numai două zile înainte, iar apoi rulă către hangarul, a cărui poartă se închise imediat în urma sa. Aparatul ME-130 care-l însoţise fu şi el ascuns la fel ca primul. Ryan se simţea epuizat după călătorie, aşa că se îndreptă clătinându-se pe picioare către Clark, care-l aştepta. Singura veste bună era aceea că amiralul Cutter neglijase elementara precauţie de-a se întâlni cu comandantul bazei, întrucât nici nu-i dăduse prin minte că ordinele sale vor fi nesocotite. În consecinţă, revenirea elicopterului de la Operaţiuni Speciale era o simplă ciudăţenie şi nimic mai mult, pe lângă faptul că un aparat verde (în întuneric părea chiar negru) nu se deosebea cu nimic de un altul vopsit în aceeaşi culoare.

După ce făcu un drum la toaletă şi bău aproape un litru de apă de la frigider, Jack se întoarse la elicopter. Prezentările fuseseră deja făcute, iar Ryan constată că Clark şi colonelul Jones discutau de parcă ar fi fost prieteni de când lumea.

— Ziceţi c-aţi fost la divizia 3 SOG?

— Întocmai, domnule colonel, răspunse Clark. N-am pus niciodată piciorul în Laos, însă băieţii dumneavoastră i-au salvat pe vreo câţiva dintre ai noştri. De atunci au lucrat în permanenţă pentru CIA. Mă rog… aproape în permanenţă, rectifică el.

— Nici nu ştiu încotro s-o apuc. Idiotul ăla de la Marină ne-a cerut

să distrugem toate hărţile. Zimmer îşi mai aminteşte o parte din frecvenţele radio, dar…

— Am eu frecvenţele, interveni Clark.

— Foarte bine, dar asta tot nu înseamnă că i-am găsit. Chiar şi cu ajutorul unui elicopter-cisternă, tot nu pot efectua o căutare ca la carte. E un ţinut foarte întins, iar altitudinea ne toacă rapid rezervele de combustibili. Cine-s cei trimişi pe urmele băieţilor?

— O mulţime de indivizi înarmaţi cu AK-uri. Cred că amănuntul vă spune ceva.

Colonelul schiţă o grimasă.

— Aşa e. Am trei minimitraliere. Fără ajutor aerian…

— Aţi pus degetul pe rană. Dumneavoastră reprezentaţi ajutorul aerian. De minimitraliere mă ocup eu. Şi-acum aş vrea să ştiu, dacă punctele de evacuare au fost stabilite dinainte? întrebă Clark.

— Da. Unul principal şi două secundare pentru fiecare echipă. În total douăsprezece.

— Trebuie pornit de la presupunerea că inamicul le cunoaşte deja. Misiunea noastră pentru la noapte va fi să-i găsim pe băieţi şi să-i ducem într-un loc cunoscut de noi, dar despre care urmăritorii n-au habar. Iar mâine seară puteţi zbura până acolo, ca să-i luaţi la bord.

— Ga să-i scoatem din… Tipul de la FBI vrea să aterizăm pe „bărcuţa” aia. Mă cam îngrijorează Adele. Ultimul buletin meteo de la prânz anunţa că furtuna se îndreaptă către nord, în direcţia Cuba. Trebuie să verificăm.

— M-am ocupat eu de asta, zise Larson, alăturându-se grupului. Adele şi-a schimbat direcţia spre vest, preschimbându-se în uragan acum o oră. Viteza vântului la centru este de şaptezeci şi cinci.

— Of, fir-ar să fie, înjură colonelul Jones. Cât de repede se deplasează?

— Se va apropia de noi cam mâine noapte. Diseară însă putem zbura fără probleme.

— În ce scop?

— Larson şi cu mine ne vom repezi până acolo, să localizăm echipele.

Clark scoase un radioreceptor din sacul de voiaj adus de Murray.

— Vom străbate valea de la un cap la altul, chemându-i tot timpul prin radio. Cu puţin noroc, vom prinde legătura.

— Chiar că ai nevoie să te încrezi în şansă, fiule, remarcă Johns.

O’Day îşi zise că viaţa unui agent FBI nu era întotdeauna pe atât de impresionantă pe cât îşi închipuia lumea. Pe urmă, îl mai irita şi faptul că, dispunând de cel mult douăzeci de agenţi pentru cazul respectiv, nu putea lăsa o îndatorire atât de neplăcută pe seama unui subaltern. Oricum, acesta nu era singurul necaz. Deocamdată nimeni nu se

gândise să obţină un mandat de percheziţie, iar de pătruns în locuinţa lui Cutter fără o autorizaţie legală – amănunt de care FBI-ul se îngrijea rareori – nici nu putea fi vorba. Soţia amiralului tocmai se întorsese acasă şi în clipa de faţă făcea instrucţie cu servitorii ca o aristocrată înnăscută. Pe de altă parte, cu câţiva ani în urmă, Curtea Supremă decretase că pentru a căuta prin gunoaie nu era nevoie de aprobare judecătorească – ceea ce-i prilejuise lui Pat O'Day un antrenament sportiv de care nu mai avusese parte de ani de zile. Nici nu mai putea ridica braţele, după ce încărcase câteva tone de saci cu gunoaie urât mirositoare în remorca unui camion alb al salubrităţii. Lada de gunoi pe care o căuta era una printre multe altele. Secţiunea VTP din Front Myer reprezenta totuşi un punct strategic. Prin urmare, chiar şi lăzile de gunoi erau aşezate într-o perfectă ordine. În cazul de faţă, două locuinţe învecinate se foloseau de aceeaşi ladă, golită de un serviciu de salubritate la fel de riguros organizat. O'Day însemnase sacii înainte de a-i sui în maşină, astfel că în momentul de faţă cincisprezece dintre ei se găseau într-unul din numeroasele laboratoare ale FBI-ului, neinclus în programul de vizite, deoarece FBI-ul arăta turiştilor numai partea frumoasă, adică laboratoarele curate şi antiseptice. Sigurul avantaj era că sistemul de ventilaţie funcţiona şi că încăperea dispunea de câteva flacoane dezodorizante, care mai alungau miasmele pătrunse chiar şi prin măştile tehnicienilor de laborator. Lui O'Day i se părea că tot restul vieţii va fi un punct de atracţie pentru muştele verzi. Căutarea dură o oră, timp în care gunoiul fu triat pe o masă albă: zaţul de cafea şi jumătăţile de cornuri vechi de vreo patru zile, împreună cu albuşul mucegăit şi câteva scutece de hârtie, proveneau de la locuinţa vecină. Înaltul funcţionar guvernamental care stătea alături de familia Cutter tocmai îşi găzduise nepoţica.

— Asta e! exclamă unul dintre laboranţi, în mâna înmănuşată ţinea o dischetă de calculator. Deşi protejat de mănuşi, apucă discheta de două colţuri opuse, lăsând-o să cadă într-un săculeţ de plastic. O'Day luă săculeţul şi sui la etaj, unde se afla secţia de depistare a amprentelor mai vechi.

În seara aceea doi tehnicieni rămaseră să lucreze peste program. Bineînţeles, ei „trişară" într-o oarecare măsură. Aveau deja amprentele amiralului Cutter, extrase din indexul general de amprente – oricărui militar i se luau amprentele încă din momentul înrolării – precum şi un întreg arsenal de aparate, inclusiv un laser.

— Unde ai găsit-o? întrebă unul dintre tehnicieni.

— Deasupra unor ziare, răspunse O'Day.

— Aha! Va să zică, ferită de grăsimi şi căldură. Am putea avea noroc.

Tehnicianul scoase discheta din săculeţul de plastic şi se apucă de

lucru. Analiza îi luă zece minute, timp în care O'Day măsură încăperea în lung şi-n lat.

— Am descoperit o amprentă de policar, cu zece puncte pe faţa dischetei, iar pe dos o pată provenind probabil de la inelar, cu un punct clar şi un altul marginal. Pare un set de amprente complet diferit, deşi greu de identificat din pricina numeroaselor pete. Însă desenul e diferit, prin urmare trebuie să fie vorba de o altă persoană.

O'Day îşi zise că obţinuse mai mult decât ar fi avut dreptul să pretindă, date fiind împrejurările. De regulă, pentru identificarea unei amprente era nevoie de zece puncte distincte – respectiv, particularităţi pe care se baza arta identificării amprentelor – însă numărul era întotdeauna arbitrar. Agentul O'Day avea certitudinea că discheta se găsise în mâinile lui Cutter – chiar dacă un juriu n-ar fi împărtăşit această certitudine, presupunând că ar fi sosit şi ziua declanşării unui proces. Deocamdată trebuia să afle ce conţinea discheta, drept care se îndreptă spre laborator.

De la pătrunderea pe piaţă a computerelor personale nu mai fusese decât un pas până când acestea ajunseră să fie folosite în scopuri infracţionale. Pentru investigarea unor asemenea delicte, FBI-ul dispunea de un departament special. Totuşi, cei mai eficienţi în această privinţă rămâneau consultanţii particulari, a căror ocupaţie de bază era spargerea de programe şi pentru care computerele reprezentau nişte jucării minunate, oferindu-le cel mai pasionant joc. Faptul că o importantă agenţie guvernamentală îi plătea ca să se distreze cu astfel de jocuri echivala pentru ei cu cariera unui fotbalist profesionist. Cel care îl aştepta pe O'Day făcea parte dintre „campioni". În vârstă de douăzeci şi cinci de ani, era încă student la colegiul din oraş, în pofida a peste două sute de ore de practică, cea mai mică notă fiind nouă.

Tânărul avea părul lung, roşcovan şi purta barbă – ambele având nevoie de şampon. O'Day îi întinse discheta.

— E strict secret, zise irlandezul.

— Interesant, comentă specialistul. Discheta e un micro-floppy Sony MFD-2DD, cu două feţe, dublă densitate, 135 TPI, probabil formată pentru 800 K. Ce-ar trebui să se afle pe ea?

— Nu suntem siguri, dar presupun că algoritmul unui cifru.

— Aha. Sisteme de comunicare sovietice? S-au şmecherit rusnacii?

— Nu-i cazul să-ţi spun, sublinie O'Day.

— Zău că n-aveţi haz deloc, replică tânărul, introducând discheta în drive.

Computerul respectiv era un Apple Mac Intosh II X nou-nouţ, la care tehnicianul operase unele adaptări concepute de el însuşi. O'Day auzise despre el că n-ar fi lucrat cu un IBM nici să-l împuşte cineva.

Programele folosite fuseseră elaborate de colegii lui, în scopul

recuperării datelor înscrise pe dischete deteriorate. Primul se numea Rescuedata.

Operaţiunea era extrem de delicată. Mai întâi capetele de citire reperau fiecare zonă magnetică de pe dischetă, copiind datele în memoria de opt megabiţi a computerului II X, obţinând astfel o copie permanentă de hard drive, plus o copie pe floppy-disk. Odată atins acest stadiu, nu mai era nevoie de original. O'Day îl recuperă imediat, vârându-l în săculeţul de plastic.

— A fost distrusă, declară tânărul.

— Cum?

— Distrusă, nu ştearsă, nici iniţializată, ci distrusă. Probabil cu un mic magnet.

— La dracu'! se înfurie O'Day.

Se pricepea îndeajuns la computere cât să-şi dea seama că datele stocate magnetic fuseseră alterate prin contact cu un magnet.

— Nu te pierde cu firea.

— Ce?

— Dacă individul ar fi iniţializat discheta, n-am mai fi avut nici o şansă. Însă el n-a făcut decât să plimbe un magnet pe suprafaţa ei. O parte din date s-au pierdut, dar probabil că nu toate. Lasă-mi un răgaz de câteva ore, poate reuşesc să recuperez câte ceva din ele. Uite, acolo e un crâmpei de informaţie. Nu recunosc limbajul, pare să fie un algoritm de transpunere. Nu mă pricep la cifruri şi altele asemenea, dar arată destul de complicat.

Aruncă o privire în jurul său.

— O să-mi ia ceva timp.

— Cât?

— Cât durează pictarea unui tablou ca Mona Lisa? Sau construcţia unei catedrale? Sau…

O'Day nu mai auzi şi a treia variantă pentru că se grăbi să părăsească încăperea. Puse dischetă la loc sigur în biroul său, după care se duse la sala de gimnastică, ca să facă un duş şi să stea o jumătate de oră în bazinul cu jeturi de apă. Duşul reuşi să-i îndepărteze mirosurile urâte şi, aşteptând ca masajul să-i alunge durerea din încheieturi, O'Day îşi zise că probele împotriva nemernicului de Cutter începeau să se adune, cazul său conturându-se din ce în ce mai clar.

— Domnule căpitan, pur şi simplu nu-s acolo.

Ramirez îi înapoie căştile radio, dând din cap în semn de încuviinţare. Nu avea rost să se mai amăgească. Se uită înspre Guerra, sergentul de la Operaţiuni.

— Cred c-au uitat de noi.

— Asta-i o veste bună, domnule căpitan. Ce-o să ne facem acum?

— Viitorul contact e stabilit pentru ora zero. Le mai dăm o şansă. Dacă nici atunci nu răspund, o întindem de-aici.

— Încotro, domnule?

— Coborâm muntele, vedem dacă putem găsi vreun mijloc de transport şi… Iisuse. Nu ştiu nici eu. Probabil că banii pe care-i avem ne ajung ca să o ştergem peste graniţă.

— Fără paşaport, fără nici un fel de acte…

— Mda. Să încercăm la ambasada din Bogota?

— Am încălca vreo douăş'pe ordine, domnule, îi atrase atenţia Guerra.

— Totul are un început, replică Ramirez. Fiecare să-şi consume ultimele provizii şi să se odihnească bine. Peste două ore îi chemăm din nou prin radio. Fiţi cu ochii în patru toată noaptea. Chavez şi Leon să patruleze în jos pe coasta muntelui, să zicem vreo doi kilometri.

Ramirez nu mai trebui să precizeze ce anume îl neliniştea. Chiar dacă raţiunea le spunea că aşa ceva nu era cu putinţă, atât el cât şi Guerra se gândeau la acelaşi lucru.

— E-n regulă, domnule căpitan, îl asigură sergentul. Totul va fi bine. Numai să prindem odată nenorocita aia de legătură radio.

Raportul asupra misiunii dură cincisprezece minute. Oamenii erau furioşi şi neliniştiţi la gândul pierderilor suferite, nu foarte conştienţi de pericolul care-i pândea, ci mai curând de propria lor mânie pentru cele întâmplate cu camarazii lor. Câtă bravadă, îşi zise Cortez. Cât teribilism. Idioţii.

Prima ţintă se găsea la numai treizeci de kilometri depărtare – din motive lesne de înţeles, voia să se ocupe întâi de cea mai apropiată – iar la douăzeci şi două dintre ele se putea ajunge cu camionul. Desigur, trebuia să aştepte căderea întunericului.

Cele şaisprezece camioane demarară, fiecare transportând câte cincisprezece bărbaţi. Cortez le urmări îndepărtându-se, în timp ce oamenii discutau în şoaptă unul cu altul. Suita lui rămăsese, bineînţeles, la bază. Fără îndoială, îi alesese pe sprânceană. Nu-l interesase nici din ce familie se trăgeau, nici ce omoruri aveau pe conştiinţă. Îi selecţionase în primul rând pentru pricepere. Cei mai mulţi erau foşti luptători în M-19 sau FARC – oameni pentru care cinci ani de gherilă fuseseră suficienţi ca să capete experienţă. O parte făcuseră instrucţie în Cuba sau Nicaragua, unde se deprinseseră cu pregătirea militară – de fapt cu cea teroristă, ceea ce oricum îi situa deasupra „soldaţilor" Cartelului, dintre care majoritatea nu fuseseră antrenaţi în nici un fel. Ai lui erau mercenari. Singurul lor interes în a-l sluji pe Cortez erau banii pe care-i luau de la acesta. Dar Felix le făgăduise mai mult decât atât. Nişte indivizi de teapa lor nu aveau unde să se ducă. Guvernul columbian nu le putea oferi o slujbă.

Cartelul nu se încredea în ei. În plus, îşi călcaseră jurământul de loialitate faţă de cele două grupări marxiste al căror capital politic scăzuse atât de mult, încât ajunseseră să se lase plătite de Cartel. Prin urmare, nu le rămânea decât Cortez. Felix era un om pentru care mercenarii ar fi ucis fără şovăire. Cortez nu avea încredere în ei şi deocamdată nici nu le ceruse altceva decât să ucidă, însă toate marile mişcări porneau de la mici grupuri de oameni, ale căror metode erau tot atât de murdare ca şi obiectivele propuse şi care jurau credinţă unui singur şef. Cel puţin aşa fusese învăţat Cortez. Personal, nu era convins că aşa stăteau lucrurile, însă pentru moment nici nu-l interesa mai mult. Nu-şi făcea iluzii că ar putea, ajunge conducătorul unei revoluţii. El nu urmărea decât... Oare care era termenul? O preluare a puterii prin forţa armelor. Da, chiar aşa? chicotind pe înfundate, Cortez intră în casă şi se apucă să studieze hărţile.

— Ce bine că nici unul dintre noi nu-i fumător, rosti Larson în clipa când avionul îşi strânse sub el trenul de aterizare.

Undeva în spatele lor, în carlingă, se găsea un rezervor de combustibil auxiliar. Aveau două ore de zbor până în zona ce trebuia patrulată şi încă două înapoi, la care se adăugau alte trei de escală.

— Crezi că vom reuşi?

— În caz că nu, cineva va plăti foarte scump, răspunse Clark. Ce ştii despre vreme?

— Vom ajunge la destinaţie înainte să înceapă uraganul. Dar pentru ziua de mâine nu garantez.

Chavez şi Leon se găseau la doi kilometri distanţă de cel mai îndepărtat post de ascultare al echipei. Amândoi aveau pistoale cu amortizor. Leon nu fusese cercetaş la BANNER, dar avea o deosebită pricepere la mersul prin pădure – lucru care pe Chavez îl încânta peste măsură. Vestea cea mai bună dintre toate era că nu descoperiseră nimic suspect. Căpitanul Ramirez le destăinuise motivele sale de îngrijorare. Deocamdată, cei doi sergenţi nu depistaseră nici o urmă, spre marea lor satisfacţie. Iniţial coborâseră spre nord, iar apoi se îndreptaseră spre sud, acoperind un arc de cerc de câţiva kilometri, cu ochii şi urechile la pândă. Tocmai se pregăteau să urce din nou panta, revenind lângă camarazii lor, când Chavez se opri, privind în urma sa.

Se auzi un sunet metalic. Chavez îi făcu semn lui Leon să nu se clintească din loc şi întoarse capul, sperând... Ce anume? se întrebă el. Sperând că urechile îl înşelaseră şi că doar îşi închipuise că auzise sunetul, îşi puse ochelarii speciali, cercetând cu atenţie povârnişul. Undeva în vale exista un drum. Dacă cineva ar fi urcat spre ei, nu putea veni decât din direcţia aceea.

La început îi fu greu să-şi dea seama despre ce era vorba. Frunzişul de deasupra capului era o împletitură de nepătruns, iar lipsa de lumină îl obliga să dea contrastul la maximum. În consecinţă, imaginea îi apărea ceţoasă, ca un semnal TV trimis prin cablu dintr-un oraş îndepărtat. Ceea ce căuta se afla departe – la cel puţin cinci sute de metri – limita maximă la care putea zări ceva printre trunchiurile mai rare de la marginea pădurii. Încordarea îi ţinea toate simţurile treze, dar în acelaşi timp şi imaginaţia o lua razna, astfel încât trebuia să-şi impună să nu vadă ceea ce nu exista.

Totuşi, acolo era ceva. Instinctul i-o spusese încă înainte ca zgomotul să se repete. Acum nu se mai auzeau sunete metalice, în schimb… în schimb frunzele foşneau mai tare ca de obicei, iar apoi pe coasta adăpostită de vânt a muntelui se aşternu din nou tăcerea. Chavez se uită înspre Leon, care îşi pusese şi el ochelarii, privind în aceeaşi direcţie. Faţa lui acoperită de ochelari se răsuci înspre Chavez, schiţând un gest de încuviinţare. Gestul nu trăda nici urmă de emoţie, ci doar comunicarea profesionistă a unui gând neliniştitor. Chavez îngenunche, punând în funcţiune emiţătorul.

— Şase, aici e Punctul, chemă Ding.

— Aici Şase.

— Am ajuns la limita perimetrului de recunoaştere. Am sesizat o mişcare, cam la un kilometru mai în vale. Aşteptăm să vedem ce este.

— Recepţionat. Fiţi cu băgare de seamă, sergent, îl povăţui Ramirez.

— Aşa vom face. Terminat.

Leon veni lângă el.

— Cum vrei să procedezi de acum încolo? întrebă ’Berto.

— Rămânem unul lângă altul şi nu ne clintim de-aici până nu vedem ce se întâmplă.

— Ai dreptate. N-ar fi rău să urcăm vreo cincizeci de metri mai la dreapta.

— Ia-o înainte. Vin chiar în urma ta.

Chavez mai aruncă o privire în vale, apoi porni după camaradul său, oprindu-se în dreptul unui pâlc de copaci groşi. Încă nu reuşea să desluşească mare lucru pe display. Două minute mai târziu, îşi luă în primire noul post de observaţie.

’Berto sesiză primul o mişcare şi-i arătă lui Chavez înspre o potecă. Umbrele care înaintau erau mai mari decât le semnala beep-ul sistemului de detecţie. Capete omeneşti. La patru-cinci sute de metri depărtare. Siluetele urcau panta, venind direct spre el.

Bine, îşi zise Chavez. *Să-i numărăm.*

Simţi cum se relaxa. Aici se găsea în domeniul său. Mai avusese astfel de experienţe. Ideea de necunoscut rămânea undeva în spatele său. Acum avea să urmeze o luptă. La asta se pricepea ca nimeni

altul.

— Şase, aici Punctul. În faţa noastră au apărut o mulţime de indivizi. Se îndreaptă chiar spre voi.

— Altceva?

— Înaintează destul de încet. Cu băgare de seamă.

— Cât mai puteţi rămâne acolo?

— Încă vreo câteva minute.

— Staţi pe loc atâta timp cât vă aflaţi în siguranţă, după aia o întindeţi. Încercaţi să-i urmăriţi vreo sută-două de metri. Vrem să doborâm cât mai mulţi.

— Am înţeles.

— Chiar atâţia inşi? Mie nu-mi miroase a bine, murmură Leon.

— Şi nouă ne surâde să altoim vreo câţiva dintre ei înainte s-o luăm la sănătoasa, nu?

Chavez se răsuci din nou spre inamicul care continua să se apropie. Nu păreau constituiţi într-o formaţie de luptă. Înaintau fără grabă, suind încet panta. Acum începea deja să desluşească zvon de glasuri. Indivizii se deplasau în grupuri mici, de trei sau patru, adunându-se probabil pe criteriul amiciţiei – îşi spuse el – la fel ca bandele de stradă. Fiecare simţea nevoia să aibă un prieten lângă el.

Bandă de stradă, repetă el în gând. Tipii nu-şi băteau capul să se înroleze în armată aşa cum se întâmplă la el în *barrio.*

Fiecare purta însă un blestemat de AK-47. Fără vreun plan strategic, fără echipe de trăgători sau de recunoaştere. Se întrebă dacă aveau radioemiţătoare prin care să comunice între ei. Probabil că nu. Abia într-un târziu înţelese că ştiau precis unde se duc: Ding nu pricepea cum vine asta, singurul lucru care-l interesa era că indivizii vor cădea într-o ambuscadă de proporţii. Totuşi erau foarte mulţi, cumplit de mulţi.

— E momentul să o ştergem, îi zise el lui ’Berto.

O luară la fugă în susul pantei, mişcându-se pe cât de repede le îngăduia condiţia fizică, alegându-şi când un punct de observaţie, când altul şi ţinându-l pe căpitan la curent cu propria lor poziţie şi cu cea a inamicului. În faţa lor, pe vârful muntelui, echipa avea la dispoziţie aproape două ore ca să-şi stabilească posturile şi să pregătească ambuscada. Americanii urmau să înainteze astfel încât să îi întâlnească pe atacatori cu mult înainte de linia defensivă primară. Aceasta se întindea între două porţiuni de teren extrem de abrupte, unde se afla instalat câte un SAW cu o rază de acţiune de aproape trei sute de metri. Dacă inamicul comitea imprudenţa de a apuca pe acest drum… atunci o făcea pe riscul său, nu? Până în prezent, se deplasase în linie dreaptă. Poate li se spusese că acolo se afla KNIFE. Totuşi, nu era decât o simplă presupunere, îşi zise Chavez, instalându-se cu Leon în punctul de observaţie, situat chiar sub unul dintre SAW-uri.

— Şase, aici Punctul. Ne găsim la post. Inamicul se află trei sute de metri mai la vale.

Clic-clic.

— I-am reperat, se auzi un alt glas în casca radioemiţătorului. Grenada Unu i-a văzut.

— I-a văzut şi Medic.

— La fel şi SAW Unu.

— Şi Grenada Doi. Ai noştri sunt.

— KNIFE, aici Şase. Toată lumea să-şi păstreze sângele-rece, zise calm Ramirez. Se pare că vor bate chiar la uşa din faţă. Nu uitaţi semnalul, băieţi...

Trecură încă zece minute. Chavez stinse ochelarii, ca să economisească bateriile şi ca să-şi adapteze ochii la întunericul din jur. Sucea şi răsucea în minte planul ambuscadei organizate de echipă. El şi Leon îşi aveau fiecare însărcinările sale bine definite. Fiecare soldat trebuia să-şi limiteze tirul la un arc individual. Toate aceste arcuri, parţial intersectate, acopereau o anumită suprafaţă, fiecare om urmând să vâneze inamicul aflat în raza sa, nu să tragă haotic pe o arie largă. Chiar şi cele două SAW-uri erau supuse aceloraşi restricţii. Cel de-al treilea se găsea la o oarecare distanţă. În spatele liniei de tir, unde rămăseseră şi o parte dintre militari, gata să sară în ajutorul camarazilor, în caz că aceştia s-ar fi retras sau s-ar fi confruntat cu ceva neprevăzut.

Inamicul ajunsese la o sută de metri de linia de tir. Avangarda era formată din vreo optsprezece-douăzeci de oameni, ceilalţi făcând eforturi să ţină pasul cu ei. Înaintau încet, atenţi unde puneau piciorul, cu armele la piept, pregătiţi să tragă în orice clipă. Chavez numără trei atacatori în aria sa vizuală. Leon nu scăpă din ochi povârnişul, cu patul armei lipit de obraz.

Odinioară, în astfel de momente răsunau salve de împuşcături. Infanteriştii lui Napoleon înaintau umăr la umăr, în câte două sau patru rânduri, ridicându-şi muschetele la comandă şi făcând schimb de focuri cu duşmanul, într-o ploaie infernală de gloanţe şi praf de puşcă. Ţelul era să-şi ia inamicul prin surprindere. Scopul rămăsese acelaşi: derutarea celor suficient de norocoşi încât să scape de o moarte instantanee, determinându-i să-şi spună că nu aveau ce căuta acolo, reducându-le capacitatea de luptă, oprindu-i în loc şi subminându-le moralul. În zilele noastre, pentru atingerea acestui scop nu mai erau necesare şiruri de muschete. Era suficient să laşi duşmanul să ajungă aproape, foarte aproape, efectul surprizei fiind în egală măsură psihologic şi fizic.

Clic-clic-clic.

— Fiţi gata! ordonă Ramirez.

Dincolo de linia de tir, oamenii îşi proptiră în umăr patul armei.

Mitralierele instalate pe trepiede îşi înălţară gurile în aer. Toţi ridicară piedica armei. La mijlocul liniei de foc, căpitanul îşi înfăşură pe mână o sârmă de telegraf, lungă de cincizeci de metri, la capătul căreia era legată o cutie de tablă cu câteva pietricele. Întinse sârma cu mare precauţie. Apoi o smuci brusc.

Zgomotul neaşteptat păru să suspende timpul pentru o fracţiune de secundă, ca şi cum totul s-ar fi oprit pentru un moment cât o eternitate. Cei din avangardă se răsuciră instinctiv spre locul de unde venise zgomotul – undeva între ei, departe de pericolul necunoscut care-i pândea din faţă şi din flancuri, departe de degetele care deja apăsau pe trăgaci.

Clipa de imobilitate luă sfârşit o dată cu strălucirea orbitoare ţâşnită din ţevile armelor echipei. Cei cincisprezece din avangardă căzură toţi odată, fulgeraţi. În spatele lor mai muriră sau se prăbuşiră răniţi încă cinci, înainte ca atacatorii să se dezmeticească şi să riposteze. Focul venit din susul pantei încetă. Atacatorii reacţionară cu întârziere. Mulţi dintre ei îşi goliră încărcătoarele la întâmplare, ţintind undeva deasupra, însă americanii se pitiseră deja în gropile săpate dinainte, astfel încât gloanţele zburară peste capetele lor.

— Cine-a tras? Cine-a tras? Ce se întâmplă?

Era glasul sergentului Olivero, care avea un accent perfect.

Deruta era aliatul celor pregătiţi din vreme. Mulţi dădură năvală la locul incidentului, să afle ce se petrecuse, cine trăsese şi asupra cui. Chavez şi oamenii săi numărară până la zece, după care apăsară din nou pe trăgaci. Ding doborî doi bărbaţi, ajunşi la treizeci de metri de poziţia lui. La comanda „zece” mai culcă la pământ încă unul, trimiţând în el trei gloanţe şi răni un altul, încă vreo doisprezece inşi zăceau acum în iarbă.

Clic-clic-clic-clic-clic.

— Ieşiţi cu toţii, ordonă prin radio Ramirez.

De-a lungul întregii linii de foc comanda se execută întocmai. Câte un soldat din fiecare pereche alergă la deal vreo cincizeci de metri, oprindu-se într-un loc ales dinainte. SAW-urile, care până atunci nu trăseseră decât salve scurte, ca nişte puşti de rând, începură să scuipe foc, acoperind manevra de împrăştiere a militarilor. Într-un minut KNIFE se retrăsese din zona măturată acum de tirul necruţător. Unul dintre oameni fu atins de un glonţ rătăcit, dar nu-l luă în seamă şi-şi văzu de drum. Ca de obicei, Chavez părăsi ultimul poziţia, mişcându-se mai încet decât ceilalţi, ascunzându-se ba după un copac, ba după un altul, pe măsură ce tirul devenea tot mai intens. Îşi activă ochelarii, ca să-şi dea seama care era situaţia. Zona de foc era presărată cu aproximativ treizeci de trupuri, dintre care numai jumătate mai mişcau. Inamicul făcu un ocol prin sud, încercând să învăluie o poziţie deja abandonată. Chavez îi văzu în locul unde

stătuse cu Leon în urmă cu numai câteva minute. Aici rămaseră încremeniţi, neputându-se dumiri ce se întâmplase. Răniţii scoteau urlete de durere, la care se adăugară curând înjurăturile – vorbe obscene, pornite din gura unor indivizi obişnuiţi să semene ei înşişi moartea în jur, nu s-o primească. Alte glasuri răsunară pe deasupra ţipetelor, blestemelor şi focurilor sporadice de armă. Probabil conducătorii, care-şi strigau ordinele într-o limbă cunoscută tuturor soldaţilor americani. Chiar când era pe punctul de a-şi spune că bătălia era ca şi câştigată, aruncă o ultimă privire înjur.

— La dracu'!

Apăsă pe butonul radioemiţătorului.

— Şase, aici Punctul. Atacatorii au un efectiv superior unei companii. Repet: efectiv superior unei companii. Deocamdată apreciez pierderile inamicului ca fiind de treizeci. Văd că încep să suie din nou panta. Vreo treizeci au luat-o la vale. Cineva le ordonă să încerce să ne încercuiască.

— Recepţionat, Ding. Continuaţi urcuşul.

— Am pornit.

Chavez ţâşni ca din puşcă, alergând cu paşi mari pe lângă postul lui Leon.

— Domnule Clark, m-ai făcut să cred în miracole, zise Larson, aşezat la bordul elicopterului său Beecheraft. La a treia încercare, reuşiră să contacteze echipa OMEN, cerându-le să se deplaseze către un mic luminiş, unde abia încăpea un aparat ca Pave Low. A doua căutare dură ceva mai mult, aproape patruzeci de minute. Încercau să dea de urma lui BANNER, sau a ce mai rămăsese din echipă, îşi aminti Clark. Nu ştia că supravieţuitorii realizaseră joncţiunea cu KNIFE – ultima echipă ce figura pe lista lui.

Cel de-al doilea dispozitiv de apărare era prin forţa lucrurilor mai dispersat decât primul şi Ramirez simţi cum îl cuprindea neliniştea. Oamenii săi se descurcaseră atât de bine cu prima ambuscadă, încât într-o bună zi la Şcoala de Infanterie s-ar fi putut ţine o prelegere pe tema asta. Totuşi, o lege imuabilă a operaţiunilor militare spunea că rareori se întâmplă ca o manevră reuşită să fie repetată. Nimic nu ajuta mai mult ca moartea la învăţarea acestei lecţii. Acum era rândul inamicului să se mişte, să ocupe poziţii de luptă, încercând să-şi coordoneze oamenii sau cel puţin să profite de pe urma avantajului numeric. Şi iată că atacatorii recurseseră la o măsură inteligentă, accelerând ritmul de înaintare. Acum, că descoperiseră prezenţa unui duşman real şi necruţător, ştiau din instinct că cel mai bun lucru era să iuţească pasul, preluând iniţiativa şi impunându-şi propriul plan de desfăşurare a acţiunii de luptă. Era singurul lucru pe care Ramirez nu

avea cum să-l împiedice. Dar nici el nu-şi jucase toate cărţile.

Cercetaşii de pe flancuri îl ţineau la curent cu fiecare mişcare a inamicului. Acum îl urmăreau trei grupuri, fiecare alcătuit din circa patruzeci de oameni. Ramirez nu putea opune rezistenţă la toate trei, însă le putea lovi pe rând. Dispunea de trei echipe de trăgători, fiecare numărând câte cinci soldaţi. Una dintre ele – toţi supravieţuitorii grupului BANNER – fu lăsată în centru, cu un cercetaş în stânga, care s-o informeze asupra celei de-a treia poteri duşmane. Grosul forţelor fu condus spre sud şi desfăşurat de-a lungul unei linii de ambuscadă oblice şi ascendente, având aproape forma unui L, ale cărui laturi se terminau în două cuiburi de mitralieră.

Nu trebuiră să aştepte prea mult. Inamicul se deplasa mai repede decât îşi închipuise Ramirez, astfel încât oamenii săi de-abia avură timp să-şi găsească poziţii bune de tragere. Atacatorii înaintau după o traiectorie previzibilă, ceea ce urma să le fie din nou fatal. Chavez, care se afla cel mai la vale, îşi preveni camarazii că inamicul se apropia, drept care îl lăsară să ajungă până la numai cincizeci de metri de ei. Chavez şi Leon, aflaţi la câţiva paşi unul de altul, îi căutau din ochi pe conducătorii grupului. Misiunea lor era să tragă primii, doborând fără zgomot pe oricine ar fi încercat să-i comande şi să-i organizeze pe atacatori. Iată unul, îşi zise Ding, văzând un bărbat care gesticula spre ceilalţi, îşi ridică arma MP-5 şi trase o rafală, fără să-l nimerească. Deşi pistolul său era prevăzut cu amortizor, totuşi împuşcăturile se auzită suficient de tare ca să declanşeze o ripostă. Drept urmare, întreaga echipă americană deschise focul. Încă cinci atacatori se prăbuşiră la pământ. Restul reacţionă prompt de astă dată, grupându-se ca să ia cu asalt poziţia americanilor. Numai că în aceeaşi clipă când fulgerele ţâşniră din armele americanilor trădându-le ascunzătoarea, cele două SAW-uri se porniră să secere duşmanul fără milă.

Tabloul era oribil şi în acelaşi timp fascinant. De îndată ce ambele tabere începură să tragă, ochelarii de noapte nu mai serviră la nimic. Chavez încercă să-şi protejeze vederea închizând ochii, aşa cum învăţase la instrucţie, însă fără nici un rezultat. Pădurea era luminată de limbi înalte de foc, unele preschimbându-se în mici globuri sclipitoare, care străluceau deasupra oamenilor în mişcare, ca nişte reflectoare. Trasoarele ţâşnite din mitraliere preschimbau victimele în nişte torţe vii. Cele pornite din ţevile de puşcă aveau cu totul altă semnificaţie. Ultimele trei salve trase din fiecare încărcător îi avertizau pe americani să-şi încarce iarăşi armele. Chavez nu auzise în viaţa lui un asemenea zgomot, în care răpăitul armelor M-16 şi al automatelor AK-47 se suprapuneau peste ordine răstite, urletele de furie şi durere şi gemetele disperate vestind apropierea morţii.

— Fugiţi!

Fusese glasul căpitanului Ramirez, care strigase ordinul în spaniolă. Americanii se regrupară din nou câte doi sau, mai bine zis, încercară să-şi refacă formaţiile. Doi dintre ei căzuseră în cursul acelui schimb de focuri. Chavez se împiedică de trupul unuia dintre ei, care încerca să se târască deoparte. Îl săltă pe rănit pe umăr şi începu să alerge în susul pantei, forţându-se să nu ţină seama de durerea din picioare. Rănitul – era vorba de Ingeles – îşi dădu ultima suflare chiar în punctul de întâlnire. Dar nu era vreme de jelit. Rezerva lui de muniţii fu împărţită între ceilalţi camarazi. În timp ce căpitanul Ramirez încerca să-i repartizeze iar în grupuri, de undeva din vale răsunară noi salve de împuşcături, urmate de alte răcnete şi blesteme. Un singur american mai reuşi să ajungă lângă camarazii săi. Acum echipa KNIFE număra încă doi morţi şi un rănit grav. Olivero îl luă imediat în primire pe rănit, ducându-l în vârful muntelui, la punctul de îngrijire a victimelor, situat lângă punctul de evacuare. În numai cincisprezece minute americanii cauzaseră inamicului încă douăzeci de pierderi, cu preţul unei treimi din efectivul lor. Dacă Ramirez ar fi avut răgazul să gândească şi-ar fi dat seama că în pofida isteţimii sale, totuşi era sortit să piardă. Numai că nu era vreme de gândit.

Echipa BANNER reuşi să descurajeze un alt grup inamic, împroşcându-l cu câteva salve, însă pierdu un om în timp ce se retrăgea în susul muntelui. Următoarea linie defensivă se găsea la patru sute de metri. Mai strânsă decât prima, se afla îngrijorător de aproape faţă de cea de-a treia poziţie de apărare. Sosise momentul ca americanii să-şi joace ultima carte.

Inamicul încercui din nou o anumită porţiune de teren, care se dovedi a fi pustie. Încă nu puteau şti ce pierderi provocaseră acelor duhuri ale răului care apăreau pe neaşteptate, ucideau şi apoi dispăreau ca nişte creaturi de coşmar. Doi dintre capii atacatorilor fuseseră scoşi din luptă – unul ucis, iar altul grav rănit. Oamenii se opriră în loc, ca să se regrupeze, în timp ce şefii supravieţuitori se sfătuiau între ei.

În tabăra americanilor situaţia era destul de asemănătoare. De îndată ce evaluă pierderile, Ramirez îşi redistribui soldaţii în dispozitiv, astfel încât să compenseze numărul redus de forţe. Pe undeva, se bucura că nu-i rămăsese răgazul să-şi plângă morţii şi că cele învăţate la instrucţie îl sileau să se concentreze asupra urgenţelor. Elicopterul nu va sosi la timp. Sau poate că da? Oare mai conta? Dar ce anume conta în momentul de faţă?

Ceea ce trebuia să facă era să reducă efectivul inamic, astfel încât o eventuală tentativă de scăpare din încercuire să aibă cât de cât şanse de succes. Trebuiau să fugă, dar mai întâi erau nevoiţi să mai ucidă. Ramirez îşi păstrase neatinsă rezerva de explozibili. Nici unul dintre oamenii săi nu aruncase încă vreo grenadă, iar poziţia în care

se aflau era protejată de ultimele mine, câte una de fiecare groapă unde se găsea ascuns un om înarmat.

— Ce mai aşteptaţi? strigă Ramirez spre cei din vale. Veniţi încoace, încă n-am încheiat toate socotelile cu voi. Mai întâi vă lichidăm şi pe urmă ne ocupăm de nevestele voastre.

— Ăştia n-au neveste, îi ţinu isonul Vega. Se regulează între ei. Haideţi, frumoşilor, că v-a sosit ceasul!

Într-adevăr, urmăritorii dădură asaltul cu încrâncenarea unui boxer care-şi încolţeşte adversarul, trimiţându-l în corzi. Se apropiau fără să mai ţină seama de pierderile suferite, asmuţiţi de strigătele americanilor, pe care-i înjurau la fiecare pas. Numai că de data asta înaintau cu mai multă prudentă, pitindu-se după copaci, acoperindu-se unul pe altul şi trăgând în direcţia americanilor, ca să-i silească să rămână în ascunzătorile lor.

— Ceva se întâmplă acolo, spre sud. Vezi fulgerele de lumină? întrebă Larson. În direcţia aceea, pe coasta muntelui.

— Văd şi eu.

Pierduseră o oră încercând să intre în contact cu BANNER, timp în care survolaseră toate trei punctele de evacuare, chemându-i prin radio, însă fără rezultat.

Lui Clark nu-i prea surâdea ideea de-a părăsi zona, dar nu avea de ales. Dacă ceea ce zăriseră era ceea ce sperau să fie, atunci trebuiau să zboare mai aproape. Chiar cu o vizibilitate bună, emiţătoarele nu băteau nici la zece mile.

— Dă-i bătaie, i se adresă el pilotului. Caută să ajungi acolo cât mai repede.

Larson retrase flapsurile şi împinse regulatorul înainte.

Manevra purta numele de *pungă de foc*, un termen extrem de sugestiv, împrumutat de la armata sovietică. Echipa americană era dispusă în forma unui vast arc, fiecare soldat fiind ascuns în groapa sa – deşi patru gropi aveau una sau două mine, cu faţa spre inamic. Dispozitivul american se afla în mijlocul unui pâlc de copaci, cu vedere asupra unui spaţiu deschis, rezultat probabil dintr-o cădere de stânci sau o alunecare de teren, dincolo de care se zăreau câţiva arbori prăbuşiţi la pământ şi alţi câţiva puieţi. Detunăturile însoţite de fulgere de lumină se apropiară. Atacatorii se opriră în loc, fără să-şi reducă tirul.

— În regulă, băieţi, se adresă Ramirez oamenilor săi. La comanda mea, o ştergem cu toţii de aici înapoi la punctul de evacuare, iar de-acolo la vale pe traseul X-2. Însă înainte de asta, să le mai rărim puţin rândurile.

Şi atacatorii stăteau de vorbă între ei. În sfârşit conversau într-un

mod inteligent, folosind nume de persoane în loc de toponime – suficient cât să le camufleze intenţiile, deşi din nou se deplasaseră în funcţie de aspectul terenului, în loc să înainteze în linie dreaptă. Fără îndoială că nu le lipsea curajul, îşi zise Ramirez. Indiferent ce fel de oameni erau, nu dădeau înapoi în faţa primejdiei. Dacă ar fi făcut ceva mai multă instrucţie, având şi conducători mai pricepuţi, lupta s-ar fi încheiat demult.

Pe Chavez îl frământau cu totul alte gânduri. Pe lângă amortizor, arma lui nu scotea nici fulgere de lumină. Ding se folosea de ochelari pentru a-şi alege ţinte individuale, pe care le dobora fără urmă de remuşcare. Ochi pe unul ce părea să fie şef. Treabă cum nu se poate mai uşoară. Răpăitul armelor inamice mască sunetul înfundat al pistolului. Verificând raniţa cu muniţii, constată că nu-i mai rămăseseră decât două încărcătoare şi şaizeci de cartuşe, în afara celor din armă. Căpitanul Ramirez optase pentru o tactică inteligentă, dar şi foarte riscantă.

Din spatele unui copac apăru un cap, apoi un braţ schiţă un semn spre cineva din preajmă. Ding prinse omul în cătarea armei, trăgând un singur glonţ. Acesta nimeri în gât şi victima scoase un horcăit. Chavez nu ştia că-l doborâse pe şeful urmăritorilor. Urletul lui îi îndemnă pe aceştia la acţiune. Cu un strigăt de luptă, inamicul porni la atac, strecurându-se prin ploaia de gloanţe trasă asupra infanteriştilor americani.

Ramirez îi lăsă să parcurgă jumătate din distanţa până la ei, apoi apăsă pe trăgaciul lansatorului de rachete. Proiectilul răspândi o jerbă de lumină albă şi strălucitoare. În aceeaşi clipă, fiecare soldat american declanşă minele aflate în dreptul său.

— Ah, la dracu’! Uite-i pe cei din echipa KNIFE! Asta-i luptă în toată legea, cu explozibili, cu tot tacâmul!

Clark scoase antena emiţătorului pe geamul elicopterului.

— KNIFE, aici VARIABLE. KNIFE, aici VARIABLE. Intră pe recepţie! Terminat.

Încercarea lui de salvare nici că putea veni într-un moment mai neprielnic.

Încă treizeci de morţi şi zece răniţi se prăbuşiră la pământ, seceraţi de schijele ucigătoare ale minelor. În momentul următor, asupra atacatorilor fură aruncate grenade, precum şi gloanţe incendiare. Deşi destul de departe ca să scape de o moarte instantanee, atacatorii nu reuşiră să evite ploaia de fosfor aprins. Câţiva fură cuprinşi de flăcări, urletele lor amestecându-se cu larma nopţii. Americanii începură să arunce cu grenade, doborând şi mai mulţi atacatori. Apoi Ramirez apăsă din nou butonul radioemiţătorului.

— Retrageţi-vă! Retrageţi-vă cu toţii chiar acum!

Numai că de data asta ordinul său se dovedi o greşeală.

În momentul când echipă KNIFE îşi părăsi poziţiile, se văzu confruntată cu focul armelor automate din mâinile urmăritorilor, care trăgeau din reflex. Militarii americani, care aveau asupra lor grenade fumigene sau cu gaz lacrimogen, le folosiră spre a-şi ascunde plecarea. Însă la strălucirea flăcărilor soldaţii reprezentau o ţintă perfectă, astfel că fură împroşcaţi cu gloanţe din zece-douăsprezece arme. Doi se prăbuşiră morţi şi alţi doi răniţi numai pentru că procedaseră aşa cum învăţaseră la instrucţie. Ramirez reuşise uimitoarea performanţă de-a menţine controlul asupra echipei până în acest moment, dar acum lucrurile îi scăpaseră din mână. În aceeaşi clipă în casca radio răsună un glas necunoscut.

— Aici KNIFE! strigă căpitanul, sărind în picioare. VARIABLE, unde dracu' eşti?

— Deasupra dumneavoastră. Suntem chiar deasupra. Care-i situaţia la voi? Terminat.

— Beleaua dracului! Ne retragem la punctul de evacuare. Aterizaţi acolo! *Aterizaţi acolo chiar acum!*

Apoi, întorcându-se către oamenii săi, strigă:

— Fugiţi la punctul de evacuare! Au venit să ne ia.

— Negativ! Negativ! KNIFE, nu putem coborî acum. Riscul e prea mare. Scăpaţi de urmăritori! Confirmă! vorbi Clark în microfon.

Repetă mesajul de câteva ori, dar nu primi nici un răspuns.

Din douăzeci şi doi de oameni rămăseseră în viaţă numai opt. Ramirez căra în spate un rănit. Casca radio îi alunecase de la urechi în timp ce alerga spre punctul de evacuare, parcurgând cei două sute de metri la deal, printre ultimii copaci, până în luminişul unde trebuia să coboare elicopterul.

Numai că acesta nu venea. Ramirez îşi depuse povara la pământ, privind în sus cu ochiul liber, apoi cu ochelarii pentru vizibilitate nocturnă. Nici urmă însă de elicopter, de reflectoare, de căldura unor turbomotoare. Cerul nopţii continua să rămână la fel de întunecat. Căpitanul înşfăcă microfonul radioemiţătorului.

— VARIABLE! urlă el. Unde mama dracului eşti?

— KNIFE, aici VARIABLE. Survolăm poziţia voastră într-un aparat cu aripi fixe. Nu vă putem lua decât mâine noapte. Scăpaţi de ei! Trebuie să scăpaţi de ei! Confirmă.

— Am rămas doar opt. Am rămas doar…

Glasul i se frânse şi pentru o clipă ucigătoare îşi reaminti că era un simplu om.

— Ah, Dumnezeule!

Şovăi, dându-şi seama că cei mai mulţi soldaţi ai săi muriseră şi că

el, care-i comandase, purta întreaga răspundere. Însă nu-i era sortit să afle că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Duşmanul continua să înainteze, apropiindu-se din trei părţi. Rămânea o singură cale de scăpare. Traseul fusese stabilit dinainte. Ramirez privi în jos, spre cel pe care-l purtase în spate până la punctul de evacuare şi-l veghe până când rănitul îşi dădu ultima suflare. Ridică din nou ochii şi se uită rând pe rând la oamenii săi, neştiind ce să facă. Nu mai era vreme să apeleze la ceea ce învăţase la instrucţie.

La numai o sută de metri mai încolo, primii urmăritori tocmai se iviseră dintre copaci, deschizând focul. Americanii ripostară imediat, însă atacatorii erau prea mulţi, iar muniţia soldaţilor era pe sfârşite.

Chavez fu martorul întregii scene. Se alăturase lui Vega şi Leon, dând ajutor unui camarad grav rănit la picior. Sub ochii lui, inamicul mătura întreg luminişul cu tirul său necruţător. Ding îl văzu pe Ramirez căzând cu faţa la pământ şi descărcându-şi arma în atacatorii care înaintau. Însă Chavez şi însoţitorii săi nu-l puteau ajuta cu nimic, aşa că porniră spre vest, urmând traseul stabilit pentru retragere. Nu aruncară nici o privire înapoi.

Nici nu era nevoie. Sunetele care le ajungeau la urechi erau de ajuns. Răpăitul armelor M-16 fu urmat de detunăturile asurzitoare ale AK-urilor. Explodară câteva grenade. Răsunară ţipete şi blesteme, toate în spaniolă. Curând nu se mai auziră decât AK-urile. Bătălia de pe munte luase sfârşit.

— Oare asta să însemne ceea ce cred eu? întrebă Larson.

— Înseamnă că un CRSN foarte sus-pus va plăti cu capul pentru ce se întâmplă, răspunse încet Clark.

Avea ochii plini de lacrimi. Trăise cândva o experienţă similară. Elicopterul lui ajunsese la timp, însă cel de-al doilea întârziase. Atunci – şi multă vreme după aceea – îi fusese ruşine că el scăpase cu viaţă, iar ceilalţi nu.

— Mii de draci.

Clătină din cap, încercând să-şi recapete sângele-rece.

— KNIFE, aici VARIABLE. Mă auzi? Terminat. Răspunde cu indicativul. Repet, răspunde cu indicativul.

— O secundă, se auzi vocea lui Chavez. Aici Chavez. Voi cine sunteţi?

— Ascultă-mă, băiete, îţi vorbesc pe grabă, pentru că legătura-i compromisă. Numele meu e Clark, ne-am cunoscut cu câtva timp în urmă. Îndreptaţi-vă în aceeaşi direcţie pe care-aţi urmat-o în noaptea când aţi făcut manevre. Îţi aminteşti?

— Am recepţionat îmi amintesc direcţia. Putem porni într-acolo.

— Mâine mă întorc să vă iau. Nu părăsiţi poziţia aceea. Însă nu

sunteţi în siguranţă. Repet: mă întorc să vă iau. Acum întindeţi-o de aici cât mai repede. Terminat.

— Ce-a spus?

— Facem un ocol prin est, coborâm coasta spre nord şi o luăm iar către est.

— Şi pe urmă? întrebă *Oso*.

— De unde mama dracului să ştiu?

— Îndreaptă-te din nou spre nord, ordonă Clark.

— Ce-i aia CRSN? întrebă Larson, executând comanda.

Clark îi răspunse cu un glas abia şoptit:

— CRSN înseamnă Câine Râios şi Soldat numai cu Numele. Unul dintre nemernicii ăia ignoranţi, care nu se pricep decât să dea ordine şi care ne trimit pe de-alde noi la moarte. Ei bine, Larson, unul dintre ticăloşii ăştia va trebui să plătească scump. Acum ţine-ţi gura şi vezi de aparate.

Vreme de încă o oră continuară în zadar să caute echipa BANNER, după care porniră înapoi spre Panama. Drumul de întoarcere dură două ore şi un sfert în tot acest timp Clark nu scosese o vorbă, iar Larson se temuse să deschidă gura. Pilotul duse elicopterul direct în hangar, lângă Pave Low. Poarta se închise imediat în urma sa. Înăuntru aşteptau Ryan şi Johns.

— Ei, care-i treaba? întrebă Jack.

— Am luat legătura cu OMEN şi cu FEATURE, spuse Clark. Veniţi cu mine.

Îi conduse într-un birou unde se afla o masă. Aici îşi desfăşură harta.

— Şi ceilalţi? insistă Jack.

Colonelul Johns nu mai avea nevoie de alte lămuriri. Expresia de pe chipul lui Clark vorbea de la sine.

— Mâine seară OMEN va fi aici, iar FEATURE dincoace, îi anunţă Clark, arătând două puncte însemnate pe hartă.

— Bine, de rest ne ocupăm noi, îl asigură Johns.

— Fir-ar să fie! mârâi Ryan. Cum rămâne cu ceilalţi?

— N-am reuşit să-l contactăm pe BANNER, dar am văzut cu ochii noştri cum a fost măcelărit KNIFE. Puţini soldaţi au izbutit să scape. De unul sunt sigur. Mă înapoiez să-l iau de la sol, adăugă Clark.

Apoi, întorcându-se spre pilot:

— Larson, ai face bine să te odihneşti puţin. Peste şase ore am nevoie de tine tuns, ras şi frezat.

— Ce se-aude cu vremea? îl întrebă Larson pe colonelul Johns.

— Furtuna aia păcătoasă tot dă târcoale. Nu se ştie în ce direcţie se îndreaptă, însă deocamdată n-a ajuns aici. Oricum, am mai zburat şi altă dată pe vijelie.

— Bine, zise pilotul, ieşind din birou.

În încăperea alăturată se găseau câteva paturi de campanie. Se trânti pe unul dintre ele şi o clipă mai târziu dormea tun.

— Te întorci acolo? îl întrebă Ryan pe Clark.

— Dumneata ce-ai vrea să fac? Să-i abandonez? N-au fost lăsaţi de izbelişte destulă vreme?

Clark îşi feri privirea. Avea ochii roşii. Doar colonelul ştia că asta nu se datora numai încordării şi lipsei de somn.

— Îmi pare rău, Jack. Acolo au rămas câţiva băieţi de-ai noştri. Trebuie să încerc să-i salvez. Şi ei ar face acelaşi lucru pentru mine. Nu-i mare scofală, bătrâne. Ştiu cum trebuie să procedez.

— Cum? îl întrebă colonelul.

— Pe la amiază o să zbor înapoi împreună cu Larson. Odată ajunşi, vom lua o maşină până în punctul unde sunt soldaţii. I-am spus lui Chavez – el e cel cu care-am vorbit – să se îndrepte către est şi să coboare în vale. Vom încerca să-i culegem de acolo, să-i ducem cu maşina la aeroport şi să-i scoatem din ţară.

— Aşa de simplu? întrebă neîncrezător Jack.

— Bineînţeles. De ce nu?

— Există o mare deosebire între a fi un erou şi a fi un dobitoc, declară Ryan.

— Cui dracu' îi pasă acum de eroisme? Îmi fac meseria şi atâta tot, replică Clark, după care se duse şi el să se odihnească.

— Ştii de fapt de ce ţi-e teamă? zise Johns, odată rămas singur cu Ryan. Ţi-e teamă să-ţi aminteşti de vremea când te puteai împotrivi, dar ai tăcut. Şi eu îţi pot istorisi una câte una toate erorile comise în peste douăzeci de ani de armată.

Colonelul purta tunica albastră de aviator, cu însemnele de grad şi toate decoraţiile, care nu erau puţine.

Jack rămăsese cu privirea aţintită asupra uneia, albastru-deschis cu cinci stele albe.

— Dar dumneata…?

— E frumos să mă mândresc cu aşa ceva, să primesc salutul celor care au doar patru stele şi mă consideră o persoană ieşită din comun. Ştii însă ce contează pentru mine? Tipii cei doi pe care i-am salvat. Unul a ajuns general. Celălalt e pilot la Compania Delta. Trăiesc amândoi. Au familii. Iată ce contează cu adevărat, domnule Ryan. Desigur, nu-i uit nici pe cei pe care nu i-am putut salva. O parte dintre ei au rămas acolo, fiindcă n-am fost suficient de priceput sau suficient de rapid – sau pur şi simplu suficient de norocos. Ori poate că ei n-au avut noroc. Sau… cine ştie? Ar fi trebuit să-i salvez pe toţi. Asta-i meseria, încheie resemnat Johns. Alta n-am.

Noi i-am trimis acolo, îşi zise Jack. *I-a trimis Agenţia unde lucrez eu. O parte dintre ei au murit, iar noi ascultăm ordinul cuiva care ne*

spune să nu intervenim. Şi se presupune că eu sunt...

— Ar putea fi riscant să plecăm la noapte.

— Tot ce se poate. Aşa-mi pare şi mie.

— Elicopterul dumitale are trei minimitraliere, zise Ryan după o clipă de gândire. Şi nu-s decât doi trăgători.

— N-am de unde să iau unul într-un timp atât de scurt şi...

— Sunt un ţintaş destul de bun, îl întrerupse Jack.

28
Răfuiala

Cortez stătea aşezat la masă, făcând bilanţul. Americanii se descurcaseră de minune. Aproape două sute dintre oamenii Cartelului fuseseră trimişi pe munte. Se înapoiaseră nouăzeci şi şase, dintre care şaisprezece răniţi. Aduseseră cu ei chiar şi un american viu. Prizonierul se găsea în stare gravă. Sângera încontinuu din cele patru răni, iar columbienii se purtaseră cu el fără menajamente. Soldatul era tânăr şi plin de curaj. Îşi muşca buzele ca să nu ţipe şi tremura din tot trupul în efortul de a-şi învinge durerea. Tare îndrăzneţ băiatul din echipa Beretelor Verzi. Cortez nu voia să-i insulte dârzenia, luându-i un interogatoriu. De altfel, tânărul delira, iar Felix mai avea şi alte lucruri de făcut.

Cum chemase şi câţiva infirmieri ca să-i îngrijească pe răniţii din tabăra Cartelului, Cortez se duse să ia din cabinet o seringă cu unică întrebuinţare, pe care o umplu cu morfină. Înapoindu-se lângă americanul rănit, înfipse acul în vena braţului teafăr, apăsând uşor pe piston. Soldatul se relaxă imediat, durerea făcând loc unei extraordinare, dar scurte senzaţii de bine. Apoi tânărul încetă să mai respire şi-şi dădu duhul în câteva secunde. Mare păcat! Lui Cortez i-ar fi plăcut să aibă oameni ca acesta, numai că astfel de militari luptau rareori pentru altceva decât un simplu drapel. Apropiindu-se de telefon, formă un număr.

— *Jefe*, azi-noapte am lichidat unul din cuiburile inamice... Da, *jefe*, erau zece, exact aşa cum am bănuit. I-am aranjat pe toţi. La noapte pornim în căutarea altui grup. Totuşi, există o problemă, *jefe.* Duşmanii noştri au luptat cu dinţii, drept care avem cam multe pierderi. Îmi mai trebuie oameni pentru operaţiunea de la noapte. *Si*, mulţumesc, *jefe.* E perfect. Trimiteţi-i la Riosucio şi cereţi şefilor să se prezinte la mine în după-amiaza asta. Am să le explic ce au de făcut. Poftim? Da, excelent. Vă aşteptăm.

Cu puţin noroc, îşi zise Cortez şi cea de-a doua echipă americană va lupta la fel de bine. Cu puţin noroc, putea elimina două treimi din pistolarii Cartelului într-o singură săptămână. Împreună cu şefii lor. La noapte. Acum nu mai putem da înapoi, se gândi el. Intrase într-un joc dificil şi periculos, dar îşi luase măsurile de precauţie împotriva tuturor şmecherilor şi trişorilor.

Înmormântarea avusese loc devreme. Greer rămăsese văduv, însă se înstrăinase de soţie cu mult înaintea tragicului eveniment. Motivul

deteriorării relaţiilor dintre ei se găsea chiar lângă groapa proaspăt săpată din Cimitirul Arlington: lespedea albă şi simplă a locotenentului de marină Robert White Greer, unicul fiu al amiralului, absolvent al Academiei Navale, căzut în războiul din Vietnam. Nici Moore, nici Ritter nu apucaseră să-l cunoască, iar James nu ţinea la birou fotografii ale băiatului. Fostul director al secţiei de Informaţii fusese un om sentimental, dar nu plângăreţ. Şi totuşi, cu mult înainte de a-i suna ceasul, ceruse să fie îngropat lângă fiul său. Datorită rangului şi poziţiei lui, se făcuse o excepţie, locul fiind păstrat în vederea sfârşitului său pe cât de inevitabil, pe atât de prematur. Într-adevăr, amiralul se dovedise un sentimental, dar într-un mod concret şi constructiv. Însuşi Ritter cunoştea numeroase exemple de tineri străluciţi pe care Greer îi luase sub aripa sa ocrotitoare, aducând-i să lucreze în cadrul Agenţiei, interesându-se de cariera lor, pregătindu-i şi tratându-i cu deosebit respect.

Ceremonia funebră fu scurtă şi discretă. Erau de faţă cei câţiva prieteni de suflet ai lui James, precum şi un număr impresionant de oficialităţi guvernamentale, printre care preşedintele şi – spre marea indignare a lui Bob Ritter – viceamiralul James A. Cutter. Preşedintele ţinu un discurs după slujba din capelă, deplângând moartea unui om care-şi slujise neîntrerupt patria vreme de peste cincizeci de ani. Înrolat în Marina SUA la vârsta de şaptesprezece ani, urmase apoi Academia, obţinând tresa cu două stele, la care se adăugase cea de-a treia, o dată cu funcţia de conducere din cadrul CIA. „O pildă de profesionalism, integritate şi devotament faţă de ţară, pe care puţini au egalat-o, dar pe care nimeni n-a reuşit s-o întreacă” – iată cum rezuma preşedintele cariera viceamiralului James Greer.

Şi nemernicul ăla de Cutter, care asculta, aşezat chiar în primul rând! se înfurie Ritter. Dar momentul cel mai insuportabil se dovedi acela când garda de onoare formată din soldaţii Regimentului 3 Infanterie împături drapelul care acoperise sicriul. Pur şi simplu nu avuseseră cui să-l înmâneze. Ritter se aşteptase să-i fie dat…

Dar unde era Ryan? întoarse capul, încercând să se uite în jurul său. Până atunci nu-i remarcase absenţa, întrucât Jack nu sosise de la Langley o dată cu delegaţia CIA. În lipsa lui Ryan, drapelul fu primit de judecătorul Moore. Urmară strângerile de mână şi cuvintele de rigoare. Într-adevăr, bine că măcar sfârşitul se petrecuse fără chinuri. Aşa e, oameni ca el nu se năşteau la tot pasul. Da, o dată cu el se stingea şi neamul Greer. Mare păcat, nu? *Regret, nu l-am cunoscut pe fiul lui, dar am auzit că…*

Zece minute mai târziu, Ritter şi Moore se aflau în Cadillac-ul Agenţiei, în drum spre George Washington Parkway.

— Pe unde dracu’ umblă Ryan? întrebă Moore.

— Habar n-am. Credeam că o să vină cu maşina lui.

Moore nu era atât supărat, cât şocat de lipsa de cuviinţă a lui Jack. Continua să ţină în poală steagul, ocrotindu-l cu braţele ca pe un nou-născut – nici el nu ştia de ce. Deodată înţelese că, dacă într-adevăr exista un Dumnezeu, aşa cum asigurau predicatorii întâlniţi în tinereţe şi dacă sufletul lui James supravieţuise trupului, atunci nici nu exista o moştenire mai preţioasă decât cea aflată în mâinile lui. Simţea drapelul mătăsos între degete şi, deşi îşi dădea seama că era doar o închipuire – sau cel mult căldura soarelui absorbită de material – trăia senzaţia că steagul pe care James îl slujise încă din adolescenţă îl acuza de trădare. În dimineaţa aceea asistaseră la o simplă înmormântare, însă la două mii de mile depărtare se găseau nişte tineri trimişi în misiune de Agenţie şi cărora nu le era sortit să aibă parte nici măcar de inutila consolare a unui mormânt alături de alţi eroi căzuţi la datorie.

— Bob, ce mama dracului am făcut? întrebă Moore. Cum de ne-am băgat în porcăria asta?

— Nu ştiu, Arthur. Pur şi simplu nu ştiu.

— Zău că James a avut noroc, murmură directorul CIA. El măcar a ieşit din scenă…

— Cu conştiinţa împăcată? interveni Ritter.

Se uita afară pe fereastră, neîndrăznind să-şi privească şeful în ochi.

— Ascultă, Arthur…

Se opri, neştiind cum să continue. Ritter lucrase la Agenţie încă din anii ’50, ocupând pe rând funcţiile de agent, inspector-şef, şef de serviciu şi apoi şef de departament la Langley. Pierduse mulţi agenţi, mulţi inspectori, însă niciodată nu-i trădase. În toate există un început, îşi zisese el şi, ca o continuare firească, îi venise în minte că pentru fiecare era rezervată şi o clipă a morţii, iar să ajungi în pragul eternităţii cu conştiinţa încărcată era cea mai mare dovadă de laşitate. Cel mai mare eşec al unei vieţi. Dar ce altceva puteau face?

Până la Langley nu aveau prea mult de mers, aşa că maşina se opri înainte ca întrebarea să-şi afle un răspuns. Suiră amândoi cu ascensorul, fiecare pornind către biroul său. Secretarele încă nu se întorseseră. Plecaseră de la cimitir cu microbuzul. Ritter începu să măsoare biroul în lung şi-n lat, iar de îndată ce secretarele sosiră, se duse până la doamna Cummings.

— A sunat cumva. Ryan? Ai primit vreun semn de la el?

— Nu. Nu l-am văzut deloc azi. Ştiţi cumva unde este? întrebă Nancy.

— Regret, dar n-am idee.

Ritter se înapoie în biroul său. Nu se mai stăpâni şi sună acasă la Ryan, unde-i răspunse doar robotul. Căută în agendă numărul spitalului unde lucra Cathy şi o chemă pe firul direct.

— La telefon Bob Ritter. Trebuie neapărat să aflu unde e Jack.

— Nu ştiu, răspunse circumspectă doctoriţa Caroline Ryan. Ieri mi-a spus că urma să plece din oraş. N-a precizat unde anume.

Ritter simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Cathy, trebuie să ştiu cu orice preţ. E extrem de important. Nici nu găsesc cuvinte să-ţi explic cât de important. Te rog să ai încredere în mine. Trebuie neapărat să ştiu unde-i acum.

— Nu ştiu. Cum adică, nu ştii nici dumneata?

Îi glasul ei se ghicea o undă de nelinişte.

Ryan ştie, îşi dădu brusc seama Ritter.

— Lasă, Cathy, dau eu de el. Nu-ţi face griji degeaba, bine?

Încercarea lui de-a o calma se dovedi o pierdere de timp, aşa că Ritter se grăbi să pună receptorul în furcă şi se duse în cabinetul judecătorului Moore. Pe biroul acestuia se vedea steagul încă împăturit în triunghi, ca un tricorn. Judecătorul Arthur Moore, directorul CIA, stătea tăcut în fotoliu, cu ochii ţintă la drapel.

— Jack a plecat. Nevastă-sa zice că nu i-a spus unde. Jack ştie tot, Arthur. Ştie şi s-a dus să întreprindă ceva.

— Cum e cu putinţă să fi aflat?

— De unde dracu' să-mi dau seama?

Ritter chibzui o clipă, apoi îşi chemă şeful cu un semn al mâinii.

— Vino cu mine.

Se întoarseră în biroul lui Ryan. Ritter deschise lambriul care masca seiful lui Jack şi formă combinaţia cunoscută. Nu se întâmplă nimic, atât doar că pe disc apăru semnalul de avertisment.

— Fir-ar să fie, mârâi Ritter. Bănuiam eu.

— Combinaţia lui James?

— Mda… Ştii bine cum era cu amiralul: nu-i plăceau lucrurile necurate, aşa că probabil…

Ritter îşi roti privirea prin încăpere. La a treia încercare descoperi ceea ce căuta, sub tăblia de scris a biroului.

— Credeam că l-am format corect.

Se înapoie lângă seif şi formă din nou cifrul. De data asta lumina fu urmată de semnalul de alarmă. Ritter se duse iarăşi la birou, ca să verifice combinaţia. Pe foaia respectivă mai scria ceva. Ritter trase panoul puţin mai în afară.

— Dumnezeule!

Moore încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Nancy, spune-le celor de la pază că noi umblăm la seif. Se pare că Jack a schimbat combinaţia fără să ne anunţe, aşa cum s-ar fi cuvenit să facă.

Directorul CIA închise uşa, revenind lângă Ritter.

— Ştie, Arthur.

— Tot ce se poate. Dar cum verificăm?

Un minut mai târziu erau în biroul lui Ritter. Adjunctul distrusese toate documentele, însă îi rămânea memoria. Numele cuiva care primise Medalia de Onoare nu se uita prea uşor. Deschise agenda de telefon şi formă numărul Bazei Aeriene pentru operaţiuni speciale de la Eglin.

— Aş vrea să vorbesc cu colonelul Paul Johns, se adresă Ritter sergentului care ridicase receptorul.

— Colonelul e plecat în misiune, domnule. Nu ştiu unde anume.

— Dar cine ştie?

— Şeful bazei aeriene, domnule. Aceasta este o linie telefonică neasigurată, îi reaminti sergentul.

— Dă-mi numărul lui.

Sergentul se conformă. Următorul apel al lui Ritter fu recepţionat pe un fir direct.

— Trebuie să dau de colonelul Johns, spuse directorul-adjunct al CIA, după ce-şi rosti numele şi funcţia.

— Domnule, am primit ordin să nu dau informaţii despre colonel absolut nimănui. Repet: absolut nimănui.

— Domnule maior, dacă s-a întors în Panama, trebuie neapărat să ştiu şi eu. S-ar putea ca de asta să depindă chiar viaţa lui. Se petrec unele lucruri care trebuie să-i fie aduse la cunoştinţă.

— Domnule… am ordin…

— Dă-l dracului de ordin, omule! Dacă nu-mi spui unde este şi se întâmplă ceva cu echipajul elicopterului, dumneata porţi toată răspunderea. Acum ai de gând să vorbeşti, domnule maior? Da sau nu?

Maiorul nu fusese niciodată combatant activ, aşa că pentru el deciziile pe viaţă şi pe moarte existau doar la modul teoretic – sau cel puţin aşa crezuse până în acel moment.

— Domnule, s-au întors acolo unde au fost plecaţi data trecută. În acelaşi loc şi cu acelaşi echipaj. Mai mult de atât nu ştiu nici eu.

— Mulţumesc, domnule maior. Ai făcut exact ceea ce se cuvenea să faci. Te asigur că ai procedat corect. Îţi sugerez să redactezi o notă scrisă asupra conţinutului convorbirii dintre noi.

Ritter închise telefonul, care fusese lăsat pe microfonul exterior.

— Aici e mâna lui Ryan, încuviinţă directorul CIA. Şi-acum, ce facem?

— Aştept să-mi spui dumneata, Arthur.

— Câţi oameni vor muri din pricina noastră, Bob? întrebă Moore.

Mai mult decât orice, judecătorul se temea să-şi arunce privirea în oglindă, ca nu cumva acolo să descopere o altă imagine decât şi-ar fi dorit să aibă.

— Îţi dai seama care sunt consecinţele?

— Dă-le-n mă-sa de consecinţe! înjură fostul preşedinte al Curţii de

Apel din statul Texas.

Ritter aprobă din cap şi apăsă pe un buton al telefonului. Glasul lui îşi recăpătase tonul liniştit şi ferm de fiecare zi.

— Am nevoie de tot ce-a recepţionat CAPER în ultimele două zile.

Alt buton.

— Şeful biroului din Panama să sune la mine în treizeci de minute. Spune-i să-şi amâne orice alte treburi, azi va avea o zi încărcată.

Ritter puse receptorul în furcă. Trebuiau să aştepte câteva minute, însă nu era momentul potrivit ca să aştepte în tăcere.

— Domnul fie lăudat, murmură Ritter după o clipă.

Moore zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

Omul de pază îl aduse pe bărbatul în costum cafeniu, ţinându-şi arma îndreptată asupra lui. Acesta declarase că se numea Luna şi că servieta sa fusese deja verificată să nu conţină arme. Clark îl recunoscu.

— Ce cauţi aici, Tony?

— Cine-i tipul? întrebă Ryan.

— Şeful biroului din Panama, răspunse Clark. Sper că ai un motiv *bine* întemeiat.

— E vorba de un telex din partea judecătorului Moore pentru domnul Ryan.

— Ce?

Clark îl apucă de braţ pe Luna, conducându-l în birou. Nu dispunea de prea mult timp. Peste numai câteva minute urma să decoleze împreună cu Larson.

— Te previn că n-am nici un chef de glumă, îl anunţă Clark.

— Hei, eu nu fac decât să transmit un mesaj, ripostă Luna. Nu te mai da aşa de mare. Nu uita că aici eu sunt şeful.

Zicând acestea, îi înmână lui Jack prima foaie de hârtie.

STRICT SECRET – DIRECTORULUI-ADJUNCT AL DEPARTAMENTULUI INFORMAŢII. PERSONAL IMPOSIBIL DE RESTABILIT LEGĂTURA CU ECHIPELE SHOWBOAT. IA TOATE MĂSURILE PE CARE LE CONSIDERI NECESARE PENTRU A ADUCE EFECTIVELE ÎN ŢARĂ. SPUNE-I LUI CLARK SĂ FIE PREVĂZĂTOR. ANEXEZ CEVA CE V-AR PUTEA FI DE FOLOS. C. NU ŞTIE NIMIC. MULT NOROC, M/R.

— Trebuie să recunoaştem să nu-s proşti, murmură Jack, întinzându-i telexul lui Clark.

Menţiunea din partea de sus a paginii era concepută ca un mesaj separat, oricare ar fi fost modul de distribuire a curierului sau măsurile de securitate.

— Dar oare asta înseamnă chiar ceea ce cred eu?

— Un CRSN mai puţin care să-ţi dea dureri de cap. Sau hai să zicem doi, comentă Clark, răsfoind telexurile. Fir-ar a dracului de treabă!

Puse hârtiile pe birou şi făcu vreo câţiva paşi prin încăpere, privind pe fereastră spre elicopterul din hangar.

— O.K., murmură el ca pentru sine.

Clark nu era omul care să-şi piardă vremea elaborând planuri. Vorbi cu Ryan preţ de câteva minute, după care se întoarse către Larson.

— Hai s-o întindem, băiete. Avem de lucru.

— V-aţi luat emiţătoare de rezervă? îl întrebă colonelul Johns în clipa când ieşeau pe uşă.

— Două, plus baterii noi în fiecare şi alte baterii de rezervă, răspunse Clark.

— Ce bine-i să lucrezi cu un profesionist, zise colonelul. Ai grijă, domnule Clark.

— Ca întotdeauna, domnule colonel, îl asigură Clark, pornind spre uşă. Ne vedem peste câteva ore.

Porţile hangarului se deschiseră. Un mic transportor trase aparatul Beecheraft afară la lumina zilei, după are porţile se închiseră în urma lui. Ryan ascultă cum erau ambalate motoarele, apoi zgomotul se pierdu încet-încet, pe măsură ce elicopterul se îndepărta.

— Şi noi ce facem? îl întrebă el pe colonelul Johns.

Căpitanul Frances Montaigne se apropie de ei. Cu părul scurt şi negru, era la fel de franţuzoaică în înfăţişare precum o arăta şi numele cu vechi rezonanţe istorice. Nu era din cale-afară de frumoasă, dar din primul moment Ryan îşi zise că trebuia să fi fost grozavă la pat. În clipa următoare se întrebă uluit cum de-i venise un asemenea gând. Faptul i se păru cu atât mai straniu cu cât fata era pilot într-o unitate de operaţiuni speciale.

— Vremea o să ne cam dea de furcă, domnule colonel, anunţă ea fără alte introduceri. Adele se îndreaptă din nou către vest, cu o viteză de douăzeci şi cinci de noduri.

— N-avem de ales. Poate că reuşim totuşi să ajungem la destinaţie şi să-i luăm la bord pe băieţi.

— În schimb la întoarcere o să fie veselie mare, domnule colonel, adăugă fata cu un aer sumbru.

— Fiecare lucru la timpul său, Francie. La urma urmei, există încă un loc de aterizare.

— Nici chiar dumneavoastră n-aţi putea comite o asemenea nebunie!

Colonelul se întoarse către Ryan, clătinând din cap.

— Ai văzut cum sunt ofiţerii din ziua de azi?

În cea mai mare parte a drumului zburară pe deasupra oceanului. Larson era calm şi încrezător ca întotdeauna, atent la instrumentele

de bord şi în acelaşi timp cu privirea la pândă în direcţia nord-est. Nu exista nici o îndoială: acei nori înalţi şi transparenţi vesteau fără excepţie apropierea uraganului. În spatele lor se afla Adele, care mai înscrisese un capitol în istorie. Iscată în zona Capului Verde, furtuna se întinsese peste Atlantic cu o viteză de şaptesprezece noduri, apoi, ajunsă în Marea Caraibilor, îşi pierduse puterea ca s-o recapete apoi din nou, făcând ravagii în nord, vest şi chiar spre est. Nu existase o alta atât de puternică de la Joan, înregistrată cu mulţi ani în urmă. Acoperind o arie restrânsă, ca orice uragan şi lipsită de furia brutală a Camillei, Adele rămânea totuşi o furtună periculoasă, cu vântul suflând până la şaptezeci şi cinci de noduri. Singurele care îndrăzneau să se apropie de ciclonii tropicali erau avioanele rezistente la uragane, pilotate de împătimiţi ai zborului, pentru care confruntarea cu moartea era ceva obişnuit. Un bimotor Beecheraft n-ar fi avut ce căuta acolo, fie şi cu Chuck Norris la comenzi. Larson cântărea deja în minte variantele. În caz că misiunea eşua sau dacă furtuna îşi schimba din nou cursul, trebuia să-şi aleagă nişte puncte de aterizare pentru realimentarea aparatului cu combustibil, după care să pornească iarăşi spre sud-est, ocolind maelstromul cenuşiu care se îndrepta direct spre ei. În atmosferă plutea un calm înşelător. Pilotul se întrebă cât va mai trece până când va izbucni vijelia.

Dar aceasta era numai una dintre primejdiile pe care urma să le înfrunte.

Clark stătea tăcut pe locul său din dreapta, cu privirea drept înainte, cu figura senină şi inuman de liniştită, în timp ce gândurile îi roiau în minte cu o viteză mai mare decât elicele elicopterului. Prin dreptul parbrizului i se perindau chipuri de oameni vii sau morţi. Îşi amintea acţiunile de luptă din trecut, pericolele cu care se confruntase, temerile de atunci şi clipele grele în care aceste chipuri jucaseră un rol. Dar mai ales îşi amintea ce învăţase în sălile de curs sau conferinţe şi în primul rând, cele deprinse în experienţa sa de-o viaţă. John Terrence Clark nu era omul care să uite. Treptat îşi împrospăta memoria, selectând toate indicaţiile importante aplicabile actualei misiuni, respectiv ce anume trebuia să facă atunci când se găsea singur pe un teritoriu inamic. Apoi îi veniră în minte chipurile întâlnite în cursul aceleiaşi zile. Le „privi” aşa cum i se conturau, la numai câţiva metri în faţa ochilor, constatând că aveau exact expresia la cane se aşteptase şi le scrută atent, străduindu-se să-i înţeleagă pe oamenii aceia. Într-un târziu, gândul îi zbură la ceea ce îi rămânea de făcut pentru ziua în curs. Chibzui la acţiunile pe care urma să le întreprindă, punând în balanţă propria-i iniţiativă şi scopurile probabile ale inamicului. Cugetă la planuri alternative şi la elemente ce i-ar fi putut scăpa de sub control. Punându-şi ordine în gânduri, îşi impuse să revină lă realitate. Ştia că imaginaţia putea lesne să devină un

duşman. Fiecare etapă a operaţiunii se găsea zăvorită în sertarul ei, pe care Clark avea să-l descuie numai la momentul potrivit. Se bizuia pe experienţă şi pe instinct. Totuşi, în adâncul sufletului stăruia întrebarea dacă – sau în ce moment – aceste calităţi îi vor înşela aşteptările.

Mai curând sau mai târziu, recunoscu Clark în sinea sa *însă nu astăzi.*

Aşa îşi spunea de fiecare dată.

Raportul colonelului asupra misiunii dură două ceasuri, împreună cu căpitanii Willis şi Montaigne, se ocupă de fiecare detaliu în parte: punctul unde vor realimenta cu combustibil, zona pe care aparatul o va survola în caz că ceva nu mergea cum trebuia, traseul de urmat în eventualitatea că situaţia scăpa de sub control. Fiecare membru al echipajului primise informaţii amănunţite. Nu mai era o simplă necesitate, ci obligaţie morală faţă de aceşti oameni care în noaptea aceea aveau să-şi rişte viaţa. Se cuvenea să ştie pentru ce o făceau! Ca de obicei, sergentul Zimmer puse câteva întrebări, venind şi cu o propunere care fu introdusă imediat în plan. Sosise momentul să fie pregătite avioanele pentru zbor. Întreaga aparatură a fiecăruia fu verificată cu cea mai mare atenţie, prin procedee care durară ore întregi. În acelaşi timp, cel mai nou membru al echipajului primi instrucţiunile de rigoare.

— Ce ştiţi despre mitraliere? îl întrebă Zimmer pe Ryan.

— N-am tras niciodată cu o minune de-asta, răspunse Jack, plimbându-şi palma pe luciul uneia dintre ele.

Versiune redusă a tunului Vulcan de douăzeci de milimetri, arma era dotată cu şase ţevi de calibrul 30, care se roteau în sensul acelor ceasornicului, fiind acţionate de un motor electric şi luându-şi gloanţele dintr-un uriaş încărcător fixat pe partea stângă. Arma avea două viteze: patru mii şi şase mii de rotaţii pe minut, adică şaizeci şi şase sau o sută pe secundă. Proiectilele erau în acelaşi timp şi trasoare, dintr-un motiv pur psihologic: lumina ţâşnită din ţevi arăta ca o rază laser dintr-un film ştiinţifico-fantastic. O adevărată întruchipare a morţii. De asemenea, strălucirea împiedica adversarul să repereze arma, lumina fiind la fel de orbitoare ca soarele de amiază. Zimmer îl testă pe Ryan cu privire la sistemul de acţionare a armei: unde se afla butonul de punere în funcţiune, în ce poziţie stătea trăgătorul şi cum trebuia să ochească.

— Ce ştiţi despre luptă, domnule?

— Depinde la ce te referi, răspunse Ryan.

— Luptă înseamnă atunci când nişte oameni înarmaţi încearcă să te ucidă, îi explică plin de răbdare Zimmer. Cu alte cuvinte, o acţiune extrem de riscantă.

— Ştiu. Am trăit şi eu câteva experienţe de acest gen. Nu vrei să schimbăm subiectul? Parcă începe să-mi fie frică.

Ryan îşi privi mitraliera, apoi îşi aruncă ochii pe uşa deschisă a elicopterului, întrebându-se cum de fusese atât de idiot să se ofere voluntar. Dar ce altceva ar fi putut face? Să-i fi trimis pe ceilalţi să înfrunte singuri primejdia? Dacă ar fi procedat astfel, n-ar fi fost cu nimic mai bun decât Cutter. Se uită de jur împrejur, cercetând interiorul elicopterului. I se părea extrem de încăpător, de rezistent şi sigur – atâta timp cât rămânea pe podeaua hangarului. Numai că era vorba de un aparat proiectat să zboare în atmosfera încărcată a unui cer ostil. Un elicopter. Iar Ryan nutrea o antipatie deosebită faţă de acest gen de aparate.

— Poate vi se pare ciudat, dar eu zic că misiunea noastră nu-i chiar de speriat, spuse Zimmer după o clipă de gândire. Nu trebuie decât să ne vedem fiecare de treaba lui, domnule. În rest, un zbor dus, unul întors şi gata.

— Tocmai de zbor mă tem şi eu, sergent, replică Ryan, râzând de sine însuşi.

Aterizară la Santagueda. Larson îl cunoştea pe directorul companiei aeriene locale, astfel încât îl convinse să le împrumute microbuzul său Volkswagen. Cei doi agenţi CIA porniră către nord. Un ceas mai târziu ajungeau în satul Anserma. Timp de un sfert de oră îl străbătură în lung şi-n lat, până când găsiră ceea ce căutau: câteva camioane care circulau pe un drum de ţară mai ferit, precum şi o maşină luxoasă. CAPER reperase corect locul. Clark căpătă confirmarea bănuielilor sale din cursul zborului precedent în consecinţă, ieşiră din sat, mergând spre nord timp de vreo oră, apoi cotiră pe un drum lăturalnic, aflat chiar la intrarea în Vegas del Rio şi care se pierdea în munţi. Clark fiind cufundat în studiul hărţii, Larson alese o serpentină, unde opri microbuzul. Amândoi puseră în funcţiune radioemiţătorul.

— KNIFE, aici VARIABLE. Terminat.

Repetară chemarea timp de cinci minute, fără a primi răspuns. Larson îşi continuă drumul spre vest, strecurându-se pe poteci de vite, în încercarea de-a descoperi un loc mai înalt de unde Clark să poată retransmite iar mesajul. Se făcuse ora trei după-amiază. De abia la cea de-a cincea tentativă, în cască se auzi un glas.

— Aici KNIFE. Terminat.

— Chavez, sunt eu, Clark. Unde dracu’ sunteţi? întrebă el în spaniolă.

— Mai întâi să stăm puţin de vorbă.

— Joci tare, fiule. Zău că ne-ar trebui unul ca tine la 3 SOG.

— De ce-aş avea încredere în voi? Cineva ne-a tăiat legăturile, omule. Cineva a hotărât să ne abandoneze aici.

— Nu eu am fost acela.

— Mă bucur s-aud asta, răspunse Ding pe un ton sceptic şi plin de amărăciune.

— Chavez, vorbeşti pe-o frecvenţă care-ar putea fi interceptată. Dacă ai o hartă, vezi că noi ne găsim la următorul set de coordonate, îl informă Clark. Suntem doi, într-un microbuz albastru, marca Volkswagen. Verifică! Ai tot timpul.

— Am şi verificat, răspunse glasul.

Clark se răsuci brusc. La numai douăzeci de paşi mai încolo stătea un bărbat înarmat cu un AK-47.

— Haideţi, băieţi, zise sergentul Vega.

Dintre copaci îşi făcură apariţia încă trei oameni. Unul dintre ei avea coapsa înfăşurată într-un bandaj însângerat. Chavez purta şi el pe umăr un AK, însă nu renunţase nici la pistolul MP-5 cu amortizor. Ding păşi direct spre microbuz.

— Nu-i rău deloc, flăcăule, îl lăudă Clark. Cum ai ghicit unde eram?

— Aţi transmis pe ultrascurte, ceea ce însemna că trebuia să căutaţi un loc mai ridicat. Pe hartă sunt notate numai şase astfel de puncte. V-am auzit şi când ne-aţi chemat prima oară, iar în urmă cu jumătate de oră v-am zărit venind încoace. Am putea şti şi noi ce mama dracului se întâmplă?

— Mai întâi să ne ocupăm de răniţi.

Clark făcu un pas înainte, înmânându-i lui Chavez pistolul său, cu ţeava întoarsă către sine.

— Am în maşină o trusă de prim-ajutor.

Rănitul era sergentul Juardo, din regimentul 10 vânători de munte, cantonat la Fort Drum. Clark deschise portiera din spate a microbuzului, ajutându-i pe ceilalţi să-l suie în maşină, după care îi dezveli rana.

— Te pricepi la aşa ceva? îl întrebă Vega.

— Cândva am activat la SEAL, răspunse Clark, ridicând braţul şi arătându-le tatuajul. Brigada 3 Operaţiuni Speciale. Am petrecut multă vreme în Vietnam, cu misiuni despre care nu se vorbea niciodată la posturile de televiziune.

— Ce erai pe-atunci?

— Şef de echipaj, răspunse Clark, examinând rana.

Era destul de urâtă, însă nu foarte periculoasă atâta timp cât omul nu pierdea prea mult sânge – ceea ce până în prezent nu se întâmplase. Deocamdată infanteriştii reuşiseră să facă exact ceea ce trebuia. Clark desfăcu un pliculeţ de sulfamidă, presărând pulberea albă peste rană.

— Aveţi cumva la voi tuburi de transfuzie?

— Luaţi de-aici, îl îndemnă sergentul Leon, întinzându-i raniţa. Nici unul dintre noi nu ştie să le folosească.

— Nu-i mare lucru. Fiţi atenţi la mine.

Clark apucă braţul lui Juardo, cerându-i să strângă pumnul, iar apoi înfipse acul în vena mare de la antebraţ.

— Vedeţi? Recunosc, am trişat puţin. Nevastă-mea e cadru medical, aşa că uneori fac şi eu practică la spital, adăugă Clark. Cum te simţi, băiete? îl întrebă el pe pacient.

— Sunt fericit că în sfârşit pot sta la orizontală, mărturisi Juardo.

— N-aş vrea să-ţi injectez un analgezic. S-ar putea să avem nevoie de tine treaz. Crezi că rezişti la durere?

— Cum să nu. Hei, Ding, ai cumva o pilulă?

Chavez îi aruncă flaconul său cu Tylenol.

— Sunt ultimele, Pablo. Ia-le doar dacă ai neapărată nevoie.

— Mulţumesc, Ding.

— Avem nişte sandvişuri în maşină, îşi aminti Larson.

— Mâncare! exclamă Vega, năpustindu-se spre portiera din faţă.

Câteva clipe mai târziu, cei patru soldaţi înfulecau pe rupte, potolindu-şi setea cu Coca-Cola din cele şase navete pe care Larson le cumpărase pe drum.

— De unde-aţi luat armele?

— De la indivizii care ne-au atacat. Tocmai rămăseserăm fără muniţie pentru automatele noastre M-16, aşa că ne-am gândit să împrumutăm câteva arme de la ei.

— Bună socoteală, băiete, îl aprobă Clark.

— Bun şi-acum care-i planul? întrebă Chavez.

— Voi alegeţi, răspunse Clark. Există două variante. Vă putem duce la aeroport, ca să luaţi avionul spre ţară. Asta înseamnă trei ore cu maşina, plus încă trei ore de zbor şi gata. Aţi ajuns acasă.

— Şi cealaltă variantă?

— Ia zi, Chavez, cum ţi-ar plăcea să pui laba pe ticălosul care v-a tras clapa?

Clark nu se îndoise o clipă care va fi răspunsul.

Amiralul Cutter stătea rezemat de spătarul fotoliului. Chiar în acel moment sună telefonul. Nu-i fu greu să ghicească cine era la capătul firului, după ledul care clipea în dreptul liniei respective.

— Vă ascult, domnule preşedinte.

— Vino până la mine.

— Am şi pornit, domnule preşedinte.

Vara era un sezon la fel de mort pentru Casa Albă, ca şi pentru majoritatea agenţiilor guvernamentale. Totuşi, agenda preşedintelui era mai încărcată ca de obicei, în ea figurând fel şi fel de festivităţi, pe care ca politician le adora, în schimb ca om de stat le detesta din tot sufletul. De pildă, trebuia să dea mâna cu Miss Lapte Integral, referindu-se în câteva cuvinte la şirul neîntrerupt de vizitatori ai Casei

Albe. Uneori se întreba dacă va avea ocazia să întâlnească şi vreo Miss Prezervativ – ceea ce nu era deloc exclus, ţinând cont de recenta evoluţie a problemei sexuale. Corvoada era mai greu de suportat decât îşi putea imagina cineva din afară. Pentru fiecare astfel de vizitator, preşedintelui i se înmâna o foaie de hârtie cuprinzând câteva paragrafe de informaţii asupra persoanei respective, astfel încât aceasta să exclame în sinea sa: „Extraordinar! Preşedintele chiar a aflat despre mine! Va să zică, se interesează de persoana mea!” Strângerea mâinilor şi discuţiile purtate cu oamenii de rând reprezentau un aspect important – şi de regulă, agreabil – al funcţiei sale, însă nu acum, cu o săptămână înainte de convenţia opoziţiei, mai ales că afurisitele de sondaje electorale îl situau pe locul doi, după cum avea grijă să anunţe fiecare canal de televiziune de cel puţin două ori pe săptămână.

— Care-i situaţia în Columbia? întrebă preşedintele, de îndată ce amiralul închise uşa în urma sa.

— Domnule preşedinte, mi-aţi ordonat să sistez operaţiunea, aşa că am sistat-o.

— Ceva necazuri cu CIA?

— Nu, domnule preşedinte.

— Dar cum anume…

— Aţi afirmat că nu doriţi să aflaţi.

— Cu alte cuvinte, e vorba de ceva ce nu ar trebui să ştiu? întrebă preşedintele.

— Domnule preşedinte, n-am făcut altceva decât să aduc la îndeplinire dispoziţiile dumneavoastră. Aţi dat un ordin, iar noi ceilalţi l-am executat. Presupun că nu veţi obiecta asupra consecinţelor.

— Nu zău?

Cutter se mai destinse puţin.

— Domnule preşedinte, realitatea este că operaţiunea a fost un succes. Importurile de droguri s-au redus simţitor, urmând să scadă şi mai mult în lunile viitoare. Vă veţi putea oricând sluji de acest argument. Cartelul a primit o puternică lovitură. Graţie Operaţiunii TARPON, avem un atu de care să ne folosim ori de câte ori dorim. Prin CAPER am găsit modalitatea de-a culege în continuare informaţii secrete. În viitorul apropiat vom opera şi câteva arestări spectaculoase.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Pentru că le-am aranjat eu însumi, domnule preşedinte.

— În ce fel? întrebă preşedintele.

Tăcu brusc, apoi întrebă:

— Mai există şi alte lucruri pe care ar fi mai bine să nu le aflu?

Cutter încuviinţă din cap.

— Presupun că tot ce-ai întreprins se situează în limitele legii, zise

preşedintele, conştient că magnetofonul acţionat în secret înregistra întreaga convorbire.

— Sunteţi liber să faceţi această presupunere.

Era un răspuns dibaci, care putea însemna totul sau nimic, în funcţie de opţiunea ascultătorului. Cutter ştia şi el de existenta magnetofonului.

— Eşti convins că instrucţiunile dumitale vor fi îndeplinite?

— Bineînţeles, domnule preşedinte.

— Verifică încă o dată.

Operaţiunea durase mult mai mult decât anticipase matematicianul cel bărbos. Agentul O'Day ţinea în mână o foaie de hârtie scoasă pe imprimantă, care ar fi putut la fel de bine să fie scrisă în limba kurdă. Pagina, numai pe jumătate plină, conţinea paragrafe alcătuite din cifrele 0 şi 1.

— Limbaj de calculator, îl lămuri tânărul specialist. Cel care a făcut programul ăsta e un adevărat profesionist. E vorba de un algoritm de transpunere, exact aşa cum mi-am imaginat.

— Asta mi-ai spus şi aseară.

— Nu-i mâna ruşilor. Programul preia un mesaj, pe care îl codifică. Nu-i mare scofală, oricine poate face asta. Toată şmecheria e că sistemul se bazează pe un semnal independent, unic pentru transmiterea individuală şi care este de fapt cheia algoritmului deja încorporat în sistem.

— Nu încerci să fii ceva mai clar?

— Vreau să spun că undeva există un *lash-up* foarte deştept, care comandă modul de operare a programului. Asta nu-i treabă rusească. Ruşii nu dispun încă de hardware pentru aşa ceva, afară de cazul când au şterpelit unul meseriaş de la noi. De asemenea, acel *input* care adaugă variabila în sistem provine probabil de la unul dintre sateliţii NAVSTAR. E o simplă presupunere, dar cred că există un interval de timp bine determinat pentru introducerea cheii de codificare – interval unic pentru fiecare transmisiune în ambele sensuri. Isteţ ca dracu'. Asta mă trimite cu gândul la ANS. Sateliţii NAVSTAR utilizează ceasuri atomice, măsurând timpul cu cea mai mare precizie, iar partea cea mai interesantă a sistemului e şi ea codificată. Oricum, ceea ce avem e o modalitate inteligentă de-a scrie un semnal, astfel încât să nu poţi „sparge" sau copia programul chiar dac-ai şti toată documentaţia de care dispunem. Am lucrat şi eu o vreme la ANS, dar n-am auzit de un asemenea sistem.

— O.K. Şi când e distrusă discheta…

— Atunci legătura se pierde, omule!… Se pierde definitiv şi irevocabil. Dacă chestia asta e ceea ce credem noi, atunci ai în faţa ochilor sistemul care controlează algoritmul şi punctele de reeditare a

lui. Odată şters algoritmul – după cum se pare că s-a şi încercat – băieţii despre care mi-ai vorbit nu mai pot comunica absolut cu nimeni şi nimeni nu mai poate stabili contactul cu ei. Nu există sistem mai sigur decât ăsta.

— Eşti convins? Zi-i mai departe.

— Jumătate din ce ţi-am spus sunt simple ipoteze bazate pe date ştiinţifice. Nu pot să refac algoritmul, în schimb pot să-ţi explic modul probabil de funcţionare. Chestia cu NAVSTAR e o presupunere, dar nu una prea hazardată. Procedura de transpunere a fost parţial recuperată şi miroase de la o poştă a ANS. Cel care a realizat isprava ştie să scrie un cod de computer. E unul de-ai noştri. După toate aparenţele, acesta e cel mai sofisticat cod-maşină pe care-l avem. Cel care s-a servit de el trebuie să fie un mare mahăr. Individul – oricare ar fi identitatea sa – a încercat să-l distrugă. Codul nu mai poate fi reutilizat în vecii vecilor. Rezultă că operaţiunea în care a fost aplicat s-a încheiat.

— Da… murmură O'Day, înmărmurit de cele auzite.

— Acum nu vă mai rămâne decât să scrieţi un bilet către proful meu şi să-i explicaţi de ce nu m-am prezentat în dimineaţa asta la examen.

— Am să rog pe cineva să discute cu el, îl asigură O'Day, pornind către uşă.

Ajungând la biroul lui Dan Murray, constată cu surprindere că acesta era plecat. Prin urmare, se duse să-l caute pe Bill Shaw.

Jumătate de oră mai târziu, devenea limpede pentru toată lumea că fusese comisă o infracţiune. Acum se punea problema ce era de făcut.

Elicopterul decolă fără incidente. Cerinţele misiunii erau destul de complexe – chiar mai importante decât în operaţiunile precedente – aşa că de data asta viteza reprezenta un factor esenţial. De îndată ce Pave Low atinse altitudinea dorită, făcu plinul de la ME-130E. Nu era nici o clipă de pierdut.

Ryan stătea în spate, legat cu centura de scaunul său, în timp ce aparatul MH-53J sărea şi se legăna datorită curenţilor de aer creaţi de elicopterul cisternă. Jack purta un costum verde pentru zbor şi o cască de aceeaşi culoare, precum şi o vestă antiglonţ. Zimmer îi explicase că vesta îl putea apăra de gloanţele de pistol şi cu siguranţă de schije, însă nu trebuia să se bizuie prea mult pe ea în cazul unor cartuşe de puşcă. Încă un motiv de îngrijorare. Elicopterul se desprinse de cisternă – urmau să se alimenteze încă o dată înainte de aterizare – şi Jack întoarse capul, privind pe uşă afară. Norii ajunseseră deasupra lor. Erau primele semne că Adele se afla în preajmă.

Rana lui Juardo complica situaţia, obligându-i pe ceilalţi să-şi

schimbe oarecum planul. Tânărul fu suit în Beecheraft, pe locul lui Clark, împreună cu un radioemiţător şi un set de baterii de rezervă. Restul grupului se întoarse cu microbuzul în satul Anserma. Larson se informa tot timpul cu privire la mersul vremii, care se înrăutăţea din oră în oră. Peste nouăzeci de minute urma să decoleze, ca să-şi îndeplinească partea sa de misiune.

— Cum aţi aranjat cu armele? întrebă Clark pe când se aflau în microbuz.

— Avem tot ce ne trebuie pentru AK-uri, răspunse Chavez. Cam şaizeci de încărcătoare fiecare. Nici nu mi-am închipuit cât de utilă e o armă cu amortizor.

— Aşa e, sunt grozave. Cu grenadele cum staţi?

— În total? întrebă Vega. Sunt şapte, dintre care două CS.

— De fapt, unde mergem acum? se interesă Ding.

— La o fermă de la marginea satului Anserma.

— Ce fel de pază au acolo?

— Nu ştiu absolut nimic.

— Hei, stai aşa. În ce vrei să ne bagi? interveni Vega.

— Liniştește-te, sergent. Dacă treaba nu-i de noi, o ştergem frumuşel. Deocamdată mergem doar să aruncăm o privire mai de aproape. De asta am să mă ocup eu, împreună cu Chavez. Apropo, în raniţa de colo sunt nişte baterii de rezervă. Aveţi nevoie de ele?

— Cum dracu'? exclamă Chavez, grăbindu-se să-şi scoată ochelarii speciali şi înlocuind bateriile din interiorul lor. Şi cine stă în casa aia?

— Două persoane pe care vrem să punem mâna cu orice preţ. În primul rând, Felix Cortez, răspunse Clark, începând să le dea câteva explicaţii. El e tipul care a condus operaţiunea împotriva echipelor SHOWBOAT – acesta fiind numele codificat al misiunii voastre, în caz că nimeni nu s-a ostenit să v-o spună. Tot el e amestecat în asasinarea ambasadorului. Trebuie să-l prind pe ticălos, dar îl vreau viu. Al doilea se numeşte senor Escobedo şi e unul dintre şefii Cartelului. Există mulţi care-i cer capul.

— Aha, încuviinţă Leon. Noi n-am aranjat încă nici un şef.

— Până în prezent au fost lichidaţi cinci-şase dintre ei. În asta a constat partea mea de misiune, spuse Clark, întorcând privirea spre Chavez.

Fusese nevoie de această declaraţie, ca să-i asigure credibilitatea.

— Dar când? Cum…?

— În meseria mea nu se vorbeşte mult, copii, îi preveni Clark. Nu ieşim în stradă strigând în gura mare c-am omorât oameni – indiferent cine v-a zis vouă cu totul altceva.

— Eşti chiar atât de tare?

Clark se mulţumi să dea din cap.

— Uneori da. Dacă voi n-aţi fi fost la rândul vostru al dracului de

buni, n-am fi stat la taclale în clipa asta. Însă există şi momente când totul depinde doar de un dram de noroc.

— Aşa s-a întâmplat şi cu noi, zise Leon. N-aş putea spune ce anume n-a mers cum trebuie, dar căpitanul Rojas…

— Ştiu. Am văzut nişte indivizi care tocmai îi suiau cadavrul într-un camion…

Leon încremeni.

— Şi ce…

— Ce-am făcut? întrebă Clark. Erau trei inşi cu puşti în mână. I-am săltat şi pe ei în camion, după care am dat foc maşinii. Nu-s chiar atât de mândru de isprava asta, dar cred că am reuşit să le abat un timp gândul de la voi, de la BANNER. N-a fost mare lucru, dar era tot ce puteam să fac la vremea aceea.

— Şi-atunci, cine a retras elicopterul care ne aproviziona?

— Acelaşi care v-a întrerupt şi legătura radio. Eu ştiu cine-i nemernicul. Când se termină povestea, va trebui să dea socoteală şi el. Nu trimiţi oameni în misiune ca să le faci pe urmă o figură atât de urâtă.

— Pe scurt, care sunt intenţiile dumitale? insistă Vega.

— Vreau să-l văd pus în cătuşe. Şi-acum, flăcăi, hai să ne gândim în primul rând la noaptea care vine. Fiecare lucru la timpul său. Sunteţi militari, nu femei de stradă. Mai puţine vorbe şi mai multă chibzuială.

Chavez, Vega şi Leon înţeleseră aluzia şi se apucară să-şi verifice echipamentul. Microbuzul era suficient de încăpător ca ei să-şi poată curăţa armele. Clark ajunse în satul Anserma pe la asfinţit. Găsind un loc mai ferit, cam la o milă de casa care-l interesa, lăsă maşina acolo şi, luând ochelarii speciali ai lui Vega, porni împreună cu Chavez într-o scurtă recunoaştere.

Pământul din jurul casei fusese lucrat de curând şi Clark se întrebă ce fel de munci se desfăşuraseră acolo. Locul fiind aproape de sat, o parte din copaci fuseseră tăiaţi ca lemne de foc, astfel încât cei doi bărbaţi se puteau deplasa cu uşurinţă. O jumătate de oră mai târziu aveau în faţa lor casa, despărţită de pădure printr-o fâşie de teren deschis de vreo două sute de metri.

— Nu-mi miroase a bine, murmură Clark, rămânând culcat la pământ.

— Am numărat şase tipi, toţi cu AK-uri.

— Văd că sosesc şi musafiri, adăugă agentul CIA, întorcând capul în direcţia de unde auzise zgomotul.

Era o limuzină Mercedes, care ar fi putut aparţine oricui din Cartel. Mercedesul înainta însoţit de alte două maşini, una în faţă şi alta în urma sa. Cei şase oameni de pază le ieşiră în întâmpinare, verificând împrejurimile locuinţei.

— Escobedo şi Latorre, zise Clark, cu binoclul la ochi. Doi dintre

capii Cartelului au venit să-l vadă pe colonelul Cortez. Mă întreb de ce…

— Sunt prea mulţi, spuse Chavez.

— Ai remarcat că n-au schimbat nici o parolă, nici un cuvânt de ordine, nimic?

— Şi ce-i cu asta?

— Le putem veni de hac, cu condiţia să ne jucăm cartea aşa cum se cuvine.

— Bine, dar cum?

— Pune-ţi mintea la contribuţie, îl îndemnă Clark. Şi-acum, înapoi la maşină.

Drumul de întoarcere dură douăzeci de minute. De îndată ce ajunseră la microbuz, Clark apăsă pe butonul radioemiţătorului.

— CAESAR, aici SNAKE. Terminat.

Cea de-a doua alimentare cu combustibil se realiză în apropiere de plajă. Înainte de înapoierea în Panama trebuiau să mai facă plinul cel puţin o dată. Vestea bună era că Montaigne îşi pilota aparatul Combat Talon cu îndrăzneala ei obişnuită, cele patru elice uriaşe învârtindu-se în ritm constant. Transmisioniştii de la bord comunicau deja cu supravieţuitorii echipelor de la sol, scutindu-i pe membrii echipajului de această grijă. Pentru prima oară de când pornise în misiune, echipajul aviatic putea acţiona aşa cum fusese instruit. ME-130E urma să se ocupe de coordonarea operaţiunii şi de evacuare, evitând eventualele zone periculoase şi totodată asigurând alimentarea aparatului pilotat de colonelul Johns.

În spatele elicopterului era iarăşi linişte. Ryan se ridică în picioare, începând să se plimbe încoace şi încolo. După câtva timp, propria-i teamă începu să-l plictisească. Echipajul îl acceptase ca pe „un intrus venit la bord cu aprobare” şi asta dintr-un motiv care pentru el însemna chiar foarte mult.

— Ryan, mă auzi? întrebă Johns.

Jack întinse mâna spre butonul microfonului.

— Da, domnule colonel.

— Tipul de la sol ne cere să facem altceva decât am plănuit.

— Ce anume?

Colonelul îi explică.

— Pentru asta trebuie să mai facem un plin. În rest, ne descurcăm, nu-i vorbă. Dumneata hotărăşti.

— Iar dumneata eşti convins că reuşim?

— Nu uita că asta-i meseria noastră – tocmai operaţiunile speciale.

— Atunci e-n regulă. Şi noi vrem să punem mâna pe nemernicul ăla.

— Am înţeles. Sergent Zimmer, peste un minut începem coborârea.

Verifică toate instrumentele de bord.

Mecanicul de zbor cercetă aparatele din faţa sa.

— La ordin, domnule colonel. Se pare că suntem deasupra unui teren ferm. De jur împrejur totul e verde.

— O.K. Prima escală – echipa OMEN. ETA – douăzeci de minute. Ryan, ai face bine să te ţii zdravăn de ceva. Ne lăsăm jos imediat. Trebuie să stau de vorbă cu ME-130E.

Ryan nu înţelesese la ce se referea colonelul, însă descoperi de îndată ce trecură de primii munţi de coastă. Elicopterul Pave Low se zgâlţâia ca un ascensor scăpat de sub control, iar odată depăşite piscurile, începu să zboare oblic, cu coada în jos. Funcţionând pe bază de computer, aparatul se înclinase într-un unghi de şase grade – senzaţia era oribilă, de parcă înclinaţia ar fi fost cu mult mai mare – ridicându-se sau coborând în funcţie de formele de relief, ori zburând la numai câţiva metri deasupra solului. Elicopterul fusese construit astfel încât să ofere siguranţă, nu confort. Ryan nu simţea însă nici una, nici alta.

— Prima aterizare peste trei minute, anunţă colonelul Johns după un interval de timp cât o eternitate. Fii pregătit, Buck!

— Am înţeles, domnule colonel.

Zimmer se aplecă peste instrumentele de bord, acţionând un întrerupător.

— Armele sunt pregătite pentru tragere.

— Toţi trăgătorii la posturi. Asta te include şi pe dumneata, Ryan, adăugă colonelul.

— Mulţumesc, murmură Ryan fără să deschidă microfonul.

Se instală în partea stângă a elicopterului, apăsând pe butonul de punere în funcţiune a mitralierei. Cele şase ţevi începură să se rotească.

— ETA – un minut, anunţă colonelul. Vizibilitate bună în faţă şi puţin spre stânga. O.K. OMEN, aici CAESAR. Mă recepţionezi? Terminat.

Deşi nu auzea decât vorbele copilotului, Jack mulţumi în gând echipajului pentru că-i informa cât de cât şi pe cei din coada aparatului.

— Am înţeles. OMEN, repetă care-i situaţia la voi. Am recepţionat. Venim. Vizibilitate bună. Peste treizeci de secunde. Cei din spate să fie pregătiţi, ordonă căpitanul lui Ryan şi celorlalţi. Asiguraţi armele. Asiguraţi armele.

Jack îşi luă degetul mare de pe întrerupător şi îndreptă minimitraliera către cer. Elicopterul se lăsă în jos, continuând să-şi ţină botul ridicat în aer, apoi rămase suspendat la un metru de sol, fără să aterizeze.

— Buck, spune-i căpitanului să vină imediat la scaunul copilotului.

— Am înţeles, domnule colonel.

Ryan îl auzi pe Zimmer trecând grăbit prin spatele său şi îndreptându-se spre coada avionului, apoi simţi în tălpi tropăitul soldaţilor care suiseră la bord. Rămase cu privirea aţintită în exterior, uitându-se pe deasupra ţevilor minimitralierei, până când elicopterul îşi luă zborul, moment în care îşi îndreptă arma în jos, către pământ.

— Ei, n-a fost chiar atât de rău, ce zici? comentă colonelul Johns, întorcând elicopterul pe direcţia sud. Zău dacă ştiu la ce ne mai plătesc pentru astfel de treburi. Unde-i scara de frânghie?

— Tocmai o tragem în sus, domnule colonel, răspunse Zimmer. I-am luat pe toţi la bord. Totul e-n regulă, n-avem nici o pierdere.

— Domnule căpitan…

— Ordonaţi, domnule colonel.

— Am o treabă pentru echipa dumitale, dacă eşti de părere c-o puteţi duce la sfârşit.

— Vă ascult, domnule colonel.

Aparatul ME-130E Combat Talon survola teritoriul columbian, fapt ce neliniştea întrucâtva echipajul, care ştia că făcea un lucru nepermis. Principala lor sarcină era acum aceea de-a restabili comunicarea – ceea ce n-ar fi putut realiza de peste ocean, nici chiar cu echipamentul sofisticat aflat la bordul cvadrimotorului care-i seconda.

Acum ar fi avut nevoie de un radar bun. Echipa Pave Low/Combat Talon ar fi trebuit să opereze sub supravegherea unui AWAC, care însă nu exista la bord în schimb, un locotenent şi câţiva ofiţeri făceau însemnări pe hartă, vorbind simultan pe mai multe frecvente radio ferite de interceptări.

— CAESAR, cum stai cu combustibilul? întrebă căpitanul Montaigne.

— Bine, CLAW. Deocamdată rămânem în vale. După aprecierea mea, vom face iarăşi plinul peste optzeci de minute.

— Am înţeles. Optzeci de minute. Asiguraţi-vă că nu există nici o intervenţie ostilă pe frecvenţele radio în acel moment.

— Am recepţionat mesajul.

Într-adevăr, nu era exclus să se confrunte cu o astfel de problemă. Dacă totuşi Cartelul avea oameni în aviaţia columbiană? Oricât de sofisticate ar fi fost ambele aparate de zbor americane, un P-51 datând din vremea celui de-al doilea război mondial le putea veni uşor de hac la amândouă.

Clark îi aştepta. Acum dispunea de două vehicule. Vega furase de la fermă un camion suficient de mare pentru necesităţile lor. Curând se vădi că tânărul se pricepea să aprindă contactul cu ajutorul unei sârme, dexteritate pe care prefera să nu o destăinuie celorlalţi unde o achiziţionase. Elicopterul se lăsă în jos şi oamenii alergară spre

fasciculul de lumină pornit din lanterna lui Chavez. Clark îl trase deoparte pe şeful lor, punându-l la curent cu situaţia în câteva cuvinte.

Apoi elicopterul decolă şi se îndreptă spre nord, ajutat de vântul care bătea din vale cu o viteză de douăzeci de noduri. Nu după mult, aparatul vină spre vest, în direcţia elicopterului ME-130, pentru o nouă alimentare cu combustibil în plin zbor.

Microbuzul şi camionul se înapoiară pe drumul către fermă. Mintea lui Clark continua să lucreze cu febrilitate. Un tip cu adevărat inteligent ar fi condus operaţiunea din interiorul satului, unde se ajungea cu mult mai greu. Cortez dorise să se ţină departe de ochii lumii, în schimb nu luase în calcul siguranţa sa personală, în sensul militar al termenului. Felix gândea ca un spion, a cărui inteligenţă depindea de păstrarea anonimatului şi nu ca un combatant activ, pentru care siguranţa însemna să dispună de arme cât mai multe şi de o vizibilitate bună la tragere. Clark îşi zise că fiecare om îşi avea limitele sale. Călătorea în remorca vehiculului luat de la fermă, cu echipa OMEN adunată în jurul său şi al diagramei obiectivului, desenată de mână. Ca pe vremuri, când conducea misiuni de ultimă oră, îşi aminti Clark. Spera că tinerii infanterişti se vor dovedi tot atât de buni ca băieţii din brigada 3 SOG. Totuşi, chiar şi Clark îşi avea propriile limite: pe atunci băieţii din brigada 3 SOG fuseseră şi ei tineri.

— Încă zece minute, anunţă el.

— E-n regulă, încuviinţă căpitanul. N-am discutat prea mult cu dumneata, dar să ştii că dispunem de toate armele şi muniţia de care avem nevoie.

— Prin urmare? întrebă Escobedo.

— Prin urmare, azi-noapte am lichidat zece *norteamericanos,* iar la noapte vom mai ucide încă zece.

— Bine, dar cum rămâne cu pierderile noastre? protestă Latorre.

— Avem de luptat cu nişte soldaţi profesionişti, extrem de bine pregătiţi. Oamenii noştri le-au dat câteva lovituri zdrobitoare, dar ei au opus o rezistenţă încrâncenată. Numai unul a scăpat cu viaţă, povesti Cortez. Cadavrul lui e în încăperea alăturată. A murit curând după ce-a fost adus aici.

— De unde ştii că nu-s pe undeva prin preajmă? întrebă Escobedo.

Până atunci îşi impusese să nu se gândească la eventualitatea unei primejdii imediate.

— Cunosc locul precis unde se află fiecare grup al inamicului. Toţi aşteaptă să fie evacuaţi de elicopterul care sprijină operaţiunea. Habar n-au că aparatul a primit ordin să se întoarcă la bază.

— Cum ai reuşit isprava asta? se miră cu voce tare Latorre.

— Lăsaţi-mă să fac uz de propriile mele metode. M-aţi angajat pentru priceperea mea, aşa că n-ar trebui să vă arătaţi surprinşi atunci când dau dovadă de această calitate.

— Şi-acum?

— Grupul nostru de asalt – numărând de data asta aproape două sute de oameni – a ajuns probabil în preajma americanilor. Cei pe care-i vor ataca au numele codificat FEATURE, adăugă Felix. Desigur, întrebarea care se pune este cine anume din conducerea Cartelului profită de pe urma situaţiei create – sau mai precis, care dintre membrii organizaţiei lucrează mână în mână cu americanii, slujindu-se de ei spre a-şi atinge propriile scopuri. Aşa cum se întâmplă adeseori în astfel de operaţiuni, se pare că fiecare parte se foloseşte de cealaltă.

— Serios? întrebă Escobedo.

— *Si, jefe.* Şi nu trebuie să vă surprindă pe nici unul că am reuşit să-i identific pe cei care şi-au trădat confraţii.

Cortez îi privi pe amândoi cu un surâs viclean în colţul gurii.

Drumul era păzit doar de doi oameni. Clark rămăsese în spatele microbuzului Volkswagen, în timp ce soldaţii echipei OMEN porniseră prin pădure în direcţia obiectivului. Vega şi Leon scoseseră unul dintre geamurile laterale, pe care Vega îl menţinea acum cu mâna în lăcaşul său.

— Toată lumea gata? întrebă Clark.

— Dă-i drumul, răspunse Chavez.

— Am pornit.

Clark trecu de ultima cotitură şi încetini, îndreptând maşina spre cei doi oameni de pază. Aceştia îşi scoaseră armele din bandulieră, luând o atitudine ameninţătoare pe măsură ce Clark se apropia.

— Iertaţi-mă, vă rog, dar m-am rătăcit.

În aceeaşi clipă Vega dădu drumul geamului pe care-l ţinea cu mâna Chavez şi Leon se ridicară în genunchi, cu armele MP aţintite asupra paznicilor, care se prăbuşiră la pământ fără un sunet, loviţi direct în cap. Ciudat, dar pistoalele automate răsunaseră asurzitor în spaţiul închis al vehiculului.

— Bună treabă, se bucură Clark.

Înainte de-a demara, apăsă pe butonul radioemiţătorului.

— Aici SNAKE. OMEN, răspunde!

— SNAKE, aici OMEN. Şase. Ne-am ocupat poziţia. Repet: ne-am ocupat poziţia.

— Am înţeles. Rămâneţi pe recepţie. CAESAR, aici SNAKE.

— SNAKE, aici CAESAR. Te ascult.

— Verificaţi-vă poziţia.

— Suntem la cinci mile depărtare.

— Am înţeles. CAESAR, rămâneţi la cinci mile depărtare. Vă anunţ că pornim.

Clark stinse farurile şi înaintă cu microbuzul încă vreo sută de metri. Alese un loc unde drumul făcea o cotitură. Aici opri maşina şi o întoarse de-a curmezişul, blocând trecerea.

— Daţi-mi una dintre grenadele voastre, ceru el, coborând din microbuz fără să scoată cheia din contact.

Mai întâi slăbi cuiul grenadei, apoi o legă de clanţa portierei, ataşând alt fir între cui şi pedala de acceleraţie. Operaţiunea nu dură mai mult de un minut. Prima persoană care ar fi încercat să deschidă portiera urma să aibă o surpriză nu tocmai plăcută.

— O.K., haideţi.

— Isteaţă treabă, domnule Clark, exclamă admirativ Chavez.

— Ce vreţi, băieţi, eu am fost Ninja chiar înainte ca tehnica asta să ajungă la modă. Şi-acum, mai lăsaţi vorba şi treceţi la lucru. N-avem timp de glume, nici de pălăvrăgeală.

Trăia senzaţia că redevenise tânăr. Chiar dacă sentimentul era unul dintre cele mai plăcute, s-ar fi simţit şi mai bine de nu şi-ar fi petrecut tinereţea făcând lucruri de care prefera să nu-şi amintească. Simpla plăcere de-a conduce oameni într-o acţiune de luptă era ceva profund întipărit în memorie. Ceva teribil. Ceva primejdios. Dar, în acelaşi timp, ceva la care se pricepea ca nimeni altul – ceea ce ştia foarte bine. Pentru o clipă încetase să mai fie „domnul Clark”. Redevenise „Şarpele”, omul ai cărui paşi nu puteau fi auziţi de nimeni.

Nu dură mai mult de cinci minute ca să ajungă în punctul de unde urma să declanşeze acţiunea. Nord-vietnamezii fuseseră nişte adversari mai redutabili decât cei de acum. Toţi paznicii rămăseseră lângă casă. Clark luă ochelarii speciali şi-i numără, cercetând cu atenţie zona, ca nu cumva să mai fi fost şi alţii. Nu mai descoperi însă nici unul.

— OMEN Şase, aici SNAKE. Comunicaţi-vă poziţia.

— Suntem în pâlcul de copaci situat la nord de obiectiv.

— Aprinde-ţi lanterna, ca să marchezi locul.

— O.K.? S-a făcut.

Clark întoarse capul. Pe display-ul ochelarilor speciali se vedea fasciculul de raze infraroşii clipind pe pământ, la vreo nouă metri depărtare de copaci. Chavez, care asculta pe aceeaşi frecvenţă radio, îl văzu şi el.

— O.K., rămâneţi pe recepţie. CAESAR, aici SNAKE. Ne-am ocupat poziţiile la est de obiectiv, în punctul unde aleea se pierde printre copaci. OMEN se află la nord. Avem două lanterne cu infraroşii, ca să ne recunoaştem între noi. Rămânem la o depărtare de cinci mile, vorbi colonelul cu un glas nazal, ca de computer.

— Am recepţionat mesajul. Porniţi la acţiune. Începe distracţia. Repet porniţi la acţiune.

— Am înţeles. Executăm ordinul. CAESAR intră în acţiune, cu armele pregătite de tragere.

— OMEN, aici SNAKE. Deschideţi focul! Deschideţi focul!

Cortez îşi pusese amândoi vizitatorii în situaţie de inferioritate, deşi nici unul dintre ei nu cunoştea motivul. În definitiv, Latorre vorbise în ziua precedentă cu Felix, care-i spusese că trădătorul din sânul organizaţiei era Escobedo. Aşadar, el fu primul care scoase pistolul.

— Ce înseamnă asta? întrebă Escobedo.

— Ambuscada a fost foarte inteligentă, *jefe,* însă am ghicit ce se ascundea în spatele ei, zise Cortez.

— Ce tot spui acolo?

Înainte ca Felix să-i dea răspunsul dinainte pregătit, dinspre nord de casă răsunară câteva focuri de puşcă. Felix nu era un imbecil. Prima sa reacţie fu să stingă luminile din încăpere.

Latorre continua să-şi ţină arma îndreptată asupra lui Escobedo, în timp ce Cortez se repezi la fereastră cu pistolul în mână, să vadă ce se întâmplă. Odată ajuns în dreptul pervazului, îşi dădu seama că făcuse o prostie şi se lăsă în genunchi, trăgând cu coada ochiului prin colţul geamului. Casa avea pereţi solizi, care cu siguranţă puteau opri un glonţ – îşi spuse Felix – în schimb ferestrele nu prezentau nici o garanţie.

Tirul era slab şi sporadic. Probabil doar câţiva trăgători, o nimica toată – ori el dispunea de destui oameni cane să se ocupe de eventualii intruşi. Însoţitorii lui Cortez, împreună cu bodyguarzii lui Escobedo şi Latorre, ripostară fără întârziere. Felix îşi privi suita, care se mişca exact ca militarii de profesie, divizându-se în două echipe ce se deplasau şi trăgeau în stilul caracteristic infanteriei. Indiferent ce se petrecea, cu siguranţă că în curând situaţia va fi iarăşi sub control. Ca de obicei, bodyguarzii Cartelului erau curajoşi, dar cu reacţii întârziate. Doi dintre ei zăceau deja la pământ.

Da, da, îşi spuse Cortez, planul său dădea roade. Tirul pornit dintre copaci începea să-şi piardă din intensitate. Probabil nişte bandiţi care într-un târziu înţeleseseră că se aruncaseră asupra unei prăzi mai mari decât...

Atunci răsună un zgomot asurzitor, cum nu mai auzise în viaţa lui.

— Se vede obiectivul, îi ajunse la urechile lui Jack.

Bineînţeles, Ryan privea cu totul în altă parte. Deşi stătea lângă o minimitralieră, colonelul Johns nu-l considera un trăgător – adică nu unul în adevăratul sens al cuvântului. Sergentul Zimmer se afla lângă mitraliera de pe partea dreaptă, respectiv cea din spatele scaunului

pilotului. Elicopterul coborâse atât de jos încât Ryan avea impresia – *ştia* – că, dacă ar fi întins mâna, ar fi atins vârfurile copacilor. Apoi elicopterul se roti. Cu tot echipamentul de protecţie, Jack simţi zgomotul şi vibraţia, iar fulgerul care însoţi tunetul proiectă umbra aparatului în faţa ochilor săi în căutare de noi ţinte.

În mintea lui Cortez, imaginea se asocie cu cea a unui tub uriaş şi curbat de neon galben. Oriunde atingea pământul, se ridicau nori groşi de praf. Lumina măturătură pajiştea dintre casă şi copaci, pierind după numai câteva secunde. Cortez nu putea desluşi nimic prin norul de praf. O clipă mai târziu îşi dădu seama că ar fi trebuit să zărească măcar fulgerele ţâşnite din ţeava armei lui. Urmară alte fulgere, undeva departe printre copaci, mai multe, tot mereu mai multe.

— CAESAR, opreşte focul! Opreşte focul!

— Am înţeles, se auzi în radioemiţător.

Zgomotul înfiorător de deasupra capetelor lor încetă. Clark nu auzise de multă vreme ceva asemănător. Aceste sunete, care-i marcaseră anii tinereţii, se dovediseră la fel de înspăimântătoare acum, ca şi atunci.

— Puteţi să ridicaţi capul, OMEN. Pornim! SNAKE porneşte la acţiune. Confirmă!

— OMEN, aici Şase. Opriţi focul! Opriţi focul!

Tirul de arme dinspre copaci amuţi.

— SNAKE, porneşte!

— Haideţi!

Clark ştia că era absurd din partea lui să-i conducă având în mână un simplu pistol cu amortizor, însă el preluase comanda, iar un comandant adevărat trebuia să se afle în fruntea oamenilor săi. În treizeci de secunde parcurseseră cei două sute de metri care-i mai despărţeau de casă.

— Uşa, îi ordonă Clark lui Vega, care spulberă balamalele cu AK-ul, culcând uşa la pământ cu o lovitură de picior.

Clark se repezi înăuntru, aplecat de mijloc, trăgând şi rostogolindu-se pe podea. Scrutând întunericul, zări în încăpere un singur om. Înarmat tot cu un AK, individul deschise focul asupra lui Clark, ţintind însă prea sus. Clark îl doborî cu o rafală de pistol în plin obraz, apoi îşi descărcă arma în el în clipa când îl văzu prăbuşindu-se. Trecerea în camera alăturată se făcea printr-un cadru de uşă fără canat. Clark schiţă un semn către Chavez, iar acesta aruncă dincolo o grenadă CS. Aşteptară explozia, după care se năpustiră amândoi înăuntru, continuând să-şi ţină spinarea încovoiată.

Aici erau trei bărbaţi. Unul dintre ei, înarmat cu un pistol, făcu un pas în direcţia celor doi atacatori. Clark şi Chavez îl împuşcară în cap şi în piept. Un altul, care îngenunchease lângă fereastră, încercă să se

răsucească înspre ei, dar nu reuşi, datorită poziţiei în care se găsea şi căzu pe o parte. Într-o fracţiune de secundă, Chavez ajunse lângă el, pocnindu-l în cap cu patul armei.

Clark se repezi la cel de-al treilea, izbindu-l cu spatele de perete. Imediat se iviră Leon şi Vega, alergând cu paşi mari spre ultima uşă. Încăperea alăturată era goală.

— Nu mai e nimeni în casă! strigă Vega. Hei, eu…

— Haide, mârâi Clark, împingându-şi prizonierul spre ieşire.

Chavez îl scoase afară pe celălalt ostatic, acoperit de Leon.

Vega se mişca greoi. De-abia afară înţeleseră motivul.

Clark îşi reglase deja emiţătorul.

— CAESAR, aici SNAKE. I-am prins. Hai să plecăm dracului de-aici!

— Leon! exclamă Vega. Ia uite!

— Tony… murmură sergentul.

Singurul supravieţuitor al luptei de pe dealul Ninja era un fost membru al echipajului BANNER. Leon se apropie de Escobedo, care nu-şi pierduse cunoştinţa.

— *Canalie afurisită ce eşti! AI SĂ CRĂPI DE MÂNA MEA!* urlă Leon, îndreptându-şi arma asupra lui.

— Nu! răcni Clark.

Interdicţia verbală nu avu nici un efect, astfel încât Clark îi repezi un pumn, culcându-l la pământ.

— Eşti soldat, ce mama dracului! Poartă-te ca atare! Tu şi Vega, suiţi-l pe amicul vostru în elicopter!

Echipa OMEN traversă din nou pajiştea. Mai mulţi dintre cei împuşcaţi în timpul atacului nu erau decât răniţi. Americanii îi lichidară cu câte un glonţ. Căpitanul îşi adună oamenii, numărându-i cu degetul.

— Bravo, îi lăudă Clark. Sunt toţi prezenţi?

— Da.

— O.K., uite că ne vine şi taxiul.

Elicopterul Pave Low îşi făcu apariţia dinspre vest, fără a se lăsa pe sol nici acum. La fel ca odinioară, îşi spuse Clark. Un elicopter care atingea pământul putea declanşa explozia unei mine. În cazul de faţă ar fi fost puţin probabil, însă colonelul ajunsese la vârstă pe care o avea tocmai pentru că obişnuia să ia în calcul toate riscurile. Clark îl înşfăcă de braţ pe Escobedo – între timp reuşise să-l identifice – îmbrâncindu-l pe podeaua elicopterului. Aici îl preluă altcineva din echipaj şi, înainte ca John Clark să se aşeze împreună cu prizonierul, aparatul MJ-53J îşi luă zborul, îndreptându-se spre nord. Clark ordonă unui. Soldat să-l păzească pe senor Escobedo, apoi se duse către scaunul pilotului.

Iisuse, se cruci Ryan.

Numărase opt cadavre – cele mai apropiate de elicopter, închise

butonul care acţiona motorul minimitralierei, îngăduindu-şi să se relaxeze – de data asta cu adevărat. Tocmai descoperise că relaxarea era ceva destul de relativ. Să fii o ţintă vie era cu mult mai rău decât să zbori în coada unui blestemat de elicopter. *Uimitor,* se miră el. În clipa aceea, cineva îi puse mâna pe umăr.

— I-am prins pe Cortez şi pe Escobedo. Vii! îi strigă Clark.

— Escobedo? Ce mă-sa căuta…?

— Ai motive să te plângi?

— Ce naiba o să facem cu el? întrebă Jack.

— În orice caz, nu-l puteam lăsa acolo, nu crezi?

— Dar ce…?

— Dacă vrei, îi pot da jigodiei o lecţie de zbor, se oferi Clark, arătând din cap spre trapa din coada elicopterului. *Dacă învaţă să dea din aripi înainte de-a se izbi de pământ*, *norocul lui*…

— Nu, fir-ar să fie. Asta s-ar numi asasinat.

— Nici mitraliera de lângă dumneata nu-i un stilou pentru semnat tratate de negociere, îi atrase atenţia Clark, surâzând larg.

— O.K., oameni buni, se auzi din interfon, glasul colonelului, întrerupându-le conversaţia. Încă o escală şi s-ar putea zice că ne-am îndeplinit misiunea.

29
Unele completări

Totul pornise de la avertismentul preşedintelui. Amiralul Cutter nu era obişnuit să controleze dacă ordinele sale erau aduse la îndeplinire. În cariera lui de ofiţer de Marină, învăţase că ordinele erau nişte dispoziţii pe care le dădeai, urmând ca alţii să le execute sau pe care le executai tu însuţi. Sună la CIA, cerând să vorbească cu domnul Ritter, căruia îi puse întrebarea – de altfel pe cât de inutilă, pe atât de insultătoare. Cutter ştia că-l umilise deja pe acest om, drept care o nouă jignire n-ar fi fost o mişcare prea inteligentă... dar dacă totuşi preşedintele avea dreptate? Riscul era prea mare ca să nu-şi ia măsuri de precauţie. Reacţia lui Ritter îl puse pe gânduri. Se aşteptase să-i răspundă pe un ton agasat, în schimb el îi vorbise ca oricare alt funcţionar guvernamental, declarând că, desigur, ordinele fuseseră executate. Ritter era un vulpoi abil şi viclean, dar chiar şi o fire ca a lui îşi avea propriile limite, dincolo de care se ghiceau adevăratele sentimente. Cutter era conştient că în relaţiile sale cu directorul-adjunct acest prag fusese depăşit. Ritter ar fi trebuit să se arate supărat, dar n-o făcuse.

Aici e ceva e în neregulă. Consilierul prezidenţial pe problemele de securitate naţională îşi impuse să nu se lase pradă gândurilor negre. *E posibil ca ceva să fie în neregulă.* Poate că Ritter era un adept al jocurilor minţii. Sau poate ajunsese la concluzia că acest deznodământ era singura ieşire din situaţia creată. Cutter răsuci în minte fel şi fel de ipoteze, resemnându-se să accepte inevitabilul. La urma urmei, lui Ritter îi convenea funcţia de director-adjunct al departamentului Operaţiuni. Acolo era „parcela” lui – cum se exprimau cei din guvern. Până şi cei mai înalţi funcţionari de stat aveau câte un domeniu al lor. Nici unuia dintre ei nu i-ar fi surâs ideea de-a renunţa la dreptul de-a avea un cabinet, o secretară, un şofer, dar mai ales la titlul care-i desemna ca fiind persoane importante, indiferent care le-ar fi fost salariul. Aşa cum suna o replică dintr-un film, pierderea funcţiei de stat însemna reintrarea în viaţa de toate zilele, unde oamenii aşteptau ca rezultatele concrete să confirme afirmaţiile din ziarele guvernamentale şi pronosticurile Centrului Naţional de Date Statistice. Câţi nu rămâneau în aparatul de stat numai pentru pază, avantaje şi „izolare reală”? Cutter era convins că această categorie depăşea ca număr pe cei ce considerau că-şi slujeau poporul în mod cinstit.

Însă chiar dacă exista şi un risc, îşi spuse Cutter, acesta rămânea

deocamdată o simplă supoziţie, drept care se impuneau alte câteva verificări. Aşadar, sună la Hulburt Field, cerând legătura cu secţia de Operaţiuni Aeriene.

— Doresc să vorbesc cu colonelul Johns.

— Colonelul Johns e plecat în misiune, domnule şi nu avem cum să-l contactăm.

— Trebuie să ştiu unde-i plecat.

— Regret, dar nu vă pot da această informaţie, domnule.

— Cum adică „nu mi-o poţi da”, domnule căpitan?

Comandantul forţelor aeriene pentru operaţiuni speciale îşi încheiase ziua de muncă, lăsând de permanenţă pe unul dintre piloţii de elicoptere.

— Adică nu ştiu, domnule, răspunse căpitanul.

I-ar fi plăcut ca la o întrebare atât de stupidă să poată da o replică mai impertinentă, însă apelul telefonic venise pe firul scurt şi nu putea şti cine sunase.

— Cine deţine date asupra misiunii?

— Nu cunosc nici asta, domnule, însă mă pot informa.

Să fi fost un simplu nătărău picat de pe altă lume? se întrebă Cutter. *Dar dacă la mijloc era cu totul altceva?*

— Toate aparatele ME-130 sunt la sol, domnule căpitan? insistă amiralul.

— Trei dintre ele sunt plecate în diverse misiuni, domnule. Destinaţia lor e strict secretă… Vreau să spun că destinaţia avioanelor noastre este de cele mai multe ori secret militar. În plus, cu uraganul care face ravagii la sud de noi, pregătim o decolare o mare parte din aparate, în eventualitatea că furtuna se va abate şi pe aici.

Cutter i-ar fi putut cere pe loc informaţia care-l interesa, dar ar fi însemnat să-şi dezvăluie identitatea. Însă chiar şi atunci, subofiţerul cu care stătea de vorbă şi pe care-l presupunea ca fiind în vârstă de vreo douăzeci de ani, ar fi putut refuza categoric să-i răspundă, pentru că aşa primise ordin. Băieţandrii ca el ştiau că nu vor fi niciodată pedepsiţi fiindcă nu luaseră singuri iniţiativa de-a comunica date despre care li se pusese în vedere să nu discute – cel puţin nu la telefon, indiferent că linia era confidenţială sau nu. În plus, o asemenea solicitare ar fi atras atenţia asupra anumitor lucruri, ceea ce trebuia evitat cu orice preţ…

— Foarte bine, zise Cutter într-un târziu, închizând telefonul.

Imediat după aceea sună la Baza Andrews.

Primul care descoperi că vor avea necazuri fu Larson, al cărui Beecheraft survola punctul de evacuare al echipei FEATURE. În ciuda durerii provocate de rana din picior, Juardo privea pe geam, scrutând împrejurimile prin ochelarii speciali.

— Hei, băieţi, văd nişte camioane la sol, undeva în dreapta. Cred că-s vreo cin’şpe.

— Grozav, mormăi pilotul, apăsând butonul microfonului.

— CLAW, aici LITTLE. Terminat.

— EYES, aici CLAW, răspunse elicopterul Combat Talon.

— Vă anunţăm că am reperat activitate la sol, la circa şase kilometri sud-vest de FEATURE. Repet: camioane la sol. Deocamdată nu zăresc pe nimeni. Preveniţi echipa FEATURE şi pe CAESAR asupra unor eventuali intruşi.

— Am înţeles. Îi chem imediat.

— Iisuse, sper să nu se grăbească, vorbi Larson în interfon. Coborâm să aruncăm o privire mai îndeaproape.

— Bine gândit, băiete.

Larson extinse flapsurile, reducând la limită turaţia motoarelor. Vizibilitatea era minimă, iar zborul printre munţi pe timp de noapte nu se număra printre distracţiile sale favorite. Juardo privi în jos prin ochelarii speciali, însă pădurea era prea deasă.

— Nu văd nimic.

— Mă întreb de câtă vreme stau acolo camioanele…

Chiar atunci la sol izbucniră lumini vii, undeva la vreo cinci sute de metri mai jos de pisc. Urmară alte câteva, mai mici, ca nişte licurici. Larson vorbi din nou în microfon.

— CLAW, aici LITTLE EYES. Se pare că se dă o luptă ceva mai în vale de punctul de evacuare al echipei FEATURE.

— Am recepţionat mesajul.

— Am înţeles… Ne vom conforma, răspunse colonelul mesajului primit de pe ME-130. Din partea comandantului către întreg echipajul: se pare că se trage cu arma la următorul punct de evacuare. De data asta o să fie cu cântec!

În aceeaşi clipă, se întâmplă ceva neaşteptat. Elicopterul se lăsă cu o tălpică pe pământ, reducând turaţia elicei.

— Ce-a fost asta, Buck?

— Hopa! exclamă mecanicul de zbor. Cred că avem necazuri. O scădere de presiune – probabil o valvă stricată la motorul doi. Pierdem viteză.

La trei metri deasupra capului său un resort cedase, deschizând o valvă mai mult decât era cazul. Pe acolo ieşea aerul care ar fi trebuit să circule în interiorul turbomotorului. Defecţiunea reducea combustia din motor, consecinţa fiind reducerea vitezei din turbine şi creşterea temperaturii în conducta din coada aparatului, datorită pierderii unui volum de aer. Johns şi Willis se lămuriră care era situaţia, prin simpla citire a instrumentelor de bord, însă aşteptau ca sergentul Zimmer să le explice cauza defecţiunii. Motoarele erau specialitatea lui.

— Vorbeşte, Buck, ordonă Johns.

— Am pierdut 26 din putere la motorul doi, domnule colonel. Nu-l pot repara. Valva e defectă. Oricum, mai rău de-atât nu poate fi. Temperatura conductei din coada aparatului ar trebui să se stabilizeze undeva în jurul valorii maxime admise. Mă rog, e posibil să se întâmple aşa. Încă n-am ajuns într-o situaţie disperată, domnule colonel. Sunt cu ochii în patru.

— Bine, mârâi pilotul, furios pe valvă, nu pe Zimmer.

Vestea nu era prea îmbucurătoare. Până atunci totul mersese – poate chiar prea bine. Ca cei mai mulţi veterani de război, Paul Johns era un om extrem de sceptic. Începu să învârtă în minte tot felul de consideraţiuni privind puterea motorului şi greutatea aparatului. Trebuia să treacă peste munţii ăia blestemaţi, să facă plinul şi să se înapoieze în Panama.

Dar mai întâi avea de salvat nişte oameni.

— De cât timp dispunem?

— Patru minute, îl anunţă căpitanul Willis. Îi vom vedea de îndată ce vom depăşi creasta de colo. Am început să pierdem viteză, domnule colonel.

— Mda, am remarcat şi eu, încuviinţă Johns, cu ochii la instrumentele de bord.

Un motor avea puterea 104 faţă de cea normală, celălalt puţin peste 73. Întrucât acest neajuns nu-i împiedica să-şi îndeplinească următoarea etapă a misiunii, deocamdată se bazau pe injectorul din partea superioară. Colonelul comandă pilotului automat să urce la o altitudine mai mare. Zborul pe deasupra coamelor muntoase avea să fie ceva mai dificil acum când puterea motoarelor scăzuse, iar greutatea elicopterului crescuse odată cu suirea soldaţilor la bord.

— Acolo jos e luptă, nu glumă, comentă Johns după un minut de tăcere.

Instrumentele sale pentru vizibilitate pe timp de noapte îi arătau o intensă activitate la sol. Johns apăsă pe butonul radioemiţătorului.

— FEATURE, aici CAESAR. Terminat.

Nici un răspuns.

— FEATURE, aici CAESAR. Terminat.

Repetă apelul de încă două ori.

— CAESAR, aici FEATURE. Suntem atacaţi.

— FEATURE, am recepţionat mesajul. De altfel, vedem şi noi, băiete. V-am reperat la vreo trei sute de metri mai jos de punctul de evacuare. Suiţi pe culme, vă acoperim noi. Repet: vă acoperim noi.

— Inamicul e foarte aproape, CAESAR.

— Alergaţi spre punctul de evacuare. Repet: alergaţi spre punctul de evacuare. Vă acoperim noi, vorbi calm colonelul. *Haideţi, flăcăi. Am mai fost pe-aici şi altădată. Ştim bine cum merge treaba...*

— Întrerupeţi transmisiunea.

— Am înţeles. FEATURE, aici Şase. Îndreptaţi-vă spre punctul de evacuare. Repet: porniţi spre punctul de evacuare. Chiar acum.

Colonelul Johns apăsă pe butonul interfonului.

— Buck, toată lumea să fie pregătită! Trăgătorii la posturi! Avem probleme la punctul de evacuare. La sol sunt oameni de-ai noştri. *Repet: LA SOL SUNT OAMENI DE-AI NOŞTRI.* Aşa că fiţi atenţi cum umblaţi cu afurisitele alea de arme!

Pe vremea când lupta în Laos, Johns îşi dorise de mii de ori să fi primit o asemenea misiune. Elicopterul Pave Low era dotat cu un blindaj din titan, cântărind peste cinci sute de kilograme şi care bineînţeles proteja motoarele, rezervorul de combustibil şi sistemul de transmisie. Echipajul nu beneficia de veste antiglonţ, mult mai puţin eficiente. Restul aparatului nu era la fel de privilegiat – chiar şi un copil ar fi putut vârî o şurubelniţă prin învelişul de aluminiu – dar asta era situaţia. Clark survolă punctul de evacuare de la o înălţime de trei metri şi o depărtare de vreo doi kilometri, rotindu-se în sensul acelor ceasornicului, ca să vadă cum stăteau lucrurile la sol. Situaţia nu părea deloc trandafirie.

— Nu-mi miroase a bine, domnule colonel, mărturisi Zimmer prin interfon.

Sergentul Bean, postat la una dintre mitraliere, era de aceeaşi părere, însă nu scotea de vorbă. Ryan, care nu văzuse nimic în nici unul din punctele de aterizare, tăcea şi el.

— Am pornit, Buck.

— Aşa se pare.

— O.K., mă rotesc în direcţia lor. Atenţie, echipaj, ne apropiem de punctul fierbinte, ca să aruncăm o privire mai îndeaproape. Puteţi riposta dacă se va trage asupra voastră, dar nu faceţi nici o altă mişcare decât la ordinul meu. Aştept confirmarea.

— Aici Zimmer. Confirm.

— Aici Bean. Confirm.

— Aici Ryan. Confirm.

Şi-aşa nu văd nimic în care să pot trage.

Situaţia era mai proastă decât părea la prima vedere. Atacatorii trimişi de Cartel aleseseră să se apropie de punctul de evacuare din direcţia cel mai puţin probabilă. Acest traseu îi dusese tocmai spre punctul alternativ de evacuare stabilit de FEATURE, drept care echipa nu avusese răgazul de-a pregăti un dispozitiv de apărare. Mai mult decât atât, o parte dintre atacatori supravieţuiseră luptei împotriva grupului KNIFE, aşa încât câştigaseră o oarecare experienţă. De pildă, înţeleseseră că uneori prudenţa impunea o înaintare mai rapidă, nu încetinirea pasului. Aflaseră şi de existenţa elicopterului, însă nu

cunoşteau prea multe despre el. De-ar fi ştiut ce arme se găseau la bordul lui, de bună seamă că ostilităţile ar fi încetat chiar în acea clipă. Însă inamicul se aştepta ca elicopterul salvator să nu dispună de arme şi asta din simplul motiv că niciodată nu întâlniseră altfel de cazuri. Aşa cum se întâmpla de regulă într-un conflict armat, sorţii luptei se hotărau în funcţie de scopuri sau erori, de ştiinţă sau ignoranţă. FEATURE se retrăgea rapid, lăsând în urmă mine şi explozibili instalaţi la repezeală, dar, la fel ca şi până atunci, pentru atacatori pierderile constituiau nu atât un avertisment, cât un imbold. Oamenii trimişi de Cartel pe Ninja Hill învăţaseră o lecţie. Aşadar, împărţindu-se în trei grupe, începură să încercuiască punctul de evacuare.

— Am prins un semnal luminos, anunţă căpitanul Willis.

— FEATURE, aici CAESAR. Confirmaţi punctul de evacuare.

— CAESAR, aici FEATURE, aţi recepţionat semnalul nostru luminos?

— Da. Sosim chiar acum. Ieşiţi cu toţii la loc deschis. Repet: ieşiţi cu toţii la loc deschis, ca să vă putem vedea.

— Vreo trei de-ai noştri au rămas în urmă. Facem tot posibilul.

— Mai aveţi treizeci de secunde, îi informă colonelul.

— Vom fi gata.

Ca şi în celelalte ocazii, trăgătorii auziră doar jumătate din conversaţie, urmată de instrucţiunile adresate lor:

— Către întregul echipaj: am ordonat soldaţilor noştri să iasă la loc deschis. De îndată ce-i numărăm, vreau să vă aţintiţi armele asupra întregii zone. În principiu, nu vor fi acolo decât oamenii noştri. Dacă zăriţi vreun intrus, trageţi fără milă. Ryan, asta înseamnă să bagi toţi dracii în mitraliera aia pe care-o ţii în mână!

— Am înţeles, domnule colonel, răspunse Jack.

— Cincisprezece secunde. Ochii în patru, băieţi.

Totul se petrecu fără veste. Nimeni nu apucă să vadă din ce parte se deschisese focul. Elicopterul Pave Low se rotea, coborând rapid spre sol, însă nu putea evita complet apropierea inamicului. Şase dintre atacatori îl auziră venind, apoi zăriră silueta lui întunecată profilată pe cerul înnorat Ochiră toţi şase simultan şi apăsară pe trăgaci. Gloanţele de calibrul 7,62 străpunseră podeaua elicopterului. Sunetul fusese caracteristic, amintind de grindina căzută pe un acoperiş de tablă. Majoritatea celor aflaţi la bord îi înţeleseră imediat semnificaţia. Cei care încă nu pricepuseră ce se întâmplase se dumiriră în momentul când auziră un ţipăt. Cineva fusese rănit.

— Luăm foc, domnule colonel! anunţă Zimmer prin interfon.

În aceeaşi clipă îşi îndreptă arma spre sol, trăgând o rafală scurtă. Aerul vibră din nou în jurul elicopterului. Traiectoria trasoarelor arăta cât se poate de clar ce fel de aparat era Pave Low, precum şi poziţia

sa exactă. Drept urmare, atacatorii deschiseră iarăşi focul.

— Dumnezeule!

Gloanţele loveau parbrizul blindat. Nu reuşeau să-l spargă, însă smulgeau mici aşchii de sticlă, scoţând scântei asemănătoare unor licurici. Instinctiv, Johns smuci maneta spre dreapta, căutând să iasă din bătaia armelor. Numai că manevra lăsă descoperită partea stângă a elicopterului.

Ryan era speriat cum nu fusese în viaţa lui. Avea impresia că jos erau o sută, două sute, o mie de ţevi de armă, toate pironite asupra lui. Ar fi vrut să se ascundă în gaură de şarpe, însă ştia că locul cel mai sigur era în spatele mitralierei cântărind peste cinci sute de kilograme. Ryan privi de-a lungul ţevilor rotitoare spre punctul unde tirul părea a fi cel mai intens şi apăsă pe trăgaci.

Avu senzaţia că ţinea în braţe un ciocan pneumatic. În acelaşi timp, zgomotul îi sugera un uriaş care ar fi sfâşiat în bucăţi o pânză de corabie. În faţa ochilor săi ţâşni o limbă de foc lungă de aproape doi metri şi lată de vreun metru, atât de strălucitoare, încât aproape că-l orbea. În schimb, mănunchiul de trasoare se distingea clar şi Ryan îl văzu căzând asupra fulgerelor care continuau să clipească pe pământ. Dar nu pentru multă vreme. Roti mitraliera pe soclul ei, ajutat de mişcările giratorii ale elicopterului şi de incredibila vibraţie a armei. Jerba de trasoare pluti deasupra ţintei câteva secunde.

În clipa când îşi ridică degetul de pe trăgaci, fulgerele de la sol dispăruseră.

— Ei, drăcia dracului, murmură el, atât de uluit, încât pentru moment uită de primejdie.

Îşi alese o altă ţintă şi se puse pe treabă, de data asta trăgând rafale scurte. Apoi elicopterul se îndepărtă şi nu mai avu în ce să ochească.

La pupitrul de comandă, Willis şi Johns studiau cu atenţie cadranele instrumentelor de bord. Spre marea lor surpriză, elicopterul nu suferise avarii importante. Aparatele de control, protejate şi ele de blindaj, motoarele, sistemul de transmisie şi rezervorul de combustibil nu puteau fi atinse de gloanţele de puşcă. Cel puţin teoretic.

— Avem nişte răniţi aici, în spate, raportă Zimmer. Haideţi să sfârşim ce-am început, domnule colonel.

— O.K., Buck, te-am auzit.

Colonelul roti elicopterul, luând-o spre stânga şi se îndreptă din nou spre punctul de evacuare.

— FEATURE, aici CAESAR. Mai încercăm o dată.

Până şi Johns îşi pierduse tonul imperturbabil. Stilul de luptă nu se schimbase prea mult, în schimb el câştigase în vârstă şi în experienţă.

— Inamicul se apropie! Mişcă-ţi fundu’ dom’le! Suntem cu toţii aici! Suntem aici!

— Douăzeci de secunde, fiule. Atenţie, echipaj! Ne înapoiem la punctul de evacuare. Peste douăzeci de secunde.

Elicopterul se opri în loc şi se roti în aer, renunţând să mai survoleze în cerc. Johns spera că cei de jos vor fi luaţi prin surprindere de această manevră. Ambală motoarele la maximum şi înclină aparatul cu botul în jos, lăsându-se rapid spre punctul de aterizare. La două sute de metri depărtare, aduse din nou elicopterul în poziţie orizontală, reducând din viteză. Era o manevră în care excela şi pe care o repetase de nenumărate ori la viaţa lui. Elicopterul îşi pierdu viteza exact deasupra locului stabilit şi se lăsă greoi la sol, întrucât motorul doi îşi micşorase turaţia. Simţind pământul sub tălpici, Johns se încordă din tot trupul, temându-se să nu declanşeze explozia vreunei mine, însă nu se întâmplă nimic, aşa că rămase acolo unde se găsea.

Urmară câteva momente lungi cât nişte ani. Sub efectul adrenalinei, trupurile şi creierele se supuneau unui ritm interior, care nu mai avea nimic de-a face cu ticăitul unui ceasornic. Ryan avea impresia că distingea paletele elicei învârtindu-se una câte una. Ar fi vrut să se uite spre carlingă, să vadă dacă soldaţii suiseră la bord, însă misiunea sa era să-şi aţintească mitraliera prin uşa din stânga către sol. Brusc, îşi dădu seama că nimeni nu-i va ridica statuie dacă făcea economie de muniţie. De îndată ce se asigură că nu avea soldaţi americani în bătaia gloanţelor, apăsă pe trăgaci şi slobozi o rafală spre pâlcul de copaci, rotind mitraliera într-un cerc larg şi secerând totul în cale la o înălţime de vreo treizeci de centimetri de la sol. De cealaltă parte a elicopterului, Zimmer îi imită exemplul.

Clark privi afară pe uşa din spate. Bean se afla la mitraliera sa, fără s-o poată folosi. În faţa lui se vedeau americanii alergând spre elicopter, dar dând impresia că se mişcau cu încetinitorul, în acea clipă, inamicul ascuns printre copaci deschise focul.

Din locul unde se găsea, Ryan nu putea să creadă că cineva mai rămăsese în viaţă acolo unde secerase el cu mitraliera. Iată însă că existau supravieţuitori. Zări o scânteie în cadrul uşii şi înţelese că trebuia să fi fost un glonţ tras asupra lui. Nu se mai feri. Nu avea unde să se ascundă, deşi ştia că părţile laterale ale elicopterului erau cele mai vulnerabile. Cercetă o clipă împrejurimile, să vadă de unde veneau împuşcăturile, apoi îndreptă ţevile mitralierei într-acolo şi începu din nou să tragă. Avea impresia că reculul armei va răsturna elicopterul într-o parte.

Flacăra ţâşnită din mitralieră făcea o breşă în praful spulberat de elice. Printre copaci continuau să fulgere armele inamice.

Clark auzi ţipete venind de afară şi dinăuntrul elicopterului, acoperind răpăitul de mitralieră. Simţi cum gloanţele loveau în coasta aparatului, apoi văzu doi oameni prăbuşindu-se chiar lângă elicea din

spate, în timp ce ceilalţi se grăbeau să suie la bord.

— La dracu'!

Sărind în picioare, alergă la uşă, împreună cu Chavez şi Vega. Clark îl săltă în braţe pe unul dintre soldaţii căzuţi, târându-l către uşa de îmbarcare, în vreme ce Chavez şi Vega îl cărau pe celălalt. În jurul lor gloanţele ricoşau în pământ, stârnind nori de praf. Vega se rostogoli în ţărână la nici doi metri de uşă, trăgându-şi povara după el. Clark îl împinse pe celălalt rănit în elicopter, unde-l preluară membrii echipajului, apoi se întoarse să-i ajute pe ceilalţi. Îl luă în braţe pe soldatul rănit, în timp ce Chavez se opintea să-l care pe Vega. Clark îl apucă pe rănit de subsuoară, mergând cu spatele până la elicopter. Ding îl sui pe *Oso* la bord, împingându-l de picioare înăuntru, apoi sări peste trupul lui, prinzându-se de soclul mitralierei chiar în clipa când Pave Low începea să se ridice de la sol. O rafală inamică pătrunse pe uşă, însă acum Bean avea câmp liber să ocheaască, aşa că mătură întreaga suprafaţă cu o ploaie de gloanţe.

Elicopterul abia reuşise să se desprindă de pământ. Acum avea o greutate suplimentară de câteva tone şi încerca să zboare la peste trei mii de metri altitudine, cu turaţia redusă la ambele motoare. De pe scaunul pilotului, colonelul Johns înjură aparatul greoi. Pave Low se chinui să se mai înalţe câţiva metri, rămânând totuşi în bătaia gloanţelor de la sol.

Furioşi la culme că cei pe care voiau să-i ucidă erau pe cale să le scape, atacatorii încercară pentru ultima oară să le zădărnicească fuga. Văzând elicopterul ca pe un trofeu, ca pe o apariţie sinistră care-i privase de izbândă şi le omorâse camarazii, oamenii Cartelului deciseră că nu-i puteau lăsa pe americani să le scape printre degete. Peste o sută de puşti deschiseră focul asupra elicopterului care se legăna deasupra lor, nereuşind să se înalţe.

Ryan auzi vâjâitul gloanţelor pătrunse chiar pe uşa în care se afla. Nu ştia unde ricoşaseră, în schimb era convins că fuseseră ţintite înspre el şi arma lui. Îşi învinsese teama. Fiecare fulger ţâşnit din ţevile de puşcă reprezenta o ţintă, aşa că-şi îndrepta de fiecare dată mitraliera în acea direcţie. Alegea ţintă după ţintă, apăsând pe trăgaci şi schimbând mereu direcţia de tir. Siguranţa – atâta cât era – consta în eliminarea cât mai grabnică a pericolului. Nu avea unde să fugă şi ştia că posibilitatea de-a riposta era un lux pe care şi l-ar fi dorit fiecare dintre cei aflaţi la bord, însă de care beneficiau doar trei persoane. Nu-şi putea dezamăgi însoţitorii. Îşi roti mitraliera de la stânga la dreapta şi înapoi, în rafale de câteva secunde care păreau lungi cât nişte ore, trăind senzaţia că auzea vâjâitul fiecărui glonţ în parte. Ceva îl izbi în casca de protecţie şi capul îi zvâcni spre spate, însă se aplecă din nou şi apăsă iarăşi pe trăgaci, revărsând în jur o ploaie de gloanţe. Deodată îşi dădu seama că trebuia să ridice

mâinile, îndreptând în jos ţevile armei, pentru că ţinta rămăsese undeva sub el. O fracţiune de secundă avu impresia că nu el, ci inamicul se îndepărta, apoi totul luă sfârşit. O clipă nu-şi putu desprinde palmele de mitralieră. Încercă să facă un pas înapoi, dar mâinile refuzau să-l asculte, până când, printr-un efort de voinţă, le sili să se supună la comenzi. Le simţi căzându-i inerte de-a lungul trupului. Îşi scuturǎ capul ca să-şi limpezească mintea. Era asurzit de zgomotul mitralierei, aşa că-i trebuiră vreo câteva secunde până să poată auzi ţipetele ascuţite ale răniţilor. Privi în jurul său, constatând că elicopterul era plin de fumul acid al mitralierelor, pe care curentul de aer tot mai puternic din timpul zborului îl risipea puţin câte puţin. Încă îl dureau ochii din pricina focurilor de armă şi se clătina pe picioare, cuprins brusc de oboseala ce urma unei activităţi epuizante. Ar fi vrut să se aşeze jos, să se culce, să adoarmă şi să se trezească în alt loc.

Unul dintre ţipete venea de undeva, de foarte aproape. Era sergentul Zimmer, care zăcea trântit pe spate, rostogolindu-se când în dreapta, când în stânga, cu amândouă mâinile încleştate pe piept. Ryan se duse să vadă ce se întâmplase.

Zimmer primise trei gloanţe în piept şi acum se îneca cu propriul său sânge. De pe buze şi din nări i se prelingea o spumă trandafirie. Un alt glonţ îi sfărâmase umărul drept, însă rana nu era la fel de gravă ca cea din plămâni. Sergentul pierdea sânge, stingându-se chiar sub ochii lui Ryan. Jack nu se îndoia că sfârşitul lui Zimmer nu era departe. Oare se afla vreun medic la bord? El, unul, l-ar fi putut ajuta cu ceva pe rănit?

— Aici Ryan, vorbi Jack în interfon. Sergentul Zimmer e rănit. Nu-i dau prea multe şanse.

— Buck, se auzi imediat vocea colonelului. Buck, ce-i cu tine?

Zimmer încercă să răspundă, dar nu reuşi. Firul său interfon fusese smuls de un glonţ. Strigă ceva ce Jack nu înţelese. Atunci Ryan întoarse capul şi răcni din toate puterile către ceilalţi, care păreau să ignore sau să nu le pese de ce se întâmpla aici.

— *UN DOCTOR! UN SANITAR!* adăugă el, necunoscând termenul folosit în armată.

Clark îl auzi şi porni imediat spre ei.

— Stai liniştit, Zimmer, totul va fi bine, îi spuse Jack.

Atâta lucru îşi mai amintea şi el după cele câteva luni de stagiu în Marina Militară. Oamenii aveau nevoie să se agaţe de ceva ca să trăiască.

— O să-ţi bandajăm rana şi-ai să te faci bine. Ţin-te tare, sergent. Doare al naibii, dar o să te înzdrăveneşti curând.

O clipă mai târziu, Clark ajunse lângă ei. Desfăcu vesta antiglonţ a mecanicului de zbor, fără să ia în seamă urletul de durere al acestuia

în momentul când îi atinse umărul sfărâmat. Pentru Clark, privelişte a însemna o revenire prea violentă la anii tinereţii şi la imaginile de atunci, pe jumătate îngropate în negura timpului. Aproape că uitase cât de îngrozitoare, cât de cumplite erau asemenea momente. Deşi îşi putea recăpăta sângele rece mai rapid decât ceilalţi, oroarea de-a se vedea neputincios pe timpul schimbului de focuri şi în faţa consecinţelor acestuia era un sentiment copleşitor. În această clipă se simţea neputincios, îşi dădea seama limpede, văzând pe unde pătrunseseră gloanţele. Ridică privirea către Ryan şi clătină din cap.

— Copiii mei! urlă Zimmer.

Sergentul avea un motiv ca să trăiască, numai că acesta nu se dovedea de ajuns.

— Povesteşte-mi despre ei, îl îndemnă Ryan. Spune-mi ceva despre copiii tăi.

— Sunt şapte… Am şapte copii… Trebuie să… Nu se poate să mor… Copiii… copiii au nevoie de mine…

— Fruntea sus, sergent, o să te ducem la spital. Să vezi c-ai să te faci bine, îl asigură Ryan, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi la gândul ruşinos că minţea un muribund.

— Au nevoie de mine…

Glasul îi devenea tot mai slab, pe măsură ce sângele îi inunda gâtul şi plămânii.

Ryan înălţă ochii către Clark, în speranţa că mai rămânea ceva de spus. Clark îi susţinu privirea fără un cuvânt. Ryan se uită din nou la Zimmer şi-l apucă de mâna teafără.

— Şapte copii? repetă Jack.

— Au nevoie de mine, gemu Zimmer, ştiind de-acum că nu va mai ajunge lângă ei, că nu va apuca să-i vadă crescând, căsătorindu-se şi devenind părinţi, că nu va fi alături de ei ca să-i povăţuiască şi să-i ocrotească. Nu-i fusese sortit să-şi facă datoria de tată până la capăt.

— Să-ţi povestesc eu ceva despre copiii tăi. Ceva ce nu ştii nici tu, se adresă Ryan sergentului care trăgea să moară.

— Cum? Ce anume?

Nedumerit, aştepta să audă de la Ryan răspunsul la marea întrebare a vieţii. Jack nu deţinea acest secret, aşa că-i spuse ce-i trecea prin minte.

— Vor merge cu toţii la colegiu, prietene, murmură Ryan strângându-i mâna cu toată puterea. Ai cuvântul meu, Zimmer. Toţi copiii tăi vor merge la colegiu. Voi avea eu grijă de asta. Îţi jur pe ce-am mai sfânt că aşa se va întâmpla.

Auzindu-l, chipul sergentului se mai destinse puţin, dar, înainte ca Jack să-şi dea seama ce sentiment îl animase o clipă pe rănit, expresia acestuia se schimbă din nou şi de pe faţa lui se şterse orice urmă de emoţie. Ryan apăsă pe butonul interfonului.

— Zimmer a murit, domnule colonel.

— Am înţeles.

Ryan fu şocat de acea confirmare plină de răceală. Nu putea şti ce gânduri roiau în mintea lui Johns: *Dumnezeule mare! Ce-am să le spun acum lui Carol şi copiilor?*

Sergentul murise cu capul pe braţele lui Ryan. Jack îl dădu uşurel deoparte, culcându-l pe podeaua metalică a elicopterului. Clark îl apucă pe tânăr cu braţele sale vânjoase, trăgându-l la pieptul său.

— Aşa am să fac, repetă Jack cu un glas gâtuit. Să ştii că n-am minţit. Am să-mi ţin făgăduiala.

— Sunt convins. Şi el a fost convins. Zău că da.

— Vorbeşti serios?

Cu lacrimile şiroind pe obraz, lui Jack îi venea greu să repete cea mai importantă făgăduială a vieţii sale.

— Chiar eşti sigur?

— A înţeles ce-ai spus, Jack şi te-a crezut. A fost un gest înălţător din partea dumitale.

Clark îl strânse la piept pe Ryan aşa cum îşi îmbrăţişa numai soţia şi copiii sau pe cei alături de care înfruntase moartea.

Pe scaunul său din dreapta pupitrului de comandă, colonelul Johns îşi impuse să-şi stăpânească durerea, ferecând-o într-un ungher al sufletului, de unde s-o scoată la lumină mai târziu, trăind-o cu toată intensitatea. Acum însă avea de dus la bun sfârşit o misiune. Fără îndoială că Buck ar fi înţeles acest lucru.

Avionul cu reacţie la bordul căruia se afla Cutter ateriză la Hilbert Field târziu, după lăsarea întunericului. Aici pe amiral îl aştepta o maşină, care-l duse până la secţia de zbor pentru operaţiuni speciale. Sosit fără să fi anunţat pe nimeni, Cutter îşi făcu pe neaşteptate apariţia în biroul Operaţiuni, ca un duh al răului.

— Cine dracu’ e şef aici?

Sergentul de serviciu îl recunoscu imediat pe consilierul preşedintelui pe problemele de securitate naţională, întrucât îl văzuse la televizor.

— Poftiţi pe uşa aceea, domnule.

Cutter se trezi în faţa unui căpitan care moţăia în fotoliul său rotativ. Când se deschise uşa, căpitanul în vârstă de douăzeci şi nouă de ani îşi dezlipi pleoapele şi în secunda următoare sări de pe scaun, clătinându-se pe picioare de emoţie.

— Vreau să ştiu unde-i colonelul Johns, zise răspicat amiralul.

— Domnule, e o informaţie pe care nu am voie s-o…

— Dumneata ai idee cine sunt eu?

— Da, domnule.

— Şi-atunci îndrăzneşti să-mi spui „nu”, domnule căpitan?

— Domnule, aşa sună ordinul.

— Domnule căpitan, contramandez toate ordinele care ţi-au fost date. Şi-acum, răspunde la întrebare. Imediat.

Cutter ridicase tonul cu câţiva decibeli.

— Domnule, nu ştiu unde.

— În acest caz, găseşte pe cineva care ştie şi adu-mi-l aici.

Căpitanul era atât de speriat, încât alese calea minimei rezistenţe. Chemă la telefon pe unul dintre maiori, care locuia chiar în incinta bazei şi care se prezentă în birou în mai puţin de opt minute.

— Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă maiorul, păşind în încăpere.

— Se întâmplă că am venit eu, răspunse Cutter şi că vreau să ştiu unde colonelul Johns. Nu el e comandantul bazei, ce naiba daţi din colţ în colţ?

— Da, domnule.

Ce mă-sa înseamnă toate astea?

— Vreţi să spuneţi că nimeni din unitatea dumneavoastră n-are habar unde se găseşte comandantul?

Cutter era atât de surprins că autoritatea funcţiei sale nu impusese celorlalţi supunere necondiţionată, încât comise greşeala de a-şi vărsa năduful pe alte căi.

— Domnule, în cazul operaţiunilor speciale…

— Ce-i aici, tabără de cercetaşi sau bază militară? răcni amiralul.

— Bază militară, domnule, răspunse maiorul. Colonelul Johns e plecat în misiune. Am ordin să nu discut cu nimeni motivul şi destinaţia operaţiunii fără aprobarea autorităţilor competente. Regret, dar numele dumneavoastră nu figurează pe lista acestora. Aşa sunt ordinele, domnule amiral.

Cutter rămase stupefiat, ceea ce avu darul să-i sporească mânia.

— Dumneata ştii ce funcţie am eu şi pentru cine lucrez?

De peste un deceniu nu mai auzise un grad inferior adresându-i-se în felul acesta. Ultima oară distrusese cariera îndrăzneţului, strivindu-l ca pe un vierme.

— Domnule, am ordin scris să procedez aşa precum v-am spus. Nici măcar preşedintele nu figurează pe listă, declară maiorul, stând în poziţie de drepţi.

Scârba dracului! Auzi colo, să numească o bază aeriană a Statelor Unite tabără de cercetaşi! Fir-ai să fii de amiral, cu funcţia ta cu tot!

Pe chipul maiorului se citeau limpede gândurile de mai sus.

Cutter fu nevoit să coboare glasul şi să-şi stăpânească furia. Avea destul timp să se ocupe de licheaua asta neruşinată. Deocamdată trebuia cu tot dinadinsul să obţină informaţia necesară. Aşadar, începu prin a-şi cere scuze, aşa, ca de la om la om.

— Domnule maior, te rog să mă ierţi. E vorba de ceva extrem de important, numai că nu-ţi pot explica nici motivul, nici implicaţiile

insistenţelor mele. Nu-ţi pot spune decât că-i o chestiune de viaţă şi de moarte. Colonelul Johns, comandantul vostru, s-ar putea găsi într-un loc unde să aibă nevoie de ajutor. E posibil ca situaţia să-i fi scăpat de sub control, lucru pe care trebuie să-l aflu cu orice preţ. Loialitatea arătată faţă de comandantul tău e cât se poate de lăudabilă. Ai dovedit un simţ al datoriei absolut exemplar, numai că un ofiţer trebuie să mai gândească şi cu capul lui. Asta îţi cer şi dumitale, domnule maior. Îţi repet că am nevoie de acele informaţii. Chiar acum, în clipa asta.

Ceea ce nu reuşise prin răsteală, reuşi cu vorba bună.

— Domnule amiral, colonelul s-a întors în Panama, la bordul unuia din aparatele noastre ME-130. Nu cunosc motivul şi nici ce face acolo – lucru cât se poate de firesc într-o bază de operaţiuni speciale, domnule. Practic, toate acţiunile noastre sunt secrete şi mai ales acest compartiment. Nici eu nu ştiu mai mult decât v-am spus, domnule.

— Unde anume s-au dus?

— La Howard, domnule.

— Foarte bine. Cum pot lua legătura cu ei?

— Domnule, nu sunt incluşi în reţeaua noastră de transmisiuni. De data asta nu am cum să vă ajut. Ei pot stabili contactul cu noi, dar nu şi invers.

— Bine, dar e o nebunie, se cruci Cutter.

— Nu chiar, domnule amiral. Noi procedăm adeseori astfel. La bordul unui ME-130 echipajul se constituie într-o unitate de sine stătătoare. Printre ei se află personal de întreţinere şi ajutor pentru desfăşurarea operaţiunii şi, afară de cazul când ei ne cheamă pentru ceva anume, sunt de fapt complet independenţi de bază. În situaţia unei probleme de familie sau ceva asemănător, putem încerca să comunicăm prin biroul de operaţiuni al Bazei Howard, dar pentru misiunea de faţă n-am procedat aşa. Dacă doriţi, pot încerca să stabilesc legătura pentru dumneavoastră, dar vă previn că va dura câteva ore.

— Mulţumesc, în câteva ore pot să ajung la faţa locului.

— Vremea începe să strice prin părţile acelea, domnule, îl avertiză maiorul.

— Mulţumesc.

Cutter ieşi din birou şi se întoarse la maşină. Avionul său făcuse deja plinul. Zece minute mai târziu îşi lua zborul, cu destinaţia Panama.

Johns zbura mai uşor acum, îndreptându-se spre nord-est, paralele cu nesfârşita coastă a Anzilor, care formau coloana vertebrală a Columbiei. Zborul era liniştit, însă pe colonel îl preocupau trei lucruri.

În primul rând, motoarele nu aveau puterea necesară pentru a trece munţii aflaţi la vest de el în condiţiile actualei greutăţi a aparatului. Doi: în mai puţin de o oră trebuia să realimenteze cu combustibil. Trei: în faţa lui, vremea se înrăutăţea din clipă în clipă.

— CAESAR, aici CLAW. Terminat.

— Te ascult, CLAW.

— Când facem plinul, domnule? întrebă căpitanul Montaigne.

— Mai întâi vreau să mă apropii de ţărm. Poate că, dacă mai consum vreo câţiva litri, mă pot deplasa mai mult spre vest, în vederea alimentării.

— Am înţeles, dar vă previn că am început să captăm semnale radar. Am putea fi detectaţi. Sunt radare pentru traficul aerian, dar elicopterul nostru e destul de mare ca să apară pe ecrane.

Blestemată treabă! Până atunci, lui Johns îi ieşise cu desăvârşire din minte acest lucru.

— Într-adevăr, e o problemă, răspunse el, adresându-se căpitanului Willis.

— Bineînţeles. La vreo douăzeci de minute în faţa noastră există o trecătoare prin care ne-am putea strecura peste munţi.

— La ce altitudine?

— Harta arată o mie opt sute. Ceva mai spre vârf valea se adânceşte, dar, cu riscul de-a fi detectaţi… şi cu situaţia atmosferică… Nu ştiu ce să spun, domnule colonel.

— Hai să vedem cât de sus poate să zboare jucăria asta, zise Johns.

În ultima jumătate de oră încercase să nu forţeze motoarele, dar acum, gata. Trebuia să vadă ce se putea face. Colonelul spori turaţia la maximum, urmărind pe cadran cum se comporta motorul doi. Acul indicator nu arăta nici măcar şaptezeci şi cinci la sută.

— Avaria de la P3 ne dă de furcă tot mai tare, şefule, îl anunţă căpitanul Willis.

— Constat şi eu.

Încercară să atingă altitudinea permisă de rotor, fără să ştie că şi acesta suferise o defecţiune, drept care nu mai funcţiona la parametrii normali. Elicopterul Pave Low se luptă să mai câştige în înălţime, dar, atingând circa două mii de metri, îşi încetă ascensiunea, iar apoi începu să se lase în jos, urcând iarăşi câţiva centimetri, totuşi pierzând treptat din altitudine.

— Dacă am consuma mai mult combustibil… zise plin de speranţă Willis.

— Nu-ţi face prea multe iluzii, îl temperă colonelul, apăsând butonul radioemiţătorului. CLAW, aici CAESAR, nu reuşim să trecem dincolo de munţi.

— Venim la voi.

— Nu, e prea devreme. Trebuie să realimentăm mai aproape de

ţărm.

— CAESAR, aici LITTLE EYES. Am aflat de necazul vostru. Ce fel de combustibil vă trebuie pentru monstrul ăla? întrebă Larson.

Din clipa când soldaţii fuseseră luaţi la bord, Larson se ţinuse în apropierea elicopterului, conform planului.

— Iubitule, aş arde şi urină, dac-aş avea destulă.

— Poţi ajunge până la ţărm?

— Da. Suntem pe muchie de cuţit, dar cred că reuşim.

— Pot să-ţi indic un aeroport la o sută de mile de coastă, unde găseşti toate cele de trebuinţă. Am şi un rănit, care sângerează şi are nevoie de îngrijire medicală.

Johns şi Willis schimbară o privire între ei.

— Unde vine asta?

— La viteza de acum, ajungeţi în vreo douăzeci de minute. Se numeşte El Pindo. E un aeroport pentru avioanele particulare. La ora asta târzie din noapte, probabil că-i pustiu. Au zeci de galoane de benzină. E o concesiune a firmei Shell. Am mai fost pe acolo de câteva ori.

— La ce altitudine?

— Sub cinci sute. Aerul e bun şi dens pentru elicea dumneavoastră, domnule colonel.

— Hai, zise Willis.

— CLAW, ai recepţionat mesajul? întrebă Johns.

— Da.

— Noi ne vom încerca norocul. Voi luaţi-o spre vest. Rămâneţi destul de aproape, ca să putem ţine legătura prin radio, dar evitaţi să fiţi reperaţi de radare.

— Am înţeles. Ne îndreptăm spre vest, răspunse Montaigne.

În coada elicopterului, Ryan stătea aşezat lângă mitraliera lui.

La bord se aflau opt răniţi, care fuseseră luaţi în îngrijire de doi medici. Ryan nu putea face pentru ei mai mult de-atât. Se apropie şi Clark.

— O.K., *ce* facem cu Cortez şi Escobedo?

— Noi îl vrem pe Cortez. Cât despre celălalt, la dracu'! Habar n-am. Cum justificăm răpirea lui?

— Şi crezi că acum o să-l aducem în faţa tribunalului? întrebă Clark, vocea sa acoperind duduitul motoarelor şi şuieratul vântului.

— Altfel ar fi un asasinat cu sânge-rece. În prezent e prizonierul nostru, iar uciderea prizonierilor se consideră crimă, ai uitat?

Ce mă tot baţi la cap cu legea? îl apostrofă în gând Clark.

Ştia însă că Ryan avea dreptate. Să ucizi un prizonier constituia o abatere de la regulile meseriei.

— Atunci, îl ducem înapoi.

— Am rata operaţiunea, răspunse Ryan.

Ştia că vorbea prea pătimaş despre un subiect ca acela. Ar fi trebuit să rămână tăcut şi gânditor, însă nu putea datorită atât împrejurări, cât şi incidentului din acea seară.

— Iisuse, nu ştiu ce să fac.

— Unde mergem… adică încotro se îndreaptă elicopterul?

— N-am idee.

Ryan apăsă pe butonul interfonului, ca să ceară informaţia respectivă. Surprins de răspuns, i-l comunică lui Clark.

— Uite ce e, lasă totul în seama mea. Mi-a venit o idee. De îndată ce aterizăm, îl iau de aici. Larson şi cu mine ne vom ocupa de el. Cred că ştiu ce se va întâmpla…

— Dar…

— De fapt, nu ţii neapărat să afli, nu?

— Doar n-o să-l lichidaţi, protestă Jack.

— Nu, răspunse Clark.

Ryan nu ştia ce să înţeleagă din vorbele lui. Dar cum i se oferise o soluţie, luă lucrurile ca atare.

Larson ajunse primul. Aeroportul era abia luminat, cu numai câteva becuri slabe, dar reuşi să aşeze aparatul pe sol, după care, clipind din semnalizatoare, se îndreptă spre punctul de alimentare cu combustibil. De-abia opri motoarele, că elicopterul ateriză cincizeci de metri mai încolo.

Larson făcu ochii mari. Prin palida lumină albăstruie zări mai multe găuri în trupul elicopterului. Un bărbat în costum de zbor alergă spre el. Larson îi ieşi în întâmpinare, conducându-l spre furtunul de alimentare. Extrem de lung şi având diametrul de doi centimetri şi jumătate, acesta era folosit numai de avioanele particulare. Pompele nu funcţionau, dar Larson ştia unde se găsea comutatorul, aşa că sfărâmă încuietoarea uşii, descărcându-şi arma în ea. În viaţa lui nu făcuse un asemenea gest, însă – la fel ca în filme – cu cinci gloanţe reuşi să desprindă mecanismul de alamă din cadrul de lemn al uşii. Un minut mai târziu, sergentul Bean introducea furtunul de alimentare într-unul dintre rezervoare. Tocmai atunci apăru Clark, aducându-l pe Escobedo. În timp ce un soldat rămăsese cu arma aţintită spre capul acestuia, cei doi agenţi CIA se sfătuiră între ei.

— Noi doi ne întoarcem, îl anunţă Clark pe pilot.

— Ce? făcu Larson.

Răsucindu-se în loc, văzu că doi soldaţi îl scoteau pe Juardo din Beecheraft, suindu-l în elicopter.

— Îl ducem pe amicul nostru înapoi la Medellin. Dar mai întâi ne rămân câteva lucruri de făcut.

— Grozav, n-am ce zice, comentă Larson.

Revenind lângă aparatul său, se căţără ca să deşurubeze capacele

rezervoarelor de combustibil. Avea de aşteptat vreo cincisprezece minute. În schimb elicopterul făcea plinul printr-un furtun cu mult mai gros. Cineva din echipaj duse furtunul la locul său, în timp ce elicea începu din nou să se rotească. Curând elicopterul se ridică din nou în văzduh, dispărând în întuneric. Undeva spre nord sclipiră nişte fulgere şi Larson îi mulţumi lui Dumnezeu că nu trebuia să zboare în direcţia aceea. Îl lăsă pe Clark să se ocupe de alimentare, iar el intră în clădirea aeroportului, să dea un telefon. Partea cea mai nostimă a afacerii era că mai lua şi bani pentru ceea ce făcea. Numai că în ceea ce se petrecuse în ultima lună nu era nimic de râs.

— O.K., vorbi în interfon colonelul. Ultima escală, după care pornim spre casă.

— Temperatura motorului mă cam pune pe gânduri, zise Willis.

Motoarele T-64-CE-7 erau proiectate să funcţioneze cu kerosen de aviaţie, nu cu benzină mult mai volatilă şi cu cifră octanică periculos de mare folosită de avioanele particulare. Certificatul de fabricaţie garanta treizeci de ore de utilizare a acestui tip de combustibil, după care valvele injectorului se făceau scrum. Numai că certificatul nu pomenea nici un cuvânt despre valvele defecte şi scurgerile de la motor.

— Se pare că va trebui să renunţăm, zise colonelul, făcând semn spre norii care se învolburau în faţa lor.

— Realist ca întotdeauna, domnule colonel, nu-i aşa? replică Willis, străduindu-se să se arate cât mai detaşat.

Nu era vorba de o simplă furtună cu descărcări electrice, ci de un uragan care le bloca întoarcerea în Panama. Până la urmă, riscurile erau mai mari decât atunci când se trăsese asupra lor. În cazul unei furtuni nu puteai riposta deschizând focul.

— CLAW, aici CAESAR. Terminat, vorbi Johns în microfonul radioemiţătorului.

— Te aud, CAESAR.

— Care sunt previziunile meteo?

— Proaste, domnule colonel. Vă sfătuiesc să vă îndreptaţi spre vest, să găsiţi un punct pe unde să treceţi munţii şi-apoi să încercaţi să vă apropiaţi de destinaţie venind dinspre Pacific.

Willis cercetă cadranele instrumentelor de bord.

— Hopa!

— CLAW, greutatea noastră a sporit cu vreo câteva sute de kilograme. Am impresia că trebuie să căutăm altă soluţie.

— Domnule colonel, furtuna se deplasează înspre vest cu o viteză de cincisprezece noduri, iar ruta Panama se situează în cvadrantul din dreapta jos.

Adică ar urma să zburăm numai cu vântul în faţă, îşi zise colonelul.

— Dă-mi o cifră estimativă.

— Se apreciază că viteza vântului sus pe creastă va fi de şaptezeci de noduri.

— Ca la carte, comentă Willis. Asta înseamnă că, pentru a ajunge în Panama, trebuie să facem un ocol. Un ocol chiar foarte mare.

Johns încuviinţă din cap. Nu era destul că trebuiau să înfrunte vântul, acum ploaia adusă de el avea să afecteze simţitor eficienta motoarelor. Performanţele aparatului riscau să fie reduse la jumătate. Nici vorbă să realimenteze pe furtună. Cea mai bună soluţie ar fi fost să găsească un loc de aterizare şi să rămână acolo. Totuşi, Johns nu se hotărî s-o facă. Apăsă din nou pe butonul radioemiţătorului.

— CLAW, aici CAESAR. Pornim spre Alternativa Unu.

— Nu sunteţi în toate minţile? se cruci Francie Montaigne.

— Nici mie nu-mi prea surâde ideea, domnule colonel, zise Willis.

— Foarte bine, într-o bună zi ai să poţi depune mărturie împotriva mea în faţa unui tribunal. Obiectivul se află la numai o sută de mile depărtare de coastă şi, dacă nici aşa nu reuşim, atunci o să ne folosim de vânt ca să ne catapulteze la destinaţie. CLAW, am nevoie de coordonatele Alternativei Unu.

Ţicnitul dracului, înjură în gând Montaigne.

Apoi cu voce tare în microfon:

— Luaţi legătura cu Alternativa Unu. Am nevoie de coordonatele lor. Chiar în clipa asta.

Murray n-o ducea câtuşi de puţin ca pe roze. Deşi Adele nu era un uragan dintre cele mai puternice – aşa îl asigurase Wegener – priveliştea de dovedea mult mai cumplită decât îşi închipuise. Valurile mării se ridicau până la doisprezece metri şi *Panache*, care în rada portului îi păruse a fi o navă solidă ca un munte de oţel, sălta acum pe talazuri ca o jucărie de copil într-o cadă de baie. Agentul FBI îşi lipise plasturi cu scopolamină pe frunte şi după urechi ca să-i alunge răul de mare, însă deocamdată remediul nu se dovedea prea eficace. Wegener stătea în scaunul său de pe puntea de comandă, fumându-şi pipa ca un bătrân lup de mare, în timp ce Murray se agăţase de bara de susţinere de deasupra capului, simţindu-se la fel ca un acrobat ce executa salturi la trapez.

Nu se găseau în punctul unde ar fi trebuit să se afle. Wegener îi explicase că nu puteau fi decât într-un singur loc. E drept că acela se legăna în toate părţile, însă acolo trebuiau să fie, aşa încât Murray îi mulţumea în gând Celui de Sus că marea se mai potolise cât de cât. Se duse până la uşă, ţinându-se când de un obiect, când de altul şi privi afară spre norii mari şi învolburaţi.

— *Panache*, aici CLAW. Terminat, se auzi în difuzor.

Wegener se ridică şi luă microfonul.

— CLAW, aici *Panache.* Terminat. Vă aud slab, dar înţeleg ce spuneţi. Terminat.

— Care sunt coordonatele voastre?

Wegener îi indică poziţia sa pilotului, care i se păru a avea un glas ca de fetiţă. Iisuse, norii începeau să-i învăluie din toate părţile.

— CAESAR se află în zona voastră.

— Am înţeles. Te rog, anunţă-l pe CAESAR că aici complicaţiile meteorologice sunt sub limita de siguranţă. Repet: pentru moment, situaţia atmosferică e foarte proastă.

— Am înţeles. Îi anunţ imediat. Rămâneţi pe recepţie.

Două minute mai târziu, vocea se auzi din nou.

— *Panache*, aici CLAW. CAESAR spune că vrea să-şi încerce norocul. Puteţi face faţă misiunii?

— Da. Oricum, cel puţin încercăm. Dă-mi timpul aproximativ. Terminat.

— Şaizeci de minute.

— Am înţeles. Suntem gata să-i primim. Ţine-ne la curent. Terminat.

Wegener privi spre celălalt capăt al punţii de comandă.

— Domnişoară Walters, preiau comanda. Cheamă-i imediat la mine pe Oreza şi pe Riley.

— Căpitanul a preluat comanda, comunică locotenentul Walters.

Tânără era profund dezamăgită. Iată că se găsea în mijlocul unei furtuni tropicale – cea mai palpitantă experienţă trăită până atunci. Nici măcar nu suferea de rău de mare, spre deosebire de mulţi membri ai echipajului. Prin urmare, de ce n-o lăsa căpitanul să se ocupe în continuare de blestematele alea de manevre?

— Cârma la stânga, ordonă Wegener. Curs nou: trei-trei-cinci. Înainte două carturi.

— Am înţeles. Cârma la stânga. Curs nou: trei-trei-cinci.

Timonierul răsuci cârma, întinzând mâna spre butoanele care acţionau elicea.

— Excelent. Cum te simţi, Obrecki? întrebă căpitanul.

— Ca în trenuleţul zburător. Mă întreb însă cât o să mai săltăm aşa, de colo-colo, adăugă râzând tânărul, fără să-şi ia ochii de la busolă.

— Te descurci de minune. Totuşi, sună-mă dacă oboseşti.

— Am înţeles, domnule căpitan.

O clipă mai târziu îşi făcură apariţia Oreza şi Riley.

— Ce s-a întâmplat? întrebă primul.

— Peste treizeci de minute suim pe puntea de zbor, le dădu de veste căpitanul.

— La dracu'! nu se putu stăpâni Riley. Iartă-mă, Red, dar… Afurisită mare.

— O.K., şefule de echipaj. Iar acum că te-ai răcorit, mă bazez pe

dumneata să execuţi ordinul, i se adresă cu severitate Wegener.

Riley primi reproşul fără comentarii, ca un adevărat profesionist ce era.

— Îmi cer scuze, domnule căpitan. Făgăduiesc să-mi dau toată silinţa. Să-i spun ofiţerului de bord să suie în turnul de control?

Wegener încuviinţă din cap. Ofiţerul de bord era omul cel mai potrivit ca să comande aterizarea din turnul de control.

— Trimite după el.

Riley plecă, iar Wegener se întoarse către maistrul-timonier.

— Oreza, când mergem la Hotel Corpin, vreau să rămâi dumneata la cârmă. Preiau eu comanda.

— Domnule căpitan, pe o vreme ca asta nu există nici un Hotel Corpin.

— De aceea te şi pun la timonă. Dă-i liber lui Obrecki o jumătate de oră şi încearcă să stăpâneşti vasul. Trebuie să oferim pilotului un punct de aterizare cât mai sigur.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Oreza, privind afară pe fereastră. Nu zi vorbă mare, Red!

Johns menţinu aparatul la joasă altitudine, rămânând la numai o sută cincizeci de metri de sol. Deconectă pilotul automat, bizuindu-se de-acum mai mult pe priceperea şi experienţa proprie. Lăsând maneta de gaze pe seama lui Willis, se concentră la maximum asupra instrumentelor de bord. Vijelia se dezlănţui instantaneu. Cu numai o clipă înainte zburaseră sub un cer degajat, iar acum ploaia biciuia cu furie elicopterul.

— Nu-i chiar atât de rău pe cât mă aşteptam, minţi cu seninătate Johns, aplecându-se deasupra interfonului.

— Ba după toate alea, mai luăm şi leafă, îi ţinu isonul Willis, nu fără o nuanţă de ironie.

Colonelul cercetă cadranele din faţa sa. În acel moment vântul bătea din direcţia nord-vest, încetinind întrucâtva înaintarea elicopterului, dar situaţia asta nu putea dura la nesfârşit Privirea îi lunecă de la vitezometru la ecranul radarului orientat spre sol. Sistemele de zbor clasice sau prin satelit afişau pe monitorul computerului un punct roşu, indicând locul în care se aflau şi direcţia în care doreau să zboare. Un alt ecran aparţinea radarului care cerceta evoluţia furtunii din faţa lor, colorând în roşu zonele cele mai periculoase. Pe acelea trebuia cu orice chip să le evite, însă nici zonele galbene pe care urmau să le traverseze nu-i păreau cu mult mai încurajatoare.

— Ei, drăcia dracului! strigă Willis.

Amândoi piloţii ambalară motoarele la maximum. Nimeriseră într-un curent de aer descendent. Două perechi de ochi rămăseseră

aţintite asupra cadranului, indicând viteza de pe verticală, măsurată în metri pe minut. Timp de câteva secunde se prăbuşiră în gol cu peste trei metri pe minut, ceea ce pentru un elicopter aflat la o sută cincizeci de metri altitudine însemna maximum cincizeci de secunde până la impactul cu solul. Dar astfel de curenţi erau totuşi fenomene izolate, aşa că aparatul se stabiliză la şaizeci de metri altitudine, după care se ridică din nou. Colonelul decise că deocamdată la două sute de metri se aflau în siguranţă. Nu făcu decât un singur comentariu:

— Era cât pe ce…

Willis mormăi ceva în chip de răspuns.

Ceilalţi pasageri se prinseseră în chingi de podeaua aparatului. Ryan mai trecuse printr-o experienţă similară, aşa că acum îşi încleştase degetele pe soclul mitralierei, ca şi cum asta ar fi schimbat situaţia. Prin uşa deschisă vedea… de fapt nu vedea nimic. Doar o masă de nori cenuşii şi întunecaţi, străbătută din când în când de câte un fulger. Elicopterul se zgâlţâia din toate încheieturile, ca un zmeu de jucărie purtat de vânt – cu singura deosebire că cel dintâi cântărea douăzeci de mii de kilograme.

Însă Ryan nu avea de ales. Soarta lui se afla în mâinile celorlalţi. Nimic din ce ar fi ştiut sau ar fi fost acum nu mai conta. Nici măcar vomând nu se simţea mai bine, deşi atât el, cât şi însoţitorii săi trecuseră prin această încercare. Nu-şi dorea decât să se termine odată totul, deşi cu ultima rază de luciditate îşi spunea că nu-i era chiar indiferent care va fi sfârşitul…

Elicopterul continua să se hâţâne în toate părţile, însă vântul îşi schimba direcţia pe măsură ce aparatul înainta în zona afectată de furtună. Rafalele porniseră dinspre nord-est, dar nu după multă vreme începură să sufle din direcţia opusă. În cele din urmă vântul se stabili în spatele elicopterului, ceea ce avu drept consecinţă sporirea considerabilă a vitezei.

— Nici că se putea mai bine. Acum vom economisi combustibil, remarcă Johns.

— Cincizeci de mile, declară Willis în chip de răspuns.

— CAESAR, aici CLAW. Terminat.

— Am înţeles. CLAW, suntem la cincizeci de mile de Alternativa Unu. Ne zgâlţâie un picuţ…

Auzi colo *„ne zgâlţâie un picuţ”, c*omentă în gând căpitanul Montaigne, pilotându-şi aparatul la o sută de mile depărtare, sub un cer cu mult mai îndurător.

— … în rest, toate bune, raportă Johns. Dacă nu reuşim să aterizăm, cred c-am putea încerca să ne catapultăm de partea cealaltă a munţilor şi să ne îndreptăm spre coasta panameză.

Colonelul se încruntă, văzând că se înteţea ploaia ce bătea în parbriz. O parte din apă pătrundea şi la motoare.

— Alarmă! Motorul doi nu răspunde la comenzi!

— Porneşte-l din nou! ordonă Johns, luptând să-şi păstreze calmul.

Înclină aparatul cu botul în jos, preferind să mai piardă altitudine, dar să-şi menţină viteza, astfel încât să poată ieşi de sub aversă. Şi ploaia se presupunea că era un fenomen izolat. Teoretic.

— Încerc, răspunse Willis.

— Motorul unu îşi reduce turaţia, anunţă Johns.

Îl ambală la maximum, reuşind să mărească încă puţin turaţia. Acum elicopterul se menţinea în aer doar cu unul dintre cele două motoare ale sale, dar şi acela cu numai optzeci la sută din capacitate.

— Să repunem în funcţiune motorul doi, domnule căpitan. În clipa asta cădem spre sol cu o viteză de treizeci de metri pe minut.

— Funcţionează, răspunse Willis.

Ploaia se mai potolise puţin, aşa că motorul doi începu din nou să se învârtă, deşi cu numai patruzeci la sută din capacitate.

— Cred că avaria de la P3 s-a agravat. Suntem în rahat până-n gât, domnule colonel. Patruzeci de mile. N-avem încotro. Nu ne rămâne altă soluţie decât Alternativa Unu.

— Bine măcar că există o soluţie. Niciodată n-am fost un as la înot.

Palmele colonelului se umeziseră de transpiraţie. Îşi simţea mâinile inerte în mănuşi. Apasă butonul interfonului.

— Către întreg echipajul: măi avem cincisprezece minute. Repet cincisprezece minute.

Riley adunase pe punte un grup de zece marinari dintre cei mai pricepuţi. Fiecare avea prinsă în jurul mijlocului o centură de siguranţă. Riley verificase personal toate nodurile şi cataramele. Deşi echipaţi cu veste de salvare, recuperarea unui om azvârlit peste bord în condiţiile meteorologice existente ar fi presupus un miracol săvârşit din mila unui Dumnezeu mai îndurător ca oricând, dat fiind că în noaptea aceea cu siguranţă că nu-şi vedea capul de treburi, îşi zise Riley. Cablurile şi parâmele groase de cinci centimetri fuseseră pe cât posibil fixate de punte. Riley conduse marinarii la prova, aşezându-i în dreptul suprastructurii, cu faţa către pupa.

— Toată lumea e la posturi, comunică el prin telefon ofiţerului de bord însărcinat cu controlul aerian.

Apoi către marinari:

— Atât vă trebuie, să pice vreunul dintre voi în apă, că sar peste bord şi-l strâng de gât cu mâna mea.

Nimeriseră în mijlocul unui vârtej. Din câte arăta cadranul de zbor, se găseau la nord de obiectiv şi zburau cu o viteză de aproape două sute cinzeci de noduri. Furtuna îi zgâlţâia mai tare ca oricând. O rafală îi precipita spre valurile întunecate, Johns reuşind să redreseze

aparatul la numai treizeci de metri deasupra apei. Până şi pilotului îi venea să vomite. În viaţa lui nu zburase în asemenea condiţii şi constată că era cu mult mai rău decât scria în manualele de zbor.

— Cât mai avem?

— Ajungem imediat, domnule colonel, răspunse Willis. Drept spre sud.

— O.K.

Johns împinse maneta către stânga. Schimbarea bruscă a direcţiei în raport cu vântul risca să răstoarne aparatul, însă colonelul reuşi să-i menţină poziţia, înscriindu-se pe noul curs. Două minute mai târziu, se aflau în siguranţă.

— *Panache*, aici CAESAR. Unde mama dracului sunteţi?

— Aprindeţi toate luminile! Chiar în clipa asta! strigă Wegener, recepţionând mesajul.

Într-o secundă, *Panache* strălucea ca un pom de Crăciun.

— Zău că arătaţi grozav, se auzi glasul pilotului.

Adele era un uragan de mici proporţii, haotic şi nu prea puternic, pe cale de-a se transforma în furtună tropicală datorită condiţiilor meteorologice locale. Vântul sufla mai slab decât se anticipase, iar nucleul rămânea mic şi dezorganizat. Dar pentru aterizare, Johns avea nevoie tocmai de asta.

De regulă, se crede în mod greşit că „ochiul furtunii” este o zonă calmă. Lucrul acesta nu era câtuşi de puţin adevărat, deşi, după experienţa vijeliei şi a masei compacte de neguri, briza de cincisprezece noduri pe oră părea o nimica toată. Însă vântul îşi schimba mereu direcţia, iar valurile din „ochiul furtunii” – deşi nu la fel de înalte ca în restul zonei afectate – erau imprevizibile. Wegener aruncase ancora la o milă nord-vest de „ochiul furtunii”, care acoperea o arie de cel mult patru mile. Furtuna înainta cu o viteză de circa cincisprezece noduri. Singura veste bună era că atmosfera redevenise liniştită. Ploaia încetase, astfel încât echipajul vasului putea vedea valurile, ca şi cum navigau printre ele.

În turnul de control aerian de la pupa, ofiţerul de bord îşi puse căştile şi începu să vorbească în microfon.

— CAESAR, aici *Panache.* Vă vorbeşte ofiţerul de bord însărcinat cu operaţiunile aeriene. Misiunea mea este să vă ghidez la aterizare. Vântul suflă cu o viteză de cincisprezece noduri şi are o direcţie variabilă. Nava are tangaj şi ruliu, iar valurile măsoară circa patru metri şi jumătate. Dispunem de vreun sfert de oră până la aterizare, aşa că nu-i nevoie să ne grăbim.

Ultima frază nu urmărea decât să ridice moralul celor din elicopter. În sinea lui, ofiţerul se întreba dacă exista vreo şansă de reuşită a unui act atât de nebunesc.

— Domnule căpitan, dacă aş spori viteza cu câteva noduri, aş putea ţine nava mai bine sub control.

— Riscăm să ieşim din câmpul vizual al pilotului.

— Ştiu, domnule căpitan, dar e nevoie să mai înaintăm puţin.

Wegener ieşi pe punte, să vadă care era situaţia. Elicopterul devenise vizibil, clipind din semnalizatoare, pilotul survolă vasul, astfel încât să evalueze spaţiul de aterizare.

Dacă există ceva care ar putea da totul peste cap, ăla-i ruliul, descoperi Wegener. Oreza avea dreptate când voia să crească viteza.

— Două carturi! îi strigă el timonierului aflat în spatele său, în cabină.

— Doamne sfinte, da' aia-i o bărcuţă amărâtă! exclamă Willis adresându-se lui Johns.

— Bine că nu ne împiedicăm de vâsle.

Colonelul coborî puţin elicopterul, survolând vasul pentru ultima oară, apoi se apropie în linie dreaptă dinspre pupa cuterului. Rămase la altitudinea de treizeci de metri, dar îşi dădu seama că nu reuşea să se menţină în aer aşa uşor. Motoarele aveau o turaţie prea mică, astfel încât elicopterul se legăna când în dreapta, când în stânga.

— Ţineţi dreaptă afurisita aia de copaie! strigă el în microfon.

— Ne dăm toată silinţa, domnule, răspunse ofiţerul de cart. Vă sfătuiesc să vă apropiaţi dinspre babord şi să vă menţineţi în unghi faţă de punte.

— Am auzit şi înţeleg motivul.

Johns ambală motoarele încă o dată şi se îndreptă spre vas.

— O.K., daţi-i bătaie, îşi îndemnă Riley marinarii.

Aceştia se împărţiră în trei echipe, câte una pentru fiecare cuplu de roţi ale elicopterului.

Johns îşi dădu seama că puntea nu era suficient de încăpătoare pentru o aterizare pe direcţia lungimii navei, în schimb venind dintr-o parte, îşi putea aşeza toate şase roţile pe suprafaţa neagră a pistei. Se apropie atent, la o viteză cu cincisprezece noduri mai mare decât cea a vasului, pe care o reduse treptat, pe măsură ce se micşora distanţa dintre el şi obiectiv. Vântul zgâlţâia aparatul, abătându-l din cursul său. Johns înjură şi se îndepărtă puţin, cu gândul să reia manevra.

— Îmi pare rău, anunţă el, dar am probleme cu motoarele.

— Am înţeles, domnule. Nu-i nici o grabă, răspunse ofiţerul de bord.

Ajuns la o distanţă de o sută de metri, colonelul porni din nou spre vas, de data asta fără incidente. La vreo sută de metri de pupa reduse din viteză, îşi stabiliză cursul şi zbură încet spre navă. Atinse puntea exact în punctul unde dorea, însă tocmai atunci vasul se legănă

puternic, azvârlind aparatul spre tribord. Instinctiv, colonelul ambală motoarele, ridicându-se din nou în aer. În aceeaşi clipă, înţelese că fusese o manevră greşită.

— E teribil de greu, vorbi el în microfon, abia stăpânindu-şi o înjurătură, în timp ce făcea un nou ocol cu elicopterul.

— Păcat că nu avem suficient răgaz ca să exersăm mişcarea, comentă ofiţerul de la Paza de Coastă. Aterizarea a fost perfectă, numai că vasul nostru v-a jucat un renghi urât. Încercaţi din nou. De data asta veţi reuşi.

— Bine, mai încerc o dată, se auzi glasul colonelului.

Nava în ruliu se înclină în unghi de douăzeci de grade spre dreapta şi spre stânga, în ciuda stabilizatoarelor şi a chilelor de ruliu, însă Johns îşi ţinu privirea pironită asupra centrului pistei, care nu se legăna, rămânând un punct fix în spaţiu. Asta trebuie să fie şmecheria, îşi zise el. Totul e să alegi punctul care nu se mişcă. Reduse iarăşi din viteză şi se apropie cu mare băgare de seamă. În timp ce se îndrepta spre punte, îşi mută privirea spre locul unde urma să aşeze roţile din faţă şi smuci cu putere maneta. Avu impresia că elicopterul s-a izbit de punte, însă maneta menţinea aparatul pe loc.

Riley se repezi primul către elicopter, vârându-se pe după roţile din faţă. Îl urmă un marinar, aducând lanţurile de ancorare. Şeful de echipaj găsi ceva de care să le prindă, după care făcu semn oamenilor săi. Doi dintre aceştia traseră cu putere de lanţuri, întinzându-le la maximum, iar Riley ieşi de sub elicopter, ducându-se spre partea dinspre babord a aparatului, unde se afla principalul dispozitiv de ancorare. Totul dură câteva minute. Pave Low alunecă de două ori pe punte înainte de-a se lăsa priponit, însă curând marinarii îl fixară cu cabluri groase de trei centimetri. Când îşi termină treaba, nimic n-ar mai fi putut clinti aparatul din loc. Echipajul de pe vas sui la bordul elicopterului, ajutând pasagerii să coboare. Riley numără cincisprezece persoane. I se spusese că vor fi mai mulţi. Apoi zări cadavrele şi soldaţii care le cărau în spate.

În carlingă, Johns şi Willis opriră motoarele.

— Aici, CLAW. CAESAR a aterizat. Ne întoarcem la bază.

Johns apucase să-şi scoată căştile, aşa că nu mai auzi răspunsul, în schimb Willis recepţionă mesajul.

— Am înţeles. Terminat.

Johns privi de jur-împrejur. Acum nu se mai simţea pilot. Elicopterul nu zbura. Se afla în siguranţă. Era timpul să se preocupe şi de alte lucruri. Nu putea ieşi pe uşa din dreptul său fără a risca să cadă peste bord şi… îşi impuse să nu se mai gândească la Buck Zimmer. Dar acea portiţă a minţii lui se deschise de la sine. La urma urmei, îşi zise Johns, Buck ar fi înţeles. Colonelul trecu pe lângă panoul de bord al fostului său mecanic de aviaţie. Ryan se găsea la locul său. Costumul

lui de zbor era murdar de vomă. Johns îngenunche lângă sergentul mort. Lucraseră împreună peste douăzeci de ani.

— Mi-a spus că are şapte copii, murmură Ryan.

Glasul lui Johns suna prea istovit ca să-i mai trădeze emoţiile. Vorbea ca un moşneag de o mie de ani, sătul de viaţă, sătul de zbor, sătul de tot.

— Da şi-s tare drăgălaşi. Nevastă-sa e din Laos. O cheamă Carol. Ah, Dumnezeule, Buck, de ce tocmai acum?

— Daţi-mi voie să vă ajut, se oferi Jack.

Johns îl apucă pe Zimmer de braţe, iar Ryan de picioare. Trebuiau să-şi aştepte rândul. Mai erau şi alte trupuri de coborât din elicopter – câţiva morţi, câţiva răniţi – şi bineînţeles că aveau prioritate. Jack văzu că soldaţii, împreună cu sergentul Bean, îşi cărau propriii camarazi. Cei de la Paza de Coastă se oferiră să le dea o mână de ajutor. Militarii îi refuzară blând, dar ferm, iar marinarii pricepură motivul. Ryan şi Johns nu acceptară nici ei un ajutor din afară, colonelul datorită vechii sale prietenii cu sergentul, iar agentul CIA în urma datoriei asumate din proprie iniţiativă. Riley şi oamenii săi rămaseră să debarce raniţele şi armele, după care părăsiră şi ei puntea.

Cadavrele fură depuse provizoriu pe un coridor, iar răniţii duşi în cabinele echipajului. Ryan şi ofiţerii de aviaţie fură invitaţi în careul ofiţerilor. Aici îi întâmpină omul care cu luni în urmă declanşase întreaga acţiune – deşi nici unuia dintre cei implicaţi nu-i era sortit să înţeleagă vreodată cum de se întâmplase aşa ceva. Tot acolo aştepta încă un bărbat, pe care Jack îl recunoscu imediat.

— Noroc, Dan.

— A fost greu? i se adresă agentul FBI.

Jack nu-i răspunse la întrebare.

— L-am prins pe Cortez. Cred că-i rănit. Probabil că se află la infirmerie, păzit de câţiva soldaţi.

— Dar tu ce-ai păţit? întrebă Murray, arătând spre casca lui Jack.

Ryan îşi scoase casca, descoperind pe ea o adâncitură, acolo unde un glonţ de calibrul 7,62 ciupise vreo jumătate de centimetru din fibra de sticlă. Jack era conştient de faptul că ar fi trebuit să se arate impresionat, dar acea pagină din viaţa lui rămăsese undeva departe, la patru sute de mile în urmă. Se aşeză pe un scaun, cu ochii aţintiţi spre punte, fără un cuvânt Murray îl culcă pe un pat de campanie, învelindu-l cu o pătură.

Pe ultimele două mile, căpitanul Montaigne avu de înfruntat un vânt puternic, însă era un pilot extrem de priceput, iar avionul Lockheed Hercules o minunăţie de aparat. Atinse solul cu o uşoară hurducătură, după care se lăsă condusă de Jeepul aeroportului către hangar. Acolo o aştepta un bărbat în haine civile, însoţit de câţiva

ofiţeri. Tânăra opri motoarele şi se îndreptă spre ei ca să-i salute. Îi lăsă apoi să aştepte, iar ea se duse în sala piloţilor, surâzătoare în ciuda oboselii, astfel încât nici un bărbat de pe întreg cuprinsul Statelor Unite nu i-ar fi putut refuza îngăduinţa de-a merge la toaletă. Costumul de zbor mirosea îngrozitor şi părul îi era într-o dezordine cumplită, remarcă fata, privindu-se în oglindă înainte de-a se înapoia lângă cei ce-o întâmpinaseră. Grupul o aştepta chiar la uşă.

— Doamnă căpitan, vreau să ştiu ce misiune ai îndeplinit azi-noapte, i se adresă civilul.

Într-o clipă, fata îşi dădu seama că nu era de fapt civil, deşi un dobitoc înfumurat ca acela nici n-ar fi meritat să facă parte din rândurile armatei. Montaigne nu cunoştea toate dedesubturile afacerii, dar atâta lucru îşi putea da seama şi ea.

— Tocmai m-am înapoiat dintr-o misiune de durată, domnule. Şi eu şi echipajul suntem frânţi de oboseală.

— Vreau să stăm de vorbă cu toţii despre misiunea la care aţi participat.

— Domnule, echipajul se află sub comanda mea. Dacă aveţi ceva de spus, vă rog să-mi spuneţi mie, ripostă fata.

— Ce fel de misiune aţi executat? întrebă Cutter.

Încerca să-şi închipuie că nu discuta deloc cu o femeie. Nu putea şti că, în schimb, Frances nu încerca deloc să-şi imagineze că n-ar sta de vorbă cu un bărbat.

— Colonelul Johns s-a dus să salveze nişte militari de la Operaţiuni Speciale.

Începu să-şi maseze ceafa cu ambele mâini.

— I-am luat la bord… De fapt, el i-a luat… Cred că aproape pe toţi…

— Unde se găseşte colonelul în clipa asta?

Montaigne îl privi drept în ochi.

— A avut probleme cu motorul, domnule. N-a putut ajunge până la noi, fiindcă n-a reuşit să treacă munţii. A fost nevoit să zboare exact spre zona de furtună, din care n-a mai ieşit. Mai doriţi să ştiţi şi altceva, domnule? Vreau să fac şi eu un duş, să beau o cafea şi să mă pregătesc de drum. Trebuie să-l caut şi să-l ajut să iasă din dificultate.

— Aeroportul e închis, zise comandantul bazei. În următoarele zece ore nimeni nu se ridică de la sol. Cred că ai nevoie de odihnă, doamnă căpitan.

— Aveţi dreptate, domnule comandant. Iertaţi-mă, dar trebuie să văd ce face echipajul. În câteva minute vă comunic coordonatele zonei de căutare şi salvare. Nu putem rămâne cu braţele încrucişate, adăugă ea.

— Uite ce este, domnule general, eu vreau… dădu să spună Cutter.

— Domnule, v-aş ruga să lăsaţi echipajul în pace, zise un ofiţer de aviaţie cu o stea pe epoleţi, după care se îndreptă cu paşi grăbiţi

afară.

Larson ateriză pe aeroportul de lângă Medellin cam tot atunci când ME-130 se apropia de Panama. Fusese un zbor istovitor, cu Clark în spatele său supraveghindu-l pe Escobedo, care avea mâinile legate şi un pistol înfipt între coaste. Şeful Cartelului nu încetase o clipă să-i ameninţe cu moartea pe Clark, pe Larson, pe prietena acestuia, care lucra la compania Avianca şi pe mulţi alţii. Însă Clark se mulţumea să surâdă îngăduitor.

— Şi-acum ce vreţi să faceţi cu mine? Să-mi luaţi viaţa? întrebă traficantul în clipa când roţile elicopterului atinseră pământul.

Într-un târziu, Clark catadicsi să-i răspundă.

— Eu am propus să-ţi dăm lecţii de zbor acolo sus în elicopter, dar ceilalţi n-au fost de acord. Înţeleg că n-avem încotro şi trebuie să-ţi redăm libertatea.

Escobedo nu ştiu ce să răspundă. Mânia i se topise ca prin farmec la auzul veştii că cei doi nu intenţionau să-l ucidă. Pur şi simplu nu aveau curajul s-o facă, raţionă el.

— L-am rugat pe Larson să anunţe telefonic sosirea noastră, îl lămuri Clark.

— Larson, trădător mizerabil ce eşti! Chiar îţi închipui c-ai să scapi cu viaţă?

Clark îl împunse cu pistolul în coaste.

— Fă bine şi nu-l supăra pe băiatul care pilotează afurisitul ăsta de elicopter. În locul dumitale, senor, aş fi încântat că mă întorc acasă. Am aranjat să fii aşteptat la aeroport.

— De către cine?

— De câţiva oameni de-ai dumitale, răspunse Clark, în timp ce roţile scrâşneau pe pistă.

Larson acţionă elicea în sens invers, ca să frâneze aparatul.

— Colegi de-ai dumitale, adăugă pilotul.

În clipa aceea Escobedo întrevăzu pericolul real.

— Ce le-aţi spus?

— Adevărul, răspunse Larson. Că ai zburat peste graniţă în împrejurări destul de dubioase, în ciuda furtunii şi a intemperiilor. Date fiind întâmplările din ultimele săptămâni, m-am gândit că era o simplă coincidenţă…

— Iar eu am să le explic…

— Ce anume? întrebă Clark. Că noi doi ne-am riscat viaţa ca să te aducem înapoi acasă? Că totul e o născocire? Eşti liber să le-o spui, cine te împiedică?

Larson frână, fără a opri motoarele. Clark îi puse lui Escobedo un căluş în gură, după care îi desprinse centura de siguranţă, împingându-l către uşă. Lângă avion se afla o maşină. Clark coborî,

ţinându-şi pistolul cu amortizor proptit în spinarea lui Escobedo.

— Dumneata nu eşti Larson, se încruntă unul dintre cei care aşteptau.

În mână ţinea o armă automată.

— Sunt prietenul lui. Larson e pilotul. Iată-l pe omul vostru. În schimb, daţi-ne ce ne-aţi promis.

— Nu-i neapărată nevoie să plecaţi, zise un altul, care ţinea o servietă-diplomat.

— Tipul are prea mulţi prieteni. E mai bine s-o ştergem.

— Cum doriţi, zise cel de-al doilea. Oricum, nu aveţi de ce vă teme de noi, adăugă el, înmânându-le servieta.

— *Gracias jefe*, mulţumi Clark.

Capii Cartelului adorau să li se spună astfel. Clark îl împinse pe Escobedo către ei.

— Mare prostie ai făcut că ţi-ai trădat prietenii, se auzi glasul celui de-al doilea bărbat, în timp ce Clark închidea uşa după el.

— Hai s-o întindem dracului de-aici.

— Următoarea escală, Venezuela, anunţă Larson, ambalând motoarele.

— Şi-apoi Gitmo. Crezi că te descurci?

— Voi avea nevoie de nişte cafea, iar cea de-acolo e nemaipomenită.

Avionul se ridică în văzduh.

Iisuse, îşi zise Larson. *Bine că am scăpat de individul ăsta.*

Afirmaţia era valabilă numai pentru el, nu însă şi pentru alţii.

30
Utilitatea sacrificiului

Când Ryan se trezi din somn pe patul de campanie, deja se aflau în afara primejdiei. Vasul reuşise să navigheze înspre est cu o viteză constantă de zece noduri, iar cu vântul de cincisprezece noduri care sufla în direcţia nord-vest, ajunsese în apă ceva mai liniştită după numai şase ore. Fixară cursul spre nord-est, *Panache* sporind viteza până la douăzeci de noduri.

Soldaţii fuseseră găzduiţi la un loc cu echipajul, care-i trata ca pe nişte prinţi. Ca prin minune, apărură şi câteva sticle de băutură – probabil din rezervele şefilor, deşi nimeni nu îndrăznise să întrebe – care se goliră numaidecât. Tinerii renunţară la uniforme, primind haine curate din magazia vasului. Cadavrele fuseseră depuse în frigiderul navei, toată lumea înţelegând că era o măsură inevitabilă. Erau cinci morţi, dintre care doi – incluzându-l pe Zimmer – muriseră în cursul operaţiunii de salvare. Opt soldaţi fuseseră răniţi – unul chiar foarte grav – însă cei doi medici militari, ajutaţi de infirmierul vasului, reuşiseră să-i acorde primul ajutor. Cât dură călătoria pe mare, tinerii nu făcură aproape nimic altceva decât să doarmă, să mănânce şi iar să doarmă.

Cortez, rănit la braţ, se găsea în carcera vasului, păzit de Murray. Când Ryan se trezi din somn, coborî în celula prizonierului împreună cu Dan, aducând cu ei o cameră TV. După ce o fixară pe un trepied, agentul FBI începu să-l interogheze pe Felix. Se dovedi curând că acesta nu avea nici un amestec în asasinarea lui Emil Jacobs – lucru pe cât de surprinzător pentru Murray, pe atât de logic la o examinare atentă a faptelor. Era o complicaţie la care nu se aşteptase nici unul dintre ei, dar pe care Ryan se gândea că ar putea s-o folosească în avantajul lor. Începu să-l întrebe pe Cortez despre experienţa sa la DGI. Felix se arătă întru totul dispus să coopereze. Îşi trădase deja o alianţă, astfel încât a doua oară îi era mult mai uşor, mai ales că Jack îi făgăduise să-l scape de condamnare în cazul că făcea mărturisiri. Promisiunea avea să fie respectată ad litteram.

Cutter rămase în Panama încă o zi. Operaţiunea de căutare şi salvare a elicopterului suferi o întârziere, datorită condiţiilor meteorologice. În consecinţă, pe amiral nu-l mai surprinse faptul că aparatul nu fusese găsit. Furtuna continua să se îndrepte spre nord-est, epuizându-şi forţele deasupra Peninsulei Yucatan, într-o serie de vijelii care în zilele următoare dezlănţuită şase tornade în statul Texas.

Cutter nu avu parte de vitregiile vremii. De îndată ce timpul se amelioră, amiralul zbură înapoi la Washington, unde ajunse la numai câteva ore după întoarcerea căpitanului Montaigne la Baza Aeriană Eglin. Echipajului i se ceruse să păstreze secretul absolut asupra misiunii, conform unui ordin pe care comandantul avusese toate motivele să-l dea.

Panache sosi la Baza Navală Guantanamo la treizeci şi şase de ore după ce primise la bord elicopterul. Căpitanul Wegener luase legătura cu baza, cerând permisiunea de-a ancora sub pretextul unei probleme de ordin tehnic, dar cu gândul să iasă de sub incidenţa uraganului. La câteva mile depărtare, colonelul Johns porni elicopterul, înapoindu-se la bază, unde aparatul fu imediat dus într-un hangar. După un ceas îşi făcu apariţia şi cuterul, cu unele mici avarii cauzate de furtună, o parte dintre acestea fiind totuşi reale.

Clark şi Larson îi întâmpinară pe chei. Elicopterul lor fusese şi el ascuns. Ryan şi Murray li se alăturară, în timp ce o echipă de puşcaşi suiau la bordul cuterului, ca să-l debarce pe Cortez. După câteva telefoane necesare, cei patru bărbaţi începură să se sfătuiască ce era de făcut. Soluţiile nu erau lesne de găsit, nici una dintre ele nefiind în întregime legală. Soldaţii fură lăsaţi în îngrijirea spitalului bazei, iar a doua zi plecară cu avionul la Fort McDill în Florida. Tot atunci, Clark şi Larson duseră elicopterul înapoi la Washington, după ce mai întâi făcuseră escală în Bahamas pentru un plin de benzină. La Washington aparatul fu restituit unei mici corporaţii aparţinând CIA. Larson plecă în concediu, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se însoare cu prietena lui şi să-şi întemeieze o familie. De un lucru era sigur, nu va mai lucra la Agenţie.

Dar, cum era de aşteptat, surveni un fapt imprevizibil, sortit să rămână pe veci un mister pentru toată lumea, cu excepţia unei singure persoane.

Amiralul Cutter se întorsese cu două zile în urmă, reluându-şi ocupaţiile zilnice. Preşedintele era plecat într-o călătorie în scopuri politice, încercând să-şi recapete poziţia în cursa electorală înainte de începerea convenţiei – eveniment de care-l mai despărţeau numai două săptămâni. În consecinţă, afacerea care îi răpise somnul consilierului pe problemele de securitate naţională devenea mult mai uşor de suportat. Amiralul se cam săturase de toată tevatura asta. Îşi slujise preşedintele cum se cuvenea, făcuse ceea ce trebuia să facă, drept care avea dreptul la o răsplată. Se gândea că cea mai nimerită recompensă ar fi fost funcţia de comandant de flotă – eventual de comandant suprem al departamentului de Operaţiuni Navale (în sprijinul luptelor aeriene). Fusese avertizat să se aştepte la o

schimbare, numai că preşedintele era acela care avea ultimul cuvânt, deşi amiralul îşi închipuia că putea obţine tot ce-i trecea prin cap. Ulterior, dacă preşedintele ar fi fost reales, Cutter putea ajunge chiar şef de stat-major… Merita să se gândească la avansare în vreme ce-şi lua micul dejun de data asta la o oră mai omenească. Îi rămânea chiar timp să facă o alergare, după ce primea raportul de la CIA. La ora şapte şi un sfert se auzi soneria de la intrare. Cutter se duse să deschidă.

— Cine eşti dumneata?

— Ofiţerul care vă raportează zilnic e bolnav, domnule. Astăzi îi ţin eu locul, răspunse vizitatorul.

Era un bărbat la vreo patruzeci de ani, cu înfăţişarea aspră a unui veteran al misiunilor secrete.

— Bine, intră, îl invită Cutter, făcându-i semn să treacă în biroul său.

Omul se aşeză, remarcând cu satisfacţie că în încăpere se găseau atât un televizor, cât şi un video.

— Prin urmare, azi cu ce începem? întrebă Cutter de îndată ce închise uşa în urma sa.

— Gitmo, domnule, răspunse bărbatul.

— Ce se întâmplă în Cuba?

— Am totul pe caseta video, domnule.

Agentul CIA introduse caseta în aparat şi apăsă pe PLAY.

— Ce-i asta? *Doamne Dumnezeule!*

Banda continuă să se deruleze timp de câteva minute, după care agentul o opri.

— Şi ce-i cu asta? E declaraţia unui individ care şi-a trădat propria ţară, spuse Cutter, ca răspuns la surâsul expectativ al celuilalt.

— Mai am ceva să vă arăt.

Îi prezentă o fotografie, care-l înfăţişa pe amiral alături de personajul filmat pe casetă.

— Eu, unul, tare-aş vrea să vă văd în închisoarea federală. E şi dorinţa FBI-ului, care urmează să vă aresteze chiar în cursul acestei zile. Bănuiţi, desigur, ce acuzaţii vi se aduc. De cazul dumneavoastră se ocupă subdirectorul Dan Murray. Probabil că în clipa de faţă se consultă cu procurorul general al Statelor Unite… nu ştiu exact care-i procedura. Şi de fapt, puţin îmi pasă de toate astea.

— Atunci de ce…?

— Sunt un mare amator de filme şi în plus, cândva am făcut parte din Marină. De regulă, în astfel de situaţii tipului de pe ecran i se oferă o şansă de-a ieşi singur din încurcătură. „Pentru binele instituţiei sale”, aşa i se spune. În locul dumneavoastră, n-aş încerca să fug. În caz că nu ştiţi, există o echipă a FBI-ului care nu vă scapă din ochi. Dat fiind sistemul de lucru din capitală – şi timpul necesar rezolvării

anumitor probleme – presupun că nu se vor prezenta la dumneavoastră înainte de ora zece sau unsprezece. Dar din acel moment, domnule amiral, numai Dumnezeu vă mai poate ajuta. Veţi fi condamnat la închisoare pe viaţă. Aş fi vrut să căpătaţi o pedeapsă mai aspră, dar o să vă alegeţi cu detenţia pe viaţă într-un penitenciar federal, unde cine ştie ce puşcăriaş înrăit o să-şi facă mendrele cu dumneavoastră ori de câte ori nu-i prin preajmă nici un gardian. Mărturisesc că nu mi-ar displăcea să asist la o asemenea scenă. Oricum…

Recuperă caseta video, punând-o la loc în servieta-diplomat, împreună cu fotografia pe care FBI-ul i-o dăduse cu condiţia să se folosească de ea numai ca să-l identifice pe Cortez.

— La revedere, domnule amiral.

— Bine, dar dumneata ai…

— Ce anume? Nimeni nu mi-a cerut să păstrez secretul. Ce secrete am dezvăluit eu, domnule amiral? Dumneavoastră aţi fost direct implicat în toate.

— Dumneata eşti Clark, adevărat?

— Poftim? Cine să fiu? se miră „agentul”, îndreptându-se spre ieşire.

În clipa următoare, dispăru pe uşă.

Jumătate de oră mai târziu, Pat O’Day îl zări pe Cutter făcându-şi alergarea zilnică în josul dealului, mai precis în direcţia lui George Washington Parkway. Unul dintre avantajele faptului că preşedintele lipsea din capitală, îşi spuse irlandezul, era acela că nu mai trebuia să-şi întrerupă orice activitate la ora patru şi jumătate fix ca să-l întâmpine pe şeful statului. O’Day nu aşteptase mai mult de patruzeci de minute, omorându-şi vremea mai mult cu exerciţiile de dezmorţire a oaselor, când îşi făcu apariţia amiralul. Agentul îl lăsă să treacă prin dreptul său, apoi porni după el, ţinând pasul fără prea mare efort, întrucât Cutter era mai în vârstă. Dar asta nu era tot…

O’Day îl urmări cale de o milă, apoi încă una, apropiindu-se de Pentagon. Cutter o luase pe aleea dintre fluviu şi şosea. Poate că nu se simţea bine. Alerga, mai mergea puţin la pas, apoi reîncepea să alerge. Poate că încerca să-şi dea seama dacă-l fila cineva, îşi zise O’Day. Totuşi… în aceeaşi clipă, amiralul porni din nou în pas alergător.

Chiar în punctul unde începea zona de parcare de pe latura nordică, Cutter părăsi aleea, îndreptându-se spre autostradă, ca şi cum ar fi vrut să traverseze. Agentul O’Day se apropiase la numai cincizeci de metri. Ceva nu era în regulă. Nu-şi dădea seama ce anume. Parcă totuşi…

…felul în care Cutter îşi calcula posibilităţile de-a se strecura printre

maşini. Nu căuta să treacă atunci când şoseaua era mai liberă. Numai că O'Day înţelese prea târziu. Un autobuz de tranzit, mergând în direcţia nord, tocmai ieşea de pe 14 Th Street Bridge şi…

— Atenţie!

Însă bărbatul din faţa sa păru să nu fi auzit avertismentul.

Răsună un scrâşnet de frâne. Autobuzul încercă să evite pietonul de pe carosabil, dar se ciocni de o maşină, declanşând coliziunea în lanţ a nu mai puţin de cinci automobile. O'Day se grăbi spre locul accidentului numai pentru că era poliţist şi toată lumea se aştepta ca poliţiştii să ia atitudine în astfel de situaţii. Viceamiralul James A. Cutter din Marina Statelor Unite zăcea în mijlocul drumului, proiectat la o distanţă de cincizeci de metri de locul impactului.

A vrut să pară un accident, îşi spuse O'Day*. Însă nu a fost deloc aşa*.

Agentul nu-l observă pe bărbatul aflat la volanul unui automobil de duzină din parcul de maşini al guvernului. Acesta venise dinspre celălalt capăt al parcării, căscând gura la ce se întâmplase, la fel ca atâţia alţii. Numai că, în locul fireştii grimase de oroare, pe chipul său se întipărise o expresie de satisfacţie.

Ryan aştepta la Casa Albă. Preşedintele zburase acasă cu avionul, la vestea morţii secretarului său particular. Cu toate acestea, rămânea şeful statului, preocupat de o mulţime de probleme care se cereau rezolvate. Aşadar, dacă directorul-adjunct al departamentului Informaţii solicitase de urgenţă o întrevedere cu preşedintele, atunci într-adevăr era vorba de ceva important. Şeful statului constată cu uimire că Ryan venise însoţit de Al Trent şi Sam Fellows, copreşedinţi ai Comitetului Camerei Reprezentanţilor însărcinat cu supravegherea serviciilor de informaţii.

— Poftiţi, vă rog, îi întâmpină preşedintele, invitându-i cu toate onorurile în Biroul Oval. Care-i problema aceea atât de presantă încât nu mai suferea amânare?

— Domnule preşedinte, dorim să discutăm cu dumneavoastră în legătură cu anumite operaţiuni secrete, în speţă aceea denumită SHOWBOAT.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă circumspect şeful statului.

Ryan îi explică preţ de un minut sau două.

— A, da. Foarte bine. Operaţiunea SHOWBOAT a fost încredinţată celor două persoane de către judecătorul Moore în persoană, conform principiului operaţiunilor care comportă riscuri.

— Domnul Ryan ne-a spus că există şi alte lucruri pe care ar trebui să le aflăm şi noi. Respectiv, alte misiuni legate de SHOWBOAT, interveni congresmanul Fellows.

— Nu am cunoştinţă despre aşa ceva.

— Ba da, aveţi, domnule preşedinte, îl întrerupse liniştit Ryan. Chiar dumneavoastră le-aţi autorizat. Legea precizează că e de datoria mea să prezint Congresului aceste fapte. Dar, înainte de-a o face, am considerat necesar să vă anunţ, aşa că i-am rugat pe cei doi congresmeni să-mi fie martori.

— Domnule Trent, domnule Fellows, mă puteţi scuza o clipă? Există lucruri cu care nu sunt la curent. Îmi îngăduiţi să discut între patru ochi cu domnul Ryan?

Răspundeţi că NU! îi imploră în gând Ryan, numai că preşedintelui nu i se putea refuza o astfel de rugăminte. Aşadar, peste câteva clipe rămaseră amândoi singuri.

— Ce-mi ascunzi, Ryan? întrebă preşedintele. Ştiu că-mi ascunzi anumite lucruri.

— Aşa e, domnule preşedinte. Vă ascund unele elemente, ceea ce voi face şi pe mai departe. E vorba de identitatea unor oameni de-ai noştri – agenţi CIA şi militari – care au acţionat cum au considerat că e mai bine.

Ryan continuă să-i explice, întrebându-se în sinea sa cât cunoştea preşedintele din cele relatate şi cât nu. Era convins că existau unele lucruri pe care şeful statului nu avea să le mai afle niciodată. Ryan bănuia ce se întâmplase în Columbia, dar... se hotărî să nu mai tulbure apele. *Oare era cu putinţă să te implici în aşa ceva fără să fii atins de corupţie?* se întrebă el.

— Ceea ce-a făcut Cutter – ceea ce *afirmi* dumneata că a făcut – eu unul nu cunosc. Îmi pare foarte rău. Îmi pare rău pentru soldaţii aceia.

— I-am repatriat pe jumătate din ei, domnule preşedinte. Am fost şi eu de faţă. Asta-i ceea ce nu-i pot ierta lui Cutter. A abandonat cu bună ştiinţă nişte oameni, cu scopul de-a vă oferi dumneavoastră din punct de vedere politic o...

— *EU N-AM AUTORIZAT AŞA CEVA!* aproape că strigă preşedintele.

— Dar aţi îngăduit să se întâmple, domnule preşedinte.

Ryan se sili să se uite drept în ochii lui, dar preşedintele îşi feri privirea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule preşedinte, cum aţi putut face aşa ceva?

— Populaţia cere să fie stopată pătrunderea drogurilor în ţară.

— Atunci stopaţi-o. Rezolvaţi problema, însă pe căi legale.

— Nu vom reuşi.

— De ce nu? întrebă Ryan. A protestat vreodată poporul american atunci când ne-am folosit de forţă ca să-i apărăm interesele?

— Dar modul în care am fost nevoiţi să acţionăm nu putea fi cu nici un chip dat publicităţii.

— În acest scop, domnule preşedinte, nu vă rămânea decât să înştiinţaţi Congresul. Acesta ar fi aprobat parţial operaţiunea şi n-ar fi

existat nici un fel de implicaţii politice. Dar încălcând legea, domnule preşedinte, aţi transformat o problemă de securitate naţională într-una politică.

— Ryan, eşti inteligent şi priceput în meseria dumitale, dar ai rămas un naiv.

Însă Jack nu era chiar atât de naiv pe cât îl credea preşedintele.

— Ce-mi cereţi să fac, domnule preşedinte?

— Cât de multe ar trebui să ştie Congresul?

— Îmi cereţi să mint pentru dumneavoastră? Mi-aţi spus c-am rămas un naiv, domnule preşedinte. Cu două zile în urmă un om a murit în braţele mele – un sergent de aviaţie care a lăsat şapte copii orfani. Vreau să ştiu, domnule preşedinte, oare sunt un naiv pentru că momentele acelea îmi apasă conştiinţa?

— Nu-ţi permit să-mi vorbeşti astfel.

— Nici mie nu-mi face plăcere, domnule preşedinte. Dar vă asigur că nu voi minţi pentru dumneavoastră.

— În schimb, accepţi să treci sub tăcere identitatea celor care…

— Care v-au îndeplinit ordinele cu bună-credinţă? Da, domnule preşedinte, sunt hotărât s-o fac.

— Ce se va întâmplă cu ţara asta, Jack?

— Sunt de acord cu dumneavoastră că nu avem nevoie de încă un scandal, însă aici e vorba de o chestiune politică. Prin urmare, va trebui să discutaţi cu lumea de pe stradă. Sarcina mea este să culeg informaţii şi să execut anumite misiuni în beneficiul guvernului. Sunt un instrument al politicii de stat. Tot aşa şi tinerii căzuţi la datorie cu convingerea că guvernul pe care l-au servit punea un oarecare preţ pe viaţa lor. Soldaţii aceia – cei mai mulţi aproape nişte copilandri, domnule preşedinte – au plecat să lupte fiindcă ţara lor, adică dumneavoastră, considera important ca ei să execute respectiva misiune. Ceea ce nu ştiau era că la Washington existau şi oameni cu gânduri rele. Nici o clipă n-au bănuit aşa ceva, motiv pentru care cei mai mulţi au şi murit. Domnule preşedinte, jurământul depus de tinerii noştri la intrarea în armată le cerea să dea dovadă de „credinţă şi devotament” faţă de ţară. Oare nu scrie nicăieri că şi ţara le datorează acelaşi lucru? Nu-i pentru prima oară că se ajunge la astfel de situaţii, numai că până acum eu n-am fost implicat direct în concluzie, domnule preşedinte, nu voi minţi ca să vă apăr nici pe dumneavoastră, nici pe alţii.

— N-am ştiut nimic din toate astea, Jack. Pe cuvântul meu că nu.

— Domnule preşedinte, îmi permit să cred că sunteţi un om de onoare. Ceea ce-aţi spus adineauri trebuie interpretat ca o scuză?

Jack aşteptă câteva clipe, dar preşedintele nu-i răspunse decât prin tăcere.

— Doriţi să discutaţi cu cei doi congresmeni înainte de raportul

meu, domnule preşedinte?

— Da. Te rog să aştepţi în anticameră.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Jack rămase în încăperea alăturată timp de o oră, frământându-se în fel şi chip; apoi uşa biroului se deschise şi-şi făcură apariţia Fellows şi Trent. Plecară împreună la Langley, parcurgând tot drumul în tăcere. Odată ajunşi, se prezentară în biroul directorului CIA.

— Domnule judecător, i se adresă Trent, acesta ar putea fi considerat cel mai important serviciu pe care l-aţi adus ţării dumneavoastră.

— Date fiind împrejurările… începu Moore.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Ce altceva aş fi putut să fac?

— Aţi fi putut lăsa oamenii să moară sau aţi fi putut înştiinţa opoziţia cu privire la misiunea noastră de salvare, răspunse Jack. Într-un asemenea caz, n-aş mai fi stat acum în faţa dumneavoastră. Prin urmare, vă sunt profund îndatorat, domnule judecător. Aţi fi putut susţine în continuare o minciună.

— Ca să trăiesc o viaţă întreagă cu conştiinţa încărcată?

Moore schiţă un surâs ciudat şi clătină din cap.

— Cum rămâne cu operaţiunile? întrebă Ryan.

Nu cunoştea cu precizie cele discutate în Biroul Oval şi-şi impuse să se abţină de la supoziţii.

— N-au existat nici un fel de operaţiuni, răspunse Fellows. Conform principiului operaţiunilor care comportă riscuri, ai făcut ceea ce se cuvenea să faci – e drept, ceva cam târziu, însă Congresul a fost înştiinţat. Nu ne mai trebuie alt scandal şi, după cum evoluează lucrurile, situaţia se va rezolva de la sine. Din punct de vedere politic, suntem pe muchie de cuţit, dar, legal vorbind, putem afirma că totul s-a făcut cu acordul lui Hoyle.

— Culmea e că misiunea poate fi considerată un succes, remarcă Trent. Operaţiunea CAPER este concepută strălucit şi presupun că va fi desfăşurată în continuare.

— Aşa e. Într-adevăr, operaţiunea a reuşit, interveni Ritter, deschizând gura pentru prima oară de la începutul întrevederii. Da. Am declanşat un conflict în sânul Cartelului, conflict încheiat cu uciderea lui Escobedo – dacă nu cumva lucrurile vor merge mai departe. Organizaţia fiind lipsită de atâţia şefi, Columbia se va redresa cât de cât. Iar noi nevoie de resursele acestei ţări. Nu putem renunţa la avantajele pe care ni le oferă.

— De acord, vorbi şi Ryan. Avem nevoie de resursele Columbiei, dar chestiunile politice nu se fac publice în acest fel, ce dracu'!

— Jack, spune-mi şi mie ce înseamnă binele şi ce înseamnă răul, i se adresă judecătorul Moore. Azi pari să fii expert în astfel de

probleme, adăugă el fără ironie.

— Se presupune că în ţara noastră există democraţie. Ţinem oamenii la curent cu anumite lucruri – sau măcar îi lăsăm pe ei să le afle.

Făcu un semn spre cei doi congresmeni, apoi reluă:

— Când un guvern ia hotărârea să omoare persoane care reprezintă o ameninţare la adresa intereselor de stat sau a cetăţenilor, actul respectiv nu trebuie considerat neapărat o crimă. Cel puţin, nu întotdeauna. Nu ştiu cu precizie unde e linia de demarcaţie. Dar nici nu-i cazul să ştiu eu. Se presupune că alţii trebuie să ne-o spună.

— Ei bine, începând din ianuarie, ăia n-o să mai fim noi, comentă Moore. Prin urmare, ne-am înţeles. Lucrurile se opresc aici. Fără meciuri politice.

Nici nu s-ar fi găsit două persoane cu vederi politice mai diferite decât veselul Trent din Noua Anglie şi cumpătatul Fellows, mormon din Arizona. Totuşi, amândoi dădură din cap în semn de încuviinţare.

— Nimeni nu glumeşte cu aşa ceva, zise Trent.

— Ar pricinui ţării un mare neajuns, adăugă şi Fellows.

— Iar ceea ce-am făcut noi acum… murmură Ryan.

Indiferent cum se numeşte asta…

— Nu dumneata ai făcut, îl întrerupse Trent, ci noi, ceilalţi.

— Corect, îl aprobă laconic Jack. Oricum, nici eu nu voi mai rămâne multă vreme în funcţie.

— Chiar crezi? întrebă Fellows.

— Nu-i vorba de ce cred. Nu se ştie pe cine va numi Fowler.

— Probabil pe vreun avocat amestecat în politică şi care i-a căzut cu tronc. Cunosc numele de pe listă, zise Trent.

— În orice caz, pun mâna în foc că nu mă număr printre ele. Fowler nu mă simpatizează câtuşi de puţin, declară Ryan.

— Nici nu-i nevoie să te simpatizeze. Nu vei fi director, în schimb vei rămâne în Agenţie, îl anunţă Trent.

Poate ca director-adjunct, presupuse congresmanul.

— Vom vedea, interveni şi Fellows. Dar dacă în noiembrie lucrurile vor ieşi cu totul altfel? Până atunci Fowler are tot timpul s-o scrântească.

— Sam, îţi dau cuvântul meu, îl asigură Trent. Dacă totuşi se întâmplă, se întâmplă şi gata.

— Cu toate acestea, mai există o problemă, sublinie Ritter.

— Am discutat deja cu Bill Shaw, îl informă Moore. Pare ciudat, dar singura lege pe care a încălcat-o Ryan este cea referitoare la accesul neautorizat. Nici una dintre datele scoase în afara instituţiei nu era secretă din punct de vedere tehnic. Uluitor, nu-i aşa?

Ryan clătină din cap şi plecă de la birou mai devreme decât de

obicei. Avea întâlnire cu avocatul său, care urma să-i obţină tutela educaţională a şapte copii cu domiciliul în Florida.

Infanteriştii fură plimbaţi prin tot centrul de operaţiuni speciale de la Fort MacDill. După ce li se anunţă că operaţiunea reuşise, li se puse în vedere să păstreze secretul; apoi li se citi lista cu avansările în grad şi fură trimişi la noile lor posturi. Toţi, cu excepţia unuia singur.

— Chavez! îl strigă o voce.

— Dumneata, domnule Clark?

— Te invit să luăm prânzul împreună.

— Există pe aici un restaurant mexican mai acătării?

— Poate găsim vreunul. Hai să discutăm puţin despre slujba ta. Acolo unde lucrez s-a creat un post liber. Salariul e mai bun decât câştigi acum. Dar va trebui să-ţi reiei studiile timp de câţiva ani.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Chavez.

Îşi spunea că avea stofă de ofiţer. Nici nu voia să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat atunci.

— Eşti priceput, băiete. Vreau să lucrezi cu mine.

Chavez cugetă la cele auzite. În cel mai rău caz, se alegea cu o masă gratis.

Căpitanul Bronco Winters fu repartizat la escadrila F-15 staţionată în Germania, unde se făcu remarcat, devenind curând comandant de zbor. Tânărul avea acum o fire mai domoală. Reuşise să depăşească momentul morţii mamei sale. Winters refuzase să mai privească spre trecut. Primise o misiune, pe care o executase.

După o vară fierbinte şi înăbuşitoare, la Washington se instalase o toamnă rece şi deprimantă. Capitala politică rămăsese aproape pustie, datorită alegerilor prezidenţiale fixate pentru luna noiembrie, o dată cu numirile pentru Camera Reprezentanţilor şi pentru o treime din Senat, la care se adăugau sute de locuri din ramura executivă. La începutul toamnei, FBI-ul reuşise să neutralizeze mai multe reţele de spionaj patronate de Cuba, însă, în mod straniu, faptul acesta nu avea nici o implicaţie politică. Deşi arestarea membrilor unei organizaţii de trafic de droguri reprezenta un succes al poliţiei, arestarea unor spioni era considerată un eşec, întrucât o astfel de reţea nici n-ar fi trebuit să existe. Singurul avantaj politic îl reprezenta comunitatea de refugiaţi cubanezi, care poate că-i dăduse deja votul lui Fowler, din moment ce acesta vorbea despre „iniţierea unui dialog” cu ţara pe care de-abia o părăsiseră. După convenţia partidului său, preşedintele redevenise favoritul cursei electorale; în schimb, desfăşură o campanie lipsită de strălucire, mergând până la concedierea a doi importanţi consilieri pe problemele de politică. Mai presus de toate

însă, se simţea nevoia unei schimbări. Deşi se apropiau alegerile, sondajele de opinie îl situau pe J. Robert Fowler cu numai două procente înaintea contracandidatului său. Unii vorbeau despre un nou mandat al preşedintelui în exerciţiu, alţii despre o campanie insuficient organizată atât de o parte, cât şi de cealaltă. Aceştia din urmă se apropiau mai mult de adevăr, avea să-şi spună Ryan după încheierea alegerilor.

În întreg oraşul, nenumăraţi funcţionari scoşi din funcţie se pregăteau să se întoarcă la casele lor – oriunde ar fi fost acestea – sau să-şi deschidă birouri de avocatură, pentru a putea rămâne în zonă. Congresul nu-şi schimbase componenţa foarte mult – ceea ce de altfel se întâmplă rareori. Ryan rămase la postul său, întrebându-se dacă va fi confirmat ca director-adjunct al departamentului Informaţii. Era prea devreme pentru a face pronosticuri. Un lucru ştia cu precizie: preşedintele era încă în funcţie şi se dovedise un om de onoare, indiferent de greşelile trecutului, înainte de a-şi încheia mandatul, avea să prezinte scuze tuturor celor care i le vor pretinde. Nou-veniţii vor da buzna la dosare, dar lucrurile fuseseră aranjate astfel încât să nu se descopere nimic suspect, iar după ce oamenii lui Fowler vor fi primit explicaţiile de rigoare – ceea ce cădea în sarcina lui Trent – era de aşteptat că nimeni să nu mai redeschidă subiectul.

În prima sâmbătă de după alegeri, Dan Murray o conduse cu maşina pe Moira Wolfe până la Baza Aeriană Andrews, unde-i aştepta un avion cu reacţie. După circa trei ore aterizau la Guantanamo. Moştenire din războiul americano-spaniol, Gitmo (cum i se mai spunea) era singura bază militară situată pe pământ comunist, un ghimpe în coasta lui Castro, la fel de dureros pentru liderul cubanez ca şi uriaşul său vecin de dincolo de Strâmtoarea Florida.

Moira se descurca bine la Departamentul Agriculturii, unde primise postul de secretară a unuia dintre şefii cei mai influenţi. Slăbise mult, dar aspectul acesta nu-l preocupa pe Murray. Moira mergea mult pe jos, ca să se menţină în formă, iar şedinţele efectuate cu specialistul psiholog făcuseră minuni. Era ultima victimă, iar Dan spera că acea călătorie avea să fie spre binele ei.

Va să zică, asta-i ziua cea mare, îşi spuse Cortez.

Era surprins şi dezamăgit de propriu-i destin, dar în acelaşi timp se resemnase în faţa lui. Jucase strâns şi pierduse în mod eroic. Se temea de ceea ce-i rezerva soarta, însă nu lăsa să se vadă acest lucru. Cel puţin, nu faţă de americani.

I se ceru să se instaleze pe bancheta din spate a unei limuzine care porni spre linia de frontieră. În faţa lor mergea o altă maşină, dar Cortez nu-i acordă prea mare atenţie.

Iată şi gardul înalt, din sârmă ghimpată, păzit pe o parte de puşcaşi

marini americani, în uniformele lor multicolore – din câte aflase Felix, ei le numeau „efecte” – iar pe cealaltă parte de cubanezi în uniforme militare. Poate, cine ştie, îşi zise Cortez, îi va convinge să nu-l trimită în ţară. Limuzina se opri la cincizeci de metri de poartă. Caporalul din stânga sa îi trase afară din maşină, scoţându-i cătuşele, ca nu cumva să le treacă dincolo, spre profitul unei ţări comuniste.

Ce tâmpenie, îşi spuse Felix.

— Hai, Pancho, i se adresă negrul cu grad de caporal. A sosit momentul să te întorci acasă.

Deşi nu mai avea mâinile legate, doi puşcaşi marini îl apucară fiecare de câte un braţ, „ajutându-l” să păşească spre ţara sa de baştină. Dincolo de poartă zări doi ofiţeri care-l aşteptau cu un aer impasibil. Probabil că, odată ajuns în ţară, îl vor strânge în braţe – ceea ce nu însemna nimic. Indiferent ce avea să urmeze, Cortez era decis să-şi înfrunte soarta ca un adevărat bărbat. Îşi îndreptă spatele, zâmbind spre cei care-l aşteptau ca nişte rude venite la aeroport.

— Cortez, se auzi el chemat de o voce bărbătească.

Din ghereta grănicerilor îşi făcură apariţia două persoane. Pe bărbat nu-l cunoştea, în schimb femeia…

Felix se opri brusc, cei doi puşcaşi aproape poticnindu-se de el. Femeia rămăsese pe loc, privindu-l ţintă, fără un cuvânt. Nici Cortez nu ştia ce-ar fi putut să-i spună. Zâmbetul de pe buze i se topi. Văzând expresia din ochii ei, simţi o săgeată în inimă. Nu avusese intenţia să-i facă rău. Se folosise de ea, desigur, totuşi, nu chiar…

— Haide, Pancho, îl îndemnă din nou caporalul, împingându-l înainte.

Ajunseră chiar în dreptul porţii.

— Na, că era să uit. Asta-ţi aparţine, Pancho, zise caporalul, vârându-i o casetă în cureaua de la pantaloni. Bun venit acasă, javră.

Şi-l îmbrânci dincolo de poartă.

— Bun sosit acasă, domnule colonel! i se adresă cel mai mare în grad dintre ofiţerii cubanezi.

Şi, îmbrăţişându-şi fostul camarad, îi şuieră la ureche:

— Ai de dat socoteală pentru multe.

Înainte ca cei doi să-l tragă după ei, Felix întoarse capul încă o dată. Moira stătea tot acolo, împreună cu bărbatul necunoscut. Ultimul gând înainte de-a se îndepărta fu acela că ea înţelesese şi de data asta: tăcerea era cea mai profundă dintre toate pasiunile.

Cuprins

Cuvânt de mulţumire....7
PROLOG Situaţia....9
1 Regele MCS....19
2 Creaturi ale nopţii....43
3 Procedura Panache....56
4 Pregătiri....73
5 Începuturi....85
6 Descurajarea....100
7 Ce se ştie şi ce nu se ştie....119
8 Desfăşurare....141
9 Întâlnirea....168
10 Picioare uscate....191
11 Pe uscat....218
12 Cade cortina peste SHOWBOAT....243
13 Un weekend însângerat....269
14 Înşfacă şi fugi!....308
15 Livrarea mărfii....338
16 Lista de ţinte....352
17 Punerea în execuţie....379
18 Caz de forţă majoră....405
19 Disputa....432
20 Descoperiri....461
21 Explicaţii....484
22 Dezvăluiri....514
23 Jocurile sunt făcute....536
24 Reguli de bază....565
25 Dosarul ODYSSEY....597
26 Instrumente ale statului....623
26 Bătălia de pe dealul Ninja Hill....650
28 Răfuiala....674
29 Unele completări....704
30 Utilitatea sacrificiului....738
Cuprins....752